

Giới thiệu Chàng Sói Hấp Dẫn

Theo truyền thuyết Kim Lang Vương tộc là một quốc gia bị nguyên rủa, nữ nhân trở thành Kim Lang Vương phi vào đêm trăng tròn đều sẽ hương tiêu ngọc vãn, mổ bụng moi tim, cái chết quá mức thê thảm.

Theo truyền thuyết Kim Lang Vương là Phù Diêu song sinh, nhưng tại sao không thể đồng thời xuất hiện ở trước mặt mọi người?

Lời nguyên ngàn năm, có bởi vì sự xuất hiện của một nữ tử mà thay đổi hay không? Nam tử nói, nàng chính là hoa anh túc làm người ta mê muội, biết rất rõ đó là kịch độc, lại khiến cho người ta muốn ngừng mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trăng biến đổi

Edit: quacauphale

Kim Lang Vương năm 189.

Tối nay ánh trăng đêm rằm rất đẹp, trăng tròn treo ở chân trời, ánh nến trong tấm cung thể nhưng không được sáng ngời như ánh trăng mà nó chỉ mờ nhạt mờ lung chiếu rọi loan trường đồ thắm trên giường. Ở bên trong lư hương ba chân hai tai trong góc có khói đàn hương lượn lờ, khiến không khí tấm cung càng thêm vô cùng quý dị.

Sau tiếng chiêmng vang lên, trong loan trường hiện lên bóng dáng mờ lung, cung nữ áo trắng đứng ở hai bên lập tức tiến lên, tay nhỏ bé đồng loạt kéo màn che sang một bên, lộ ra dung nhan tuyệt thế, trước tiên không nói đến ngũ quan tinh xảo, vài sợi tóc dài màu vàng kim trên đầu tán lác trên vai cũng đã đủ kinh thế hãi tục, nhan sắc không thấy rõ trong đêm tối, nam tử ngược mắt lên, đôi mắt màu xanh biếc liền đập vào mi mắt, đó là một màu xanh biếc tuyệt đẹp, giống như liễu lúc đầu xuân, lại giống như màu xanh biếc trong hồ hoà nhập với nước tuyết, long lanh, chỉ liếc mắt một cái là có thể làm cho người ta hăm sâu không thể tự thoát ra được.

Nam tử có số tuổi không lớn, chỉ mười ba mười bốn tuổi, con người yêu mị màu xanh biếc chuyển động thậm chí còn lộ ra vẻ ngây thơ mà người thường không dễ phát giác.

Lúc này trên người nam tử không có áo, lười biếng ngồi ở đầu giường, sắc mặt từ từ bao phủ lên một tầng ửng hồng, giống như bị tình dục khôn nhiều, hần nửa hí mắt màu xanh biếc, khóe môi nở nụ cười, giống như hồng mai trong tuyết mùa đông, tràn đầy sức sống.

"Đi, đi gọi Thái tử phi, nói ta muốn nàng!"

Hai vị thị nữ vừa nghe, vội vàng quỳ trên mặt đất: "Thái tử, Hoàng hậu dặn dò. . . ."

"Đi, phải đi gọi, tối nay ta chỉ muốn nàng ta!" Nam tử không thuận theo, hơi uốn éo người ở trên giường tơ vàng, có chút lăm lăm, trên mặt càng lộ rõ ửng hồng, trong giọng nói không tự chủ tăng thêm mấy phần mị hoặc.

Thị nữ vừa nghe, hai người đều bối vì lời nói lớn mật của nam tử mà có chút e lệ, thấy nam tử kiên quyết, vì vậy vội vàng lui ra ngoài.

Nam tử xoay mặt, giống như lấy được trân bảo hiếm thấy, cười non nớt, xinh đẹp.

Cửa cung mở ra, chỉ nghe một hồi tiếng vang leng keng của chiêmng, nữ tử cất bước đến, tiến gần ánh đèn màu vàng mới nhìn rõ cũng chỉ là một cô nương mười hai mười ba tuổi mà thôi, trên mặt lại có sự quyến rũ của nữ nhân, bóng dáng thướt tha, con mắt trong veo, trang điểm lộng lẫy, trang phục xa hoa. Chậm rãi đến gần, chiêmng kêu leng keng, cứ thế dịu dàng đi đến trước mặt nam tử.

Nữ tử nâng lên nụ cười, dí dỏm mà đắc ý, nàng múa nửa canh giờ ở ngoài điện, chính là muốn hấn cho gọi nàng vào cung.

Trong con mắt xanh yêu dị sáng loáng, một tay kéo nữ tử lên giường hẹp, đôi bàn tay cơ hồ vẽ thân thể mảnh mai của nữ tử vào trong lòng, giọng nói vội vàng, hô hấp mờ mờ có chút nặng nề: "Vân nhi, người rốt cuộc đã tới? Người cũng biết, ta rất nhớ người, nhớ người! Hoàng cung này thật sự quá ngọt ngào, ta. . . ."

"Minh nhi, mẫu hậu là vì tốt cho người, người. . . ." Nữ tử tên gọi Vân nhi hơi run nhẹ, tay nhỏ bé bị nam tử nắm thật chặt, trên mặt trẻ trung ngượng ngùng. Nàng không ngừng ưỡn ẹo thân thể, trộm nhìn hần, nam tử vội vã như vậy nàng lại chưa từng thấy qua, mắt phượng chống lại cặp mắt sáng loáng kia, trong lòng của nàng thế nhưng không tự chủ ớn lạnh, trông mắt màu xanh biếc càng lộ vẻ yêu dị, giống như mang theo ma tính khiến nàng hăm sâu vào trong đó.

Bàn tay nam tử nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, cả người nàng run nhẹ lên, hai mắt khẽ nhắm lại, trên mặt mang theo mong đợi, lòng bàn tay mềm mại

chậm rãi men theo đường cong đẹp đẽ của mu bàn tay nam tử, mỗi đốm mọng khê nhếch.

Nữ tử hết sức dụ hoặc khiến hần khó có thể tự chủ, hần gằm nhẹ một tiếng, một sức mạnh giống như bộc phát ra từ trong thân thể, khiến cho hần ôm lấy nàng vào trong ngực, môi mọng nóng bỏng di chuyển từ lông mi dài khê run xuống dưới, khê cắn chóp mũi thanh tú, sau đó là môi cùng môi triền miên cọ sát lẫn nhau.

Trăng tròn vành vạnh xuyên qua song cửa sổ chiếu rọi phần lưng hơi cong của nam tử, quần lót sợi tơ tằm phát ra ánh sáng trắng loá, làm cho người ta nhìn có chút rùng mình.

"Keng keng." Thanh âm gỗ mõ điểm canh truyền đến, chính là giờ tý, đêm khuya yên tĩnh, trên trời, ánh trăng càng thêm sáng quý dị, chiếu sáng cả vùng đất.

"Minh." Đầu lưỡi dịu dàng bỗng khuấy đảo mảnh liệt ở trong miệng nàng, nữ tử không kiềm hãm được phát ra tiếng kêu sợ hãi, nàng đột nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy và cảm giác buồn nôn, trên người nam tử giống như mang theo mùi tanh của dã thú, vừa gay mũi, vừa nguy hiểm.

"Minh nhì!" Nữ tử chán ghét quay đầu ra, muốn đẩy nam tử ra, lại chạm tay vào bộ lông rậm rạp.

Tay của nữ tử cứng đờ, đầu nam tử kề sát vào mặt nàng hôn, tay của nàng chạm vào sống lưng nam tử, nhưng tại sao. Cảm giác xa lạ trên mặt càng ngày càng rõ ràng, hồ hấp nóng bỏng phun trên mặt nàng đầy mùi máu tanh, làm cho nàng muốn nôn mửa, nàng run rẩy mở mắt ra, trong mắt là. . . .

"A!" Ánh trăng quý dị rốt cuộc bị tiếng kêu sợ hãi tê tâm liệt phế hung hăng xé rách, thị nữ tiến vào trong điện, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên càng kinh khủng hơn, trên cửa gỗ chạm khắc, một vũng máu tươi bắn lên, tạo thành một bức tranh vấy mực kinh hồn bạt vía, họa lên bóng quý.

"Chuyện gì xảy ra?" Hậu điện, một người con gái nghe tiếng mà đến, âm thanh vô cùng lo lắng.

Còn chưa tiến vào tẩm điện, gió nhẹ thoáng qua, mùi máu tươi nồng đậm trong điện xông tới mặt, toàn thân nữ tử cứng đờ như muốn ngã trên mặt đất.

"Hoàng hậu nương nương." Cung nữ sau lưng lập tức nâng nàng lên.

"Các người đi xuống trước đi. Nhất định là có cung nữ chọc Minh nhì." Nàng dừng lại, sắc mặt xanh mét, phát tay một cái, đuổi lui ra, ngồi trên thềm đá trước điện, ngẩng đầu, ánh mắt oán hận bắn về phía vàng trắng cong sáng rực kinh người, bất lực nhìn ngắm.

Sau một canh giờ, trong tẩm cung rốt cuộc khôi phục yên tĩnh, nữ tử nghiêng ngả mấy cái, muốn đứng lên, lại bởi vì thân thể tê cứng mà ngã ở trên thềm đá, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, một giọt lệ lại nhỏ xuống ở trên bậc thang bằng đá, giống như đoá hoa nở rộ.

"Tại sao. Tại sao cố tình là ngươi? Minh." Tay nhỏ bé của nữ tử đánh mạnh xuống thềm đá, thềm đá bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Mẫu hậu." Nam tử phát ra giọng mê sảng, trong con ngươi mỹ lệ màu xanh biếc phát ra ánh sáng lạnh lùng u ám, ẩn chứa hơi thở tử vong, tản ra cảm giác bị áp bức làm cho người ta hít thở không thông.

Bóng đêm mờ hơn, ánh trăng phía chân trời toả ra chói lọi, bóng loáng như gương, lại đột nhiên giống như bị trời cắn nuốt, bao phủ lên một tầng âm u.

Công nguyên năm 2009

Sắc trời âm u, Liễu Nha mặc một chiếc váy dây vuốt mắt ra khỏi phòng: "Bà nội, đêm qua bà nhìn thấy nhật thực toàn phần rồi sao?" Chạm mặt là đôi bàn tay hiền lành rơi vào trên đầu cô: "Dĩ nhiên, ai bảo cháu cứng đầu cứng cổ, nói cho cháu 13 giờ, cháu cố tình ngủ thiếp đi!"

"Ừm. Không sao, tan học về cháu sẽ lên mạng xem, nói không chừng có người quay lại!" Liễu Nha ngược mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, lời nói nhẹ nhõm vô cùng không tương xứng với gương mặt, đôi mắt giống như mèo con nhút nhát e lệ, biểu tình vô cùng buồn bã, giống như xã hội cũ cực kỳ ác độc, giống như tiểu tức phụ bị người ta ăn hiếp, chỉ liếc mắt một cái, cũng kích thích người ta muốn che chở.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ buồn bã treo bốn chữ tôi rất đáng thương, cũng chính là vẻ mặt như thế, đều sẽ khiến các ông cụ cô bác thiện lương hỏi thăm

Thật ra thì thân thể của Liễu Nha thật sự rất đáng thương, từ nhỏ đã không biết cha mẹ là ai, là đứa bé bị vứt bỏ, nhưng mà được bà nội nhận nuôi, cô lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bà nội là một nhà thiên văn học, cuộc sống coi như giàu có, cho Liễu Nha tất cả mong muốn, nhưng lại rất bảo thủ, cấm Liễu Nha yêu đương.

"Bà nội, cháu đi học đây!" Liễu Nha hô to một tiếng, bà nội không có lên tiếng, cô lấy làm lạ, liền nhìn thấy di động trên bàn, hoá ra bà nội đã sớm quay lại cảnh nhật thực toàn phần tối hôm qua giúp cô rồi.

"Cảm ơn bà nội!" Cô hô to lần nữa, tung tăng như chim sẻ nhảy ra cửa chống trộm, đem di động đặt ở trong túi, định buổi tối sẽ xem với bạn tốt Khả Phong.

Tan lớp, bạn tốt tiểu Lộc kéo Liễu Nha thần thần bí bí đi đến nhà vệ sinh nữ, nhìn sang chung quanh không người nào, rỉ tai với Liễu Nha.

"Oa? Không thể nào? Các cậu chỉ quen biết ba ngày mà thôi. Nhanh như vậy?" Liễu Nha giật mình nhìn chăm chăm mặt hạnh phúc của tiểu Lộc, lắc đầu một cái có chút không đồng ý.

"Nhanh? Là chậm có được hay không? Cậu đi hỏi thử xem, nữ sinh lớp chúng ta còn có ai không có bạn trai, chỉ có cậu thôi đó! Khả Doanh nói bởi vì mặt cậu như tiểu tức phụ, nên quy ra, không ai thích." Tiểu Lộc giương mắt nhìn cô.

Liễu Nha ngăn ra, "Tớ làm thịt cậu ấy!" Vung quyền sách lên, liền muốn xông ra quyết đấu với Khả Doanh nói xấu sau lưng.

Bởi vì thân thể yếu đuối, cho nên Liễu Nha mới đi luyện võ, mặc dù không thể tham gia tranh tài gì, lấy danh hiệu vua gì đó, nhưng thân thể cô linh hoạt, tay chân có lực, trong hội võ thuật đã hiếm có đối thủ, dạy dỗ cái kẻ nói lung tung như Khả Doanh thì như một đĩa đồ ăn.

"Được rồi được rồi, thật ra thì tớ biết rõ, có rất nhiều bạn nam thích cậu, nhưng bởi vì cậu có vấn đề. Liễu Nha, chẳng lẽ cậu thật sự muốn cô độc cả đời sao?" Tiểu Lộc kéo cô, khẽ thở dài, thuận tiện chỉ chỉ trái tim Liễu Nha.

Liễu Nha có bệnh tim bẩm sinh, có lẽ cũng bởi như thế mới có thể bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng không có nghĩ đến, bệnh của cậu theo tuổi tác lớn lên, trở nên phức tạp hơn.

Cô không thể yêu, càng không thể kết hôn, có ai sẽ tiếp nhận tình yêu kiểu Platonic? Càng bởi vì như thế, tim cô càng khát vọng.

"Chỉ là, sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại." Tiểu Lộc dừng lại, như có điều suy nghĩ nhìn Liễu Nha một cái, lắc đầu, tựa như thương hại vô vô khuôn mặt nhỏ nhắn mà ai gặp cũng thương của cô ấy rồi đi ra cửa.

Trong lòng tức giận xông lên, lấy điện thoại di động a gọi điện thoại cho Khả Phong, tối nay, cho dù chết Liễu Nha cũng nhất định phải đi ra ngoài, trên khuôn mặt tuyệt đỉnh làm người ta thương yêu đột nhiên biến thành vẻ mặt hung ác, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền.

Mười giờ tối, nhà Khả Phong.

Hai bàn tay nhỏ bé run rẩy đặt ở trong bàn tay người con trai, Liễu Nha bị sợ đến không dám mở mắt, quen biết Khả Phong từ tiểu học, bây giờ học đại học năm nhất rồi, hai người còn duy trì quan hệ trong sạch, cho đến tuần sau, Khả Phong rốt cuộc phá vỡ trầm mặc tỏ tình với Liễu Nha, hai người mới bắt đầu kéo kéo tay, đi dạo phố, xem phim, bắt đầu nói tiết mục yêu thương lỗi thời, chỉ là đối với yêu cầu tối nay của Liễu Nha, Khả Phong cũng có chút luống cuống.

Khả Phong thâm tình nhìn cô gái trong ngực, cô đóng chặt mi mắt, lông mi thon dài giống như con bướm trong trận gió lớn mà nhẹ nhàng run rẩy, mang theo vô tận xót thương, để cho anh mê loạn, mà mí hấp dẫn anh. Mùi thơm của đôi môi anh đào, thấm một tầng nước mỏng, giống như anh đào mới hái làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Đôi môi anh run rẩy, hô hấp trở nên dồn dập, dục vọng cũng không xa lạ bị đốt lên.

Đây không phải là lần đầu tiên, khát vọng tình linh xảy ra từng chút tan ra tiến vào máu, xuyên qua tứ chi cùng trái tim. Anh do dự, trong lòng cực kỳ rối rắm, muốn cô, lại sợ tổn hại cô. Anh yêu Liễu Nha, vẫn luôn yêu, trông thấy cô liền muốn bảo vệ thật tốt, nhưng tim Liễu Nha. Nếu như muốn anh lựa chọn, anh thà cùng Liễu Nha tiến hành tình yêu Platonic.

"Phong, yên tâm đi, từ nhỏ em đã luyện võ, võ công mạnh, chịu đựng được sức ép!" Liễu Nha không ngừng dùng tầm mắt thúc giục, thuận tiện bỏ đi băn khoăn của Khả Phong. Cô đã chủ động đưa tới cửa thương thức, tại sao nụ hôn trong truyền thuyết lại chậm chạp không rơi xuống?

"Liễu Nha, em." Khả Phong do dự, lại đột nhiên bị cô gái kéo đầu xuống, môi anh đào của cô chậm rãi tiến lên, Khả Phong ngăn ra, trong mũi, bắt đầu khởi động, dính dính ẩm ướt sẽ phải phun trào ra, rên rỉ liên tiếp bật ra trong môi Liễu Nha, hô hấp nóng rực đốt lẫn nhau.

Hô hấp từ từ không bình ổn, Liễu Nha nghiêng đầu ra thờ từng ngụm, chuyển con mắt, trong máy vi tính bên cạnh, video bà nội thu nhật thực toàn phần đang lặng lẽ phát.

Vào lúc Khả Phong ôm cô lên, một luồng ánh huỳnh quang nhức mắt từ LCD máy tính bắn ra, trong óc cô lại đột nhiên có cái gì bùng nổ, thân thể giống như bị gió thổi, nhẹ nhàng bay.

"Liễu Nha!" Bên tai truyền tới tiếng la lớn sợ hãi của Khả Phong, cô muốn mở mắt, nhưng mí mắt thật nặng, thật nặng.

Xa xa, cô giống như nghe được tiếng sói hú.

Trong máy vi tính, vừa đúng lúc xảy ra nhật thực toàn phần.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người Thanh Quán

Đầu đau muốn nứt ra, thân thể giống như bị sức mạnh nào đó bóp xé, đau nhức cùng tê dại chậm rãi lan tràn tới tứ chi, thân thể khó chịu khiến Liễu Nha không kiềm hãm được thét chói tai, sau lưng đau rất, chớp mắt giống như có máu trào ra.

Mi mắt hơi rung rung, hàm răng cắn chặt môi anh đào, Liễu Nha đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh chung quanh khác thường. Trừ mùi máu tanh như có như không ra, mùi ẩm ướt là chủ yếu, mùi nấm mốc nồng nặc xông thẳng vào mũi cô. Sau khi chuẩn bị tâm lý tốt, cô chậm rãi mở mắt, nhưng mà một giây kế tiếp, mẹ ơi, Liễu Nha hét lên một tiếng, thân thể lập tức lui về phía sau, nhưng có điều vết thương chồng chất sau lưng đột nhiên tiếp xúc với sàn nhà lạnh như băng, đau đến khóe miệng cô co rút mãi.

Nắm đại hán vạm vỡ đứng trước mặt, vẻ mặt âm trầm hung hãn đang cười lạnh, trong tay một người trong đó còn nắm một roi da một thước, ánh nền vàng mờ nhạt chiếu rọi cái bóng bọn hắn hắt lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nha, giống như năm ngọn núi lớn đáng sợ.

Chỉ liếc mắt một cái, Liễu Nha đã có thể khẳng định mình bị bắt cóc, nơi này không phải phòng của Khả Phong, càng không phải là trên giường trần đầy ẩm ướt cùng tình ý, mà bốn phía đen như mực, một đồng cùi đốt lung tung, ánh nền vàng chỉ có thể chiếu sáng một nửa không gian căn phòng, còn dư lại một mảnh đen như mực núp ở trong bóng đêm căn người.

Có phải đây là con ác mộng hay không? Từ nhỏ cô sống cùng bà nội, gia cảnh cũng không giàu có, tại sao muốn bắt cóc cô? Liễu Nha ổn định tâm trạng, lại ngược mắt nhìn sang nắm đại hán vạm vỡ hung thần ác sát trước mắt, đột nhiên nhắm mắt lại.

Giống như là cố ý nói cho Liễu Nha biết giấc mộng này chân thật, khi cô mở mắt ra lần nữa, một người đàn ông chột tiến tới trước mặt của Liễu Nha, hai mắt đục ngầu nhìn cô chằm chằm, trên người người đàn ông có mùi khó ngửi truyền tới, thiếu chút nữa khiến cô xỉu trên đất, trời ạ, sao nằm mơ cũng có mùi chứ? Một loại dự cảm xấu tập kích trái tim yếu ớt của Liễu Nha.

"Nàng ta bị sợ đến ngu sao?" Nam tử sấp đến gần bỗng xoay người lại hỏi đồng bọn, âm thanh thô lỗ giống như sét đánh đâm vào làm đau màng nhĩ của cô.

Đau? Liễu Nha mở mắt ra lần nữa, lần này, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, không phải là mơ? Cô cúi đầu, quần áo trên người không đủ che thân, cô còn phân biệt rõ đây là quần áo màu vàng nhạt, từng tầng áo khoác lụa cùng màu mỏng như cánh ve, lần vấy được thêu hoa văn uyển ương nghịch nước tinh xảo bằng sợi tơ màu vàng.

Tay nhỏ bé vô lực nắm lấy vật liệu may mặc trơn mềm, hoa văn thêu tinh xảo có lỗi có lỗm tiếp tục khiến cô cảm thấy chân thật. Cô cố sức nheo mắt lại, muốn nhìn rõ bài bố trong phòng, nhưng một người đàn ông sau lưng đột nhiên sấp đến: "Ngươi xem, nào có ngu, vẫn còn biết sợ đó chứ! Ta thấy chúng ta không cần lời thôi nữa, lãng phí quá nhiều thời gian, trễ nữa, mụ mụ sẽ mắng!" Nam tử mở miệng nói, lạnh lùng phất roi da trong tay, roi mềm chạm nước, âm thanh phập phập kinh người vang lên ở giữa khoảng không.

Roi mang theo tiếng gió bén nhọn quật vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nha, một hồi đau rất truyền đến. "Các người. . . ." Liễu Nha kinh sợ co rụt thân thể về phía sau, sau lưng lại đột nhiên bị một bàn tay nắm chặt eo thon của cô.

"Tiểu Tam Tử, đối đãi với người Thanh Quán lâu Hợp Hoan của chúng ta thì nên khách khí một chút, ta tới đây!" Nam nhân phía sau chột nắm eo thon của cô, mặt to đầy mùi tòi tiến gần lên.

Liễu Nha chán ghét xoay mặt, tay nhỏ bé đột nhiên nắm lấy roi của nam tử, lạnh lùng cảnh cáo nhìn bọn họ. "Các người muốn làm gì?"

Cô thôi kinh ngạc, nhận rõ tình thế trước mắt, ngược lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

"Làm gì? Đương nhiên là giúp ngươi tẩy não rồi, điều kiện của Đồ lão gia tốt như thế mà ngươi cũng không muốn, xem ra là thích chúng ta, yên tâm đi, chúng ta đã đánh đủ rồi, hiện tại sẽ thương ngươi thật tốt!" Nam nhân quệt cái móng đầy mảnh vá tiến đến gần, Liễu Nha chán ghét nhắm mắt lại, hướng bộ vị quan trọng của nam nhân kia đập một cước thật mạnh.

"Á!" Nam tử kêu rên một tiếng, nằm trên đất, không dám tin nhìn chằm chằm Liễu Nha: "Con quý nhỏ, ngươi lại dám phản kháng, huynh đệ đâu, xem ra từng người một tới là không được, chúng ta cùng tiến lên!" Hắn vùng tay lên, bốn nam nhân mang theo nụ cười đã lang nhào lên.

"Xoẹt." Quần áo rách rưới trên người vang lên âm thanh kỳ lạ, đáng chết, vài vóc cổ đại này không bền chắc sao? Xé ra liền rách?

"Ta khuyên các người hãy ngoan ngoãn thả ta đi, cẩn thận ta không khách khí!" Liễu Nha loạng choạng đứng dậy, cố kiềm nén đau nhức trên người. Bây giờ nhìn lại, từ nhỏ đã tu luyện võ công Trung Quốc, rốt cuộc cũng có công dụng!

"Ha ha, không khách khí? Vậy thì càng tốt, mấy huynh đệ ta đều thích nữ nhân mạnh mẽ!" Bốn nam tử cười như sói nhào tới. Liễu Nha bình tĩnh, vung chân ra đá làm nam nhân đứng mũi chịu sào ngã nhào ở trên mặt đất, sau đó thụi khuỷu tay ra sau, hung hăng đụng vào bụng một người nam nhân khác, bên trái một tên, đâm một quả đánh sưng mắt của hắn, còn dư lại một, bay người lên, đôi chân xoạc ra, hung hăng kẹp cổ hắn té xuống đất.

Năm nam nhân bị Liễu Nha đánh tan tã, nằm thẳng trên đất.

Lưu loát vỗ vỗ tay nhỏ bé, một cước đạp ở trên bụng nam nhân, học Lý Tiểu Long chun mũi dí dôm, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "Hừ, muốn chiếm tiện nghi của lão nương hay là muốn đi mua cái quần mới trở lại trước hả?"

"Thanh Thanh, Thanh Thanh, ta tới cứu ngươi đây!" Cửa phòng đột nhiên bị người gõ mạnh, một giọng nữ dễ nghe không ngừng gào thét, "Lão Ngũ, không cho phép các ngươi động đến Thanh Thanh, ta đã nói với Ngự mụ mụ, ta chuộc thân cho Thanh Thanh, về sau để cho nàng làm nha hoàn, không tiếp khách! Các ngươi có nghe hay không, nhanh mở cửa ra!"

Nam nhân tên là Lão Ngũ chính là kẻ mới vừa bị Liễu Nha đá trúng bộ vị quan trọng, kêu thảm thiết, chỉ lo hừ hừ, nào còn không đồng ý.

Liễu Nha bị tiếng gõ cửa làm cho hoảng sợ, tiến lên mở cửa ra, người đã bị kéo vào bên trong một vòng tay ấm áp, không giống với mùi ẩm ướt oi bức tanh hôi trong phòng, là hương son phấn mát lạnh, không khiến cô muốn buông ra.

"Ah?" Nữ tử ôm Liễu Nha phát ra tiếng kinh ngạc, sau đó nhanh chóng kéo Liễu Nha ra: "Thanh Thanh, bọn họ làm sao có thể."

Ánh trăng sáng chiếu rọi trên mặt nữ tử, nữ tử rất đẹp, xác thực nói là vô cùng tinh xảo, một đôi mắt xé hẹp dài ẩn chứa phong tình mê người, ẩn giấu trong đó là tình ý, mũi dọc dừa cong lên hơi theo phương Tây, xinh đẹp nhất vẫn là đôi môi đỏ mọng, môi đầy đặn xinh đẹp, làm cho người ta mộng tưởng, vóc người nhỏ và khéo léo được bao bọc bởi lớp áo màu vàng nhạt, phía dưới là váy vân đậm nhạt không đồng nhất.

Lần này Liễu Nha chẳng những thấy nữ tử xinh đẹp, còn nhìn rõ trang phục của nữ tử, đây chính là cổ trang chính cống!

Chẳng lẽ cô xuyên qua rồi hả? Liễu Nha nhìn cây liễu ngoài cửa phòng và kiến trúc cổ đại rồi ngơ ngẩn.

"Tiểu Đê Tử, ngươi lại dám động thủ đánh chúng ta." Lão Ngũ kêu thảm bò dậy, hung hăng mở miệng.

Nữ tử vừa nghe, lập tức giấu Liễu Nha ở sau lưng, ngừng đầu ưỡn ngực đứng ở trước mặt Lão Ngũ: "Ta đã nói rồi, Ngươi mù mù đã đồng ý với ta, về sau Thanh Thanh là nha hoàn cận thân của ta, các ngươi còn dám động vào một đầu ngón tay của nàng, ta sẽ lấy mạng của các ngươi!"

Liễu Nha vừa nghe, bỗng sinh cảm tình tốt đẹp đối với nữ tử này, mặc dù cô không biết vì sao đến nơi này, tại sao lại bị nữ tử xa lạ gọi là Thanh Thanh, nhưng ít nhất, nữ tử là mỹ nhân, cũng là người tốt!

Lời của nữ tử giống như rất có uy nghiêm, "Dạ dạ dạ!" Lão Ngũ vội vàng đáp ứng, cũng không dám dọa nạt nữa.

"Đi thôi, Thanh Thanh, ta đổi một bộ y phục khác cho ngươi!" Nữ tử lời kéo Liễu Nha xoay người lại rồi đi.

Được nữ tử nhắc nhở, lúc này Liễu Nha mới nhìn xuống phía dưới, nhất thời hận không thể trở lại đá cho năm nam nhân kia không thể muốn nữ tử được nữa, trên người của nàng đầy vết máu loang lổ, nhìn một cái cũng biết bị người ta ngược đãi tàn bạo.

Vào phòng, nữ tử vừa bôi thuốc cho Liễu Nha, vừa không ngừng cầu nguyện: "Thanh Thanh, không phải sợ, chúng ta nhất định sẽ chạy trốn ra ngoài, người sẽ là người Thanh Quán không bị phá trinh, ta cũng sẽ không làm hoa khôi mãi, một ngày nào đó chúng ta sẽ trốn đi!" Nữ tử ngừng tay, nói như đinh chém sắt.

Người Thanh Quán? Vậy không phải là kỹ nữ trong kỹ viện chưa bắt đầu tiếp khách sao? Mẹ ơi, người ta xuyên qua không phải công chúa chính là tiểu thư, nỡ nam trai đẹp cả sợ, tại sao số mạng của cô khổ như vậy, xuyên làm người Thanh Quán, hơn nữa còn thiếu chút nữa bị giày xéo luân phiên! ?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trốn

Đội nữ nhân dài dòng thay trang phục mới cho Liễu Nha xong, nàng cũng hỏi thăm khá khá về chuyện của nữ tử mà mình nhập vào, chủ nhân thân thể tên là Thanh Thanh, là người Thanh Quán lâu Hợp Hoan - kỹ viện lớn nhất Long thành, nguyên bản nói là Đồ lão gia dùng một ngàn lượng bạc mua đêm đầu tiên của Thanh Thanh, nhưng Thanh Thanh sống chết không theo, lúc này Ngự mụ mụ bảo Lão Ngũ dẫn một đám người phá thân nàng.

Về phần nữ tử xinh đẹp nói năng dong dài trước mặt chính là hoa khôi Lục Ánh lâu Hợp Hoan, là tỷ muội tốt của Thanh Thanh.

Một thân y phục màu xanh nhạt vừa người, trên ống tay áo thêu hoa nhỏ màu vàng nhạt, sợi chỉ bạc vẽ ra mấy đường vân, vạt áo gắn một hàng vân màu xanh nhạt, trước ngực là vài quần ngực màu vàng nhạt, trên đầu chỉ dùng một cây châm khảm ngọc trai. Thân thể nhẹ nhàng chuyển động quần dài lay động, ống tay áo dài, xinh đẹp không nói ra được.

Không kịp chờ đợi lấy gương ra ngắm kỹ, chỉ liếc mắt một cái, Liễu Nha vẫn hơi thất vọng, bởi vì mặt của Thanh Thanh thể nhưng chết tiệt có tướng đáng thương, lông mày cong cong giống như sấu bi vô tận, hơn nữa cổ có vết máu ứ đọng, lần này chân thực giống tiểu tức phụ bị ngược đãi, không thể giả được!

Nếu xuyên qua một lần, dầu gì nên đổi thành khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành chứ, hiện tại ngay cả cơ hội chỉnh dung cũng không có, cả đời nàng phải khiêng bộ mặt người thấy đã xót thương này đi khắp nơi.

Giật nhẹ khóe miệng, khóe miệng làm bộ đáng thương, nữ tử nhìn thấy vội vàng không nỡ kéo bả vai của nàng qua: "Thanh Thanh, lát nữa ta có cơ hội ra cửa, đội xe ngựa đến nửa đường, chúng ta cùng nhau chạy trốn!"

"Trốn?" Liễu Nha ngoái đầu nhìn lại, hoàn toàn không rõ ràng tình huống lắm.

"Tiểu thư, chuẩn bị xong chưa? Mụ mụ sốt ruột chờ rồi, bảo tiểu thư nhanh trang điểm rồi ra cửa!" Ngoài cửa truyền tới âm thanh lo lắng của một nữ tử, Lục Ánh đứng dậy, lưu luyến nhìn sang chiếc giường nàng ngủ từ nhỏ, thậm chí có chút luyến tiếc.

"Thanh Thanh, chúng ta đi thôi!" Nàng ta giống như rót cuộc hạ quyết tâm, kéo Liễu Nha đi ra bên ngoài.

"Nhưng. . . ." Liễu Nha không thể nào cự tuyệt, chỉ có thể mặc cho Lục Ánh kéo, mở cửa phòng, những tỷ muội mời chào khách khứa, oanh thanh yến ngữ, son phấn hương nồng, thỉnh thoảng kéo kéo sợi tơ sa mỏng, thấp thoáng bộ ngực sữa nõn nà ngọc nhuận, bầu ngực đầy đặn như ẩn như hiện, tựa như giọt sương đầu xuân óng ánh trong suốt.

Xuống lầu đi ra khỏi cửa chính, quay đầu nhìn lại, hóa ra đây chính là thanh lâu câu lan* cổ đại, chữ to mạ vàng, lan can gỗ lim, xa hoa không nói ra được. Đèn lồng màu đỏ nhẹ nhàng đung đưa, giống như vẫy gọi công tử đa tình, lão gia nhà giàu, văn nhân nhã sĩ vẫy quạt, mời chào thiên kim anh hùng hào kiệt.

*Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Ngoài cửa, một chiếc xe ngựa tuyệt đẹp đang chờ, người đánh xe là hán tử trắng kiện nhất, mắt lộ ra sáng loáng, vóc người thon gầy.

"Nhanh lên xe đi!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, trong ánh mắt tràn đầy không kiên nhẫn.

Lục Ánh chuyển con mắt, lại lưu luyến liếc nhìn một cái, trên lầu hai, có vị nữ tử mặc y phục hồng diễm khẽ dựa lan can, đưa mắt đưa tiễn.

Ngây ngô vào xe ngựa, Lục Ánh đột nhiên nắm chặt tay nhỏ bé của Liễu Nha, khá dùng sức, hình như có mồ hôi mỏng ở lòng bàn tay.

"Lát nữa ra khỏi con đường này, ta viện cớ kêu phu xe dừng lại, ngươi cầm cái này gõ đầu làm hấn bất tỉnh, chúng ta cùng đi!" Nói xong, nàng ta lấy một chày cán bột để ở bàn tay của nàng.

"Nhưng vì sao phải trốn?" Liễu Nha có vẻ mặt hoàn toàn không hiểu rõ tình huống.

"Thanh Thanh, ngươi bị bọn lão Ngũ dọa sợ choáng váng sao? Không phải nói tốt lắm ư, thừa dịp ta tiến cung, không có người của Ngự mụ mụ đi theo, chúng ta cùng nhau trốn sao?" Trong lòng Lục Ánh lộ bộ, kinh ngạc nhìn Liễu Nha.

"Nhưng ta không phải Thanh Thanh." Liễu Nha ngăn ra, vội vàng mở miệng.

"Thanh Thanh, ngươi hãy nghe ta nói, ngươi không cần sợ, dù sao vào cung cũng là chết, chúng ta trốn, nói không chừng còn có cơ hội!" Nữ tử không diễm đạm như vừa nãy, lực mạnh thân thể Liễu Nha, ánh mắt vội vàng làm cho người ta sợ hãi.

"Vào cung?" Liễu Nha mơ hồ hơn, thân thể cơ hồ cứng thành một pho tượng, vừa ở thanh lâu, lại vào cung, nàng xuyên qua, không phải là người Thanh Quán nhỏ nhỏ sao? Chẳng lẽ còn có bối cảnh phức tạp hơn?

"Thanh Thanh, ngươi thật bị sợ đến choáng váng?" Lục Ánh sốt ruột gầm nhẹ, một tay lấy chày cán bột thật vất vả mới mang ra ngoài ôm vào trong ngực mình: "Mặc kệ như thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải chạy trốn, chúng ta không thể vào cung!" Nàng ta chuyển con mắt, trên mặt vẻ mặt tràn đầy kiên quyết.

Không đợi Liễu Nha làm rõ ràng tình huống, nàng ta liền hét to một tiếng: "Ai da, ai thế?"

Người đánh xe nghe vậy lập tức quay đầu lại, vén màn che lên, Lục Ánh núp ở một bên, đợi đầu của nam nhân kia tiến đến, bịch một tiếng, hung hăng đánh vào đầu của nam nhân.

Nam tử rên lên một tiếng, máu tươi theo đầu chảy xuống, nhưng cũng không có lập tức té xỉu, giữa ánh mắt đỏ ngầu đột nhiên tóe ra sát khí kinh người, hấn đưa bàn tay ra, đột nhiên bóp chặt cổ Lục Ánh, trên mặt đã hấn đầy gân xanh: "Kỹ nữ nhỏ nhỏ, thế nhưng muốn mưu hại bản đại nhân!"

Thân thể Lục Ánh đột nhiên bị hấn đụng vào trên xe ngựa, nàng ta đau cơ hồ muốn ngất đi.

Lục Ánh giùng giàng, không ngừng quơ quơ chày cán bột trong tay, nhưng hít thở không thông khiến nàng ta hoàn toàn vô lực, gỗ kia vung trên sống lưng nam nhân giống như gãi ngứa.

Con ngựa vẫn còn đang phi nhanh, bốn phía truyền đến tiếng thét chói tai của mọi người, nam tử dường như mất bình tĩnh, bàn tay đột nhiên dùng sức, khóe môi lạnh lùng nhếch lên. Trong tròng mắt Lục Ánh tràn đầy tuyệt vọng, chày cán bột rơi trên xe ngựa, nàng ta gian nan chuyển con mắt, nhìn Liễu Nha hoảng sợ ngăn ra, cắn cắn môi, khó khăn phun ra một chữ: "Đi!"

Liễu Nha ngăn ra, nhanh chóng nhất lấy chày cán bột lần xuống dưới chân, lực mạnh hướng đầu của nam nhân đập xuống, chỉ một lát sau, nam nhân phịch một tiếng ngã xuống khoảng xe.

Máu tươi phun ra từ trên gáy nam nhân, Liễu Nha cả kinh nhanh chóng vớt cây gậy qua một bên, tiến lên đỡ Lục Ánh dậy: "Ngươi thế nào?"

Lục Ánh gian nan thuận khí, không trả lời, lão đảo quỳ, lôi kéo Liễu Nha bò ra bên ngoài.

Con ngựa điên cuồng phi nhanh ở trên đường, người đi đường kinh hoàng tháo chạy, hoàng hôn dần dần bao phủ, từng tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc.

"Con ngựa điên rồi!" Liễu Nha kinh hô một tiếng, hai người nhảy xuống từ trên xe ngựa phi nhanh thì chỉ có con đường chết, hiện tại quan trọng nhất là khiến con ngựa dừng lại. Nàng tiến lên, ngồi ở chỗ người đánh xe, kéo dây cương trong tay nam tử qua, giữ chặt sợi dây cương, dùng hết toàn lực kéo về phía sau.

Ai biết con ngựa chỉ hí một tiếng, chạy càng nhanh hơn, sau khi đá ngã mấy người đi đường, thẳng tắp phóng tới hướng cửa thành, Lục Ánh ở trong xe ngựa bị ngã trái ngã phải.

Một đội kỵ binh mặc áo giáp màu đen canh giữ cửa thành, thấy xe ngựa của Liễu Nha chạy nhanh đến, một tướng lĩnh cầm đầu nhanh chóng xuống ngựa, đứng ở một bên cửa thành, lúc xe ngựa của Liễu Nha nhanh chóng xông qua, đột nhiên bay lên xe ngựa, cánh tay của hắn vòng qua thân thể Liễu Nha, đôi tay đoạt lấy dây cương từ trong tay nàng, lập tức giật mạnh dây cương, con ngựa điên cuồng chạy trốn giống như bị kiềm chế, hí một tiếng, vó trước nâng lên thật cao, ngay sau đó nặng nề hạ xuống.

Xe ngựa dừng, tiếng vó ngựa khác vang lên nhanh chóng bao vây xe ngựa của Liễu Nha đến một giọt nước chảy không lọt. Mỗi binh lính đều mặc áo giáp màu đen, sắc mặt của từng người đều trầm tĩnh nghiêm túc, hai mắt lộ ra lạnh lùng bén nhọn.

"Các người là ai?" Nam tử ôm Liễu Nha trong ngực lên tiếng, âm thanh từ tính mà thâm trầm.

"Ta là." Liễu Nha mở miệng, ngược mắt, đột nhiên bị gương mặt nam tử làm cho cả kinh nói không ra lời, lông mày chữ đao đen đậm, cái trán kiên nghị, mũi ưng anh tuấn, con ngươi khiếp người giống như sẽ tỏa sáng trong đêm tối, cộng thêm môi mỏng khêu gợi, tạo thành khuôn mặt nam nhân kiên cường.

Nam tử, cực kỳ giống người nàng thương ở hiện đại —— Khả Phong!

Một giây kế tiếp, nàng đưa hai tay ra, nắm thật chặt áo giáp của nam tử: "Khả Phong? Thật sự là anh...anh mau dẫn em rời khỏi đây, em muốn về nhà!" Nàng bỏ nhào vào trong ngực nam tử, khô giòn lạnh lẽo dán thật chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, càng khiến nàng cảm giác không chân thật.

Nam tử cau mày, không vui đẩy nàng ra: "Tiểu thư, người nhận lầm người! Nói, các người rốt cuộc là ai!" Lời của hắn lạnh lẽo, xoay người nhìn sang người đánh xe đã chết, đáy mắt sắc bén chợt lóe lên.

Một thị vệ sau lưng tiến lên, ghé vào lỗ tai hắn rỉ tai, hắn lạnh lùng quan sát Liễu Nha, ánh mắt sắc bén xa lạ kia làm cho nàng mới vừa dấy lên hi vọng nhất thời chìm vào đáy biển.

Hắn không phải Khả Phong, mặc dù gương mặt giống Khả Phong như đúc, nhưng hắn không phải Khả Phong, ánh mắt kia, quá xa lạ!

Liễu Nha không kiềm hãm được lui về sau hai bước, cùng Lục Ánh sau lưng ôm nhau. Ánh mắt quan sát của nam tử khiến nàng cảm thấy nguy hiểm, giống như phía trước có một cái lưới lớn, đang chậm rãi bày ra hướng họ.

"Là người của Huy vương gia, đưa họ đi hoàng cung!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, xuống xe, đem dây cương giao cho một người lính phía sau.

"Dạ!" Binh lính nhận lấy dây cương, xoay người lại ném thi thể gã phu xe cho một binh lính vác đi, mình thì khiến con ngựa quay đầu trở lại.

Xe ngựa lại đi tới hướng cửa thành, Lục Ánh chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ lẩm bẩm nói một câu: "Nên tới, cuối cùng cũng phải tới!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đêm trăng tròn

Trăng sáng treo thật cao trên bầu trời, trên xe có một người chết, hơn nữa còn do mình giết chết, Liễu Nha co rúc vào một góc cùng Lục Ánh sát chặt vào nhau. Lục Ánh nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Nên tới, cuối cùng cũng phải tới!" Lời nói lẩm bẩm lộ ra vẻ quý dị làm người ta nhìn không thấu.

"Cái gì phải tới?" Liễu Nha chuyển con mắt nhìn nàng ta, ngũ quan kỳ dị khiến vẻ mặt nàng xem ra chẳng những mê mang hơn nữa giống như uất ức.

Ngay cả Lục Ánh khó bảo toàn bản thân thể mà vẫn bị gương mặt điềm đạm đáng yêu của Liễu Nha làm cho nổi lên lòng đồng cảm, nàng ta vươn tay ra kéo mạnh bà vai Liễu Nha qua: "Người không cần sợ, sau khi vào cung ta sẽ nói rõ với quân sự, người chỉ là nha hoàn, hắn sẽ đưa người xuất cung!"

"Nhưng người do ta đánh chết!" Liễu Nha chỉ chỉ phu xe cường tráng, trên mặt duy trì vô tội.

"Có cái gì sẽ do ta gánh, dù sao." Lục Ánh vỗ vỗ bà vai của nàng, lông mi đen như cánh bướm vênh lên từ từ hạ xuống che khuất đôi mắt nhanh nhạy buồn bã.

Liễu Nha nghe vậy thì cảm kích nhìn nàng ta một cái, nàng ta cũng không có nhìn nàng, chỉ là lẳng lặng mà ngồi, ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa bị gió nhẹ thổi bay, chiếu rọi ở trên mặt nàng ta, sáng tỏ như trăng, lạnh như tuyết trên núi, trên mặt nàng ta lan tràn tâm tình tuyệt vọng.

Liễu Nha bị cảm xúc trên mặt nàng ta lây nhiễm, không khỏi cũng che khuôn mặt nhỏ nhắn: "Tỷ tỷ, chúng ta còn có cơ hội chạy trốn ra ngoài, người không cần nản chí!"

Lục Ánh cười với nàng, nụ cười lại âm trầm không ánh sáng: "Người biết mới vừa rồi tại sao Tướng quân không có áp giải chúng ta đến quan phủ không?"

Liễu Nha lắc đầu một cái.

"Bởi vì chúng ta là kỹ nữ bị mang vào trong cung, sớm muộn gì cũng chết!" Nữ tử than thở.

"Chết?" Liễu Nha ngẩn ra, không khỏi toét miệng cười cười, nói thật, đối với cái chết, nàng đã không sợ, có lẽ chết ở triều đại này, linh hồn của nàng còn có thể xuyên về, nàng lại có thể nhìn thấy Khả Phong rồi!

Mặc dù là cười, nhưng vẻ mặt Liễu Nha xem ra vô cùng u oán, hoàn toàn nhờ khuôn mặt nhỏ nhắn kỳ dị này ban tặng.

"Xem ra hôm nay không nên dẫn người ra ngoài, nhưng mà ta lại sợ ta đi rồi một mình người sẽ rơi vào trong tay Ngự mụ mụ, hay là người muốn theo gót tỷ tỷ!" Nữ tử từ từ quan sát Liễu Nha, chậm rãi mở miệng.

"Tại sao vào cung chính là chết?" Liễu Nha theo sát không nghỉ, quan trọng nhất là tại sao Lục Ánh phải vào cung?

"Thật ra thì điều bí mật này không có bao nhiêu người biết, truyền thuyết bắt đầu từ khi Hoàng đế lên ngôi năm mười tám tuổi đã có quy định này, tất cả nữ tử thị tẩm vào đêm trăng tròn đều sẽ chết. Vì vậy sẽ có người đưa những nữ tử tiền mệnh thanh lâu vào cung, cung Hoàng đế vào đêm trăng tròn sẽ dâm loạn. Vừa bắt đầu, bọn tỷ muội đều xung phong nhận mệnh, ai không muốn có cơ hội dựa dẫm vào người có quyền thế chứ, nhưng." Nàng ta nghẹn ngào, thân thể không thể tự chủ run rẩy, "Tỷ muội lâu Hạp Hoan đã có mười người đi vào rồi, không có một ai còn sống xuất cung! Mặc dù Ngự mụ mụ không nói ra, nhưng mà ta lại biết, vào cung đồng nghĩa với cử tử nhất sinh, huống chi, chúng ta giết chết người của Huy vương gia!"

"Ngự mụ mụ còn muốn đưa các người vào miệng hùm sao?" Liễu Nha cảm giận, quả nhiên là xã hội phong kiến lạc hậu, gái thanh lâu cũng không phải là người sao? Nhiều người mất tích như vậy, sao không lập án điều tra chứ!

"Hết cách rồi, bởi vì mỗi lần đều là Huy vương gia ra mặt, chính là đệ đệ ruột của Hoàng đế, lời của hắn chính là thánh chỉ, Ngự mụ mụ nào dám cãi lời? Huống chi, Huy vương gia giúp chúng ta chuộc thân, sống hay chết, tất cả đều do một mình hắn thao túng!" Lục Ánh nắm chặt tay Liễu Nha.

Liễu Nha vừa nghe xong, lửa giận hùng hục xông lên trong lòng, ánh lửa lóe lên trong mắt nàng, chợt kéo vấy Lục Ánh, cắn răng nghiêng lợi nói: "Đây là cầu Hoàng đế nào, cầu Vương gia nào, vừa nghe chính là một bạo quân, một vương triều tàn bạo, quốc gia như vậy sớm nên diệt vong!"

Lục Ánh vội vàng muốn che cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Nha lại, nhưng đã không kịp.

"Thật sao?" Ngoài xe ngựa lạnh lùng truyền tới giọng nói của nam nhân, giọng nói kia âm sắc lạnh lùng, nghe na ná như lúc mài kim loại phát ra âm thanh bén nhọn, không có chút nhiệt độ.

Sắc mặt Lục Ánh tối sầm lại, đột nhiên nắm chặt tay Liễu Nha.

Không đợi Liễu Nha phản ứng kịp, màn xe đột nhiên bị mở ra, có hai người thị vệ tiến lên, thô lỗ lôi hai người từ trong xe ngựa ra ngoài. Liễu Nha bị ném ngã sấp, đang muốn nhếch nhếch bờ dầy, chỉ nghe thấy tiếng hừ lạnh của nam tử kia, "Đáng đời!"

Liễu Nha thờ phỉ phò ngược mắt, xắn ống tay áo, xem xem kẻ nào dám cả gan cười nhạo nàng, nhưng mà sau khi trông thấy mặt nam tử, thế nhưng hơi ngẩn ra.

Cửa cung cao hơn ba thước, nam tử trẻ trung thục ngựa mà đứng, mặc y phục cẩm y vệ, ánh trăng nhân nhật buộc vòng quanh bóng dáng của hắn, sáng sủa thanh liêm, tuấn dật tựa như trúc, da thịt trắng nõn như tuyết, tóc dài như mực xinh đẹp lại tà tính, một đôi mắt đen sáng như sao tràn ngập màu sắc âm trầm, hòa quyện ở chung một chỗ làm người ta mê loạn cam tâm tình nguyện rơi xuống địa ngục. Nam tử lạnh lùng cười, bên môi mang theo nụ cười hồ ly, như có điều suy nghĩ quan sát Liễu Nha, nếu như không phải lời nói không có nhiệt độ vừa rồi, Liễu Nha nhất định sẽ cho là soái ca này là một người tốt.

Nếu là soái ca, nàng có thể suy tính không đánh người, nhưng Liễu Nha bị hắn ta quan sát đến không được tự nhiên, cuối cùng vẫn không nhịn được buồn bực mở miệng: "Người là ai?"

"Bốn vương chính là cầu Vương gia trong miệng người nằng!" Nam tử hừ nhẹ, nụ cười yếu ớt bên môi càng thêm mở rộng, mê hoặc lòng người.

Lục Ánh vừa nghe thì giật mình nhảy dựng, kéo Liễu Nha ra phía sau, cùng nhau quỳ xuống: "Xin Vương gia thứ tội, Thanh Thanh nàng ấy không phải người lâu Hạp Hoan, chỉ là muội muội của dân nữ mà thôi, xin Vương gia tha cho nàng ấy một lần, dân nữ nguyện ý đi theo Vương gia tiền cung!"

Trong lòng Liễu Nha không phục quỳ trên mặt đất, nghe Lục Ánh bảo vệ nàng, trong lòng nghi ngờ, không nhịn được kéo quần nàng ta: "Tỷ tỷ, tại sao người phải bảo vệ ta?"

Lục Ánh mến yêu nàng tựa như vượt quá tình cảm tỷ muội.

"Thanh Thanh, ta từng đáp ứng với Mặc Trạc, dù liên lụy mạng của ta, ta cũng phải bảo vệ người chu toàn!" Lục Ánh nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Trời ơi, Mặc Trạc là ai? Liễu Nha nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng. Thật là phức tạp!

"Thật sao?" Nam tử mặc hoa phục khẽ mỉm cười, ngũ quan tuấn mỹ tinh xảo giống như bạch ngọc chạm khắc, thân hình bền chắc cao lớn ẩn chứa một cỗ lỗi lạc trầm ổn.

"Xin Vương gia bỏ qua cho Thanh Thanh, dân nữ nguyện ý theo vương gia tiến cung!" Lục Ánh thấy nam tử cười một tiếng, cho là có cơ hội, vì vậy càng thêm cao giọng van xin, cái trán đập mạnh trên đất.

Một thị vệ áo đen tiến lên, nói thật nhỏ cái gì đó, sắc mặt nam tử khẽ biến đổi: "Người giết người của Bôn vương?" Giọng nói lãnh khốc khiến trong lòng Lục Ánh cảm thấy nặng nề.

"Không phải, không phải nàng giết, là ta, người muốn giết thì cứ tìm ta là được!" Liễu Nha thật sự không ưa nam tử tự cao tự đại này, đẩy Lục Ánh sang một bên, dù sao, đây cũng không phải là triều đại nàng sống, nói không chừng chết rồi sẽ xuyên về!

"Thanh Thanh, rốt cuộc người đang làm gì đó?" Lục Ánh quýnh lên, không dám tin nhìn Liễu Nha. Bình thường Thanh Thanh nhất như chuột, lúc nào thì trở nên dũng cảm như vậy.

"Tỷ tỷ, người không cần quan tâm đến ta, người đi đi, yên tâm, ta không có việc gì!" Liễu Nha giống như kiên định chết một lần nữa, quyết tâm có thể xuyên trở về.

"Không cho cả hai đi!" Nam tử nhìn sang sắc trời, sắc mặt không nhìn được tối sầm lại, sẽ không tiếp tục nói nhảm nhiều cùng họ, chỉ lạnh lùng hừ khẽ, lạnh lùng vung tay lên, thị vệ tiến lên, xua đuổi Lục Ánh cùng Liễu Nha đi tới cửa cung.

"Người. . . . Là ta giết người kia, người bắt Lục Ánh làm cái gì?" Liễu Nha vẫn không phục, lời còn chưa dứt, trên cánh tay của nàng bị quất roi mạnh bạo, ống tay áo rách ra, vết máu thật dài lập tức hiện ra, da thịt nát bươm, nàng đột nhiên cảm thấy đau như kim châm muối xát.

Hoá ra nàng là sinh động, không đơn thuần là một linh hồn! Giờ khắc này đau đớn đánh tới, Liễu Nha mới hiểu được, nàng đã cùng cỗ thân thể này hợp hai làm một, nói một cách khác, nàng chính là Thanh Thanh, Thanh Thanh chính là nàng!

Như vậy nếu như nàng chết rồi, sẽ đau ư? Kiên định trong lòng nàng có chút dao động, có phải chết rồi, nàng có thể trở lại hiện đại hay không? Nếu như không thể quay về, đó không phải là chết lãng phí rồi sao? Liễu Nha có chút hối hận vì vừa rồi lỗ mắng!

Cửa cung màu đỏ sậm chậm rãi mở ra, tiếng ken két chói tai phá vỡ đêm khuya yên tĩnh, bóng vàng của ánh nến chiếu sáng đường dưới chân, từng viên đá chậm rãi kéo dài cung điện tới tận dưới ánh trăng, trăng tròn như bao phủ cả tòa cung điện, một hồi gió lạnh thổi qua, thế nhưng xen lẫn mùi máu tanh nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Máu tanh

Lục Ánh đứng ở sau lưng Liễu Nha đột nhiên rung mình một cái, móng tay đỏ thắm sắp muốn cấu vào trong tay Liễu Nha.

"Đừng sợ, có ta ở đây!" Liễu Nha mở miệng thật khẽ, cố sức rút cánh tay trở về, để tránh bị Lục Ánh giày xéo.

"Thanh Thanh, người không sợ sao?" Lục Ánh ngược lại ôm hông của nàng thật chặt. Tiểu thái giám trước mặt mặc áo đen cụp mặt xách theo một chiếc lồng đèn chậm rãi đi về phía trước cửa cung.

"Không sợ!" Liễu Nha nói an ủi nàng ta, nàng có võ công, đó gọi là tài cao mật lớn.

"Thanh Thanh, ta còn muốn hỏi người, người biết võ công khi nào, đánh bọn lão Ngô gào khóc, hơn nữa người thật giống như có chút không giống. . . ." Lục Ánh thao thao mở miệng, còn chưa nói xong, tiểu thái giám trước mặt không vui ngoái đầu nhìn lại lườm nàng ta một cái: "Đàng hoàng một chút, cấm nói!"

Lục Ánh bất mãn ngậm miệng nhỏ nhắn lại, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm tiểu thái giám, nếu như ánh mắt có thể giết người, tiểu thái giám đã sớm bị nàng ta cắt thành tám khúc rồi!

Hành lang trong cung thật dài, chuyển qua hai cửa cung, một cửa hông, tiểu thái giám rút cuộc dừng lại, chỉ vào một gian phòng đen như mực trước mặt,

giọng nói lạnh lạnh: "Ngươi, đi vào bên trong!" Hần chỉ chỉ Liễu Nha.

"Ta?" Liễu Nha chỉ chỉ mình, lời còn chưa nói hết, trong phòng đột nhiên đốt lên ánh nến, hai cung nữ áo trắng sâu kín đi ra, tư thế đi bộ giống như cương thi, thẳng tắp, không có chút âm thanh.

"Ta không. . . . Ta không!" Lục Ánh đột nhiên giống như điên ôm chặt lấy hông của Liễu Nha, siết nằng sắp không thở nổi.

"Tách họ ra!" Tiểu thái giám lạnh lùng nói, hai cung nữ khoé vô cùng, lạnh lùng kéo Lục Ánh tới một bên.

"Các ngươi. . . ." Không đợi Liễu Nha nói chuyện, hai người cung nữ một tả một hữu, đem lấy nằng bước lên bậc thang, vào trong phòng.

"Àm!" Cửa phòng bị lực mạnh đóng lại, cả căn phòng không sót gì hiện ra ở trước mặt của Liễu Nha, bàn gỗ ghế tử đàn danh quý, màn che màu nâu đỏ lay động, thảm hoa nhiều màu sắc, trên bốn bức tường treo mấy tấm tranh sơn thủy thanh nhã, bài trí cả gian phòng vô cùng không phối hợp với gương mặt lạnh lùng của hai cung nữ.

Liễu Nha còn chưa quan sát hết gian phòng, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai kinh khủng của Lục Ánh. "Không cần, Thanh Thanh, Thanh Thanh!" Tiếng kêu vang dội trong cung điện yên tĩnh có vẻ càng thêm âm trầm quỷ dị.

Trong nội tâm Liễu Nha khẽ động, đột nhiên hiểu tiểu thái giám kia chỉ tạm thời buông tha mình mà thôi, mục tiêu của hắn ta thực sự là Lục Ánh! Nàng xoay người, muốn xông ra, lại bị hai cung nữ ngăn lại, họ nhìn chằm chằm nằng, nháy mắt một cái cũng không nháy.

"Hắn muốn mang Lục Ánh đi chỗ nào?" Liễu Nha găm thét lên, hung hăng đập vào cửa phòng.

"Ngươi không phải gấp, trễ nhất đến tháng sau, ngươi cũng sẽ đi chỗ đó!" Một cung nữ hơi lớn tuổi trong đó sâu kín mở miệng, âm thanh của nằng ta y hết gió thổi, lạnh lẽo làm cho người ta nghe mà cả người nổi da gà.

"Thôi lắm, xem ra các ngươi đáng đánh đòn, các ngươi tốt nhất nên nói cho ta biết Lục Ánh đi đâu, nếu không. . . ." Liễu Nha lớn tiếng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đỉnh làm người thương yêu hiện ra dáng vẻ hung ác muốn giết người cho sảng khoái, chẳng những trăm phần trăm không bùng phát, hơn nữa mâu thuẫn khôn cùng, chắc chắn rồi, nét mặt không có chút lực sát thương nào khiến hai vị cung nữ lười phải nháy mắt, hoàn toàn bỏ mặc nằng, một tả một hữu, giống như hai Môn Thần mặt đen giữ cửa.

"Các ngươi làm như ta đang hát sao? Lại dám mặc kệ ta!" Cẩn rặng nghiêng lợi, một cước bay lên đá ngắt từ bên trái, trong mắt cung nữ bên phải thoáng qua vẻ kinh ngạc, nằng ta muốn kêu, lại bị Liễu Nha nhắc chân đá bay đến cạnh cửa, cửa gỗ chạm khắc bởi vì cung nữ va đập mà cột kẹt một tiếng rồi mở ra, ánh trắng sáng ngời chiếu vào.

Nhanh chóng đóng cửa phòng lại, sau khi lách người đến hành lang, nguyên tưởng rằng sẽ có người nghe được động tĩnh trước đó mà ngó nhìn, nhưng không có nghĩ đến cả tòa cung điện trầm lặng, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có nghe được.

Cẩn thận lộ ra nửa đầu, lúc này Liễu Nha mới phát hiện ra cả tấm cung thể nhưng đen ngòm, đừng nói là người, dù là mèo nhỏ cũng không có một con! Nàng đứng dậy, mượn ánh trăng sáng ngời, dọc theo trí nhớ đi tới chỗ hành lang mới vừa rồi chia tay với Lục Ánh, nơi này có khóm tường vi, hoa màu trắng đẹp dễ trong ánh trăng mờ, đáng tiếc cả tấm cung tràn ngập không khí vô cùng quỷ dị, để cho trong lòng người ta không thoải mái.

Nàng đứng tại chỗ, quan sát phương hướng hành lang thông qua, đi ước chừng 200 thước, nằng nhìn thấy một cửa nách, ở bên trong cửa nách, có một tòa cung điện bao phủ trong bóng tối, hình bóng tối tăm, vẻ ngoài giống như là một vòng tròn lớn, toà kiến trúc không biết tên mờ nhạt ở dưới ánh trăng sáng ngời.

Trong nội tâm Liễu Nha khẽ động, vừa muốn lướt qua cửa nách tiến lên, cung điện bao phủ ở trong đêm tối, đột nhiên phát ra một âm thanh quái dị, giống như sói hú.

Liễu Nha xoay người lại, chân nhỏ đi giày thêu đập ở trên hành lang lát đá xanh, không có bất kỳ âm thanh nào. Một hồi gió lạnh thổi qua, thể nhưng mang theo mùi máu tanh nồng xông thẳng lỗ mũi người. Liễu Nha bước nhanh hơn, ước chừng đi về phía trước 50 thước, nằng đi tới trước điện, trên cửa phòng treo hai miếng gỗ lim danh quý và khóa đồng nặng trĩu.

"Chẳng lẽ không đứng nơi này?" Liễu Nha tiến lên loay hoay khóa đồng, không khỏi nhẹ nhàng thở dài, làm sao?

Nàng nhụt chí xoay người, đúng lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng thét, cái âm thanh này nằng khá quen thuộc, là Lục Ánh! Liễu Nha nhanh chóng xoay người, đem đầu nhỏ dính vào trên khe cửa nhìn, đôi mắt màu xanh biếc đột nhiên vừa vặn chạm phải đôi mắt nằng, giữa đôi mắt xanh biếc trong suốt phiếm ánh sáng lạnh lùng u ám, phiêu đảng hơi thờ từ vong, tán ra cảm giác bị áp bức làm cho người ta hít thở không thông.

Tìm nằng đập mạnh, kinh sợ lùi về phía sau ba thước, trong phòng, âm thanh Lục Ánh thét lên càng ngày càng lớn.

"Con bà nó, thứ gì thế!" Một dòng máu nóng xông lên trong đầu Liễu Nha, nằng mặc kệ bên trong là yêu ma quỷ quái gì, nằng phải cứu Lục Ánh, nhất định phải cứu, nằng xông lên trước, lại không dám nhìn tình cảnh bên trong, chỉ dồn sức lực lắc mạnh khóa đồng, còn có ngón tay đục mờ xích sắt.

"Keng keng. . . ." Xích sắt cùng khóa đồng va chạm ở trong không khí, vang lên tiếng kim loại ma sát, vọng về ở trong cung điện vào đêm khuya ấy thật chói tai, lúc này Liễu Nha lại không quan được nhiều vậy, nằng đã không quan tâm có kinh động người khác hay không, chỉ điên cuồng dùng sức phá xích sắt, muốn kéo đứt nó.

Lục Ánh ở bên trong, nhất định ở bên trong! Tay của nàng bởi vì đựng mà trở nên sưng đỏ, nhưng khóa đồng cùng xích sắt vẫn tiếp tục treo trên cửa phòng như cũ.

"Lục Ánh, Lục Ánh, người ở bên trong chứ?" Nàng chuyển sang đập cửa, lớn tiếng kêu lên tên Lục Ánh, tay nhỏ bé hung hăng vỗ cánh cửa, cho đến khi bên trong truyền đến tiếng thét chói tai biến thành khóc thút thít: "Thanh Thanh, ta ở đây. Người mau cứu ta, cứu ta. A!" Âm thanh phía sau lập tức bị một hồi tiếng càn xé bao phủ, âm thanh kia rõ ràng như vậy, làm cho người ta lập tức rợn cả tóc gáy.

"Lục Ánh, người chờ, chờ chút!" Liễu Nha vội vàng xoay người lại, muốn tìm một dụng cụ có thể phá cửa phòng, bên trong góc cạnh cửa phòng, một tảng đá lớn bị ánh sáng chiếu rọi tiến vào mi mắt của nàng.

Nàng xông tới, muốn ôm tảng đá lên, nhưng tảng đá rất lớn, hai cánh tay của nàng vây một vòng cũng không ôm nổi, "A!" Nàng thở khè một hơi, đặt móng ngồi trên mặt đất.

"Thanh Thanh." Trong phòng giọng Lục Ánh từ từ yếu ớt, tiếng sói tựa như càng lúc càng lớn.

Phía chân trời, trăng không ngừng tản ra tia sáng, càng ngày càng sáng.

"Lục Ánh, người chịu đựng, ta sẽ tới cứu người!" Liễu Nha tranh thủ thời gian vội vàng đứng lên, tức đỏ mặt, đôi tay lao lao nắm chặt tảng đá kia, trong lòng âm thầm đếm một hai ba, hai mắt nhắm lại, dùng hết tất cả hơi sức, hòn đá kia chậm rãi dời xa mặt đất.

Liễu Nha vui mừng trong lòng, cũng không dám lười biếng, tảng đá quá nặng, nàng đã không thể chuyển bước, chỉ khéo léo vòng một góc độ, khiến thân thể nhắm ngay cửa phòng.

Dùng hết toàn lực, lão đảo đi tới một bước, thân thể lại lão đảo nghiêng về trước, thân thể ôm đá vừa đứng hung hăng đập vào trên cửa phòng.

"A!" Liễu Nha kêu khè một tiếng, biết rõ làm vậy mình sẽ bị thương, nhưng vẫn ôm thật chặt, cùng hòn đá kia cùng nhau đụng vào trên cửa phòng gỗ lim.

Một tiếng ầm vang, cửa phòng rầm một tiếng đổ trên mặt đất, khóa đồng cùng xích sắt vẫn hoàn hảo như cũ, nhưng bởi vì Liễu Nha dùng lực mạnh, bản lề hai bên cửa phòng bật ra!

Tảng đá lăn ra ngoài, Liễu Nha theo sát nhào vào trên đất, cánh tay nặng nề đập trên đất, lại tăng thêm sức nặng của đá, đau tan lòng nát dạ truyền đến, Liễu Nha kêu một tiếng ai da.

"Bịch bịch!" Trước mặt đột nhiên vang lên âm thanh khả nghi, giống như là âm thanh con vật không lồ di động trên mặt đất, không đợi Liễu Nha đứng dậy từ dưới đất, mùi máu tanh nồng đậm nhanh chóng đến gần nàng, hô hấp của nàng cứng lại, thân thể cứng đờ, trong đầu đột nhiên xuất hiện ánh mắt màu xanh biếc, nàng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể nhất thời cứng lại, chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông thẳng lên não. Cái gì cũng không thể suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Kim Lang

Edit: quacauphale

Ánh trăng sáng chiếu rọi vào gian phòng, vào lúc ngẩng đầu lên, trong nháy mắt Liễu Nha thấy rõ cảnh tượng trước mắt, đó là một con sói, giống như là con sói biển đi, bởi vì vóc dáng nếu so với con sói bình thường thì lớn hơn chút, tròng mắt xanh tối tăm, thân thể to lớn, bộ lông màu vàng, dưới ánh trăng sáng ngời phát ra ánh sáng vàng rực trùng hợp như lông chó Phấn Lan lớn, còn có một ít máu chảy xuôi xuống từ trên bờ môi. Từng thấy chó sói trong vườn thú nên cũng không kỳ lạ, nhưng không có nghĩ đến hôm nay lại phải đối mặt, hơi thở của Kim Lang phát ra nặng nề phun trên mặt nàng, mang theo máu tanh, mang theo gió lạnh, để cho toàn thân nàng bao phủ trong cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Nàng từ từ đứng lên, cặp mắt xanh biếc u tối hung ác di động theo động tác đứng thẳng của nàng, vào lúc Liễu Nha đứng lên, trong nháy mắt đó móng vuốt sắc bén hung hăng đánh về phía mặt Liễu Nha, Liễu Nha kinh hoàng, má ơi, dù là không hải lòng lắm đối với khuôn mặt nhỏ nhắn làm người thương yêu của mình, nàng cũng không hy vọng phía trên sẽ có vết sẹo, nàng nhanh chóng xoay người, tránh khỏi công kích của con sói, nhưng nó lại đập một cước trên một người khác.

Liễu Nha ngẩn ra, cảm giác mềm nhũn nhóp nhúa khiến nàng run sợ trong lòng nhìn xuống phía dưới, chỉ liếc mắt một cái, nàng liền nhanh chóng nhảy ra phía sau, lại vừa đứng nhảy đến trước mặt con sói kia, làm thân thể to lớn của nó lão đảo một cái.

Lục Ánh nằm trên mặt đất, ngực đã bị móng vuốt sắc bén cào rách, máu tươi ào ào chảy ra ngoài, nàng ta thấp giọng rên rỉ, sắc mặt bởi vì sợ hãi mà hiện ra màu sắc tro tàn.

"Đáng chết, hoá ra cậu vương gia đó lại nuôi một con sói giết hại sinh linh!" Liễu Nha hàm hừ ngoái đầu nhìn lại, chuyển mặt một cái, con vật không lồ lại

vọt tới trước mắt, môi nó dính đầy máu tươi của Lục Ánh nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt nàng, làm cả người nàng nổi da gà.

Sói, một con sói ăn thịt người, không phải loại nuôi dưỡng ở trong vườn thú, mà là con sói mất đi dã tính!

Tim Liễu Nha đột nhiên bị treo lên, sợ hãi làm cả người nàng run rẩy, nàng liên tiếp lui về phía sau, nhưng con Kim Lang cũng ép sát từng bước một, nhưng mà lúc lướt qua bên cạnh Lục Ánh, nó giống như bị mùi máu tươi hấp dẫn, bỏ mặc Liễu Nha, ngoái đầu lại nhìn chằm chằm vào Lục Ánh nằm ngửa dưới đất.

Liễu Nha đột nhiên ý thức được, đây là một cơ hội vô cùng tốt để chạy trốn, nhưng nàng đi, không phải Lục Ánh sẽ chỉ có một con đường chết thoi sao? Trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh Lục Ánh cứu nàng từ trong tay lão Ngũ, Liễu Nha đột nhiên cắn cắn môi, trước khi Kim Lang đến gần Lục Ánh thì xông lên, dùng hết hơi sức kéo Lục Ánh ra phía ngoài.

Trăng hơi nghiêng, trên mặt đất có bóng dáng loang lổ, Liễu Nha nhanh chóng kéo Lục Ánh tới trong vầng trăng sáng, nhưng bởi vì con Kim Lang bỏ nhào về phía trước mà không dám động nữa. Nhưng không có nghĩ đến, hình như Kim Lang sợ ánh trăng, không có đến gần phía trước, chỉ nhìn chằm chằm vào nàng.

"Chẳng lẽ nó sợ trăng sáng?" Trong lòng Liễu Nha khẽ động, lấy hết dũng khí ngắm nhìn, Kim Lang không có tiến lên một bước.

Hai người một sói cứ thế giằng co, thời gian trôi đi cũng không biết, chậm chạp mà đặc dính. Gió nhẹ thổi qua cửa gỗ chạm khắc, không khí mê ly tràn đầy máu tanh, dòng khí quanh quần giống như mộ yên. "Bang bang!" Rốt cuộc, nơi xa truyền đến tiếng báo canh, phá vỡ phần yên tĩnh làm người ta hít thở không thông. Đã là giờ sùu rồi!

Vào lúc tiếng báo canh vang lên, trong nháy mắt Kim Lang nhanh chóng vọt vào trong điện, lúc chạy, bộ lông màu vàng óng phát ra tia sáng chói mắt ở dưới ánh trăng.

"Sùng vật thật là khủng khiếp!" Liễu Nha lẩm bẩm nói, hơi sức toàn thân giống như bị rút đi hết, tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Bên ngoài cửa cung, dưới ánh trăng, một vị thiếu niên tà tính xinh đẹp như đang như có điều suy nghĩ nhìn mặt trăng vô tận, ánh trăng cũng chiếu vào trên trán thiếu niên, làm nổi bật ra ngũ quan tuấn mỹ, đường cong lưu loát dị thường, màu da nhẵn nhụi mà trong suốt, mang theo xinh đẹp không có kẻ hở.

"Vương gia, canh giờ sắp đến!" Người hầu tiến lên phía trước nhẹ giọng nói.

Tròng mắt đen mỹ lệ chậm rãi quay sang, nhìn vào hai mắt người hầu, nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh kia như khối băng trong suốt đụng vào nhau, mang theo thanh lạnh: "Đi đi!"

"Dạ!" Người hầu lĩnh mệnh, lúc xoay người, sắc mặt thế nhưng trắng bệch, mang theo kinh hoàng.

Sau thời gian một nén nhang, người hầu áo đen tè ra quần chạy trở về, lập tức vọt tới trước mặt nam tử: "Vương gia, không xong. Không."

"Bình tĩnh nói!" Lời của nam tử ngữ mặc dù khá bình tĩnh, nhưng trong con ngươi đen rõ ràng thoáng qua hốt hoảng.

"Hai người nữ tử kia." Thị vệ hít một hơi thật sâu, lời còn chưa dứt, chỉ thấy nam tử bước nhanh đến phía trước, vạt áo màu xanh nhạt vẽ ra đường cong tuyệt đẹp trong không trung.

"Ah?" Giọng nam kinh ngạc vang lên, Liễu Nha xoay người, mượn đèn lồng trên tay nam tử thấy rõ nam tử trước mặt, một con lừa giận xông lên đầu, nàng đặt Lục Ánh đang thoi thóp dưới đất, giận dưng dưng tiến lên, nắm lấy cổ áo nam tử, hai chân nâng lên, ngũ quan làm người thương yêu hung hăng rồi rầm ở chung một chỗ, ở trên mặt tạo thành một biểu tình kỳ quái, có chút hung thần ác sát, cũng có chút cầu xin thương xót, tóm lại vô cùng mâu thuẫn.

"Ngươi thật là quá đáng, ngươi có thể nuôi sùng vật, nhưng tại sao có thể giết người bừa bãi? Ngươi là vương gia, mà có thể muốn làm gì thì làm sao? Nuôi sói, ngươi có thể cho ăn cỏ, cho ăn gà, tại sao cố tình là người? Há?" Nàng lớn tiếng la hét, khuôn mặt nhỏ nhắn hung hăng kẻ sát, cả đêm kinh khủng cùng trong lòng run sợ toàn bộ phát tiết vào trên người vị Vương Gia không có nhân tính này.

Kim Huy chậm rãi ngược mắt nhìn nàng, trong con ngươi đen mê người có khó có thể tin, hắn ta nâng bàn tay lên, nhẹ nhàng lau nước miếng bị nữ tử phun lên trên mặt, tròng mắt màu đen càng thêm u ám thâm thúy ở dưới ánh trăng, giống như lưu ly sáng rỡ, trên dưới quanh người tản ra hơi thở làm người ta lạnh tránh.

"Nữ tử lớn mật, lại dám động thủ với Vương gia, ta thấy ngươi chán sống rồi!" Thị vệ sau lưng tiến lên, lạnh lùng quát.

Vung tay lên, Kim Huy ngăn cản thị vệ nói thêm gì nữa.

Liễu Nha hung hăng trừng mắt nhìn hắn ta, tay nhỏ bé nắm chặt cổ áo Kim Huy cũng không buông ra: "Còn không mau kêu thầy thuốc? Lục Ánh sắp chết, sắp chết rồi đó!"

Kim Huy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vẫn không nhúc nhích.

"Ngươi không gọi thật sao? Ngươi không sợ ta đem chuyện ngươi nuôi sùng vật giết người bừa bãi nói ra sao?" Liễu Nha bị giận điên lên, nàng siết chặt cổ nam tử, sắc mặt của hắn ta đỏ lên.

Tròng mắt đen của nam tử trở nên tỉnh mạch, giống như là nghĩ sâu xa mấy khác, hần ta lạnh lùng kéo tay Liễu Nha ra, ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng nói: "Mời ngự y!"

"Nhưng Vương gia." Thị vệ cả kinh, sắc mặt khó xử.

"Mời ngự y!" Nam tử nhấn mạnh lần nữa, lúc chuyển con mắt nhìn về mắt xanh biếc lại thêm một chút tính toán, khoe môi chậm rãi cong lên, hiện lên nụ cười hồ ly.

"Thật vui vì ngươi có thể xuất hiện!" Hần ta mở miệng thật nhỏ, tiến tới gần Liễu Nha, hơi thở mị hoặc khiến trái tim Liễu Nha nhảy bịch bịch.

"Chẳng lẽ nàng là." Thị vệ nhỏ giọng nói.

Kim Huy chuyển con mắt đột nhiên trừng mắt liếc hần ta một cái, hần ta hình như ý thức được cái gì, không hề tiếp tục nói nữa.

Liễu Nha chán ghét đẩy hần ta ra, cau mày nói: "Ta vốn thích loại người soái ca như ngươi, nhưng hiện tại, ta cho ngươi biết, ta chán ghét ngươi, vô cùng ghét, ngươi chỉ là một con sói khoác da người mà thôi!"

Nụ cười như hồ ly của nam tử đột nhiên cứng ở khoe môi, gương mặt tuấn mỹ trong nháy mắt trở nên dữ tợn, hần ta tiến lên, nắm chặt cổ Liễu Nha, năm ngón tay giống như móng nhọn giữ chặt cổ họng của nàng, nàng giãy giụa, nhưng càng giãy giụa, hô hấp càng khó khăn, dần dần, hai chân của nàng rời mặt đất.

Xong rồi, tại sao nhất thời miệng lưỡi cực nhanh, không có bị Kim Lang ăn, ngược lại chết trong tay kẻ mặt người dạ thú! Ở thời khắc chuẩn bị mất đi ý thức, Liễu Nha ngậy ngốc nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dòm ngó tâm tư

Vào lúc Liễu Nha thật sự khó thở, sắp mất đi thần trí, bàn tay nam nhân đột nhiên buông lỏng ra, không khí trong lành lại hút vào trong lồng ngực, Liễu Nha há hốc miệng, tựa như một con cá vàng thiếu dưỡng khí, tham lam hô hấp từng ngụm từng ngụm.

Nam tử tiến lên, chậm rãi cúi đầu, cái cổ thanh mảnh của hần ta kẻ sát, trộm liếc tẩm thân xù nữ của nàng, cười thần bí: "Nếu như ngươi có thể sống đến đêm trăng tròn tiếp theo, chuyện hôm nay ngươi mạo phạm Bôn vương liền xóa bỏ!" Liễu Nha ngẩn người, cảm giác hơi thở nóng bỏng của hần ta như vuốt ve trên da thịt mềm mại của nàng, qua hồi lâu, nàng mới đột nhiên hồi hồn, con bà nó, thật giống như nàng bị một lão yêu quái hơn một nghìn năm sàm sỡ! Tức giận bùng lên, muốn đẩy hần ta ra, trong đầu đột nhiên hiện ra ánh mắt âm hiểm của nam tử, cảm giác đau nhức trên cổ vẫn còn, sau khi nghĩ lại, chỉ không cam lòng ngoái đầu nhìn lại, trợn lên giận dữ nhìn hần ta một cái tỏ vẻ chính mình cũng là anh hùng hảo hán, không thể khi dễ quân chủ.

"Nhưng Thiên, mang các nàng đi xuống, hầu hạ cẩn thận!" Nam tử ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng phân phó, nụ cười khoe môi dần dần đậm lên.

Bị Nhung Thiên ném giống như ném khoai tây vào gian phòng, ngược mắt chỉ thấy cung nữ người không ra người quý không ra quý hôm qua, còn chưa kịp chào hỏi, Lục Ánh với vết thương chồng chất cũng bị ném vào.

"Đại ca, xuống tay lưu tình, không thấy người ta bị thương à?" Nha Nha đứng dậy, ngang ngược đem tay nhỏ bé chống ngang hông, đợi Nhung Thiên đi tới ngoài trăm thước mới tức giận mở miệng.

Trên mặt hai vị cung nữ không lộ vẻ gì rốt cuộc cũng từ từ có biểu lộ, khoe miệng co giật, toàn thân phát run, hơn nữa miệng sùi bọt mép chính là bị lên cơn điên loạn, nhìn thấy Nha Nha và Lục Ánh, giống như ban ngày thấy quỷ, bị sợ đến mặt xanh mét.

Bị hai người nhìn chằm chằm làm cho sau lưng lạnh căm căm, Nha Nha cố sức đặt ngang Lục Ánh ở trên giường, không ngại máu tươi làm cho y phục màu xanh của nàng nhuộm thành màu đỏ chói mắt.

Ngự y tới, cẩn thận bắt mạch cho Lục Ánh, kê chút thuốc liền đi, vẻ mặt vội vàng vàng giống như phía sau có quỷ đang đuổi theo, lại nhìn cung điện bao phủ trong đêm đen, thế nhưng không có thị vệ canh giữ, rất vắng lặng, giống như chỉ bốn người tồn tại.

Lục Ánh không có nguy hiểm đến tính mạng, mặc dù vết thương trên lồng ngực sẽ lưu lại vết sẹo, nhưng là gặp phải động vật hung ác, còn sống, đã là trời cao khai ân!

Khi tất cả được dàn xếp xong xuôi, sắc trời cũng dần dần sáng, ánh mặt trời không ngừng phát ra tia sáng lốm đốm, ánh vàng nổi lên.

"Hai vị tỷ tỷ có tên gọi là gì?" Đưa tay và không quên tươi cười, thời điểm Liễu Nha cầm chén thuốc thị nữ đưa cho, cười híp mắt mở miệng.

Hai người thị nữ do dự một hồi, vẻ mặt có chút kỳ quái, nhưng vẫn thấp giọng mở miệng: "Ta tên là Tổ Tập Na, đây là muội muội của ta, tên là Tổ Mỹ Na!"

"Tổ Tập Na, Tổ Mỹ Na, ngày hôm qua thật xin lỗi, bởi vì vội cứu người, cho nên. . . ." Liễu Nha gãi gãi đầu, mở miệng xin lỗi, đứng dậy, trịnh trọng hành lễ.

Tổ Tập Na và Tổ Mỹ Na ngây ngẩn, hai người nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng xua tay ý là không sao cả.

Liễu Nha thấy hai nàng không để ý, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc để xuống, ở trên địa bàn của người ta, dĩ nhiên phải biết co biết duỗi, nếu như bị nhìn không vừa mắt, ở cổ đại này, chết cũng không người nhặt xác, thật đáng thương!

Mấy ngày kế tiếp, Liễu Nha và Lục Ánh ở trong tầm cung, sáng trưa tối đều có người đưa đồ ăn tới, trừ Tổ Tập Na và Tổ Mỹ Na ra, Liễu Nha chưa từng thấy qua những người khác.

Vào cung ngày thứ ba, thương thế của Lục Ánh đã tốt hơn rất nhiều, có điều cổ họng bị Kim Lang cào nát, không thể nói, cũng giống như bị kinh sợ hù dọa, tinh thần vẫn hoảng hốt, Liễu Nha cũng không để ý tới những chuyện khác, ngày đêm vắt vả hầu hạ nàng ta.

Chuyển con mắt trông thấy Tổ Tập Na ra cửa, Nha Nha vẫn nhìn không được lòng hiếu kỳ kêu nàng ta: "Tổ Tập Na, ta muốn hỏi chút, tại sao cung điện lớn như vậy lại không có ai canh giữ? Trong vương cung, không phải là canh giữ nghiêm ngặt sao?"

Tổ Tập Na ngẩn ra, chậm rãi ngược mắt, ánh mắt lạnh lẽo: "Thanh Thanh cô nương, nơi này chỉ là một hậu điện của vương cung mà thôi, nơi này là chỗ không có người đến!" Nàng ta nói xong, nhanh chóng cúi đầu, giống như không muốn nhiều lời.

"A, vị Vương gia kia thật xa xỉ, một phòng ở lớn như vậy lại dùng để nuôi một con sủng vật!" Liễu Nha ngẩn ra, bất giác mở miệng.

Thân thể Tổ Tập Na lập tức cứng đờ, hít vào một ngụm khí lạnh rồi như chạy trốn. Bỗng dưng bỏ chạy thật khiến Nha Nha có chút không giải thích được. Ba ngày nay, ánh mắt hai vị cung nữ kia nhìn nàng tràn đầy sợ hãi, giống như nàng chính là người đã thương Kim Lang.

Chậm rãi bước ra cửa phòng, thời tiết tốt hiếm có, mấy tia sáng mặt trời phát ra chiếu lên mái vòm, xuyên qua hành lang xưa cũ tĩnh mịch, cung điện cổ xưa tang thương mỹ lệ. Hồ nước trong viện sóng gợn lăn tăn, sáng rõ dưới ánh mặt trời khiến người ta không thể mở mắt. Chân nhỏ giẫm ở trên hành lang, vang lên âm thanh thanh thúy, nhớ đêm hôm đó, nàng đã từng nhìn thấy một khóm tường vi, nở rộ xinh đẹp trong đêm tối, vì vậy không tự chủ đi tới, mới vừa đứng lại, hoa tường vi màu trắng trong bụi rậm hơi có chút khác lạ, cành hoa lay động, vang lên xào xạc.

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Nha Nha cúi người xuống, chậm rãi đến gần bụi hoa, nhẹ nhàng vén lên, chỉ liếc mắt một cái thì máu mũi lập tức dâng trào, thiếu chút nữa phun ra, tình cảnh chấn động lòng người cỡ nào, y phục xóc xếch đầy đất, thân thể kiện mỹ của nam tử hình thành đường cong duyên dáng, hoặc đi tới, hoặc chạy băng băng, nữ tử hồng nhuận xinh đẹp, nhẹ trôi trên hân, một đôi chân mỹ lệ được giơ lên cao, mười ngón tay cong, tạo thành đường cong hấp dẫn vô cùng. Tiếng rên rỉ mê hoặc nhàn nhạt, nghe vào trong lòng người, hơi ngứa ngáy giống như mấy ngàn con kiến bò!

Hóa ra người cổ đại cũng phóng khoáng như thế, giữa ban ngày, trước công chúng, Nha Nha nhẹ nhàng lau nước miếng bên khoe môi, chặc chặc xem hăng say, một đôi mắt đen to linh lợi chăm chú nhìn chăm chăm sống lưng nam tử, nhớ tới cái đêm xuyên qua kia, nàng nóng lòng, không có thấy rõ của Khả Phong, không biết sau lưng Khả Phong có hấp dẫn to lớn giống như nam tử này hay không?

Mãi xem hăng say, động tác của nam tử đột nhiên dừng lại, Nha Nha ngẩn ra, cảnh giác nhanh chóng xoay người, chưa đi được hai bước, sau lưng liền truyền đến giọng quát lạnh: "Người nào?" Ngay sau đó, cổ áo bị người ta kéo thật chặt.

Cảm giác hít thở không thông cuốn tới lần nữa, Nha Nha ảo não nhắm mắt lại, quên mất đây là cổ đại, không có ai làm chỗ dựa cho nàng.

"Người còn muốn đi sao?" Giọng nam tử lộ ra rét lạnh, hơi thở lạnh lẽo lạnh lùng phun lên cổ nàng.

Nắm hai mắt, chậm rãi xoay người lại, nàng nâng hai tay nhỏ bé lên, trên không trung sờ soạng lung tung: "Thật xin lỗi. Ta lạc đường, người có thể nói cho ta biết đi ra khỏi lùm cỏ này như thế nào không?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ điếm đạm đáng yêu, khoe miệng làm bộ đáng thương, chiêu bài này, chỉ cần đứng trên đường cái, trước mặt lập tức sẽ rải đầy tiền bạc.

"Người. Là người mù?" Nam tử ngẩn ra, giọng điệu có chút hoài nghi.

"Phải. Quấy rầy người ăn chó con rồi. âm thanh người ăn chó con thật là dễ nghe." Nha Nha bước sang bên một bước, bộp một tiếng ngã xuống đất, vì làm giống như thật, nàng còn rớt nước mắt.

"Ừm, thật là đau." Lòng mày vừa nhíu, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa nắn đầu gối, Liễu Nha gần như khò sở lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm vừa thấy đã thương.

Nam tử chậm rãi nheo mắt, lạnh lùng quan sát Liễu Nha, nữ tử sau lưng sột sột soạt soạt mặc xong y phục, tiến lên, nằm ở trên lưng của hắn, cho một ánh mắt ác độc vô cùng.

"Chó con, đi nhanh đi!" Khoe môi nam tử đột nhiên cong lên lạnh lùng, xoay người lại nhẹ nhàng nắm cầm nữ tử, trong ánh mắt đầy trêu đùa.

Nữ tử then thùng vỗ nhẹ bả vai hắn, làm một động tác giết người lần nữa.

Về mặt nam từ lập tức trở nên không kiên nhẫn: "Ta tự có chừng mực!"

"Người nói chuyện với chó con sao?" Đứng dậy liêu xiêu chỉ chực ngã sụp xuống dưới đất, Liễu Nha nhắm hai mắt ra điều lắng nghe.

"Người quả thật là người mù?" Nam tử tiến lên, lạnh lùng nâng cằm nàng lên, nhắm mắt lại, Liễu Nha cũng cảm thấy người này cố tình gây sự, một cảm giác hít thở không thông khó tả bao phủ khắp người nàng.

"Ủm!" Liễu Nha gật đầu một cái.

"Vậy thì tốt, người đi theo ta, ta dẫn người đi ra ngoài!" Nam nhân lạnh lùng mím môi, lạnh giọng nói.

"Được, cảm ơn cảm ơn!" Giọng nói nam nhân không tốt, trong lòng Liễu Nha đã bắt đầu cuồng loạn, nhưng mà trên mặt lại vẫn bất động thanh sắc, sờ soạng đi tới.

Nam tử đột nhiên dừng lại, lạnh lùng mở miệng: "Trước mặt chính là tiểu viện, người đi về phía trước ba bước là đến!"

Trước mặt Liễu Nha là hồ nước sóng gợn lăn tăn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vật thay thế

Ánh mặt trời sáng ngời chiếu rọi trên mặt nước, phản chiếu lên trên mặt Liễu Nha, bắn thẳng vào mắt nàng. Nàng không dám mở to hai mắt, tuy nhiên mờ hồ cảm thấy bất an, hơi thở của nam tử giống như núi băng đè lên tim nàng, để cho nàng không thể phản bác được.

"Thế nào? Không phải người lạc đường sao?" Nam tử cười lạnh, lời nói lạnh lẽo tới cực điểm giống như bùa đòi mạng, khiến trong lòng Liễu Nha kinh hãi.

Nàng không biết phía trước là cái gì, do dự, chậm rãi bước chân trái ra.

"Thanh Thanh!" Xa xa truyền tới âm thanh của nam nhân, nam tử sau lưng ngẩn ra, nhanh chóng biến mất trong bụi rậm đầy hoa tường vi trắng, chỉ để lại một trận gió lạnh và mùi thơm thoang thoang trên người nam tử.

"Làm sao người ở nơi này? Mắt không tốt thì đừng đi lung tung khắp nơi!" Nam tử cười tà tính tiến lên, kéo cánh tay của nàng, lời nói của hắn ta dịu dàng cực độ nhưng hai bàn tay lại lạnh lẽo và cứng rắn.

Liễu Nha ngơ ngẩn, trong khoảng thời gian ngắn không biết mở miệng thế nào.

Nam tử núp ở trong bụi hoa, trông mắt màu xanh biếc đột nhiên tối sầm lại, lặng lẽ rời đi.

Mùa thu, ánh mặt trời yếu ớt thông thả kéo dài, cho đến khi xuyên qua cây cối lưa thưa lá chiếu rọi lên trên mặt Liễu Nha, hồi lâu sau, bên tai lại truyền đến giọng nam: "Được rồi, không phải vờ vịt nữa, có thể mở mắt ra!"

Liễu Nha chậm rãi mở mắt ra, trông thấy hồ nước sóng gợn lăn tăn, hít vào một ngụm khí lạnh, bản năng lui về phía sau một bước, quay mắt lại, chống lại hai mắt cười giống như hồ ly của nam tử.

"Vì sao người không vạch trần ta?" Nàng khẽ mở miệng, khi nghe thấy giọng nam vẫn còn cho là mình nghe nhầm, Huy vương gia ác độc khó dò thế nhưng giúp nàng!

"Ta nói rồi, ta hi vọng người có thể sống đến trắng tròn tháng sau!" Nam tử cười lạnh, "Nhớ kỹ, không nên đi lung tung, không cần tò mò, nếu không, lần sau ta cũng không cứu được người!" Nam tử xoay người, lạnh lùng sai bước đi, trong không khí, chỉ lưu lại giọng nói uy nghiêm của nam tử.

Nhẹ nhàng vỗ lên trái tim kích động lo lắng, nhìn lại hồ nước trước mặt, hoàng cung, giống như một nơi bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng người, mà vị Huy vương gia thần bí kia càng không thể nhìn thấu, còn có một đôi nam nữ tăng tị với nhau ở chỗ này, đến tột cùng là người nào?

Huy vương gia nhất định biết nam tử kia là ai, nhưng thân làm Vương gia cũng kiêng kỵ người ta. Liễu Nha nhẹ vỗ đầu, thôi, nếu không nghĩ ra được cũng không cần nghĩ, đợi thân thể Lục Ánh tốt hơn, nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này mới là quan trọng nhất!

Lúc này, nam tử tóc vàng mắt xanh đứng ở bên ngoài cửa cung, nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo hơi có vẻ xốc xếch, ngoái đầu lại nhìn ba chữ lớn 'Thanh Huy viên', khóe môi cười nhạt.

Kim Huy chuyển qua hành lang, xa xa liền trông thấy Thái hậu nương nương chờ đã lâu, hôm nay nàng ta mặc một bộ váy dệt sợi kim mỏng màu vàng,

đầu đội mũ phượng tím, cao quý vô cùng, trên tay là vòng vàng nén, tuy người đã trung niên, lại rất xinh đẹp, sắc đẹp như trăng rằm, hình dáng như hoa sen, nhìn tổng thể vô cùng tuyệt thế tao nhã, chỉ là chân mày khóa chặt làm cho nhìn ra rằng ta có chút buồn buồn không vui. Buổi trưa đầu thu hơi se lạnh, ánh mặt trời nhàn nhạt theo tán cây hắt xuống, chiếu rọi khuôn mặt Thái hậu làm càng thêm mập mờ không rõ.

"Mẫu hậu!" Kim Huy tiến lên chậm rãi hành lễ, trường bào màu đỏ tía, đai lưng màu bạc vừa vặn tôn lên vóc người thon dài cao lớn của hần ta.

"Hãy bình thân!" Thái hậu nhẹ nhàng giơ tay lên, vẽ mặt tối sầm lại, phân phó về phía sau: "Các người đi xuống trước, không gọi các người, không cần hầu hạ!"

"Dạ!" Chúng thị nữ bình thân lui ra.

"Mẫu hậu, biển hoa bên Phí Nguyên Xuân còn đẹp?" Kim Huy ngồi xuống, lời nói cung kính khác thường.

"Nào có tâm tình, hoàng huynh người khiến mẫu hậu lo lắng!" Thái hậu nhỏ giọng nói, ánh mắt âm đạm.

"Mẫu hậu, thật ra thì có chuyện ngài có lẽ nên biết." Kim Huy nhỏ giọng nói, Thái hậu lập tức ghé tai lại, sau khi nghe xong, trên mặt tràn đầy ngạc nhiên.

"Người nói thật? Thật tốt quá, mỗi tháng một lần, lần này rốt cuộc có ngoại lệ!" Thái hậu kích động nói, nhưng con mắt sắc chuyển một cái, kỳ thực bởi vì nam tử chậm rãi đi tới mà sắc mặt tối sầm lại.

Trên mặt nam tử che chắn bởi một mặt nạ hoàng kim hoa lệ, che kín nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt xanh yêu dị cùng đôi môi xinh đẹp, khỏe môi xinh đẹp chậm rãi hiện lên một đường cong mê người, nhanh chóng bước đến.

"Ngoại lệ nào?" Nam tử tiến lên, đỉnh đặc ngồi ở trước mặt Thái hậu, cũng không hành lễ.

Thái hậu và Kim Huy liếc nhau một cái, trong ánh mắt thoáng qua kinh hoàng không muốn ai biết, nhưng rất nhanh, Thái hậu trầm lắng lại: "Minh nhi, mẫu hậu đang cùng Huy nhi đánh cược, người có lấy xuống mặt nạ hoàng kim này hay không!"

Ánh mắt nam tử lạnh lẽo, mắt xanh yêu dị từ từ sâu hơn: "Ta thích chiếc mặt nạ này!"

"Ngay cả mẫu hậu cũng không có ngoại lệ à?" Thái hậu cười khê, vì thành công che giấu quá khứ, trong tươi cười có chút dễ dàng.

Nam tử hừ lạnh, lại chuyển con mắt nhìn về Kim Huy: "Hoàng đệ, trăm vô cùng thích hậu điện - Thanh Huy viên vẫn đề đó không dùng, nếu như hoàng đệ không dùng tới, trăm muốn thu hồi!"

Kim Huy ngẩn ra, nâng tròng mắt màu đen lên nhìn hần, nhanh chóng liên tưởng đến Liễu Nha, chẳng lẽ hần còn muốn đẩy Liễu Nha vào chỗ chết? Sắc mặt của Thái hậu cũng biến đổi.

"Đang tốt, tại sao phải lấy lại viện bỏ hoang? Minh nhi, phụ hoàng người từng nói, không cho người vào viện đó!" Thái hậu nhỏ giọng nói, sắc mặt nặng nề.

"Mẫu hậu, trăm là Hoàng đế, ngay cả quyền lợi muốn một cái viện bỏ hoang cũng không có sao?" Nam tử hừ lạnh, xoay người, dài tóc vàng tạo thành một đường cong hoàn mỹ, "Lại nói, phụ hoàng muốn ta làm ta đều làm, hần còn muốn gì nữa?" Giọng điệu của hần bỗng nhiên trở nên lạnh băng, trong con người màu xanh biếc thoáng qua ánh sáng hời hợt, lại che giấu oán hận thấu xương.

"Hoàng huynh, người vẫn còn oán hận phụ hoàng sao? Thật ra thì." Kim Huy ngẩn ra, không nhận được mở miệng, lại bị Thái hậu cắt đứt: "Minh nhi, người đã muốn, mẫu hậu sẽ phái người giúp người quét dọn!"

"Không cần, trăm sẽ phái người đi!" Nam tử xoay người, giọng nói lạnh lẽo như cũ.

Đội bóng dáng màu vàng biến mất ở cuối vườn hoa, trên mặt Thái hậu đột nhiên bày ra vẻ mặt khổ sở.

"Mẫu hậu, người tội gì, hoàng huynh đã hai mươi lăm tuổi, hần nên biết tất cả chuyện của mình, người lừa gạt hần như vậy, sẽ chỉ khiến chuyện càng ngày càng hồng bét!" Kim Huy nhỏ giọng nói.

"Không được, không thể nói, người không nhìn thấy, hần bởi vì Vân nhi chết đi mà trở mặt thành thù cùng phụ hoàng người sao, nếu như nói cho hần biết, thật ra Vân nhi là bởi vì hần. Hần sẽ không chịu được!" Nữ tử hạ mi xuống, âm thanh bởi vì đau lòng mà trở nên mơ hồ không rõ.

Kim Huy không nói gì, bên môi chỉ nổi lên một tia làm người ta nhìn không thấu. Ở trên mặt chợt lóe rồi biến mất, hần ta lại nhàn nhạt nói một câu: "Mẫu hậu, chỉ bởi vì hoàng huynh phải."

"Huy nhi, vĩnh viễn đừng vọng tưởng thứ người không chiếm được!" Sắc mặt Thái hậu trầm xuống, ngược mắt, mắt bởi vì khóc thút thút nên hơi sưng đỏ.

Kim Huy cười lạnh thành tiếng, ánh mắt loé lên ánh lạnh như lưỡi dao trong đêm tối, "Mẫu hậu, ta chưa từng vọng tưởng qua!" Thân thể cao lớn đứng thẳng lên, khỏe môi mãn thật chặt thành đường cong mập mờ không rõ: "Ta là một vật thay thế, từ lúc ta sinh ra đã được sắp đặt, một điểm này, ta rõ ràng hơn so với ai khác!"

Đôi bóng dáng nam tử biến mất nơi tận cùng hành lang, Thái hậu vẫn trầm mặc chậm rãi ngược mắt, hai mắt ngăm đen giống như nước hồ mùa đông tĩnh lặng, chỗ sâu đáy mắt hình như lại cất giấu tịch tịch lạnh tận xương.

"Ta, cảm giác không phải là!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kim Lang Vương

Mạc Thương lặng lẽ ngược mắt nhìn nam tử nửa nằm ở trên giường tơ vàng lạnh như băng, đỉnh đầu rủ xuống thấp hơn. Áp lực vô hình từ trên người nam tử bắn ra giống như một tòa núi lớn, đè nặng ở trên người hắn ta.

Từ trước đến giờ nam tử vẫn luôn âm tình bất định, mặc dù Mạc Thương đã theo chủ tử mười năm, nhưng vẫn không hiểu rõ tính khí nam tử.

"Chuyện tra như thế nào?" Nam tử lạnh lùng mở miệng, cánh tay khẽ động, tóc dài màu vàng kim như da lông động vật, như nước cam lắng lắng chảy xuôi trên người của hắn, lướt qua trường bào sợi tơ màu vàng sáng, vẫn trôi xuống sàn nhà bạch ngọc. Đôi môi xinh đẹp khẽ nhúc nhích, trông mắt màu xanh biếc giống như cây liễu đâm trời lúc đầu xuân, xa xa mà vô tận, không nhìn thấy đáy, chỉ là trong đôi mắt trong suốt màu xanh lại phấp phấp ánh sáng quý dị khó dò.

Nam tử chính là đương kim Hoàng đế Kim Minh, chỉ là lúc này trên mặt mê hoặc lòng người không còn có mặt nạ hoàng kim làm người ta kinh hồn bạt vía.

"Hành tung của Huy vương gia rất thần bí, thuộc hạ điều tra chậm chạp, nhưng có thể khẳng định, Huy vương gia hình như đang tiến hành nhiệm vụ bí mật, nhiệm vụ này chỉ có Huy vương gia và Nhung Thiên biết, thuộc hạ rất khó hỏi thăm được nội dung cặn kẽ!"

"Thật sao?" Nam tử mỉm môi cười khẽ, khóe môi nhếch lên độ cong mê hoặc lòng người, "Ồ Thanh Huy viên?"

Mạc Thương ngẩn ra, trong ánh mắt nhanh chóng xẹt qua kinh ngạc, từ từ gật đầu một cái.

"Đây chính là chỗ tốt, đây hoa tường vi!" Nam tử từ từ đứng dậy, trong tròng mắt xanh biếc tối tăm thoáng qua mập mờ không rõ. "Hơn nữa còn có một nữ tử coi trầm như một tên ngọc!" Con mắt sắc của hắn từ từ lạnh lẽo.

"Sao cơ?" Mạc Thương càng thêm cả kinh.

"Mạc Thương, nhìn trầm ngư ngọc lấp sao?" Câu nói sau cùng của nam tử khiến trong lòng Mạc Thương run sợ.

"Đưa cô gái tên là Thanh Thanh trong Thanh Huy viên vứt vào Lang viên, dù là người mù cũng không thể sống trên thế giới này!" Khóe môi trong nháy mắt ngưng lại nụ cười, tròng mắt xanh biếc lãnh khốc sát ý.

Mạc Thương cup con mắt, che giấu kinh hãi. "Dạ!"

Đi nhanh bước ra khỏi Lưu ly Cung - tẩm cung của Thái hậu, trên mặt Kim Huy khó nén được lo âu: "Nhung Thiên, nhanh chóng chuyển hai nữ nhân đến Triều Huy điện, nhớ, phải nhanh!"

Nhung Thiên quý gối, lĩnh mệnh đi. Nhưng cuối cùng vẫn còn chậm một bước, ở trước ba chữ Thanh Huy viên thiếp vàng thật to, xa xa trông thấy Mạc Thương dẫn theo mười tên thị vệ, áp giải hai nữ tử đi, trong đó Lục Ánh còn giống như có chút thần chí không rõ, chỉ có ánh mắt diễm đam đáng yêu của Liễu Nha không hiểu nhìn hai đội thị vệ mặc khôi giáp.

"Mạc Thương đại nhân, vị Thanh Thanh cô nương là người của Huy vương gia, ngài, không thể mang đi!" Nhung Thiên khách khí tiến lên, giọng nói lại chân thật đáng tin.

Mạc Thương cười lạnh: "Nhung Thiên đại nhân, đây là ý chỉ của Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài muốn kháng chỉ sao?"

Nhung Thiên thất kinh, tầm mắt rủ xuống, thối lui về phía sau nhường ra một con đường, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng: "Có thể hỏi đại nhân, hoàng thượng muốn đem hai nữ tử này tới nơi nào?"

"Lang viên!" Mạc Thương hé môi mỏng, trong ánh mắt xẹt qua khát máu.

"Lang viên?" Sắc mặt Nhung Thiên có một chút hoảng hốt, sự hoảng hốt này khiến Liễu Nha vốn luôn cảnh giác mơ hồ cảm thấy cái gì.

"Lang viên là nơi nào?" Khuôn mặt nhỏ nhắn diễm đam đáng yêu đi đến gần, chỉ bởi vì từng có duyên gặp mặt Nhung Thiên một lần. Nàng không nhận được muốn lệ thuộc vào. Lục Ánh bên cạnh do hai người thị vệ mang đi, vừa nghe đến cái chữ Lang này, hai tròng mắt đỏ ngầu đột nhiên hiện hiện ra

điên cuồng, nàg hét lên một tiếng, thân thể đột nhiên trở nên căng cứng, một giây kế tiếp, lớn tiếng kêu lên : "Lang, thật là lớn, lang, lang!" Tiếng kêu thể trong kia vang dội khắp Thanh Huy viên, khiến mọi thị vệ đi theo đều có sắc mặt trắng xanh.

"Bắt lấy nàng ta, không được để cho nàng ta lộn xộn!" Mạc Thương lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, nhỏ giọng nói.

Một người thị vệ trong đó tiến lên, tay cầm cán đao, hung hăng đánh vào gáy Lục Ánh, nữ tử đột nhiên đóng chặt tầm mắt, đầu vô lực gục xuống.

Liễu Nha giật mình nhìn tất cả, con mắt chuyển lại, đưa tay ra nắm thật chắc khô giáp lạnh lẽo của Nhung Thiên. Nhung Thiên liếc nàng một cái, không trả lời, ánh mắt hiện ra thương hại.

Thảm rồi! Liễu Nha khẽ nói trong lòng, tay nhỏ bé nắm chặt hơn. Nàng biết từ trước đến giờ khuôn mặt mình cho làm cho người khác không tự chủ được mà muốn bảo vệ. Trên mặt Nhung Thiên đang nói rõ hôm nay nàng sẽ lọt vào một tình cảnh nguy hiểm, Lang viên. Trong đầu đột nhiên nhảy ra cặp mắt xanh biếc trong cung điện đêm đó.

Chẳng lẽ, bọn họ muốn ném nàng cho lang ăn?

"Mạc Thương đại nhân, không biết hai vị cô nương này đã làm sai điều gì đắc tội với hoàng thượng?" Nhung Thiên chống lại khuôn mặt ai oán của Liễu Nha, không do dự tí nào, từ từ mở miệng.

Mạc Thương ngẩn ra, hình như không nghĩ tới Nhung Thiên cũng dám ngăn cản hắn: "Nhung Thiên đại nhân, tâm tư của hoàng thượng há những hạ nhân như chúng ta có thể đoán được?"

Mạc Thương nói xong, lạnh lùng khoát tay chặn lại, thị vệ áp giải Liễu Nha thô lỗ kéo tay nàng trở lại, sau đó thô bạo đẩy nàng một cái.

Ánh mắt cầu xin của Liễu Nha nhìn về Nhung Thiên, trên mặt Nhung Thiên thoáng qua vẻ khó xử.

Trong lòng Liễu Nha trầm xuống, ý thức được nguy hiểm, nàng lặng lẽ quan sát mười tên nam tử bao gồm cả Mạc Thương, trong lòng từ từ tính toán đường chạy trốn, chỉ là hiện tại Lục Ánh hôn mê, làm cho tay chân nàng có chút luống cuống.

Lang viên thay vì nói là một khu vườn, nói chính xác hơn là một tòa lồng sắt, bên trong nuôi hai con Bạch Lang hiện nay được Hoàng đế thích nhất, cách Thanh Huy viên không xa, cũng ở sau núi giả sau hậu điện.

Xa xa, Liễu Nha trông thấy một bóng người, giữa hoàng hôn mênh mông, nam tử tóc vàng rực rỡ chói lọi dưới trời chiều, bóng lưng to lớn cao ngạo khiến nàng có loại cảm giác đã từng quen biết. Nàng hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên nhớ lại một màn đặc sắc tận mắt thấy vào buổi sáng hôm nay ở trong buổi rậm hoa tường vi, chẳng lẽ nam tử kia chính là —— Hoàng đế?

Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, nàng làm sao sẽ xui xẻo như vậy, rình coi Hoàng đế XXOO chứ, tuyệt đối sẽ không! Nàng thận trọng cầu nguyện, lúc cách nam tử mười thước thì dừng lại, len lén ngược tầm mắt nhìn hắn.

Nam tử xoay người, mặt nạ hoàng kim trên khuôn mặt dọa nàng giật mình, nửa gương mặt che giấu ở dưới tấm mặt nạ, nàng không thấy rõ toàn bộ gương mặt nam tử, nhưng cái cảm giống như tượng đá lộ ra hơi thở lạnh lẽo kiên nghị, trông mắt màu xanh biếc yêu dị, tản mát ra hơi thở lạnh lẽo chết chóc, chỉ liếc mắt một cái, thân thể Liễu Nha liền không nhin được phát run.

Ánh mắt lạnh băng của nam tử dừng lại ở trên mặt Liễu Nha, trong bóng chiều màu xanh biếc đột nhiên ít đi, phiếm màu đỏ máu tươi, màu đỏ yêu dã cùng màu xanh sẫm tạo thành đường màu sắc quý dị, bên khóe môi hiện lên vẻ quý quyết âm trầm, từ từ mở miệng nói: "Lang nhi của trẫm đói bụng!"

Âm thanh kia giống như một thanh lợi kiếm đâm trúng trái tim Liễu Nha, thân thể của nàng hơi lay động một cái, thiếu chút nữa ngã ở trên mặt đất. Là hắn, chính là hắn, mặc dù nàng không nhìn rõ diện mạo nam tử, nhưng giọng nói giống như ác mộng này vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Hắn chính là Kim Lang Vương trong truyền thuyết!

Nàng rốt cuộc cũng biết nguyên nhân nam tử muốn giết nàng. Diệt khẩu!

Liễu Nha che ánh mắt kinh hoàng lại, xung quanh mờ mịt, lại đột nhiên ý thức được, nàng giống như mất đi cơ hội trốn chạy, bởi vì bên cạnh nam tử áo bào màu vàng này có đám thị vệ đứng vây quanh.

Nếu như mười thị vệ thì nàng có thể ứng phó được, còn nếu trăm người xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chiếc bốt hình mặt trăng

Kim Lang Vương tóc vàng kia giống như rất hài lòng với bộ dáng mờ mờ nhìn xung quanh của Liễu Nha, bộ dáng mỉm cười không nói ra được cảm giác vui sướng, có lẽ, làm cho nữ tử dám mạo phạm hẳn chết cũng không phải thứ vị nhất, thứ vị nhất là nhìn nàng sợ hãi cùng kinh hoàng trước khi chết.

Trái với nam tử kia, Liễu Nha không biết lúc này nên nhắm mắt lại tiếp tục giả vờ là người mù, hay. bằng mọi cách rời đi, nàng ngược mắt thân nhiên nhìn thẳng vào cặp mắt quý dị màu xanh, sau đó thành công thấy kinh ngạc trong ánh mắt của nam tử.

Trong lòng Liễu Nha thâm sâu khoái, hẳn càng muốn xem nàng vùng vẫy giãy chết như thế nào, nàng càng thân nhiên, cho dù chết cũng phải có tôn nghiêm.

Từ nhỏ đã mắc bệnh tim nên nàng đã sớm thấy rõ sống chết, muốn nhìn nàng rời ghế cười, cái lão xấu xí miễn cưỡng có cái cảm đẹp đẽ hòng mơ tưởng! Nàng cao ngạo nâng cằm lên, điểm cao mũi chân, lạnh lùng nhìn sang.

Kinh ngạc trong ánh mắt nam tử dần dần biến chuyển thành vui mừng, cặp mắt đầy hứng thú nhìn đối nhau với Liễu Nha, ánh mắt linh hoạt chuyển một cái, giống như đang tính toán cái gì.

"Lá gan của người thật lớn!" Hắn từ từ mở miệng, băng lãnh lúc trước biến mất hầu như không còn.

Liễu Nha càng thêm cảnh giác đối với nam tử, bởi vì cặp mắt xanh quý dị kia đã đầy ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

Nam tử nhẹ nhàng dời thân thể, lúc này Liễu Nha mới phát hiện hoá ra phía sau hắn có tấm màn đen bao phủ hộp nhỏ giống như chứa một loại vật không rõ nguồn gốc, hẳn dời một cái, tấm màn đen giống như vụn băng rào rào rơi xuống, hai con Bạch lang toàn thân trắng như tuyết đứng ở trong lồng giam bằng sắt, đi đi lại lại, thỉnh thoảng miễn cưỡng ngược mắt nhìn đám người xa lạ bốn phía.

"Đây là. . . ." Liễu Nha ngăn ra, lập tức vui mừng nheo mắt lại, chẳng lẽ đây chính là Bạch Lang Phần Lan bị diệt sạch năm 1911 trong truyền thuyết, cũng chính là Mộng Huyền Chi Lang trong truyền thuyết? Truyền thuyết loại Bạch Lang này luôn có đôi có cặp, cả đôi tương thân tương ái, cũng bởi vì một điểm này, mọi người có rất nhiều suy nghĩ tốt đẹp đối với loại Bạch Lang trong truyền thuyết này.

Nàng học động vật học nên rất thích Bạch Lang Phần Lan, xem ảnh chụp trên mạng còn mong muốn có thể ngày ngày đối mặt. Rốt cuộc, hôm nay, nàng rốt cuộc gặp được Tuyết Lang thật!

Khóe môi Kim Minh đột nhiên co quắp hai cái, tương đối bất mãn nhìn Liễu Nha, nữ tử chết tiệt này thế nhưng chạy đến trước lồng sắt, không ngừng nhìn quanh, nếu như hắn không có nhìn lầm, khóe môi nữ nhân này thoáng cười hẳn là hưng phấn! ?

"Đây là sủng vật của ngươi sao? Thật đáng yêu hơn so với Kim Lang ăn thịt người của Huy vương gia!"

Không khí trong nháy mắt động lại, gió nhẹ thổi qua, lá cây ở trên nhánh cây văng lên xào xạc, tăng thêm mấy phần lạnh lẽo. Trong nháy mắt mặt Mạc Thương trở nên trắng bệch, hẳn ta vội vàng ngoái đầu lại nhìn hoàng thượng.

Trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Kim Minh nhanh chóng thoáng qua ánh sáng không biết tên, hắn bước nhanh đến phía trước, vóc người to lớn đứng trước thân hình Liễu Nha, giống như mạnh mẽ đối lập với yếu ớt, mà ánh mắt sắc bén của hắn mang theo vài phần ôn lạnh, khuôn mặt càng lộ vẻ âm lãnh.

"Ngươi gặp qua con Kim Lang kia?" Hơi thở nam tử lạnh lẽo phun thẳng lên trên mặt nàng, áp lực cùng khí lạnh từ trên cao truyền xuống khiến Liễu Nha đang hưng phấn quá độ ý thức được rõ ràng, đây không phải là vườn bách thú, đứng ở trước mặt nàng cũng không phải là động vật dễ chăn nuôi!

Tất cả mọi người vì Liễu Nha mà toát mồ hôi lạnh, Kim Lang, ở trước mặt Kim Lang Vương là cấm kỵ, là kiêng kỵ, hơn nữa ở trước mặt hoàng thượng, vẫn còn nhớ đến lần trước sơ ý một chút nói ra Kim Lang mười năm trước của Huy vương gia, nếu như không phải Thái thượng hoàng cùng Thái hậu câu cạnh, Huy vương gia đã sớm bị đẩy đi biên cương, làm một Vương gia nhân tàn rồi!

Liễu Nha đứng thẳng lên, không nghĩ tới thái độ nam tử lại kịch liệt như thế, chuyển con mắt nhìn sang hai con Bạch Lang, ánh mắt chuyển một cái, giống như hiểu dụng ý của hoàng đế. Mặc dù không biết bị lang ăn tươi, linh hồn của nàng có thể xuyên việt về hiện đại hay không, nhưng mà bao một người hiện đại như nàng khúm núm ở trước mặt một bạo quân, tuyệt đối không thể nào!

Nàng cười cười nhàn nhạt, lại không đếm xỉa đến thái độ giận dữ của nam tử, lời nói ra không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng: "Đây là thái độ thỉnh giáo người khác của ngươi? Chỉ ít phải nói một chữ xin chứ?"

Trầm mặc lần nữa phủ xuống, thậm chí có thị vệ không dám tin ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không.

Kể từ khi hoàng thượng lên ngôi tới nay, dù là Thái thượng hoàng, Thái hậu, cũng không dám lớn lối như thế ở trước mặt hắn.

"Xin?" Mắt xanh của nam tử thu hẹp, đột nhiên tràn ngập một tầng máu mòng, cầm gậy gò giống lưỡi đao khẽ nâng lên, bên khóe môi hiện lên một loại quỷ quyết âm trầm, từ từ mở miệng: "Trẫm cũng là Bạch Lang ăn thịt người!"

"Ta biết rõ, nhưng mà trước khi ta chết, ngươi muốn biết về Kim Lang, ngươi sẽ phải khách khí nói với ta chữ xin này! Vua như thuyền, dân như nước. Nước có thể nâng thuyền lên cũng có thể lật thuyền, quân vương có đức thì lòng dạ từ bi, dân sẽ vì đất nước mình, ta vốn là một nha hoàn nhỏ nhỏ, nếu hoàng thượng định dùng ta làm no bụng lang, sớm muộn gì phải chết, người đến lúc sắp chết, cần gì phải sợ hãi?" Nàng ưỡn ngực, đứng ở trước mặt nam tử, sống lưng gầy gò lại giống như đại thụ, nâng đầu nàng lên.

"Người sớm đã biết?" Khóe miệng nam tử từ từ từ đất lên nụ cười lạnh lẽo quỷ dị, nhiệt độ trong mắt lại lạnh lẽo thấu xương tựa như hàn băng trong lòng đất.

"Người trăm phương ngàn kế muốn lấy Thanh Huy viên từ trong tay Huy vương gia, không phải là bởi vì muốn giết ta diệt khẩu sao? Nhưng hoàng thượng này, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm!" Liễu Nha nhẹ nhàng vỗ ngực, lạnh nhạt nói.

Từ nhỏ nàng đã bị cha mẹ vứt bỏ, ngay cả chủ nhiệm khoa tim trong bệnh viện tốt nhất cũng nói nàng sống không quá hai mươi tuổi, hiện tại, sinh nhật hai mươi tuổi đã sớm qua, nàng cho là có thể ném thử tình yêu cùng một người bình thường, trời cao lại đùa giỡn nàng, nàng chết ở trong ngực bạn trai, tình lại, phải đối mặt với các loại nguy hiểm không thể biết trước, nhưng sống lưng của nàng lại vĩnh viễn thẳng tắp, nàng tuyệt đối sẽ không khuất phục!

Sắc mặt nam tử tối sầm lại, ánh mắt đầy hung ác: "Nữ nhân, người nói quá nhiều!" Vung tay lên, Mạc Thương tiến lên, từ phía sau áp hai cánh tay Liễu Nha ở sau lưng, phía trước, có thị vệ tiến lên mở lồng sắt vừa dày vừa nặng.

Hai con Bạch Lang đói bụng đã lâu đột nhiên hưng phấn, không ngừng dùng móng trước cào lên thanh sắt, đầu lưỡi đỏ thật dài lè ra, thò ra mùi tanh phun lên trên mặt Liễu Nha.

Thời khắc Mạc Thương nhét Liễu Nha vào lồng sắt, trong lòng Liễu Nha không sợ. Lồng sắt đóng lại, Liễu Nha đưa lưng về phía Bạch Lang, hai con lang liên tục thò ra mùi tanh thổi lất phất trên mặt nàng, nàng nắm chặt lồng sắt, mặc kệ mới vừa rồi hiện ngang tầm liệt dương nào, Nghĩa Bạc Vân Thiên*, nói mạnh mẽ thế nào, sắc mặt lại bị sợ đến trắng bệch, nàng che ở tim, cảm giác tim đau thắt trước kia không có ập tới, loại thời điểm này, nàng thà bị bệnh tim phát tác té xỉu ở trong lồng sắt như trước, cũng không nguyện ý nhìn hai con Bạch Lang xé bỏ thân thể của nàng từng phát một.

*义薄云天 - Nghĩa Bạc Vân Thiên 义 - Nghĩa : là tình nghĩa, làm việc nghĩa, có nghĩa ... 薄 - Bạc: ở đây là động từ có nghĩa là che lấp. 云天 - Vân Thiên : mây trời. Dịch nghĩa là hành động có ý nghĩa, hay là tình nghĩa lớn đến nỗi che lấp cả mây trời rộng lớn. Nghĩa bạc vân thiên là ca ngợi về lòng trung thành, tinh thần chính nghĩa.

Lại vỗ tim, Liễu Nha vội vàng dậm chân, trước kia một lần bị kích thích, trái tim liền bãi công, nhẹ thì té xỉu, lớn thì OVER, lần này đối mặt với điều xấu là bị Bạch Lang ăn tươi, trái tim của nàng cũng không bị tác động?

Nàng nhắm mắt lại, mở ra lần nữa, ánh mắt âm hiểm của nam nhân trước mặt không nháy một cái nhìn chăm chăm nàng, sau lưng có từng cơn gió nhẹ, loại thời điểm này, trái tim của nàng kiên cường hơn nhiều so với bất cứ lúc nào, thành thịnh nhảy có lực.

"Ồi chào!" Liễu Nha ảo não vỗ đầu một cái, thân thể này đã không phải là thân thể kia của nàng, bệnh tim hiển nhiên sẽ không xuyên qua cùng với nàng đến cái quốc gia không tồn tại trong lịch sử này!

Trong lòng Liễu Nha đột nhiên quuyến luyến, có một trái tim khỏe mạnh là chuyện nàng ước mơ tha thiết, hiện tại, nàng có thể xem phim kinh dị, thám hiểm, thậm chí có thể làm xe bay, nói yêu đương, XXOO cùng nam nhân cũng không thành vấn đề, cũng không cần bị người ta cười nhạo đáng thương, tiểu xử nữ, thứ nàng luôn mơ tưởng không nghĩ tới nàng có thể lấy được ở thời đại này.

Đột nhiên, nàng không muốn chết, có một thân thể khỏe mạnh, sống ở quốc gia kỳ quái, cũng là một chuyện không tồi.

Thời điểm Liễu Nha sững sờ, nàng đột nhiên cảm thấy sau lưng kéo tới trận gió đánh tới, nàng né tránh theo bản năng, thân thể xinh đẹp linh hoạt vọt đến một bên, một con Bạch Lang nhào tới chỗ lồng sắt nàng mới nhảy sang.

"Nguy hiểm thật!" Nàng vỗ vỗ ngực, thân thể đột nhiên cứng đờ, cách nàng một thước, một con Bạch Lang khác nhìn chăm chăm nàng, hai hàm răng sắc bén lóe ánh lạnh, phần môi đỏ thẫm như ẩn như hiện.

Liễu Nha nín thở, dựa thật sát vào lồng sắt, trái tim khỏe mạnh khơi dậy ý chí muốn sống của nàng, nàng không muốn chết, ít nhất hiện tại không muốn chết, nàng khát vọng cuộc sống của người bình thường!

Giống như nhìn kịch hay vậy, nam tử mỉm môi cười một tiếng, mắt xanh lạnh khốc vô tình, u ám tối tăm, cả người tản ra một loại làm người ta run sợ - hơi thở tràn đầy tà ác. "Nếu không sợ chết, tại sao phải né tránh?"

Liễu Nha một câu nói của bị hấn làm cho tức thiếu chút nữa ngắt đi, vốn định cầu xin tha thứ, nhưng mới vừa rồi mình nghĩa khí như vậy, không sợ chết, hiện tại cầu xin tha thứ, càng làm cho bạo quân này đắc ý? Nàng mỉm môi thật chặt, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm hai con Bạch Lang, hừ cũng không hừ.

"Cầu xin tha thứ đi, nếu như người cầu xin tha thứ, trăm có thể suy tính tha cho người một mạng nhỏ!" Nam tử đứng ở bên cạnh lồng sắt, từ từ mở miệng dẫn dụ nàng.

Ngoảnh mặt làm ngơ, thân thể mảnh mai của Liễu Nha tựa vào lồng sắt, sắt thép lạnh lẽo để cho lòng nàng co rút. Hai con Bạch Lang đứng song song ở trước mặt nàng, từ từ cúi người, dường như muốn tiến hành đợt công kích thứ hai.

Song lang kết hợp, tỷ lệ nàng còn sống đi ra cơ hồ là số lẻ! Không nghĩ tới trái tim khỏe mạnh đi theo nàng không đến 3 ngày. Nàng rũ mắt xuống, ánh mắt xẹt qua bị thương. Tim được lại mất đi lần nữa càng thêm khổ sở hơn!

Không được, nàng muốn sống, phải sống tiếp! Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sợ hãi trong ánh mắt bị hiện ngang tầm liệt thay thế. Vô công Thiệu Lâm, từ nhỏ tổ mẫu đã dạy cho nàng để thân thể khỏe mạnh, nhưng lần này, nàng lại vì tính mạng của mình mà phản đầu. Không có trái tim bệnh tật rồi

buộc, chiều số nàng dùng cũng thuận buồm xuôi gió, thò điếm hai con lang xông tới, đôi tay điếm ở trên đầu một con lang trong đó, mượn thể nhảy lên lưng lang, thành công tránh thoát Bạch Lang công kích lần nữa, nhưng nhanh chóng khiến lang đực sau lưng lấy được cơ hội thừa cơ lợi dụng.

"A!" Một hồi đau rất nhanh chóng lan tràn ra sau lưng, Liễu Nha lăn lộn trên mặt đất, áo xanh nhạt bị lang xé ra, lộ ra gáy trắng nõn.

Máu tươi dọc theo sống lưng khôu gọi từ từ chảy xuôi xuống, màu đỏ yêu đã cùng với sống lưng trắng như tuyết của nàng tạo thành đường nét quý dị, làm cho người ta nhớ đến Bì Ngạn Hoa nở rộ trên mặt tuyết, xinh đẹp quyến rũ.

Ở trên eo ếch, vết bớt nhạt hình mặt trăng cong soi sáng bị máu tươi thấm vào biến thành màu đậm hơn, giống như như lưu ly sáng rõ, tản ra hơi thở mê ly khó có thể tiếp cận.

"Chiếc bớt hình mặt trăng?" Máy tiếng kinh hô chợt vang lên, trên mặt của mọi người thoáng qua không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mặc tộc

Kim Huy khẩn cấp chạy tới cũng bị tình huống trước mặt kinh hãi nói không ra lời, hai con mắt màu đen ngơ ngác nhìn vết bớt trắng bên eo nữ nhân.

Ngay cả trên mặt Kim Minh mang theo mặt nạ hoàng kim, nhưng tất cả mọi người vẫn rõ ràng cảm thấy được sắc mặt của hắn biến đổi, hắn tiến lên, lạnh lùng mở lồng sắt ra, một tay tóm lấy Liễu Nha, trầm giọng nói, "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Liễu Nha ngẩn ra, cảm giác đau rát sau lưng cũng đang nhanh chóng biến mất, một cổ mát mẻ lạnh lẽo nhanh chóng từ lưng của nàng lan tràn đến tứ chi, vô cùng thoải mái.

Hô, cho tới bây giờ nàng không biết bị Kim Lang cáo sẽ thoải mái như vậy. Nếu như không phải đôi mắt xanh tối tăm xâu xa trước mặt nhìn chằm chằm nàng, nàng cơ hồ không nhận được lên tiếng rên rỉ!

"Nói!" Nam tử tà mị dường như cực độ bất mãn đối với thái độ của nàng, lời nói bén nhọn.

"Tên của ta là Thanh Thanh, là nha hoàn của hoa khôi tiểu thư Lục Ánh!" Nàng dùng sức giùng giàng, nhưng mà tay đối phương lại giống như thanh kim sắt, không dẫn ra.

"Thanh Thanh? Ngươi có quan hệ gì với Mặc gia?"

"Mặc gia?" Liễu Nha mờ mịt lắc đầu một cái, nhưng cái tên Mặc Trạc lại gọi vào đầu, Mặc Trạc. Là người Mặc gia trong miệng hoàng đế nói sao?

"Chiếc bớt hình mặt trăng. Chẳng lẽ ngươi chính là. . . ." Hắn chợt nghĩ tới điều gì, dường như muốn chứng thực, lạnh lùng vận thân thể Liễu Nha lại, nhưng trong nháy mắt, mọi người vang lên tiếng hút khí lần nữa, Kim Minh cũng ngẩn ra, không khách khí đưa ra một cái tay khác vuốt sống lưng bóng loáng của nàng, hoài nghi trong ánh mắt càng thêm nặng nề.

Vết thương trên sống lưng đã không còn nhìn thấy nữa, lưu lại chỉ là một tấm lưng trắng nõn cùng vết đỏ tươi, chiếc bớt hình mặt trăng hiện ra có chút quý dị!

Ngón tay lạnh như băng từ từ dao động ở trên lưng Liễu Nha, lạnh lẽo mê người, cho đến khi hắn buông tay ra, một đôi mắt xanh kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, Liễu Nha còn giống như đầu gỗ. Bây giờ là tình huống gì? Lão cổ hủ đáng chết này chẳng những muốn đem nàng cho lang ăn, hơn nữa.

Còn vô lễ với nàng! Lông mày nhăn chặt thành hình chữ Xuyên, đợi nàng phục hồi tinh thần lại, nàng không chút nghĩ ngợi xoay người vươn tay hung hăng vùng hướng mặt Kim Minh!

Kim Minh tựa như không nghĩ tới Liễu Nha sẽ ra một chiêu này, mặt lệch một cái, mặt nạ hoàng kim bị nàng vỗ vào rơi trên đất, tóc vàng tung bay, dưới trời chiều phát ra ánh sáng mê ly, lông mày dài nhỏ xinh đẹp tuyệt trần như bay phát phơ, da thịt trắng nõn mềm mại giống như con nít, đôi môi kiều diễm buộc vòng quanh đường cong mê người, nhất là cặp mắt xanh giống như chỉ cần nháy nhẹ, sao lấp lánh đầy trời.

Đây là một nam nhân xinh đẹp tràn đầy yêu khí! Đẹp khiến người ta hít thở không thông, đẹp giống như mộng ảo, giống như trong phút chốc vũ trụ ngưng lại thay đổi liên tục, trong thiên địa nam tử xinh đẹp, đều đã không tồn tại nữa.

Trong nháy mắt này, Liễu Nha giật mình, nàng rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập, thành thực có lực.

Kim Minh lạnh lùng xoay mặt, giống như là phản xạ tự nhiên, trường bào hoa văn nhẹ nhàng che lại khuôn mặt của hắn.

Sau lưng, Mạc Thương mau tới trước, nhặt mặt nạ hoàng kim cung kính dâng lên.

Trở lại từ đầu, nguyên nhân có mặt nạ hoàng kim che mặt, trên mặt nam tử giống như đã khôi phục bình tĩnh, nhưng cặp mắt xanh âm u lại như khối băng trong suốt đụng vào nhau, mang theo lạnh lẽo.

Khóe miệng của hắn giương lên một góc độ quỷ dị lần nữa, lại nắm Liễu Nha ở trong tay, chỉ là lần này, cảm giác lạnh lẽo liên tục truyền đến từ trên tay hắn, đó là ánh mắt khiến Liễu Nha cả kinh run lên.

"Không phải vậy. Thật xin lỗi, ta không cố ý!" Nàng vội vàng khoát tay, không biết có phải bởi vì thấy mỹ nam nên có chút mềm lòng hay không.

"Ngay cả miệng vết thương cũng có thể tự động khép lại, quả nhiên không hổ là người của Mạc gia!" Cặp mắt xanh bích nhìn chăm chú vào nàng hồi lâu, rốt cuộc, Kim Minh lạnh lùng mở miệng, nồng nặc sát ý.

Khép lại? Vết thương khép lại? Liễu Nha vội vàng đưa tay vuốt ve, quả nhiên, sau lưng bóng loáng như tơ lụa, mới vừa Bạch Lang công kích nặng nề thế nhưng như kỳ tích vết thương ở trên người nàng tự động khép lại, ngay cả vết sẹo cũng không có để lại.

Đây là chuyện gì xảy ra? Trong đầu Liễu Nha trống rỗng.

"Hoàng huynh, nàng không phải, nàng chỉ là một tiểu nha hoàn thanh lâu mà thôi, ngươi biết, ta." Kim Huy vội vàng tiến lên, nhỏ giọng nói.

"Hoàng đệ còn giống như trước lưu luyến gái thanh lâu như vậy sao?" Chuyển con mắt, nam tử thay đổi ánh mắt nồng đậm sát ý vừa rồi, thế nhưng cười yếu ớt.

"Dạ! Chỉ là nàng không phải, nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi, nhưng lại có một tình cảm không tầm thường! Hoàng huynh, huynh không cảm thấy ngũ quan của nàng ấy rất kỳ lạ sao? Gương mặt khổ sở, làm cho người ta nhìn thấy sẽ muốn thương tiếc từ trong lòng!" Kim Huy cười, tiếng cười khiến trong lòng Liễu Nha vô cùng không thoải mái, mặc dù nàng biết Kim Huy là muốn cứu nàng.

"Nhưng nàng ta có chiếc bốt hình mặt trăng, ngươi nên hiểu những thứ này có ý nghĩa như thế nào, muốn lấy nhân vật quan trọng từ trong tay trẫm, tuyệt đối không thể nào!" Tròng mắt cười híp đột nhiên mở to, Kim Minh nhanh chóng chuyển thành khuôn mặt lạnh lẽo, tốc độ nhanh, khiến Liễu Nha không kịp nhìn.

"Hoàng huynh." Kim Huy tiến lên, thấp giọng nói cái gì, Kim Minh trước mặt lại vô cùng kỳ quái trở nên ôn hòa, "Dù là như vậy, nữ nhân này cũng không thể lưu! Ngươi nên hiểu lợi hại được mất trong đó! Mạc Thương, mang nàng ta đi!" Nam tử chuyển con mắt, giọng nói chân thật đáng tin.

Mạc Thương lĩnh mệnh, tiến lên thô lỗ nắm cánh tay Liễu Nha, không nói hai lời, quay đầu bước đi.

Liên tục không ngừng nắm áo, Liễu Nha lao đảo nghiêng ngã đi theo sau lưng Mạc Thương, ngang qua bên cạnh Kim Huy, nàng đột nhiên tiến tới bên tai Kim Huy cực kỳ tức giận mở miệng: "Ngươi nên tìm lý do tốt hơn!"

Kim Huy mím môi cười một tiếng: "Lý do ngươi là nữ nhân của ta cũng không đủ sao?"

"." Trên mặt nóng hừng hực, Liễu Nha đột nhiên khê động khóe miệng, hung hăng co quắp, giống như bấp thịt tê dại.

Một đôi mắt đen từ từ nheo lại, lộ ra nụ cười khó dò, chỉ từ từ khạc ra hai chữ: "Yên tâm!"

Liễu Nha ngẩn ra, vào giờ khắc này, nàng thế nhưng tin tưởng Kim Huy nhất định có thể cứu nàng lần nữa, mặc dù nàng không biết vì sao.

Thân ảnh của nữ tử càng lúc càng xa, Kim Huy mím chặt môi mỏng, chán nản buông thông mí mắt xuống, lông mi có chút rung rung che lại cảm xúc không hề có ai biết.

"Hoàng đệ, trong thiên hạ có nhiều nữ nhân, không cần thiết phải vì người trong Mạc tộc mà chống đối!" Kim Minh tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng nam tử, trong ánh mắt thoáng qua quỷ dị khó dò.

"Dạ, hoàng huynh!" Kim Huy hạ con mắt.

"Ha ha ha!" Kim Minh cười lạnh rồi đi, giữa trời chiều chỉ để lại một tia khí thế uy nghiêm lay động trong không khí.

Trong lồng giam, hai con Bạch Lang bởi vì nếm được mùi máu tươi mà rục rịch ngóc đầu dậy, hai cặp mắt hồng hồng nhìn chăm chăm Kim Huy.

"Vương gia, làm sao bây giờ?" Nhung Thiên tiếng lên, giọng nói lo lắng.

"Nàng sẽ không chết, ít nhất chúng ta còn có thời gian!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, chuyển con mắt, mặt trời chiều ngã về Tây.

※

Duẩn Thiên cung.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng mờ ảo nhộn nhạo trên khung cửa sổ màu trắng, bị chiếu thành từng mảnh trắng sáng, chiếu rọi trên cái trán tròn bóng của nam tử, màn che màu ngà lay động theo gió nhẹ, ánh nến được thấp sáng, tấm điện trắng lệ, lụa mỏng phát phơ, hương nhang nhàn nhạt như có như không, nam tử nằm ngửa mặt, lông mi dày màu vàng, theo hô hấp nhẹ nhàng, sống mũi thẳng tắp, môi mông đỏ tươi mề người, tóc dài màu vàng kim xoắn xuống đầu vai.

Nam tử ngủ cũng không yên ổn, ác mộng không ngừng quấy nhiễu hấn, đột nhiên, thân thể hấn từ từ cuộn thành một đoàn, một câu nói trong trẻo lạnh lùng ‘Vân nhi’ từ từ bật ra khỏi môi đỏ mọng.

Một lúc sau, nam tử mở mắt, thể nhưng ít đi hung tàn cùng ác độc ban ngày, chỉ là màu xanh đơn thuần, giống như liễu mùa xuân, ấm áp nhộn nhạo.

Nam tử từ từ đứng dậy, áo ngủ tơ tằm to rộng bao phủ trên người hấn càng lộ vóc người thon dài, hấn chân không giẫm ở trên mặt thảm ấm áp, y hết mây móc chuyển bước, từ từ đi ra khỏi tấm điện.

Trường bào tơ tằm bị gió thổi lên, nam tử giống như âm hồn trong đêm tối, càng thổi càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cổ Điện u ám

Trăng treo thật cao trên trời, tối nay ánh trăng cực kỳ mê người, nam tử đi ra khỏi tấm điện, sau đó, cứ nhiên bay vào Xa Nguyệt điện.

Nữ tử trong điện giống như cảm nhận được nam tử đến, nàng ta đứng lên, váy xoè màu vàng kim hoa lệ kéo đất, xinh đẹp giống như đóa sen, nụ cười quyến rũ ngưng ở khóe môi, còn chưa mở lời, nam tử đưa đôi bàn tay tới, một miếng vải đen che lại ánh mắt của nàng ta.

"Únh. . . . Minh, tại sao không thể để cho ta nhìn người?" Nữ tử nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, cựa quậy, thân thể mềm mại tựa vào trên người hấn, tay nhỏ bé trắng nõn hướng lên, lại bị nam tử nắm thật chặt trong tay.

Không có tán tỉnh, không có dịu dàng, nam tử chỉ thô lỗ đè lên nữ tử, váy xoè xinh đẹp trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn, mặc dù nữ tử không nhìn thấy động tác của nam tử, nhưng lúc da thịt trắng nõn phơi bày ở trong không khí, nàng ta hưng phấn hét lên một tiếng, ưỡn người, từ từ nghiêng tiếp hấn.

Mảnh vụn màu vàng kim tung bay ở trong không khí, cái yếm rách, quần lót rách cởi ra, nữ tử thét chói tai y hết tiếng rên rỉ, giường hẹp lay động, đêm quý dị đột nhiên trở nên kiêu diễm vô hạn, mập mờ lại mê ly.

Hồi lâu sau, tiếng rên rỉ của nữ tử rốt cuộc ngưng xuống, nam tử đứng dậy, lạnh lùng lấy một tay đẩy nàng ta ra, mặt không vẻ gì mặc trường bào vào.

"Minh, ở lâu một lát được không? Sắc trời còn sớm!" Nữ tử hơi có chút không vui, đứng dậy, miệng nhỏ cong lên, cái khăn đen che mắt phát ra sột soạt.

"Ít nói nhảm!" Nam tử hừ lạnh, động tác không ngừng lại, sắp xoay người, lại bị nữ tử ôm eo, "Minh, ta là ái phi của người, chẳng lẽ cũng không thể nhìn bộ dáng người sao? Ta vào cung đã ba năm, mỗi đêm đều giống như vụng trộm, ta. . . ."

"Xa Nguyệt, người đang oán trách sao?" Sắc mặt nam tử tối sầm lại, mắt xanh u ám lạnh lùng nhìn phía trước.

Nữ tử cả kinh, vội vàng giải thích: "Không phải. . . . Không phải vậy, phải. . . ." Nam tử cười lạnh ngắt lời nàng ta, "Tất cả nữ nhân nhìn thấy mặt ta đều đã chết rồi!"

Nữ tử hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể trần truồng trắng nõn bại lộ trong không khí nổi lên một tầng da gà, hai tay nhỏ bé từ từ buông ra.

Khóe môi nam tử hiện ra nụ cười lạnh, cửa phòng mở ra, nghiêng ngang rời đi.

Từ từ gạt miếng vải đen trên mắt, nữ tử khẽ thở dài một hơi, từ từ vuốt ve bụng, chỉ mong lần này, nàng có thể mang thai bảo bảo của Minh.

Nam tử ra khỏi Xa Nguyệt điện, đi tới hướng phòng chứa củi của hậu điện.

Nữ nhân nhìn thấy mặt hấn đều chết, nhưng trong phòng củi còn có một kẻ cố tình không chết, đêm khuya yên tĩnh, trăng đen gió lớn, chính là thời cơ tốt nhất để giết người.

Trong phòng củi, Liễu Nha không nhìn được nhìn trời thở dài một cái, lần này xuyên qua, dầu gì hưởng thụ trai đẹp thức ăn ngon, nhưng không có nghĩ đến bản thân lại có duyên với phòng chứa củi lụp xụp như vậy, năm ngày vào cung, thật không biết lúc nào mới có thể cùng Lục Ánh trở về thanh lâu, thanh lâu buồn bán trong truyền thuyết.

Đang ngồi cảm thán, cửa phòng chứa củi đột nhiên bị mở ra, trong lòng Liễu Nha khẽ động, nhớ ban ngày vẻ mặt Kim Huy như đinh chém sắt, không

Kiểm hãm được vui mừng nhường mảy, có lẽ Huy vương gia phái người cứu nàng, không nhìn được thò đầu ra, xuyên thấu qua khe cửa nhìn quanh ra ngoài, từ từ ngấm, chỉ liếc mắt một cái, bị sợ đến hồn bay phách tán, là Hoàng đế Kim Minh biến thái, khuôn mặt xinh đẹp yêu khí dưới ánh trắng tàn mát hơi thở lạnh lùng chói lọi, một đôi mắt xanh không kém cạnh so với đêm đó nhìn thấy Kim Lang, vẻ mặt âm hiểm, Liễu Nha lập tức đóng then cửa lại, dùng thân thể chặn trên cửa phòng, không cần suy nghĩ, người này nhất định là tới giết người diệt khẩu rồi, chỉ là phiền toái hấn tự thân động thủ, suy nghĩ một chút còn có chút băn khoăn.

"Người cho là có thể chống lại trăm sao?" Nam tử lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt u lãnh*.

* u ám, lạnh lẽo.

"Người muốn giết ta, ta đương nhiên không ngăn được, nhưng mà ta nói cho người biết, ngày đó ta thật sự không có nhìn thấy gì cả, nam nhân nữ nhân, lột sạch quần áo, từ phía sau nhìn tới, ai thấy rõ ai chứ? Lại nói người là Hoàng đế, nữ nhân trong Hoàng cung này tuy người lựa chọn, còn sợ người khác biết hay sao? Van cầu người, đừng có giết ta, đột nhiên ta muốn sống ở thế giới kỳ quái này!" Liễu Nha uất ức bệt bệt miệng, đem tay nhỏ bé đặt chung một chỗ nhẹ giọng van xin.

Nữ nhân thông minh không để ý thiệt thòi trước mắt, hiện tại Kim Huy không ở đây, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Cầu xin ta? Giữa ban ngày người còn hiên ngang lăm liết cơ mà!" Tròng mắt nam tử chớp động, giống như bảo thạch lưu chuyển, khóe môi vui thích mím lại.

Xem đi, biến thái, người khác cầu xin hấn, hấn lại vui mừng đến như vậy! Liễu Nha khẽ nguyền rủa một tiếng, khuôn mặt tươi cười chào đón: "Giữa ban ngày thấy có người thất lễ, ta cũng cần mặt mũi, hiện tại không có ai, chúng ta có thể thương lượng, người thả ta đi!"

Trong ánh mắt nam tử thoáng qua không thể tưởng tượng nổi, rất dễ nhận thấy, hấn không có nghĩ đến nữ nhân lại há miệng trao đổi.

"Nói cho trăm chỗ Mặc Trạc, trăm không giết người!" Nam tử nhỏ giọng nói, ánh mắt chớp động.

"Mặc Trạc?" Liễu Nha ngăn ra, đây là lần thứ hai nàng nghe đến cái tên này, thế nhưng sinh ra cảm giác thân thiết không lý do, có lẽ, Mặc Trạc này là vũ khí để nàng sống sót.

"Thế nào? Không muốn nói?" Ánh mắt nam tử đột nhiên trở nên ác độc, chuẩn bị phá cửa mà vào.

"Không, không phải!" Liễu Nha vội vàng khoát tay, "Ta thật sự không biết hấn ta đang ở đâu, nhưng có ta ở trên tay của người, sớm muộn gì hấn cũng sẽ tới! Người cần gì phải gấp?"

Nam tử ngăn ra, hơi trầm tư, bàn tay lay động, cánh cửa bộp một tiếng nứt ra, Liễu Nha cả kinh thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, ngược mắt lên, nam nhân đã từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Người người người." Oa, nam nhân võ công thật giỏi, tin tưởng bằng công phu mèo cào của nàng sợ là.

"Người tốt nhất không cần giờ trò gì, ngoan ngoãn ở trong hoàng cung đợi, nếu như muốn trốn, kết quả của người sẽ như cánh cửa này!" Nam tử lạnh lùng mở miệng.

"Yên tâm đi, ta sẽ không trốn, ta chờ Mặc Trạc cứu ta!" Liễu Nha rũ rèm mắt xuống, một bộ ngoan vô cùng.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, xoay người, gió nhẹ thổi lất phất, Liễu Nha đột nhiên khịt lỗ mũi, mùi vị này. Giống như là mùi khừ trùng, lại khiến nàng nhớ đến hiện đại, chẳng lẽ cô đại này cũng có nước sát trùng sao?

"Người chờ một chút!" Nàng đứng lên, dùng sức ngửi lỗ mũi, không sai, là mùi trên người người đàn ông này, bỗng dưng, nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, khuôn mặt nhỏ nhắn biến đỏ.

Tiểu Lộc đã từng nói, nam tử có vài thứ giống như nước sát trùng!

"Còn có chuyện gì?" Nam tử không vui ngược mắt, giọng nói lạnh lẽo.

"Không có việc gì, chỉ phiền toái về sau rửa sạch thân thể hãy đến, mùi này, thật sự không dám khen tặng!" Nàng chỉ chỉ thân thể nam tử, lộ vẻ tức giận mở miệng.

"." Kim Minh lạnh lùng cau mày, khóe môi hơi co quắp.

"Nữ nhân, vẫn nên cẩn thận cái đầu người đi!" Cửa phòng phịch một tiếng đóng mạnh, không lâu sau, vang lên âm thanh vật nặng rơi xuống nước. Bên ngoài phòng chứa củi chính là một hồ nước, đáy hồ trong suốt.

Liễu Nha ngồi sững trên đất, tay nhỏ bé chống quai hàm, thế nhưng cảm thấy buồn cười, có lẽ, người đàn ông này không đáng ghét như trong tưởng tượng. Nhưng Mặc tộc rốt cuộc là tộc gì? Hơn nữa. Nàng vuốt ve sau lưng bóng loáng lấm nhấm, thật sự là nàng bị Bạch Lang cào trầy, tại sao một vết thương cũng không có? Còn có bột trắng trong miệng bọn họ là thế nào? Có lẽ tìm được Mặc Trạc trong truyền thuyết, là có thể lý giải thân thể của nàng.

※

Lưu ly cung, Thái hậu lo lắng nhíu nhíu mày: "Người nói hôm nay Minh nhi hỏi tới Kim Lang? Huy nhi, Lục Ánh đã thấy Minh nhi thực sự, người mau sớm xử lý sạch sẽ nàng ta, lưu lại cuối cùng là mầm tai vạ."

"Mẫu hậu, Lục Ánh đã thần chí không rõ, hơn nữa ta đã phái người giám thị cẩn thận, không gây ra họa, chỉ cần đêm trăng tròn tiếp theo, đưa Thanh Thanh vào phòng của hoàng huynh, chúng ta sẽ biết, Thanh Thanh có phải ngôi sao Mặc tộc trong truyền thuyết hay không. Nhưng mà trước lúc đó, chúng ta phải dùng tất cả các biện pháp bảo vệ Thanh Thanh an toàn, người cũng biết, hoàng huynh hận nhất chính là Mặc tộc!" Kim Huy từ từ mở miệng, nhẹ nhàng nhấp trà nóng, khí nóng hòa hợp từ từ đi lên, làm cho người ta không nhìn rõ nét mặt hắn.

"Người xác định Thanh Thanh chính là người trong Mặc tộc sao? Nếu như chỉ là người bình thường trong Mặc tộc, chúng ta lưu nàng ta lại cũng là mầm tai vạ!" Thái hậu hơi cau mày.

"Mẫu hậu, cơ hội ngàn năm có một, chẳng lẽ người nhẫn tâm mỗi tháng thấy một nữ tử chết thảm sao? Quan trọng nhất là, càng như vậy, người sẽ càng khổ sở hơn!" Kim Huy dừng lại, giọng nói kiên quyết.

Không kiềm chế được mà vân vê tràng hạt, Thái hậu từ từ nhắm mắt lại.

Kim Nhật, đứa bé đáng thương của nàng!

"Nhật Hắn được không?"

"Tà tính của Minh nhi đã từ từ áp chế Nhật xuất hiện, tiếp tục như vậy nữa, Nhật sẽ biến mất đấy!" Kim Huy nhỏ giọng nói.

"Không, không thể, Nhật là một phần của Minh, chỉ có Nhật tồn tại, Minh mới có thể tính là người! Nếu như Nhật biến mất." Thái hậu mở mắt ra, ánh mắt trở nên sợ hãi.

"Kim Lang Vương triều của chúng ta sẽ bị diệt vong, mẫu hậu, Thanh Thanh là cơ hội duy nhất!" Kim Huy nhỏ giọng nói.

Thái hậu trầm mặc, ngược mắt nhìn vàng trắng sáng trên trời, nếu như vàng trắng cong soi sáng vĩnh viễn không thay đổi, nếu như đứa bé của nàng – Kim Nhật vĩnh viễn nở cười đơn thuần, mà không phải Kim Minh tà ác.

Tất cả đều có thể thực hiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bức cung

Sáng sớm, Thái hậu không cần bất luận kẻ nào bẩm báo trực tiếp vào Dẫn Thiên cung, không khí có chút lạnh lạnh, ánh mặt trời mới lên dập dờn trên màn che màu trắng. Chỉ là ngay cả đi ngủ đều Kim Minh như thức tỉnh vậy, nàng vừa vào tắm điện, chỉ nghe thấy bên giường truyền đến âm thanh sột soạt, khi nàng muốn nghịch ngợm kéo màn che ra, mặt nạ hoàng kim đã từ bình bát ỏn* đeo ở trên mặt Kim Minh, chỉ lộ ra một đôi mắt xanh biếc, khe khẽ cảm bóng loáng, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

*tứ bình bát ỏn: an ỏn

Ánh mắt lạnh lẽo này khiến nụ cười trên mặt Thái hậu cứng lại, có lẽ Huy nhi nói đúng, Minh nhi, đã càng ngày càng xa lạ!

"Mẫu hậu, cái trò chơi này một chút cũng không dễ chơi!" Nam tử lười biếng hơi nhếch môi, âm thanh lạnh lùng, giống như âm thanh khối băng đụng chạm, hần khe dựa về phía sau, lông mi dày đậm màu vàng, theo hô hấp rung động nhẹ nhẹ, trong cảm bào tơ tằm rộng mở, là da thịt màu mật ong không thường thấy của nam nhân, phỉếm màu vàng tối.

"Nhưng mẫu hậu thích bộ dáng người chưa có tỉnh ngủ!" Thái hậu đề thương cảm trong lòng xuống, không biến sắc ngồi xuống trên giường rộng, tay duỗi ra khoảng không do dự một giây, vẫn nhẹ nhàng vỗ vào trên cánh tay của Kim Minh.

Có mặt nạ hoàng kim che giấu, Thái hậu không nhìn rõ nét mặt Kim Minh, nhưng nàng biết, Minh nhi nhất định là không kiên nhẫn nhíu cặp lông mày tựa như trăng rằm.

"Trẫm không thích!" Kim Minh lạnh lùng nói, mắt không biểu cảm đưa cánh tay dôi đi.

Khe thở dài trong lòng, Thái hậu chỉ có thể chuyển qua trên giường tơ vàng trước mặt hắn, ngồi nghiêm chỉnh.

"Về chuyện Thanh Thanh."

Lời của nàng vẫn chưa nói hết, liền bị Kim Minh lạnh lùng cắt đứt, trông mắt xanh u ám nở rộ ánh sáng mê ly: "Là hoàng đế bảo mẫu hậu tới nói giúp hay sao?"

Thái hậu ngẩn ra, sắc mặt có chút cứng ngắc.

"Cho tới bây giờ Hoàng đế không có để ý một nữ nhân nào như vậy, thế nhưng lần này lại kinh động mẫu hậu!" Kim Minh nhẹ nhàng đặt đôi tay ở sau gáy, lạnh lùng mở miệng.

"Đúng thế, mẫu hậu đã khuyên nhủ hần, nhưng hần vẫn nhất quyết như vậy! Minh nhi, hần là đệ đệ của ngươi, ngươi hãy thuận theo ý của hần đi!" Thái hậu cười duyên nói.

"Mẫu hậu, nữ nhân kia là người trong Mặc tộc, hài nhi sẽ không tha cho nàng ta!" Hần dừng lại, ngược mắt nhìn nàng: "Dù là phụ hoàng, hài nhi vẫn sẽ nói như vậy!"

Trong lòng Thái hậu trầm xuống, không nhìn được trầm mặc.

Khéo léo từ chối Thái hậu muốn thỉnh cầu cho người xong, thị nữ hầu hạ mặc cẩm bào vào, Kim Minh lác thân thể cao lớn rắn rỏi đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mặt trời mới lên phát ra màu vàng lam mái cong lưu ly loé lên, xuyên qua hành lang cũ kính mịch, rơi vào trên gương mặt hần, chiếu rọi cảm tuần tú hoàn mỹ giống như sứ trắng.

"Hoàng thượng!" Mặc Thương tiến lên, hết sức cung kính.

"Tra được sao?"

"Dạ, đêm đó, quả thật có hai nữ nhân vào cung, một là hoa khôi Lục Ánh lầu Hạp Hoan, một chính là nữ tử tên Tố Thanh Thanh, là người Thanh Quán lầu Hạp Hoan, chỉ là sau đêm Lục Ánh vào cung thì cô hòng bị cào trầy, cũng giống như bị kinh sợ, thần trí không rõ, luôn ở Thanh Huy viên!"

"Cô hòng bị cào thương?" Ánh mắt nam tử trở tối.

"Vâng chắc là Kim Lang trong truyền thuyết " Mặc Thương dừng lại, đầu rũ xuống thấp hơn.

"Đi xuống đi!" Nam tử nhỏ giọng nói, cả người tản ra một loại làm người ta run sợ, hơi thở tràn đầy tà ác.

Mặc Thương vội vàng lui xuống, ra đến trước tấm điện, như có điều suy nghĩ ngoài đầu lại nhìn bóng dáng lạnh lùng của Hoàng thượng.

Khi Kim Minh bước ra tấm điện, ánh mặt trời mới lên lại bị một đám mây đen che lấp, cả vùng đất mờ mịt, giống như sắc mặt âm trầm của Kim Minh, ngay sau đó, đùng đùng, chân trời chợt có sấm đánh đùng mấy tiếng.

Liễu Nha nằm ở trong phòng củi, sáng tinh mơ đã bị một trận sấm sét làm cho thức tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt, thói quen muốn giặt nhẹ áo nhưng lông vịt ẩm áp, tay nhỏ bé quơ qua quơ lại đụng phải nhánh củi cứng rắn, đầu của nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cửa phòng củi đột nhiên bị một bóng đen đá văng, vừa lúc đó, một trận sấm rền vang lên, sau đó là chớp, ngay sau đó là cơn mưa to tầm tã rào rào rơi xuống.

Gió lạnh xen lẫn hạt mưa lạnh lẽo thổi vào phòng chứa củi, thổi tới trên người Liễu Nha, nàng không khỏi rung mình một cái, hai cánh tay ôm chặt ngược mắt nhìn người trước mặt.

Cẩm bào thêu rồng, không cần suy nghĩ cũng biết kẻ âm dương quái khí đó là Hoàng đế, Liễu Nha không nhìn được mắt trợn trắng, không phải Hoàng đế cổ đại rất bận sao? Có nhiều chuyện quốc gia đại sự chờ xử lý sao? Nhưng tại sao vị trước mắt này sớm tối đều thấy tới đây?

"Này, Hoàng thượng lão gia, không cần sớm như vậy chứ? Ta sẽ không chạy, yên tâm đi!" Nàng nâng tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng vỗ vào trên đùi nam tử, vỗ hai cái, bày tỏ an ủi, vẻ mặt kia giống như an ủi một con tiểu cầu bị thương.

Nam tử từ từ từ nheo mắt lại, lạnh lùng nhấc chân, một chút do dự dừng lại cũng không có, hướng Liễu Nha đá, Liễu Nha bưng tỉnh tránh ra, cặp ủng đen lướt qua trước mặt nàng, khí thế bức người.

"Hừ, có chuyện gì thì nói đi?" Liễu Nha ngẩn ra, không thê nào, không thích đùa giỡn?

"Nói, đêm đó ngươi thật sự gặp được Kim Lang?" Nam tử từ trên cao nhìn xuống mở miệng, mắt xanh nhìn chằm chằm nàng.

Tôn sức ngẩng đầu nhìn nét mặt âm lãnh của nam tử, trong đầu Liễu Nha nhanh chóng lướt qua vài tia sáng.

"Không có!" Nàng mở miệng như đinh chém sắt, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

"Nữ nhân, trăm không có nhiều kiên nhẫn!" Nam tử duỗi bàn tay kéo nàng từ trên mặt đất lên, trông mắt xanh biếc sáng loáng kinh người.

"." Chuyển động cổ một cái, bởi vì ngẩng đầu nhìn hần mà trở nên đau nhức, độ cao này vừa đúng nhìn thẳng hần.

"Ta thật sự không biết, buổi tối đó ta chỉ thấy một hình ảnh, không biết là người hay là lang!" Liễu Nha nói vô cùng chân thành, có lẽ là muốn bảo vệ Kim Huy, hiện tại nàng cùng Kim Huy như châu chấu trên một sợi dây, nếu như Kim Huy gặp chuyện không may, nàng dĩ nhiên cũng không trốn được.

"Thật sao? Người đã không nói, trăm sẽ không khách khí!" Tay nắm chặt váy nàng, mặt Liễu Nha đỏ lên, âm thầm cắn răng giãy giụa.

Thân thể bị nam nhân hung hăng kéo đến trước cửa phòng cũi, bên ngoài, thỉnh thoảng xảy ra mưa rơi rào rào, giọt mưa tầm tã trút xuống, giống như có vô số dòng sông nhỏ từ trời xanh kéo dài tới trên đất, chỉ trong chốc lát, trên đất đã hội tụ thành từng con sông nhỏ.

Gió càng ngày càng lạnh, mưa thu lạnh lẽo, những lời này quả nhiên không sai.

"Người Người làm gì đấy?" Hàm răng Liễu Nha bị đông cứng dính sát vào nhau, hai tay nhỏ bé dĩ nhiên không quen ôm thật chặt trước ngực, giữ cổ áo, nàng cũng không có quên, phía sau lưng của nàng đã mở cửa sổ ở mái nhà, không cẩn thận, nàng liền trần truồng nghênh đón sấm sét sáng sớm ở cổ đại!

"Để cho người nói thật!" Nam tử hừ lạnh, cánh tay chắc khỏe, thân Liễu Nha cao một mét sáu hai, thể trọng 50kg giống như là một con mèo nhỏ, dễ dàng bị nam nhân xách tới trong mưa to, mưa to rào rào trút xuống khiến nàng không mở mắt được, nàng chỉ có thể cố sức huy động tay nhỏ bé, nắm chặt lấy bàn tay nam tử, muốn vận hấn bụng ra.

Mưa to ùn ùn kéo đến xối lên trên người Liễu Nha, cái lạnh làm nàng rung mình, nam tử vận trường bào cũng bị dính nước, nhưng lại thờ ơ.

Tóc dài bị dầm mưa ướt nhẹp sáng bóng như lưu ly, giống như mạng nhện xiêu xiêu vẹo vẹo dính sát vào hơn nửa gương mặt Liễu Nha, sau đó theo cổ nhỏ, đến chỗ hô hấp khẽ phập phồng trước ngực. Bàn tay nam tử dán thật chặt trước ngực nàng, không kiềm hãm được híp hai mắt, mắt xanh biếc từ từ trở nên trong suốt. Váy của nàng đã sớm ướt đầm dãn thật chặt ở trên người nàng, cái yếm đã sớm bị Bạch Lang công kích rách nát, bị nàng lấy xuống, hai điểm trước ngực giống như hồng mai nở rộ ở trong gió rét, lạnh rung.

Ngước mắt, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử, ngũ quan làm bộ đáng thương thậm chí có thần thái kiên cường bất khuất, môi hồng mím chặt, hơi tái nhợt. Về mặt không khuất phục của nữ tử tự dưng kích thích sự kiên nhẫn của hắn, năm ngón tay của hắn siết chặt, môi mỏng bỗng nhiên nâng lên nụ cười, tà tử mê người.

"A!" Liễu Nha kêu khẽ một tiếng, sa mỏng xanh trên người đột nhiên bị kéo xuống, thân thể của nàng cũng bị kéo lao đảo, ngã rầm ở trong bùn.

Mưa to hung hăng cọ rửa sống lưng của nàng, khuất nhục khiến Liễu Nha cắn môi thật chặt, nàng nằm ở trong nước bùn, bàn tay nhỏ bé chèo chống mặt đất, muốn ngồi dậy, chiếc bột hình mặt trăng nằm ở phần eo bởi vì thân thể xoay mà trở nên sinh động, sáng bóng đỏ sậm quý dị.

Hai mắt xanh u ám của nam tử chăm chú nhìn chăm chăm bột trăng đỏ sậm, về mặt từ từ trở nên hoà hoãn, màu xanh càng ngày càng nhạt, càng ngày càng sáng ngời, sáng ngời giống như có thể phản chiếu ra cả mùa xuân ấm áp.

Vào lúc Liễu Nha muốn bò dậy, đôi bàn tay đè mạnh xuống sống lưng của nàng, nàng bộp một tiếng, lại bị đè xuống trong bùn.

"Khốn kiếp!" Liễu Nha tức nhe răng, khẽ nguyên rửa ra tiếng, thân thể lại đột nhiên cứng đờ, bởi vì bàn tay nam tử từ từ dao động ở trên lưng nàng, xúc cảm lạnh như băng, bóng loáng, êm ái, mang theo ngứa ngáy làm cho nàng ngứa đầu bật cười.

Mưa to trong nháy mắt tưới trong tai nàng, trong đôi mắt, thậm chí trong lỗ mũi, hắt xì, con bà nó, người cổ đại đều có ham mê biến thái sao? Sờ cái gì chứ! !

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Con người thịt người

Nam tử khẽ thở ra một hơi, xúc cảm tron nhãn, giống như có sức mạnh kì dị, nhả nhận, mát mẻ, như mỹ nữ U Lan, tựa như dây đàn cháy, đứt quãng, từng sợi tơ, từ từ an ủi suy nghĩ rối loạn cùng cảm xúc cáu kỉnh của hắn.

"Người Sờ đủ chưa?" Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, bắp chân nâng cao, một kích nặng nề hướng về phía cằm nam nhân.

Có lẽ là quá mức trầm mê, có lẽ là như có điều suy nghĩ, Liễu Nha cho là không thể nào đánh được hắn, sự tỉnh sau một khắc cũng trở nên khác hẳn.

Đầu gối của nàng hung hăng đánh vào trên cằm nam nhân, chỉ nghe trong mưa to, nam tử hừ lạnh một tiếng, cái đầu xinh đẹp lấy một loại tư thế vô cùng ưu mỹ lệch qua một bên, tóc vàng tung bay, nước vẩy ra, sau đó, bàn tay vốn dĩ trên lưng nàng nhanh chóng chuyển sang ôm lấy đầu của mình.

Giống như là tiếng rên rĩ, giống như là tiếng gào thét, tóm lại, tất cả đều trở nên mê ly trong cơn mưa xối xả, Liễu Nha hoảng sợ bò dậy, muốn trốn, hai chân lại bị nam nhân ôm chặt lấy.

Tìm gan run sợ ngoài đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho Liễu Nha trở mắt ngay tại chỗ, bây giờ là tình huống như thế nào, nam tử tà khí xinh đẹp giống như chịu đựng hành hạ khó thừa nhận, mặt nạ hoàng kim đã bị vứt sang một bên, ngũ quan trên mặt kỳ dị vặn vẹo thành một khối, giống như da bánh bao, tóc vàng xinh đẹp bởi vì nước mưa mà rối loạn, từng sợi quấn quanh ở trên cổ hắn, giống như con nhện phun ra mạng khóa, trên mặt là màu sắc tro tàn.

"Người. Thế nào?" Liễu Nha kinh ngạc mở miệng, muốn liều mạng rút hai chân mình từ trong ngực nam tử ra, tuy nhiên vẫn phí công.

Nam tử không lên tiếng, chỉ là tầm mắt nhắm, môi mỏng khẽ nhếch, phát ra từng tiếng rên rỉ thống khổ.

"Này, người buông tay!" Bên này vang động đã kinh động thị vệ cách đó không xa, hỗn loạn gọi to, lấy xu thế mây đen ập trời mà đến.

"Nhanh buông tay, nếu không buông tay ta sẽ không khách khí đâu!" Bị Kim Minh kéo đặt mông ngồi xuống dưới đất, Liễu Nha liền muốn nổi điên lên dùng sức đập lồng ngực nam tử, nàng biết, nàng nhất định phải trốn, một cước đá Hoàng thượng, chỉ sợ giết cửu tộc không phải đơn giản như vậy, phải để sống không bằng chết. Oa ha ha, phải chạy thoát thân, ta đập đập đập, liều mạng đập!

"Đừng đi." Nam tử đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt lấp lánh như sao, lại là màu đen bình thường, đen tối thâm thúy, trắng sáng như tuyết.

"Người." Thân thể Liễu Nha cứng đờ, cho là mình xuất hiện ảo giác, tinh thần bất giác bị cặp mắt đen bắt đi, thương cảm lại mê người. Nàng vừa định bò lên trước xem cẩn thận, một nhóm người rào rào vây nàng như nước chảy không lốt, từng thanh giáo lạnh lùng đặt tại đầu của nàng, đầu vai, phía dưới, bao gồm trên mông, giống như giáo đan thành nhà tù, vây nàng khốn không thể động đậy.

"Oa oa oa, đừng có giết ta!" Liễu Nha hoảng sợ ngược mắt, trong hai tròng mắt của mọi người thị vệ đều phun ra ngọn lửa kinh người, không cần động thủ, một ánh mắt có thể đẩy nàng vào chỗ chết.

"Ta. Hân" Nàng đột nhiên nhớ lại mới vừa thấy nam tử biến hóa quý dị, vội vàng quay đầu lại nhìn, oa ha ha, lúc nào thì nam tử đã mang lại mặt nạ hoàng kim rồi, cầm bảo màu vàng mặc dù dính đầy nước bùn, nhưng uy nghiêm như cũ, tóc vàng ướt nhẹp, tròng mắt xanh u ám, ánh mắt như gần như xa, giống như chỉ gần trong gang tấc, rồi lại xa cuối chân trời.

"Người." Thần linh ơi, ban ngày gặp quý! Liễu Nha khẩn trương xoa nhẹ mắt lại nhìn xem, không sai, tròng mắt màu xanh giống như cục diện đáng buồn, lẳng lặng nhìn nàng, nửa ngày thế nhưng không có động tĩnh gì, nào còn bóng dáng tròng mắt đen?

"Nữ tử lớn mật, lại dám mạo phạm Hoàng thượng!" Thủ lĩnh Thị vệ lạnh lùng lên tiếng, thanh giáo đè chặt ở trên mông nàng đột nhiên dùng sức, Liễu Nha kêu lên một tiếng sợ hãi.

Đồ chết tiệt, thậm chí có người nhân cơ hội ăn đậu hũ của nàng! Đậu hũ? Liễu Nha dùng hô hấp lại, nhịp tim dừng lại, thân thể cứng đờ, do dự nhìn xuống dưới.

Da thịt trắng nõn bị nước mưa cọ rửa giống như một con heo ngâm thật lâu, phát ra ánh sáng trầm tĩnh, trên người trần trụi, quần dài màu xanh quấn quanh thật chặt ở trên hai chân nàng, vóc người nổi bật đường cong khêu gợi.

Cạch cạch, âm thanh một đàn quạ bay qua, khuôn mặt Liễu Nha thê lương, hơi do dự ngược mắt, trên đỉnh đầu là một nhóm người đông nghịt, ánh mắt tựa như lang như hổ. Xong đời! Trước mắt của nàng chỉ có hai chữ to dùng này đang không ngừng lay động.

Nàng giống như có thể đoán được tương lai của nàng rồi, trước tiên bị những người này thô bạo kéo đi, sau đó đến chỗ lang. Ô ô, thật thê thảm, thật thê thảm!

"Móc con mắt xuống!" Âm thanh giống như tới từ địa ngục, chợt vang ra từ trong môi nam tử.

"." Thân thể Liễu Nha cứng đờ, xem ra thái độ của nàng đối với cái chết còn lạc quan một chút. Mất. Đừng mà! Nàng che kín khuôn mặt nhỏ nhắn. Móc mắt sẽ rất hung bạo. Có phải quá mức máu tanh hay không?

Bốn phía tĩnh mịch.

"Thế nào? Cần trấn tự mình động thủ sao?"

"Có thể hay không." Liễu Nha nhủ nhủ mày, muốn thương lượng, lời còn chưa nói hết, "Aaaaa!" Chung quanh đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương, rầm rầm, nước mưa nhuộm máu, xen lẫn con người tròn vo đổ ập xuống, cạch cạch rơi đầy đất!

"." Liễu Nha ngây người, cái miệng nhỏ nhắn há thật to, muốn nói, lại bị nghẹn trong cổ họng, trong nháy mắt, mưa rơi càng lớn, con người linh lợi kia rất nhanh bị nước mưa cọ rửa ở trước mặt nàng, đen đen trắng trắng, mọi người mở mắt nhìn nàng chằm chằm, nàng cả người đột nhiên chết lặng, đáy lòng xôn xao tới cảm giác sợ hãi thấu xương, tựa như mưa mùa thu lạnh lẽo thấu xương, móng tay bám thật sâu vào trong thịt, nàng lại không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy trước mặt đen đen trắng trắng, trắng trắng đen đen, sau đó thân thể cứng đờ, ằm ằm ngã xuống đất.

Nam tử tiến lên, tròng mắt xanh biếc giống như rêu trong hồ nước, sâu không lường được, cỡi cầm bảo màu vàng ra, từ từ đắp lên trên người nữ tử, không để ý đến những thị vệ kia kêu rên, tiến lên ôm lấy nữ tử, bóng lưng chỉ mặc áo lót tơ tằm từ từ biến mất ở trong màn mưa.

Đứng ở xa quan sát hết thấy, Kim Huy trốn ở sau điện ngưng trọng nhủ hai hàng lông mày lại, cảm xúc trong mắt bí hiểm, khó có thể phân biệt.

Liễu Nha giống như làm một giấc mộng rất khủng bố, trong mộng những con người đen sẫm trắng trắng đuổi theo nàng thật lâu, sau đó bộp một tiếng, toàn bộ dính vào trên mặt của nàng.

"Á!" Nàng sợ hãi kêu lên rồi tỉnh lại, hai tay nhỏ bé ra sức vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn, "Không...không phải mất!" Nàng tựa như điên hô to, lúc chống lại cặp mắt yêu mị màu xanh, thân thể lại cứng đờ, một luồng khí lạnh không ngừng dâng lên từ trong lòng.

Kim Minh đứng ở trước mặt nàng, tóc dài màu vàng kim, long bào màu vàng, vừa liếc mắt nhìn qua sáng loáng một mảnh, ánh mắt chói lọi, lần này hẳn không có mang mặt nạ, lông mày dài nhỏ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng nõn mềm nhẵn, môi đỏ mọng ướt át, miễn cưỡng tựa vào trên giường, giống như yêu tinh liếc xéo nàng.

Ái, tại sao trái tim của nàng mạnh khỏe như vậy, đã trải qua những chuyện kinh khủng này còn có thể sống. Còn phải đối mặt với bạo quân kinh khủng này.

"Nếu tỉnh, vậy thì thành thật nói cho ta biết chuyện Kim Lang, tình hình vừa rồi người cũng thấy đấy, tất cả người nhìn thấy gương mặt của ta, nhẹ thì móc hết mắt, nặng thì hại cốt không còn, xem như đây là lần thứ ba người thấy!" Khóe miệng nam tử từ từ dặt ra một nụ cười lạnh lẽo quỷ dị, ngón tay trắng nõn đưa ra nhẹ nhàng tìm một đường cong hoàn mỹ trên không trung, trái tim Liễu Nha không ngừng co rút theo mấy ngón tay.

"Ta không biết!" Đột nhiên nhắm mắt lại, Liễu Nha lớn tiếng nói. Nếu vừa bắt đầu đã phủ nhận, vậy thì chống cự đến cùng!

"Không biết?" Nam tử cười khế, trong tiếng cười xen lẫn hừ lạnh.

"Thật không biết, ta chỉ nhìn thấy một bóng lưng, một bóng lưng thôi!" Liễu Nha đưa một đầu ngón tay ra, làm bộ đáng thương mở miệng.

"Rất tốt, người sẽ nói đấy!" Nam tử cười lạnh, đứng dậy, mắt xanh chuyển một cái, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át cười một tiếng: "Người hẳn đói bụng rồi, xem thử thức ăn trăm chuẩn bị cho người, người nhất định sẽ thích!"

Vung tay lên, thị nữ cúi đầu đi vào, run rẩy dâng thức ăn ngon lên.

Chỉ liếc mắt một cái, Liễu Nha liền nằm lỳ ở trên giường nôn ra một trận, bên trong mâm, là khay con người đen đen trắng trắng, mỗi cái giống như cầu thủy tinh bóng loáng, vẫn còn rất cầu huyết lấy mấy miếng dưa chuột làm đồ trang trí, sau đó lại thêm hai quả anh đào, làm thành con người thịt người.

Biến thái! Ác ma! Tại sao nàng không phát bệnh tim đến chết để trở về hiện đại!

Nam tử nhàn nhàn nhìn Liễu Nha nôn ọe, mỉm cười trên khóe môi cũng từ từ mở rộng, ánh mắt vô cùng dịu dàng săn sóc: "Chỉ cần một ngày người không nói, vậy trong một ngày người phải ăn những thứ này, yên tâm, bây giờ mặc dù khí trời nóng bức, nhưng trăm có một hâm băng, có thể đóng băng, nếu như người không thích ăn đóng băng, trăm có thể sai người làm cho người thử tươi sốt!"

Lúc Kim Minh nói lời này, thân thể hai người thị nữ rõ ràng lay động, hai chân mềm nhũn như muốn ngã trên mặt đất.

Đóng băng. Tươi sốt. Nàng đều không thích. Nôn nôn nôn, ọe ọe, một ngày một đêm không được ăn cơm, cũng chỉ là nước chua mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Mỹ nam trần truồng

Bị lạnh làm cho tỉnh. Sáng sớm, sương vẫn rơi. Cây đèn cầy sắp tắt phản chiếu ánh bức màn nghiêng người tĩnh lặng trong ánh trăng, Liễu Nha nôn khan cả một ngày nên không còn hơi sức nằm ở trên giường, ngắm nhìn ngoài cửa sổ, trăng đã mờ, sao ẩn hiện.

"Liễu cô nương, uống chút nước đi!" Tô Tạp Na cùng Tô Mỹ Na tiến lên, một đỡ nàng một dứt nàng nước uống, hầu hạ chu đáo.

Lại nói thật đúng là buồn cười, người Thanh Huy viên thoáng cái đến Duãn Thiên cung, chỉ thiếu Lục Ánh thần chí không rõ mà thôi.

Uống một chút nước, cảm giác trong lòng thư thái rất nhiều, Liễu Nha phát tay một cái ý bảo Tô Mỹ Na cùng Tô Tạp Na lui xuống, mặc dù tay chân vẫn hơi nhũn ra, vẫn kiên trì xuống giường.

Xuyên qua cửa sổ chạm trở, Liễu Nha trầm ngâm nhìn ngoài cửa, trừ hai thị vệ ra, không có người nào khác, tính toán bản lĩnh của nàng, có thể đánh ngã bọn họ.

Tĩnh lần nữa, trên người Liễu Nha bị đổi thành cung trang màu vàng, tóc đen phân tán, thuận thể rũ xuống trên bả vai. Cung trang hơi vướng víu, váy quá dài, không thích hợp chạy trốn, Liễu Nha quay một vòng ở trong phòng, rốt cuộc tìm được một cây kéo trong hộp may vá trong góc, từ từ cắt bớt cung

trang, sau đó đem vạt áo trước thắt chéo ở trên đùi, thành hình nơ con bướm xinh đẹp, cặp đùi dài trắng nõn liền phơi bày ra ngoài, biến thành một bộ váy cổ trang cực ngắn.

Tìm một đôi giày nhỏ màu vàng đi vào, lại thuận tay tìm vài món đồ cổ đặt ở trong bao y phục, nắm chặt cây kéo, Liễu Nha đeo trước người, từ từ mở cửa phòng ra, chuẩn bị công cuộc chạy trốn.

"Thanh cô." Hai người thị vệ xoay người, lời còn chưa nói hết, chỉ thấy trong không trung nâng lên hai cặp đùi trắng đẹp, ngay người một lúc, rầm, đánh vừa vụn, rầm một tiếng, song song ngã xuống đất ngất đi.

Mất sức chín trâu hai hồ lôi hai người vào gian phòng, Liễu Nha mượn đèn cung đình chấp chôn ở trước cửa, nhìn rõ quang cảnh trước cửa.

Trước mặt là một vườn hoa thật to, loáng thoáng có thể thấy cửa sách, cửa sách là lối ra duy nhất của ngôi viện này!

Rón rén dọc theo hành lang thật dài đi tới, ánh trăng lạnh lẽo đánh vào trên mặt của nàng, tạo thành bóng râm sâu cạn. Bởi vì giữa ban ngày có trận mưa to, trên đường còn hơi ướt, có ánh sáng không ngừng chiếu xuống mặt đất. Rất nhanh, Liễu Nha lần tới cửa sách.

Bên ngoài cửa sách, chính là một thế giới khác, không ngừng có thị vệ ra ra vào vào tuần tra, hồng anh thương* bóng loáng khiến Liễu Nha nhớ lại trận đại chiến con người thảm thiết ban ngày, đem nàng lấy thân thể nằm rạp thấp hơn, dọc theo góc tường từng bước một đi tới, muốn tìm được xuất khẩu.

*hồng anh thương: súng có dây tua đỏ

Bóng cây chông chắt, gió nhẹ hiu hiu, giống như dải một thế kỷ vậy, rốt cuộc Liễu Nha đến gần lối ra, là cửa hình bát giác, thừa dịp thị vệ xoay người, nàng keng một tiếng lẩn đi, đôi tay đỡ trên tấm đá xanh ẩm ướt, một mảnh lạnh lẽo.

"Âm thanh gì?" Một thị vệ cất cao giọng nói, cả đám thị vệ lập tức tuôn ra, Liễu Nha cả kinh trong lòng, thế nhưng quên mất cây kéo giấu kỹ, roi xuống trên đất phát ra âm thanh thanh thúy. Nàng nhanh chóng lẩn trốn ở một bụi cây hoa quế, nhưng không có nghĩ đến, con mắt vừa nhìn, dưới cây hoa quế như mọc thành phiên lại là một hồ nước, ánh trăng chiếu rọi trên mặt hồ, sóng gợn lăn tăn.

"Có thể là âm thanh từ Thiên Điện. Hồng rồi, nữ nhân kia chạy mất!" Trong viện cách vách truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, Liễu Nha cả kinh, nhanh chóng chạy trốn dọc theo cây hoa quế, xa xa, nàng nhìn thấy một tòa cầu hình vòm.

Đột nhiên, trượt chân, tay Liễu Nha vung vẩy trên không trung mấy giây, bịch một tiếng rơi vào trong hồ. Thì ra là bên hồ kết đầy rêu xanh, hơn nửa trời mưa, vô cùng trơn trượt.

"Ừm." Liễu Nha ảo não vỗ mặt nước, nàng biết bơi, nhưng bởi vì ngã xuống, thân thể có chút không ổn, tay chân hơi hoảng loạn.

Trong hồ nước xanh biếc, một bóng người thon dài giống như Mỹ Nhân Ngư từ từ từ đáy hồ đến gần nàng, nụ cười đơn thuần ở trên mặt, sau đó đưa bàn tay ra nhẹ nhàng kéo hai chân nữ tử.

"A a a a, quý nước!" Liễu Nha mới vừa ổn định thân hình liền bị người nọ kéo, lập tức hoảng loạn tay chân, thân thể vèo vèo chìm xuống, uống vài hớp nước hồ.

"Ồ bên kia!" Nghe được âm thanh, thị vệ theo tiếng mà đến, Liễu Nha ảo não nhũ mày, lần này thâm, trên có truy binh, dưới có quý nước, không chết cũng khó! Đang suy nghĩ, thân thể đột nhiên giữa bị lôi xuống, Liễu Nha hoảng sợ nhắm mắt lại.

Môi mềm mại nhẹ nhàng dán lên môi nàng, nàng muốn giãy giụa, nhưng đôi tay lại bị người nắm thật chặt, muốn hô to, cái lưỡi trơn mượt lại thừa lúc vắng mà vào.

Thắm, nàng chẳng những gặp phải quý nước hơn nữa còn là sắc quý!

Liễu Nha không thể hô hấp trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến tím bầm, lúc nàng định một cước đá văng "Quý nước", một ngưng không khí trong lành không ngừng từ trong miệng "Quý nước" truyền tới, nàng tham lam mút, tay nhỏ bé ôm thật chặt thân thể y, nhất thời quên mất đó là quý nước, chỉ hít thở một chút.

Thị vệ đến cầu hình vòm, cúi đầu nhìn xuống: "Có thể là trốn ở trong hồ!"

"Ai cho người tiến vào?" Một âm thanh lạnh lùng truyền tới, trong lòng Liễu Nha khẽ động, cái âm thanh này nàng đã nghe qua, là Mạc Thương!

"Trưởng quân!" Thị vệ cung kính hành lễ.

"Nhanh đi ra ngoài, nhanh lên một chút!" Mạc Thương lạnh lùng nói, trong giọng nói thậm chí có kinh hoàng không dễ phát giác.

"Nhưng." Thủ lĩnh Thị vệ còn có chút do dự, bị mắt người, mạng của bọn hắn liền không giữ được!

"Không có nhưng nhị gì hết, các người muốn chết phải không?" Mạc Thương lạnh lùng nói, giọng nói chân thật đáng tin.

Thị vệ lập tức hô dạ dạ rồi lui khỏi cầu hình vòm, ra khỏi cửa sách. Mạc Thương đứng ở trên cầu hình vòm do dự một hồi, trên mặt thoáng qua vẻ quái dị, cuối cùng vẫn xuống cầu hình vòm.

Thế giới lập tức an tĩnh, quỹ nước nhẹ nhàng buông mỗi nàng ra, mang theo Liễu Nha chui ra khỏi mặt nước, kích thích một vòng bọt nước xinh đẹp.

Tiếp xúc với không khí trong lành, Liễu Nha kích động hít một hơi, mờ mắt ra, lập tức bị "Quỹ nước" trước mặt hấp dẫn ánh mắt, quỹ nước rất đẹp, có một đôi mắt màu đen hơi nước, đó là một loại đen bóng không hình dung ra được, ẩm ướt, trơn bóng, nước hồ dính trên lông mi như cánh bướm của hân, lóng lánh giống như kim cương khảm ở cánh quạt lông màu đen, thậm chí quyến rũ ưu nhã không nói ra được. Mái tóc tím dài rũ xuống, nước nhỏ giọt, từ từ chảy xuôi xuống ngực trắng nõn của hân. Hân rất đẹp, xinh đẹp và mị tận xương đồng thời lại tươi mới không lý do, nhất là đôi môi đỏ mọng hơi vênh, lộ ra một vẻ dí dỏm, hồn nhiên.

"Cảm ơn!" Liễu Nha đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay chỉ vào nam tử nói không ra lời, nam nhân trước mặt, trừ cặp con ngươi xanh đen cùng mái tóc tím, ngũ quan xinh xắn vậy mà lại giống Kim Lang Vương tàn bạo như hết, chỉ là ngũ quan nam tử hơi có vẻ hồn nhiên, dịu dàng, làm cho người ta thấy, muốn yêu thương thật nhiều.

"Không cần khách khí!" Nam tử nhẹ nhàng cười, nụ cười kia sáng rõ giống như trăng, mặc dù chỉ nhàn nhạt nhếch nhếch khóe môi, sẽ khiến người ta hít thở không thông, nam tử đẹp không thể tả!

Bàn tay to của hân còn đặt ở đầu vai Liễu Nha, nhiệt ẩm liên tục truyền tới khiến Liễu Nha xác định người trước mặt không phải quỹ nước!

"Ngươi là." Mặc dù nam tử hồn nhiên, nhưng cùng khuôn mặt như Kim Minh khiến Liễu Nha cảm thấy quý dị.

"Ta tên là Kim Nhật, ngươi thì sao?" Nam tử vui sướng cười cười, nghịch ngợm quăng mái tóc tím, nước văng lên tới trên người Liễu Nha. Bên hồ, từng cánh hoa quế màu vàng nhạt tung bay, mỗi một cánh đều như có hồn rơi vào đầu vai hân, giống như thời gian ngưng lại trong nháy mắt không vận chuyển, trong thiên địa mịt mờ trừ cây, hồ, hoa cùng với người hoa rơi, tất cả cái khác đều đã không tồn tại nữa. Mà nam tử tắm rửa trong hồ nước, đẹp giống như mộng ảo.

"Liễu. . . . Liễu Nha." Liễu Nha ngây dại, ngũ quan giống nhau, một thì tà mị như ác ma, một thì hồn nhiên như thiên sứ! Chẳng lẽ hân là huynh đệ song sinh của Kim Minh?

"Nha Nha phải không?" Nam tử cười, làm nũng đem đầu tựa tại đầu vai của nàng.

"Ách. gọi thân thiết như vậy, ta sẽ ngưng ngừng!" Liễu Nha kinh ngạc, thẹn thùng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, từ từ rũ mắt. "Hồng bét, bây giờ không phải là lúc ngây ngốc, ta muốn chạy trốn để giữ lấy mạng!" Nàng dùng một tay đẩy nam tử ra, vênh mông tổn sức bò lên bờ.

Quay đầu lại, chỉ thấy Kim Nhật uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, lông mi dài khê cụp, nhấp nháy mê người: "Ta cũng muốn lên, có được không?"

"Nói nhảm, ngươi không đi lên, chẳng lẽ ngươi thật sự là quỹ nước à?" Liễu Nha không kiên nhẫn gầm nhẹ, kẻ siêu cấp mỹ nam này, sao lại hỏi câu hỏi ngu ngốc thế chứ!

"Ngươi chắc chắn chứ?" Kim Nhật giống như có chút chần chừ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ bừng.

"Dĩ nhiên xác định, nhanh lên một chút, ta sợ bọn họ quay lại!" Liễu Nha nhỏ giọng nói, núp ở dưới tàng cây, lộ ra nửa cái đầu nhìn cửa bát giác cách đó không xa.

"Là ngươi bảo ta đi lên!" Kim Nhật uất ức lăm lăm, sau đó chỉ nghe một tiếng tiếng nước chảy, một cái tay khoác lên đầu vai Liễu Nha.

"Ngươi là người nào? Có thể cứu ta ra ngoài hay không?" Liễu Nha nhỏ giọng nói, nửa ngày không thấy hồi âm, chuyển con mắt, bùm, cá kính đặt mông ngã trên mặt đất.

Một đám mây râu đứng trần trụi trước mặt, bộ phận trên người trên căn bản lộ toàn bộ, hơn nữa lại đáng chết là hoàn mỹ, da thịt màu mật ong ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng âm ấm, dẫn dụ người ta phạm tội.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hân sắp tỉnh

"Ngươi ngươi ngươi." Nha Nha kinh ngạc muốn lui về phía sau, nhưng thân thể kia lại đáng chết hấp dẫn nàng không dứt mắt ra được, đầu óc nóng lên, lỗ mũi kích thích, máu mũi rào rào chảy xuống.

"Mùi ngươi chảy máu kìa!" Tiểu Nhật nhi nhẹ nhàng cau mày, giống như Tây Thi ôm ngực, trông mắt mờ mịt gần trong gang tấc, trong con mắt sắc mờ hồ cò gọn sóng nhộn nhạo, sáng lạng tựa như sao trong bầu trời đêm.

"Không có không có không có." Nha Nha lấy tay nhỏ bé ra sức bóp lỗ mũi, ngửa đầu ra sau, "Trời nóng nực, có chút bốc hỏa." Nói xong

lời này, trong lòng lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Nha Nha, ngươi thật đáng yêu!" Tiểu Nhật cười, lông mi thật dài màu đen nhẹ nhàng nhấp nháy, ở dưới ánh mắt tạo thành bóng mờ nhàn nhạt, giống như bướm bướm mới sinh phe phẩy cánh mỏng, sau đó toét miệng cười khế, duỗi hai cánh tay màu mật ong kêu gọi, làm hình ôm.

"Ngừng, xoay người!" Nha Nha nào dám để Tiểu Nhật đến gần, vội vàng lăn một vòng lui về sau, tiếp tục như vậy nữa, không phải là nàng sẽ mất máu đến chết ư.

"Ngươi ghét Tiểu Nhật ư sao?" Soái ca ảo não cau mày, miệng nhỏ làm bộ đáng đáng thương.

". Không nên dùng vẻ mặt như thế nói chuyện cùng ta, nói cho ngươi biết nhanh xoay người sang chỗ khác!" Không chịu nổi, muốn điên sao, trong lòng nàng làm sao sẽ sinh ra ý tưởng ác liệt như vậy, muốn nhào vào Tiểu Nhật ư, áp đảo!

Thấy Nha Nha nổi đóa, Tiểu Nhật ư càng thêm uất ức, ngoan ngoãn quay người lại, hai vai bắt đầu lắc lư kháng nghị: "Nha Nha không thích Tiểu Nhật ư!"

". Không phải!" Máu mũi lại văng tung tóe ra, nguyên tưởng rằng phía sau sẽ khá hơn chút, ai biết cặp mắt Nha Nha vừa nhìn đến cặp chân thon dài xinh đẹp kia, lưng thẳng, mông cong, ngọn lửa trong lòng càng đốt càng mãnh liệt.

Nàng không phải là chưa từng thấy nam nhân trần truồng, thể nhưng so với dạng hoàn mỹ này, da thịt kêu gọi, hơn nữa còn mập mờ không rõ, oa, người đàn ông này sớm muộn sẽ ép nàng điên!

Nếu như vừa thấy mặt đã đem hải tử khả ái này ăn hết, có phải có chút không nhân đạo không? Người ta có cảm thấy nàng rất nóng nực hay không? Nha Nha không khỏi nâng cằm ra vẻ trâm tư, cặp mắt không lớn nhẹ nhàng híp, con ngươi chuyển loạn.

Ăn hay không ăn, đây là một vấn đề!

"Là ngươi kêu người ta đi lên. Người ta nói không được rồi!" Hải tử đáng yêu vẫn còn đang oán trách, hai vai run giống như lá cây trong gió thu.

"Người ta?" Nha Nha nhú nhú mày, được rồi, sợ là hải tử ngây thơ này sẽ không chịu nổi nàng tàn phá y hệt như sói hoang, hai mắt nhắm lại, nắm mũi, bóp cổ tay nói: "Tốt lắm, nhanh mặc y phục vào! Phải nhanh lên một chút, ta đếm tới 20, nếu như không có mặc y phục vào, đó chính là ngươi tự chọn đó, chớ có trách ta không khách khí!" Nàng bỗng nhiên dừng lại, bắt đầu đếm: "1, 20!" Xoạt xoạt, đột nhiên mở mắt, hai tay làm hình sói đói bỏ nhào dề, trước mặt, tóc tím thuận tron khéo léo rũ xuống áo lót tơ tằm, ánh trắng sáng ngời roi trên trán nam tử, cặp mắt thâm thúy như ngọc đen, giống như anh đào xinh đẹp cuối xuân, mang theo mỹ lệ không chê vào đâu được.

"Oa, nhanh như vậy!" Nha Nha nhấn hai đầu lông mày cong vút, giọng nói có chút thất vọng.

"Nha Nha muốn nhanh, đương nhiên phải nhanh!" Tiểu Nhật ư cười thuần khiết, không quên đem đầu nhỏ tựa tại trên bả vai Nha Nha.

Gió nhẹ vừa thổi, lá cây vang xào xạc, y phục ướt đầm đắp lên người, kích thích cái lạnh. Liễu Nha ngẩn ra, giống như rút cuộc nhớ lại nhiệm vụ trọng yếu của nàng.

"Này, không cần lôi lôi kéo kéo, bây giờ ta đang chạy trốn để giữ lấy mạng của mình, nếu như ngươi là hoàng thân quốc thích, thuận tiện giúp ta chạy trốn đi!" Nhường mày, một tay đẩy cái đầu nhỏ ra, Liễu Nha đứng dậy, y phục đã ướt đầm toàn bộ, cái mông cũng dính dính ẩm ướt, hắc rêu xanh.

Ghé đầu nhìn sang, bốn phía yên tĩnh, không biết mở miệng thế nào. "Này, chúng ta nên đi hướng kia?"

"Y phục của Nha Nha rất khác biệt!" Mỹ nam mắt diếc tai ngơ, chỉ không ngừng quan sát trên dưới người Liễu Nha.

"Ta nói ta phải chạy trốn để giữ lấy mạng, huynh đệ này, rút cuộc ngươi có biện pháp nào hay không?" Trợn mắt một cái, bây giờ không phải là buổi trình diễn thời trang!

"Mặt Nha Nha cũng rất đặc biệt, giống như có cái gì uất ức vậy!" Mỹ nam tiếp tục.

"Ông trời ơi, ta muốn chạy trốn giữ lấy mạng nhỏ này!" Không thể nhịn được nữa, rút cuộc hắn có nghe lọt lời nàng nói hay không?

"Nha Nha là người trong cung nào?" Mỹ nam nhấp môi anh đào, không ngại học hỏi kẻ dưới.

"Ta muốn chạy trốn giữ lấy mạng!" Cẩn rằng nghiêng lợi, đưa nàng xuất cung rồi trao đổi phương thức liên lạc với nhau không được sao?

"Nha Nha là bằng hữu đầu tiên của ta!" Mỹ nam nhìn người nào đó đang tức giận tựa như xem phong cảnh.

"." Lần này chẳng thêm dài dòng, bộp một tiếng gõ đầu hải tử, đánh Tiểu suất ca một hồi lâu rồi mở miệng trách móc. "Ta nói, nếu như ngươi không thể dẫn ta xuất cung, liền cầm miệng của ngươi lại!"

Soái ca chạy trốn tới góc tường lo lắng vẽ vòng tròn, hai mắt nhẹ rũ xuống như đang tổ cáo, vẻ mặt cực kỳ u oán: "Nha Nha thật bạo lực!"

"Đúng, ta chẳng những bạo lực còn biến thái, nếu như ngươi còn dài dòng nữa, ta lấy cái mạng nhỏ của ngươi!" Ác độc uy hiếp, chỉ sợ thị vệ đuổi theo,

phủi mông một cái làm như muốn đi, bọc y phục đựng đồ cỡ rơi vào trong hồ cũng không kịp lục tìm.

Quần bị người kéo, ngoái đầu nhìn lại, Tiểu Nhật nhí làm bộ đáng thương mở miệng: "Nha Nha đừng đi, ta không có bằng hữu, Nha Nha chơi với ta được không?"

"Chơi? Chơi là mất mạng nhỏ đấy!" Giật lại chiếc quần, bước nhanh đến phía trước.

"Nhưng Nha Nha, ngươi phải phụ trách với ta!" Được rồi, vậy thì ra tuyệt chiêu!

"Cái gì?" Liễu Nha ngoái đầu nhìn lại, sẽ không phải là ban ngày nàng chịu những thứ kích thích con ngươi, nên nghe nhầm chứ?

"Ngươi thấy được thân thể của ta." Hắn cúi đầu trông có vẻ xấu hổ.

Mẹ nó, không thể nào, nam nhân loã thể nàng thấy nhiều, nằm trên bãi biển, liếc một cái trắng bóng, một mảng lông tơ, chẳng lẽ phải chịu trách nhiệm với tất cả?

"Ta không muốn nhìn!" Được rồi, nàng được tiện nghi còn ra vẻ, hoàng cung là một chỗ thị phi, thật không thể lư.

"Là ngươi kêu ta đi lên!" Người khác nín lấy bím tóc không thả!

". Ta không nghĩ là ngươi không mặc y phục!" Đè lửa giận trong lòng xuống, Liễu Nha liềm mạng giải thích.

"Nhưng ngươi đã thấy được!" Nam tử tự hào tuyên bố, tầm mắt rũ xuống, khóe môi treo nụ cười như đạt được mục đích.

"Được rồi, ta thấy được, cho ngươi tiện vậy được rồi chứ, ừ, ở trong hồ, chính mình đi lấy!" Héch cái miệng nhỏ nhắn, chi chi mặt hồ, một mặt quan sát tình thế bốn phía, thị vệ giống như bỏ chạy toàn bộ rồi, yên tĩnh, chỉ có âm thanh gió thổi qua.

Liễu Nha rón rén bước lên cầu hình vòm.

"Ngươi không tìm được lối ra hoàng cung đâu!" Dưới cầu Kim Nhật cười một tiếng, hồn nhiên hấp dẫn không nói ra được.

"Ngươi nói cái gì?" Liễu Nha bất mãn trừng hắn, nếu như không phải là ở đây hồ hắn cứu nàng một mạng, nàng sớm đã đựng ngã mỹ nam này rồi ăn sạch sành sanh, lúc này, hắn nên núp ở đáy cầu khóc đi!

"Ta nói ngươi không tìm được lối ra hoàng cung đâu, bởi vì hắn sắp tỉnh!" Chắp tay ở phía sau, Kim Nhật thấp giọng lặp lại, lông mi dài che trông mắt đen xinh đẹp của hắn, nhìn lên có chút thần bí quỷ dị.

"." Trong lòng chợt lạnh, vừa định hỏi rõ ràng, dưới đáy cầu đã không thấy bóng dáng, Liễu Nha trở mắt đứng ở cầu hình vòm, đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Chỉ do dự mấy giây ngắn ngủn, ngược mắt lần nữa, trước mặt đã sớm bị thị vệ vây quanh thành một giọt nước chảy không lọt, cầm đầu chính là Mạc Thương.

"Bắt lại!" Vung tay lên, một đám thị vệ tiến lên, vây quanh Liễu Nha, bên ngoài còn có thị vệ lấp tên, mọi người mắt nhìn chằm chằm.

"Ngươi không tìm được lối ra hoàng cung đâu!" Mạc Thương lạnh lùng mở miệng, giọng điệu kiêu ngạo khiến Liễu Nha bắt đầu lo lắng.

Những lời này giống như có gánh nặng ngàn cân đè ở tim nàng. Nhẹ nhàng lau môi, mùi thơm dịu của nam tử vẫn còn, vị kia hắn là vương tử, tại sao không thể mạng nàng xuất cung? Hắn đã sắp tỉnh rồi? Là đang nói người nào vậy?

Ủ rũ cúi đầu bị áp trở về phòng, khi hai tấm cửa chạm trở bịch một tiếng đóng lại thật chặt, Liễu Nha chuyển con mắt thấy mặt Tố Mỹ Na cùng Tố Tập Na xám như tro than.

Thủ đoạn hung ác của Hoàng thượng, trong hoàng cung người người e ngại, ngày mai, nghênh đón ba người, không biết cuồng phong bão táp như thế nào!

Duẩn Thiên cung.

Mạc Thương đứng ở trước giường rồng, như có điều suy nghĩ nhìn bóng người ngủ say trên giường, nam tử ngủ rất an tường, dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, sắc mặt hơi tái nhợt.

Tiến lên, Mạc Thương thay đổi vẻ mặt lạnh lùng vô tình, từ từ kéo chăn găm qua cho nam tử.

Trước lúc ngủ, nam tử nhìn Mạc Thương, khấn cầu hắn: "Ngăn cản không cho phép hắn tổn thương Nha Nha!"

Hắn ta gạt đầu một cái, mặc dù biết sức lực của mình có hạn.

Ngoài cửa sổ, trời sẩm tối, Thiên Lang tinh rạng rỡ, cách đó không xa, một hộ tinh cùng nó hấp dẫn lẫn nhau, trong phút chốc xẹt qua bầu trời, đọng ra

tia lửa sáng, một cái chớp mắt rồi biến mất. Lá cây bị thổi rơi, hòa lẫn sương đêm lạnh như băng, tán lác tại đêm thu trong hoàng cung. Hoa quế bỏ mình không tiếng động!

Cách tắm điện không xa, Kim Huy ngắm nhìn trời xanh, ánh trăng sáng ngời chiếu lên khuôn mặt tuần mỷ của hắn, đánh rớt bóng râm, hơi có vẻ hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bao táp trước bình minh

"Chủ Thượng, thuộc hạ đã hỏi thăm rõ ràng hỗn loạn lúc nãy, nữ tử tên là Tổ Thanh Thanh muốn chạy trốn, sau đó." Trên mặt Nhung Thiên đột nhiên trở nên rất quái dị.

"Là hấn sao?" Kim Huy xoay người lại, vẻ mặt nặng nề.

"Dạ, Chủ Thượng, ít nhất đây là một triệu chứng tốt, xem ra nữ tử tên gọi là Thanh Thanh đó đúng là cứu tinh của Kim Lang Vương triều chúng ta!" Nhung Thiên nhỏ giọng nói.

"Nhung Thiên, chuyện không nên nói chớ nói lung tung, cẩn thận họa từ miệng mà ra!" Trên mặt Kim Huy đột nhiên trở nên mập mờ không rõ.

"Dạ!" Vẻ mặt Nhung Thiên đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Giám thị chặt chẽ, bảo vệ thật kỹ!" Kim Huy hừ lạnh, đợi sau khi Nhung Thiên đi, một mình đứng ở phía trước cửa sổ, trên mặt đột nhiên lộ ra một nỗi "Mười một năm rồi, người rốt cuộc còn xuất hiện sao?"

Nha Nha cả đêm chưa chớp mắt, vừa nhắm mắt, liền mơ thấy Hoàng thượng biến thái cầm một bàn con người đuổi theo nàng, cho đến rạng sáng, giằng co cả đêm rốt cuộc mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm mùa thu luôn tĩnh lặng, không có chim mùa xuân động dục hót, không có côn trùng hưng phấn kêu to, canh giờ còn sớm, mặt trời trên đường chân trời, muốn nhảy ra, ánh bình minh rơi xuống đất không tiếng động, gió nhẹ nhàng thổi qua khắp nơi đầy mùi hoa quế, từ từ rơi xuống đường bàn đá xanh hơi ẩm ướt, cho đến khi một đôi ủng rồng màu đen đập ở trên hoa quế đêm qua bị thổi rơi, mới phá vỡ không gian yên tĩnh này.

Tổ Tập Na, Tổ Mỹ Na kinh hồn bạt vía quỳ trên mặt đất, cúi đầu thật sâu, từ trong dư quang của khóe mắt nhìn vạt áo màu vàng từ từ tiến vào tầm điện.

Ở trong tầm điện, rèm cửa màu đỏ thẫm nửa rủ xuống, ánh đèn sắp tắt mà còn chưa tắt, sắc trời ảm đạm, mơ hồ, ga giường màu hồng có hoa văn thêu tinh xảo xốc xếch rủ xuống đất, một đôi chân trắng nõn không khách khí phơi bày ra, tiếng ngáy đều đều vang dội ở trong tầm điện yên tĩnh, cực kỳ rõ ràng.

Nam tử lạnh lùng đứng ở trước giường, khóe môi xinh đẹp lạnh lùng nín lại, mặt nạ hoàng kim che phủ gương mặt tuần tú u ám, cả người tản ra hơi thở tràn đầy tà ác làm người ta run sợ.

Ngoài cửa, Tổ Mỹ Na cùng Tổ Tập Na liếc mắt nhìn nhau, bầu không khí ngột ngạt làm cho các nàng cảm như hén, không dám nói câu nào, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận.

Nha Nha ngủ rất say, cánh tay mềm mại chìa ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ngoài, tóc đen hơi xốc xếch rơi tại trên gối đầu màu hồng, tạo thành một bức tranh lãng lợ mỹ lệ.

Nam tử lạnh lùng vươn tay, từ từ siết chặt ga giường rủ thấp xuống, khẽ dùng lực, rầm một tiếng, Nha Nha chỉ mặc áo ngực, quần lót bay một vòng trên không trung, bộp một tiếng rơi phủ lên trên thảm ngũ thải miên hoa.

"Ách. Người nào tìm lão nương." Liễu Nha rên lên một tiếng, thở phì phò bò dậy, lời nói như nguyên rủa, liền chống lại cặp mắt xanh quý dị, nửa câu cảm ở trong cổ họng, ngay sau đó hắc hắc cười giương.

"Xin chào!" Gật đầu một cái, cười hô hô, kéo y phục bên mép giường màu xanh dương che kín nửa thân trần, Liễu Nha cười vô cùng hồn nhiên.

Nam tử không nói gì, chỉ trực tiếp dùng cặp mắt xanh yêu mị nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt cũng không hung cũng không lạnh, nhưng không biết vì sao làm cho trong lòng người ta bốc lên hơi lạnh.

Nụ cười cứng ở trên mặt, mặt nóng dán lên móng lạnh, Liễu Nha cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Hoàng đế biến thái ác độc này không biết sẽ

ra chiều gì tròng trệ nằng!

Nam tử kinh ngạc nhìn nàng, thời gian trôi qua từng khắc, gió mát im lặng thổi qua điện, vốn nên lộng lẫy sáng mắt mẽ, lúc này lại trở nên mê ly, quý dị.

Không biết đã trải qua bao lâu, nam tử rút cuộc từ từ xoay người, áo bào màu vàng biến mất ở tầm điện, giây phút kia, Liễu Nha giống như là bị rút khô hơi sức, hai chân mềm nhũn, chán nản té xuống đất.

Hắn cứ thế đi? Hung hăng bấm bấm cánh tay trắng nõn, hiện ra vết đỏ thẫm, đau đớn nói cho nàng biết tất cả đều là sự thật, nhưng. . . . Liễu Nha lắc đầu một cái, người đàn ông này cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, phía sau nhất định có âm mưu, không sai, nhất định là còn âm mưu ghê tởm biến thái hơn so với tròng mắt đen trắng!

Hồi lâu sau Tô Mỹ Na cùng Tô Tập Na liền xông tới, nhìn thấy Liễu Nha hoàn hảo không chút tổn hại, cũng đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà sau đó, hai người liếc nhau một cái, đều dâng lên lo lắng trong lòng.

Có lúc, không có hành động còn đáng sợ hơn so với có hành động.

Bởi vì không biết lúc nào thì, xung đột mãnh liệt bén nhọn này sẽ cuộn cuộn mà đến! Bảo táp trước bình mình!

Kim Loan điện trắng lệt, ánh mặt trời mới lên không ngừng phát ra những lốm đốm vụn vặt. Kim Minh lười biếng nằm ngửa ở trên giường rồng, híp tròng mắt xanh tà mị, nhìn Đại sĩ phu - Mộ Dung Dẫn không ngừng khép khép mở mở môi.

"Hoàng thượng, bây giờ thiên hạ chia ra làm ba, Nam Cương - Đại Hách, Bắc Cương - Tiên Nô, cùng ta nắm trong tay hai bộ Đông Tây Kim Lang Vương triều gộp lại tạo thế chân vạc, trăm ngàn năm qua, Đại Hách cùng Tiên Nô luôn đối chọi gay gắt, mà giao hảo cùng Kim Lang ta, nhưng những năm gần đây, bởi vì Nam Bắc buồn bán thường xuyên, ngưng chiến đạt hơn năm năm Nam Bắc cương giống như là có ý giao hảo, huống chi hiện nay công chúa Tiên Nô đã mười sáu tuổi, đã đến tuổi gả cưới, Thái tử Đại Hách - Hách Diệp đã ngoài 20, chính là tài tử giai nhân, nếu như hai nước kết thân, tình thế thật sự rất bất lợi đối với ta, Hoàng thượng, nên sớm có đối sách mới được!"

Ngón tay trắng nõn từ từ đề ở trên trán, Kim Minh từ từ mím môi đỏ mọng cười lạnh, mắt xanh yêu mị biến hóa nhỏ nhẹ.

"Thật sao? Vậy hãy để cho bọn họ kết thân là được!"

Mộ Dung Dẫn cả kinh, lập tức quỳ trên mặt đất: "Hoàng thượng, vạn lần không được, trăm ngàn năm qua, quốc gia chúng ta chính là lợi dụng hai nước phân tranh mà ngư ông đắc lợi, ngày càng lớn mạnh, nếu như hai nước kết thân, đối với quốc gia chúng ta, có trăm hại mà không có một lợi!"

Kim Minh từ từ nghiêng thân thể về phía trước, bàn tay phủ ở trên đầu ghé rồng, hai mắt ẩm ướt như cỏ xỉ rêu lóe ra màu xanh ác ma: "Ý của ngươi là, Kim Lang Vương triều của chúng ta phải dựa vào hai nước phân tranh mới có thể tồn tại trên đời này sao? Mộ Dung Dẫn, ngươi là Đại sĩ phu, nói ra lời như vậy, có phải có tà thuyết mê hoặc người khác hay không?"

Mộ Dung Dẫn ngẩn ra, lập tức cúi đầu, cũng không dám nói ra nửa câu. Hoàng thượng ác độc, từ trước đến giờ làm việc luôn quái đản, tâm tình bất định, hẩn hiếu, chỉ là thân là Đại sĩ phu, trung quân góp lời, đó là chức trách.

"Kim Lang Vương triều chúng ta có diện tích lãnh thổ bát ngát, đất rộng của nhiều, sợ gì Đại Hách, Tiên Nô? Bất quá chỗ hậu cung của trẫm có rất nhiều người ngồi, ngược lại lại thiếu một vị công chúa Tiên Nô!" Môi đỏ nhấp nhẹ, nam tử cười lạnh, một câu nói khiến Mộ Dung Dẫn yên tâm.

Hoàng thượng tâm tình bất định, nhưng vẫn vì nước suy nghĩ, tổ tông che chở!

"Hoàng thượng có thể nghĩ như vậy, chính là phúc của Kim Lang Vương ta, theo tin tức đáng tin, Thái tử Đại Hách - Hách Diệp đã xuất phát đi Tiên Nô cầu hôn, không biết Hoàng thượng. . . ." Mộ Dung Dẫn nhìn tấu nói.

"Kêu Huy đi đi!" Kim Minh mím môi cười tà mị, một câu nói ra, người trước mắt Kim Minh khẽ biến sắc.

Hoàng cung, một ngày không có hấn chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn!

"Hoàng thượng, chuyện này sợ rằng Huy vương gia không phải người được lựa chọn thích hợp nhất, vì thần nguyện ý đi!" Nam nhân thân mặc tướng sĩ khôi giáp đi ra khỏi hàng, hạ con mắt cao giọng nói.

Nam tử bộ dạng anh tuấn, khí vũ hiên ngang, một thân khôi giáp màu bạc tôn lên không ít.

"Hả? U Tướng quân, ngược lại rảnh rỗi có nhả hứng như thế sao?" Kim Minh cười lạnh, trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

U gia, đời thứ ba làm quan, là người thừa kế Đại Tướng quân, được Thái thượng hoàng ban hành lệnh đặc xá, địa vị ở trong triều không giống kẻ khác, không thể khinh thường.

"Gần đây Tiên Nô lớn mạnh, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, nước ta cùng Sứ giả nước láng giềng cùng đi, Hoàng đế Tiên Nô nhất định dùng võ thuật luận anh hùng, vì thần không dám nói võ công hạng nhất trong triều, nhưng so sánh với Huy vương gia, không thua gì nhiều!" U Dạ La nhỏ giọng nói.

Lời vừa nói ra, cả triều đều xôn xao, văn võ đại thần không khỏi bàn luận xôn xao, từ trước đến giờ U Tướng quân đều hiểu lễ tiết, biết tiến lùi, không biết vì sao đang trong triều đình lại nói ra lời không biết lớn nhỏ như vậy, ngược lại Huy vương gia gật đầu cười khẽ, cũng không tức giận.

Kim Minh lạnh lùng nhìn hai người Kim Huy cùng U Dạ La, trong mắt xanh như có điều suy nghĩ.

"Hoàng thượng, U Tướng quân nói rất đúng, ở Kim Lang Vương triều ta, có vị đại thần nào là đối thủ của U Tướng quân, bàn về văn thao võ lược, tất cả đều là đối tượng thích hợp nhất!" Kim Huy nhỏ giọng nói.

"Được rồi, vậy thì cực khổ cho U Tướng quân rồi!" Kim Minh cười lạnh, mặt mũi có chút không vui.

Tan triều, Kim Huy đi ra khỏi Kim Loan điện, lúc sắp xoay người, từ từ gật đầu cùng U Dạ La.

Khúc quanh, Nhung Thiên cúi đầu hộ giá, thấy Kim Huy tiến đến, liền tiến lên rì tai.

"Cũng chỉ có như vậy?" Ở trên mặt Kim Huy thoáng qua hoài nghi.

"Dạ, chỉ có như vậy!" Nhung Thiên gật đầu.

"Chuyện này giống như không phải tính tình hoàng huynh!" Kim Huy rù con mắt trầm tư.

"Có lẽ." Nhung Thiên suy đoán.

"Không có có lẽ, chuyện mãnh liệt hơn ở phía sau, hoàng huynh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, Nhung Thiên, tiếp tục giám thị, nhớ, Thanh Thanh không thể có bất kỳ sơ suất nào!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trừng phạt tàn nhẫn

Mặt trời đã lên rất cao, ánh sáng nóng bức vùng vẫy cả vùng đất, ánh nắng bừng bừng chiếu xuống trước điện, ánh sáng lấp lánh.

Liễu Nha run rẩy trốn ở sau màn che, không ngừng nhìn quanh ra ngoài, nàng ngóng nhìn Kim Huy có thể xuất hiện, tối thiểu, có thể cho nàng một hy vọng, để cho nàng biết lúc nào thì nàng mới có thể rời khỏi Hoàng thượng biến thái cực điểm kia.

"Ngự Thiện Phòng truyền yến!" Bỗng dưng, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, từ cửa sổ khắc hoa xa xa nhìn lại, một đám cung nữ y phục xinh đẹp, dung mạo kiều diễm nối tiếp từ sau điện xông ra, sam mỏng nhẹ nhàng lay động, tay nâng món ăn quý và lạ, rượu ngon, cười mỉm, một đường chia hoa rẽ liễu, quanh co khúc khuỷu mà đến. Mùi thơm của thức ăn trong nháy mắt tràn ngập cả tòa Thiên Điện, bụng Liễu Nha có phản ứng, kêu ừng ực.

Đi ở phía trước là thái giám Trương Anh theo bên cạnh của Hoàng thượng, hơn ba mươi tuổi, trong tay cầm phát trần, vênh vào tự đắc dẫn theo đám mỹ nữ đến trước mặt Liễu Nha.

"Chúc mừng Thanh Thanh cô nương, Hoàng thượng có lệnh, hôm nay ăn trưa tại Ngưng Hương cung!" Về mặt Thái giám giống như đây là điều vô cùng vinh dự.

"Ồ!" Liễu Nha không có hứng thú chuyện Hoàng thượng kia có tới hay không, nàng chỉ có quan tâm những món ăn này có làm từ con người trắng đen hay không mà thôi? Không nhìn được lộ ra góc đầu nhìn, mùi vịt nướng Hương Tô, canh gà Khương Tô, cá chép Đường Thố, gà xé phay cung đình, thịt bò chưng, thậm chí lẩu cũng có, tất cả có 9 món lớn nhỏ, toàn những món sông Hoài, Quảng Tây, Quảng Đông!

Không cần Trương Anh kêu, Liễu Nha không kịp chờ đợi ngồi ở trước bàn cơm có thể chứa hơn hai mươi người, không kịp lấy chiếc đũa, tay nhỏ bé thẳng tắp đưa tới.

"Thanh Thanh cô nương, Hoàng thượng còn chưa tới!" Trương Anh nhỏ giọng nói nhắc nhở, ngôn ngữ khách khí nhưng không cho phép cự tuyệt.

Năm ngón tay dừng lại giữa không trung, Liễu Nha làm bộ đáng thương đưa mắt nhìn sang Trương Anh, chỉ thấy đôi mắt hần lạnh lùng nhìn thẳng vào bàn tay dừng giữa không trung của nàng, lúc sau, Liễu Nha tức giận thu tay lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nặn ra bộ đáng thương: "Trời nóng nực, có con ruồi."

Trương Anh ngăn ra, rừ con mắt, khoe môi lạnh lùng co quắp hai cái, yên lặng đứng một bên.

Mỹ vị hấp dẫn trước mặt, hơn nữa đã một ngày một đêm không có ăn uống gì, tiếng bao tử kêu lên đối với Liễu Nha mà nói không khác gì hành hạ nàng, nuốt cái cổ dài hơn hươu cao cổ, rốt cuộc Hoàng thượng mặc trang phục lộng lẫy đi tới trong ngàn tiếng hô, vạn gọi.

"Cung nghênh Hoàng thượng!" Trương Anh quỳ trên mặt đất, Liễu Nha kinh ngạc ngồi ở bên cạnh bàn, nàng thật sự không chuyển động nổi hai chân rồi, một mặt đói, một mặt có lẽ là vì thức ăn ngon.

Kim Minh lạnh lùng ngược mắt, trông mắt xanh hung ác nham hiểm nhìn về Liễu Nha, ánh mặt trời đầu thu chiếu trên mặt nạ hoàng kim của hắn, phản xạ ra tia sáng chói mắt. Hắn lạnh lùng dạo bước tiến đến, ánh mặt trời chiếu sáng thân thể của hắn, nhưng không có ấm áp vào lòng hắn, trông mắt ung lăm cho người ta rét run.

"Thế nào, đang đợi trăm sao?" Hắn nhếch môi cười lạnh, giọng nói lạnh lẽo lộ ra hiểm ác làm người khác nổi da gà.

"Đứng, chờ người ăn cơm!" Liễu Nha ngược mắt, con mắt trong vắt hàm chứa nụ cười, hào phóng gạt đầu. Nếu là cha mẹ áo cơm của nàng, Liễu Nha quyết định cho Hoàng đế cô đại một chút mặt mũi, dù sao cùng mỹ nữ hiện đại ăn cơm, hắn cũng coi là người trước xưa nay chưa từng có.

Nụ cười ấm áp của Liễu Nha làm đau nhói mắt nam nhân, trông mắt xanh bỗng nhiên trở nên tỉnh mạch, xanh yêu dị mê người.

"Thật sao? Hình như tối hôm qua người làm một chuyện không nên làm!" Nam tử phát áo bào màu vàng, đoan chánh ngồi trước bàn ăn, mắt xanh tà nghề nhìn nàng, thông thả ung dung mở miệng.

". Có thể cơm nước xong tán gẫu tiếp hay không? Từ nhỏ ba ba mẹ mẹ đã dạy ta, lúc ăn cơm không thể nói chuyện!" Tay nhỏ bé không ngừng chụp vào vệt nướng Hương Tô, nhưng không có nghĩ đến, một bàn tay bất trúng cổ tay của nàng, đau xót, búp, vệt nướng chưa ăn, ngược lại rơi vào trong đĩa tương bên cạnh, tương văng lên vẩy bắn khuôn mặt Liễu Nha.

"Này, người làm gì đấy?" Liễu Nha cực kỳ tức giận vừa lau mặt, vừa vỗ bàn bộp một cái đứng lên, chỉ ngón tay lớn tiếng nói. Đối diện, Kim Minh thông thả ung dung để tay trái xuống, trên mặt toát ra vẻ mặt trêu đùa ác ý.

"Nữ tử lớn mật, lại dám vô lễ với Hoàng thượng!" Trương Anh sau lưng lạnh giọng quát một tiếng, thị vệ bốn phía lộ ra binh khí.

"." Phách lỏi lập tức bị chèn ép xuống, Liễu Nha đem tay nhỏ bé giữ tại trước ngực, cười khan hắc hắc, ngồi xuống.

Đối diện, từ đầu đến cuối nét mặt Kim Minh cũng chưa có thay đổi qua, khóe môi hơi cong, lộ ra nụ cười yếu ớt, chỉ đáng tiếc là nụ cười này tựa như thợ săn đang cười với con mồi của hắn, tràn đầy ý vị. "Làm sai chuyện sẽ phải tiếp nhận trừng phạt!"

"Trương Anh, sao ít đi hai món ăn?" Kim Minh nghiêng con mắt liếc nhìn Trương Anh, lạnh lùng nói.

"Dạ, Hoàng thượng!" Trương Anh hạ con mắt nói, vung tay lên, hai cung nữ áo trắng đứng ở nơi xa nhất tiến lên, đem chung hầm cách thủy trên tay đặt ở trước mặt Hoàng thượng, nhẹ nhàng nhắc cái chung lên.

Liễu Nha tò mò nhìn, hầm cách thủy chung lại là bốn con chuột nhỏ mới vừa sinh ra, vết máu trên người giống như còn chưa khô.

"Hoàng thượng, đây là mới vừa ra đời, tuyệt đối mới mẻ!" Trương Anh nhỏ giọng nói, một cung nữ khác sau lưng bưng bàn gia vị lên.

". Tuyệt đối mới mẻ là có ý gì?" Khóe miệng Liễu Nha hung hăng co quắp, ăn con chuột đã rất chán ghét, còn nói gì. Mới mẻ. Ách, lại muốn phun!

"Đây là món ăn nổi tiếng của Kim Lang Vương triều chúng ta, tên tục gọi là Ba Chi, dùng chiếc đĩa kẹp chúng lại, con chuột sẽ kêu 'chi' một tiếng." Trương Anh vừa nói, vừa cầm đĩa trúc gấp, quả nhiên, con chuột nhỏ kêu một tiếng chi. "Đặt nó vào trong gia vị, nó lại biết kêu một tiếng, đây là tiếng thứ hai." Trương Anh đem con chuột đến trong mâm gia vị, con chuột lại kêu "Chi".

"Tiếng thứ ba sẽ không phải là." Ngón tay Liễu Nha cứng ngắc, khóe môi phát run, hai mắt nhìn thẳng vào con chuột nhỏ bị nhét vào trong đôi môi đỏ tươi tà mị của Kim Minh.

Tiếng "Chi" thứ ba, âm thanh sít chặt hợp với vật nặng rơi xuống đất, thân thể Liễu Nha xụi lơ, giống như bột nhào ngồi phịch ở trên đất.

Trương Anh cười lạnh một tiếng, tiến lên, nắm Liễu cổ áo Nha xách nàng lên, nhét lên ghế Tử đàn. Đối diện, Kim Minh cười cười tà mị, khóe môi từ từ nhúc nhích, không mấy, cái lưỡi phấn hồng nhẹ nhàng liếm một vòng, tà mị, mê người, ánh mắt mê ly, vết máu bị liếm sạch sẽ.

Hai tay đặt ở trước ngực, Liễu Nha giống như bị trúng gió, cả người không ngừng run rẩy, bắp thịt hoàn toàn cứng ngắc.

Ông trời ơi, nàng cũng không cần trái tim kiên cường, bây giờ muốn ngắt đi cũng thật khó khăn như vậy!

Nhàn nhạt giương mắt, nhìn thấy phản ứng của Liễu Nha, Kim Minh nhanh chóng nâng lên nụ cười hứng thú, mắt xanh quý dị thoáng qua ánh sáng không biết tên: "Thế nào, có muốn ném thử một chút hay không?"

Đôi tay run rẩy, thân thể run cầm cập, Liễu Nha muốn mở miệng nói chuyện, âm thanh lại cầm ở trong cổ họng, không phát ra được bất kỳ âm thanh gì.

May mà Hoàng đế biến thái giống như rất hài lòng với hiệu quả này, không cho Trương Anh gấp cho nàng một con, chỉ không vui chuyển con mắt nhìn về Trương Anh: "Tại sao không có não khi?"

Trương Anh lập tức thu mất cúi đầu nói: "Hoàng thượng, chỉ tìm được những thứ này, nào khi đã hết, nào khi vận chuyển từ Tiên Nô hai ngày sau mới đến!"

"Thật sao? Đáng tiếc, ở Kim Lang Vương triều nào khi là ăn ngon nhất, cạy đầu ra, rắc dầu vừng, nào khi còn có tiếng kêu thảm thiết." Kim Minh cười khê, chuyển con mắt quan sát Liễu Nha, trông mắt xanh dửng ở trên đầu nàng chốc lát, sau đó từ từ nheo mắt, ánh mắt lóe sáng.

Oa ha ha, nàng không phải hầu tử! Liễu Nha giật mình, phốc đứng dậy: "Ta ta ta."

Nam tử tiến tới gần, mắt cười quý dị: "Người không phải là khi." Hắn dừng lại, từ từ mở miệng: "So với khi càng không có làm được gì!"

Thân thể Liễu Nha lập tức cứng đờ: "Người người người." Hoàng đế biến thái sẽ không nói ăn nào người mới tốt chứ?

"Hoàng thượng, theo thái y nói, nào khi cùng nào người có cấu tạo giống nhau, chính xác mà nói, nào người còn có dinh dưỡng hơn!" Trương Anh hạ con mắt nói, không ngừng thêm mắm thêm muối.

"." Đây là thái y đáng chết nào nói, người cổ đại biết cái gì chứ! Liễu Nha chuyển con mắt nhìn chăm chăm Trương Anh, hàm răng nghiến kết kết.

"Thật sao? Trẫm rất muốn thử một chút, dù sao ăn nào khi lâu ngày cũng ngán!" Nam nhân nói, thế nhưng cảm thìa bạc sáng loáng tiến lên, hướng đầu Liễu Nha nhẹ nhàng gõ hai cái.

Cốc cốc, trong con mắt, bóng dáng nam nhân biến thái càng ngày càng gần, nụ cười càng ngày càng kinh khủng, Liễu Nha kêu thảm một tiếng, "A!" Vang dội trầm đục.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Uy hiếp dụ dỗ

Nam nhân đứng lên, thân thể cao lớn dũng mãnh, trông mắt quý dị ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống Liễu Nha ngã tê liệt trên đất, khoe môi nâng lên nụ cười như ý nguyện: "Trẫm muốn biết chuyện gì, người nên biết rõ chứ?" Giọng lạnh như băng kia giống như thanh kiếm sắc bén đâm vào trái tim Liễu Nha, phát ra từng cơn đau đớn.

Hóa ra tin tức hần muốn chính là về con Kim Lang, điều gì làm hần không chừa thủ đoạn nào như vậy, một con Kim Lang thì phải có sức quyến rũ như thế làm người ta mê muội? Liễu Nha mơ hồ cảm thấy lo lắng, có thể che giấu bí mật, đây là lý do duy nhất để Liễu Nha và Lục Ánh tiếp tục sinh sống trong hoàng cung này, nghĩ đến hậu quả của việc tiết lộ bí mật, Liễu Nha không nhịn được rung mình một cái, dù Hoàng thượng biến thái này không giết nàng, nhưng Huy vương gia có nụ cười âm hiểm họ lý sẽ không để nàng sống mà rời khỏi hoàng cung, nàng còn trông cậy Kim Huy có thể cứu nàng ra ngoài!

"Ta không biết, thật sự không biết, ta nói rồi, ta chỉ nhìn một bóng lưng, chỉ biết có thể thôi!" Nàng nhắm mắt lại, từ từ lắc đầu, cắn chặt hàm răng, không muốn nói ra câu nói thứ hai nữa.

Khoe môi nam tử nâng lên về đùa cợt, hình như hần cực kỳ hài lòng với trò chơi này, không muốn kết thúc sớm như thế, phát tay một cái, Trương Anh tiến lên đem tất cả đồ ăn lui xuống, chỉ để lại món ăn nổi tiếng mà tàn nhẫn nhất —— ba chỉ!

"Rất tốt, người đã không nói, trẫm cũng có biện pháp tìm ra, mặc dù hoàng cung lớn, nhưng không có thứ trẫm không tìm được!" Kim Minh lạnh lùng đứng dậy, ý vị sâu xa liếc bàn "món ăn" một cái, "Trẫm đã chơi đủ, hôm nay sẽ ban cho người bàn ba chỉ, hưởng thụ thật tốt đi nhé!" Nói xong, hần lạnh lùng quăng ống tay áo, sải bước ra khỏi phòng, trong phòng, chỉ còn sót lại uy nghiêm với khí thế máu tanh nhàn nhạt.

"Oe!" Lại lần nữa không kiềm hãm được nằm trên mặt đất, Liễu Nha tức giận đánh mạnh xuống đất: "NND, nếu gã Kim Huy kia không tới cứu lão nương, lão nương sẽ chọc chết hần, dù thế nào đi nữa hần giết người bừa bãi cũng không phải là kẻ tốt lành gì!"

"Thật sao?" Một giọng nói nhàn nhạt từ từ truyền tới, Liễu Nha chuyển con mắt, chỉ thấy Kim Huy lười biếng tựa vào trên khung cửa, một đôi mắt xinh đẹp không dậy nổi một đường gọn sóng, bình tĩnh ung dung nhìn nàng, khoe môi nâng lên nụ cười băng hiệu như hồ lý.

Ánh mặt trời vẩy lên trên mặt hần, tạo thành bóng râm đậm nhạt không đều nhau, để cho nụ cười của hần càng tràn đầy ý vị đầu độc.

"Rốt cuộc người cũng xuất hiện, người có biết hay không." Lời còn chưa nói hết, Liễu Nha đã uất ức bật khóc oa oa, hai ngày nay quả thật cũng không phải trải qua cuộc sống của con người, ban đầu xuyên qua, nàng có một trái tim khỏe mạnh, có thể vui vẻ hưởng thụ cuộc sống, nhưng không có nghĩ đến, thậm chí ngay cả cơm cũng chưa được ăn, mỗi ngày còn phải tiếp nhận uy hiếp vô nhân đạo như vậy!

Hai mắt nữ tử tràn ngập nước mắt, lộ vẻ uất ức khiến cho người luôn luôn bình tĩnh như Kim Huy cũng phải luống cuống tay chân, hần tiến lên, đưa hai tay ra ôm lấy nàng như muốn an ủi nàng một chút, nhưng không biết nên nói gì.

Đôi tay Kim Huy dừng ở giữa không trung có chút do dự, Liễu Nha dứt khoát hơn so với hắn, đưa tay tới đặt ở đầu vai kéo qua, khuôn mặt nhỏ nhắn núp ở trước ngực của hắn, lại tiếp tục khóc lớn oa oa, vừa khóc vừa không quên dùng cặp mắt nước mắt rờn rờn nhìn hắn, khóe miệng hồng hào vênh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn phát huy đủ ưu thế đáng thương: "Huy vương gia, van cầu ngài, dẫn ta rời đi đi, ta thật sự rất sợ."

Nụ cười của Kim Huy đông cứng ở khóe môi, hắn hạ con mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thấy đã thương của Liễu Nha, chỉ nhẹ nhàng thờ dài một cái.

Tối hôm qua Kim Nhật xuất hiện đã đánh mất ý đồ muốn đem Liễu Nha rời đi của hắn, có lẽ ở lại chỗ này, ở lại bên người Kim Minh, là có giá trị nhất!

"Ngươi than thở làm gì? Ngươi không phải là Vương gia sao? Ta có y phục cung nữ, ta đổi một bộ, chúng ta có thể ngênh ngang xuất cung, không cần khó xử như vậy chứ?" Một tiếng thờ dài kia làm lo lắng trong lòng Liễu Nha tăng lên, tiểu tử này, nàng đã hạ mình, làm bộ đáng thương cầu xin, chẳng lẽ còn không thể khiến hắn động lòng sao?

"Muốn xuất cung rất dễ dàng, nhưng ngươi phải lưu lại!" Kim Huy khẽ cười một tiếng, đẩy mắt thoáng qua ánh sáng kỳ dị không biết tên, hắn từ từ cách xa thân thể kia, rời khỏi móng vuốt của Liễu Nha, trên cằm phực màu tím trước ngực đã là một mảnh ẩm ướt, không biết là nước mắt hay nước mũi của Liễu Nha.

"Nói như vậy. có nghĩa là ngươi không muốn giúp ta?" Lúc này Liễu Nha mới hiểu, cực kỳ tức giận trừng mắt.

"Ngươi không thể rời đi!" Kim Huy từ từ lặp lại, bóng râm sâu nông trên mặt khiến cho nét mặt hắn thâm sâu khó lường.

"Tốt thôi, ngươi bắt nạt đúng trách ta bắt nạt, ta sẽ nói cho Hoàng thượng chuyện ngươi nuôi Kim Lang giết người bừa bãi, chắc chắn hắn sẽ vô cùng hứng thú!" Lạnh lùng hừ một tiếng, dụ dỗ không được, sẽ uy hiếp, không sợ ngươi không khuất phục!

"Tốt, nhưng ngươi nên biết Lục Ánh vẫn ở trên tay Bôn vương!" Kim Huy ngồi xuống, nheo mắt lại, từ từ uống trà trong tay, gương mặt tuấn tú sóng nước chẳng xao không bởi vì nàng uy hiếp mà có một tia dao động.

"." Quả thật là biết nhìn xa trông rộng, nhưng hiện tại. Nhìn sang đĩa ba chỉ mới mẻ trên bàn, Liễu Nha khẽ cắn răng, kẻ sách hiện giờ, cũng chỉ có thể là nàng xuất cung trước sau đó sẽ trở lại cứu Lục Ánh, tốt nhất là tìm được Mặc Trạc kia!

"Yên tâm đi, ta sẽ bảo đảm an toàn của ngươi! Nhưng nếu ngươi vừa xuất cung, ta sẽ không thể bảo đảm an toàn của Lục Ánh!" Kim Huy liếc xéo nàng, dĩ nhiên biết trong lòng nàng tính toán gì.

"Ngươi hãy bảo đảm cho cái bụng của ta trước đi!" Nàng tức giận mở miệng quát, an toàn? Cái rắm, chẳng mấy chốc nàng sẽ bị chết vì đói!

Giống như làm ảo thuật, Kim Huy lấy hai chiếc bánh bao được bọc trong giấy dầu từ trong ống tay áo rộng thùng thình ra đưa tới.

Hơi hơi chần chừ, Liễu Nha cảnh giác nhìn Kim Huy, ca ca đã biến thái như vậy rồi, đoán chừng đệ đệ cũng không khá hơn là mấy, không phải là. Thịt người chứ?

"Yên tâm ăn đi, đó là đồ chay đấy!" Kim Huy cười cười, giống như tất cả ý nghĩ của nàng đều sẽ không chạy khỏi cặp mắt như hồ ly của hắn.

Nửa tin nửa ngờ nhận lấy, để trước mũi nhẹ nhàng ngửi, quả thật không có mùi quái lạ, lại dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng xé rách lớp vỏ mỏng, rồi tách đôi chúng ra, mùi thơm liền xông vào mũi!

Ăn như hồ đói giải quyết xong hai chiếc bánh bao, lại nâng chung trà lên uống ừng ực, hai ngày rồi, rốt cuộc Liễu Nha ăn được chút đồ, mặc dù bụng còn trống rỗng.

"Còn nữa không?" Liễu Nha trừng hắn, chỉ có hai bánh bao thôi ư, đuổi ăn mày sao?

"Không có, ngươi cũng biết lính gác phía ngoài nghiêm mật, ta mạo hiểm tính mạng đưa vào đây cho ngươi, nếu như ngươi tố giác ta, nhìn thấy món ăn nổi tiếng trên bàn chứ? Sợ rằng về sau, ngươi sẽ phải như hoàng huynh, lấy thứ này làm món chính!" Kim Huy từ từ cười, uy hiếp dụ dỗ tài giỏi hơn so với Liễu Nha.

"Hồ ly giả hoạt!" Liễu Nha thờ phỉ phò, để cho nàng ăn lưng dạ, cái tâm ý nửa vờ này, không phải cố ý giày vò sao?

"Cám ơn đã khen, nếu như muốn mạng Lục Ánh, nếu như muốn có cơm ăn, chắc ngươi nên biết phải làm thế nào!" Kim Huy miễn cưỡng đứng dậy, khóe môi nâng lên nụ cười mê người.

"." Liễu Nha không có mở miệng, nhưng trong lòng nghĩ Kim Huy bị máu chó phun vào đầu, thuận tiện hỏi thăm tám đời tổ tông nhà hắn, tiện thể rửa hai huynh đệ Kim Minh và Kim Huy luôn.

Nam tử nhân nhả bước đi thông thả tới cửa, từ từ nheo mắt ngắm nhìn ánh mặt trời, hai mắt xanh đen từ từ trở nên u ám thâm thúy, hắn nhẹ nhàng mấp máy môi mỏng: "Thanh Thanh, cám ơn ngươi!"

"Cái gì?" Liễu Nha chau lông mày nhìn hắn, nam tử cũng không quay đầu lại, trực tiếp bước đi trong ánh mặt trời, bóng lưng cao lớn.

"Cám ơn ta? Cám ơn ta cái gì?" Liễu Nha kinh ngạc mở miệng, nhú nhú mày, cuối cùng cũng lười suy nghĩ, chỉ lạng lẽ lè lưỡi, liếm sạch sẽ mồ đông trên

mỗi đồ.

"Chi, chi, chi!" Con chuột nhỏ giống như đang kháng nghị, Liễu Nha ngẩn ra, buồn nôn, nhưng vẫn cố nén xoay người sang chỗ khác.

Nàng sẽ không thể lãng phí hai cái bánh bao kia! Trên người có thêm chút sức, Kim Huy không thể giúp nàng, nàng sẽ tự mình giúp mình!

Lén lút thò đầu ra, thấy Tô Mỹ Na và Tô Táp Na buồn ngủ dưới ánh mặt trời ấm áp, Liễu Nha suy nghĩ chút, lặng lẽ chạy ra khỏi tầm cung, theo hành lang chạy tới góc tường.

Đây là đường chạy trốn hoàn toàn ngược lại hướng tới hôm qua, cho dù nàng có ngu ngốc, cũng sẽ không phạm phải sai lầm ngày hôm qua!

May mắn là Thiên Điện, thành cung cũng không phải là cao, cũng không có trọng binh (quân đội hùng hậu) canh giữ, dưới chân tường là hoa tường vi trắng nở rộ, cánh hoa nhỏ xinh đẹp đón gió lay động, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Rót cuộc tìm được một chỗ đạp chân, Liễu Nha buộc tà váy màu xanh thành nơ con bướm, lộ ra hai chân thon dài xinh đẹp, nắm chặt hai quả đu đủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ha, thậm chí kêu một tiếng, lấy đà chạy mười thước, soạt một tiếng liền nhảy lên thành cung.

Nhảy lên trên thành cung, chỉ thấy chân tường thoáng qua một bóng dáng nhàn nhã, Liễu Nha không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh, kêu khẽ một tiếng, bóng dáng kia từ từ ngược mắt, đôi mắt tối như đêm đen lộ ra vẻ kinh ngạc gọi vào tầm mắt Liễu Nha.

Thảm! Liễu Nha nhắm mắt lại, thân thể nhỏ nhắn thẳng tắp rơi xuống giữa không trung, không quên liếc mạng kệp hai chân lại, không để cho dưới váy bị lộ sạch.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kẻ xấu cáo trạng trước

Nam tử không có né tránh ngay, ngược lại vẫn ung dung vòng đôi tay ở trước ngực, ngược mắt cười, thông dong và bình tĩnh như vậy, tựa như một đóa hoa anh túc nở rộ ở trong đêm tối, tràn đầy tà mị và nguy hiểm.

Hắn đứng cách xa chỗ nữ tử hạ xuống một mét, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn vừa đứng nhìn thấy Liễu Nha hung hăng ngã xuống đất, kịch hay trình diễn.

"Mau tránh ra!" Liễu Nha hét lớn một tiếng, hai bàn tay nhỏ bé một vùng vẫy trên không trung, ý vào chút võ công, thân thể cấp tốc đảo ngược, chân dài đá vào trên tường rào, chẳng những không thể thoát khỏi số mạng rơi xuống, thân thể lại lấy độ cong đường vòng cung văng ra ngoài, thẳng tắp bắn về phía nam nhân đang mỉm cười nhìn kịch hay.

Nụ cười ung dung tan thành mây khói biến mất trong nháy mắt, sắc mặt nam tử biến hóa, muốn cấp tốc lui về phía sau, phịch một tiếng, Liễu Nha mạnh mẽ đụng vào trên người nam tử, hai chân bị buộc tách ra, cười trên cổ nam tử.

Tiếng thét chói tai của Liễu Nha cùng với tiếng kêu rên của nam tử đồng thời vang lên, sau đó một lát, không có tiếng chim hót, không có tiếng côn trùng kêu vang, ánh mặt trời nặn xuống không tiếng động, gió thổi qua cũng không có tiếng động, lá cây dưới chân vang lên xào xạc, nhẹ vô cùng, gần như cũng không có tiếng động. Tất cả mọi người duy trì phẩm chất cao nhất —— im lặng.

"Người. . . . Có thể xuống!" Bởi vì bên mặt anh tuấn bị cái móng nữ nhân ngồi lên, giọng Đại Tướng quân U Dạ La nghe rầu rĩ.

"Oh!" Liễu Nha bừng tỉnh hiểu ra, hoạt động chân nhỏ, khó khăn đi xuống từ trên mặt người nào đó.

Nam tử lại rên lên một tiếng, giống như rất đau đớn.

Liễu Nha đứng ở trước mặt nam tử, ngược mắt trừng hắn, ngũ quan nam tử tinh xảo giống như bạch ngọc điêu khắc, hai hàng mày rậm nghiêng vẹo, đuôi lông mày nhếch lên khiến cho mắt phượng có hồn và càng lộ vẻ đặc biệt, nhưng quá đáng tiếc chính là trên sống mũi kia, lúc này đang từ từ rỉ ra máu tươi.

"Chuyện này tính thế nào?" Liễu Nha trừng mắt phượng, đem hai bàn tay nhỏ bé chống bên hông, không vui mở miệng.

"Cái gì?" U Dạ La nâng tay phải lên nhẹ nhàng bóp lỗ mũi, máu mũi đỏ tươi chảy xuống từ trong giữa ngón tay thon dài của hắn, nhẹ nhàng văng lên trên bàn đá xanh, dưới ánh mặt trời ngày mùa thu khúch xạ, chiếu ra sắc thái sặc sỡ. Hắn khẽ nghiêng đầu không hiểu về phía Liễu Nha, khi hắn tựa như liếc về, trong nháy mắt hắn là phong tình đầu độc không nói ra được.

Coi như bị đánh vỡ lỗ mũi, soái ca cuối cùng vẫn là soái ca, động tác tiêu sái ngăn máu mũi chảy, cũng vui tai vui mắt như vậy!

Liễu Nha hơi có chút ngẩn người, Khả Phong vốn đã đẹp trai, hiện tại mặc khôi giáp Tướng quân oai phong, thân hình cao lớn bèn chắc càng thêm ảm

chứa một cổ lồi lạc trầm ổn.

"Người nói cái gì?" U Dạ La không vui nheo mắt phượng lại, hần nhiên chú ý đến Liễu Nha đang ngẩn người.

"Không có. Không có gì, ta nói, người phải bồi thường tổn thất của ta thế nào?" Liễu Nha hồi hồn, hơi cau mày, nàng đang suy nghĩ lung tung cái gì chứ, hần không phải Khả Phong, nếu như là, đêm đó cũng sẽ không không nói lời nào đưa nàng vào hoàng cung có sói ăn thịt người này! "Người thấy được cái mộng của ta!"

"Cái gì?" Có lẽ là mất máu quá nhiều, U Dạ La cảm giác hình như mình nghe nhầm.

"Người thấy được cái mộng nhỏ xinh đẹp động lòng người độc nhất vô nhị của ta, máu mũi chính là bằng chứng!" Tay nhỏ bé chỉ vào U Dạ La, Liễu Nha lòng đầy cảm phẫn mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nghiêm túc lại vừa uất ức, giống như bị uất ức vô cùng lớn!

"." U Dạ La nhú nhú mày không vui, hần nhiên không có nghĩ đến Liễu Nha thế lại là kẻ xấu cáo trạng trước.

"Người đang muốn chạy trốn?" Hần lạnh lùng mở miệng, lỗ mũi đau đớn khiến hai mắt hần long lanh, óng ánh trong suốt.

"Nói bậy, ta chỉ muốn ngồi ở trên thành cung ngắm phong cảnh, là người xuất hiện hù dọa ta! Người nói xem, nếu như lúc này ta hô to vô lễ mà nói. Liễu Nha cười một tiếng, cực kỳ vô hại, từ từ đuổi cặp đùi đẹp thon dài ra phía trước, dựng lên thành cung, tạo thành một đường cong xinh đẹp, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vén mép váy đến trên đùi, "Nếu kéo lên nữa sẽ kinh động thị vệ, người nói xem Hoàng thượng sẽ nghĩ sao?"

U Dạ La giật mình, mày rậm nhú sâu hơn, lạnh lùng quát lên: "Quả nhiên là gái lầu xanh, không biết liêm sỉ!"

Trái tim Liễu Nha bối vì những lời này của U Dạ La mà chịu đủ tổn thương, có lẽ là từ môi mộng độc nhất vô nhị của Khả Phong phun ra, lực sát thương cực kỳ rõ ràng, mặt nàng đỏ lên, cực kỳ tức giận: "Đúng, ta là gái lầu xanh, nhưng là một người thanh quán không có phá trinh, Tướng quân người tùy tiện nhìn cái mộng của ta, nhìn đến chảy máu mũi, tiếp đó muốn vô lễ với ta, người nói xem, món nợ này của chúng ta phải tính thế nào?"

U Dạ La giật mình, nữ tử nhu hòa tức giận cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức làm cho trong lòng hần rung động, trong đầu thể hiện ra đêm vào cung, nàng nằm ở trước ngực mình, lớn tiếng gọi hần là Khả Phong, ánh mắt van xin hần mang nàng rời đi, bàng hoàng, vừa thấy đã thương.

Thấy U Dạ La không có mở miệng, chỉ cau mày, Liễu Nha cười thâm trong lòng, chuyện giống như tiến hành tương đối thuận lợi. "Người muốn giải quyết riêng hay báo quan?" Nàng hất cằm gầy gò, vẻ mặt vênh vào hồng hách cùng với ngũ quan kỳ dị của nàng tạo thành tổ hợp vô cùng không hòa hợp, nhưng lại có một loại làm cho người ta mâu thuẫn động lòng.

"Giải quyết riêng thì như thế nào? Báo quan thì như thế nào?" Nam tử thu mắt, bộ dáng phục tùng nói, môi mộng như có điều suy nghĩ nhẹ nhàng mím lại.

"Báo Quan, chúng ta sẽ đi gặp Hoàng thượng, nói rằng người kéo ta từ trên thành cung xuống vì muốn vô lễ với ta; giải quyết riêng. Người coi như không có gì xảy ra, người đi đường Dương quan của người, ta đi cầu Độc Mộc của ta, nước giếng không phạm nước sông!"

Nụ cười bên môi nam tử từ từ từ mở rộng, nhìn hai mắt nàng lóe ra tia sáng vô tội, con người mê người lộ ra vẻ đùa cợt, thế nào, mưu hại thẳng cấp sao? Hần kéo nàng từ trên thành cung xuống?

"Người cũng biết Hoàng đế của các người đa nghi lại tàn bạo, nếu như bị hần biết người đường đường là đại Tướng quân thế nhưng làm ra chuyện như vậy." Liễu Nha cười vô hại, nụ cười vô cùng hồn nhiên.

Đa nghi lại tàn bạo? Đảo ngược phải trái tính tình Hoàng thượng, chỉ là muốn giờ trò trước mặt Đại Tướng quân U Dạ La hần ư, không khác gì là tự tìm đường chết.

Nam tử không mở miệng, chỉ cười cao thâm khó lường, điều này làm cho trong lòng Liễu Nha bất ổn, nàng biết, nếu nam tử là đại Tướng quân, nhất định sẽ không đơn giản, muốn chạy trốn từ trên tay hần. "Rốt cuộc như thế nào? Không nói lời nào coi như người đồng ý, bái bai, không gặp lại!" Liễu Nha lặng lẽ kéo ra khoảng cách với U Dạ La, sau đó co căng chạy.

Nam tử mỉm môi cười một tiếng, nhẹ nhàng hô một tiếng, rầm rầm, hơn mười người thị vệ từ nơi không xa dung mãnh tiến ra, bao vây Liễu Nha đến một giọt nước chảy không lọt.

Liễu Nha bắt đầu lo lắng, quả nhiên là coi thường người nam nhân kia, nàng khê cần răng, trước mặt là mười mấy thanh giáo lạnh lung chĩa về phía nàng, nàng chỉ có thể từ từ lui về phía sau.

"Quên nói cho người biết, ta lựa chọn báo quan!" Nam tử nhàn nhã dạo bước tiến lên, bàn tay kiềm chế chắc cánh tay Liễu Nha, giọng điệu cực đoan, khách khí mở miệng.

". Người ngu à, người biết Hoàng đế." Liễu Nha kêu rên một tiếng, làm bộ như ảo não rũ thấp trông mắt xuống, lại lặng lẽ nhắc chân chuẩn bị cho hần một kích trí mạng.

"Phập!" Bàn tay nam tử cứng rắn nắm trúng mắt cá chân của nàng, cảm giác đau đớn nát lòng khiến Liễu Nha nhú mày thật chặt. Tròng mắt đen của nam tử mãnh liệt nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt không có chút dịu dàng, gương mặt tuấn tú lạnh lùng đến gần, môi mộng mà khêu gọi từ từ khắc ra lời uy hiếp: "Nếu như người còn muốn cánh tay và đôi chân này, ta khuyên người nên ngoan ngoãn đừng động!"

Đột nhiên hai tay của hấn gia tăng lực đạo, Liễu Nha kêu rên một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ ri ra mồ hôi lạnh, hai mắt như đám đen uất ức nhìn chăm chăm nam nhân, nét mặt kia như con chó nhỏ bị đoạt xương, khuôn mặt không cam lòng cùng xót thương.

"Mang nàng đi Duẩn Thiên cung, để Hoàng thượng tự mình xử lý!" Nam tử lạnh lùng cười, mặc kệ vết mặt xót thương của nàng.

Một câu nói ra, thân thể Liễu Nha cứng đờ, gặp Kim Minh. Vừa nghĩ tới gương mặt bí hiểm hàng năm không thấy ánh sáng mặt trời của Kim Minh, nàng đã cảm thấy lạnh lẽo.

Không...đừng mà! Nàng không muốn nhìn thấy con người, ba chi nữa, đừng mà!

Nàng muốn trốn, nhưng cánh tay cùng mắt cá chân đều bị lên xiềng xích, sắt thép đập lên mặt đường được lát đá xanh phát ra âm thanh lạnh lẽo.

"Người nhất định sẽ hối hận, nhất định sẽ!" Liễu Nha hô to, hướng U Dạ La phía sau nhân nhả bước chân đi thong thả.

"Thật sao?" Nam tử cười khê, đi nhanh đến bên cạnh Liễu Nha: "U Dạ La ta chưa từng làm chuyện gì phải hối hận!"

"U Dạ La. Được, ta nhớ kỹ người, dù ta chết, ta cũng sẽ kéo người chết cùng!" Liễu Nha cực kỳ tức giận mở miệng, chân nhỏ giẫm bình bịch.

U Dạ La không nói, chỉ đem về mặt khăn trang, sợ hãi, oán hận của nữ tử thu vào tầm mắt, hẩn nhẹ nhàng rũ mắt xuống, không nói lời nào, bước nhanh đến phía trước.

Cách đó không xa, giữa tường đỏ ngói xanh, một nam tử mặc cẩm phục tím nhìn bóng lưng Liễu Nha mà lắc đầu bất đắc dĩ.

"Vương gia, chúng ta không phải." Nhưng Thiên nhỏ giọng nói.

"Không được, người cũng biết cá tính của U Dạ La, từ trước đến giờ luôn chặt chẽ cẩn thận, muốn cướp Thanh Thanh từ trong tay hấn đâu có dễ vậy chứ!" Nam tử nhỏ giọng nói, giọng nói u ám.

"Nhưng tính khí Hoàng thượng."

"Vậy phải xem vận may của Thanh Thanh nữa!" Nam tử than nhẹ một tiếng, mày rậm khê nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mưu hại không thành

Trên đại điện tráng lệ là một mảnh phục trang đẹp đẽ, đá cẩm thạch sáng bóng vây quanh bảo thạch màu sắc bất đồng trên vách tường, ánh nắng ấm áp chiếu vào, chiếu rọi mắt mọi người. Kim Minh dựa nghiêng trên giường tơ vàng, tóc dài màu vàng kim như tơ lụa lóe sáng rũ xuống đầu vai, lướt qua trường bào màu vàng đại biểu hoàng tộc, roi xuống giường màu vàng, thấy U Dạ La yểu kiện, hẩn nhẹ nhàng hít thở mắt xanh biếc, lạnh nhạt nhếch môi cười, nửa gương mặt bị mặt nạ hoàng kim che giấu toát ra sự kiêu căng, cảm giác áp bức cực độ, làm người ta cảm thấy hô hấp khó khăn.

"U Tướng quân, lúc nào thì xuất phát đến Tiên Nô?" Kim Minh từ từ mở miệng, âm thanh lạnh lẽo làm cho người khác run rẩy.

U Dạ La quỳ xuống đất hành lễ, một mực cung kính nói: "Hoàng thượng, ngày mai vi thần lên đường. Trước khi đi, vi thần cần thánh chỉ của Hoàng thượng, địa vị công chúa Tiên Nô tôn quý, hậu cung triều ta 3000 mỹ nữ, thiếu duy nhất một vị Hoàng hậu, Hoàng thượng người xem, có nên hạ chỉ tuyên bố hay không, chỉ cần công chúa Tiên Nô tới Kim Lang Vương triều, liền phong làm Hoàng hậu."

"Hoàng hậu?" Kim Minh cười lạnh, trông mắt xanh biếc đột nhiên trở nên u ám thâm thúy, giọng nói lạnh lẽo, "Vị trí Hoàng hậu này, người Tiên Nô xứng sao?"

U Dạ La giật mình, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, sững sờ ngay tại chỗ, Thái tử đại Hách Nam Cương tự mình cầu hôn, phong Tiên Nô công chúa làm Thái tử phi, nếu như chỉ là một Phi tần nhỏ nhỏ.

"Hoàng thượng, chuyện này." U Dạ La khổ sở mở miệng.

Trông mắt Hoàng thượng bắn ra khí lạnh, lạnh lùng nhìn chăm chăm U Dạ La, khóe môi cười nhẹ: "Vậy phải xem bản lĩnh của U Tướng quân, chuyện xui xẻo này là do U Tướng quân tự mình lựa chọn!"

Lời này vừa nói ra, trong lòng U Dạ La càng thêm nặng nề, đương nhiên hẩn hiểu Hoàng thượng đang trách tội hẩn lúc lâm triều ra mặt thay Huy vương gia, nhưng Thái thượng hoàng có mật lệnh, Huy vương gia không thể rời Đô thành. Hẩn rũ tầm mắt xuống, không nói nữa, chỉ mím chặt môi mỏng.

Kim Minh cười lạnh, thấy mục đích đã đạt được nên không nhiều lời, ngón tay trắng nõn thon dài từ từ cử động, gõ vào đường cong đẹp đẽ khi nghiêng

người, ánh mắt thoáng qua tinh anh.

Bước vào đại sảnh Dẫn Thiên cung, ánh mắt Liễu Nha không tin nổi, cung điện này tráng lệ, khí thế khoáng đạt đã không đủ hình dung, bàn chân nhỏ nhẹ nhàng đạp lên sàn đá cẩm thạch màu trắng trên sàn nhà, thậm chí có cảm giác như đang ở cung điện thời Trung Cổ, không, nói chính xác, nếu so với những cung điện còn lưu lại ở hiện đại thì cung điện này tráng lệ hơn mấy vạn lần, sáng loáng chiếu rọi cặp mắt Liễu Nha.

"Là người?" Đột nhiên phát ra một giọng nói lạnh lẽo làm Liễu Nha run rẩy cả người, nàng vội vàng lấy tay che nắng chiếu lên đầu mình, híp mắt nhìn, rốt cuộc ở chỗ tơ vàng mềm oặt nhìn rõ bóng người bao phủ trong ánh vàng, trông mắt xanh biếc sáng loáng kinh người.

"Hoàng thượng!" Liễu Nha khê thờ dài, trọn mắt một cái, thật nhìn không được mà dấy dỗi hấn, "Người có biết phối hợp màu sắc hay không, có biết cái gì gọi là thẩm mỹ hay không? Tóc của người là màu vàng, mặt nạ là màu vàng, y phục cũng là màu vàng, lại cả tòa cung điện sáng loáng nữa, người không cảm thấy khó chịu sao? Ta không tìm được người!"

U Dạ La nâng mắt nhìn chằm chằm Liễu Nha, khóe môi run rẩy quái dị, sau đó nhanh chóng hạ con mắt, lại không nhìn được ngược lên nhìn Kim Minh, chỉ liếc mắt một cái, U Dạ La liền khê thờ dài một hơi, xong rồi, tiểu nữ tử không sợ chết hôm nay sẽ thê thảm, không cần hấn thêm mắm thêm muối, không cần hấn liệt kê từng tội của nàng, một câu nói này, sợ là cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội cũng không tính là quá!

Trong nháy mắt gương mặt Kim Minh đỏ lên, ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào Liễu Nha thật lâu, cuối cùng ánh mắt rơi vào xiềng xích trên đôi chân ngọc của cô, trong ánh mắt lặng lẽ, kín đáo đột nhiên trở nên hung ác, bờ môi tuyệt đẹp khêu gợi lạnh lùng nâng lên, cảm nhận lạnh lùng nhếch lên, càng thêm tán mắt ra hơi thở tà mị kinh người, làm cho người nhìn không khỏi hoảng sợ.

"Hoàng thượng. Nàng." U Dạ La nhìn về mặt kính người của Hoàng thượng, đột nhiên sinh ra chút áy náy, hấn đứng ra, trực giác muốn nói giúp vài lời giúp đỡ cho Liễu Nha.

"U Tướng quân, người lui xuống trước đi, nhớ sáng mai nhanh chóng lên đường, trầm chờ tin tức tốt của người!" Kim Minh lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo chưa từng dời khỏi người Liễu Nha.

"Dạ." U Dạ La vô cùng miễn cưỡng nhỏ giọng nói, vừa muốn bước chân, Liễu Nha bước nhanh đến phía trước, cũng không có ngó kỹ biểu tình hung ác của Kim Minh, trực tiếp bắt đầu một khúc hai náo, còn thiếu điều còi dài lung bên hông xuống, treo ngược người trong tầm cung của Hoàng thượng!

"Hoàng thượng, người cần phải làm chủ vì tiểu nữ!" Nàng phịch phịch quỳ xuống, "Tiểu nữ ngồi ở trên Hoàng thành, trong thành xây dựng cao, cảnh liễu rủ xuống mép nước, cảnh sắc đẹp vô hạn, trong lòng vui vẻ vô biên, ai ngờ Tướng quân này đi qua dưới thành, thấy tiểu nữ đáng đẹp, một tay kéo ta xuống, cậy mạnh không nói đạo lý, sờ tay ta lại vén váy, lời nói hạ lưu lại không có ranh giới, ta nói lý lẽ với hấn, lại bị hấn dùng một chưởng đánh ngã, ta mắng hấn bất nạt thiện dân, lại bị hấn ôm vào trong ngực, máu mũi chảy vô biên, hấn còn đồng ý dẫn ta đi, chạy ra khỏi Hoàng Thành, ta là bảo vệ trong sạch, chỉ có thể giả vờ đồng ý, ai ngờ nam nhân này thật sự quá âm hiểm, thị vệ đến, lại lật mặt, mang ta tới gặp quan, làm ta nhục nhã ở trước mặt mọi người, tiểu nữ trong cơn tức giận thiếu chút nữa lạc mất hồn, không ai hỏi thăm mệnh thật tiện! Hôm nay Hoàng thượng ngồi trên, nhất định vì tiểu nữ tử mà bảo vệ chu toàn, bảo vệ chu toàn." Một vốc nước mũi một đồng lệ đang lau chùi hăng say, nhưng trong tầm điện yên tĩnh, thậm chí ngay cả chút âm thanh cũng không có.

Trong lòng Liễu Nha run lên, mi mắt hơi rung, trong lòng run sợ nhìn sang, thiếu chút nữa kinh hãi té xỉu tại chỗ, hai mắt âm hiểm tà mị của Kim Minh từ từ híp lại tính toán, thế nhưng ngoảnh mặt làm ngơ đối với lần điệu 'hoa sen rụng' đặc sắc của nàng, chỉ là về mặt quái dị nhìn chằm chằm hai chân trắng nõn phơi bày ở ngoài của nàng, mím môi đỏ mọng âm hiểm.

U Dạ La đứng ở một bên về mặt khiếp sợ, môi mông giương lên, thật lâu không thể đóng lại.

"U Tướng quân, người nói mới vừa rồi có người chạy trốn, bị người bắt được sao?" Kim Minh từ từ lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt.

U Dạ La hồi hồn từ trong cơn khiếp sợ, nhỏ giọng nói: "Dạ!"

"Người đâu, chặt hai chân nữ tử này xuống, nường chín treo ở đầu giường nàng, để cho nàng biết kết cục của việc chạy trốn!" Kim Minh cười khê, nhàn nhạt mở miệng, trông mắt bắn ra khí lạnh lạnh lùng nhìn Liễu Nha.

"." Thân thể Liễu Nha lắc lư một cái, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, bàn tay nhỏ bé lại bắt đầu co quắp giống như bị trúng gió.

"Dạ!" Thị vệ tiến lên, xách Liễu Nha giống như xách con chuột, giáo sáng loáng lắc lư trước mắt Liễu Nha.

Nước miếng uổng phí, té bào nào cũng uổng phí, chân của nàng. . . . Liễu Nha trọn mắt một cái, cũng không chịu nổi kích thích liên tục, hôn mê bất tỉnh như nàng mong muốn.

"Hoàng thượng, nàng ta hôn mê!" Thị vệ nhỏ giọng bẩm báo.

"Tốt lắm, đi xuống đi, U Tướng quân, người cũng đi xuống!" Kim Minh cười lạnh, từ từ khoát tay.

Dẫn Thiên cung lúc này còn hỗn loạn trong nháy mắt đã yên tĩnh lại, sắc mặt Liễu Nha tái nhợt nằm ở trên nền đá cẩm thạch, cánh lông mi dài giống như bướm bướm khê rừ, tóc dài xốc xếch, ngón tay hơi rung động, cặp chân trắng nõn liều mạng co rúc vào nhau.

Nam từ từ đi xuống tờ vàng mềm oặt, đứng ở bên cạnh Liễu Nha, từ từ nheo mắt quan sát nữ tử hôn mê, hai vai bỗng nhiên lay động quý dị, sau đó lặng lẽ xoay người lại, đầu tiên là một hồi cười khẽ dè dặt, cuối cùng ngang nhiên cười lớn, cười đến cuồng loạn, "Ha ha ha. . . ." Tiếng cười ngạo mạn vang dội cả tòa cung điện, tóc dài màu vàng kim tung bay theo gió giữa không trung, bùng xỏa bay lên, trông mắt xanh biếc tàn mắt ra vui thích kinh người.

"Tiểu nữ ngồi ở trên Hoàng thành, trong thành xây dựng cao, cảnh liễu rủ xuống mép nước, cảnh sắc đẹp vô hạn, trong lòng vui vẻ vô biên," Hắn từ từ lặp lại lần điệu 'hoa sen rụng' của Liễu Nha, rốt cuộc từ từ ngưng tiếng cười.

"Nữ tử thú vị như vậy, trầm làm sao sẽ thả ngươi đi? Nhưng nhất định phải trừng phạt!" Đột nhiên hắn nở nụ cười tàn nhẫn.

Yếu ớt tỉnh lại, đập vào mi mắt chính là gương mặt uy nghiêm của Trương Anh, hắn thấy Liễu Nha tỉnh dậy, vậy mà lại cười ghé tòm.

"Chân của ta!" Liễu Nha sợ hãi kêu lên, đột nhiên ngồi dậy, may mà hai chân vẫn còn, kiểm tra lại một lần nữa, toàn thân đều không bị làm sao.

"Phù!" Liễu Nha thờ phào nhẹ nhõm, ừ ừ cúi đầu.

"Thanh Thanh cô nương, hôm nay Hoàng thượng đặc biệt phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị thức ăn tinh xảo cho cô nương, cô nương mau sớm dùng bữa đi!" Trương Anh mở miệng quai gò, lời của hắn vừa nói ra, Liễu Nha mới ý thức được, trong phòng ngửi hình như tràn ngập mùi thơm đặc thù, nhanh chóng gọi lên cảm giác muốn ăn của nàng.

"Không phải là con chuột" Liễu Nha không dám thể hiện vui mừng quá mà chỉ thận trọng nghiêng đầu hỏi.

"Tuyệt đối không phải, đều là thịt mới lạ, ngài nhìn. . . ." Trương Anh dẫn Liễu Nha đến trước bàn, trên bàn để bốn khay tinh xảo, sắc hương vị đều đủ.

"Đây là thịt người kho tàu, này bàn là đầu ngón tay người Hương Tô, đây là gan người xào chua ngọt, còn đây là. . . ." Trương Anh từ từ mở ra chung hầm cách thủy, bất ngờ chính là đầu Tổ Tập Na. "Đầu vùng não người nổi tiếng nhất!"

"Àm!" Liễu Nha té lăn trên đất, hai mắt vô hồn, khắp người co quắp.

"Còn có cái này, là Hoàng thượng đặc biệt lệnh cho ngự thiện phòng thêm ba mươi sáu loại gia vị tinh chế hun sấy mà thành." Hắn phất tay một cái, Tổ Mỹ Na bên cạnh cúi đầu, nâng khay trên tay, một mực cung kính đứng ở trước mặt Liễu Nha.

Trương Anh dùng hai ngón tay nắm dây thừng buộc miếng thịt nướng có hình dáng đầu người cho Liễu Nha nhìn. "Chân nướng, treo trước giường cô nương làm đồ trang trí!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Không bỏ được

Nàng chưa bao giờ biết, thì ra là có một loại sợ hãi, có thể tác động đến mọi giác quan tai mắt mũi miệng môi, giống như con cá khốn đốn với một năm băng động rét đậm có khát vọng tìm kiếm một cơ hội thở, khắc cốt ghi tâm, lạnh buốt hoàn toàn; thì ra là có một loại tức giận cùng tuyệt vọng, không cần ngôn ngữ cùng biểu tình, giống như từng té bảo trên người đều bị mở ra, gần như chết, tuyệt vọng đến cả người run rẩy, từ chỉ lạnh lẽo cũng không thể nào tức giận nổi.

Thân thể đang từ từ trượt xuống, trái tim cũng buông xuống theo, trước kia, mặc dù Kim Minh có thủ đoạn tàn nhẫn, hành vi ti tiện, nhưng ít nhất ở trong lòng Liễu Nha hắn còn là một con người, nhưng hiện tại, người nam nhân kia chính là một ác ma, súc sinh! Thân thể Tổ Tập Na quen thuộc đặt ở trong chén sứ lạnh như băng trở thành đồ ăn, dường như tiếng cười của nàng còn vang dội ở trong tai, quay về với tấm điện, một mình sống sờ sờ, cứ như vậy, giống như sao băng rơi xuống.

Nhắm mắt lại, ngay cả nước mắt đều lạnh như băng, Liễu Nha co rúc thân thể khốn đốn trên mặt đất, không muốn nói chuyện, không muốn khóc náo, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không muốn, nàng không biết có một trái tim khỏe mạnh rồi phải lưu lại ở nơi người ăn thịt người này là có ý gì, sớm muộn gì nàng cũng sẽ là món ăn trong chén sứ —— Liễu Nha xào lăn, tên cũng không tệ lắm!

Trương Anh như có điều suy nghĩ nhìn về mặt Liễu Nha, đem hình chân giò hun khói đáng khả nghi treo ở đầu giường Liễu Nha, sau đó đứng ở bên cạnh Tổ Mỹ Na, từ từ dùng một cái ánh mắt ra hiệu với Tổ Mỹ Na.

"Ken két!" Cửa phòng tắm điện từ từ bị mở ra, âm thanh cổ xưa vang dội ở tấm điện lạnh lẽo khắc cốt. Một bóng người lặng lẽ đến gần, bước đi lảo đảo, trên người rỉ ra tia máu.

"Thanh Thanh cô nương. . . ." Giọng của nữ nhân thông thả mà kéo dài, lộ ra sinh mạng suy yếu, nhưng lại có sinh khí, tràn ngập vui mừng đối với sinh mạng.

"Tổ Tap Na." Liễu Nha ngán ra, giọng Tổ Tap Na, không thể nào, ban ngày biến thành quỷ tới bắt nàng sao? Nàng thở phào, theo bản năng ngáng đầu nhìn, lông mi vẫy mực ưu thương giống như là bướm bướm đang phá kén, giùng giăng mờ ra, từ từ mờ vẫy cánh. Trong nháy mắt, Liễu Nha đứng lên, có sức mạnh khiến cho nàng đứng lên.

Bóng dáng gầy yếu, mặc dù trên người gần đầy vết roi kinh người, nhưng ánh mặt trời mãnh liệt chiếu rọi có bóng râm trên đất, còn có từng giọt máu rơi xuống, tràn ra đường cong xinh đẹp, tất cả đều nhắc nhở Liễu Nha, Tổ Tap Na còn sống, còn sống!

Ngoài đầu nhìn lại thức ăn trên bàn này làm người ta chán ghét, lúc này Liễu Nha mới nhìn rõ, đầu Tổ Tap Na chỉ là dùng một loại thủ thuật che mắt mà thôi.

Khỏe mỗi khi động, nụ cười chí tình chí nghĩa như hoa mai bắt đầu nở, trông mắt dịu dàng, làn váy màu xanh da trời tìm một đường cong duyên dáng trên không trung, hai bàn tay nhỏ bé cảm kích khoắc lên đầu vai Tổ Tap Na.

"Tổ Tap Na, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi!" Liễu Nha từ từ hạ con mắt, tóc dài che khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ đáng thương của nàng, ôm thật chặt Tổ Tap Na vào trong ngực.

Tổ Tap Na có chút do dự, lạnh lẽo cùng oán hận trong mắt bởi vì cái ôm của Liễu Nha mà biến mất hầu như không còn. Một câu thật xin lỗi của chủ tử, làm nô tài cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng cam tâm tình nguyện!

"Khụ khụ!" Hai tiếng ho lạnh lùng vang lên, ở trong góc tối tăm không được ánh mặt trời chiếu tới, Kim Minh từ từ đi ra, toàn thân bao phủ trong bóng tối, lãnh khốc vô tình, hân lạnh lùng mím môi, chỉ cần ánh mắt nhìn nhạt như có như không sẽ làm người ta run rẩy.

Từ từ buông Tổ Tap Na ra, Liễu Nha kinh ngạc nhìn nam nhân trong bóng tối, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện cảm kích, cảm kích này đâm vào trong lòng làm cho hắn cảm thấy tổn thương, hân nhếch môi, nở một nụ cười lạnh lẽo quý dị, nhiệt độ trong mắt lại lạnh lẽo thấu xương như hầm băng dưới lòng đất.

"Nếu như ngươi tiếp tục chạy trốn, thứ ngươi thấy không còn như vậy nữa, trăm muốn tất cả mọi người bên cạnh ngươi biến mất từ nơi này!" Giọng nói nam nhân tuy nhẹ, lại có khí phách, lạnh lẽo vô cùng.

Tất cả cảm kích trong lòng đều bị một câu nói của hắn cọ rửa sạch sẽ, Liễu Nha nắm chặt nắm tay, tiến lên trước che cho Tổ Tap Na ở phía sau, quật cường ưỡn ngực, chiếc cằm héch lên đầy cao ngạo.

"Người nào làm người đó chịu, ngươi không cần thiết phải giận chó đánh mèo sang người khác!"

Hoa rơi như mưa, gió thổi bay theo năm tháng, bốn mùa hoang vu. Từng phiến hoa lá hóa thành Tinh Vệ. Liễu Nha nàng là người hiện đại tiếp nhận qua giáo dục Cao đẳng, tuyệt đối không thể khuất phục dưới tay Bạo Quân này!

Một câu nói ra, sắc mặt Tổ Mỹ Na và Tổ Tap Na đại biến, tất cả đều lo lắng nhìn về Liễu Nha đang đứng trước mặt Hoàng thượng, ngay cả Trương Anh luôn luôn âm dương quái khí, ánh mắt lúc này cũng không kiềm hãm được sự tán thưởng cùng lo lắng.

Khỏe mỗi nam nhân mỉm cười, nhẹ nhàng híp trông mắt xanh quý dị, ánh mặt trời phản chiếu trên khuôn mặt nữ tử, mang theo màu vàng lưu ly, để cho hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Duỗi bàn tay, hân kéo nữ tử kéo đến chỗ tối, đột nhiên cười quyến rũ, nụ cười kia giống như hoa bách hợp đầy nọc độc, mang theo hấp dẫn trí mạng.

"Ngươi." Liễu Nha ngán ra, thân thể đột nhiên bị người lật, sau lưng dán thật chặt thân thể nam tử, một bàn tay to lạnh như băng, không có bất kỳ nhiệt độ nào, chính xác sờ tới eo nàng, ngón tay lạnh lẽo lại giống như lộ ra vẻ quyến rũ, khiến thân thể nàng hơi run rẩy.

"Ngươi cút ngay!" Nàng giãy giụa, hung hăng đá về phía nam tử đằng sau lưng, nhưng bàn tay vốn đang kiềm chế bà vai nàng đột nhiên lạnh lùng cảm mất cá chân của nàng, đầu nhẹ nhàng tiến tới bên tai của nàng, sợi tóc màu vàng kia làm trong lòng Liễu Nha ngứa một chút.

Thân thể nhỏ nhỏ hợp chung một chỗ với thân thể to lớn của nam tử không có khe hở, hơi thở nam tử từ từ phun lên tai nàng, không khí trong tầm điện đột nhiên trở nên nóng ran không chịu nổi, Liễu Nha ngửi được mùi hương tươi mát trên người nam tử, khó có thể liên hệ hắn cùng với bạo quân hi nộ vô thường.

Không khí mập mờ lại tăng thêm một phần, khuôn mặt Liễu Nha đỏ lên giống như vải đỏ bị ném trong vạc nhuộm, đỏ hồng xinh đẹp. Nàng không được tự nhiên uốn người, đột nhiên có một vật thô sấp gì đó lạnh lùng chia vào phần eo của nàng, từ sau lưng truyền đến tiếng hít thở nặng nề của nam tử, Liễu Nha ngán ra, nàng dĩ nhiên hiểu đây là cái gì, vì vậy cắn chặt răng, đứng yên không dám động.

Vào lúc hai người có động tác mập mờ, Trương Anh, Tổ Tap Na và Tổ Mỹ Na đã sớm cúi đầu, làm bộ như người đầu gối đứng ở sau cây cột trong tầm điện, đột nhiên xung quanh trở nên chật chội không chịu nổi, chỉ còn tiếng tim đập của đôi phu nhân truyền vào trong tai.

"Trăm không bỏ được!" Nam nhân nhẹ nhàng tựa vào bên tai Liễu Nha lẩm bẩm, từ từ khắc ra bốn chữ, chỉ là bốn chữ ngắn gọn này khiến trong lòng Liễu Nha không bao giờ bình tĩnh được, khơi dậy hàng ngàn sóng lớn.

"Ngươi. Ngươi nói cái gì?" Nàng có chút không xác định, khuôn mặt nhỏ càng đỏ hơn, muốn xoay mặt lại bị nam tử ngăn cản nàng.

"Lưu lại!" Ánh sáng tối mờ làm ngũ quan nam nhân mờ mờ, hân cúi đầu xuống, nhẹ nhàng tựa vào trên vai Liễu Nha, mặt đeo mặt nạ cùng cái cằm gầy gò

núp ở mái tóc dài như thác nước của nàng. Khi hân thi thắm, trong nháy mắt vị Đế vương không ai bì nổi nhìn qua ấy sao yếu ớt vô dụng, giống như một hải tử cần được quan tâm, nhưng tư thế đứng yên lại tràn đầy sức lực lớn mạnh, có thể nói là đẹp mắt.

Liễu Nha đột nhiên có một loại cảm giác, có lẽ, trong lòng Kim Minh không có lãnh khốc như bề ngoài của hắn!

Đêm đã khuya, ánh trăng mờ ảo xuyên qua song cửa sổ từ từ chiếu xuống trên giường, áo lót mỏng che đầy thân thể, rèm nhẹ rủ xuống, Liễu Nha nằm ngửa ở trên giường lười biếng duỗi duỗi tứ chi, cực kỳ giống tranh sơn thủy, giữa lâm Mạc lại mang theo bàng hoàng.

Tổ Mỹ Na đem đèn cây sắp tắt trong phòng thay bằng một cây nến đỏ, thấy Liễu Nha trầm mặc, do dự chốc lát, từ từ mở miệng: "Thanh Thanh cô nương, thật ra thì Hoàng thượng đối đãi với người rất tốt, người đừng coi thường Ngưng Hương cư nhỏ nhỏ này, mặc dù bố trí thanh nhã, u tĩnh, không có tráng lệ như phi tần khác, cũng là chỗ trước kia Hoàng thượng sủng ái nhất."

"Tổ Mỹ Na, người nói mò gì!" Tổ Mỹ Na vẫn chưa nói hết, Tổ Tập Na đã tiến thân thể lên trước, lạnh lùng mở miệng, ngăn cản nàng nói tiếp.

Trông mắt Tổ Mỹ Na chán nản, cắn môi thật chặt, trực tiếp bùng gương mặt ra khỏi phòng ngủ.

Liễu Nha ngẩn ra, chống người lên, không hiểu nhìn mặt âm ức của Tổ Tập Na.

Muốn nói lại thôi? Chẳng lẽ Ngưng Hương cư nhỏ nhỏ này cũng có bí mật gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nha Nha là của ta

Trong nháy mắt, một loại không khí không tầm thường bao phủ tầm cung, Tổ Tập Na từ từ xoay người lại, thu suy nghĩ, hạ lỏng mày, bước chân tập tễnh dõng đến cửa.

"Tổ Tập Na, người có cái gì không thể nói cho ta biết sao?" Liễu Nha đứng dậy. Từng góc ngách trong tòa hoàng cung giống như đều có một bí mật khổng lồ không thể cho ai biết, mà nàng cảm giác mình giống như con thú nhốt trong tù, tựa như chú chim nhỏ trong lồng, con ếch ngồi đáy giếng, sự khó thở từng bước khó khăn hơn.

Bước chân Tổ Tập Na chỉ hơi hơi ngừng lại một chút, rất nhanh, cửa phòng cọt kẹt một tiếng mở ra, ánh trăng sáng rõ hắt lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nàng. "Thanh Thanh cô nương, người, không cần hỏi gì cả, cũng không cần phải biết gì hết, người chỉ cần biết, sự tồn tại của người chính là may mắn cho chúng nô tỳ!"

Ken két, cửa phòng đóng lại, ánh trăng sáng bị giam bên ngoài, gió nhẹ bị giam bên ngoài, lòng hiếu kỳ của Liễu Nha cũng bị nhốt ở ngoài cửa! Nàng khề thờ dài một hơi, hung hăng nhét chính mình vào trên giường mềm mại, ép buộc mình không nghĩ nữa, cái gì cũng không nghĩ, chỉ là ngủ, ngủ, ngủ đồng thời còn mong mỏi có bạch mã hoàng tử giải cứu nàng ra khỏi nhà tù hoàng cung này.

Gió cát xuyên qua nhánh cây sum xuê, trong đêm tối, bóng cây lác lác, Liễu Nha đang ngủ say rất nhanh bị âm thanh kỳ dị trong phòng làm tỉnh giấc, mơ màng màng mở mắt ra, giữa ánh đèn mờ hồ có một nam tử xinh đẹp ngồi cười giống như Di Thế Minh Nguyệt, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng cằm có đường cong đẹp đẽ, mắt phượng khẽ nhếch, màu sắc đen thâm trầm giống như chi càn hân vừa mở hai mắt ra thì sao chợt hiện, hoa khắp thế giới cũng sẽ nở rộ, gương mặt xinh đẹp cùng môi đỏ tươi giống như đóa hoa kiêu diễm nhất, mặc dù là một người con trai, lại có quyền rũ cùng hồn nhiên khác cốt.

"Người?" Liễu Nha ngồi dậy, giường đôi mắt còn buồn ngủ, chân gắm trượt xuống từ hai vai trắng nõn của nàng, cái yếm màu hồng thêu hồng mai vẫn còn che chắn được.

"Đúng vậy, Nha Nha, dĩ nhiên là ta rồi!" Kim Nhật cười ngọt ngào, thân thể cao lớn đứng lên, tiến lên mấy bước, đặt mông ngồi ở trên giường Liễu Nha, từ từ đi vào bên trong, cùng với nàng bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, hồ hấp giữa hai người cũng có thể nghe rõ ràng.

Nhưng là rất nhanh, ánh mắt Kim Nhật từ từ chạy ở trên bà vai Liễu Nha, sau đó là xương quai xanh kêu gọi.

"Người tới làm gì?" Tức giận trừng mắt, Liễu Nha không chút khách khí "bụp" lập tức đem kéo chăn gắm lên, bao kín mình cực kỳ chặt chẽ.

"Nha Nha là của ta! Ta tới tìm người chơi!" Kim Nhật cười xinh đẹp, bàn tay không chút khách khí vuốt nhẹ mái tóc Liễu Nha, thân thể tới gần hơn, mùi vị quen thuộc khiến Liễu Nha cau mày.

Tiết trời mùa xuân hòa lẫn vào mùi hoa nhàn nhạt lúc có lúc không, tinh khiết làm cho người ta muốn vươn tay ra, ôm mùa xuân vào trong ngực.

Liều Nha ổn định tâm thần, nhú nhú mày ghét bỏ, vuron cánh tay đẩy bàn tay vuốt ve không quy củ của Kim Nhật, cố ý bỏ qua câu "Nha Nha là của ta" mang tới rung động kia. "Chơi? Ngươi cũng không nhìn canh giờ xem, đêm hôm khuya khoát, ngươi nói chơi với ta? Mời ngày mai tới!" Một cước đạp Kim Nhật xuống giường, Liều Nha tức giận lật người lại.

Nàng suy đoán thân phận của Kim Nhật nhất định là không giàu cũng quý, nhưng đêm đó, hần thể nhưng không giúp nàng chạy trốn, nàng sẽ hận hần cả đời. Hừ!

Bị người ta đạp xuống mặt đất, trên mặt Kim Nhật giống như uất tức, khóe miệng đỏ tươi ai oán cong lên, chớp chớp hai mắt vô tội, bàn tay nhẹ nhàng gạt nhẹ chân găm của Liều Nha, thận trọng mở miệng: "Nha Nha, ngươi chơi với ta đi, ngươi phải biết rằng, ta xuất hiện một chuyến cũng không dễ dàng, lần sau gặp được ta còn không biết đến lúc nào."

"Không dễ dàng? Chẳng lẽ ngươi cũng giống như ta đều bị Hoàng đế biến thái kia nhìn trúng sao?" Liều Nha mới không tin hần, không kiên nhẫn nhìn hần.

"Không phải. còn nghiêm trọng hơn so với nhìn trúng!" Kim Nhật đột nhiên toát ra thần sắc cô đơn, nhú lông mày sầu bi, khóe miệng làm bộ đáng thương.

"Sao?" Liều Nha lật người, Tiểu Nhật nhi đột nhiên cô đơn lại khiến tay chân nàng có chút luống cuống, về mặt ai oán kia giống như Liều Nha khi dễ hần vậy.

"Ngươi. Không cần khổ sở, ngươi nói cho ta nghe, ngươi rốt cuộc là ai?" Liều Nha vỗ vỗ cánh tay của hần, giống như an ủi một hài tử.

Thấy Liều Nha đáp lại hần, Kim Nhật lập tức nâng khuôn mặt tràn đầy vui mừng lên: "Ta là. Nhị vương gia!" Hần tự hào vỗ ngực một cái, có điều sắc mặt lập tức ảm đạm xuống, "Nhưng ngươi đừng nói với người khác, hoàng huynh không cho phép ta xuất hiện trước mặt người khác!"

"Hoàng huynh? Chính là Hoàng thượng?" Liều Nha cảnh giác quan sát hần, nàng đã sớm đoán được, ngũ quan giống nhau như đúc, không phải huynh đệ sinh đôi mới là lạ đấy! Nhưng vị hoàng đế biến thái kia có thật nhiều ham mê, ngay cả huynh đệ sinh đôi cũng không bỏ qua cho?

"Ừ, cho nên ta chỉ có thể ra ngoài vào buổi tối, hơn nữa." Hần muốn nói lại thôi, cuối cùng khí khái khoát khoát tay, "Được rồi, chúng ta không nói hần nữa, không bằng chúng ta đi bơi đêm, ta dẫn ngươi đi!" Hần chớp chớp mắt đẹp như ánh sao lấp lánh, hào hứng bùng bùng.

"Bơi đêm?" Liều Nha ngoáy ngoáy lỗ tai, nàng luôn ngủ sớm dậy sớm, không có hứng thú gì!

"Đúng vậy, bình thường là một mình ta, hiện tại có thêm Nha Nha, nhiều người náo nhiệt hơn!" Kim Nhật không ngừng chà sát tay nhao nhao muốn thử.

"Này, ngươi làm cho rõ ràng, hoàng cung này là nhà ngươi, không phải là nhà của ta, bây giờ ta là phạm nhân, không biết lúc nào sẽ không còn đầu, muốn đi thì một mình ngươi đi, ta còn muốn dưỡng tinh thần đi đâu với Kim Lang Vương!" Miễn cưỡng phát tay một cái, Liều Nha nằm xuống lần nữa.

"Nha Nha, ta là lão công tương lai của ngươi, ngươi phải nghe ta!" Hai mắt Kim Nhật nhú lại, không thuận theo nói.

"Khụ khụ, lão công?" Đùng một tiếng, Liều Nha ngồi dậy, nhịp tim đập thành thịch.

"Ngươi thấy của ta rồi đấy." Hần mặc cỡ đồ bùng khuôn mặt xoay người lại, uốn éo vận vẹo, "Đương nhiên phải phụ trách với ta!" Câu nói sau cùng nói chắc như đinh chém sắt.

Khóe môi bắt đắc dĩ co quắp hai cái, Liều Nha cảm thấy vô cùng cần khóa giáo dục cho tiểu đệ đệ khả ái này, sửa chữa cái hần gọi là trinh tiết, cô hống thông thoáng, nâng mở miệng, một người thiếu niên đầy ngập nhiệt huyết thay đổi hóa thành một người bộc trực, xông lên ngực của nàng, xông lên cổ họng của nàng, xông. . .

Lên dây thanh của nàng, lao ra môi của nàng —— "Ai nha, thời gian sắp không kịp rồi!" Những lời này không phải Liều Nha nói, mà là Kim Nhật lòng như lửa đốt. Kim Nhật duỗi bàn tay, đột nhiên điểm huyết đạo của Liều Nha, lời nàng cần nói ra miệng đã hoàn toàn bao phủ ở trong miệng.

Tiện tay kéo qua y phục màu xanh lam trên giá áo, vén chân găm của Liều Nha lên, Kim Nhật liền nhìn cũng không nhìn, đem áo khoác lên trên người nàng, sau đó khom lưng, ngồi xuống bế nàng lên.

Hai mắt tức giận trừng hần, dùng sức trừng, nhưng hai từ cổ chấp này vẫn cố chấp ôm nàng ra khỏi gian phòng, hai chân điểm trên bậc thềm, thân thể cao lớn thon dài thẳng tắp lên cao năm thước, giống như một con gió, bay qua nóc nhà Ngưng Hương cư.

Bóng đêm sâu hơn, ánh trăng treo trên chân trời tịch tịch, từng cơn gió nhẹ nhàng vung áo Liều Nha lên, quần lót sợi tơ tằm bởi vì rườm rà, đã sớm bị Liều Nha sửa đổi thành quần cụt, gió vừa thổi, hai chân thon dài liền phơi bày ra bên ngoài, ở dưới ánh trăng tàn mát ra ánh sáng mờ người.

Kim Nhật ôm Liều Nha trong ngực, đứng ở trên nóc nhà, quan sát ánh đèn trong hoàng cung, muôn tia nghìn hồng, vừa mới phờ phạc không cánh mà bay, lập tức trở nên hưng phấn khác thường: "Nha Nha, ngươi xem, sắc trời đêm này thật đẹp, ta nghĩ hoàng cung dưới ánh mặt trời sẽ đẹp hơn!"

Liều Nha ngẩn ra, mặc dù không thể nói chuyện, tâm lại trầm xuống. Trên mặt Kim Nhật non nớt trước mặt đột nhiên hiện ra ưu thương, trông mắt u ám nhàn nhạt tản ra một loại lạnh lạnh yếu ớt, mang theo tính khiết không dính một hạt bụi. Hoàng cung dưới ánh mặt trời? Có ý gì?

Đáng tiếc nàng không thể mở miệng, Kim Nhật cũng không thể trả lời vấn đề của nàng, hần chỉ dẫn nàng bay trên vùng trời hoàng cung, từ nóc nhà này

bay đến nóc nhà khác, bay trên không khiến hân vui mừng giống như một hải tử, tiếng cười như chuông ngân không ngừng quanh quẩn ở bên tai Liễu Nha.

Trò chơi bay lượn hình như làm hân vui vẻ nhất, dần dần, trong lòng Liễu Nha đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Tiểu Nhật nhi đơn giản làm cho người ta đau lòng!

Nhưng rất kỳ quái, thủ vệ hoàng cung nghiêm mật giống như yên lặng ở trong đêm tối, mặc cho Kim Nhật làm âm ỉ, một người, thậm chí ngay cả một con chuột đều chưa từng xuất hiện qua.

"Cho người cái này!" Thời điểm nghỉ ngơi trên nóc nhà Dẫn Thiên cung, Kim Nhật giống như làm ảo thuật lấy từ phía sau ra một đóa hoa bách hợp vàng dính sương sớm. Màu vàng mang theo giọt sương trong suốt se lạnh ở trong gió nhẹ.

Liễu Nha ngược mắt nhìn hân, cảm xúc tức giận đã sớm biến mất hầu như không còn, nháy mắt mấy cái, ý bảo hân giải huyết vị.

Kim Nhật cũng không để ý tới nàng, trực tiếp đem hoa bách hợp vàng cắm ở tóc búi của nàng, chớp mắt to quan sát một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn chột gần sát.

Chân trời xa xa đã có vài tia sáng, mặt trời sẽ phải ló ra! Mơ hồ có tiếng sói tru truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nữ tử thông minh

Trái tim Liễu Nha lập tức treo đến cổ họng, hai con mắt mở to tròn vo, thân thể bị điểm huyết vị lập tức cứng ngắc giống như khúc gỗ, trơ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê người từ từ gần sát, môi đỏ tươi xinh đẹp mang theo hình dáng khêu gợi.

"Ừm!" Liễu Nha rên lên một tiếng, hai mắt đột nhiên nhắm lại, bên tai của nàng đột nhiên vang lên tiếng tim đập thình thịch giống như động đất, nàng không biết là của mình hay là của Kim Nhật chết tiệt kia, chỉ biết là hơi thở của Kim Nhật càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng rõ ràng, giống như một nhà tù bao thật chặt lấy thân thể của nàng. Nàng khản trương không thể hô hấp!

Sau tiếng sói hú mơ hồ mát lạnh gáy, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đến gần của Kim Nhật đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi, hân vèo đứng lên, mấy cái lên xuống, bóng dáng giống như cầu vồng chột lóe, trong chớp mắt liền biến mất ở hoàng cung rạng sáng.

Sau mấy tiếng gáy, tia sáng màu hồng mọc lên từ phía Đông, sớm mai ngưng ngừng ẩn núp thân thể, như ẩn như hiện giữa tầng tầng mây xanh, trời đất sáng rõ mang theo tầng tầng lũ lũ màu vàng nhạt.

Ánh sáng vàng lóe lên trên mái cong lưu ly chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một bóng người, hân không tiếng động ngắm nhìn Liễu Nha, trông mắt u ám thâm thúy kia ở biến thành màu xám kém cõi, như gần như xa, sương mù xa xa.

Nữ tử ngồi ở trên nóc nhà, thân thể nhỏ yếu quật cường dung hòa cùng màu vàng nhạt chung quanh, toàn là ánh sáng chói chang, dưới mí mắt khép hờ khẽ run lông mi lay động giống như bướm bướm giương cánh trong gió rét, mảnh mai xinh đẹp làm cho không người nào có thể dời mắt.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử có sợ hãi cũng có mong đợi!

Liễu Nha nhíu nhíu mày, hơi thở của Kim Nhật đột nhiên biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác làm người ta hít thở không thông, giống như một đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn chăm chăm nàng, để cho nàng cảm giác như có gai ở sau lưng.

Nàng rút cuộc rung động mở mắt ra, hai con ngươi nam tử cách đó không xa dẫn vào tầm mắt, không nhìn ra tâm tình của hân.

Liễu Nha ngẩn ra, đầu không thể di động, chỉ có thể chuyển động con mắt đen trắng, ở trong phạm vi có hạn, nàng không có nhìn thấy Kim Nhật, trên đỉnh điện này, chỉ có nàng cùng Kim Huy trước mặt.

"Hân đã đi rồi!" Nam tử nhàn nhạt mở miệng, tựa như biểu lộ trên mặt hân, âm thanh nhẹ nhàng, bình tĩnh, nghe không ra một tia cảm xúc.

Liễu Nha ngẩn ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bay lên một tầng đỏ ửng, trong lòng có cảm giác bị người ta nhìn thấu, không thể nào tránh né.

Đột nhiên vang lên một tiếng huyết sáo lạnh lùng, ngắn gọn mà dồn dập, mặt Kim Huy hơi biến đổi.

Hân vội vàng vút qua trước, y phục màu bạc dẫn theo lực độ mạnh mẽ ở trong gió nhẹ rạng sáng, lực độ kẹp Liễu Nha lên, thân thể cao lớn thon dài giống như mũi tên rời đi xông về phương hướng Ngưng Hương cư.

Hai người đi nhanh, lá cây rơi xuống sột soạt, nhánh cây dao động.

Gió mát lạnh lướt nhanh qua bên tai, không thể động, không thể nói chuyện, Liễu Nha chỉ có thể chịu đựng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại dán thật chặt trong áo nam tử, cái lạnh từ từ thấm vào da thịt của nàng.

Áo Kim Huy có dính sương đêm, có lẽ khiến trong lòng Liễu Nha khẽ động, chẳng lẽ hán cũng trắng đêm chưa ngủ sao?

Khi hai chân rơi xuống đất, Liễu Nha mới từ từ mở mắt ra, trước mặt nàng là phòng quen thuộc ở Ngưng Hương cư, trên giường còn có dấu vết nàng từng nằm. Nàng chuyển con mắt ngưng mắt nhìn nam tử trước mặt, trong ánh mắt lộ ra vẻ thăm dò.

"Vương. . . ." Tổ Mỹ Na tiến lên, vừa định nói gì đã bị Kim Huy lạnh lùng cắt đứt: "Đóng cửa phòng!"

"Ken két" Cửa phòng từ từ đóng, Tổ Mỹ Na cũng ra khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người mắt đối mắt theo đuổi tâm tư của mình.

Khuôn mặt Kim Huy lạnh nhạt giải huyết đạo cho Liễu Nha, một câu cũng không có nói, trực tiếp xoay người đi, dáng vẻ vội vã.

"Đi đâu?" Lập tức có thể cử động, Liễu Nha vắn vắn cái miệng, hoạt động tay một chút, nhìn bóng lưng Kim Huy sắp sửa rời đi thì vội vàng mở miệng.

"Vào triều sớm!" Kim Huy vẫn nói bình thản, nhưng bước chân lại dừng lại.

"Tôi hôm qua người theo dõi ta?"

Kim Huy chuyển con mắt, trong ánh mắt có kinh ngạc, nhưng rất nhanh, vẻ mặt kinh ngạc biến mất ở trong con người u ám thâm thúy của hán, hán nhẹ nhàng cong khóe môi, rốt cuộc khôi phục nụ cười giao hoạt giống như hồ ly thường ngày của hán: "Rất tốt, người còn thông minh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta, hiện tại Bồn vương càng thêm có lòng tin rồi!"

"Thật sao? Người không biết người thông minh thường khiến cho người ta chán ghét sao?" Liễu Nha không vui trừng hán, nàng đột nhiên cảm giác mình giống như là tượng gỗ, mặc cho người trong hoàng cung này định đoạt, mỗi một bước đều tự nhiên xảy ra, nhưng bây giờ nhìn lại, từng bước đều là huyền cơ.

"Không, sẽ không khiến Bồn vương ghét, Bồn vương muốn một nữ tử thông minh!" Nụ cười trên mặt hán càng thêm mê người, hai mắt thậm chí cười cong lên.

"Có lẽ ta nên bày tỏ kích lệ đối với người, không thể phủ nhận, mấy ngày nay người làm thực không tệ!" Kim Huy xoay người, đứng chấp tay. Sớm mai rốt cuộc thoát khỏi tầng mây, mặt nở rộ nụ cười xán lạn.

"Ta muốn biết tất cả, tại sao muốn ta lưu lại hoàng cung, chỉ bởi vì trên người ta có cái bốt hình mặt trăng sao? Mặc tộc là cái gì?" Liễu Nha truy cứu, nghĩ nghĩ lại, nàng cảm thấy có một cái lưới lớn đã từ từ mở ra ở chung quanh nàng, nàng không biết ai giăng lưới con mồi, chỉ biết linh hồn của nàng nhập vào thân thể Thanh Thanh cùng tấm lưới này nhất định có liên quan!

Nam nhân không trả lời câu hỏi của Liễu Nha, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi, từ từ mở cửa phòng, sải bước đi, tiếng bước chân thanh thúy giống như búa sắt nặng nề nện vào trong đầu Liễu Nha.

"Hoàng cung dưới ánh mặt trời sẽ có dáng vẻ gì?" Giống như là ảo giác, bên tai của nàng đột nhiên vang lên tiếng lẩm bẩm của Kim Nhật.

Liễu Nha nhẹ nhàng nhắm mắt, ngắm nhìn hoàng cung dưới ánh sáng mặt trời, mây trắng vây quanh tạo thành tường viện cao lớn, lầu các như mây, hành lang gấp khúc liên miên, không chỗ nào không khí phải; trên đỉnh điện thâm trầm vô cùng, toàn bộ trải ngói lưu ly, có mái hiên huy hoàng cùng bức tranh xà nhà điêu khắc, chạm khắc hoa văn chìm phượng, con ác thú, núi, từng vòng vân trùng lặp, đều được sơn trên nước sơn đen thui, càng lộ vẻ cao quý cao nhã, nghiêm trang uy vũ.

"Rất đẹp. . . ." Liễu Nha lẩm bẩm mở miệng.

"Cô nương nên dùng đồ ăn sáng rồi!" Âm thanh của Tổ Mỹ Na phá vỡ Liễu Nha trầm tư.

"Tổ Mỹ Na, người biết chuyện Nhật vương gia chứ?" Liễu Nha chuyển con mắt nhìn nàng.

Tổ Mỹ Na đem nửa khay đặt trên bàn ăn, thân thể đang bận bịu rõ ràng cứng đờ, choang, tách chạm đất, mùi thơm bốn phía.

"Ai nha, bữa ăn sáng của ta!" Liễu Nha kêu rên một tiếng, khóe môi bất mãn co quắp.

Tổ Mỹ Na thật lâu không có hoàn hồn, chỉ ngơ ngác đứng bất động tại chỗ.

Đại diện Dẫn Thiên cung, Trương Anh đứng ở trong đại điện, lớn tiếng tuyên cáo chỉ dụ của Hoàng đế, giọng nói lạnh lạnh hơi làm cho người ta không thoải mái, nhưng nội dung thánh chỉ cũng là thứ các đại thần thích nghe ngóng. Trên thánh chỉ chính thức sắc phong U Dạ La Tướng quân là Khâm sai đại thần, ngự ban Thượng phương bảo kiếm, thay mặt Hoàng thượng đi nước Tiên Nô cầu hôn.

"Tạ Hoàng thượng!" U Dạ La quỳ xuống đất tiếp chỉ.

"Hãy bình thân!" Lười biếng phất phất ống tay áo màu vàng, Kim Minh từ từ đem ánh mắt chuyển qua tay trái của Kim Huy, nhanh chóng nâng lên một nụ cười hứng thú, trông mắt màu xanh biếc thoáng qua tia quý dị không biết tên.

"Hoàng đệ, lần này theo tâm nguyện của ngươi rồi, có U Tướng quân ở đây, ngươi nhân nhả ngồi trên ghế Huy vương gia!"

Sau khi Kim Huy nghe xong, bình tĩnh ngược mắt, cười không lộ ra dấu vết: "Hoàng huynh nói không sai, U Tướng quân chính là phù hợp nhất đi sứ sang nước Tiên Nô!"

Kim Minh cười lạnh, nhìn trông mắt hần bình tĩnh, trong mắt chớp qua đùa cợt.

"U Tướng quân, trăm chờ tin tức tốt của ngươi, chưa tới nửa tháng nữa chính là sinh nhật Thái hậu, trăm muốn thấy song hỉ lâm môn!" Hần đem ánh mắt chuyển sang U Dạ La đang hạ mắt cúi đầu.

U Dạ La giật mình, lập tức quỳ xuống đất lĩnh chỉ lần nữa.

Nửa tháng, hần biết đây là kỳ hạn chót Hoàng thượng cho hần, chuyển đi nước Tiên Nô này, chỉ cho thắng lợi không thể thất bại!

"Không có việc gì liền bãi triều đi, hoàng đệ, hôm nay trăm hăng hái, dẫn ngươi đi một chỗ!" Kim Minh đứng dậy, hạ giường rồng, đưa bàn tay ra.

Kim Huy ngẩn ra, vội vàng vươn cánh tay, đi cùng Hoàng thượng, hai người cùng đi ra đại điện Dẫn Thiên cung.

Thanh Huy viên, thành đoàn thị vệ canh giữ, không ngừng lui tới tuần tra. Mấy ngày nay Kim Minh đã lật từng chỗ Thanh Huy viên, hần muốn tìm cái gì, Kim Huy dĩ nhiên rõ ràng, vẫn bất động thanh sắc như cũ, cùng Hoàng thượng đi hướng Thanh Huy viên.

Hoa tường vi trắng nở rộ, giống như Bạch Tuyết, từ từ kéo dài hướng chân trời, bầu trời xanh thăm từ từ phai nhạt.

Kim Minh đứng ở trong bụi hoa tường vi trắng, ánh mặt trời sáng lạn hắt lên long bào màu vàng càng thêm chói mắt, cùng hoa tường vi màu trắng tôn sắc lên.

"Hoàng huynh?" Kim Huy tiến lên cắt đứt Kim Minh đang trầm tư, khóe môi mang theo nụ cười ôn hòa.

Kim Minh từ từ chuyển con mắt, giống như rút cuộc hồi hồn, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta thấp thỏm.

"Hoàng đệ không chịu ra hoàng cung chính là vì nàng?" Kim Minh mở miệng, trong giọng nói có chút lạnh lẽo.

Kim Huy ngẩn ra, ánh mắt thu lại, thẳm kêu một tiếng hồng hét, chẳng lẽ sáng sớm bại lộ điều gì?

"Nếu như ngươi thích, trăm có thể ban nàng cho ngươi, chỉ là một nữ nhân, trăm còn nhiều mà!" Ánh mắt Kim Minh càng thêm quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nha Nha mệnh khổ

Kim Huy mỉm môi cười không thanh sắc, vào lúc hần suy xét đến việc tiếp tục giả bộ ngu hay thân nhiên thừa nhận thì Kim Minh cười một tiếng lạnh lùng, đưa hai tay ra, nhẹ vỗ hai tiếng bốp bốp, Chu điện Thanh Huy viên, cửa từ đàn chạm trở cột kẹt một tiếng rồi mở ra, một nữ tử áo trắng chải búi tóc Phù Dung đã lưu hành một thời trong hoàng cung, nhẹ cúi đầu xuống, quỳ gối trắng nõn như bạch ngọc trên sàn nhà, liếm mắt cúi đầu.

Khi Kim Huy nhìn thấy nữ tử trước mặt, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt vô sắc, bên trán có gân xanh khẽ nhảy thành thịch. Nụ cười của hần cứng ở trên mặt, ánh mắt xanh đen bỗng nhiên trở nên thâm trầm, từ từ nhìn lại Kim Minh cười không hiểu.

"Hoàng thượng là có ý gì?" Âm thanh lạnh lẽo, không mang theo một tia nhiệt độ, một câu "Hoàng thượng" khiến nét mặt lạnh lùng của Kim Huy càng thêm đông băng tới cực điểm.

Lúc này nữ tử áo hồng nghe được thanh âm của Kim Huy cũng kinh ngạc ngược mắt, trong phút chốc nhìn thấy Kim Huy kia, ánh mắt đột nhiên trở nên khổ sở khác thường, nhưng mà khi chuyển con mắt nhìn về phía Hoàng thượng quyền uy nhất trời đất này thì ánh mắt nàng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, liếm mắt cúi đầu lần nữa, tất cả đều khôi phục yên tĩnh, giống như cái gì cũng không có xảy ra.

"Hoàng đệ, trăm chỉ là thương cảm ngươi, không cần hằng đêm vào cung trông coi! Có nữ nhân này, hoàng đệ cũng có thể an tâm ra sức vì nước!" Kim Minh nhẹ nhàng liếc nữ nhân một cái, âm thanh buồn bực cười lạnh, khóe môi đầy châm chọc.

Kim Huy ngẩn ra, rốt cuộc hiểu rõ Kim Minh nói chuyện gì.

Sáng sớm một chốc do dự khiến hấn mất đi cơ hội mang Liễu Nha rời đi, nếu như không phải là Nhung Thiên cảnh báo.

Kim Minh nhất định là hiểu lầm cái gì, dù sao Xa Nguyệt đã từng là. Sắc mặt hấn tối sầm lại, ngược mắt lên lần nữa, vẻ mặt đã sớm khôi phục an tĩnh, chỉ có lòng mi không ngừng rung động tiết lộ tâm tình chân thật của hấn lúc này.

"Hoàng huynh, ta không phải là vì nàng!" Hấn bình tĩnh mở miệng, hai mắt dừng cảm nhìn thẳng nụ cười âm hiểm của Kim Minh.

"Hả?" Kim Minh ngẩn ra, hấn biết tâm tư kín đáo từ nhỏ của Kim Huy, một màn kia, hấn còn tưởng rằng mình thành công cởi bỏ khỏi giáp của Kim Huy, nhưng không có nghĩ đến hấn cười vẫn bình tĩnh như vậy, không lưu dấu vết.

"Từng thấy biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, trừ đi Vu Sơn không phải vân, nếu vào ba năm trước hoàng huynh tỏ rõ thích Xa Nguyệt, đón nàng vào trong cung thì Hoàng Phủ Xa Nguyệt nàng vĩnh viễn là hoàng tẩu của ta, phi tử của hoàng huynh, Kim Huy không có dám tư tưởng đến!" Kim Huy cúi người, thần nhiên hành lễ, không kiêu ngạo không tự ti, thân thể từ từ cách đó không xa hơi cứng đờ.

Kim Minh lại không kiên nhẫn neho trông mắt xanh u ám lại, hơi nâng chiếc cằm gầy gò khôu gọi lên, tựa như đao gọt sắc bén.

"Ta không rời khỏi hoàng cung là bởi vì thánh chỉ của phụ hoàng, ban đêm dò xét hoàng cung cũng là bởi vì phục tùng ý chỉ của phụ hoàng, trong hoàng cung này, mỗi khi màn đêm buông xuống, ma sứ ở trong rừng tìm cơ hội hành động, phụ hoàng không có ở đây, ta dĩ nhiên phải đảm đương trách nhiệm bảo vệ hoàng huynh, bảo vệ hoàng cung!" Kim Huy nhàn nhạt mở miệng, từ từ hành lễ.

"Người cho rằng mỗi lần dùng phụ hoàng ra áp chế trầm, trầm sẽ khuất phục sao?" Giọng điệu Kim Minh âm lãnh giống như Diêm La Sứ giả địa ngục.

"Hoàng huynh sẽ không khuất phục trước bất luận kẻ nào!" Kim Huy cười khế, giọng nói chắc chắn.

Ánh mắt hung ác nham hiểm chăm chú nhìn chăm chăm nam tử trước mặt, hồi lâu sau, con ngươi Kim Minh co rút lại, trong mắt đột nhiên tràn ngập lên một tầng tia máu thật mỏng, nhưng là tầng tia máu phảng phất như gặp phải mưa to gió lớn nên nhanh chóng biến mất. Biến mất nhanh chóng chỉ trong nháy mắt, nếu như không phải nhìn thấy kỹ lưỡng, Kim Huy cũng sẽ hoài nghi mắt của mình.

Kim Minh nhẹ nhàng khoát khoát tay, ý bảo Kim Huy lui ra, Kim Huy lại cười cười, lạnh nhạt mở miệng: "Hoàng huynh, nếu như người thật sự muốn đem nữ nhân nào đó ban thưởng cho ta, lần trước mang Thanh Thanh đi từ trong Thanh Huy viên có phải hay không."

Nam tử lạnh lùng cứng đờ, trong trông mắt xanh ngưng tụ tia máu lần nữa, không nói được lời nào mà trực tiếp nhìn hấn.

"Được rồi được rồi, chỉ là một gái thanh lâu mà thôi, hoàng huynh thích thì cứ giữ lại!" Kim Huy cười cười khoát khoát tay, xoay người, nghênh ngang dậm chân đi, đi tới cửa sân, khỏe môi lại hiện lên nụ cười quý dị.

"Đứng lên đi!" Kim Minh lạnh lùng mở miệng, trong chủ điện, Xa Nguyệt lắc lư thân thể đứng lên, không ngừng dùng tay nhỏ bé xoa nắn hai chân.

"Xem ra người đã mất đi năng lực khống chế Kim Huy, chỉ là." Hấn cười lạnh, tiếng cười kia làm nữ tử run sợ trong lòng. "Chỉ là phụ thân của người hấn là sẽ vô cùng đau lòng vì chỉ sinh độc một nữ nhi!" Nam tử nói xong, ngang nhiên cười dài, tóc vàng tung bay, lộ ra một vẻ quý dị làm người ta sợ hãi.

Trên mặt nữ tử đột nhiên trở nên khổ sở, nàng đi lên trước, đứng lại bên người nam tử đang cười điên loạn, sau đó nhẹ nhàng quỳ xuống, do dự hồi lâu, nàng đưa tay trắng nõn ra, lựa mỏng lay động, từ từ bóp chặt eo nam tử, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ dán lên trên, cảm thụ sự điên cuồng cùng run rẩy của nam tử.

"Minh. Ta chỉ muốn người, chỉ cần người." Nữ tử lẩm bẩm mà nói.

Sáng sớm hôm nay, từng cơn gió nhẹ lướt qua, nơi xa từng đám mây giống như bầy dê tản ra, vàng sáng màu u oán cùng an tĩnh không tầm thường.

U Dạ La dẫn đầu 1000 danh tướng sĩ, 20 cỗ xe ngựa chở đầy hơn mười rương vàng bạc châu báu, từ từ xuất phát ra khỏi cửa thành, chung quanh, dân chúng vây xem, văn võ đại thần ôm quyền đưa tiễn, tình cảnh náo nhiệt và khí thế vô cùng.

Khỏe miệng Kim Huy còn treo nụ cười không đổi, nắm hai tay U Dạ La thật chặt, nhưng trong trông mắt lại chứa đầy sự lo lắng.

"Cẩn thận!" Hấn nhỏ giọng nói, ánh mắt thâm thúy u ám như đáy biển.

U Dạ La gật đầu một cái, khỏi giáp màu bạc dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt, nam tử phong thái hiên ngang.

U Dạ La lưu loát xoay người lên ngựa, từ từ hướng đám người khoát tay một cái, đội kỵ mã từ từ đi tới.

Kim Huy nhìn theo phương xa, cho đến khi đội kỵ mã dần dần biến mất ở cuối đường mãi đến khi không nhìn thấy nữa, hấn vẫn còn đứng đó.

"Vương gia, trở về thôi!" Nhung Thiên nhỏ giọng nói.

"Nhung Thiên, đi theo ta, dẫn đầu 3000 tinh binh hộ tống U Tướng quân một đoạn!" Kim Huy lạnh lùng chuyển con mắt, quả quyết nói.

Nhưng Thiên kinh ngạc, như đã hiểu ra cái gì, lập tức lĩnh mệnh đi trước.

Kim Minh đứng ở trên thành cung, mặt nạ hoàng kim lóe màu sắc u lãnh, đợi đến khi thấy Kim Huy cùng Nhưng Thiên xuất thành, khoe môi cong lên, trong ánh mắt thoáng qua sự tính toán.

"Mạc Thương, hủy bỏ hành động!" Hấn lạnh lùng mở miệng, Mạc Thương sau lưng lập tức gập đầu.

Ngưng Hương cư, Liễu Nha vô cùng lo lắng nhìn canh cận thịt thừa trên bàn, khoe môi co quắp.

Đây là bữa ăn sáng bình thường nhất mà Kim Minh mở lòng từ bị cho nàng, bánh quẩy, mứt nhĩ trắng, chè hạt sen, vốn là thơm ngào ngạt, nóng hổi, hiện tại toàn bộ cũng thắm như nhau, cho dù có nhặt lên sợ cũng không thể ăn vào bụng.

Tổ Mỹ Na liếm mất cùi đầu đứng ở một bên, một câu nói cũng không thốt ra, chỉ mím môi thật chặt, vè mặt áy náy.

"Ta nói ngươi kích động cái gì, làm sao bây giờ?" Liễu Nha không nhìn được oán trách, mấy ngày nay, nàng không phải ỏi chính là đói bụng, nào được ăn thứ gì, buổi tối còn bị Tiểu Nhật nhi không biết là biến thái hay hỗn nhiên quá mức lôi kéo chạy loạn khắp hoàng cung. Đáng hận hơn chính là, tên kia làm việc có đầu không có đuôi, trực tiếp ném nàng ở nóc nhà, may mà có Kim Huy cao thâm khó lường mang trở lại.

"Thật xin lỗi." Tổ Mỹ Na cắn môi thật chặt, mở miệng thật khê.

"Thôi được rồi, xem ra ta trời sinh chính là mệnh sẽ bị chết đói, người ta nói hoàng cung có vàng có bạc, không lo ăn mặc, tại sao mệnh ta khổ như vậy hả?" Liễu Nha lắc đầu cảm thán, từng sờ nhìn bánh quẩy cùng cháo loãng, cuối cùng vỗ miệng nhỏ nhắn, liều mạng nuốt một ngụm nước miếng, quyết định sau cùng mặc kệ bản hay không bản, không chết đói là vương đạo.

Nàng cắn mạnh một cái, dùng sức nhai, răng môi lập tức đầy hương vị.

Tổ Mỹ Na kinh ngạc nhìn Liễu Nha ăn ngon lành, khoe môi bỗng xệ, vè mặt co quắp.

Liễu Nha nhìn Tổ Mỹ Na, tức giận không có chỗ phát tiết: "Ngươi còn co quắp gì chứ, đều tại ngươi, không phải là một câu Nhật Vương gia thôi à, nhìn xem dọa ngươi kia!" Liễu Nha kêu khê một tiếng, bánh quẩy trên tay đã không cánh mà bay, lại ngoái đầu nhìn lại, trước mặt là khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt xanh u ám không phải Kim Minh biến thái thì là ai?

"Này, bánh quẩy." Liễu Nha đứng dậy, ngẩng đầu nhìn kẻ đoạt lấy thức ăn của nàng.

"Nhật Vương gia?" Kim Minh không để ý tới Liễu Nha kêu gào, trong mắt xanh lạnh lẽo chợt bốc cháy lên một tia màu đỏ sậm, máu tanh đỏ sậm giống như vết máu ngai ngái nhuộm dần ở trong đôi mắt kia, đỏ yêu dã, xanh quỷ dị, cùng lúc đó, ánh mắt của hắn cũng bắt đầu cuồng loạn, hắn ném bánh quẩy ra thật xa, hai tay dính đầy dầu mỡ nắm cổ áo Liễu Nha thật chặt, gương mặt tuấn tú nhăn lại, gầm nhẹ nói: "Nói, làm sao ngươi biết chuyện về Nhật?"

Ánh mắt đáng thương của Liễu Nha đi theo chiếc bánh quẩy vè ra đường cong xinh đẹp sáng loáng, cuối cùng, bụp, rơi trên đất bên ngoài tẩm cung. Liễu Nha kêu rên trong lòng.

Bữa ăn sáng của nàng. bánh quẩy thơm ngào ngạt của nàng. Lại bị tiếp đất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Yêu nghiệt

Nam nhân tức giận chưa từng có, bởi vì bị Liễu Nha xem nhẹ, bàn tay cầm chặt cổ áo đổi sang nắm chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, chỉ hơi hơi dùng lực, Liễu Nha lập tức rên lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ánh mắt nhanh chóng điều chuyển đến khuôn mặt nam nhân, vừa nhìn đã không nhìn được kinh hồn bạt vía.

Cặp mắt xanh u ám của nam nhân nở rộ tia máu kinh người, vào thời khắc đối diện với ánh mắt Liễu Nha, khoe môi hắn đột nhiên cong lên kêu gọi, nụ cười kiêu ngạo kia làm trong lòng Liễu Nha không nhìn được mà co quắp một trận.

"Rất tốt, rất cuộc ngươi cũng ý thức được hiện tại trầm quan trọng hơn nhiều so với cái bánh quẩy kia!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, bàn tay đột nhiên dùng sức, thân thể Liễu Nha giống như lá trong gió thu, trắng xanh trôi dạt đến trên khung cửa, thân thể yếu ớt bị ghi mạnh vào trên cửa phòng.

Tổ Mỹ Na không nhìn được kêu khê một tiếng, lăn một vòng ra khỏi tẩm điện, đi tới Minh điện. Nàng vội vàng vọt tới hành lang, lập tức đụng vào trên

người một người, nàng kêu lên một tiếng, còn không có ngẩng đầu nhìn kỹ là ai, trên mặt đã bị người ta hung hăng tát một cái tát.

"Thật là to gan, nô tài chỗ nào, cũng không dài mắt chó nhìn xem, kinh sợ Thái hậu nương nương phượng giá, người chính là có mười đầu cũng không đủ chém!" Người lên tiếng chính là vị ma ma ăn vận hoa lệ, vén búi tóc rườm rà, thoa phấn trắng thật dày, đôi môi son điểm nhẹ, mặt trên trán và hai bên má đều là phấn hồng, người mặc huy y phục màu tím cùng áo đơn đỏ thẫm bên trong, bộ dạng chó cạy gần nhà.

Phía sau nàng ta, là xe phượng trĩu lụa mỏng màu xanh, mơ hồ có thể thấy được một bóng dáng thướt tha.

"Ngư ma ma, chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi, so đo cái gì, chính sự vẫn quan trọng hơn!" Trên xe phượng, Thái hậu hừ nhẹ một tiếng.

Tổ Mỹ Na phục hồi tinh thần lại, thấy mình đụng phải Thái hậu nương nương, chẳng những không có bồi tội, lập tức xông lên phía trước: "Thái hậu nương nương, nô tỳ vốn muốn đi tìm Huy vương gia, nhưng sợ rằng không còn kịp rồi. Thái hậu nương nương, Huy vương gia nói, có chuyện có thể đi cầu ngài, là chuyện của Thanh Thanh cô nương!"

Trong xe phượng, Thái hậu trầm mặc một hồi.

"Nói cho ta biết, người thật sự gặp qua Nhật? Rốt cuộc hắn lại xuất hiện sao?" Một tiếng thờ dài chất vấn luẩn quẩn giống như ma chú lấy mạng phun ra từ môi mỏng đỏ tươi như ma quỷ của nam nhân này, mặc dù cách mặt nạ hoàng kim, Liễu Nha không thấy rõ vẻ mặt nam nhân, nhưng nàng cảm nhận được ánh mắt hắn xung đột cùng khổ sở, giống như có thứ gì va chạm ở cổ thần thể kia của nam nhân sẽ phải phá kén ra!

"Ta." Liễu Nha lắc đầu một cái, trong đầu đột nhiên nhảy ra cảnh cáo của Kim Nhật với nàng, ngàn vạn lần không được nhắc tới hắn trước mặt Kim Minh. Nàng lắc đầu thật mạnh, coi như phủ nhận.

"Được, người không nói, tất cả mọi người không nói, chẳng lẽ tất cả mọi người không sợ chết sao? Mẫu hậu, Kim Huy, các người có thể khống chế người trong hoàng cung, chẳng lẽ ngay cả gái thanh lâu nhỏ nhoi này cũng có thể khống chế được sao? Người nói cho ta, có phải người từng gặp Nhật hay không? Phải hay không?" Kim Minh chợt dữ dội hô một tiếng, lấy ánh mắt âm trầm chưa từng có chăm chú nhìn chăm chăm Liễu Nha, hơi thở của hắn từ từ trở nên cuồng loạn!

"Ta." Liễu Nha bắt đầu dồn sức trợn trắng mắt, ra sức tránh thoát.

"Trả lời ta, mau trả lời ta!" Nam nhân giống như nổi điên, ép sát từng bước.

Liễu Nha tách hai bàn tay giống như kim thép kẹp ở trên cổ nàng, dùng hết hơi sức toàn thân muốn tách nó ra, lại phí công vô ích, nàng thử mấy lần, chẳng những không nhúc nhích được nửa ngón, hơn nữa còn càng ngày càng gấp. "Ta." Hai chân của nàng từ từ rời mặt đất, tựa như một con cá bị treo lên cái móc, rời xa mặt nước, miệng há lớn thờ, mắt trợn trắng.

"Ta không thể. thờ. rồi." Nàng khổ sở giùng giàng, sắc mặt từ từ hiện ra màu tím.

Tròng mắt nam nhân sít sao, tóc vàng tán lác xuống che hai mắt hắn, Liễu Nha chỉ có thể trông thấy cái cằm gầy gò giống như lưỡi dao sắc bén, trên khóe môi hắn đột nhiên hiện lên vẻ âm trầm quỷ quyệt.

"Người có biết tất cả những kẻ biết chuyện không báo đều có kết quả gì không?" Hắn mở miệng thật khê, năm ngón tay bóp cổ Liễu Nha thu vào phía trong.

Liễu Nha khó khăn há miệng, nàng muốn nói, nàng không phải Lưu Hồ Lan, cũng không phải là Triệu Nhất Mạn, chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi, nàng muốn nói cho Kim Minh tất cả, nhưng nam tử lại bóp chặt cổ nàng làm cho nàng không mở miệng được.

"Xong rồi!" Nàng kêu lên một tiếng, thời điểm nàng cho là mình sẽ bị Hoàng đế biến thái này bóp chết tươi, "Keng!" một tiếng, tiếng kiếm xé gió truyền đến, Kim Minh đang nổi điên đột nhiên chuyển mắt một cái, năm ngón tay vừa thu lại, bóng dáng màu vàng lập tức xoay cách một mét, giờ tay ngăn cản hàn kiếm bắn tới.

Một người nam nhân, toàn thân hắc y, đứng ở cửa tấm điện, trên mặt che cái khăn đen, một đôi mắt giống như hàn băng lạnh lùng nhìn chăm chú vào Kim Minh.

"Người không sao chứ?" Đó là một âm thanh lạnh lẽo vô cùng, nhưng lúc nam tử nhìn hướng Liễu Nha, trong hai tròng mắt như đêm đen lại có một tia dịu dàng không dễ làm cho người ta phát giác.

Giống như tiểu cầu ở dưới ánh nắng chói chang, Liễu Nha đuôi thẳng cổ, há miệng to hô hấp không khí, nghe nam tử hỏi liền trực tiếp khoát khoát tay.

"Mặc Trạc, rốt cuộc người cũng xuất hiện!" Kim Minh cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt xanh quý dị rạng rỡ.

"Mặc Trạc?" Liễu Nha ngần ra, cái tên này làm cho nàng miễn cưỡng có tinh thần nhìn nam tử, chỉ là đáng tiếc, toàn thân nam tử bao phủ trong một tầng màn đen, ánh mặt trời sáng lạn chiếu rọi bóng dáng nam tử giống như thiên thần, lại làm cho Liễu Nha không thấy rõ dáng vẻ của nam nhân.

"Chuyện cách đây năm năm, người vẫn còn nhớ bộ dáng của ta!" Nam tử cười khê, âm thanh lãnh mị, một giây kế tiếp, chợt tiến lên kéo cánh tay Liễu Nha, "Cùng ta trở về không?"

"Trò về thì như thế nào?" Liễu Nha kinh ngạc mở miệng, thân thể dính vào trên người nam tử, mùi thơm hoa tường vi truyền đến, khiến cho tinh thần nàng không khỏi rung lên.

"Thanh Thanh, đây không phải là nơi người lưu lại!" Hắc lạnh lùng mở miệng, kéo Liễu Nha đến phía sau hắn, lưu loát tháo đai lưng, lưng giống như đeo một đũa con nít, trói nàng ở ngang hông hắn.

". . . ." Cái tư thế này... Liễu Nha nằm ở trên tấm lưng to lớn của nam tử, mới vừa thoát khỏi trong bóng ma Kim Minh muốn bóp chết nàng, lại sợ hãi vì bao phủ trong sự uy hiếp của nam tử.

"Thanh Thanh, rốt cuộc ta cũng tìm được người!" Hắc lạnh lùng mở miệng, trong nháy mắt vui sướng cùng nhớ nhung đều xong lên trong mắt hắn.

". . . ." Liễu Nha ngơ ngẩn, muốn giãy giụa thân thể lại bởi vì những lời này của nam tử mà nằm trên sống lưng hắn.

Trong lòng của nàng có một tia thương cảm không giải thích được, nàng nằm ở trên lưng hắn, hoàn toàn quên mất cự tuyệt.

Lưng của hắn rất rộng, rất có lực, giống như đặc biệt thiết kế vì nàng, thân thể của nàng áp lên trên. Liễu Nha vươn cánh tay, nhẹ nhàng kéo đầu vai nam tử, nàng không biết vì sao lại làm như vậy, chẳng qua là cảm thấy động tác này khá quen thuộc.

Khi Liễu Nha đem đôi tay khoác lên đầu vai nam tử, nam tử áo đen bao phủ dưới ánh mặt trời đột nhiên cười khê, tay phải nhanh chóng vẽ ra một đường kiếm xinh đẹp, sau đó thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

Trong nháy mắt Kim Minh trước mặt trở nên dữ tợn đáng sợ, mặc dù gương mặt chỉ lộ ra cái cảm lạnh lạnh cùng đôi mắt xanh chất chứa oán hận, thế nhưng nam tử xoay người lại tản ra khí thế không cho người ta khinh thường.

"Mặc Trạc, người cho là người có thể sống mà đi ra hoàng cung sao?" Kim Minh lạnh lùng mở miệng, tay vung lên, thị vệ huấn luyện nghiêm chỉnh đã sớm vây quanh Ngưng Hương cư giống như một thùng sắt.

Liễu Nha ngoái đầu nhìn lại, trong mắt nhanh chóng ẩn chứa sợ hãi, tại sao những thị vệ này có thể tụ họp nhanh chóng như vậy, chẳng lẽ Kim Minh đã sớm chuẩn bị?

"Trăm đời người đã lâu lắm rồi, còn tưởng rằng cả đời này chúng ta cũng không có cơ hội giao đấu chứ!" Kim Minh cười lạnh, nâng môi khêu gọi lên, lộ ra nụ cười mê người.

"Yên tâm, Kim Minh, kẻ yêu nghiệt như người, ngày nào Mặc Trạc ta còn là Tộc trưởng Săn lang tộc thì vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho tên yêu nghiệt như người!" Hàn kiểm chỉ về Kim Minh, Mặc Trạc cười lạnh lùng.

Yêu nghiệt? Liễu Nha ngẩn ra, nằm ở đầu vai Mặc Trạc nhìn về Kim Minh, quả nhiên, hắn gần gũi nắm chặt hai quả đấm. "Mặc Trạc, chớ có tà thuyết mê hoặc người khác, hôm nay, trăm sẽ khiến người phải trả giá thật lớn!"

Bén nhọn mà khí thế bức người lập tức đầy tràn Ngưng Hương cư nhỏ nhỏ.

"Kim Minh, không phải người cũng đang hoài nghi, không phải sao? Trong hoàng cung này, tất cả mọi người đều lừa người, thật ra trong lòng người cũng sợ, nếu không, bằng người làm Hoàng đế, lại không biết rõ ràng? Người hèn nhất, vô cùng hèn nhất, người hoài nghi, nhưng lại không dám đi chứng thực, người có thể làm chỉ là lừa gạt chính người, người."

"Câm mồm!" Đột nhiên lời nói của Mặc Trạc bị một giọng nữ bén nhọn cắt đứt, mấy trăm thị vệ nhanh chóng tách ra, nhường ra một đường nhỏ chỉ cho một người thông qua, Thái hậu mặc cẩm y màu đỏ sậm, trên búi tóc mây cắm trâm cài Phượng Hoàng kim tôn quý nhất, đai lưng vàng bó sát eo nàng, đôi tay long trọng giao chéo ở trước người, uốn lượn mà đến.

Mặc Trạc xoay người, ánh mắt đang lạnh lùng oán hận nhưng vừa nhìn thấy Thái hậu thì đột nhiên trở nên mê mang, bàng hoàng, vô dụng, thậm chí có chút thê lương.

Đột nhiên khí thế của hắn yếu đi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chạy ra khỏi hoàng cung

Liễu Nha nằm ở trên lưng Mặc Trạc cũng cảm thấy khác thường, nàng níu chặt lấy bả vai nam nhân, có chút khẩn trương, hiện tại Mặc Trạc là cơ hội cuối cùng để nàng rời khỏi hoàng cung này.

"Đề cô nương trên lưng người xuống, ai gia tha người một mạng!" Thái hậu lạnh lùng mở miệng, khí thế không giận mà uy làm cho người ta bất tri bất giác bốc lên khí lạnh từ trong lòng.

Liễu Nha rõ ràng cảm thấy thân thể Mặc Trạc cứng ngắc, thậm chí có chút run rẩy. Nàng không hiểu, theo ánh mắt Mặc Trạc nhìn lại, Thái hậu trước mặt đứng ở giữa một đám thị vệ, thị vệ kiên cường làm nổi bật nữ nhân điểm lệ, mặc dù vẻ mặt có chút nghiêm nghị, nhưng không đến nỗi khiến Mặc Trạc trong truyền thuyết sợ hãi đến cả người run rẩy chứ?

"Mẫu hậu, trăm sẽ không bỏ qua cho hần!" Không đợi Mặc Trạc mở miệng, Kim Minh đứng sau lưng lạnh lùng lên tiếng, thanh âm lạnh như băng kia khiến Thái hậu ngán ra, nàng nhanh chóng ngược mắt, nhìn vào trong con mắt Kim Minh, ý lạnh từ từ ngưng tụ, nhưng lại nhanh chóng biến mất không trông thấy.

"Minh, ai gia từng nói, ân oán giữa Kim Lang Vương và Săn lang tộc có từ xưa đến nay, nhất thời xúc động là không giải quyết được vấn đề!" Thái hậu từ từ tiến lên, trực tiếp đi về phía Kim Minh, lúc lướt qua Mặc Trạc, thậm chí vô tình hay cố ý phát nhẹ ống tay áo, cầm y màu đỏ sậm sắc quét theo mùi thơm son phấn quý giá, như có như không đánh úp về phía Mặc Trạc và Liễu Nha, Liễu Nha ngán ra, lập tức cảm thấy thân thể Mặc Trạc run rẩy.

"Mẫu hậu, hài nhi không phải kích động, trăm là Đế vương đứng đầu thiên hạ, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, đạo lý thiên cổ không bao giờ thay đổi, vì đạo lý gì mà mẫu hậu lại thiên vị hần?" Kim Minh lạnh lùng nhìn về Thái hậu, tròng mắt xanh u tối ngưng tụ hơi thở lạnh lẽo làm cho người ta giống như cảm thấy âm thanh vỡ tan trong không khí, tựa như miếng băng mỏng tác động với ngoại lực gây lìa!

Vào lúc Thái hậu cùng Kim Minh tranh luận, ánh mắt Mặc Trạc thay đổi, một tay cầm hàn kiếm, một tay nâng thân thể Liễu Nha, khẽ hô một tiếng: "Ôm chặt ta!" Dứt lời, thân hình thon dài giống như mũi tên nhọn tăng vọt ba thước, hai chân điểm nhẹ trên giá của một thị vệ, mượn thế hóa lực, bay vọt cao ba trượng, nhanh chóng đổi hướng, bay về phía thành cung thật cao kia.

Trong nháy mắt tròng mắt xanh u ám bốc cháy lên ngọn lửa cừ hận, Kim Minh không muốn tranh luận phải trái với Thái hậu, mũi chân điểm nhẹ, thân hình màu vàng vội vã rời đi, mái tóc vàng óng kia giống như kim châm đoạt mệnh, lấy đường cong bên nhọn rời đi trong không khí.

Nhảy xuống thành cung, nhóm thị vệ đã tập kết như đàn kiến, nhanh chóng bao vây Mặc Trạc và Liễu Nha, Liễu Nha không nhịn được khẽ kêu một tiếng, nhưng âm thanh chưa dứt, hàn kiếm của Mặc Trạc đã chống đỡ giá của thị vệ, nhấc chân lao ra bên ngoài Dẫn Thiên cung.

Sau lưng hình như có một đôi kiếm sắc bám đuôi theo bọn họ, Liễu Nha nằm ở trên người Mặc Trạc, cắn chặt răng, cảm nhận được sự khản trương của nam tử.

"Rất nhiều thị vệ, chúng ta rất khó chạy thoát!" Liễu Nha nói nhỏ, nàng không biết tại sao mình phải tin tưởng người đàn ông này, chỉ biết là nàng đang nằm ở trên lưng hần, cảm nhận được sự an tâm cùng dịu dàng.

"Chúng ta sẽ rời khỏi hoàng cung!" Lời của nam tử kiên quyết như đinh chém sắt, hần nhanh chóng lướt vào một chỗ sau cung điện, đột nhiên tiến vào một viện, sau đó vọt vào một gian sương phòng.

Cửa bị đóng lại "rầm", Mặc Trạc buông Liễu Nha xuống, đi thẳng tới góc tường, nhẹ nhàng xê dịch lư hương một hai lần tại ba chân trên bàn trang điểm, giường hẹp đột nhiên quay cuồng hạ xuống, lộ ra một đường đi dài, hẹp, nhỏ, đen kịt, lượn sóng, không biết dẫn về phương nào.

". . . ." Liễu Nha kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, Mặc Trạc giống như quen thuộc tất cả góc ngách trong cung, ngay cả lối đi bí mật như vậy cũng biết!

"Đi nhanh một chút!" Mặc Trạc lạnh lùng hô một tiếng, lôi kéo Liễu Nha nhanh chóng nhảy vào trong mật đạo, mùi ẩm mốc khó ngửi nhất thời xông đến từ bốn phía, Liễu Nha không nhịn được muốn ho khan hai tiếng.

Một bàn tay che chặt môi nàng, ván giường phản phật một tiếng khép lại khôi phục nguyên dạng, lúc này, cửa phòng cũng bị người ta hung hăng đá văng.

Mặc Trạc ôm Liễu Nha núp ở trong lòng, chỗ này tối tăm, nhất thời cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể cố gắng hô hấp thật nhẹ, tìm kiếm thời cơ.

"Mạc Thương, nhất định trong phòng có mật đạo!" Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh lạnh lùng của Kim Minh, Liễu Nha chuyển động con người, sau khi đôi mắt thích ứng được bóng tối trong mật đạo, nàng mới mơ hồ nhìn rõ được bộ dáng Mặc Trạc trước mặt.

Hần vẫn che chiếc khăn đen như cũ, bàn tay che miệng mũi Liễu Nha, đôi mắt sắc bén lộ ra vẻ kinh hoảng ngẩn đầu nhìn tầng ván giường thật mỏng trên đỉnh đầu.

Nín thở ước chừng sau một phút, sắc mặt Liễu Nha đỏ lên, nàng khó khăn chuyển con người, tay nhỏ bé thật nắm chặt áo nam nhân, ý bảo hần buông tay.

Mặc Trạc chú ý thấy Liễu Nha khác thường, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua nghi ngờ, buông bàn tay ra. Một mùi khó ngửi xông vào mũi Liễu Nha, Liễu Nha đột nhiên há cái miệng nhỏ nhắn, lỗ mũi hơi ngứa, muốn hắt xì hơi.

Nam tử ngán ra, nhanh chóng dán mặt lên, cách tấm khăn đen thật mỏng dán lên môi anh đào của Liễu Nha.

Một luồng không khí hòa lẫn mùi mát mẻ của nam tử trong nháy mắt lấp đầy khoang miệng Liễu Nha, nàng ngán ra, nam tử lại ôm chặt đầu nàng, ép buộc nàng hút vào.

Động tác hắt xì của Liễu Nha cũng bị cử động của nam tử làm cho kinh sợ biến mất vô ảnh vô tung, ngay sau đó, phía trên truyền đến âm thanh có người

đánh ván giường.

"Minh nhi, người thật là càng ngày càng đa nghi rồi, chẳng lẽ ngay cả tấm cung của mẫu hậu người cũng muốn lục soát sao?" Phía trên đột nhiên truyền đến giọng Thái hậu.

Liễu Nha nghe nói như thế thì không nhìn được cả kinh, chẳng lẽ trên mặt đạo chính là phòng của Thái hậu?

Nghênh đón Thái hậu chính là một hồi trầm mặc.

Từng giây từng phút, đối với Liễu Nha ở trong mặt đạo bị nam nhân ôm trong ngực, còn phải dựa vào nam nhân mà sống, quả thực là độ nhật như niên (sống qua ngày). Rốt cuộc cái tên Kim Minh này đang làm cái gì, không tìm được người còn không đi nhanh lên?

"Mẫu hậu, tại sao người giúp Mặc Trạc, chẳng lẽ hẳn nói đều là." Hồi lâu sau, Kim Minh từ từ lên tiếng, nhưng lúc này, giọng hẳn lại vô dụng giống như một hải tử, ít đi lạnh lùng cùng thô bạo.

"Minh nhi, tin tưởng mẫu hậu, đừng tin lời đồn của người khác, người là Kim Minh, Đế vương Kim Lang Vương triều, mẫu hậu biết mười mấy năm qua trong hoàng cung quả thật xảy ra một vài chuyện không thể tưởng tượng, nhưng mẫu hậu bảo đảm, những thứ này cũng không quan hệ tới người! Mẫu hậu là vì tốt cho người, có vài chuyện người không phải cần phải biết!" Trong giọng Thái hậu lộ ra một cổ tôn nghiêm khó có thể cãi lại.

"Không, ta muốn biết, dù là." Kim Minh dừng lại, trong nháy mắt trong phòng lại lâm vào yên lặng.

"Mẫu hậu, nói cho ta biết sự thực, rốt cuộc Kim Lang có tồn tại hay không? Vân nhi chết thảm như vậy, là bởi vì ta hay là bởi vì Kim Lang? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy." Hồi lâu sau, Kim Minh mở miệng lần nữa.

"Minh nhi, quên Vân nhi đi, quên đi!" Thái hậu đột nhiên nổi điên gào thét, hơn nữa ván giường lập tức vang lên tiếng đánh bịch bịch.

Liễu Nha nhú nhú mày, cũng không để ý tới tình thế mập mờ cùng Mặc Trạc, chỉ dựng thẳng dài lỗ tai nghe, giống như có bí mật sẽ phải coi bỏ!

"Hoặc là. Chính là ta." Giọng Kim Minh đột nhiên bị đè rất thấp, Liễu Nha phía dưới cũng nghe không rõ ràng, trong phòng lại đột nhiên vang lên một hồi tiếng bước chân huyền ảo cùng tiếng la, thừa dịp náo loạn này, Mặc Trạc ôm Liễu Nha nhanh chóng dọc theo bậc thang lăn xuống.

Dược nam tử ôm trong ngực thật ấm áp, cũng rất an toàn, đôi tay Liễu Nha từ từ chống đỡ lồng ngực của hắn, trong đầu lượn quần âm thanh của Kim Minh, hẳn chính là. Chính là cái gì?

Thoáng một cái đã đi hết bậc thang, Mặc Trạc đứng dậy, đánh sáng hộp quẹt mang trên người, ánh sáng lại chiếu tới trước mặt, Liễu Nha hí mắt, muốn nhìn rõ bóng dáng nam nhân che mặt.

Nhưng bị cái khăn đen trên mặt hắn che chắn tất cả, chỉ lộ ra một đôi mắt sắc bén như chim ưng, làm cho người ta nhìn không thấu. Nhớ lại một màn mập mờ vừa rồi, trong đầu Liễu Nha đột nhiên xuất hiện đình Từ Cẩm thành, vai diễn Hoa tử - Diệp Cô Thành cùng Triệu Vi cách khăn vừa hôn, lãng mạn cùng bí trắng.

Dưới bậc thang là mạch nước ngầm, hộp quẹt chiếu rọi nước sông, sóng gợn lăn tăn, trên vách núi ở bốn phía có rất nhiều bóng dáng đang đưa.

"Người." Thích ứng dưới nền đất ẩm thấp, tối om, Liễu Nha vừa định mở miệng, nhưng không có nghĩ đến đột nhiên Mặc Trạc nâng cánh tay lên, đánh ở vai của nàng một cái, bóng tối lại đánh úp tới Liễu Nha.

Thái hậu té xỉu lập tức làm mọi người Lưu ly Cung hoảng loạn, Kim Minh đặt Thái hậu ở trên giường, lập tức truyền ngự y.

Bên ngoài Lưu ly Cung, Kim Huy hộ tống U Dạ La ra thành vội vàng chạy tới, ở cửa tử điện bắt gặp Kim Minh, ánh mắt bỗng trở nên u ám.

Kim Minh cũng lạnh lùng nhìn hắn, tròng mắt xanh u ám âm độc nhíu lại, rõ ràng hai người là huynh đệ ruột lại như là người xa lạ.

"Hoàng thượng." Mặc Thương đuổi theo phía sau.

"Rút lui đi, không cần tìm, sợ rằng Mặc Trạc đã ra bên ngoài hoàng cung rồi!"

"Nhưng." Mặc Thương có chút không cam tâm.

"Không có nhưng nhị gì hết!" Trên mặt Kim Minh đột nhiên thoáng qua vẻ âm độc, bước nhanh đi.

Mặc Thương nhìn bóng lưng âm trầm của Hoàng thượng, đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Lưu ly Cung Thái hậu đã không có gì đáng ngại, tuy nhiên sắc mặt hơi tái nhợt.

"Mẫu hậu, xảy ra chuyện gì?" Kim Huy tiến lên, nâng cánh tay của nàng.

"Thanh Thanh bị Mặc Trạc mang đi, người đi, người đi đuổi theo mang nàng trở về!" Thái hậu nhỏ giọng nói.

Trong nháy mắt sắc mặt Kim Huy trở nên xanh mét. Hắn nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh ra khỏi Lư ly Cung, trong tâm điện to lớn, chỉ để lại một khí thế uy nghiêm.

"Chỉ mong tới kịp!" Thái hậu nhẹ nhàng thì thầm, mặt mày nhắm mắt lại, tay thon lại nắm chặt giường phượng dưới người.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ý trời

Nam tử áo đen kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của Liễu Nha đang hôn mê, nhẹ nhàng thở dài một cái, vừa định ôm lấy nữ tử, thân thể lại nhanh chóng bị mấy bóng đen vây quanh.

Ánh mắt lạnh lùng của Mặc Trạc bỗng trở nên u ám.

"Người bán đứng ta?" Hắn tự tay chỉ hướng một tên nam tử thân hình cao lớn trong đó, giọng nói lạnh lẽo.

"Chủ Thượng, xin thứ tội!" Nam tử quỳ xuống đất tạ tội, nhưng Mặc Trạc lại lạnh lùng hừ một tiếng, hắn hạ con mắt thâm thúy như hai đầm nước, đưa mắt nhìn chăm chú nữ tử trong ngực, sâu kín mở miệng: "Nàng chỉ là một nữ nhân, cái gì cũng không hiểu, các người cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy!"

Nam tử thân hình cao lớn nhất thời im lặng, đứng thẳng bất động trước người hắn.

Hai lão già sau lưng tiến lên, vuốt chòm râu hoa râm cực kỳ làm cho người chú ý. "Chủ Thượng, Mặc Thanh Thanh là ngôi sao định mệnh Mặc tộc, thân phận này, từ ngày nàng được sinh ra liền định, bất luận kẻ nào cũng không sửa đổi được! Nàng có sứ mạng của nàng, nàng có nhiệm vụ của nàng, người làm như vậy, chỉ phá hủy Mặc tộc trong chớp lát, khiến Kim Lang hoành hành, gieo họa nhân gian!"

Hai lão nhân cơ hồ là đồng thanh mở miệng, lời nói không ngừng vọng về trong sơn động.

Mặc Trạc khẽ sờ nhắm mắt lại, hai tay nâng Liễu Nha hơi lộ vẻ xúc động.

"Chủ Thượng, vẫn nên làm theo kế hoạch đi, đừng để tâm tư của người thay đổi số mạng cả Mặc tộc!" Một lão già trong đó khẽ thở dài một cái, ý vị sâu xa mở miệng.

"Mặc tộc chúng ta thân là Săn Lang tộc, ngược lại còn bị Kim Lang Vương tộc đuổi giết, mấy lão già chúng ta thẹn với tổ tông, Mặc Thanh Thanh là thoát ly biên khổ, là chỗ đứng hi vọng duy nhất đường đường chính chính ở trên đời này!"

Mặc Trạc rũ mắt, lạnh lùng đưa tay phải ra, trên không trung tìm một đường cong bén nhọn, kiên quyết cắt đứt lời tận tình khuyên bảo của lão già: "Hai vị không cần nhiều lời, thân là cháu ruột tộc trưởng Săn Lang tộc, ta dĩ nhiên biết nên làm thế nào, nhưng Thanh Thanh chỉ là một nữ nhân, nàng không nên đeo trên lưng nhiều trách nhiệm như vậy!"

Mặc Trạc ôm nữ tử vào trong ngực, trên mặt che cái khăn đen nên nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, nhưng cặp mắt lại đột nhiên âm đạm xuống.

"Chủ Thượng, người phải làm như vậy!" Hai lão già trầm miệng một lời lần nữa.

Một nữ tử đứng thẳng xa xa sau lưng lão già, cả thân thể núp ở trong chỗ tối, tuy không thấy rõ vẻ mặt nhưng mùi thơm dịu dàng đặc biệt này đã nhắc nhở tất cả mọi người tại chỗ, trong này còn có một nữ nhân.

Ánh mắt Mặc Trạc từ từ nhìn về nữ nhân, nữ tử chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Tất cả đều đã nhất định!

Tất cả đều dựa vào ý trời đi!

Đây là nơi nào? Liễu Nha mờ mịt chớp chớp tròng mắt sáng ngời, hơi cau mày quan sát hoàn cảnh xa lạ, một giường lớn vô cùng đơn giản, màn che màu xanh đen, bàn ghế bình thường, gian phòng đơn giản mộc mạc, nhìn quen thanh lâu phồn hoa, hoàng cung huy hoàng, căn phòng nhỏ nhỏ thế nhưng làm cho người ta cảm giác trở lại nguyên trạng.

Nàng ngồi ở trên giường, phía sau mơ hồ truyền đến đau đớn, thầm nghĩ một màn làm cho nàng đột nhiên khản trương, nàng mím môi, đôi tay rơi vào

trên áo ngủ bằng gấm màu xanh lam trên người, đè nén tâm tình lo lắng, cảnh giác quan sát bốn phía.

Bỗng nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên: "Ngươi đã tỉnh?"

Trực giác của nàng là chuyển con mắt, lúc này mới nhìn thấy một người đàn ông ngồi ngay thẳng ở dưới song cửa sổ, một thân khôi giáp màu bạc khiến hấn thành vũ khí bí mật, tóc đen dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng màu vàng sáng chói, hấn neho mắt, không thấy rõ cảm xúc trong mắt hấn, nhưng Liễu Nha cảm nhận được nam tử luôn quan sát nàng.

"Là ngươi? Sao ngươi ở nơi này?" Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp! Liễu Nha nhú nhú mày, nhìn khuôn mặt làm nàng vừa yêu vừa hận, thờ phỉ phò hất quai hàm.

Nam tử cười khê, nhẹ nhàng đứng dậy, thân thể cao lớn lập tức ngăn cản ánh mặt trời. "Những lời này hấn là ta nên hỏi ngươi, lần này bản lãnh của ngươi cũng không nhỏ, vậy mà có thể chạy trốn tới Nghiệp thành cách xa Hoàng cung ba trăm dặm!"

"Trốn?" Liễu Nha càng thêm mờ mịt, nàng bị ép buộc có được không? Còn tưởng rằng Mặc Trạc là một người tốt, kết quả. Nàng ảo não sờ sờ gáy, mơ hồ còn hơi đau đớn.

"Ta đã phái người dùng bò câu đưa tin cho Hoàng thượng, tin tưởng Hoàng thượng rất nhanh sẽ phái người đón ngươi trở về! Ở chỗ ta, ngươi phải cẩn thận một chút, ta sẽ không nhân từ giống Hoàng thượng, nếu như ngươi muốn chạy. . . ." Hấn đột nhiên toét miệng cười một tiếng, giống như Vân Ế sau lưng Thanh Dương lộ ra nụ cười lúm đồng tiền âm áp làm người ta run sợ trong lòng.

"Hoàng thượng nhân từ?" Liễu Nha cao giọng, hoàn toàn bị lời giải thích của nam nhân này chọc giận.

"Đúng, ít nhất hấn đối với ngươi cũng không tệ lắm, ngươi còn có thể sống!" Nam nhân lạnh lùng xoay người, bóng lưng cao lớn sinh ra một loại cảm giác bị áp bức làm cho người ta hít thở không thông.

"Ít nói nhảm, ta hỏi ngươi, Mặc Trạc đi đâu rồi?" Liễu Nha hằm hừ trừng hấn, có cảm giác như đàn gảy tai trâu, nàng cũng lười phải nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề.

"Mặc Trạc? Ngươi đang nói tới nam nhân định mua ngươi từ thanh lâu, dĩ nhiên là bị bản Tướng quân đánh chạy! Mặc Trạc? Hấn chính là Mặc Trạc? Đáng tiếc, thiếu một cơ hội lập công!"

"Ngươi. Ngươi không biết người nọ là Mặc Trạc, như thế nào biết hấn muốn mua ta khỏi thanh lâu? Không cần dùng lời này lừa ta, hấn không phải người tốt, ngươi cũng không phải!" Liễu Nha có chút nhục chí, đã bị đánh chạy nhanh thế, còn tưởng rằng Mặc Trạc rất lợi hại.

"Ta không nói mình là người tốt!" U Dạ La nhỏ giọng nói, lời nói thậm chí có chút thê lương.

Liễu Nha ngẩn ra, thờ phỉ phò, vẻ mặt cứng đờ, nhú nhú mày: "Ngươi. Thế nào?"

"Không có gì!" U Dạ La khôi phục lại giọng điệu bình thường, lạnh lùng xoay người, giữa mặt mày khó nén chút lạnh lùng: "Nhớ, không nên tùy tiện đi lung tung, nếu như ngươi muốn trốn chạy, ta sẽ cắt đứt hai chân của ngươi, dù sao lúc ta bắt báo Hoàng đế, cũng không có nói ngươi bình yên vô sự, nếu như cắt đứt chân của ngươi." Ánh mắt hấn giống như vô tình liếc hạ thân của nàng.

". Không biết, sẽ không!" Liễu Nha sưng sờ, trực giác khoát khoát tay.

"Rất tốt, ngươi tốt nhất nên thành thật!" Nam tử đứng dậy, vung màn cửa lên, uy nghiêm rời đi.

Kính ngạc ngồi ở trên giường, còn chưa hồi hồn, tiếng đàng hắng lập tức vang lên: "Cô nương ăn chút gì trước không?"

Màn cửa bị vén lên, một nữ tử ăn mặc như nô tỳ đi vào, nhẹ nhàng đem một chén com, một chút thức ăn đặt ở trên cái bàn tròn.

"Thức ăn?" Liễu Nha vui mừng, chẳng quan tâm nhiều, chân không xuống giường, mấy bước đến trước bàn, bưng com lên ăn như hổ đói, sau tốc độ một trận gió cuốn mây, toàn bộ thức ăn rót vào trong bụng tròn vo của nàng.

"Ừ, no bụng!" Nàng hài lòng đánh một cái ợ, để đũa trúc xuống, bên kia, nữ tử kính ngạc há lớn miệng vẫn không có khép lại.

"Cô nương. Nếu như không đủ." Nữ tử lấp ba lấp bấp mở miệng, đoán chừng là bị động tác như sói vồ mồi của Liễu Nha làm cho sợ choáng váng.

"Đủ rồi đủ rồi, giữ lại bữa sau ta ăn!" Hài lòng chùi chùi cái miệng nhỏ nhắn, Liễu Nha đứng dậy, vừa lòng hướng trên giường, oa, thật là thoải mái.

Tối nay nàng định ngủ sớm, nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ ngơi dưỡng sức xong, ăn no, uống đủ rồi, có sẽ chạy trốn tiếp!

Nhưng nàng tính toán còn là rơi vào khoảng không, vừa đến đêm, Liễu Nha còn chưa nằm an ổn ở trên giường liền bị người ta kéo lên từ trên giường, nhét vào một chiếc xe ngựa, bánh xe chuyển động chạy tới hướng ngoài thành.

"Đây là thế nào?" Mơ mơ màng màng híp mắt, Liễu Nha thật sự không rõ ràng lắm rốt cuộc trong hồ lô của U Dạ La bán thuốc gì.

"Tướng quân nói phải đi cả ngày cả đêm, hành trình không thể bị dờ dang!" Cô nương kia ngược lại thân nhiên, cười một chiếc xe ngựa cùng Liễu Nha, đương đương tự đắc.

"Nhưng không phải nói muốn cho hoàng đế người đến nhận." Liễu Nha kinh ngạc, hấn đi không ngừng, vậy Kim Minh phải người nhận nàng thế nào?

"Hình như người rất muốn trở về?" Ngoài xe ngựa đột nhiên vang lên âm thanh lạnh lùng của U Dạ La.

"Là người muốn đưa ta trở về!" Liễu Nha thò đầu ra, không kiên nhẫn trừng hấn.

Lúc này, hấn đang chân trên con ngựa lớn, một thân khôi giáp màu bạc, xinh đẹp như trăng, rồi lại lạnh lẽo như tuyết đầu mùa.

Nam tử không mở miệng nữa, chỉ là trực tiếp tiến lên, yên lặng thúc ngựa chạy trong trời đêm, có mê ly cùng buồn bã mê người.

Liễu Nha nhìn bóng lưng nam tử từ từ đi xa, trong lòng đột nhiên rung động, bóng lưng kia làm cho nàng đột nhiên nghĩ tới một người, nhưng không, tuyệt đối sẽ không, nhất định là bởi vì hấn cực kỳ giống Khả Phong, mới cho nàng loại ảo giác này!

Nàng gạt màn che, thò dài, xem ra kế hoạch chạy trốn phải tạm hoãn rồi!

Vào đêm, ánh trăng lạnh lẽo bao phủ Duẫn Thiên cung lần nữa. Canh ba vừa qua, cửa chính Duẫn Thiên cung cọt kẹt một tiếng bị mở ra, chỉ là tối nay có chút không giống, điều này làm cho Kim Huy núp trong bóng tối có chút giật mình.

Đồ lót tơ tằm, trên mặt nam nhân lại mang theo mặt nạ hoàng kim, sợi tóc màu vàng óng xỏa ra phiêu tán trên không trung.

Kim Huy sững sốt, ánh mắt bỗng nhiên sinh ra lo lắng, nhưng hấn trở mắt nhìn nam nhân sai bước đi ra Duẫn Thiên cung, rốt cuộc cũng không có đuổi theo.

Kim Minh đứng ở trên hành lang giao giữa Xa Nguyệt điện và Ngưng Hương cư, hơi do dự một chút, xoay người đi vào Ngưng Hương cư.

Gió nhẹ lay động màn che, Ngưng Hương cư u tĩnh làm cho người ta có chút lo lắng, nam tử bước vào tầm điện, đứng sừng sững ở trước giường Liễu Nha hồi lâu, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ quý dị, ánh mắt rét lạnh nhú lại, lập tức quay người ra khỏi gian phòng.

Xa Nguyệt điện, lụa mỏng xanh tung bay, màn che nặng nề, nam tử cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trơn nhẵn giống như trứng gà của nữ tử, hôn nhẹ nhàng xuống trước ngực trắng nõn.

"Hoàng thượng." Nữ tử thì thầm, mang theo mị hoặc hấp dẫn, bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng ôm lấy cổ nam tử, ánh mắt tràn ngập u oán.

Nam tử không có lên tiếng, chỉ chôn đầu ở trước ngực nữ tử, mùi thơm cơ thể nữ nhân khiến cho đôi mắt xanh yêu mỵ tỏa sáng.

"A. Umh. Thật thoải mái!" Âm thanh dâm đãng của nữ tử vang dội khắp Xa Nguyệt điện, thân thể lay động, làm cho nàng mê ly, vui sướng thậm chí có chút cuồng loạn.

Nàng nóng bỏng đáp lại khiến nam tử không ngừng rong ruổi trên người nhớ nàng, vĩnh viễn nhớ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: U Dạ La chính là Mặc Trạc?

Từ đầu đến cuối về mặt nam tử cũng không nói gì, hấn chỉ muốn đoạt lấy, nữ nhân, thiên hạ, hấn muốn chinh phục!

Ánh trăng lơ lửng, cộng thêm sương mù, bầu trời trở thành một mảnh trắng xóa. Ở trong mây mù, mơ hồ không chỉ là hoa, cây, lá, còn có lòng người!

Bởi vì sương mù, hàng ngũ đi có chút khốn đốn khó khăn, U Dạ La thiện chiến, không ra lệnh cho hàng ngũ dừng lại, vẫn đi tới như cũ.

Sương mù tới có chút quý dị, lại làm cho Liễu Nha ngồi trong xe ngựa kích động nhiệt huyết sôi trào, nhìn tiểu nha hoàn Tử Đằng ngủ gật, nàng từ từ nhích người đến trước xe ngựa, lén lút vén màn cửa nhìn ra ngoài. Một mảnh trắng xóa, trong đêm tối chỉ nghe tiếng bước chân nặng nề cùng tiếng vó ngựa, hàng ngũ mấy ngàn người chỉ còn lại một cái bóng mơ hồ, hư hư thực thực.

Người đánh xe là một tiểu ca rất trẻ tuổi, bởi vì sương mù nhiều, hấn khẩn trương nắm dây cương, thúc ngựa chạy nhanh, nỗ lực muốn phân biệt quang cảnh trước mặt.

Liễu Nha hơi nhếch môi, thiên thời địa lợi nhân hòa đều đủ, lúc này không trốn chính là đưa ngọc! Nàng khẽ cắn răng, lặng lẽ ra xe ngựa, từ sau lưng phu xe thận trọng nghiêng thân mình tới.

Hai chân rơi xuống đất, trong nháy mắt người đánh xe giống như nghe được cái gì, cảnh giác nhìn về phía sau một cái: "Ai?"

"Từ Đẳng." Liễu Nha nói nhỏ giọng nói.

"Thế nào?"

"Đau bụng. Nhà cầu. A!" Đẳng nói láo, không nghĩ tới trượt chân, thân thể giẫm hụt, cả người liền không chịu nổi khống chế mà rơi xuống dưới.

"A!" Nàng hét lên một tiếng nữa, muốn nắm lấy cỏ xi rêu hai bên đường, nhưng không có nghĩ lại vồ hụt, thân thể nhanh chóng rơi xuống, nàng cắn bản khống chế không được.

"Này, phía dưới là một sườn núi!" Người phu xe hô lớn.

"." Thật xui xẻo. Liễu Nha cảm giác thân thể của mình nặng nề té rớt.

"Ai?" Trong không khí trắng xóa truyền ra âm thanh U Dạ La.

"Hình như là Từ Đẳng té rớt xuống sườn núi!"

"Ta sao? Ta ở đây! A, không xong, không thấy tiểu thư!" Ngay sau đó Từ Đẳng thét một tiếng kinh hãi.

U Dạ La giật mình, phi thân xuống ngựa, nơi này một mảnh trắng xóa, chỉ nghe thấy tiếng rít, U Dạ La cũng lăn xuống.

"Tướng quân!" Phía trên truyền đến tiếng gọi âm ỉ lo lắng.

"Không có việc gì, các người đi trước, lên đường quan trọng hơn, ta sẽ đuổi theo!" Thân thể U Dạ La bay vút trên sườn núi, hắng giọng mở miệng, một mặt lại mượn tầm nhìn có hạn tìm kiếm bóng dáng Liễu Nha.

Dưới sườn núi không có một chút ánh sáng, một mảnh đen tối, ánh trăng đã sớm bị sương mù dày đặc bao phủ. U Dạ La lập tức đốt một hộp quẹt, lợi dụng ánh sáng yếu ớt, phát hiện một bóng dáng cách đó không xa.

Đau đến thấu xương, đột nhiên cánh tay bị một người kéo lấy, Liễu Nha ngẩn ra, trong lòng âm thầm nguyên rủa một tiếng, xem ra vận khí của nàng hồng bét không phải bình thường, ngay cả thời tiết thích hợp trốn chạy thể cũng gặp phải chuyện này. Nàng rửa thầm, xem ra không trốn thoát, chỉ có thể. Đem cánh tay nàng vùi thật chặt lên tay của nam nhân: "Cứu ta, thật là sợ!"

Bàn tay bao quát, ôm Liễu Nha vào trong ngực, U Dạ La không có mở miệng, chỉ là đốt sáng một hộp quẹt nữa, hướng lên soi soi, cố gắng thấy rõ đường đi lên.

Lúc ánh lửa đốt lên, một khắc kia Liễu Nha nhắm mắt, ánh mắt nam tử để cho nàng xác định hơn, ánh mắt mê mang vô dụng này đã gặp ở nơi nào, giống như là không lâu trước kia!

"Người." Nàng duỗi ngón tay ra, nhú nhú này, suy nghĩ.

"Câm miệng!" Nam nhân lạnh lùng mở miệng, chỉ ôm nàng vào trong ngực, giống như thói quen, đẩy Liễu Nha lên lưng, sau đó dùng đai lưng trói lại.

Trong lòng bịch một tiếng, giống như ảo giác, thân hình Liễu Nha cứng đờ, nằm trên lưng của nam tử cũng nói không ra lời, động tác quen thuộc này, tấm lưng quen thuộc này, chẳng lẽ hẳn chính là. Mặc Trạc? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Mặc Trạc đối đầu với Kim Lang Vương, U Dạ La là Tướng quân, sao lại là khâm phạm của triều đình. Trong nháy mắt này, trong lòng Liễu Nha hơi rối loạn.

Hai chân nam tử nhẹ nhàng đạp ở trên mặt đá sườn núi, thân thể bay lên không, đón gió lạnh, bám vào mà lên.

Khô giáp màu bạc của nam tử lạnh lẽo lạnh như băng, không có một tia ấm áp. Liễu Nha dán thật chặt phía sau lưng của hắn, lúc sắp sửa leo lên dốc núi thì sâu kín hô một tiếng: "Mặc Trạc!"

Thân thể nam tử cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, hai chân của hắn bước lên đường lớn, hàng ngũ đã không thấy, tại chỗ để lại mấy tên thị vệ đang đợi.

"Tướng quân!" Thị vệ nghênh đón, U Dạ La không nói gì, chỉ thả Liễu Nha từ trên lưng xuống, như ném củ khoai tây, để Liễu Nha cho một thị vệ cầm đầu trong đó: "Mang xuống đánh 20 đại bản!"

"Cái gì?" Liễu Nha ngẩn ra, cực kỳ tức giận kêu to. "Ta không có chạy trốn, chỉ là muốn đi nhà cầu."

"Mang xuống!" Nam nhân hừ lạnh, căn bản không nghe bất luận lời giải thích nào của nàng, không hề quay đầu lại, trực tiếp đuổi theo hàng ngũ.

"Các ngươi. . . ." Liễu Nha đứng dậy, thuận tay đá bay hân kiếm của một người thị vệ, nhưng lại bị một tên thị vệ khác lạnh lùng nhấn ở trên mặt đất: "Thanh Thanh cô nương, từ trước đến giờ Tướng quân đều quân lệnh như núi, chút trừng phạt nhỏ này, cô nương vẫn không nên phản kháng!" Tiếng nói của hắn vừa dứt, một người thị vệ bên cạnh liền bước nhanh đến phía trước, thành thịch bùm, âm thanh gây gỗ đánh vào da.

"A a a!" Tiếng gào thét vang dội ở trên sườn núi, Liễu Nha chôn đầu thật chặt ở trong hai tay, oa oa thét chói tai, tiếng kêu mắng chửi nửa canh giờ.

"Câm miệng!" Thị vệ cầm đầu không khách khí quay đầu quát một tiếng, đã đánh xong, nữ nhân này vẫn còn thét chói tai không ngừng.

"A. Ô ô. Ta đau!" Che cái mông bị đánh nở hoa, Liễu Nha uất ức khịt khịt mũi, đánh cái mông người ta, còn muốn nằng ngồi trên lưng ngựa lắc lư, con ngựa kia đi một bước, cái mông của nàng tựa như kim đâm, đau đớn vô cùng.

"Vậy thì xoay người đến đây đi!" Thị vệ thủ lĩnh lạnh lùng mở miệng, đem thân thể Liễu Nha lộn một vòng, giống như là lật bánh nướng, coi nàng giống như một túi quả tặng, đem nàng đặt ở trên lưng ngựa, đầu Liễu Nha dán thật chặt vào bụng ngựa, ngựa vừa đi, cái đuôi liền không ngừng gõ phía sau lưng của nàng, ô ô, quả khó chịu, khó thở quá! Muốn phun!

"Ta."

"Câm miệng đi, bởi vì ngươi mà làm trễ nãi hành trình của chúng ta!" Thủ lĩnh Thị vệ không vui mở miệng, không để ý tới nữa, tiếp tục đuổi theo hàng ngũ.

Nước chua bỗng nhiên ngưng tụ trong bụng, con ngựa điên khê vấp, Liễu Nha ói, hiện tại nàng rốt cuộc biết "Ngất ngựa" là cảm giác gì.

Trời sáng, rốt cuộc cũng thành công chạy tới trấn, U Dạ La biến mất nửa đêm rốt cuộc cũng lộ diện, Liễu Nha ói thối điên bát đảo đến không còn hình người được ôm xuống từ trên lưng ngựa, ra lệnh cho Từ Đăng lấy một chút nước, sau đó tiện tay ném vào xe ngựa.

Khi thân thể nằm ở trên xe ngựa, Liễu Nha quyết định không trốn nữa, xem ra ông trời cũng không giúp nàng, nàng ba lần bốn lượt chạy trốn, không thức thời mới là ngu ngốc.

Vào thời khắc mất đi ý thức ấy, Liễu Nha mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Mở mắt ra, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử dán lên mặt áo ngủ bằng gấm, trong mắt U Dạ La xẹt qua một chút tình cảm khó nói lên lời. Hắn phải không ngừng lên đường, như vậy mới có thể bảo đảm Thanh Thanh ở trong phạm vi thế lực của hắn.

Dù là kẻ hoán binh, có thể qua một ngày chính là một ngày!

Nhưng hắn tuyệt đối không thể khiến Thanh Thanh hoài nghi!

"Từ Đăng, đem dược cao thoa cho cô nương!" Hắn lạnh lùng đưa dược cao cho Từ Đăng, sau đó hắn quay mặt sang, ra lệnh binh lính tiếp tục gấp rút lên đường.

Vết thương lành, Liễu Nha cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, bọn lính đi suốt ba ngày ba đêm, rốt cuộc ba ngày sau cũng tới nước Tiên Nô, khi U Dạ La giương hai mắt vờ dò vờ rèm cửa, Liễu Nha đột nhiên hăm mộ bản thân tốt số, ít nhất ba ngày nay, ở trên xe ngựa, có ăn có uống có ngủ, không giống những binh lính kia ngay cả mắt cũng không có thể chợp.

"Xuống xe đi!" U Dạ La lạnh lùng mở miệng, trên mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

Liễu Nha ngoan ngoãn xuống xe, người thức thời không chịu thiệt trước mắt.

"Ngươi và Từ Đăng đi vào trước, chờ đợi Hoàng thượng phái người tới đón ngươi trở về, hiện tại ta vào cung bái yết quốc chủ nước Tiên Nô!" Hắn lạnh lùng phân phó.

Cả đêm lên đường khiến hắn tiêu tụy rất nhiều, trên môi giáp màu bạc cũng phủ đầy bụi, cảm nhiễm màu xanh, lại khiến hình dáng ngũ quan hắn càng thêm rõ nét, hai mắt sắc bén, càng có khí phách của nam nhân.

"Này, tại sao ngươi phải liều mạng như vậy!" Liễu Nha nhìn hắn không cam lòng mở miệng.

"Bởi vì đây là sứ mạng của ta, vào sinh nhật Thái hậu, ta phải mang theo công chúa nước Tiên Nô trở về!" Hắn kiên quyết mở miệng, dịch quán cũng không vào, phân phó thị vệ chuẩn bị quả tặng, đi vào cung bái kiến quốc chủ trước.

Nhìn bóng lưng nam tử vội vã rời đi, Liễu Nha lập tức phủ định suy đoán đêm hôm đó của mình.

U Dạ La tuyệt đối không phải là Mặc Trạc.

Mặc Trạc, sao lại giúp Kim Minh chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chọc phải Thái tử

Thời tiết ở Tiên Nô quả nhiên là không ổn định, vừa rồi còn có một luồng nóng bắn ra bốn phía, chỉ trong nháy mắt ngàn ngàn mặt trời liền bị một đoàn mây đen bao phủ, một tiếng sấm sét giữa trời quang đánh xuống, bắt đầu là vô số hạt mưa, cuối cùng là mưa xối xả như trút nước, rào rào, trên đất rất nhanh đã tạo thành xoáy nước nhỏ.

Ngồi ở trong phòng, Liễu Nha khẽ nhíu mày, gương mặt trong sáng giờ phút này lại giống như mây đen âm u trên bầu trời, ngũ quan sáng sủa từ từ nhàn lại, mắt to đen nhánh phủ đầy sắc thái sầu khổ, ảo não.

Nàng ngoái đầu nhìn sang phòng của dịch quán, trang sức cổ đại làm nàng không nhìn được mà cảm thấy cô quạnh. Trời mưa nặng trĩu khiến cho lòng nàng thêm thương cảm.

Nàng bắt đầu hoài niệm thể kỷ hai mươi mốt rồi!

"Cô nương, thời tiết lạnh, người choàng thêm một bộ y phục đi!" Từ Đăng quan tâm tiến lên, trong tay cầm một áo choàng gấm màu đỏ, chất vải khá mỏng, lại vô cùng mềm mại, thích hợp với thời tiết dần lạnh.

"Cám ơn người, Từ Đăng!" Liễu Nha đứng dậy nhận lấy, nhẹ nhàng khoác lên người.

"Trên đường đi nhất định là cô nương đã mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đã, Từ Đăng phải đi chuẩn bị bữa tối cho cô nương!" Từ Đăng thấy vẻ mặt nàng bình thản, vì vậy yên tâm gật đầu một cái, đi ra khỏi phòng, thuận tiện khép cửa phòng lại.

Không khí bên trong căn phòng càng thêm ngột ngạt, Liễu Nha đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đập vào con mắt là một hòn núi giả chuôi tây lung linh giương lá, nước mưa như ngọc châu rơi xuống khay ngọc, bắn tung tóe lên trên lá cây, hợp dòng thành sông nhỏ trút xuống. Chuyển qua hành lang, còn lại là ba gian phòng chính, ở giữa chính là chính sảnh.

Đứng ở trên hành lang, tiếng mưa rơi là tả, Liễu Nha không tự chủ rời gian phòng ban đầu. Bởi vì đang ở nước Tiên Nô, do thị vệ nước Tiên Nô canh giữ, Liễu Nha rất thoải mái đi ra khỏi viện, không có bất cứ ai đưa ra nghi vấn.

Bước chân nhẹ nhàng đáp ở trên sân nhà tử đàn, đột nhiên chạm mặt một nam tử mặc trang phục thái giám chạy tới, thấy Liễu Nha nhàn nhã giẫm chặn tại chỗ, lưỡng lự không tiến lên, nắm lấy y phục của nàng nhỏ giọng nói: "Gia còn đang chờ người, còn lễ mễ cái gì! Có chuyện lớn xảy ra nhà người chịu nổi trách nhiệm không?"

Liễu Nha ngăn ra, vừa muốn giải thích, nhưng nam tử lại không nói hai lời, đẩy nàng vào gian phòng sau lưng, một hồi tiếng đàn sáo du dương truyền đến, lúc này Liễu Nha mới nhìn rõ, trong đại sảnh trang trí hoa lệ, tất cả nữ tử xinh đẹp đều đang múa, ăn mặc xinh đẹp, thân thái thướt tha, nhẹ nhàng nhảy múa theo tiếng đàn sáo. Trên giường chính, một nam tử lười biếng ngồi nghiêng, sợi tóc màu đỏ nhạt rơi trên hai vai trắng nõn, trông mắt xanh lạnh lùng, một mỹ nam máu lạnh, chỉ là sát khí hung dữ quả tuyệt cùng tức giận trong lòng mắt làm cho người ta hít thở không thông.

Liễu Nha nhìn lại áo khoác ngoài màu đỏ trên người, lập tức hiểu ra vị nam tử kia nhất định là hiểu lầm, nhưng đã đến đây rồi, nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt tùy tiện múa mấy động tác, hai mắt không ngừng tìm cơ hội trốn chạy.

Hồng sa múa uyển chuyển, bay lượn như đám mây, vô cùng xinh đẹp, vào lúc chúng nữ tử quơ múa hồng sa xoay tròn, Liễu Nha lập tức ngơ ngẩn, bị cánh tay nữ tử bên cạnh khẽ múa nặng nề đánh vào trên bờ vai, nàng "Ai da" một tiếng, thân thể ngã nhào về phía trước.

Cặp mắt Liễu Nha mở to, nặng nề ngã ầm ầm trên mặt đất, đầu chúi xuống đất, trong nháy mắt, toàn thân trên dưới giống như rời ra từng mảnh.

"A!" Nàng kêu lên, lỗ mũi ề ề, nước mắt lập tức chảy xuống ào ào.

Nam tử ngồi ở trên giường ngẩn ra, hai mắt xanh lạnh chợt tối sầm lại, nhỏ giọng cười một tiếng: "Chưa từng thấy nữ tử nhiệt tình như vậy!" Khóe môi hần nhất thời cong lên, ưu nhã cười yếu ớt, từ từ ngồi thẳng người, cánh tay duỗi ra, ống tay lụa rộng rãi màu trắng tạo thành một đường cong xinh đẹp nhẹ buông xuống.

Hắn nhẹ nhàng nắm cầm nữ tử, trông mắt anh tuấn mê người phát ra tia hứng thú: "Người đã không thể chờ đợi như vậy thì nói cho ta biết, tên gọi là gì?"

Liễu Nha ngược đầu lên, đôi mắt đầm lệ mong lung, chỉ nhìn vãn áo măng bào trên y phục màu trắng của nam tử. Chân mày hơi nhíu, hai mắt đầm lệ càng làm cho người ta đau lòng.

Nam tử nhíu mi tâm theo, ánh mắt thương hại, hắn cười nhẹ một tiếng, lật người nắm lấy Liễu Nha, sau đó lạnh lùng phát tay một cái: "Các người lui xuống cả đi, tối nay, ta chỉ muốn nữ tử đáng thương này!"

Không đợi Liễu Nha phản ứng kịp, mọi người đã lục tục lui ra, đại sảnh mới vừa rồi còn náo nhiệt vô cùng lập tức chỉ còn lại hai người.

Một loại kinh khủng lập tức tập kích Liễu Nha, nàng ngược mắt, lắc đầu mãnh liệt: "Không phải vậy, người hiểu lầm rồi!"

"Hiểu lắm? Ngươi nhào tới trước mặt của ta không phải là vì muốn ta cung chiều ngươi ư?" Nam tử nói xong, đè thân thể nàng ở dưới.

"Không phải, không phải vậy!" Liễu Nha giùng giàng, trong lúc tình thế cấp bách đành nhấc hai chân lên, lạnh lùng đè ở trên người nam tử.

"Ai da!" Nam nhân rầu rĩ truyền đến tiếng hừ lạnh, bàn tay duỗi ra, thô bạo nắm chặt tóc Liễu Nha, ép buộc nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Liễu Nha cắn môi, nắm chặt hai quả đấm, chuẩn bị tập kích lần nữa, hai mắt dừng cảm tiến lên nhìn gương mặt tuấn tú của nam nhân.

Nam nhân đưa mắt nhìn nàng, trong mắt xanh lạnh của hắn hiện lên một tia khó nắm bắt: "Ngươi không phải người của Thiên Hương Lâu?"

Liễu Nha không vui nghiêng cổ: "Lão nương dĩ nhiên không phải, ngươi tốt nhất nên buông ta ra, nếu không." Nàng hung dữ mở miệng, còn thiếu điều giương nanh múa vuốt.

"Nếu không như thế nào? Cho tới bây giờ không có một ai dám can đảm nói chuyện như vậy với ta, huống chi là ngươi chủ động! Ngươi cũng đã biết, nữ tử đầu chú xuống đất làm đại lễ hướng nam tử là bày tỏ ngươi nguyện ý?" Hắn lạnh lùng mở miệng. "Không phải, không phải vậy, mới vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn! Ta không muốn!" Liễu Nha lớn tiếng kêu, dồn hết sức dùng đầu gối chĩa vào trên bụng nam nhân, lại bị hắn một tay đè lại, hai ngón tay đè ở huyệt vị trên đầu gối nàng, làm Liễu Nha không thể động đậy. Rất nhanh, bàn tay của hắn nhanh chóng nắm lấy đầu gối Liễu Nha, nắm ngón tay nhẹ nhàng gõ, giống như trêu đùa: "Coi như ngươi không phải người của Thiên Hương Lâu, coi như không phải ngươi chủ động, nhưng bây giờ gia có hứng thú đối với ngươi, ngươi cũng phải thuận theo gia!"

"Ngươi là cái thứ gì, tại sao phải thuận theo ngươi?" Bàn tay nam nhân không ngừng trêu chọc thân kinh nhạy cảm của Liễu Nha, nàng không kiên nhẫn trừng hắn, khỏe môi đầy chàm chọc, không vui mở miệng.

"Ngươi nói cái gì?" Nam tử lập tức cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, Liễu Nha trước mặt hình như mơ hồ không rõ. Cho tới bây giờ thân phận cao quý của hắn không có bị người chàm chọc qua như vậy.

"Ban ngày ban mặt khi dễ phụ nữ hàng hoàng, ngươi cũng không đi hỏi thăm xem ta là ai, ngươi tốt nhất buông ta ra, nếu không." Liễu Nha còn chưa nói hết câu, đột nhiên nam nhân để chân nàng xuống, thân thể hung hăng lần tới: "Ngươi là ai? Ta không cần biết, ngươi chỉ cần biết ta là ai là tốt rồi!"

Nam tử nói xong, ánh mắt bỗng trở nên tàn nhẫn, trong mắt xanh lạnh lùng khuếch đại tia máu.

Trong lòng Liễu Nha khẽ động, đôi tay lại bị tay phải của nam nhân cầm chặt, cố định lên đỉnh đầu.

Tròng mắt lạnh lùng của nam nhân quan sát nữ tử dưới người, khuôn mặt nữ tử trắng nõn ngọt ngào da thịt mịn màng, giống như tú sắc khả xan (sắc đẹp thay com), kích thích thú tính vô hạn của hắn, thật là muốn cắn nàng một ngụm, hắn rũ mắt âm trầm cười một tiếng, tròng mắt xanh lạnh sáng lên, đầu ép xuống, chỉ chút nữa đã chạm vào môi anh đào của Liễu Nha.

Hơi thở trầm xuống, nhũ mày một cái, Liễu Nha mượn lúc nam nhân cúi đầu, đem đầu đụng mạnh vào cằm lạnh lạnh của nam nhân, nam nhân rên lên một tiếng, đôi tay che ở quai hàm, Liễu Nha lập tức đẩy nam nhân ra, trượt từ trên giường cầm xuống mặt đất.

"Muốn đi?" Nam tử hừ lạnh, bàn tay bắt được bả vai Liễu Nha, đang muốn kéo về phía sau thì thân thể Liễu Nha đột nhiên lên trước, hắn không có kéo được Liễu Nha mà lại thuận thế kéo ra y phục của nàng.

Vào lúc này cửa phòng bị người ta đẩy ra, Liễu Nha lao đảo va vào trong lòng ngực một người, hai vai hơi lộ ra, không khí lạnh lẽo mang theo mưa thu đánh úp tới thân thể của nàng.

Nàng ngẩn ra, hô hấp dừng lại, nhịp tim dừng lại, thân thể cứng đờ, ánh mắt do dự hướng lên ngắm, gương mặt tuấn tú nghiêm túc của nam tử gieo vào mi mắt của nàng. Nàng va vào lòng ngực U Dạ La.

"Ngươi không sao chứ?" Giọng nam tử trầm thấp, hai cánh tay đột nhiên giang ra ôm nữ tử vào trong ngực thật chặt.

Bởi vì trên người là khôi giáp màu bạc, hắn không có biện pháp cởi ra, chỉ có thể dùng hai cánh tay vòng chắc thân thể Liễu Nha.

"Không có. Không có việc gì!" Liễu Nha đưa hai tay ra ôm chặt U Dạ La, bị nam nhân ôm vào trong ngực mặc dù lạnh lẽo nhưng lại làm cho nàng có cảm giác an toàn. Nàng ngược mắt nhìn U Dạ La cực kỳ giống bạn trai mình, nước mắt nàng đột nhiên dâng lên.

Thật là muốn khóc, thật là muốn khóc, lần này nàng xuyên qua thật sự rất khổ cực!

"Lớn mật, lại dám quấy nhiễu nhũ húng của gia!" Nam tử lửa thể hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi tay, rầm rầm, ngoài cửa phòng lập tức xông lên một nhóm thị vệ nước Tiên Nô, mọi người khôi giáp màu đỏ, miệng đen mặt đen.

"Thái tử có gì phân phó?" Thủ lĩnh Thị vệ bước lên trước, cung kính hành lễ.

"Thái tử?" Liễu Nha đột nhiên nghe được U Dạ La nhỏ giọng hô, nàng ngược mắt, về mặt U Dạ La đã đại biến.

Thái tử? Chẳng lẽ tên sắc ma này chính là Thái tử nước Tiên Nô? Không thể nào? Trời ạ, nàng trêu chọc phải nhân vật lớn nào đây?

Chương 31: Là phúc hay họa?

Chỉ là một ý nghĩ chợt loé lên, U Dạ La đưa tay gạt màn che màu xanh sau lưng xuống, bao trùm ở trên người Liễu Nha. Vẻ mặt hắn nghiêm túc tới cực điểm.

Không khí trong phòng nhất thời đông băng, Liễu Nha bởi vì trên người có vật che đầy nên cũng từ từ ngẩng đầu lên từ trong ngực U Dạ La, ngoái đầu nhìn lại, sau lưng, Thái tử đã là khoác long bào, dải lụa màu đỏ tía, hoa văn chim hạc uốn lượn, sợi tóc đỏ nhạt ả nấp như cũ hơi có vẻ xốc xếch khoác lên đầu vai, trông mất màu xanh cười yếu ớt tràn đầy ác ý trên đầu.

Giờ phút này người đàn ông này đang vô cùng hưởng thụ vẻ mặt Liễu Nha ngây người như phỗng, khóe môi vui vẻ nhếch lên.

"Các hạ chính là Thái tử Tiên Vu của Tiên Nô?" U Dạ La nặng nề mở miệng, nhưng cũng không hành lễ.

"Không sai, hiện tại ngươi đã biết chộc phải nhân vật nào rồi chứ?" Nam nhân lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) phát nhẹ ống tay áo, một đôi mắt như có điều suy nghĩ không rời Liễu Nha nửa bước.

"Không sai, hiện tại chúng ta rốt cuộc cũng biết, hóa ra nước Tiên Nô lại dùng lễ nghi như vậy để đối đãi với Sứ giả Kim Lang Vương triều! Thanh phi nương nương, người không sao chứ!" U Dạ La cung kính hành lễ với Liễu Nha, hơn nữa cố ý nhấn mạnh bốn chữ "Thanh phi nương nương".

Liễu Nha ngẩn ra, lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của U Dạ La, lời kéo lụa mỏng màu xanh hướng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi hé ra lập tức che miệng mà khóc: "Không có việc gì mới là lạ, nếu như Hoàng thượng mà biết chuyện thân thể Bôn cung bị" Nàng xoay người lại chỉ Tiên Vu Thái tử, cả người khóc run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc hoa lệ đầm mưa, thiên lộ thu cảnh, vô hạn làm người ta thương yêu.

"Thanh phi?" Tiên Vu ngẩn ra, mặt hơi biến sắc, Thủ lĩnh Thị vệ bên cạnh cũng luống cuống tay chân.

Gần đây thế lực của Kim Lang Vương triều không thể khinh thường, trăm ngàn năm qua, vẫn luôn nhòm ngó nước Tiên Nô, hôm nay nước Tiên Nô đưa giong Tân phi của Kim Lang Vương triều. Hậu quả sao chịu nổi!

"U Tướng quân, chúng ta trở về nước, Thái tử nước Tiên Nô dưới một người trên vạn người mà còn không hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ, nước ta sao có thể kết thân cùng quốc gia như vậy, chúng ta hãy trở về thôi!" Liễu Nha xoay người rời đi, nàng kiên quyết lại làm cho ánh mắt Thái tử mới vừa còn vênh vào hống hách bỗng tối sầm lại.

"Thanh phi nương nương. . . ." Trong lòng hắn xoay chuyển, bước nhanh đến phía trước ngăn cản đường đi của Liễu Nha, con mắt xanh trong trẻo lạnh lùng cùng tốc độ lời nói ưu nhã mới vừa rời mơ hồ tản ra cái gọi là khí chất cao quý.

"Còn có gì dạy bảo?" Liễu Nha không kiên nhẫn giương mắt nhìn hắn, nam tử sáng sủa anh tuấn, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, nàng quả quyết sẽ không tin tưởng, nam tử trước mắt chính là người kinh khủng như vậy.

"Mới vừa thật sự là hiểu lầm!" Tiên Vu nhỏ giọng nói, vừa dứt lời, người hầu cận thân lại cẩn thận dẫn theo một cô nương áo đỏ vào phòng, thấy tình cảnh này, không khỏi có chút sững sốt: "Thái tử, rốt cuộc cũng tìm được vũ nương bỏ trốn."

Liễu Nha vừa thấy nữ tử trang dung xinh đẹp, thân thể lập tức lui về phía sau hai bước, giữ vững khoảng cách an toàn cùng xú Thái tử này.

Hóa ra thật sự là một hiểu lầm!

U Dạ La ở bên cũng không kiên nhẫn nhíu mày.

Khóe miệng Tiên Vu kéo nhẹ, giữa con ngươi sáng ngời phóng ra băng hoa, "Đều tại ngươi, trễ như thế mới đến!"

Người hầu cận thân lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Liễu Nha lập tức cảm nhận được một hồi lúng túng, nàng mím môi thật chặt, kéo U Dạ La bước đi.

"Thanh phi nương nương, ta thật là có lý do không thể nói!" Tiên Vu ở phía sau sâu kín mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn, giống như ả nấp cái gì.

"Đây là vấn đề của ngươi, hiện tại ta chỉ muốn trở về nói chuyện này cho Hoàng thượng!" Liễu Nha che mặt lần nữa, cau mày.

Tiên Vu không ngăn trở nữa, chỉ là trầm mặc nhìn Liễu Nha đi ra khỏi gian phòng.

"Các ngươi lui xuống đi!" Tiên Vu lạnh lùng phát tay một cái, Thị vệ cận thân chau mày, không nịn được tiến lên: "Thái tử điện hạ, độc của người. . . ."

."

"Không cần!" Hai mắt hắn tối sầm lại, lạnh lùng mở miệng, trực tiếp tiến lên nhặt áo Liễu Nha dưới đất lên, đợi sau khi cửa phòng đóng lại, nhẹ nhàng đem áo đặt ở dưới mũi người nhẹ.

"Thanh phi nương nương? Tại sao trong cung của ta không có người thú vị như vậy!" Hắn cười một tiếng, tự lẩm bầm

Vừa tiến ra gian phòng, thần kinh căng thẳng khắp người Liễu Nha lập tức trở nên lỏng, Từ Đễ tiến lên, thấy dáng vẻ nàng nhếch nhác hơi giật mình, nhanh chóng dẫn nàng vào trong phòng sửa sang lại áo.

Khi Liễu Nha bước ra từ trong phòng lần nữa thì nàng bất gặp gương mặt tuấn tú của U Dạ La bởi vì giận dữ mà nhú chặt, hắn mím chặt môi trầm giọng nói: "Rốt cuộc ngươi còn muốn gây phiền toái cho ta tới khi nào? Tại sao ngươi không thể nhận rõ đây là mệnh của ngươi!"

Khi hắn nói lời này, hai mắt đen như mực của hắn thông xuống, sáng lóng lánh, ướt át giống như có thứ gì vỡ vụn, lại có cái gì chảy vào trong lòng hắn.

Liễu Nha đối mặt với chỉ trích của hắn đột nhiên lửa giận tăng mạnh, muốn vùn uất ức phải lấy ra phát tiết vào giờ khắc này, nàng giẫm mấy bước tiến lên, đứng ở trước mặt U Dạ La, đầu lông mày nổi lên gân xanh: "Cái gì gọi là mệnh của ta, chẳng lẽ vào cung, xuất cung, thậm chí lần lượt mạo hiểm đều là mệnh của ta sao? Không phải, người khởi xướng hết thảy đều là ngươi, nếu như đêm đó ngươi không giao ta cho Kim Huy, ta đã sớm cùng Lục Ánh chạy ra khỏi thành rồi, tất cả đều là ngươi tạo thành! Tại sao muốn ta chấp nhận? Chẳng lẽ mệnh của ta phải vật lộn trong trần thế này sao? Ta không phục, mệnh của ta do ta tự mình làm chủ!"

Đối mặt với sự bộc phát của Liễu Nha, U Dạ La không có mở miệng, hắn chỉ kinh ngạc nhìn nàng, thường ngày trong mắt hắn tỉnh táo tinh mịch nay xen lẫn vẻ mặt phức tạp, không chỉ có tức giận, hình như còn có rất nhiều cảm xúc không nói ra được.

"Lần này cũng giống như vậy, thật vất vả ta mới trốn thoát khỏi nhà tù, vậy mà ngươi lại bắt ta trở lại! U Dạ La, ngươi có lập trường gì mà chỉ trích ta? Con kiến hôi còn muốn sống, huống chi ta là một con người!"

U Dạ La nhàn nhạt xoay người, trên trán từ từ nhú ại, có chút bất lực, tuy nhiên giọng hắn lạnh lạnh như cũ. "Ngươi mệt mỏi rồi, vẫn nên nghỉ ngơi đi!"

"." Trần đầy oán giận, thiếu đối tượng phát tiết.

Hắn bước nhanh đến phía trước, lúc bước đến cửa phòng, hắn đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu như ta đoán không sai, nhất định ngày mai Tiên Vu Thái tử sẽ phái người tới lấy lòng, có lẽ lần này đối với ngươi là phúc, không phải họa!" Hắn khẽ thờ dài một hơi, đầu nhẹ rũ xuống, ra khỏi gian phòng.

Bên ngoài, mưa rơi càng lớn, hạt mưa không ngừng đập vào mái hiên, phát ra tiếp lộp độp, làm cho trong lòng người càng thêm phiền muộn.

"Cô nương, người không nên trách cứ Tướng quân, hắn trở lại, biết người lại len lén chạy ra ngoài, sắc mặt cũng thay đổi, bởi vì." Từ Đễ do dự tiến lên, "Nghe nói Thái tử nước Tiên Nô trúng độc, Thái tử đã hạ lệnh, không cho phép tất cả nữ tử trong dịch quán bước ra cửa phòng nửa bước!"

Liễu Nha không ngoài đầu lại, thân thể nằm ở trên lan can bạch ngọc, dựa vào lan can nghe tiếng mưa rơi.

Mệnh. Cái gì gọi là mệnh? Mệnh là do ta không phải do trời!

Một đêm bình an vô sự, nhưng sáng sớm hôm sau, Từ Đễ liền đi vào bẩm báo, nói là có vị công tử muốn gặp Liễu Nha, Liễu Nha ngăn ra, có chút nghi ngờ, nhưng dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm, vì vậy kêu Từ Đễ dẫn người đi vào.

Khi bóng dáng cao lớn đi vào phòng, Liễu Nha có chút hốt hoảng, là hắn, xú Thái tử, không nghĩ tới thật bị U Dạ La nói trúng.

Hắn đứng ở dưới ánh nắng mới lên hướng nàng mỉm cười, nụ cười kia, đã bớt vài phần giận dữ, khát máu, tối tăm, lại trong sáng hơn rất nhiều.

"Chúng ta vẫn nên đi ra ngoài tán gẫu!" Cùng hắn ở một phòng, Liễu Nha như có như không cảm nhận được cảm giác bị áp bức, có lẽ là ánh mắt nam tử luôn hữu ý vô ý di chuyển ở trên mặt nàng.

Nam tử cũng thoải mái, chỉ nhỏ giọng nói nhỏ cái gì ở bên tai người hầu cận thân hôm qua, khi Liễu Nha đi ra khỏi gian phòng, trong phòng khách đã sớm chuẩn bị tốt rượu ngon món ăn ngon, ánh mặt trời mới lên, không khí trong sạch, tất cả đều rất vừa lòng, trừ thái độ khó hiểu của Thái tử bên cạnh.

Sau khi ngồi, Thái tử cũng dứt khoát lời đầu tiên uống 3 chén, để Mạc rượu xuống, hắn khẽ nhấp khóe môi mỉm cười: "Ba ly rượu này bởi vì chuyện hôm qua có nhiều mạo phạm đối với Thanh phi nương nương!"

Liễu Nha nhàn nhạt gật đầu, chuyện hôm qua dĩ nhiên không truy cứu, vì vậy cũng bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, xem như lấy lệ.

"Nghe nói Kim Lang Vương triều nghiêm cấm, không biết vì sao Thanh phi nương nương có thể xuất cung, hơn nữa vượt qua Thiên Sơn, lợi qua vạn thủy, ngàn dặm xa xôi tới nước Tiên Nô ta?" Hắn nhìn Liễu Nha cười nhạt, nhưng ánh mắt quan sát cũng khiến trong lòng Liễu Nha không vui.

"Chỉ là ngoài ý muốn!" Nàng nhàn nhạt mở miệng, không nguyện ý mở miệng nữa. Tiên Vu thấy nàng mắt hừng, nên cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ tự mình rót rượu, mấy chén xuống bụng, chỉ thấy U Dạ La nhú chặt mày từ trước viện mà đến.

Nhìn thấy hai người chuyện trò vui vẻ, U Dạ La có chút kinh ngạc, hoàn thành nhiệm vụ là mục đích cuối cùng trong chuyến đi này của hắn, hắn tiến lên,

đứng ở bên cạnh Liễu Nha, mặt không biến sắc.

"U Tướng quân đúng không? Người đã trở lại? Vào cung có gặp được phụ hoàng ta không?" Tiên Vu để ly rượu xuống, mày rậm hơi giương lên.

U Dạ La nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Vậy cũng gặp qua hoàng muội của ta sao, không biết hoàng muội của ta cho Tướng quân đề gì?" Hấn cười càng thêm vui vẻ.

Về mặt U Dạ La đột nhiên trở nên nặng nề.

"Nhìn về mặt Tướng quân, vấn đề nhất định không đơn giản, không bằng nói ra nghe xem, có lẽ thân là hoàng huynh ta sẽ biết ý định của muội muội cũng không chừng!" Hấn hơi dừng một chút, tiếp tục nói: "Coi như đây là bồi tội vì chuyện ngày hôm qua với Thanh phi nương nương!"

U Dạ La hơi nhũn mày, quả nhiên, Tiên Vu đang lấy lòng, hấn cũng không có khách khí, đem đề khó của Tiên Vu Công chúa đặt trong ngực ra bày tại trên bàn đá.

Vừa nhìn xuống, Tiên Vu Thái tử hơi kinh ngạc, trên mặt lập tức hiện ra vẻ lẫn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: U Dạ La khác thường

Tóc dài màu vàng như hoàng kim lóe sáng, trường bào màu tím sồi tơ như là nước lắng lắng chảy lướt qua, tơ vàng tung bay mềm oặt trên giường, trông mắt xanh biếc yêu dị giống như cỏ xi rêu ẩm ướt, trắng nõn mà thâm trầm, không nhìn thấy đáy, trên mặt lười biếng cho dù có mặt nạ hoàng kim che chắn, vẫn luôn tản mát ra cảm giác đặc biệt đè nén, khiến Mạc Thương đang hầu hạ Hoàng thượng cũng cảm nhận rõ thân thể này uy nghiêm đáng sợ.

"Hoàng thượng." Hấn tiến lên, khẽ mở miệng.

"Trẫm muốn đích thân đi!" Ánh mắt nam tử cuối cùng thu hồi lại từ phía chân trời xa xôi, hấn chuyển con mắt, khoe môi lãnh bạc.

"Hoàng thượng muốn xuất cung?" Trên mặt Mạc Thương lập tức thoáng qua kinh hoàng.

"Thế nào?" Tròng mắt xanh u ám tối sầm lại, Kim Minh không vui nhìn chằm chằm Mạc Thương. Hấn ngược lại trầm tư, giống như đã lâu rồi không rời khỏi hoàng cung làm người ta không thoải mái này!

"Hoàng thượng, Kim Lang Vương triều có quy củ hơn một nghìn năm, Hoàng đế thân thể ngàn vàng, gắn bó với an nguy quốc gia, không thể tùy tiện xuất cung!" Mạc Thương lập tức quỳ gối xuống đất, dập đầu mấy cái thật mạnh, thỉnh cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

"Quy củ? Trẫm là Hoàng thượng, trẫm chính là quy củ!" Kim Minh lạnh lùng đứng dậy, không kiên nhẫn phát ổng tay áo.

"Nhưng." Mạc Thương quỳ xuống đất không đứng dậy.

"Không có nhưng gì hết, Mạc Thương, người đi chuẩn bị một chút, buổi trưa chúng ta sẽ lên đường, nhớ, chỉ có trẫm và người!" Hấn lạnh lùng cường điệu, giọng nói cao thâm khó lường khiến Mạc Thương quỳ xuống đất không dậy nổi toát ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Triều Huy điện, Kim Huy nghe tin Hoàng thượng muốn xuất cung thì lập tức đứng ngồi không yên.

"Mạc Thương, người trở về trước, ngàn vạn lần đừng để Hoàng thượng sinh nghi, chuyện này chúng ta chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn!" Kim Huy nhanh chóng làm ra quyết định, đi đến trước mặt Mạc Thương mở miệng thật khẽ.

"Hoàng thượng nói rồi, chỉ có ta cùng với Hoàng thượng thôi, Vương gia vạn lần không được."

"Yên tâm đi, Bôn vương sẽ không để cho người bại lộ, chỉ là dọc theo con đường này, người phải đề phòng kỹ hơn!" Kim Huy ý vị sâu xa vỗ vỗ bờ vai của hấn, ánh mắt nặng nề.

"Dạ, Vương gia!"

Nhưng Thiên đứng ở một bên, trông thấy Mạc Thương ra khỏi Triều Huy điện, suy nghĩ một chút, tiến lên bẩm: "Vương gia, có muốn thuộc hạ ở Mạc Giang quân giúp một tay hay không?"

Kim Huy lắc đầu một cái: "Bây giờ mới là cuối tháng, vấn đề cũng không lớn, chúng ta hãy cẩn thận làm việc, Hoàng thượng, hấn đã hoài nghi rồi!"

"Thế nào?" Về mặt U Dạ La không khăn trương tựa như mới vừa rồi, hấn tiến lên trước nhìn Tiên Vu.

"Ngươi xác định đây là đề hoàng muội đưa cho ngươi sao?" Tiên Vu nhẹ giọng nói.

"Thiên chân vạn xác!" U Dạ La nhỏ giọng nói.

"Như vậy, Thanh phi nương nương, nếu như đề thi này đúng là hoàng muội ra, ta khuyên hai vị nên mau sớm trở về nước đi!" Tiên Vu đứng dậy, cười nhạt một tiếng.

"Ý của ngươi là." Liễu Nha không hiểu.

U Dạ La giật mình, ánh mắt trở nên nặng nề.

"Chuyện này là mười năm trước, có một tăng nhân vân du bốn phương từ phương Tây mang tới một câu hỏi khó, lúc còn bé hoàng muội đã thích câu hỏi kỳ kỳ cổ quái, nhưng dốc lòng nghiên cứu mười mấy năm qua cũng không có thành quả, nếu nàng đem đề thi khó này giao cho quý quốc, vậy thì tỏ rõ, nàng không muốn kết thân cùng Hoàng thượng quý quốc!"

"Ồ" Liễu Nha nhẹ nhàng đáp một tiếng, cũng không quá để ý, nhưng U Dạ La lại rơi vào trầm tư.

Một ly trà xanh, hai đĩa dưa cái, cuộc sống của Liễu Nha trôi qua vừa lòng chưa từng có, hiện tại, nàng là người Thanh Quán bị nhốt ở thanh lâu —— Thanh Thanh, không lo ăn, không lo mặc, càng không phải làm bất cứ chuyện gì, chỉ phải đợi, đợi Hoàng đế biến thái phái người tới mang nàng trở về.

Có lẽ vị Hoàng đế kia đã quên lãng nàng cũng không chừng!

Ngước mắt trông thấy U Dạ La đứng ngồi không yên, vốn cho là mình sẽ hả hê, nhưng lại không có, nghĩ nghĩ lại, trong lòng của nàng sinh ra ý nguyện muốn trợ giúp U Dạ La, nhưng mà lại để cho một nữ tử như hoa như trăng rơi vào nhà tù hoàng cung. Nàng lắc đầu một cái, cuối cùng vẫn quyết định coi như việc không liên quan đến mình, vắt gò ngồi xem.

U Dạ La đứng dậy, so sánh với Liễu Nha vui vẻ, hấn lại giống như kiến bò trên chảo nóng. Thời gian đã không còn nhiều lắm, hấn phải mau sớm giải quyết vấn đề, đưa công chúa mang về Kim Lang Vương triều.

"Năm tù nhân, 100 hạt đậu. Đây tốt cùng là phá đề kiểu gì?" Hấn tức giận mở miệng, bộp một tiếng, ném đề mục trên cái bàn tròn, cực kỳ tức giận ngồi xuống. "Phập!" Âm thanh cắn dưa chuột, lại nhấp một ngụm trà xanh, Liễu Nha liếm mắt cúi đầu thương thức, chắc chắc ra tiếng.

"Mỗi người phải bắt. Bắt nhiều nhất cùng lắm, thiếu đều phải bị xử tử."

Phập!" Một miếng nữa, xem thường bay vùn vụt.

"Ai có thể sống sót? Đề thi nhảm chán như vậy!" U Dạ La không kiên nhẫn gỡ đầu, tóc đen bị hấn xoa có chút xóc xếch, nhưng không giấu diếm được cái khuôn mặt tuấn mỹ mê người kia.

"Phập!"

U Dạ La không kiên nhẫn trừng qua, Liễu Nha nhận được ánh mắt giống như giết người, ngậm chặt dưa chuột trong miệng, môi anh đào đóng chặt ở chung một chỗ nhai nhai không tiếng động, khuôn mặt kia uất ức dễ dàng làm cho người ta sinh ra xót thương hiểu lắm.

U Dạ La phiền não ngoái đầu nhìn lại, còn không ngừng làm bầm như cũ: "Muốn giết người, giết đứt khoát toàn bộ là được!"

"Hừm!" Âm thanh đáng ngờ truyền tới lần nữa, hấn lại không kiên nhẫn quăng đầu tới, "Mặc Thanh Thanh, rốt cuộc ngươi muốn chơi tới khi nào?"

Liễu Nha thoải mái thưởng trà bỗng ngưng, trong ánh mắt xẹt qua kinh ngạc, nhẹ nhàng đặt tách trà sứ trắng xuống: "Mặc Thanh thanh? Làm sao ngươi biết ta họ Mặc?"

Nàng xuyên qua, mọi người chỉ kêu nàng là Thanh Thanh mà thôi!

Trong nháy mắt về mặt U Dạ La hơi lúng túng, hấn đứng dậy, trường sam màu xanh kéo lê đường cong bẹn nhọn, nhanh chóng xoay người trầm giọng nói: "Ta không biết!"

"Không biết? Ngươi biết rõ ràng thì có!" Liễu Nha ngẩn ra, nhìn bóng lưng quen thuộc kia mà sinh ra hoài nghi lần nữa.

U Dạ La bước nhanh ra ngoài.

"Chúng ta trao đổi, nếu như ngươi nói cho ta biết tất cả chuyện ngươi biết, vậy ta sẽ giúp ngươi giải quyết đề thi khó này!" Liễu Nha gọi hấn lại.

Bước chân ngừng lại một chút, U Dạ La từ từ ngoái đầu nhìn lại, giọng nói kiên quyết: "Ta không biết gì cả. Lại nói, ngươi cũng không có nắm chắc có thể giải quyết đề thi khó này!"

Hắn nắm chặt môi mỏng cùng giữa đầu lông mày lộ ra khinh miệt khiến Liễu Nha tức giận. Liễu Nha tiến lên, đem tờ giấy bị hắn vo thành cục trên bàn vuốt thẳng ra.

Cẩn thận phán đoán, nhìn thấy vẫn như rơi vào trong sương mù, nàng ném cục giấy đến trước mặt U Dạ La: "Đọc cho ta!"

U Dạ La đứng tại chỗ hơi do dự, thấy vẻ mặt khác thường của Liễu Nha, cuối cùng hắn vẫn nhặt cục giấy lên, nhẹ nhàng mở ra. "Có 5 tù nhân thông minh phân biệt bằng các con số liên tiếp, giả sử có 100 hạt đậu buộc trong bao tải đậu, quy định mỗi người bắt ít nhất một hạt, mà người bắt nhiều nhất cùng ít nhất đều bị xử tử, nếu như bắt nhiều như nhau cũng sẽ chết. Giữa bọn họ không thể trao đổi, nhưng ở thời điểm bắt, có thể lấy ra đậu còn dư lại đếm. 100 hạt đậu không cần chia hết toàn bộ, hỏi trong bọn họ người nào còn tỷ lệ sống lớn nhất?"

". Đúng là đề khó!" Liễu Nha ngẩn ra, nhưng dựa vào cái đầu phát triển hơn mấy ngàn năm so với người cổ nhân, nàng lấy ra bút lông, khó khăn ghi đơn giản nội dung câu hỏi.

U Dạ La thấy nàng viết nghiêm túc, không khỏi đi đến gần nhìn, trong ánh mắt xẹt qua kinh ngạc lẫn ngỡ.

"Chữ của ngươi. . . ." Hắn không có nói tiếp, chỉ ngược mắt hỏi nàng: "Như thế nào?"

"Chưa ra hình dáng gì! Ta cũng không phải là Thần Tiên, không thể nào tính ra nhanh như vậy, hơn nữa ngươi lấy cái gì trao đổi cùng đáp án của ta?" Rốt cuộc viết xong, Liễu Nha nhẹ nhàng thở ra một hơi, ghét bỏ đem bút lông vứt sang một bên, khiêu khích trừng hắn.

"Trao đổi, chờ ngươi cho ra đáp án rồi hãy nói!" U Dạ La cười lạnh, khôi phục giọng điệu lạnh nhạt, từ từ chấp đôi tay sau lưng, đi ra khỏi gian phòng.

Ánh mặt trời sáng chói chiếu rọi ở trên lưng hắn, Liễu Nha bắt đầu lo lắng, đột nhiên cảm thấy U Dạ La này không đơn giản giống như nhìn từ bề ngoài, trong cơ thể của hắn mơ hồ có bóng dáng người kia, cô đơn cùng phiến muộn nhàn nhạt lại sâu xa không có giới hạn.

Nàng rũ rèm mắt xuống, vừa muốn xoay người lại, đột nhiên bị trận gió bên ngoài thổi trửng thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, trước mặt chợt lóe lên ánh vàng, một đôi bàn tay bắt được cổ tay của nàng: "Ngươi khiến ta tìm thật vất vả!"

Âm thanh lạnh lẽo tà mị hết sức, mang theo vui sướng cùng âm lãnh vì phá băng ra, chỉ một câu đã đủ khiến trái tim Liễu Nha từ trên Thiên đường xuống địa ngục.

Tờ giấy trong tay từ từ bay xuống, chữ bút lông giống như chữ gà bới giương nanh múa vuốt.

Kim Minh? Hắn tới, tới thật nhanh, thật gấp, thật làm người ta ứng phó không kịp!

Thân thể đột nhiên bị nam tử quăng lên trên giường, Liễu Nha còn chưa kịp giãy giụa, áo đã bị người nhấc lên.

Hoàng đế biến thái, vừa thấy mặt thể nhưng. Ô oa oa, cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Kim Minh khát vọng được người tiếp nhận

Đầu chôn ở trong áo ngủ bằng gấm màu lam, Liễu Nha có chút khó thở, nam nhân lại vui thích mò trên người, bắt đầu có chút thô bạo, cuối cùng lại có chút dịu dàng. Xúc cảm man mát lạnh lạnh lại hơi ngứa khiến Liễu Nha càng thêm không thể hô hấp.

"Buông tay!" Nàng cắn răng nghiêng lợi mở miệng, nắm ngón tay dùng sức bắt được bàn tay nam nhân, muốn vặn bung ra, nhưng lại phí công, vẫn không nhúc nhích.

Hô hấp nóng bỏng của nam nhân phun trên cổ của nàng, nàng cảm thấy chán ghét hơn, nhưng thân là nữ tử trời sinh nhu nhược khiến nàng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

"Ta rất nhớ ngươi. . . ." Nam tử lẩm bẩm mở miệng, giọng điệu mập mờ khó khăn ấy tựa như sợi tơ mềm mại dẻo dai quấn đầy ở trên người nàng, gây không được kéo không bung, từng sợi tơ như thiên đầu vạn tự.

Liễu Nha ngẩn ra, nắm chặt lấy bàn tay lực lượng hơi buông lỏng của hắn, cũng bởi vì hơi buông lỏng nên sức tiến công của nam nhân càng thêm sắc bén, đôi tay không đứng đắn bắt đầu chạy lung tung, vừa bắt đầu là eo ếch, sau đó là sóng lưng bóng loáng giống như tơ lụa của nàng, khi hắn muốn đánh úp tới ngực của nàng thì Liễu Nha đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ra sức nắm chặt lấy bàn tay to của hắn lần nữa.

Cửa phòng phịch một tiếng bị đóng mở, Liễu Nha khó khăn quay mặt sang, mắt cơ hồ bị ép tới thay đổi hình dạng, trong lúc mơ mơ hồ hồ, chỉ thấy một bóng dáng màu xanh đen đứng nghiêm ở cửa, tia sáng mặt trời bao phủ xuống, cho nàng một tia hi vọng.

"U."

"Đi ra ngoài!" Kim Minh ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng rống một tiếng, âm thanh lạnh lẽo giống như Diêm La địa ngục, mắt xanh yêu dị lấp lánh mê người.

U Dạ La đứng ở nơi cửa phòng, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, hai mắt như đầm đen trong nháy mắt trở nên mơ hồ, u buồn, giống như có thứ gì đó vỡ ra, bay đi mất.

"Đi ra ngoài!" Giọng nói lạnh lẽo vô cùng của nam nhân vang lên lần nữa, chỉ là lần này, tăng thêm một phần rét lạnh và uy nghiêm đáng sợ không thể bỏ qua, một tầng to mầu nhân nhật nổi lên trong tròng mắt xanh biếc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào U Dạ La ở cửa phòng.

U Dạ La nắm chặt hai quả đấm, từ từ xoay người, ở trong ánh mắt đầy mong đợi của Liễu Nha, đi về phía trời sáng, cho đến khi lờ mờ biến mất. Hắn mang đi ánh sáng duy nhất của nàng.

Cửa phòng đóng lại, ánh nắng ấm áp bị chặn lại bên ngoài, trong phòng tràn đầy khí lạnh làm người ta hít thở không thông. Liễu Nha cắn chặt môi anh đào, đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, nàng cảm thấy mình tựa như một món đồ chơi, không ngừng bị người đàn ông này đùa giỡn ở lòng bàn tay.

"Người. Sờ đủ chưa?" Nàng lạnh lùng mở miệng, giọng điệu dạy bảo khiến trong mắt xanh biếc của nam tử thịnh nộ tàn ác giống như ngọn lửa tùy ý bốc cháy lên, hần nhủu mảy lại, tay trái vừa dùng lực, trong không khí đột nhiên truyền đến âm thanh xương rắc rắc, hần muốn nữ tử này khuất phục, nhưng nữ tử này lại hừ cũng không hừ, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng, duy trì đường cong vừa rồi.

Hắn ngẩn ra, trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, hơi nhướng mi, sau đó lại gằn mặt của nàng, dùng âm điệu tức giận nói: "Ta cho là những ngày người rồi đi sẽ cực kỳ nhớ nhung ta!"

Liễu Nha khó khăn xoay mặt, nhe răng nhếch miệng đối diện với con người lạnh lùng tàn khốc như tảng băng ngàn năm: "Nhớ nhưng? Nhớ nhưng người làm cái gì? Nhớ nhưng người ngược đãi ta như thế nào sao?" Khóe môi nàng đột nhiên nâng lên châm chọc, châm chọc này hiện lên lúc khuôn mặt nàng bị ép tới biến hình, cực kỳ không phối hợp.

Nam tử trầm mặc, đột nhiên buông nàng ra, lật người nằm xuống trên giường, chỉ là hai chân thon dài vẫn đề ở trên người Liễu Nha như cũ.

Tóc vàng tán lác trên mặt áo ngủ bằng gấm màu lam, tạo thành bức tranh sơn thủy diêm dúa lờ lợt, màu đỏ khát máu nơi đáy mắt từ từ rút đi, mắt hần từ từ trở nên sáng trong, xinh đẹp như lá xanh mùa xuân, nhưng chỗ sâu đáy mắt ẩn giấu rét lạnh tận xương không thể bỏ qua.

Liễu Nha khó khăn lật người lên, đối mặt nóc nhà, thở mạnh giống như là một con mèo chết chìm.

Nam tử an tĩnh nhìn nóc nhà, khóe môi cười vì mím môi thật chặt mà tạo thành đường cong sắc bén, có một tia cao ngạo, một tia quật cường, nhưng nhiều hơn cả là sự cô đơn.

Liễu Nha thận trọng đưa mắt liếc về phía hần, nam tử trầm tĩnh khác thường khiến trong lòng người thấp thỏm.

"Người chán ghét ta?" Hồi lâu sau, hần lạnh lùng mở miệng, đột nhiên ngồi dậy, cúi chỏ chống trên đỉnh đầu, hai mắt sáng loáng nhìn Liễu Nha.

"." Lời nói khẳng định vọt tới bên môi, lại bị cô đơn cùng cô độc trong ánh mắt hần ép trở về.

"Có phải người chán ghét ta hay không?" Nam tử kiên nhẫn hỏi tới cùng, cặp mắt xanh xinh đẹp như lưu ly, Liễu Nha thấy được cái bóng của mình, nhỏ nhỏ, gương mặt to hoảng sợ nhìn nam nhân.

Có phải người chán ghét ta hay không —— câu này được nam nhân hỏi ra, giờ phút này đến tột cùng là trong lòng bắt lực đến cỡ nào?

Liễu Nha không trả lời, chỉ là quỹ thần xui khiến lại nhẹ nhàng nâng tay xoa lên trên mái tóc vàng của nam tử. Trong vài giây đầu tiên, nam tử có chút kháng cự, khóe môi hơi co rúm, nhưng sau đó hần giống như nhanh chóng thích ứng loại vuốt ve này, lạnh lẽo cùng tịch mịch tựa hần băng mùa đông trong nháy mắt từ từ hòa tan.

Hần gợn tay tháo xuống mặt nạ hoàng kim của mình, trong nháy mắt đó vẻ đẹp mỹ lệ khiến tâm tư Liễu Nha có chút hoảng hốt, tay trắng nõn có chút cứng ngắc, hơi dừng lại trên tóc hần.

Nam tử nhẹ nhàng nhủu mày, giống như không thích Liễu Nha sờ sờ, hần từ từ dịch đầu, tự động dán lên tay Liễu Nha. Khi gương mặt tuyệt mỹ của hần đụng vào tay nhỏ bé của nàng thì trong nháy mắt tròng mắt xanh u ám chợt trở nên trong trẻo sáng ngời, hần từ từ kéo khóe môi ra nụ cười nhạt nhòa, nụ cười xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Một thế giới đầy hoa, lá cây đầy trời, tiếng cười khuyh đảo trời đất. Những từ ngữ này vốn dùng để hình dung nụ cười của nữ tử, lúc này thế nhưng không đủ để hình dung nụ cười nam nhân này.

Trái tim Liễu Nha chợt bị cái gì đó kích động, nàng đột nhiên nghĩ đến, có lẽ Hoàng thượng không hề tàn bạo và biến thái giống nhìn từ bề ngoài.

Hần cũng có một trái tim khát vọng được người tiếp nhận hần chứ !

Nam tử cúi người, tựa đầu nhẹ nhàng vào trên gối đầu thêu của Liễu Nha, mặc cho Liễu Nha vuốt ve tóc vàng của hần, mặt của hần, sau đó từ từ nhắm

mất lại.

Chân mày hắn còn nhăn thật chặt, chỉ là trên mặt không hề thô bạo nữa, mà từ từ trở nên bình thản.

Hắn đưa cánh tay qua ôm nữ tử từ ôm vào trong ngực, giống như một hài tử đem mặt hướng về phía nữ tử, lắng nghe hô hấp của nữ tử.

Hô hấp của hắn từ từ trở nên đều đều, bình tĩnh, từ từ nặng nề.

Liễu Nha dời mắt nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, đây là lần đầu tiên nàng quan sát Hoàng đế thô bạo thành tính ở khoảng cách gần như vậy, lông mi thật dài màu đen nhẹ nhàng nhấp nháy, ở dưới ánh mắt thâm thúy tạo thành bóng mờ xinh đẹp, giống như bướm bướm mới sinh phe phẩy đôi cánh mỏng, đôi môi đỏ tươi lại mỏng manh khẽ mím, nhất đi thô bạo cùng tà mị những ngày qua, lại tăng thêm một phần hồn nhiên làm cho người ta khác cốt ghi tâm.

Kim Minh đang ngủ say cực kỳ giống Kim Nhật không một chút tâm cơ. Liễu Nha nhẹ nhàng bữu bữu môi, buông xuống một kết luận.

Bên ngoài phòng, có một bóng người nhẹ nhàng thoáng qua, tiếng bước chân rất nhỏ cắt đứt suy nghĩ của Liễu Nha. Nàng cau mày, nhẹ nhàng động động thân thể, muốn thu hồi cánh tay nhưng trên mặt nam nhân đột nhiên có chút bức bối, lông mi khẽ run, mắt xanh cần nuốt lòng người dường như muốn phá kén bay ra. Liễu Nha lập tức đem tay nhỏ bé trở về chỗ cũ, cũng không dám làm xằng nữa.

Rốt cuộc nam nhân cũng yên ổn lại, hắn rất không muốn xa rời nàng, hai chân kẹp chặt lại thân thể của nàng, giam cầm nàng trong ngực.

Mệt quá, tiếp tục như vậy, tay của nàng sẽ rất tê!

Không biết đã trải qua bao lâu, ngoài cửa sổ, trời sáng từ từ biến mất, mặt trời khuất núi, bóng đêm âm thầm buông xuống, nhưng Liễu Nha lại nghe được tiếng bụng kêu ừng ực.

Ừm, thật đói! Nàng nhàm chán vô cùng nhìn nóc nhà.

Ngoài cửa phòng, Mạc Thương xuyên qua song cửa sổ chạm trở, lạnh lùng nhìn tất cả, khóe môi mím chặt lại, để lộ ra lo lắng.

Đêm tối của Kim Minh là thuộc về một người khác

U Dạ La đứng ở sau lưng Mạc Thương, không nói một lời, chỉ là tay nắm chặt hai quả đấm từ từ nổi lên gân xanh, đường cong tuấn tú lạnh lùng, khóe môi ẩn hiện đường cong khát máu.

Lưu ly Cung, Thái hậu vừa nghe tin Hoàng thượng xuất cung xong thì sắc mặt đại biến, nước trong ly trà nóng vẩy vào trên làn váy.

"Mẫu hậu!" Kim Huy tiến lên, ánh mắt không hiểu.

"Huy nhi, người xác định Minh nhi đi nước Tiên Nô?" Trong giọng nói của Thái hậu cũng để lộ ra lo lắng.

"Mẫu hậu, hôm nay chỉ là ngày hai mươi lăm, cuối tháng, người không phải lo lắng!" Kim Huy nhẹ giọng mở lời an ủi nàng.

"Huy nhi, mau chóng chạy tới nước Tiên Nô! Chỉ mong. Chỉ mong tới kịp!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hiểu lầm đau lòng

Bóng đêm nặng nề, bóng trăng âm đạm, sương đêm rơi nhẹ, không khí đầu thu chợt nhiễm chút gió lạnh.

"Mẫu hậu, cái gì tới kịp?" Kim Huy đứng lên, đáy mắt xinh đẹp thoáng qua không hiểu.

"Nhanh đi, nhanh đi!" Thái hậu cứ vội vàng thúc giục, vẻ mặt vô cùng sốt ruột khiến Kim Huy nhất thời nổi lên nghi ngờ.

Chẳng lẽ còn có bí mật hắn không biết sao?

"Người có đi hay không? Huy nhi, chẳng lẽ mẫu hậu ra lệnh người cũng không nghe sao?" Vẻ mặt Thái hậu bỗng nhiên trở nên nóng nảy khác thường, nàng run rẩy đứng dậy, ánh mắt trở nên dữ tợn đáng sợ, "Ta hi vọng người không thay đổi ước nguyện ban đầu của người!" Lời nói của nàng bỗng nhiên trở nên nặng nề, một câu nói ra, ánh mắt Kim Huy tối sầm lại, giống như hứng chịu tổn thương.

"Mẫu hậu, ta biết rõ mình là vật thay thế, ta, chưa bao giờ có suy nghĩ thay thế hần!" Hần lạnh lùng xoay người, bước nhanh ra khỏi Lưu ly cung, bóng lưng lạnh lùng tràn đầy cô tuyệt (cô đơn và tuyệt vọng) và quật cường.

Gió lạnh thổi vào tấm điện, ánh đèn lay động bất định.

Thái hậu kinh ngạc nhìn bóng lưng Kim Huy từ từ biến mất trong ánh trắng nồng đậm, hồi lâu sau, nàng chán nản nằm ngã trên tờ vàng mềm oặt. "Hài tử, không phải mẫu hậu thiên vị, là bởi vì Tất cả. đã được trời định trước!"

Tiếng nước nở nghẹn ngào thê tuyệt tràn ngập khắp tấm điện vắng lặng, không khí trong tấm cung lập tức trở nên mỏng hơn.

Chỉ mang theo Nhung Thiên và hai con ngựa chiến vạm vỡ ra khỏi Đô thành trong ánh trắng nồng đậm, dọc theo đường đi rất vội vã, ánh trắng mờ mờ mang theo sương mù dính ướt y phục hai người.

Sau ba canh giờ, ánh sao lấm tấm từ từ âm đạm xuống, trời xanh phương xa biến hóa ra màu vàng, tản ra từng chút một thành bình minh.

Nhung Thiên nhìn bóng dáng to lớn bay nhanh ở trong gió, không nhận được lớn tiếng hô: "Vương gia, đã chạy cả đêm, có phải nên nghỉ ngơi một chút hay không?"

Sáng sớm gió lạnh hòa lẫn tiếng la của hần chấn động bốn phương tám, Kim Huy không có lên tiếng, chỉ là mím môi thật chặt, trong ánh mắt ẩn chứa tức giận.

Một loại tức giận không hiểu.

Ta hi vọng người đứng thay đổi ước nguyện ban đầu của người —— những lời này của mẫu hậu giống như cây kim đâm vào trong đầu hần, hần phải chạy tới nước Tiên Nô, đúng, bất luận có bao nhiêu khó khăn, hần cũng phải chạy tới, Kim Minh bình an vô sự mới là chứng minh tốt nhất cho việc hần trả lời những lời này.

Hần, chưa từng thay đổi ước nguyện ban đầu!

Chỉ là kiên trì này thật quá mệt mỏi. Hần nắm chặt dây cương, mím chặt môi, cảm giác uất ức giống như là túi mật vỡ ở trong miệng, đáng không thể tả.

Trời không cho người toại nguyện, buổi trưa vậy mà có chút mưa nhỏ trút xuống tí tách, sắc thu dào dạt, ruộng hoang bao phủ ở trong một tầng mưa phùn, đất đai khô khốc ra sức hấp thu lượng mưa, chỉ là gió càng lạnh hơn.

Một cơn mưa thu mang theo sự lạnh lẽo!

Phi nhanh ở trong mưa gió, lần này, Nhung Thiên không dám mở miệng, bóng lưng quật cường của Vương gia tạo thành tấm gương sáng rõ. Y phục đồ tía đã sớm ướt đầm, dán thật chặt ở trên lưng hần, phả ra đường cong sống lưng kiên cường.

Bóng đêm tiếp tục phủ xuống, mưa cũng ngừng, rốt cuộc Kim Huy và Nhung Thiên cũng tiến vào trong biên giới Tiên Nô.

Mua mấy chiếc bánh màn thầu, uống hai ly trà nóng, Kim Huy mím chặt môi, một ngày một đêm chưa từng thả lỏng.

Y phục trên người ướt rồi lại khô, khô lại ướt, đã sớm nhìn không ra hình dáng.

Nhung tín niệm nhất định phải chạy đến khiến hần chống đỡ hết thảy.

Giờ phút này ở bên trong dịch quán.

Bóng đêm từ từ sâu hơn, Liễu Nha vừa nãy không hề buồn ngủ rốt cuộc từ từ nhắm hai mắt lại, một trận mệt mỏi đánh tới, nàng lớn tiếng ngáp một cái, cánh tay vẫn duy trì bất động.

Canh giờ vừa qua, ngoài cửa phòng có bóng đen thoáng qua, chỉ thấy bóng đen rón rén đến gần gian phòng, từ từ từ trong ngực lấy ra một ống trúc lớn bằng đầu ngón tay.

Nhẹ nhàng vén cái khăn đen trên mặt lên, hần liếm ngón tay, chọc một lỗ trên giấy trắng trên cửa sổ phòng, vào trong nhìn quanh một cái, sau nhẹ nhàng đem ống trúc đưa vào trong lỗ thùng, hần tiến lên trước, thổi hơi vừa đủ.

Liễu Nha bỗng ngủ sâu hơn, đầu cũng nghiêng về một bên.

Cửa phòng mở ra, bóng đen vọt vào gian phòng, công Kim Minh ngủ say lên, mới vừa bước ra cửa phòng, một thanh trường kiếm lạnh lùng chống đỡ ở trên cổ hần.

Đứng trước mặt hần cũng là nam tử mặc áo đen, chỉ là trong ánh mắt lạnh lẽo đầy tàn độc.

"Ai?" Nam tử nhẹ nhàng mở miệng, hần nhìn Kim Minh đang ngủ mê man nằm ở trên lưng, ánh mắt cảnh giác nhìn người áo đen trước mặt.

Người áo đen cũng không nói lời nào, chỉ ra kiếm, chiêu thức bén nhọn, hần xoay người, đầu vai lại bị kiếm đâm rách, đau đớn làm hần hừ nhẹ một tiếng.

Võ công người y phục đen không thấp! Hắn không để ý tới Kim Minh, chỉ đành phải để hắn ở một bên, ngoái đầu lại chuyên tâm với người áo đen đối địch.

Người áo đen hình như cũng không muốn giết hắn, chiêu thức mặc dù bén nhọn vô tình, nhưng mỗi lần cũng có lưu đường sống, chỉ là muốn bức hắn đi mà thôi.

Trên người nam tử đầy vết thương chồng chất, máu sắp nhuộm đỏ y phục tối màu, nhưng thân thể hắn lại không hề rời Kim Minh một khắc.

Người áo đen bất đắc dĩ, sắc trời đã gần đến canh ba, ánh mắt hắn chợt run lên, một chiêu Thất Sát Kỳ Lãng Không đâm tới, thẳng tắp đâm về ngực nam tử

Loảng xoảng. Trong không khí truyền đến âm thanh hàn kiếm đụng nhau, tia lửa bắn ra trước mắt hai người, càng làm cho hai người trở nên chật vật.

Về mặt Kim Huy mệt mỏi, kiếm trên tay không có thừa lỏng, kiếm tựa như rỗng, thân thể như bay, lạnh lùng bén nhọn, hoặc tụ hoặc tán, giống nhau nhai hoa tách ra, tựa như bọt nước nhẹ nhàng bắn lên trên vách đá, vừa xinh đẹp lại mang theo khí lạnh bức người mà đến.

Sau khi người áo đen nhìn rõ Kim Huy, bỗng nhiên nhảy ra một khoảng, mượn ánh trăng mờ, thân thể lác lư một cái liền biến mất.

"Vương gia!" Người áo đen lúc trước mừng rỡ mở miệng, gỡ mặt nạ xuống, lại là Mạc Thương.

Kim Huy thu hàn kiếm vào vỏ, xoay người trông thấy Kim Minh hôn mê, giữa ánh mắt nhanh chóng xẹt qua sáng tỏ, hắn gật đầu một cái, vừa muốn đỡ nam tử té xuống đất lên, nhưng không có nghĩ đến, keng keng keng, tiếng báo canh làm cho người ta kinh hãi giống như bùa đòi mạng vang lên.

Canh ba đến.

Nam tử trên đất nhẹ nhàng lay động tầm mắt, sợi tóc vàng kim ở dưới ánh trăng từ từ tối lại, đầu tiên là vàng óng ánh như đất, từ từ màu hồng, đỏ sậm, cuối cùng ngừng ở màu tím mê người.

Cả quá trình biến hóa chỉ là ngắn ngủn mấy giây mà thôi, ngũ quan nam tử này vốn là lạnh lùng mị hoặc trong nháy mắt lại trở nên dịu dàng.

Lông mi dài hình quạt nhẹ nhàng rung rung, hai mắt không mở, đôi tay nam tử lại động trước, nhẹ nhàng xoa xoa hai mắt hắn, mở ra, long lánh giống như sao đầy trời.

Hai mắt đen trong suốt khiến Kim Huy cùng Mạc Thương sững sờ tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ quang minh chính đại xuất hiện tại trước mặt Kim Nhật.

Hai tay Kim Huy đột nhiên cứng lại ở giữa không trung. Hắn không biết là nên thu hồi hay tiếp tục!

"Hoàng đệ!" Mắt cười nhú lại, Kim Nhật giống như không bài xích khi nhìn thấy Kim Huy, hai tay duỗi một cái, đón lấy hai tay đưa ra của hắn.

Trong ngực ôm một người đàn ông mạnh khỏe, hơn nữa còn là ca ca mình chưa bao giờ gặp mặt lại tương đối quen thuộc, Kim Huy nhú mày, trong lòng cảm thấy có chút lạ, nhưng Kim Nhật nhiệt tình làm hắn cũng không nhẫn tâm đẩy hắn ta ra.

"Hôm nay thật kỳ quái, tỉnh lại ở chỗ xa lạ như vậy!" Kim Nhật vui vẻ cười, đứng bên cạnh Kim Huy ngắm nhìn hoàn cảnh xa lạ bốn phía, đôi mắt đen lấp lánh sáng lên.

"Hoàng huynh. Khụ khụ!" Kim Huy có chút xấu hổ, mặc dù từng bí mật quan sát hắn vô số lần, nhưng không có nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt Kim Nhật lại nhiệt tình với hắn như thế này.

Cảm thấy Kim Huy không tự nhiên, Kim Nhật hơi nhíu nhíu mày, vẻ mặt uất ức làm cho người ta không nhìn được đau lòng: "Ta không có hù người chứ?"

Kim Huy ngẩn ra, vội vàng lắc đầu một cái.

Chẳng qua là hắn còn chưa chuẩn bị tốt để gặp Kim Nhật mà thôi.

Nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Kim Huy ngẩn ra, nhanh chóng đẩy Kim Nhật tương đối hưng phấn vào gian phòng: "Ở bên trong, không nên ra ngoài!" Hắn nhỏ giọng nói, xoay người lại, chống lại cặp mắt bí ẩn của U Dạ La.

"Vương gia?" U Dạ La tiến lên hành lễ, trên mặt khó nén được kinh ngạc.

"U Tướng quân vất vả rồi!" Kim Huy nhàn nhạt cười cười, giơ tay lên miễn lễ.

"Vương gia khách khí, không phải Vương gia ở Đô thành sao, vì sao."

Kim Huy không đáp, chỉ là cười cao thâm khó lường, hần chỉ chỉ phòng của Liễu Nha, U Dạ La lập tức làm bộ như bưng tỉnh hiểu ra.

"Chúng ta vẫn nên đến đại sảnh nói chuyện, không cần quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi!" Kim Huy mệt mỏi mở miệng.

"Ta thấy hay là Vương gia nghỉ ngơi trước đi, đi đường suốt đêm hần là mệt nhọc!" Âm thanh hai người hàn huyên càng lúc càng xa.

Mạc Thương không có rời đi, núp trong bóng tối, tiếp tục sứ mạng của hần.

Trong phòng, Kim Nhật từ từ quan sát gian phòng. Rèm cửa sổ màu ngà nửa mở, ánh nến chập chòn sắp tắt mà còn chưa tắt, trong phòng ánh đèn lay động, mơ hồ, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bóng dáng màu xanh trên tấm trải giường màu trắng thêu hoa văn tinh xảo.

Nụ cười nhanh chóng ngưng tụ ở trong con ngươi đen, Kim Nhật tiến lên, tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nữ tử, sau đó nhẹ nhàng gọi tên của nàng: "Nha Nha? Nha Nha!"

Liễu Nha ngủ mê man, không nhúc nhích.

Sự chán nản lộ ra ở trên khuôn mặt hần, hần chuyển con mắt, tiến lên mở cửa sổ ra, dưới cửa, một hồ nước sóng gợn lăn tăn, nửa ao hoa sen.

Mắt cười lần nữa, hần tiến lên, xóc Liễu Nha lên giống như xách một con thỏ, đặt nàng ở trên song cửa sổ.

"Nhanh tỉnh lại đi, Nha Nha, ta muốn ngươi chơi với ta, bằng không." Hần đột nhiên cười như tên trộm, nhìn về hồ nước.

Ngươi trong ngực vẫn không phản ứng chút nào, hần không kiên nhẫn bấu bấu môi, ôm chặt nữ tử cùng nhau nhảy vào trong nước.

Bịch bịch, hồ nước văng lên bọt nước thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hợp Hoan lâu

Một trận mưa vừa trút xuống, nước trong hồ lạnh buốt, hơi lạnh thấu xương khiến Liễu Nha nhất thời tỉnh táo, nàng run rẩy mở hai mắt ra, nam tử quen thuộc trước mặt làm cho nàng bưng tỉnh từ trong mộng.

Kim Nhật? Sao hần cũng tới?

Nam tử trước mặt cười tùm tùm híp mắt, nước mưa run rẩy trên hàng mi thon dài của hần, tạo thành tầng tầng sương mù xinh đẹp.

"Nha Nha!" Một tiếng khẽ gọi ngọt ngào, nhanh chóng chui vào trong ngực Liễu Nha, Liễu Nha ngẩn ra, vội vàng tránh né, chân tay càng thêm lạnh buốt, vì vậy vội vàng bơi về bờ hồ.

"Nha Nha!" Kim Nhật không vui bấu bấu theo, thân thể to lớn vỗ mạnh làm bọt nước bắn lên.

"Đừng đi theo ta!" Từ lần trước Liễu Nha biết rõ Kim Nhật là một nhân vật giả trư ăn hổ, biến thái, vì vậy nhanh chóng tránh xa, nhếch nhác bò lên bờ, một hồi gió nhẹ thổi tới, nàng lạnh tới rùng mình một cái.

Đưa mắt nhìn bốn phía, trong đêm đen, trên mặt nước thỉnh thoảng phản chiếu vài ngọn nến, sắc trời âm đạm, ánh trăng bị mây mù che chắn, hơn nữa trước mặt là Kim Nhật một thân ướt nhẹp, trong lòng Liễu Nha càng cảm thấy quý dị.

"Sao ngươi lại ở chỗ này? Còn nữa, không phải ta đang ở trong phòng ngủ ư? Hiện tại sao lại ở chỗ này?" Nàng tuyệt đối không bị mộng du, chỉ có thể nói, là hần thừa dịp nàng ngủ say ném nàng vào hồ nước.

Nhưng là Kim Minh đâu rồi? Không phải hần sợ Kim Minh sao?

"Đó không phải là phòng của ngươi à?" Kim Nhật cười hi hi chỉ về phía gian phòng sáng ánh nến bên cạnh hồ nước, trong đôi mắt tròn trịa khó nén vẻ hả hê.

"." Dự đoán được chứng thực, Liễu Nha đột nhiên ngược mắt từ từ dừng lại nhìn nam tử cười thanh thuần vô hại trước mặt, nghĩ lại, nàng càng cảm thấy khủng bố.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Nàng lạnh lùng mở miệng, giọng nói bởi vì bị lạnh mà hơi khàn khàn.

Đối mặt với biểu tình nặng nề của nàng, vẻ cười đùa trên mắt Kim Nhật hơi cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, hần đi đến gần, chen chúc ngồi

xuống bên cạnh Liễu Nha: "Ta là Tiểu Nhật nhĩ, Nha Nha, người quên ta nhanh như vậy ư?" Nói xong, hắn làm bộ đáng thương, miệng nhỏ nhắn bĩu xuống, mắt nhìn chằm chằm Liễu Nha.

"Người nói người là Nhị vương gia, nhưng tại sao người trong cung nhắc đến người đều biến sắc? Còn Kim Minh, cũng bởi vì ta nhắc tới tên người mà nổi điên, người nói xem, rốt cuộc người là ai?"

"Nha Nha, hôm nay ta dẫn người đi ngắm hoa tường vi nở có được hay không? Khi ta mới vừa leo lên từ trong hồ, thấy bên kia một mảnh trắng xóa, hắn là Tường vi!" Hắn giống như không có nghe được Liễu Nha chất vấn, tiếp tục ngâm thơ nghiêng đầu nhỏ cười nheo mắt nhìn nàng.

"Kim Nhật, ta đang hỏi người đó!" Liễu Nha đề cao âm lượng thêm một bậc.

"Người cũng biết, ta không dễ dàng xuất cung một lần, cũng đừng có giận dỗi, chúng ta đi ngắm hoa đi!" Hắn tựa như van xin nàng, đôi tay nhẹ nhàng cầm cánh tay của nàng lắc lư làm nũng.

". . . ." Ngược mắt liếc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cầu xin của hắn, Liễu Nha rất muốn mềm lòng đáp ứng, nhưng nàng sẽ không quên tất cả những chuyện xảy ra mấy ngày qua. Giống như có chuyện gì nàng nên biết.

"Người nói cho ta biết chân tướng ta liền đi với người!" Nàng kiên trì.

Liễu Nha vừa nói xong, Kim Nhật liền xẹp cái miệng nhỏ nhắn, làm bộ đáng thương hạ tầm mắt xuống, lông mi dài nhấp nháy liên tục: "Nha Nha cũng không thích ta, không có ai thích Tiểu Nhật nhĩ cả!"

Nói xong, vậy mà hắn lại ngồi dưới đất gào khóc, vừa khóc vừa dùng cặp mắt sáng lấp lánh kia xuyên qua khe hở nhìn qua bên Liễu Nha, Liễu Nha nhìn thấy đã mềm lòng, rõ ràng biết hắn giả bộ, nhưng vẫn không kim được gậy đầu một cái.

Nàng luôn luôn dùng vẻ mặt đáng thương gạt người, vậy mà có ngày bị người ta gạt bằng cách đó!

Đứng ở trong vườn hoa, Kim Nhật tiếp tục phát huy sức quyến rũ của cặp mắt to buồn bã, yêu cầu cũng được dâng chân lân cận đầu.

"Nha Nha, hoa tường vi nở thật là xinh đẹp có phải không?"

"Cá, thật xinh đẹp" Chuyển con mắt trông thấy cặp mắt to đáng thương, "Xinh đẹp!"

"Nha Nha, chúng ta lại qua bên kia nhìn một chút, bên kia rất sáng!"

"Không đi. Thôi được rồi!" Bất đắc dĩ cùng đi theo.

"Nha Nha, chúng ta đi ra ngoài đi!" Hai người ngồi ở trên đầu tường, Kim Nhật khẩn thiết đề nghị.

"Không đi. Ừ, được rồi!" Dù sao U Dạ La phái trọng binh canh giữ, bọn họ không ra khỏi dịch quán.

Nhưng là, cuối cùng bọn họ vẫn đi ra, từ trên đầu tường cao hơn năm thước thoáng một cái đã qua, không cần tốn nhiều sức lực.

Khi bay lượn trên không trung, rốt cuộc lần này Liễu Nha có một chút cảm giác ưu việt, nàng không ngừng biến đổi tư thế trên không trung, đáng tiếc là chỉ được trong nháy mắt mà thôi, bọn họ đã ra ngoài dịch quán.

Hành lang nhỏ dài, đen thui lù, không biết thông đến hướng nào, cây tùng hai bên hành lang nhẹ nhàng lay động, bóng cây lắc lư.

Ra khỏi dịch quán, lúc này Liễu Nha mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nàng lại trốn ra được, bởi vì ba lần bốn lượt gặp phải chuyện xui xẻo nên nàng đã sớm cảnh giác.

"Chúng ta vẫn nên trở về đi!" Trời mới biết Liễu Nha nói ra lời này thì trái lương tâm nhường nào, nhưng nàng vừa nghĩ tới sáng sớm ngày mai bị vị Hoàng thượng thô bạo bắt được, hậu quả sẽ. Toàn thân không nhịn được mà phát run.

Oa, thật lạnh, sương đêm vốn đã lạnh, hơn nữa áo ướt hết càng thêm rét lạnh.

"Chúng ta vừa mới ra ngoài!" Kim Nhật mặc kệ, lôi kéo cho bằng được Liễu Nha bước đi không mục đích, vu vơ, mò mẫm đi dạo băng quơ ở trên đường, chỉ là nửa đêm canh ba, trên cả con đường chỉ có một nơi là đèn đuốc sáng trưng —— Câu Lan viện!

Hợp Hoan lâu là thanh lâu lớn nhất nước Tiên Nô, cửa chính sơn màu đỏ thắm mở rộng ra, đèn lồng màu đỏ đại biểu chuyện vui treo ở ngoài cửa lớn, gió vừa thổi là nhẹ nhàng đung đưa, giống như vẫy gọi vị thiếu gia đa tình, lão gia nhà giàu bạc vạn, văn nhân nhà sĩ dao động tìm hương thơm, anh hùng hào kiệt đón lấy thiên kim xinh đẹp lưu lạc.

Đến gần, từng trận réo rất thảm thiết tiếng hát theo mùi hương son phấn nồng phiêu đảng mà đến, ở trong đêm khuya hơi giá lạnh, nhẹ nhàng vén lên nội tâm mềm mại của đám người.

Hai người Liễu Nha và Kim Nhật đều được mở rộng tầm mắt, ngược mắt vừa nhìn ba chữ Hợp Hoan lâu, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Cặp mắt to tròn lạnh lợi của Kim Nhật lập tức hiện lên tò mò, chà sát hai tay vào nhau, nhao nhao muốn thử. "Chúng ta đi vào nhìn xem!"

"Nhìn?" Liễu Nha lắc đầu một cái, xoay người rời đi.

Nhìn thấy thanh lâu, nàng sẽ nhớ lại Lục Ánh, cũng không biết vết thương trên người nàng ấy lành chưa.

"Ta muốn đi!" Lại diễn trò cũ rồi!

Liễu Nha kiên quyết lắc đầu một cái, mặc dù nàng cũng rất muốn vào xem thử thanh lâu mà thân thể này từ nhỏ đã lớn lên có cái dạng gì, nhưng cùng một đấng mày râu đi dạo thanh lâu, tuyệt đối không thể!

"Nha Nha!" Hắn kéo tay nàng, mắt to làm bộ đáng thương nhìn nàng.

"Chuyện này không thể thương lượng! Chúng ta vẫn sớm trở về thôi!" Nàng vẫn muốn đi về, cứng đầu, ép buộc mình không nhìn vào cặp mắt làm cho người ta không kìm hãm được gật đầu kia.

"Nha Nha!" Hắn ngã trên mặt đất không đứng lên.

"Ồi chào, vị công tử này, nhìn y phục không giống như người bốn quốc, ai da, còn có một vị thiếu nữ xinh đẹp nữa!" Một lão phu nhân thân thể mập mạp từ trong Hạp Hoan lâu xông tới, nhưng bước chân lại vô cùng nhẹ nhàng.

"Gia muốn vào sao? Hôm nay có tặng vật tốt để nhìn, Danh Mãn nương tử hoa khôi nước Tiên Nô tối nay yết giá đêm đầu, gia có muốn tới thử một chút hay không?" Phụ nhân kia tiến lên lôi kéo Kim Nhật ra sức thuyết phục, Kim Nhật vốn muốn đi vào, bị người tú bà kia lôi kéo, càng thêm không nhịn được dụ dỗ, hai chân trượt vào cánh cửa Hạp Hoan lâu.

"Này!" Liễu Nha ngăn ra, tức giận dậm chân một cái, muốn bỏ mặc hắn rời đi, nhưng nghĩ tới cá tính Tiểu Nhật nhi đơn thuần, nàng khẽ cắn răng, cũng đi vào theo.

"Vị cô nương này, chỗ này không phải là chỗ ngời tới đâu, vẫn là mời trở về đi thôi!" Ai ngờ tú bà kia mới còn đầy nhiệt tình, xoay người liền thay đổi mặt nhăn nhó ở ngoài cửa.

Kim Nhật xoay người, cong cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng lên: "Nàng là bằng hữu của ta, để cho nàng đi vào!" Lời nói không giận tự uy, khiến tú bà kia lập tức cúi đầu khom lưng dòi thân thể mập mạp.

Liễu Nha đi theo sau lưng Kim Nhật, nhẹ giọng nhắc nhở hắn: "Nhìn nào nhiệt độ thì chúng ta đi về!"

Kim Nhật vỗ vỗ bả vai của nàng lớn tiếng cười cười: "Biết rồi, yên tâm, lần này ta nhất định tự mình đưa ngươi trở về!" Hắn vỗ ngực thề thốt một câu.

Nghe hắn nhắc tới, đột nhiên Liễu Nha bắt lấy cánh tay của hắn: "Ngươi nói, lần trước tại sao ra đi không từ giả!"

Lời của nàng vẫn chưa nói hết, trên lầu hai Hạp Hoan lâu đột nhiên vang lên một hồi tiếng trúc, êm tai dễ nghe, đầu tiên là như nước suối róc rách, cuối cùng lại sôi trào lòng người.

"Khúc nhạc hay!" Ánh mắt Kim Nhật chuyển qua hào hứng bùng bùng, không thèm để ý tới Liễu Nha, một đôi mắt to vụt sáng nhìn lên cầu thang.

Một khúc dừng lại, trên lầu hai, màn che màu hồng nhẹ nhàng vung lên, bộ dáng thiên kiều bách mị lừng thừng đi tới, trăm cài đung đưa, sợi tóc hương nhang, tóc đen búi thành hình cánh hoa, là kiều tóc thịnh hành một thời ở nước Tiên Nô, lại chia ra rủ xuống vài tơ màu vàng, rủ xuống chuông vang nhỏ, bước chân nhẹ nhàng liên tục, hoa văn lay động, tiếng chuông leng keng dễ nghe.

Danh hiệu hoa khôi nước Tiên Nô tuyệt không phải nói bừa, nữ tử xinh đẹp quả thật nhân gian hiếm thấy, một thân xiêm áo trắng nhạt xinh đẹp chói mắt, mắt sáng, mũi cao, môi đỏ mọng, lúc bước trên bậc thềm, mắt phượng hẹp dài nhẹ nhàng đánh trúng cũng đủ khiến cho các nam nhân khoái chí.

"Bộ dáng thật đẹp!" đột nhiên Liễu Nha nghe được Kim Nhật phát ra một tiếng than thở, đáy lòng bỗng nhiên khó chịu, hung hăng trừng qua.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Công chúa Tiên Nô

Nào biết đôi mắt tròn to si ngốc của Kim Nhật cứ nhìn chăm chăm lầu hai, nháy mắt cũng không nháy mắt, đối với con tức giận của nàng thì làm như không thấy.

"Kim Nhật!" Liễu Nha không kiên nhẫn lên tiếng.

"Cô nương chớ ngạc nhiên, đây là hoa khôi Nguyệt Nga của Hợp Hoan lâu chúng tôi, thân thể thướt tha, bộ dáng phong tao, là nam tử đều sẽ sớm nắng chiều mưa khó có thể không chế!" Sau lưng, tú bà mập mạp kia lộ ra nửa cái đầu, không ngừng thêm mắm thêm muối.

Liễu Nha nghe người tú bà kia nói, trong lòng càng thêm tức giận không thôi, vừa muốn xoay người rời đi, Kim Nhật chợt đưa tay kéo cánh tay của nàng: "Tuy cũng được coi là mỹ nữ nhưng cũng không có đáng yêu như Nha Nha!"

". . . ." Liễu Nha không nói thêm gì nữa, có điều hơi nhếch môi dòi mắt nhìn hắn.

Kim Nhật giương gương mặt tuấn tú ngẩng thơng ngếch lên, trông mắt đen nháy nháy, sáng lóng lánh.

Trong lòng Liễu Nha khẽ động, lời nói của Kim Nhật giống như là một trận gió xuân làm dịu nội tâm hạn hán đã lâu của nàng, nhẹ nhàng, không tiếng động.

"Nhưng cái áo này khá đẹp, vị mụ mụ này cầm một cái cho Nha Nha thay!" Bàn tay hắn chỉ xiêm áo màu trắng nhạt của hoa khôi.

Liễu Nha được hắn nhắc nhở, lúc này mới chú ý tới cái áo trên người vẫn còn dính nước, y phục vốn là tơ lụa, giờ phút này toàn bộ dán vào trên người, chọc cho mấy vị quan khách bên cạnh không nhìn hoa khôi mà nhìn Liễu Nha.

"Cái này. . . ." Tú bà hơi do dự. Kim Nhật giơ tay lên, tìm tòi một thời bạc rồi tiện tay khẽ ném, người tú bà kia lung lay thân thể mập mạp tiến lên đón lấy, lập tức ngưng mắt, vui vẻ ra mặt: "Tới đây, dẫn vị cô nương này lên lầu đôi xiêm áo!"

Tiểu nha hoàn búi tóc hình kéo bao cung kính tiến lên, mang theo Liễu Nha đi về phía hậu viện.

"Đi nhanh về nhanh, ta đợi ngươi ở đây!" Kim Nhật cười hi hi mở miệng, trực tiếp ngồi trong một phòng trang nhã ở trên đại sảnh, nhấp một ngụm trà nóng.

Liễu Nha gật đầu một cái, đi theo nha hoàn tiến về phía hậu viện, không thể tưởng tượng được Hợp Hoan lâu không những lớn mà còn làm ăn phát đạt, ngay cả hậu viện cũng là đèn đuốc sáng trưng, ngọn đèn dầu sáng ngời, nước chảy dưới cầu nhỏ, đình đài lầu các, đều là tinh xảo; trong lầu các, tiếng đàn sáo mập mờ, tiếng say rượu, nhiều tiếng dễ nghe cùng nhau truyền tới, dờ dờ hùng tráng liên miên không ngớt bay vào trong nhà, thanh âm tề nhạ ái muội làm cho tim người ta đập rộn lên, cao nhã và dâm mỹ đều dung hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, không có không khí xung đột.

Liễu Nha nhìn đến hoa mắt, Hợp Hoan lâu làm ăn tốt hơn rất nhiều so với lầu Hợp Hoan của Kim Lang Vương triều!

"Cô nương, đây là phòng của tân khách, cô nương chờ ở đây, lát nữa y phục sẽ đưa đến!" Tiểu nha hoàn chỉ gian phòng ngay giữa hậu viện sau đó đứng dậy cáo từ.

Liễu Nha vừa muốn hỏi kỹ, cách đó không xa liền có một nha hoàn bước nhanh đi tới, trên tay dâng một bộ xiêm áo xanh nhạt mới.

"Y phục của cô nương!" Trông mắt nha hoàn không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Liễu Nha nhận lấy, đẩy cửa chậm rãi ra, sắp xoay người đi vào thì nha hoàn kia đã vội vã rời đi.

Liễu Nha kinh ngạc, cảm thấy khí chất của nha hoàn này thoát tục, không giống sinh ra ở nơi bướm hoa.

Tiếng đàn sáo vui mừng ở tiền viện truyền đến, tiếng ồn ào bên tai không dứt, tạm thời loại trừ nghi ngờ của Liễu Nha, nàng đóng cửa phòng, sau khi quan sát bãi biện gian phòng thì bước đến trước giường hẹp, từ từ cởi bỏ y phục ướt sũng.

Lúc đôi tay tiến tới xương quai xanh, nàng chợt nghe cách đó không xa truyền đến âm thanh kỳ quái, té té, nhu nhu, đau thương buồn bã, hình như là tiếng nữ tử khóc. Trong lòng nàng có chút tò mò, vội vàng mặc y phục lên, men theo tiếng khóc kia tìm kiếm.

Ở đó bóng mờ chong chóng của tòa nhà to lớn, có tiểu lâu u ám, trước lầu có hai nam tử áo đen tay cầm đao guom, không ngừng đi lại tuần tra, vẻ mặt nghiêm túc khác thường.

Liễu Nha núp trong bóng tối, cẩn thận quan sát hồi lâu, lát sau chỉ thấy một tên nam tử trong đó không kiên nhẫn đập cửa phòng tiểu lâu kia: "Khóc cái gì mà khóc? Hai ngày nữa ngươi liền thoải mái kêu! Còn khóc nữa thì lão tử sẽ không khách khí!"

Tiếng khóc thê lương đột nhiên ngừng lại.

Liễu Nha nhíu mày, vừa muốn suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Tiền viện truyền đến tiếng đánh nhau, thỉnh thoảng xen lẫn âm thanh bàn ghế rơi xuống đất.

"Kim Nhật?" Trong lòng Liễu Nha khẽ động, trong đầu không biết tại sao đột nhiên nhảy ra bộ dáng Kim Nhật cười hi hi, xoay người vén làn váy lên, co cẳng chạy.

Lúc này đại sảnh Hợp Hoan lâu đã là một mảnh hỗn độn, mới vừa rồi còn đầy khách ngồi, hiện tại đã không còn ai, chỉ có bộ dáng phong tao của hoa khôi Nguyệt Nga, vóc người mập mạp của tú bà và Kim Nhật hỗn chiến với nhau, bốn phía có hơn mười nam nhân vây quanh chen lấn động thủ.

Trước đó một khắc hoa khôi nương tử còn lẳng lơ mỉa hoặc, giờ đã sớm hóa thân thành La Sát đoạt mệnh, một thân xiêm áo hồng, một thanh hàn kiếm, xông vào hỗn chiến kịch liệt xuyên qua giữa Kim Nhật và tú bà.

Tú bà có vóc người mập mạp, nhưng đôi tay đầy sinh lực, thế công xen lẫn bén nhọn như một luồng sóng mà đến, thẳng tắp công kích hướng Kim Nhật tay không tác sát.

Kim Nhật bị hai nàng tả hữu giáp công cũng không cuống quýt, bình tĩnh ứng chiến, chỉ bằng vào một đôi tay không đánh nhau cùng hai nàng, không hề rơi xuống thế hạ phong.

Liễu Nha vừa xuất hiện, đám người áo đen vốn đến xem náo nhiệt giống như tâm ý tương thông thẳng tắp công hướng nàng, Liễu Nha lắc mình tránh thoát lưỡi dao sáng loáng, trên lưng lại đột nhiên nghênh tiếp lưỡi dao kẻ khác.

"Ngu ngốc, tại sao đến đây!" Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, một khắc trước Kim Nhật vẫn còn đang hỗn chiến cùng hai nàng, trong nháy mắt chuyển tới sau lưng Liễu Nha, giúp nàng đỡ một đao, bàn tay đưa ra ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng quát lớn.

". . . ." Liễu Nha nghe theo tiếng ngược mắt nhìn lên, lúc này Kim Nhật đã sớm không còn bộ dáng cười hi hi ban đầu, đôi mắt như đầm đen lại nổi lên một tia khát máu đỏ sẫm, làm cho người ta nhìn mà trong lòng bồn chồn.

Lúc này hắn cực kỳ giống một người!

"Kim Minh?" Liễu Nha dứt khoát khạc ra miệng, chỉ thấy Kim Nhật nghe được thì gương mặt biến sắc, che chở Liễu Nha ở phía sau, đem nội lực rót vào song chưởng, chưởng phong bén nhọn đánh úp tới hai người đang đuổi theo.

"Bịch bịch!" Hai tiếng, hai nữ tử không tránh kịp đều ngã xuống đất, hơn mười người áo đen hung ác chen chúc mà đến.

Liễu Nha ngồi thẳng lên, giống như là có ý phản bác tiếng ngu ngốc của Kim Nhật, tam quyền lưỡng cước đánh ngã hai nam tử. Nàng há hê chuyển con mắt, vừa định khoe khoang, lại thấy tám chín tên hung ác còn lại đã sớm nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên.

"Các người là ai?" Kim Nhật tiến lên dùng chân dẫm trên thân thể mập mạp của tú bà nhỏ giọng chất vấn.

"Muốn chém muốn giết tùy người, hôm nay lão nương rơi vào trong tay Kim Lang Vương, sống chết đã định!" Người tú bà kia nhẹ nhàng nhỏ một ngụm, lạnh lùng mở miệng.

"Kim Lang Vương?" Liễu Nha kỳ quái chuyển con mắt nhìn Kim Nhật, trời ạ, họ giết nhầm người!

Màu sắc trên mặt Kim Nhật hơi có chút thay đổi, hắn không có tiếp tục hỏi nữa, mà kéo Liễu Nha đi hướng bên ngoài: "Chúng ta đi!"

"Đi? Vậy những người này phải làm thế nào? Người họ muốn giết chính là Kim Minh!" Liễu Nha không hiểu nhìn hắn.

"Không cần lo, chúng ta đi!" Lúc Kim Nhật nghe thấy hai chữ Kim Minh thì càng thêm hốt hoảng, dắt tay Liễu Nha đi ra bên ngoài.

"Đợi chút, nếu quả thật phải đi, không bằng thuận tiện cứu một người!" Liễu Nha đột nhiên nhớ đến tiếng khóc thê lương nơi hậu viện.

Trên mặt Kim Nhật có chút không kiên nhẫn đưa mắt nhìn về phía Liễu Nha, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Hậu viện, hai gia đình nghe được tiếng đánh nhau ở Tiền viện, đang suy nghĩ biện pháp đem nữ tử dời đi chỗ khác.

"Đi mau!" Người vừa nãy lớn tiếng hô bỗng quát, trên mặt có chút kinh hoảng, kéo nữ tử từ trong phòng ra, muốn vội vã rời đi.

"Buông nàng ra!" Liễu Nha thấy y phục của nữ tử không đủ che thân, trên người chồng chất vết thương, trí nhớ xa xôi giống như dòng nước nhỏ dài ồ ồ rót vào.

Lại một nữ tử đáng hoàng đáng thương!

Nàng xông lên trước, Kim Nhật chưa kịp ngăn cản, đã thấy nàng một quyền đánh về phía một gia đình trong đó.

Nào biết võ công hai gia đình lại không thấp, sau khi ném nữ tử xuống đất, buồn bực không lên tiếng nghênh đón.

Kim Nhật lắc đầu bất đắc dĩ, bước chân nhẹ nhàng, bóng dáng màu tím giống như rồng dạo chơi nhân gian, chỉ một chiêu, hai đại hán đã té xuống đất.

Nữ tử bị ném xuống đất đột nhiên riu rít khóc lóc chạy về phía Kim Nhật, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, sau khi nhìn thấy dung nhan tuyệt đẹp của nam tử, thế nhưng hơi có chút mất hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên. "Cứu ta!" Nàng nắm chặt áo Kim Nhật.

"Không phải đang cứu sao?" Kim Nhật ngược mắt nhìn y phục trên người nữ tử một cái, con mắt u ám, hai mắt trợn ngược, thậm chí có chút bực mình, hất tay nữ tử ra, ngược lại khuôn mặt tươi cười tiến đến chỗ Liễu Nha: "Chúng ta đi nhanh đi, thời gian không còn sớm!"

Nàng ta bị Kim Nhật vung trên mặt đất, trong ánh mắt không khỏi thoáng qua tức giận.

Từ nhỏ đến lớn, mọi người đều coi nàng ta như trân bảo mà nâng ở trong lòng bàn tay, chưa từng có ai dám coi nàng ta như rơm rác.

Liễu Nha vừa định trả lời, phòng trước đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân nặng nề, giống như thiên quân vạn mã áp sát, di chuyển chấn động.

"Chuyện gì xảy ra?" Liễu Nha cả kinh, lại thấy nữ tử từ từ mím môi khẽ cười.

"Không biết, tóm lại mặc kệ chuyện này, chúng ta nhanh đi thôi!" Kim Nhật lôi kéo Liễu Nha trực tiếp ra khỏi hậu viện, trong miệng tuy nói mặc kệ, người lại chạy thật nhanh.

"Còn nữ tử. . . ." Liễu Nha xa xa nhìn nữ tử ngồi dưới đất có chút khó xử. Cứ bỏ lại nàng mặc kệ sao?

"Những người đó chính là tói cứu nàng ta!" Âm thanh lười biếng của Kim Nhật truyền tới.

Ánh mắt nữ tử nhanh chóng thoáng qua kinh ngạc.

"Hoàng muội!" Một tiếng la lên kèm theo bóng dáng màu vàng lướt đến trước mặt nàng ta.

Nam tử trước mặt mày kiêu mắt sáng, chính là Thái tử nước Tiên Nô - Tiên Vu Điện hạ.

"Hoàng huynh, người tới quá muộn!" Nàng ta vỗ vỗ bùn đất trên người đứng dậy, ánh mắt vừa rồi còn diễm đam đáng yêu thế nhưng lúc này lại tĩnh lặng.

"Là ai cứu người?" Tiên Vu giống như e ngại nữ tử, thật thấp mở miệng.

"Cái này người nên hỏi vị tú bà kia trước!" Nữ tử nhận lấy cảm bào Tiên Vu đưa tới từ từ phủ xuống.

Trên đại sảnh, ngọn đèn dầu sáng rõ như cũ, chỉ là nữ tử ngồi ngay ngắn ở đó mơ hồ tiết lộ uy nghiêm.

"Người nói cái gì? Kim Lang Vương? Không ngờ đường đường Đại Hách Thái tử tài giỏi xuất chúng cũng có ngày nhận làm người!" Nàng mím môi cười khẽ, giữa đầu lông mày không thấy chút ý cười.

"Ta tuyệt đối không có nhìn lầm, trên lưng nam tử kia có Lang Đồ Đằng, là người ai cũng có thể giả mạo sao?" Tú bà giọng cảm hận nói.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của nữ tử bỗng nhiên chăm chú nhìn chăm chăm tú bà, mím môi không nói.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chó ngáp phải ruồi

"Hoàng muội. . . ." Tiên Vu muốn tiến lên, lại bị hành động hơi lơ đãng của nữ tử cắt đứt. Nàng xoay người, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua ánh sáng lạnh cho người ta không dễ phát giác.

Tiên Vu ngưng ngẩn, hẳn biết rõ muội muội luôn thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng) nên cũng không nhiều lời nữa, chỉ đứng ở một bên làm tròn bổn phận của đại ca.

"Như vậy hiện tại người hãy nói một chút chuyện chủ tử đi!" Nữ tử ngoái đầu nhìn lại, ý cười mê người bao phủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trông mắt xinh đẹp bình tĩnh không có gợn sóng nhìn tú bà.

Thân thể tú bà hơi cứng đờ, khuôn mặt nữ tử tươi cười, thái độ không mặn không nhạt, tuy nhiên chẳng biết tại sao nó lại làm cho lòng người thấp thỏm. Nàng rũ lông mày xuống, chợt cắn chặt môi anh đào. Nữ tử tiến lên, đột nhiên chộp lấy cảm bào nàng ta, cười nhạt lên tiếng: "Muốn chết sao? Cho rằng chết là có thể kết thúc tất cả ư?"

Tú bà cắn chặt môi nhìn nụ cười nhạt của nữ tử, trong lòng lập tức tràn đầy khủng hoảng.

Nữ tử bất động thanh sắc, một Công chúa người tài về ngoài đàn độn (nghĩa bằng câu tắm ngâm tắm ngâm mà đắm chết voi) Nàng ta hình như chọc phải người không nên chọc!

"Hoàng muội, nếu là người của Đại Hách Thái tử thì chuyện này vẫn nên giao cho phụ hoàng xử lý!" Tiên Vu tiến lên, âm thanh trầm thấp, chính xác mà nói là có ý xin phép.

"Hoàng huynh nói cái gì chính là cái đó, muội muội nghe theo hoàng huynh!" Nữ tử khẽ nhún người, vẫn cười như gió xuân, tác phong ôn hòa.

Tiên Vu vùng tay lên, cất cao giọng nói: "Lục soát người, tìm rồi lấy ra tất cả độc dược, sau đó nhốt vào đại lao, ngày mai lâm triều bàn lại!"

"Dạ!" Đại Tướng quân một thân áo giáp đen lĩnh mệnh đi trước, trong nháy mắt, Hợp Hoan lâu vốn còn vô cùng náo nhiệt sớm đã là một mảnh vắng lạnh, tiếng đàn sáo, tiếng say rượu, tiếng mập mờ, đều biến mất không còn bóng dáng.

Nữ tử mặt không biến sắc ngồi xuống ghế, liếc mắt nhìn Tiên Vu: "Lần sau hoàng huynh cần phải cơ trí hơn, nếu như tối nay không phải là có người xuất hiện, sợ rằng." Nàng nhẹ nhàng mỉm cười một tiếng.

"Muội muội nói đúng lắm, là ca ca đáng chết. Chỉ không nghĩ đến Đại Hách Thái tử cầu hôn bị cự tuyệt xong lại nghĩ ra chiêu hạ lưu như thế này!" Thường ngày Tiên Vu rất khí phách, lúc này lại có chút khúm núm ở trước mặt nữ tử.

"Lúc hoàng huynh đi dịch quán có thấy được Kim Lang Vương không? Rốt cuộc hắn có bộ dáng ra sao?" Nữ tử khẽ gật đầu, nhẹ nhàng mở miệng.

Tiên Vu ngăn ra, trầm ngâm suy nghĩ, sau đó đột nhiên lắc đầu: "Hoàng muội, lời nói của nữ tử kia cũng không thể tin, trong dịch quán, chỉ có một Thanh phi nương nương và U Dạ La Tướng quân, cũng chưa từng gặp qua Kim Lang Vương nào cả!"

"Thanh phi? Kim Lang Vương triều thật đúng là đặc biệt, phi tử giữ chức đại sứ cầu hôn?" Sau khi nữ tử nghe xong thì nhăn lông mày, trong đôi mắt tràn đầy tò mò.

"Cũng không phải. Nói là ngoài ý muốn, cho nên liền đi cùng, đoán chừng sẽ nhanh rồi đi!" Tiên Vu từ từ lắc đầu một cái.

"Bộ dáng Thanh phi như thế nào?"

"Nói như thế nào đây, nữ tử đó cũng không phải xinh đẹp, mà là." Tiên Vu nhẹ nhàng nghiêng đầu, giống như đang đào khoét trí nhớ trống rỗng để hình dung nàng. "Ngũ quan của nàng ta rất kỳ lạ, mỗi một điểm đều rất đẹp đẽ, nhưng khi hòa điệu ở chung một chỗ sẽ khiến cho người ta cảm thấy thương cảm, người gặp nàng, lòng trắc ẩn trong lòng sẽ tràn lan không kiềm hãm được, giống như nàng muốn cái gì, nói gì, đều là thiên kinh địa nghĩa (lý lẽ chính đáng) vậy, nhưng ánh mắt nàng ta lại để lộ ra vẻ quật cường, thậm chí kiên cường, tóm lại. Nàng ta là một nữ nhân rất đặc biệt, đặc biệt đến mức chỉ liếc mắt một cái cũng làm người ta cả đời khó mà quên được!"

Tiên Vu nói xong, trước mặt như hiện ra nụ cười thuần khiết của Liễu Nha, làm tâm tư hắn hoảng hốt.

"Hoàng huynh, đây là lần đầu tiên ta nghe huynh khen một nữ tử đó?" Trong đầu nữ tử nhanh chóng thoáng qua nữ tử áo tím tối nay, ánh mắt tối sầm lại.

"Không phải khen, là sự thật!" Tiên Vu cúi đầu cười yếu ớt, sợi tóc màu đỏ nhạt che khuất cặp mắt lam lạnh lẽo.

Trong mắt nữ tử lạnh lùng, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất, trên mặt nàng nhanh chóng khôi phục nụ cười nhẹ: "Hoàng huynh, ngày mai chúng ta đi đến dịch quán nhìn xem, rốt cuộc Kim Lang Vương có ở đó hay không, không phải vừa xem sẽ hiểu ngay sao?"

Bước chân của Kim Nhật vội vàng, từ trên đầu tường dịch quán nhảy một cái mà qua, nhanh đến mức Liễu Nha còn chưa kịp trình bày quan điểm của mình, người đã rơi vào trong dịch quán.

"Rốt cuộc cũng trở về!" Tiểu Nhật nhai lau mồ hôi như mưa, sau đó hã hê đưa mắt nhìn Liễu Nha.

"." Liễu Nha ngây ngốc nhìn gian phòng quen thuộc, lại nhìn Kim Nhật đang cười híp mắt, có cái khổ khó nói.

Chỉ ít nàng phải đấu tranh rồi trở về, hiện tại tất cả đều trở lại khởi điểm!

Ngoài cửa sổ đã xuất hiện ánh bình minh, sắc trời hơi trắng sáng.

Kim Nhật chuyển con mắt nhìn lại, nụ cười bỗng chốc trở nên u ám, thậm chí có chút không muốn: "Trời sắp sáng, Nha Nha, ta sẽ nhớ tới người!" Hắn giống như đang tạm biệt Nha Nha, nàng có chút không hiểu ra sao cả.

Chẳng lẽ Tiểu Nhật nhai là quỷ, trời sáng sẽ phải bỏ lại phần mộ?

Tâm tư xoay tròn, Liễu Nha vừa muốn mở miệng, lại thấy Kim Nhật khoát tay, mí mắt nàng trĩu xuống, lâm vào ngủ mê man.

"Thật xin lỗi." Đêm Liễu Nha đặt ngang ở trên giường, Kim Nhật rũ cặp mắt tịch mịch xuống, lâm bầm mở miệng.

Bên ngoài gã đã gáy một tiếng, hắn từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng đem đầu Nha Nha đặt ở trên cánh tay, nhìn gò má nữ tử ngủ mê man, cười cười mở miệng: "Nha Nha, hi vọng lúc tỉnh lại người sẽ luôn ở bên cạnh ta như thế này. Người yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức để khiến hắn không thương tổn người!" Khi hắn nói xong câu nói sau cùng thì trong ánh mắt đột nhiên lóe ra tia kiên quyết, nhưng hành động mím chặt môi cũng có chút vô lực.

So với sức mạnh của người kia thì hắn nhỏ hơn, nhỏ bé đến mức hắn chỉ có thể sống ở trong đêm tối.

Tầm mắt lưu luyến đóng lại, đôi mắt như đầm đen lẳng lặng chìm vào trong một vùng tăm tối, hắn cười thê lương, đưa cánh tay chạm đến trên người nữ tử.

"Nha Nha." Hấn thì thầm, độ cong khóe môi từ từ trở nên cứng ngắt, tàn khốc.

Khi hấn nhắm mắt lại, thân thể của hấn sẽ không thuộc về hấn nữa!

Sáng sớm đầu thu tĩnh mịch khiến người ta hoảng hốt, gió nhẹ nhàng thổi qua đóa tường vi màu trắng, không tiếng động; con chim vỗ cánh phành phạch lướt qua hồ sen, cũng không tiếng động; hoa cúc tàn rơi xuống đầy đất, vẫn không tiếng động.

Trong phòng ngủ bên trong dịch quán, cặp mắt như đầm đen của Kim Huy hiện đầy tơ máu, hấn đã không có chớp mắt ba ngày ba đêm rồi.

"Vương gia, thừa dịp thời gian vẫn còn sớm, người nên nghỉ ngơi một chút, nếu không, thân thể sẽ không trụ nổi!" Nhưng Thiên tiến lên, khẽ mở miệng.

"Không sao, ta đã quen!" Hấn miễn cưỡng khoát khoát tay, sáng sớm, một tách trà xanh bốc hơi nóng là đồ uống tốt nhất làm hấn hưng phấn tinh thần. "Ngày hôm qua người xác định người trong Hợp Hoan lâu là người của Hách Diệp?"

"Dạ, thiên chân vạn xác!"

"Nếu như ta đoán không sai, hôm nay Hoàng thượng nước Tiên Nô nhất định sẽ triệu kiến U Dạ La vào triều gặp vua."

"Dạ, Vương gia!" Nhưng Thiên cung kính đáp.

"Vậy thì đi bẩm báo với U Tướng quân, nói đầu đuôi chuyện đã xảy ra tối hôm qua trong Hợp Hoan lâu, có điều nhân vật chính đối lại là Bôn vương, hiểu chưa?" Kim Huy nhỏ giọng nói.

"Dạ! Nhưng Thanh Thanh cô nương."

"Ta tự có sắp xếp, người hãy yên tâm đi!" Kim Huy thông thả ung dung trả lời, đáy mắt mê người nhanh chóng lóe lên ánh sáng.

Trời hừng sáng, bóng đen mờ lung vọt vào một phòng khác trong dịch quán nước Tiên Nô.

"Người nói cái gì?" Nam tử đập bàn chính là người khô ngô tài giỏi, mày kiếm mắt sáng, chỉ là sắc mặt ngăm đen, cho dù mặc long bào Kim Mãng cũng không che nổi bắp thịt khổ luyện của nam tử.

"Xin Thái tử thứ tội, là Yên ma ma tự tiện làm chủ, nàng ta xác định nam tử mặc áo tím kia chính là Kim Lang Vương nên mới mạo hiểm động thủ, ai biết."

"Ai biết dê béo đem tới tay còn phải vứt bỏ phải không?" Nam tử đứng dậy, chiếc bàn tròn từ đàn thượng hạng ầm vang một tiếng, theo tiếng vang mà gãy vụn.

". Dạ!" Người áo đen khẽ rung mình.

"Yên ma ma còn sống không?"

"Sống!"

"Còn sống? Định để cho ta tự mình đi nhặt xác cho nàng ta sao?" Lời của nam tử đột nhiên lạnh lẽo tới cực điểm.

"Dạ! Thuộc hạ hiểu!"

"Gọn gàng một chút, ta không muốn có bất kỳ một người nào sống rơi vào trong tay nước Tiên Nô!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Gắn gũi

Sắc trời đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ chiếu vào, chiếu rọi lên hai người đang ôm nhau ngủ ở trên giường.

Hơi nhích thân thể, nhẹ nhàng mở mắt ra, lúc ánh mắt nam tử nhìn thấy nữ tử ngủ say trong ngực thì trong đôi mắt xanh biếc quý dị xưa nay chưa thấy

bồng trỗi lên một vẻ dịu dàng, nhìn Liễu Nha lâm say lòng người. Hần gợn cánh tay, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nữ tử, khoe môi hồng nhếch lên.

Không biết vì sao trong lòng hắn đều sinh ra cảm giác muốn gần gũi đối với nữ tử này, muốn đến thật gần, dù chỉ ôm vào trong ngực không hề làm gì, lòng hắn sẽ trở nên thỏa mãn, không hề nóng nảy, hận đời nữa.

Ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng xẹt qua mũi nữ tử, thong thả rơi trên môi đỏ mọng mềm mại như anh đào, tròng mắt xanh u ám bỗng nhiên trở nên thâm thúy, tim như bị người ta lấp đầy những đám mây, đám mây nhẹ nhàng như bước chậm, không phân rõ trời cùng đất.

Hắn thật muốn tiếp tục như vậy, cứ thế vĩnh viễn ôm người trong ngực.

"Hất xì!" Trong giấc mộng có chút hoa cỏ trên choker lỗ mũi Liễu Nha, nàng không kiên nhẫn đưa tay nhỏ bé ra gạt đi, sau đó hất xì liên tục.

Ánh mắt nam tử bỗng chốc trở nên lạnh lùng tàn khốc, hắn dùng lực nắm lấy bàn tay nữ tử khẽ vỗ lên gương mặt tuấn tú của hắn.

"Ai da!" Liễu Nha bị đau, cả người lập tức trở nên tỉnh táo, con mắt đột nhiên mở to, đôi mắt buồn ngủ mông lung mở to chống lại đôi mắt xanh biếc lạnh lẽo.

". . . ." Vào thời khắc nhìn thấy đôi mắt hung ác của nam tử, phản ứng đầu tiên trong đầu Liễu Nha chính là, chẳng lẽ tối hôm qua nàng nằm mơ? Tại sao tỉnh lại, lại nằm trên một cái giường với Kim Minh?

Nàng hạ mắt, xiêm áo màu xanh mới đổi trên người nhắc nhở nàng tối hôm qua không chỉ đơn giản là một giấc mộng.

Nàng chắc chắn từng đi ra ngoài cùng Kim Nhật, nhưng mà. Nàng nhẹ nhàng cắn môi, thấp thỏm không yên ngược mắt nhìn gương mặt tuấn tú âm trầm của nam tử, nghi vấn trong lòng lại tăng thêm mấy phần.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kim Nhật đi đâu? Tại sao tỉnh lại lại nhìn thấy Kim Minh?

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?" Kim Minh cười lạnh một tiếng, gương mặt tuấn tú tiến đến gần, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt Liễu Nha, khiến nàng đang sửng sốt bỗng hoảng hốt.

"Ngon" Nàng cúi đầu, lúc nhìn thấy trên người Kim Minh mặc áo màu tím thì sắc mặt chợt biến.

Tơ lụa sợi tổng hợp thượng hạng lúc này lại có vẻ nhăn nhúm, phía trên thậm chí có chút nước bùn bẩn thỉu.

Trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh tối hôm qua Tiểu Nhật nhi cười hi hi chen chúc ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng kinh ngạc há hốc mồm, một phỏng đoán tuyệt đối không thể nào xảy ra trong nháy mắt lóe lên trong đầu nàng.

Không, không thể nào, bọn họ rõ ràng là hai người! Một hồi gió nhẹ thổi qua bật tung cửa sổ, Liễu Nha lại rung mình ớn lạnh không nguyên do, cả người đã nổi lên nổi da gà.

Kim Minh. Kim Nhật. Bọn họ có thể là một người sao?

"Tối hôm qua ngủ. . . ." Liễu Nha vừa muốn mở miệng, cửa phòng đột nhiên bị người gõ vang cộc cộc. "Hoàng huynh, là ta, người đã tỉnh chưa?"

Âm thanh mềm mọng là giọng Kim Huy. Lời nói của Liễu Nha đột nhiên bị cắt đứt.

Kim Minh chuyển con mắt, ánh mắt bỗng trở nên rét lạnh, hắn cảm thấy mặt nạ lạnh lùng đội lên trên mặt, xuống giường, hình như không có chú ý tới y phục khác thường, trực tiếp đi mở cửa: "Sao người lại tới đây?" Tiếng nói của hắn lạnh lẽo, và lại rõ ràng để lộ ra không vui.

Kim Huy mặc xiêm y mới hăm hở đứng ở nơi cửa phòng, cười nhẹ nhàng: "Ta nói rồi, trách nhiệm của ta chính là bảo vệ an toàn cho hoàng huynh, hoàng huynh rời đi, hoàng đệ dĩ nhiên phải xuất cung theo!" Hắn cười ha hả, hoàn toàn không thấy cặp mắt không vui của nam tử.

"Tin tức của người ngược lại nhanh nhạy!" Kim Minh lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt như có như không nhẹ nhàng nghiêng mắt nhìn qua ngoài cửa phòng, nhưng mắt hắn rất nhanh tối sầm lại: "Mạc Thương đâu?"

"Hồi hoàng huynh, Mạc Thương bởi vì đi đường suốt đêm, lại gặp mưa to nên bị nhiễm phong hàn, ta tự tiện làm chủ, bảo hắn đi nghỉ ngơi, Nhưng Thiên làm nhiệm vụ là được rồi!" Kim Huy thấy sắc mặt hắn khác thường, thần kinh lập tức căng thẳng, nhưng bên môi vẫn duy trì nụ cười ưu nhã.

Bên trong phòng Liễu Nha nhất thời kinh ngạc, hóa ra trên đường tới đây Kim Minh cũng gặp phải mưa to, y phục bị dầm ướt, thậm chí có bùn, đều chẳng có gì lạ sao? Nàng chuyển con mắt cười cười, đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình thật quái dị.

Kim Nhật đáng yêu đơn thuần như thế sao lại cùng Kim Minh mà mị là một người! Liễu Nha lắc đầu một cái, đứng dậy.

Nơi cửa phòng, Kim Minh cười nhạt một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo như cũ, "Người thật biết thương cảm cho hạ nhân!"

"Đa tạ hoàng huynh khích lệ." Kim Huy cười nhạt hành lễ, nụ cười hồ ly thâm tàng bất lộ.

Kim Minh lạnh lùng đưa mắt nhìn nụ cười thoải mái của nam tử, trong hai tròng mắt hiện lên tia máu nhàn nhạt. Không khí giữa hai người chợt trở nên xa

cách, giống như có thứ gì đó ngăn cách ở giữa hai người, nhàn nhạt, không xua đi được.

"Hoàng thượng!" Xa xa, trên mặt U Tước quân hơi lo lắng, chạy tới.

"Chuyện gì?" Kim Minh lạnh lùng dò mắt, cảm nhận lạnh lùng nâng lên.

"Vi thần có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng Hoàng thượng!" Tròng mắt U Dạ La như có điều suy nghĩ từ từ quét qua Kim Huy, tiến lên nhỏ giọng nói.

Tròng mắt xanh biếc nhanh chóng xẹt qua âm u, ống tay áo của hắn vung lên, trực tiếp ra khỏi phòng cùng U Dạ La.

Kim Huy đứng tại chỗ bất động, thấy hai người đi xa, bình tĩnh vào phòng. "Chúc mừng ngươi, qua một đêm, cũng coi là từ gái thanh lâu biến thành Phụng Hoàng, nhưng mà ngươi không muốn nhanh mắt ăn sừng của Hoàng thượng chứ?"

Hắn cười nhạt, giữa mặt mày lại hơi ẩn chứa châm chọc.

"Ăn sừng? Huy vương gia, ngươi thật biết nói đùa, ngươi cho rằng ta thích sao?" Liễu Nha ngẩn ra, nhìn chăm chăm hai mắt nam tử, không vui mở miệng.

Đầu mày của hắn ẩn chứa sự châm chọc làm cho nàng cảm thấy hết sức tổn thương, giống như nàng là nữ tử cổ đại không hề có kiến thức, khóc la chỉ vì muốn giành được tiếng cười của Quân Vương.

"Thích không có gì là lạ, chỉ có bản thân ngươi mới biết, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi một chuyện, Nhị vương gia Kim Nhật là đại kỵ của hoàng tộc chúng ta, nếu như ngươi còn muốn sống thì đừng nói một chữ ở trước mặt Hoàng thượng!" Kim Huy cũng có chút nổi giận, hắn thẳng thắn mở miệng.

Liễu Nha ngẩn ra, đưa mắt nhìn hắn: "Ngươi biết?"

"Đúng, ta biết rõ, cho nên ta khuyên ngươi nên kín miệng. Chuyện tối ngày hôm qua, ngươi coi như không có gì xảy ra, ngươi luôn ở nơi này làm bạn ngủ với Hoàng thượng!" Nụ cười trên mặt hắn biến mất hầu như không còn, giọng nói nặng nề hơn.

Liễu Nha càng thêm nghi ngờ, nhưng hình như Kim Huy đang cố che giấu chuyện gì đó.

Nàng nhìn Kim Huy, nhưng chỉ liếc mắt một cái chợt ngậm cả người, nam tử dựa lên cửa, sắc mặt tái nhợt thậm chí có chút lo lắng, cho dù nụ cười ưu nhã cũng không thể che giấu một mối ở dưới mắt. Lúc này hắn lười biếng dựa vào cánh cửa phòng, sức nặng cả thân thể gần như đặt vào đó, cặp mắt đen nhẹ nhàng híp, không hề có tinh thần.

Mặc dù nói không biết tại sao hắn một mối như vậy nhưng hôm nay nàng biết, hắn nói chuyện này cũng vì tốt cho nàng.

Nàng đã từng thấy biểu hiện căm ghét điên cuồng của Kim Minh đối với Kim Nhật, hơn nữa còn khắc sâu trong trí nhớ.

Vừa nghĩ như thế, nam tử uể oải làm cho lòng người đau đớn. Nhất là nam tử đẹp như hoa như ngọc!

Nam tử xoay người, bóng dáng thon dài có chút gầy gò.

"Kim Huy." đột nhiên Liễu Nha gọi hắn lại, nàng đã thay đổi cái nhìn căm ghét đối với Kim Huy.

Nam tử dừng lại, nhưng không có xoay người, tầm mắt một mối rủ xuống, nặng nề nhấn mạnh thêm: "Tự giải quyết cho tốt!" Lời thì thầm lộ ra chút dụ dỗ, nhẹ nhàng như hoa mai bắt đầu nở rộ.

Liễu Nha đứng trước cửa, nhìn bóng dáng nam tử từ từ biến mất ở cuối hành lang, đáy lòng pha một chút cảm động.

Hoa cúc tàn đón gió thu, thổi bay khắp nơi, mơ hồ lộ ra mùaa thu âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Công chúa Ngọc Triệt

Ngày hôm nay nước Tiên Nô lâm triều cực kỳ náo nhiệt, chẳng những Thái tử nước Đại Hách có mặt, ngay cả Tiên Hoa Công chúa tên gọi Ngọc Triệt cũng mặc trang phục long lý tới tham dự.

Công chúa mặc một thân y phục trắng thuần túy nhiên rất tầm thường, nhưng bộ dáng cũng là cái loại đoan trang tao nhã, nước Tiên Nô có tròng mắt màu lam đặc biệt, sắc mặt bình tĩnh ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng.

Hoàng thượng nước Tiên Nô đã hơn 50 tuổi, khuôn mặt tinh xảo độc nhất vô nhị giống hệt Tiên Vu, chỉ là tuổi tác không buông tha người, trên mặt đã xuất hiện lên dấu vết năm tháng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Tiên Hoa Công chúa lại có thêm phần cung chiêu.

Tiên Vu tiến lên, nói cái gì đó thật nhỏ ở bên tai Hoàng thượng, sắc mặt Hoàng thượng đột nhiên đại biến, trực tiếp rời khỏi ghế rồng đi thẳng đến trước mặt Tiên Hoa Công chúa: "Chuyện tối ngày hôm qua là thật?"

Tiên Hoa Công chúa nhàn nhạt gật đầu, trông mắt màu lam yên bình giống như biển cả, không hề gợn sóng.

"Tiểu tử nguoi thật to gan lại dám ở trên địa bàn của trẫm muốn thương tổn Công chúa trẫm yêu mến nhất!" Hoàng thượng chỉ thẳng Hách Diệp, trên mặt nổi lên gân xanh.

Hách Diệp khẽ giật mình, hai mắt như đầm sâu hạ xuống, hơi có chút chột dạ, nhưng người hần phải đi còn chưa trở về, hần đương nhiên sẽ liều chết đều không thừa nhận. "Hoàng thượng, nguoi không cần tin lời sàm ngôn, Hách Diệp ta là người quang minh lỗi lạc, nếu Công chúa không thích thì thôi, nước ta rất thịnh vượng, thiên hạ có bao nhiêu nữ tử thêm thường ngồi vị Thái tử phi, Hách Diệp ta tuyệt đối sẽ không sống chết cầu xin, cái này chỉ là dục gia chi tội hà hoan vô từ (gán tội người thì sợ không có lý do), Hoàng thượng vẫn nên có chứng cứ mới phải, chớ tổn hại hòa khí hai nước khiến người ngoài thom lây!" Hách Diệp nói xong, như có như không nhẹ nhàng liếc U Dạ La.

Nhưng Thiên đã đem tất cả chuyện tối hôm qua nói cho U Dạ La, hần dĩ nhiên biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là lại làm bộ u mê không biết như cũ.

"Người ngoài? Hách Thái tử chớ nâng thân phận của mình lên, trước không nói đến chuyện tối ngày hôm qua là thật hay giả, nhưng kết thân với Đại Hách" Tiên Vu lạnh lùng cắt ngang, giọng nói dừng lại, "Đó là chuyện vạn lần không thể được, cho nên, Hách Thái tử cũng là người ngoài!"

Giọng điệu Tiên Vu cứng rắn, vừa nói xong thì ngược mắt thấy vẻ mặt Hách Diệp thay đổi.

"Bất nạt ái nữ của trẫm mà vẫn còn muốn kết thân, quả thực là người si nói mộng. Người đâu, đem người tối hôm qua truy bắt áp giải lên điện, đòi chứng với Hách Diệp xem hần còn gì để nói!" Hoàng thượng lạnh lùng quăng ống tay áo, ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng.

Thị vệ lĩnh chỉ đi xuống, sắc mặt Hách Diệp nhất thời lo lắng, nhưng hần vẫn đứng ngạo nghễ ở trong triều đình như cũ.

Thị vệ kia trở lại rất nhanh, sắc mặt khẩn trương nói nhỏ ở bên tai Tiên Vu Thái tử, Tiên Vu đột nhiên đứng lên: "Nguoi nói cái gì? Đã chết?"

"Dạ, tú bà và hoa khôi Hợp Hoan lâu đều đã chết hết! Là tự sát!" Thị vệ vội vàng quỳ trên mặt đất.

"Không thể nào, hôm qua đã lục soát lấy hết tất cả độc dược trên người các nàng ra rồi, làm sao có thể." Hần chuyển hướng Hách Diệp đột nhiên cười buồn lộng, chỉ ngón tay: "Nhất định là nguoi giết người diệt khẩu!"

Hách Diệp thấy không có chứng cứ, thay đổi vẻ mặt chột dạ vừa rồi, lập tức thẳng lưng, liên tục kháng nghị: "Tiên Vu Thái tử chớ ngấm máu phun người, Hách Diệp ta thân là Thái tử một nước, tự mình tới cửa cầu hôn đã tỏ thành ý của nước ta đối với đám hời hai nước, Thái tử không có chứng cứ đã vu khống cho ta, ta không phục, Đại Hách không phục!"

"Nguoi." Tiên Vu ngăn ra, hiện tại nhân chứng chết như đèn tắt, hần nhất thời bị Hách Diệp trả đũa, không nói được gì.

"Xi!" Trong thời khắc khẩn trương này, Tiên Hoa Công chúa thể nhưng cười nhạt, âm thanh dễ nghe này nhất thời khiến tất cả ánh mắt trong triều đình đều chuyển hướng nàng.

"Ca ca, ta đã nói rồi, mấy người kia nhất định là đồ tội lung tung, hiện tại muốn bọn họ đòi chứng với Hách Diệp Thái tử chẳng phải sẽ bị hù đến mức uống thuốc độc tự vẫn ư, đáng về Hách Diệp Thái tử đường hoàng, làm sao có thể làm ra chuyện hèn hạ như vậy?" Nàng nhẹ nhàng dùng khăn gấm che cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh kia nhẹ giống như mưa móc vào sáng sớm, từ từ nhỏ xuống lá sen, mùi hương thoang thoang thanh nhã, Hách Diệp nhất thời ním môi cười: "Vẫn là Công chúa sáng suốt!"

Tinh thể gương cung bặt kiếm lập tức được mấy câu nói của nữ tử xoa dịu.

U Dạ La đưa mắt nhìn, không khỏi lau mắt mà nhìn đối với Công chúa nước Tiên Nô. Tiên Hoa Công chúa giống như cũng cảm nhận được ánh mắt của hần, hướng về phía hần cười nhạt.

"Hoàng muội, nguoi." Tiên Vu hàm hừ mở miệng.

"Hoàng huynh, nguoi không cần âm ỷ, muội muội biết từ nhỏ nguoi đã thương yêu ta, nhưng trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, hôm nay Kim Lang Vương triều và nước Đại Hách đều tới cầu hôn, muội muội sẽ tuyển chọn lão công tốt nhất, không bằng cứ dựa theo quy định của nước Tiên Nô chúng ta, cũng ra đề để Hách Diệp Thái tử làm, đề mục giống nhau, người nào trả lời nhanh, đáp án đúng, vậy ta sẽ gả cho người đó!" Nàng thút tha tiến lên, nhẹ nhàng vỗ cánh tay Tiên Vu giống như an ủi.

"." Tiên Vu không đáp lại, dù sao Hoàng thượng là người đa mưu túc trí, bây giờ thấy người đã chết không thể đối chứng, vì vậy gạt đầu, một cuộc sống gió hữu kinh vô hiểm dần dần bình tĩnh lại.

Ngày mùa thu, cho dù thời tiết khá hơn nữa thì trong gió nhẹ vẫn còn thấm một chút lạnh lẽo, trong đình tàn hoa hiu quạnh tựa như trời thu, theo gió rơi xuống đầy đất, trong lương đình đầy hoa hồng, Kim Minh hơi cau mày khi U Dạ La miêu tả.

"Nói như vậy, ngược lại Tiên Hoa Công chúa một nhân vật không thể xem nhẹ!"

U Dạ La từ từ gật đầu, ít nhất theo quan sát của hắn, là đúng như vậy!

Kim Minh ngưng mắt mà cười: "Thú vị, rất thú vị, lần này hậu cung của trẫm sẽ rất náo nhiệt!"

U Dạ La nhìn trong mắt phượng hẹp dài của nam tử hiện lên chút ánh sáng âm u, trong lòng khẽ thở dài một hơi.

"Người có mấy phần nắm chắc đối với đề mục này?"

". Không có nắm chắc, đó là một đề rất khó!" U Dạ La mở miệng thật khê.

"Thật sao?" Kim Minh từ từ vuốt nhẹ chiếc cảm tuần mỹ, mở miệng cười: "U Tướng quân, trẫm khó có thể quên cam đoan của người đối với trẫm!" Mặc dù hắn cười, lời nói lại lạnh lòng người.

U Dạ La hơi rùng mình, chỉ cúi đầu, không nhìn hắn nữa.

Nơi xa, Kim Huy xa xa nhìn hai người trong lương đình, trong hai tròng mắt hiện đầy tia máu đỏ thẫm dường như có điều suy nghĩ.

Tối hôm qua người áo đen xuất hiện kỳ lạ, nghĩ đến vẻ mặt vô cùng lo lắng của Thái hậu, dường như Thái hậu đã đoán trước được tất cả.

"Vương gia, ngài nên nghỉ ngơi một chút, tiếp tục như vậy nữa." Nhưng Thiên khê mở miệng.

"Nhưng Thiên, ta hỏi người, hôm qua người đã lục soát cả dịch quán cũng không thấy tung tích người mặc đen sao?" Hắn lạnh lùng khoát tay cắt đứt lời của hắn ta.

"Dạ, Vương gia!"

"Có thể leo tường nhảy ra?"

"Ban ngày hôm qua mới vừa có một trận mưa, dấu vết trên đất có thể thấy rõ, hỏi vương gia, không có!"

"Vậy là nội tặc sao?" Kim Huy khê cười một tiếng, chấp đôi tay thông thả ung dung rời đi.

Ngồi một mình ở trong phòng đang cảm thấy buồn chán, cửa phòng liền bị người mở ra, Liễu Nha dời mắt, đột nhiên bị hình người trước mặt lay động.

Đó là nữ tử cả người mặc cung trang nước Tiên Nô, nụ cười ôn tồn nho nhã, tròng mắt bình tĩnh không dao động, nàng ta đứng ở đằng kia, bình tĩnh tựa như ánh mắt trời nóng bỏng mùa hè chiếu sáng mặt hồ, con mắt sáng ngời không có rối loạn.

"Người là?" Liễu Nha đứng dậy, đột nhiên cảm thấy nụ cười của nữ tử khá quen thuộc, nhất là cặp mắt màu lam, hình như từng nhìn ở nơi nào rồi.

"Cô nương thật sự là quý nhân hay quên, tối hôm qua ở Hợp Hoan lâu, còn thiếu cô nương một ơn cứu mạng!" Nữ tử nhẹ nhàng mở miệng, tiếp tục bước nhẹ, giọng điệu nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đáp án của câu hỏi

"Thì ra là người." Được nàng ta nhắc nhở, Liễu Nha đột nhiên nhớ lại cô nương bị bắt cóc đêm qua, nhưng không có nghĩ đến nàng thế nhưng tìm được nơi này.

"Ta là công chúa Tiên Hoa, người có thể gọi ta là Ngọc Triệt, dù sao cái tên Tiên Hoa này." Nàng không có nói tiếp, chỉ mỉm môi cười khê.

Nụ cười nữ tử thế nhưng hiền hậu, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, chỉ cười một tiếng liền khiến Liễu Nha buông lỏng tất cả cảnh giác.

"Ngọc Triệt, tên rất hay!" Liễu Nha gật đầu một cái, lại quan sát cung trang trên người nữ tử. Đêm qua trời tối, y phục trên người nữ tử lại qua mức xóc xệch, hôm nay nhìn lại, hình như Liễu Nha đã hiểu rõ nguyên nhân hôm qua Kim Nhật bỏ mặc nàng ta ở đó một mình.

Màu sắc cung trang của nữ tử thanh nhã, vải vóc cũng là hạng thượng thừa, thân phận của nàng ta không giàu cũng quý. Hôm qua đám người ừn ừ kéo tới nhất định là đi tìm nàng ta!

"Đa tạ khen ngợi, cô nương là ân nhân cứu mạng của ta, vậy ta đây cũng không lừa gạt ngươi, ta là muội muội của đương kim Ngọc Vương gia, tính ra cũng là Quận chúa!" Nàng ta tiến lên, thân thiết kéo tay Liễu Nha.

Liễu Nha ngần ra, dường như không quen việc nữ tử nhiệt tình với mình, nhưng đối mặt với nữ tử xinh đẹp tạo nhã như vậy, nàng cũng không có dũng khí đẩy ra, chỉ có thể mặc cho nữ tử nắm tay.

"Ngươi đang rảnh rồi, không bằng ta dẫn ngươi đi chơi đùa có được hay không?" Nàng ta chợt mở miệng cười một tiếng, không đợi Liễu Nha đồng ý, lôi kéo nàng đi.

"Đi đâu?" Liễu Nha bị nàng ta kéo đi có chút không hiểu, nhưng nữ tử lại hào hứng bùng bùng, đi chuyển vòng quanh dịch quán, thế nhưng để như trò bàn tay ra khỏi đĩa bàn U Dạ La cai quản, đi ra ngoài dịch quán.

Đứng ở đầu đường, nhìn người đến người đi, bốn phía vang lên tiếng la của tiểu thương và người bán hàng rong, lúc này Liễu Nha mới phản ứng được, tại sao nàng chưa bao giờ biết, ra dịch quán thế nhưng đơn giản như thế?

"Ngươi xem trên phố xá, mua cái gì đều có, từ quả vật đầu đường hướng Nam đến bánh ngọt hướng Bắc, xiếc ảo thuật giang hồ càn đủ kiểu, ngươi nói đi, ngươi thích xem quảng cáo bịp hay thích xem khi làm xiếc đùa giỡn? Chỗ chúng ta loại nào cũng có, cam đoan ngươi nhìn đến hoa cả mắt mới thôi!" Ngọc Triệt tự hào vỗ vỗ lồng ngực, lôi kéo tay Liễu Nha không thả.

"Tốt thì tốt, nhưng" Nếu như bị Kim Minh biết nàng lại tự mình ra ngoài. Ôn ào, nàng đột nhiên cảm thấy trên cổ ứa ra khí lạnh.

"Không có nhưng nhị gì hết, nếu như ngươi đều không thích những thứ này, còn có thứ kích thích hơn đấy!" Ngọc Triệt đột nhiên chớp chớp mắt phượng hẹp dài, lôi kéo Liễu Nha chạy đi, thậm chí không chút quy củ vẩy xoè lên.

Phía Bắc mở miệng hét bán thức ăn, nhón nha nhón nháo đầy người, Tiền Hoa lôi kéo Liễu Nha chen vào xem, Liễu Nha lập tức kinh ngạc nói rộng tầm mắt, một chỗ trên bình đài, năm tên phạm nhân quỳ thẳng tắp, trên lưng mỗi người cõng ba tấm biển gỗ, trên đó viết hai chữ Từ Hình, năm tên đao phủ tay cầm đao sáng loáng đứng ở trên đài cao, ánh mắt lạnh băng.

Trên đài cao cách đó không xa, một đại nhân mặc quan phục màu xanh dương ngồi nghiêm chỉnh, trên văn án, bên trong ống thẻ đầy lệnh trăm, xa xa nhìn lại, thật là kinh khủng.

Liễu Nha đứng ở trong đám người hỗn loạn, kinh ngạc mà không thốt nên lời, chẳng lẽ đây chính là pháp trường thời cổ đại?

"Thú vị không? Lúc này mới đủ kích thích!" Nữ tử nhẹ nhàng mở miệng, một câu nói khiến thân thể Liễu Nha lạnh lẽo.

Thú vị. Kích thích. Hăm rống của nàng đánh nhau, rất muốn đi về. Hình như quý tộc thời cổ đại này đều thích đem mạng người ra làm thành trò đùa.

"Chớ vội đi, kịch hay còn ở phía sau!" Nàng ta giống như nhìn rõ tâm tư của Liễu Nha, ghé vào bên tai nàng mở miệng thật khẽ, tay nhỏ bé kéo nàng không thả.

Quả nhiên, vị đại nhân kia đứng lên khỏi ghế, cất cao giọng nói: "Năm tên tử tù, tất cả đều phạm tội đại nghịch bất đạo, vốn nên xử trảm toàn bộ, nhưng hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, hôm nay ở trong ống thẻ có một trăm chiếc lệnh trăm, năm ngươi tùy tiện cầm bao nhiêu chiếc thì cầm, không cần lấy toàn bộ 100 chiếc, chỉ là các ngươi hãy nghĩ kỹ, lấy nhiều nhất, ít nhất, còn có nhiều bằng nhau đều phải xử tử! Người đâu, dùng theo quân lệnh, cho bọn hần thời gian một nén nhang để suy tính!"

Liễu Nha vừa định xoay qua chỗ khác thì thân thể đột nhiên cứng đờ, đề mục này làm sao lại quen thuộc như vậy? Trong lòng nàng vừa động, lập tức quay đầu trở lại nhìn xem, chỉ thấy quan truyền lệnh cầm ống thẻ lần lượt đến trước mặt năm người quay một vòng, năm người đều không có cầm thẻ.

Thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, một nén nhang chẳng mấy chốc sẽ đốt xong, khi quan truyền lệnh cuối cùng cũng xoay qua chỗ khác, năm người ríu rít căn răng tiến lên cầm lệnh trăm, rất kỳ lạ là, trên mặt mỗi người đều biểu hiện ra như tro tàn.

Khi quan truyền lệnh thu hết lệnh trăm trở về, kết quả làm người ta chắc lưỡi hít hà, năm người thế nhưng giống nhau như đúc, một người 20 chiếc, đồng quy vu tội!

Khi đao phủ nâng tay chặt đao lớn xuống, Liễu Nha kinh hoàng chuyển mắt qua không nấn tâm nhìn lại, nhưng mà rốt cuộc hiểu huyền cơ trong đó. 100 lệnh trăm, năm người, ở trong thời gian một nén nhang, bọn họ hoàn toàn có thời gian làm rõ lợi và hại trong đó, dưới tình huống không thể xác định người cầm thừa có người cầm thiếu, bọn họ chỉ có thể lấy đề bảo đảm số lượng, nhưng không biết, chính là số lượng này đã làm năm người bọn họ hần đồng quy vu tội.

Kế tiếp Ngọc Triệt còn nói gì đó, Liễu Nha cũng không có nghe vào, nàng chỉ biết, nàng tìm được đáp án của câu hỏi, chỉ là đáp án này giống như là có người cố ý tiết lộ cho nàng biết.

Ngọc Triệt tiễn nàng đến cửa dịch quán, trông mắt màu lam trầm tĩnh như nước ản tình: "Hôm nay cũng chỉ có thể chơi đến đây thôi, ta phải đi về!" Nàng ta có chút lưu luyến.

Liễu Nha lại cảm thấy hơi buồn cười, nàng trăm mối vẫn không có cách giải ra mà đáp án lại dễ dàng đưa tới cửa.

"Người có ý? là người có ý sắp xếp chuyện này đúng không?" Nàng thẳng thắn mở miệng, vốn tưởng rằng ý đồ của nữ tử bị vạch trần, sẽ hơi chút xấu hổ, ai biết nữ tử thể nhưng hào phóng gật đầu thừa nhận. "Không sai, là ta có ý sắp xếp, đáp án này không phải là thứ cô nương cần sao? Coi như là báo đáp ân cứu mạng hôm qua!"

Báo đáp ân cứu mạng? Liễu Nha hơi nhíu mày, tại sao nàng luôn cảm thấy không có đơn giản như vậy.

"Thế nào? Người cho rằng ta còn có thể hại người sao? Người là ân nhân cứu mạng của ta! Chỉ là tại sao không thấy công tử tới hôm qua đâu cả, ta còn muốn trực tiếp cảm tạ hân!" Ngọc Triết kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, mỉm cười thân nhiên cười một tiếng.

"Công tử? Người đang tìm hân sao?" Liễu Nha ngược mắt nhìn nàng ta.

Nữ tử cười bình tĩnh: "Dĩ nhiên, tòa dịch quán chính là một ngôi nhà khác của ta, sáng hôm nay, ta đã tìm cả dịch quán một lần rồi, nhưng không thấy vị công tử kia đâu, không biết cô nương có thể cho ta biết tung tích của hân hay không?"

Liễu Nha lắc đầu một cái, cho tới bây giờ nàng chưa từng thử tìm kiếm Kim Nhật ở giữa ban ngày qua.

"Cô nương mau trở về đi thôi, chúng ta có duyên tự sẽ gặp lại, nếu như nhìn thấy vị công tử kia, thay ta chào hỏi một tiếng!" Nàng ta vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng.

Đột nhiên trong lòng Liễu Nha cảm thấy không vui, hóa ra mục tiêu thực sự của nữ tử chính là Kim Nhật.

Một chiếc kiệu hồng đã sớm dừng lại chờ ở trước cửa dịch quán, nữ tử cười yếu ớt lên cỗ kiệu, nhẹ nhàng vén màn kiệu: "Chúng ta có duyên sẽ gặp lại!"

Lúc này Liễu Nha không nói ra được cảm xúc trong lòng, chỉ máy móc khoát khoát tay, nhìn kiệu hồng càng lúc càng xa.

Nàng xoay người, đột nhiên đụng vào trong ngực một người, ngược mắt, lập tức không kiềm hãm được hít vào một ngụm khí lạnh. Kim Minh lạnh lùng đứng ở trước mặt của nàng, một đôi mắt xanh u ám lạnh lùng quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo, cao ngạo tàn khốc, tựa như hai hồ nước thâm thúy không thấy đáy, cũng tựa như hai lưỡi dao sắc bén xuyên thẳng vào lòng người, khiến người ta không rét mà run.

"Ta ta ta. . . ." Nàng liên tiếp nói ba chữ ta, nhưng vẫn còn lắp bắp không rõ, nàng không biết, hân còn có thể dùng hình phạt tàn khốc như thế nào trừng phạt nàng rồi đi.

Hơi lạnh cán người ngưng tụ ở trong hai tròng mắt của nam tử, nhưng mà ở lúc gần như hồng mắt, nam tử giơ tay lên, khi Liễu Nha cho là hân muốn lấy mạng của nàng thì cánh tay của nam tử nhẹ nhàng rơi vào trên vai của nàng, đột nhiên một tay ôm nàng vào trong ngực, hân nhẹ nhàng đem mặt đặt ở đầu vai của nàng, giống như bị đè nén hồi lâu, từ từ mở miệng: "Trở lại, rồi cuộc trở lại!" Lời nói làm bầm giống như chứa đựng bao nhiêu mong đợi cùng hi vọng, khiến lòng Liễu Nha trở nên nặng nề.

Hân đang đợi nàng sao?

Xa xa, U Dạ La đứng ở trong bụi hoa tường vi trắng, lạnh lùng nhìn tất cả, hân ta nhú lại hai hàng lông mày, tựa như đang trầm tư, dưới ánh mặt trời khô khan giáp màu bạc và hoa tường vi màu trắng nổi lên thành một mảnh, giống như bóng dáng trong ảo giác, không chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trao đổi

Đột nhiên Kim Minh dịu dàng khiến Liễu Nha thụ sủng nhược kinh, thân thể nàng cứng đờ bị nam nhân ôm thật chặt, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa hát xuống, bóng râm sâu cạn không đồng nhất rơi vào trên trán nàng, thế nhưng cho nàng cảm giác không chân thật.

Loại cảm giác này giống như đại cô nương lần đầu yêu! Thân thể của nàng hơi run rẩy, chính xác mà nói, là hưng phấn đến run rẩy, có lẽ thông qua cái ôm này, tất cả sẽ thay đổi!

Ít nhất nàng sẽ không phải đối mặt với những hành hạ biến thái kia!

Nhưng chỉ cần hơi suy nghĩ, vòng ôm của nam nhân trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, hân lạnh lùng dùng một tay đẩy Liễu Nha ngã xuống đất, mắt xanh quý mị hiện ra ánh sáng không kiên nhẫn, hân đứng ở trong bóng râm của bức tường phù điêu của dịch quán, cả người giống như bị bóng râm bao phủ, một tiếng hừ lạnh nhẹ vô cùng truyền đến từ trong gió, đó là giống như âm thanh có thể làm cho người ta lắng nghe mà tâm linh run rẩy ở chỗ sâu nhất.

Nơi xa, tà áo U Dạ La lay động, hai hàng lông mày chau sâu hơn, thân thể hơi nghiêng, nhưng vẫn đứng tại chỗ không có di chuyển.

Ngồi chồm hóm ở trên đất, nam nhân lúc nóng lúc lạnh khiến Liễu Nha không hiểu chuyện gì, nàng chỉ có thể ngẩng đầu, dùng bàn tay nhỏ bé che ên trán, nheo mắt nhìn nam nhân.

"Trăm dễ dàng tha thứ chỉ trong một mức độ nhất định, ngươi, tốt nhất không nên khiêu chiến cực hạn của trăm!" Cặp môi đỏ mọng hơi hé ra, giọng nói của nam nhân rất nhẹ, lại làm cho người ta không rét mà run sợ. Cái cảm nhận cương ngạnh, hiện lên gân xanh nhàn nhạt, mơ hồ có thể thấy được sát khí trong ánh mắt. Giống như, hắn đã dùng hết toàn lực, cố nén sát ý này.

Nam nhân xoay người lại, bóng lưng to lớn có cô độc cùng mâu thuẫn, hắn sai bước rồi đi, hai bên lập tức có thị vệ tiến đến, giống như xách một con cừu non nhỏ, Liễu Nha bị áp giải theo sát phía sau.

Lần này, Liễu Nha không giãy giụa, nàng chỉ cảm thấy, Kim Minh có chút biến hóa, nhưng đến tột cùng là biến hóa như thế nào, nàng lại không nói được.

Dời mắt, trong lúc vô tình nhìn thấy một đám lá đỏ lẳng lẳng bay xuống, một hồi gió nhẹ vội vã lướt qua, phiến lá lá lướt dùng hết sức lực cuối cùng muốn nắm chặt phe cánh. kết quả vẫn uổng công, vô lực uốn lượn trên không trung mấy cái rồi đáp xuống đất.

Cả ngày, về mặt Kim Minh như đưa đám, mặc dù cách mặt nạ, nàng không nhìn rõ sắc mặt hắn, song lúc cặp mắt xanh biếc kia thỉnh thoảng quét qua nàng, Liễu Nha đều sẽ phát ra rùng mình theo chỗ sâu trong đáy lòng.

Ánh mắt nam nhân tràn đầy dò xét, suy tư, mâu thuẫn cùng giãy giụa.

Nhiều hơn nữa chính là giống như một Chúa Tể, Chúa Tể tràn đầy suy tính.

"Bẩm Hoàng thượng, Huy vương gia cầu kiến!" Mặc Thương ở bên ngoài bẩm báo, rốt cuộc Kim Minh cũng dời mắt hướng ra ngoài cửa. Thân hình cao lớn của Mặc Thương đứng dưới ánh chiều tà, sắc mặt hơi có chút tái nhợt lại không làm giảm uy nghiêm của hắn.

"Truyền!" Kim Minh đứng dậy, âm thầm quan sát Liễu Nha một lần nữa, lúc này mới ung dung bước vào bên trong phòng khách. Khi bóng dáng cao lớn chuyển qua màn che đỏ thẫm kia, Liễu Nha giằng co một ngày rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa sống lưng cứng ngắc, cảm kích nhìn bóng lưng Mặc Thương đi xa một cái.

Nàng rốt cuộc có thể tự tại thở ra một hơi, bị ánh mắt của Kim Minh nhìn chằm chằm quả thực là hình phạt tàn khốc nhất trên trái đất này, bởi vì nàng không biết lúc nào vị đại gia này không vui, môi mông mò ra, nàng sẽ không thấy được mặt trời mọc ngày mai.

Xa xa, nàng trông thấy Kim Huy giẫm bậc thêm bước đến, nàng lập tức ngồi dậy, nhẹ nhàng thò đầu ra, sau khi xác nhận không có gì khác thường thì lặng lẽ ra khỏi gian phòng.

Khoảng khắc nhìn thoáng qua Kim Huy, nàng liếc thấy khóe môi Kim Huy thoáng qua nụ cười rồi biến mất, có lẽ, bộ dạng nàng lén lút khiến cho hắn ta không kìm được mà bật cười!

Ở trên đỉnh núi già, rốt cuộc Liễu Nha tìm được U Dạ La đang trầm tư, hắn ta nhẹ rù lông mi giống như điêu khắc, yên lặng nhìn chằm chằm một góc núi già. Một tay Liễu Nha nắm túi gấm vỗ vào trên bàn đá trước mặt hắn ta.

U Dạ La từ từ ngược mắt, ánh mắt trong không hề có gợn sóng, nhưng liếc mắt nhìn qua, tình mạch khó dò. "Làm gì vậy?" Hắn ta nhàn nhạt liếc túi gấm trên bàn một cái, tiếp tục tư thế trầm tư.

"Ngươi đang ở đây sắm vai Tư Tưởng Giả* sao? Một môi nhìn tất cả chuyện bất bình xảy ra trong nhân thế, muốn làm một đấng cứu thế?" Liễu Nha nhẹ nhàng nhạo báng hắn, nhưng không có nghĩ đến, U Dạ La nhanh chóng chuyển mắt nhìn nàng một cái, sống mắt vốn bình tĩnh trong nháy mắt nhắc lên con sóng thần, đồng thời nở rộ vô số sáng loáng.

*người đang suy nghĩ

"Ngươi hiểu ta?" Giọng của hắn có chút khàn khàn.

Liễu Nha sững sờ, "Hiểu?" Nàng chỉ đang tán dương tạo hình cá tính của hắn mà thôi.

Khom người, cong đầu gối, tay phải nâng cằm, lặng yên nhìn người không khác Tư Tưởng Giả điêu khắc ở trước mắt. Nhất là cái trán nổi bật và lông mày cong cong, đôi mắt lờ mờ xuống biến mất ở trong bóng râm, càng tăng thêm vẻ mặt trầm tư buồn khổ.

Bàn tay đột nhiên bao trùm trên tay nàng. "Thanh Thanh, ta biết ngay, ngươi hiểu ta...ta, là vạn bất đắc dĩ!" Hắn nắm chặt tay của nàng.

"Muốn ta hiểu ngươi, ít nhất ngươi nên nói cho ta biết một vài chuyện, bây giờ trả lời, ta và ngươi trao đổi!" Liễu Nha nhú nhú mày, nam tử đột nhiên nhiệt tình khiến nàng có chút hoang mang, nhưng nàng vẫn thu tay nhỏ bé lại, đem túi gấm đẩy về phía trước.

"Trao đổi?" Nam tử giống như cuối cùng hồi hồn từ trong hồi ức, về mặt thay đổi, con mắt sắc bén của hắn rũ xuống, nhìn túi gấm trên bàn.

"Đúng, sẽ không quên lời ngươi đã nói chứ? Ta biết đáp án của câu hỏi rồi, nếu như ngươi muốn, vậy thì ngươi nói cho ta biết, làm sao ngươi biết ta họ Mặc? Có lẽ, ngươi có thể nói cho ta biết nhiều hơn về chuyện của Mặc Thanh Thanh!"

"Có ý gì?" Nam tử ngẩng đầu, vẻ mặt có chút khó tin.

Liễu Nha chu mỏ, không biết nên giải thích thế nào, ít nhất, từ lúc nàng đến cổ đại, chưa bao giờ nói với ai là nàng không phải Mặc Thanh thanh.

"Nếu như ta nói ta không phải Mặc Thanh thanh, ngươi tin hay không?" Nàng nhướn mày.

Đột nhiên U Dạ La trở nên trầm tư, trông mắt sắc bén như chim ưng cẩn thận tỉ mỉ quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nha, sau khi trầm mặc thật lâu, hắn không có trả lời, ánh mắt không hiểu.

"Ngươi tin tưởng?" Liễu Nha trông thấy ánh mắt không hiểu của hắn, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia hi vọng, nhưng hi vọng để cho nàng càng thêm can đảm, nếu như hắn thật sự biết Mặc Thanh Thanh, như vậy. Nàng như có điều suy nghĩ nhìn mắt U Dạ La, suy nghĩ lớn mật đã từng trở nên rất xa xôi lần nữa xông lên trong đầu của nàng.

Mặc Trạc.

"Ngươi có phải Mặc Thanh Thanh hay không cũng không có bất kỳ quan hệ gì với ta, ta biết rõ ngươi họ Mặc cũng không kỳ lạ, ta đã thấy nữ nhân điên ở trong Thanh Huy viên!" Hắn từ từ nghiêng mặt sang bên, lạnh lùng mở miệng.

"Lục Ánh? Ngươi trông thấy Lục Ánh?" Liễu Nha ngẩn ra, đáp án này khiến nàng hơi nhục chí.

"Đúng!" U Dạ La nói xong, đưa bàn tay ra: "Lấy ra đi!"

"Cái gì?"

"Đáp án của ngươi!" Hắn nói lễ thắng khí hùng.

". Nhưng." Thế nhưng không phải điều nàng muốn, nàng muốn chính là. Mặc Trạc và U Dạ La có quan hệ gì, nàng muốn chính là, chuyện Mặc Thanh Thanh ở triều đại này, nàng muốn chính là, chuyện xưa ẩn chứa trong đôi mắt khổ sở của hắn!

"Thế nào? Muốn đổi ý? Là ngươi nói muốn trao đổi!" Hắn lạnh lùng khoanh tay trước ngực, quan sát nàng.

"Không phải, chỉ là. Ngươi biết Mặc Trạc chứ?" Liễu Nha khẽ cắn răng.

Về mặt nam tử trong nháy mắt trở nên nồng đậm, trông mắt đen của hắn bỗng nhiên nhìn chăm chú vào nàng, bờ môi mỏng mà khêu gợi lạnh lùng khắc ra lời nói uy hiếp: "Nếu như ngươi muốn mạng sống, nếu như ngươi muốn chịu ít đau khổ thì tốt nhất thu hồi lòng hiếu kỳ của ngươi, ngoan ngoãn làm một nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái!"

"." Liễu Nha ngẩn ra, bởi vì vẻ mặt quyết tuyệt của U Dạ La, cũng bởi vì cách chọn từ của hắn, nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái. Phải là nữ nhân bị ngược đãi chứ? Nàng thật sự không rõ, nàng không phải mỹ nhân, tại sao Hoàng thượng không tha cho nàng.

Bàn tay lấy túi gấm trên bàn đá, hắn đặt ở trước mặt, nhẹ nhàng phát phát: "Đáp án này, ngươi có nắm chắc mấy phần?"

"Không có nắm chắc, soạn bậy đấy!" Liễu Nha thờ phỉ phò quay người đi, vẻ mặt như chó bị đoạt xương, khuôn mặt không cam lòng.

Đối mặt với vẻ tùy hứng của nàng, U Dạ La chỉ cười nhạt một tiếng, từ trong túi gấm móc ra từ giấy Tuyên Thành gấp ngay ngắn, chỉ liếc mắt một cái, nét mặt hắn cũng có chút co quắp.

Trên cả một tờ giấy lớn có bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, không phải hắn học thức nông cạn, là thật rất khó nhận thức.

"Đây là đáp án của ngươi?" Hắn đem giấy Tuyên Thành bày tại trước mặt nàng, khóe môi hơi mím, trong ánh mắt lóe ra một chút ý cười.

"Đúng, xem không hiểu thì dẹp đi!" Liễu Nha không hề quay đầu lại, hăm hừ tức giận đi về phía trước.

Sau lưng, U Dạ La lại quan sát này bốn chữ lần nữa, vẻ mặt buồn cười thoáng qua rồi biến mất.

Nếu như nói ta không phải Mặc Thanh Thanh, ngươi tin không —— lời nói của nữ tử đột nhiên vang ở bên tai.

Không phải Mặc Thanh Thanh? Vậy sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bi ai

Gió nhẹ thổi qua, U Dạ La ngồi trên mặt ghế đá rất lâu, sau đó, tay trái nắm chặt giấy Tuyên Thành cũng hơi run rẩy. Lúc sau, hắn đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Kim Huy bước vào gian phòng, nhảy bén cảm nhận được tâm tình của Kim Minh đang xung đột mâu thuẫn, hắn tiến lên hành lễ xong cũng không nói nhiều, chỉ đứng ở một bên, nhìn mặt mà nói chuyện.

"Nếu cầu kiến vì sao không nói?" Hồi lâu sau, Kim Minh từ từ ngoái đầu nhìn lại, ánh chiều tà chiếu lên mặt nạ hoàng kim của hắn, hắn nhìn Kim Huy trầm mặc không nói.

"Hoàng đệ chẳng qua là muốn hoàng huynh suy xét trừ lại một con đường sống mà thôi." Kim Huy nhàn nhạt mở miệng.

Về mặt Kim Huy khiêu khích khiến Kim Minh không vui, hắn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. "Đừng tưởng rằng mình cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết, cái gì cũng đều có thể nhìn thấu, có vài chuyện, người không nắm giữ trong tay được!"

Nụ cười trên mặt vẫn Kim Huy hoàn mỹ. "Hoàng huynh, cho tới nay, ta chưa từng muốn nắm trong tay một thứ gì, ta chỉ làm tốt bổn phận của mình là Huy vương gia Kim Lang Vương triều, xưng hô này đã đủ!"

"Thật vậy sao?" Kim Minh cười lạnh, ngón tay trắng nõn khẽ gọi từ từ nhếch nhẹ, trong lòng hắn lộ ra thoải mái.

"Đúng, hoàng huynh. Chỉ là." Hắn ta chuyển thành cười khế, "Cho dù hoàng huynh không vui, thần đệ vẫn phải nói, thời gian không còn sớm, hoàng huynh nên trở về cung rồi!"

Kim Minh từ từ dời mắt: "Đây cũng là bổn phận?"

"Dạ, là bổn phận!" Kim Huy thông thả ung dung gật đầu.

Kim Minh quay đầu nhìn song cửa sổ không nói gì, trông mắt xanh u ám từ từ thoáng qua trầm tư, sát ý trong ánh mắt từ từ tản đi.

Xoay người trở về phòng, lúc ngang qua đình nghỉ mát, đột nhiên Liễu Nha dừng bước, nàng giống như nhớ ra cái gì, khẽ cắn răng xoay người chạy ra ngoài. Nàng đi về phía phòng của Mạc Thương.

Ngày ấy sau khi Mạc Thương bị người áo đen đã thương thì nghỉ ngơi một ngày, hôm nay đã sớm trở lại cương vị, vốn không nghĩ sẽ tìm được hắn ở chỗ hắn ở, nhưng khi chuyển qua cửa sách, Liễu Nha lại nghe được tiếng nói chuyện cực kỳ nhỏ.

Bản năng khiến nàng núp ở sau thùng hồng thô, cách đó không xa có hai bóng đen mặc quân trang nhẹ nhàng tựa vào trên tường gạch, một vòng khói mờ từ từ phun ra từ trong miệng một người trong đó, chính là Mạc Thương, người còn lại là Nhung Thiên.

"Những dược cao này nghe nói đều là cống phẩm của nước Tiên Nô, không dễ lấy được, Huy vương gia dùng bao nhiêu quan hệ mới lấy được một chút, người cần phải quý trọng!" Nhung Thiên từ từ nhìn Mạc Thương một cái, khẽ thở dài một hơi.

"Nếu như không phải là để tránh khiến Hoàng thượng hoài nghi, Mạc Thương ta là một kẻ vũ phu, làm sao lại dùng loại vật chống đau đáng khinh này chứ?" bỗng nhiên Mạc Thương hít sâu một hơi, lại thở dài một hơi, trong giọng nói có chút không cam lòng.

"Đây chính là chức trách của chúng ta, bảo vệ điều bí mật này, đợi đến." Nhung Thiên khẽ thở dài một hơi, ngửa đầu nhìn trời, trên mặt bỗng trở nên mê mang, có lẽ, hắn ta cũng không biết phải chờ tới một ngày kia!

"Ta biết rõ, cái gì cũng biết, Thái thượng hoàng miễn xá cho Mạc gia, lưu lại huyết mạch duy nhất cho tộc ta, chính là ban ân lớn nhất đối với ta, vì Thái thượng hoàng, vì Hoàng thượng, vì Kim Lang Vương triều, chịu chút thương tổn này có đáng là gì, nhưng ta vẫn canh cánh trong lòng. Hoàng thượng tin tưởng ta như vậy, nhưng ta." Mạc Thương dừng lại, vòng khói mang theo cảm xúc phiền muộn của hắn ta bay đến giữa không trung.

Nhung Thiên trầm mặc, sĩ* vì tri kỷ mà chết, cái gọi là sĩ, đứng đầu là trung thành, nhưng Mạc Thương. Hắn ta khẽ thở dài, vỗ vỗ đầu vai hắn.

*cấp bậc trong quân đội, tầng lớp thời xưa.

Núp ở sau hành lang, Liễu Nha có thể khẳng định, thật ra cho tới nay Mạc Thương có điều giấu giếm Kim Minh, nhưng che giấu cái gì? Nàng nhớ lại đêm mới gặp gỡ Kim Nhật, chính Mạc Thương ở trên cầu hình vòm chỉ huy thị vệ tản đi.

Chẳng lẽ người hắn ta bảo vệ là Kim Nhật?

Mạc Thương và Nhung Thiên không nói nữa, chỉ yên lặng như vậy, sau khi rũ mắt cúi đầu, hai người hết sức cảnh giác nhìn nhau một cái, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua sát ý.

Liễu Nha vừa muốn cất bước, sau lưng đột nhiên có hai trận gió mạnh đánh thẳng vào, nàng cúi người né tránh theo bản năng, nhưng hai vai lại bị người ta một trái một phải bắt được.

"A?" Tiếng kinh ngạc đồng thời phát ra từ miệng hai người, hai bàn tay to nhanh chóng dời đi, ngay sau đó lui về phía sau ba bước, tiếp đó hai người hai mặt nhìn nhau.

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng bả vai và xương quai xanh bị bóp, đau tan lòng nát dạ không ngừng lan tràn đến, Liễu Nha nhũn chặt chân mày, tiếng kêu đau bật ra bờ môi. "Thật là đau!" Nàng không kiềm hãm được cong thân thể.

"Thanh Thanh cô nương!" Mạc Thương mở miệng, giọng nói nặng nề không giống bình thường.

"Ta nói đau!" Liễu Nha tiếp tục cúi người, bị tóm làm cho nàng không dám đối mặt hai người bọn họ, trong lòng không khỏi tính toán nên giải thích như thế nào đây.

"Mạc Thương." Nhưng Thiên kéo cánh tay Mạc Thương, mặc dù không có mở miệng, nhưng giữa hai mắt thoáng qua sát ý. Mạc Thương lác đầu một cái, ánh mắt nặng nề.

"Người xử lý đi!" hình như Nhưng Thiên có chút không vui, lạnh lùng xoay người đi.

"Được rồi, không phải vờ vịt nữa!" Mạc Thương ngồi xuống trên lan can, hành động mãnh liệt mới vừa rồi khiến hắn động đến vết thương.

"Thật sự rất đau!" Liễu Nha bất mãn ngược mắt nhìn hắn ta, đánh đòn phủ đầu.

"Hiện tại nói cho ta biết, rốt cuộc người nghe được những gì?" Hắn ta đem bàn tay đặt ở trên ngực, tròng mắt đen lạnh lẽo thẳng tắp nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức vô tội của Liễu Nha, trong ánh mắt lại không có chút thương hương tiếc ngọc, chỉ trực tiếp ép hỏi mạnh bạo.

"Ta. Không có nghe gì cả!" Liễu Nha quyết định bưng kín miệng.

"Tốt nhất là như vậy, cho dù người nghe được cái gì." Hắn ta dừng lại, đột nhiên cười tàn bạo, "Cũng không có ai tin tưởng người! Không nên quên thân phận của người!"

Liễu Nha ngây ngốc nhìn nụ cười tàn bạo của nam nhân này, đột nhiên tim gan cảm thấy run sợ, trừ sợ còn có một tia bi ai, một tia bi ai sinh ra vì Kim Minh, hóa ra bên cạnh hắn, thế nhưng không có một người nào có thể tin tưởng được!

"Ta biết rõ thân phận của mình, không cần người nhắc nhở!" Ban đầu Liễu Nha có cảm tình tốt đối với Mạc Thương nhưng trong nháy mắt lập tức biến mất hầu như không còn, nàng xoay người trở về, hoàn toàn quên mất mục đích chuyến đi lần này.

"Thanh Thanh cô nương!" Mạc Thương như có điều suy nghĩ gọi nàng lại. "Ta khuyên người nên ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, không cần đi lung tung xung quanh, bất luận là dịch quán hay là cung đình, đều ở dưới chân thiên tử, sẽ không có những lời nói chuyện dễ nghe cho Thanh Thanh cô nương đâu!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nha lập tức tức giận đỏ lên, nàng ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng trợn mắt nhìn Mạc Thương, môi hồng mở ra, gần từng chữ lạnh lùng, nói cắn răng nghiền lợi: "Ta sẽ nhớ lời cảnh cáo của Mạc Thương đại nhân!"

"Chỉ mong như vậy!" Mạc Thương cười lạnh.

Máy móc trở lại viện, xa xa đã nhìn thấy Kim Minh đứng ở trên hành lang phòng, bàn tay để sau lưng, si ngốc nhìn trời. Mây trên trời từ phía Tây đang dời về phía Đông, đỏ rực, cả bầu trời như một đám lửa, thế lửa hung mãnh, giương nanh múa vuốt, dường như muốn cắn nuốt cả bầu trời. Ở chân trời, một vòng vàng rực sáng ngời từ từ tạo thành một đường thẳng, từ từ tràn ra phía ngoài, giống như không biết là người nào vẩy một ít giọt mực vàng, từ từ lan tràn ra, đem mây nhuộm thành màu vàng, tràn đầy hồ hững, nhẹ nhàng giãn ra thành một bức \ họa hoa mỹ, hóa giải thế lửa hung mãnh, giống như sáng sủa và hi vọng có thể chui ra tầng mây bất cứ lúc nào.

Nam tử cứ lẳng lặng đứng, áo bị nhuộm thành màu đỏ sáng chói, rực rỡ giống như lưu ly, toàn thân trên dưới tán ra cô độc đáng thương.

Liễu Nha tiến lên, cùng hắn đứng song song ở chung một chỗ, nghĩa vô phản cố* nắm chặt bàn tay to của hắn.

*làm việc nghĩa không chùn bước

Bàn tay to của hắn lạnh lẽo, khoảnh khắc nắm chắc kia, nàng rõ ràng cảm thấy thân thể của hắn cứng ngắc cùng phản kháng.

Nhưng hắn vẫn mặc cho Liễu Nha nắm, giống như là một người chết đuối nắm được một cây cỏ cứu mạng.

Hắn cần sự ấm áp, cho dù là một chút thôi.

Tia máu trong con mắt đang từ từ biến mất, tức giận cùng hoài nghi nghiêm trọng cũng dần biến mất, quý dị thâm trầm cũng biến mất, hai mắt nam tử từ từ trở nên trong sáng, ấm áp, mát mẻ, giống như cây liễu sống lại vào mùa xuân, tràn đầy sức sống bùng bùng.

Bóng dáng một lớn một nhỏ đắm chìm trong lửa đỏ của trời chiều, màu vàng phía chân trời không ngừng lan rộng ra.

Thời điểm chạng vạng tối, rốt cuộc U Dạ La cũng quay về, lại mang đến một tin tức làm người ta kinh ngạc.

Công chúa Tiên Nô muốn gặp Hoàng thượng, cho dù là bức họa của Hoàng thượng cũng được!

Thời điểm U Dạ La đi vào bữa báo, Liễu Nha đang hưởng thụ bữa ăn tối của nàng, tin tức này khiến nàng có chút khiếp sợ, chuyện làm nàng khiếp sợ không phải Công chúa muốn bức họa của Hoàng thượng, mà là —— U Dạ La nói vậy, đáp án dĩ nhiên là chính xác!

Quận chúa tên gọi là Ngọc Triệt thế nhưng thật sự cho nàng đáp án của câu hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bệnh đau đầu

Kim Minh lạnh lùng ngồi nghiêm chỉnh ở bên cạnh bàn ăn đủ để dung nạp 20 người ăn, món ăn quý và lạ trên bàn đã sớm không hiếm lạ, hiếm lạ là bên cạnh bàn tăng thêm một chiếc bàn nhỏ, bên cạnh chiếc bàn nhỏ là Liễu Nha đang nhai chặc chặc thành tiếng, hần nhìn đến say sưa.

Rất dễ nhận thấy, U Dạ La xuất hiện quấy rầy hứng thú của hần, hần xoay mặt, khóe môi mỏng mím lại không vui, mắt xanh u ám ẩn chứa hơi mù: "Bức họa? Nữ nhân kia đang nói đùa sao? Nói với nàng ta, không cần nói chuyện viễn vông!" Nói xong, hần trực tiếp xoay mặt, tiếp tục nhìn chăm chăm Liễu Nha.

Động tác gặm đùi gà của Liễu Nha có chút cứng ngắc, không đơn thuần bởi vì Kim Minh nhìn chăm chú, còn có vấn đề đáp án gọi là biến thái.

Thịt gà ngậm vào trong miệng đã tê nhạt không có mùi vị. "Người biết bốn chữ này?" Nàng chuyển con mắt nhìn về phía U Dạ La.

U Dạ La lắc đầu một cái, hần không biết, hần chỉ đưa bốn chữ cho Công chúa nhìn mà thôi, nhưng không có nghĩ đến Công chúa lập tức đồng ý hôn sự, chỉ là đưa ra thêm một yêu cầu.

Thật ra thì cái yêu cầu này cũng không quá đáng, nàng ta có quyền biết người mình phải gả là xấu hay đẹp, là tàn tật hay là biến thái.

Nghi vấn ở trong lòng càng để lâu càng sâu, Liễu Nha viết chữ giản thể ở trên giấy, hơn nữa chữ bút lông do nàng viết không đẹp lắm, phủ lên cả tờ giấy trắng, vậy mà Công chúa cũng có thể nhận ra, không thể không thừa nhận, Công chúa này là một nhân tài!

"Đi xuống đi!" Người nào đó không nhìn được, lạnh lùng mở miệng.

U Dạ La rũ mắt cúi đầu, khóe môi nhúc nhích, như muốn nói điều gì, nhưng vẫn đành nhẫn nại, nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn bóng lưng hiu quạnh của U Dạ La, Liễu Nha khẽ cắn răng: "Người không nên cư xử như vậy với U Dạ La, người cũng biết rõ, vì hoàn thành sứ mạng mà hần đã hết lòng hết sức muốn giúp cho Công chúa và Kim Lang Vương triều, hôm nay cách thành công chỉ có một bước, người." Liễu Nha vẫn chưa nói hết lời, thân thể đã bị người nào đó kéo mạnh, giống như lộ ra tức giận không biết tên, Liễu Nha bị kéo ngồi ở trên hai chân của hần, đôi cánh tay kèm chặt nàng, động tác của hai người đột nhiên mập mờ.

"Người đang quan tâm hần?" Hần lạnh lùng mở miệng, con mắt nheo lại.

Liễu Nha nhăn lông mày, muốn tránh thoát kiềm chế của nam tử, nhưng lại bị nam tử ôm chặt hơn, "Ta không quan tâm hần, nhưng ít nhất người nên tôn trọng thành quả lao động của người khác, U Tướng quân vì việc hôn sự của Hoàng thượng mà rất bận rộn, ngài ít nhất cũng nên khen ngợi một tiếng!"

Nàng chỉ không nhẫn tâm thấy bóng lưng hiu quạnh của U Dạ La, giống nhau là Khả Phong. Vừa nghĩ tới Khả Phong, trong lòng Liễu Nha lại đau, nàng không biết Khả Phong trở mặt nhìn nàng biến mất ở dưới thân thể của hần, hần sẽ khổ sở như thế nào.

"Người rốt cuộc cũng biết nhân vật chính trong hôn sự này là trẫm!" Nam tử lạnh lùng lên tiếng, âm thanh lạnh lẽo tới cực điểm.

Liễu Nha cứng lại, chuyển con mắt nhìn gương mặt tuần tú âm trầm của nam tử, trong lòng có cái gì lặng lẽ xẹt qua.

Nhân vật chính trong hôn sự này là trẫm —— những lời này, ít nhiều đẩy áp một tia hiu quạnh, điều này làm cho trong lòng Liễu Nha có chút khổ sở.

Giống như tất cả mọi người của Kim Lang Vương triều chưa từng suy nghĩ đến cảm nhận của Hoàng thượng, bọn họ thấy, chỉ là sau khi Kim Lang và Tiên Nữ kết thân thì vương triều được củng cố.

Liễu Nha lập tức mất đi dũng khí cãi cọi với Kim Minh, lòng của nàng lại một lần nữa không bị khống chế muốn trượt đến bên Kim Minh.

Nàng muốn nắm chặt bàn tay nam nhân, lại bị nam nhân lạnh lùng đẩy ra.

Hần đứng lên, bước chân đi ra khỏi phòng, bóng lưng lạnh lùng khác thường có quật cường cùng tức giận. Liễu Nha đuổi lên trước, dứt khoát đem tay nhỏ bé nhét vào trong tay của nam nhân, nàng muốn giải thích, muốn nói xin lỗi, nhưng nam nhân ngoái đầu nhìn lại làm nàng lại kinh sợ buông tay ra. Con mắt trong trẻo lạnh lùng của nam tử lại thâm trầm làm cho người ta run rẩy, trong thâm trầm lóe ra ánh lửa mà nàng chưa từng thấy qua, ngọn lửa tràn

đầy thù hận cắn nuốt tất cả.

"Ta." Nàng lúng túng mở miệng, giống như là một hài tử phạm sai lầm, có lẽ lúc này, nàng đã không có sức giải thích.

Nàng quyết định buông tha, bây giờ nàng không có bất kỳ lập trường nào để giải thích.

Nhưng nam nhân lại chọt kéo nàng vào ôm ở trong ngực, không biết có phải là ôm quá chặt hay không, nàng cảm thấy ngọt ngào, khiến nàng không thể thờ nổi, nàng nghiêng đầu, vùi ở trong ngực nam nhân, giống như con cá bị thủy triều mang tới bên bờ cũng không thể quay về biển khơi nữa, liệu mạng hít thở không khí.

Sau một khắc, nam tử ôm ngang nữ tử lên, trực tiếp chạy ra ngoài. Trái tim Liễu Nha lập tức treo lên, nàng không biết nam nhân muốn làm cái gì, chỉ có thể mù quáng đi theo, không muốn gây giũa.

Ngôi lưu ly màu vàng, mờ mịt được ánh trăng chiếu rọi mà phát sáng lung linh, trên xà ngang của nóc phòng, Kim Minh ngồi xuống, đặt nữ tử sang bên cạnh. Hơi lạnh gió đêm thổi qua lắt phất, Liễu Nha mở hai mắt, nàng hé cánh môi đỏ mềm mại, mờ mịt nhìn nam tử trước mặt vô cùng nản lòng, hóa ra Kim Lang Vương thô bạo tàn nhẫn cũng có lúc bất lực không biết làm thế nào.

Trăng lưỡi liềm dâng lên trên từ phía bên cạnh, treo trên nhánh cây, sâu kín lộ ra ánh sáng mờ nhạt.

Kim Minh không nói gì, chỉ ngồi cùng Liễu Nha, bàn tay to của hắn nhẹ nhàng vuốt eo thon của nàng, cũng bởi vì có cái tay này chống đỡ, Liễu Nha ngồi ở trên nóc nhà hơn 20 thước mà không sợ hãi như trong tưởng tượng.

Nam tử không nói gì, chỉ yên lặng nhìn trăng treo ở chân trời, môi mỏng lạnh lùng mím lại, một đôi mắt sâu thẳm như đầm lầy làm cho người ta nhìn không thấu.

"Nếu như ngươi thật sự không muốn, ngươi có thể không cưới Công chúa!" Hồi lâu sau, Liễu Nha ho nhẹ hai tiếng, giọng nói thông thuận mới từ từ mở miệng.

"Không, trăm nguyện ý!" Nam nhân chọt ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt đỏ thẫm, "Trăm muốn cho bọn họ biết kết quả của việc bức bách trăm, tất cả đều phải trả giá thật lớn!"

Trong đôi mắt xanh biếc đột nhiên chứa đầy tàn bạo giống như ngọn lửa có thể bốc cháy lên bất cứ lúc nào, dường như muốn cắn nuốt sạch sẽ tất cả chướng ngại vật.

Lúc này Kim Minh lại khiến Liễu Nha sợ hãi. Nàng chọt hỏi hận vì đi theo Kim Minh lên nóc nhà.

Nam tử biến chuyển nhanh chóng quý dị, nàng không thể nắm chắc!

"Đây không phải là bức bách. Bọn họ là vì Kim Lang Vương triều!" Nàng lúng túng mở miệng, lần này cũng giúp người khác nói chuyện.

"Người nào vì trăm? Bọn họ luôn miệng nói vì Kim Lang Vương triều, nhưng thật ra là vì mình! Trăm hùng bá thiên hạ, ngao thị quần hùng, lại có thể thế nào, còn không phải là muốn cô độc cả đời? Vân nhi. tại sao ngươi. A!" Kim Minh đột nhiên ôm lấy đầu kêu lên, tiếng kêu thê lương kia phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, kinh động chim chóc, bồi hồi ở bầu trời dịch quán thật lâu không tiêu tan.

Thân thể Kim Minh không ngừng vặn vẹo ở trên xà ngang, hai tay của hắn ôm chặt đầu, mặt nạ hoàng kim trên mặt rơi xuống trên ngôi lưu ly, phát ra âm thanh thanh thúy.

Nhìn bộ dáng khổ sở của Kim Minh, Liễu Nha vừa định đưa tay nhỏ bé ra, một trận gió lớn tập kích từ sau lưng, bóng dáng màu xanh nhanh chóng điểm huyết ngũ của Kim Minh, tà âm bén nhọn từ từ tiêu tán trên không trung.

"Không nên cử động!" Nam tử chuyển con mắt lạnh lùng mở miệng, tiến lên nhanh chóng ôm lấy Kim Minh, biến mất ở trong màn đêm.

Cánh tay nhỏ bé bất động ở giữa không trung thu hồi, Liễu Nha ngược mắt, sao nhiều hơn, lòng của nàng lại giá rét giống như rơi vào hầm băng, không có một tia ấm áp.

"Vương gia!" Dưới mái hiên, Nhung Thiên nhanh chóng nhận lấy Kim Minh ngủ mê man từ trong tay Kim Huy, vô cùng thuần thực.

"Đưa Hoàng thượng trở về phòng, nhớ, ngàn vạn lần không được làm hắn thức dậy!" Kim Huy giảm giọng nói thấp xuống.

"Dạ!" Nhung Thiên lĩnh mệnh rời đi.

Kim Huy ngẩng nhìn bầu trời, Liễu Nha ngồi ở trên nóc nhà, áo lục uốn lượn theo gió, vẽ mặt mê mang.

Chỗ sâu trong mắt hắn nhẹ run, nhưng ngay sau đó dùng nụ cười như không có chuyện gì xảy ra che giấu, hắn ta nhảy lên mái hiên, đứng ở trước mặt Liễu Nha. "Mới vừa rồi không có dọa ngươi chứ? Hoàng thượng có bệnh đau đầu, từ nhỏ đã có!"

Liễu Nha nhìn hắn ta cố gắng giải thích mà không có mở miệng, đôi tay run rẩy rồi rầm ở chung một chỗ. Vân nhi. Vân phi, hình như một cái tên đã từng quen biết.

Hơn nữa Kim Minh khác thường như vậy, nàng đã sớm trông thấy. Nơi này, nhất định có chuyện gì mà nàng không biết!

Liễu Nha trầm mặc khiến Kim Huy lúng túng, hắn ta duy trì nụ cười trên mặt, dùng giọng nói thản nhiên: "Xem ra ngươi còn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của ta!"

"Nếu như có thể, xin nói cho ta biết sự thực, ta không muốn mình giống như một đũa ngọc!" Liễu Nha sâu kín ngược mắt.

Nụ cười như không có chuyện gì xảy ra của Kim Huy cứng ở gương mặt tuần tú, hắn ta hạ tầm mắt, không khí nặng nề đè nén từ từ đánh úp về phía hai người.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chuyện cũ trước kia?

Gió không tiếng động thổi qua, thời tiết vốn là cuối thu, nhưng bởi vì câu hỏi trầm trọng của Liễu Nha mà ngay cả không khí cũng biến thành nặng nề.

"Vân phi là ai? Nghe nói ở Ngưng Hương cư đã từng có một vị phi tử, là thật sao? Bây giờ đang ở đâu?" Liễu Nha thấy Kim Huy chỉ trầm mặc, nàng chỉ có thể như tờ tầm bốc kén, cời bỏ từng lớp.

"Vân phi?" Kim Huy từ từ thì thầm, nhẹ nhàng nói, triền miên uyển chuyển, ánh mắt đen như mực nhìn ánh trắng sáng rõ ở phương xa, giống như xuyên qua thời gian, yên lặng mà đến.

Những thứ kia rõ nét, trí nhớ xa xôi, bị hút ra từng chút một.

"Vân phi tên gọi Thượng Quan Vân Nghê, mười một năm trước, ở tại Ngưng Hương cư, nàng là nữ tử Kim Minh thích nhất, huê chất lan tâm, không quan tâm hơn thua, là kỳ nữ hiếm có, phụ thân của nàng là tội thần, lúc phụ hoàng đánh dẹp nước Đại Hách thì là ông ta một trong những đại thần đầu có chết cũng phản đối tiến đánh nước Đại Hách, mặc dù cả nhà già trẻ bị bắt, cuối cùng không chấp nhận khí phách bị nghi ngờ một phần, đùng chết ở trước Kim Loan điện. Bởi vì chuyện đó chọc giận phụ hoàng, phụ hoàng hạ lệnh xử tử cả nhà Thượng Quan, nhưng mà bởi vì hoàng huynh kiên quyết, phụ hoàng ân chuẩn lưu lại mạng cho Thượng Quan Vân Nghê, lại kiên quyết không chịu để cho nàng vào cung.

Kim Lang Vương triều năm 188, cũng chính là trước một năm Vân phi vào cung, hoàng huynh đánh dẹp nước Đại Hách, lập được công lao hiển hách, được phụ hoàng phong làm Thái tử, ngay lúc đó hắn không cần ban thưởng gì cả, chỉ cần một mình Vân phi. Phụ hoàng không đồng ý, hắn liền tuyệt thực ba ngày, lúc ấy mẫu hậu cực kỳ thương yêu hoàng huynh, cuối cùng cầu cạnh để Vân phi vào cung, nhưng không ngờ, một năm sau, hoàng huynh vì nàng tranh vị trí Thái tử phi thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn!"

Nói đến chỗ này, Kim Huy đột nhiên ngưng ngẩn, trong ánh mắt đột nhiên thoáng qua ánh sáng không dễ phát giác.

"Ngoài ý muốn? Cái gì ngoài ý muốn?" Liễu Nha nghe mê mẩn, nhú nhú mày, có chút không vừa ý vì Kim Huy dừng lại.

Kim Huy khẽ thở dài một hơi, nhỏ giọng mà nói. "Đêm trăng tròn, Vân phi bị Kim Lang giết chết ở trong cung Thái tử, mổ bụng moi tim, cái chết quá mức thảm hại."

"." Liễu Nha ngẩn ra, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, "Kim Lang?"

"Đúng, là Kim Lang! Phải Phụ hoàng nuôi Kim Lang!" Lúc Kim Huy nói hết những lời này, trong ánh mắt đột nhiên có bi thương cùng giấy giả, có chút ánh sáng muốn tránh thoát ra, nhưng cuối cùng bị hấn áp chế, hấn chuyển con mắt, giống như muốn che giấu cái gì, lúc bình tĩnh thì cười một tiếng, nụ cười thương xót khiến tâm tình người ta đột nhiên trầm xuống.

"Là Thái thượng hoàng." Liễu Nha kêu lên lần nữa, giống như rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân Kim Minh hận đời.

"Không sai. Là Kim Lang phụ hoàng nuôi!" Kim Huy cười khò một tiếng, lăm bắm lặp lại, hắn ta không kiềm hãm được nắm chặt quả đấm, gân xanh trên mu bàn tay rõ ràng ở dưới ánh trăng.

Lời nói dối này, nói dối trời đất, rút cuộc đến lúc nào thì mới có thể kết thúc? Vào giờ khắc này, hắn ta giống như muốn nói cho người đời sự thật, nhưng. Sau khi áp chế mâu thuẫn, hắn ta hít một hơi thật sâu, về mặt chợt bình tĩnh.

"Từ đó về sau, hoàng huynh tựa như biến thành người khác, ác độc, thô bạo, chỉ hơi không bằng lòng liền tàn sát chúng thần, người người coi hắn là tà ma." Nói đến chỗ này, Kim Huy đột nhiên cười lạnh một tiếng, trên mặt đầy châm chọc.

"Không, hấn không phải!" Liễu Nha bỗng nhiên bị vẻ mặt châm chọc của hắn ta làm cho đau nhói, trực tiếp khoát tay.

"Không phải? Sao ngươi biết?" Kim Huy ngẩn ra, khóe môi châm chọc sâu hơn. "Hắn chính là như vậy! Hắn thích giết người, thích chiếm đoạt, thích xem người khác mất đi tình cảm chân thành, mà hắn, lại tìm được niềm vui thú từ trong đó!"

Niềm vui thú? Hắn sẽ là người như vậy sao? Trong đầu đột nhiên thoáng hiện thủ đoạn giày vò biến thái của Kim Minh, con người thịt người, ba chi, chân nướng, cái nào không phải kiệt tác của hắn, nhưng

Cảm giác lúc nam nhân vô dụng ôm nàng, nhỏ giọng thâm tình ní non tên Vân phi. Không, hắn không phải! Liễu Nha kiên định lắc đầu một cái.

"Ngươi không tin?" Từ đầu đến cuối châm chọc trên mặt Kim Huy cũng không có thay đổi qua.

"Không phải là không tin, là hắn vốn không phải như vậy, các ngươi thấy cũng chỉ là mặt ngoài, có lẽ." Liễu Nha nhú nhú mày, không biết mình hình dung có đủ thỏa đáng hay không.

"Có lẽ cái gì?"

"Có lẽ trong lòng Hoàng thượng còn có một người khác, giống như là. Kim Nhật, người xinh đẹp thiện lương giống như Kim Nhật!"

Kim Huy ngẩn ra, con mắt đen nhú lại, như có điều suy nghĩ ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc khác thường của Liễu Nha, châm chọc bên khóe môi đột nhiên biến mất.

"Hắn chỉ là bị thù hận che mờ đôi mắt mà thôi, hắn." Liễu Nha nhất thời cứng họng, cũng không biết giúp Kim Minh giải vây thế nào.

Kim Minh cô độc, đáng thương, mất đi tình cảm chân thành, hung thủ lại là phụ hoàng của mình, hơn nữa bởi vì Vân phi mà xung đột với phụ hoàng, hắn càng có lý do hoài nghi, có lẽ đó không phải là một việc ngoài ý muốn, là âm mưu, một âm mưu!

"Hận? Đúng, hận thù hận, hận hận mỗi người trong hoàng cung này, phụ hoàng, mẫu hậu, ta, mỗi người hắn đều hận! Thù hận che hai mắt của hắn, che tim của hắn, càng làm cho hắn vì mình mà lên gông xiềng, từ khi mười bốn tuổi, hắn đã dùng cái mặt nạ hoàng kim lạnh lẽo che lấp mặt của mình, hắn cự tuyệt trao đổi với bất luận kẻ nào, chỉ tàn sát, chiếm đoạt!"

Châm chọc trên mặt Kim Huy bị thương thay thế, hắn chuyển mắt, đột nhiên cười lạnh, cười mình thật đáng buồn, trong lúc này, hắn muốn tình nguyện tin tưởng lời nói của Liễu Nha, tin tưởng trong lòng Kim Minh còn có một Kim Nhật thiện lương, nhưng nếu như không phải Liễu Nha xuất hiện, Kim Nhật đã sớm chết ở trong tay Kim Minh rồi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa!

"Không, không phải như vậy, là các ngươi bỏ quên hắn trước!" Liễu Nha kích động đứng dậy, lại quên mất lúc này mình đang ở trên nóc nhà, thân thể nàng chợt lão đảo, lại được Kim Huy kịp thời ôm vào trong ngực.

Không giống với vòng ôm lạnh lẽo máu tanh vào trong ngực của Kim Minh, lồng ngực của Kim Huy ấm áp, sạch sẽ, tuy nhiên nó không khiến Liễu Nha sinh ra cảm giác đau lòng.

Nàng chỉ cảm thấy xa cách!

Nhưng khi Kim Minh ôm lấy nàng, nàng không muốn giãy giụa, chỉ đau lòng, muốn dùng nhiệt độ ấm áp sưởi ấm trái tim lạnh lẽo kia!

Nàng ngược mắt, nhìn cái cằm tuấn mỹ của nam tử, đột nhiên nhớ lại Mạc Thương phản bội, nàng dùng sức, muốn đẩy Kim Huy ra.

Kim Huy thoáng do dự, tiếp đó đột nhiên ôm nàng thật chặt, gương mặt tuấn tú ghé vào bên tai của nàng lẩm bẩm: "Thanh Thanh, ngươi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết, chúng ta không hề từ bỏ hắn, cho tới bây giờ đều chưa từng! Được rồi, cái gì cũng không phải nghĩ, cái gì cũng không phải làm, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh hắn là tốt rồi!"

Nói xong ánh mắt của hắn ta đột nhiên trở nên điềm tĩnh, gương mặt trắng nõn giống như chứa đựng mong đợi, từ từ nhìn về phía ánh trăng.

Tất cả mọi người đang cố gắng vì một tương lai không thể nào, vì tương lai này đã mất đi rất nhiều thứ!

Liễu Nha nhìn hắn ta, lẳng lặng cúi người xuống, lúc này, nàng không biết tin tưởng ai, chỉ có thể dùng tim của mình để phán đoán.

Gắm vóc Lưu Tô, màn lụa tung bay, nền hồng lệ ảnh.

Liễu Nha ngồi ở trước giường của Kim Minh rất lâu.

Nàng từ từ gỡ mặt nạ hoàng kim lạnh lẽo xuống, mượn ánh nến quan sát hắn, Kim Minh ngủ mê man có phong cách khác, điềm tĩnh, bình thản, thậm chí có chút yếu đuối. Kim Minh như vậy sẽ luôn làm nàng sinh ra cảm giác thương tiếc.

Kim Huy đứng ở trước cửa sổ, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đem bóng lưng cao lớn của hắn in thật sâu ở trên đất.

"Ngươi nên rời đi!" Giữa đêm vang lên âm thanh, Kim Huy từ từ chuyển con mắt.

"Ta không thể ở cùng hần sao?" Liễu Nha ngược mắt, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt nhẹ ngũ quan tuấn dật của nam tử. Trong mộng hình như hần ngủ không an ổn, chân mày nhũu lại thật chặt, nắm chặt hai nắm đấm.

Nàng nhẹ nhàng vuốt lên chân mày của hần, ngón tay nhỏ bé của nàng lại dịu dàng như vậy, dịu dàng khiến Kim Huy nhũu mày thật chặt.

"Không thể, ngươi phải rời đi!" Kim Huy lạnh lùng mở miệng.

"Như vậy, xin nói cho ta biết Kim Nhật đang ở đâu, ta có thể tìm hần chứ?" Liễu Nha quật cường ngược mắt.

Sắc mặt Kim Huy tối sầm lại, canh giờ đã đến, hần tuyệt đối không thể để Liễu Nha biết rõ chân tướng. Hần như không có chuyện gì xảy ra, tiến lên đeo mặt nạ hoàng kim lên cho Kim Minh, giả bộ rém chân, lại điểm nhẹ huyệt vị của Kim Minh.

Keng keng keng, đã là canh ba, Kim Minh nằm ngửa tại trên giường tiếp tục ngủ say, không có chút thay đổi nào.

Kim Huy như trút được gánh nặng thở nhẹ ra một hơi. "Vĩnh viễn không được nhắc cái tên Kim Nhật này ở trước mặt Hoàng thượng, nếu không ai cũng không thể bảo vệ được ngươi!" Hần chuyển con mắt, giọng nói cũng ung dung.

"Tại sao?" Liễu Nha ngăn ra.

"Cái này." Kim Huy từ từ chuyển mắt, chuyện Vân phi hoàn toàn là một lời nói dối đã lập tốt, hần ta có thể nói ra toàn bộ, nhưng Kim Nhật.

"Không có nhiều tại sao như vậy, ngươi chỉ cần biết, Kim Nhật là cấm kỵ trong hoàng cung, tựa như Kim Lang, không được nhắc tới với bất kỳ ai!" Hần lại nhấn mạnh lần nữa, xoay người thử dò xét Kim Minh, chấp hai tay sau lưng, nện bước chân như không có chuyện gì xảy ra rồi khỏi gian phòng.

Câu trả lời của Kim Huy càng làm cho Liễu Nha thấy mê muội, thì ra là thân phận của Kim Nhật lại còn thần bí hơn nhiều so với cái chết thê thảm của Vân phi. Nàng đứng dậy, đi ra ngoài cửa, nhẹ nhàng dựa vào trên khung cửa.

Nàng cố chấp chờ Kim Nhật xuất hiện, lần này, nàng nhất định phải cho hỏi rõ!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chim sẻ biến thành Phượng Hoàng

Cho đến khi toàn bộ ánh trăng mờ biến mất ở bên trong ánh bình minh, cho đến khi từng ánh mặt trời mới mọc màu vàng nhạt như ẩn như hiện giữa đám mây, trời đất mênh mông sáng ngời, Liễu Nha khổ sở đợi một đêm không đợi được lúc Kim Nhật xuất hiện.

Hai mắt nặng nề đóng lại, thân thể nhẹ nhàng dựa vào khung cửa, hô hấp của Liễu Nha từ từ trở nên đều đều và nặng nề. Y phục màu xanh nhạt làm nổi bật làn da trắng nõn của nàng, có thể thấy được mạch máu màu xanh nhàn nhạt dưới làn da trắng nõn của nàng, hai hàng lông mày nhũu chặt càng làm cho nữ tử có vẻ đẹp hoạt bát, giống như bông hoa súng trên thanh tuyến, tựa như tuyết rơi trong một nhánh mai trắng, tuy là yếu đuối, lại sừng sững bất khuất, mặc cho trần thế ồn ào náo động, cũng chưa từng nhiễm bụi trần.

Y phục lay động, Kim Minh ngủ yên một đêm lắng lắng ngưng mắt nhìn dung nhan nữ tử ngủ, trông mắt chuyển động, đột nhiên lóe ra ánh sáng xa lạ, là một nụ cười, mặc dù nhẹ, hư vô, nhưng vẫn từ từ tràn ra ở trên mặt, như thời gian hoa mắt xóa sạch lỗi lầm, xinh đẹp như cánh bướm.

Nụ cười mỉa hoặc xinh đẹp bị cặp mắt giám thị ở chỗ tối, một đóa tường vi màu trắng bị nam tử nhẹ nhàng bẻ gãy, không tiếng động.

Phủ áo choàng gấm màu xanh lên trên người nữ tử, động tác của Kim Minh rất dịu dàng, giống như ngay cả thở cũng không dám dùng sức, rất thận trọng, nữ tử trước mặt như bình hoa dễ vỡ, khi ngón tay đầy đặn mềm mại nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt xinh xắn của nữ tử thì đầu ngón tay truyền tới xúc cảm ấm áp làm môi mỏng của hần gọi lên đường cong.

Kim Minh thận trọng ngồi xuống, cùng nữ tử ngồi song song ở trên khung cửa cao nửa thước, hình dáng gương mặt tuấn tú âm trầm cứng nhắc từ từ trở nên mơ hồ, có một loại thoải mái nhẹ, giống như đường cong gương mặt từ từ giãn ra, hai mắt xanh biếc cũng từ từ thâm trầm, nhưng chợt lóe rồi biến mất, lắng đọng rồi lại âm trầm cứng nhắc.

Người ở chỗ tối kinh ngạc xoa xoa cặp mắt, ánh mắt trong trẻo mặc dù chỉ là thoáng qua rồi biến mất, nhanh đến mức khiến hần hoài nghi mình đang nằm mơ, nhưng. Trong lồng ngực đột nhiên có một loại hi vọng từ từ căng phồng lên, có lẽ, tương lai không xa đang ở trước mắt!

Khi Liễu Nha tỉnh lại, nàng đang ở trên xe ngựa, tiếng gió gào thét như sói hoang, lá cây bị thổi lên không ngừng đập vào cửa sổ xe, màn che trước xe cũng bị thổi lên.

Nàng ngồi dậy, dụi mắt, trực giác lên tiếng kinh hô: "Đây là đâu?"

Nam từ trước mặt vẫn đưa lưng về phía nàng rút cuộc từ từ quay trở lại, âm thanh lạnh lẽo giống như hằm hằm. "Trở về nước!"

"Trở về nước?" Nàng kêu lên, nhanh như vậy? Nhưng tối hôm qua. Thân thể của nàng đột nhiên cứng đờ, tối hôm qua nàng không đợi được Kim Nhật!

Nam từ không nói thêm gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng trầm mặc, trông mắt xanh biếc lóe lên làm cho người ta vô cùng bất an, giống như ma trôi trong đêm tối, quỷ dị mơ hồ, nhìn không thấu.

Liễu Nha quỳ bò về phía trước, mở màn che ra, một hồi gió lạnh thổi vào mắt của nàng. Phía trước đầy bụi bặm, cuốn bay tất cả, loáng thoáng, lơ mơ, một đội nhân mã từ từ đi về phía trước, khôi giáp màu bạc chỉ lưu lại bóng lưng mù mịt.

"Gió thật lớn!" Liễu Nha thì thầm, bão cát cuốn lên, nàng không nhìn rõ người phía trước, trong tai chỉ truyền đến tiếng vó ngựa đan xen.

Nam nhân tiến lên lạnh lùng đóng màn vải vào, tiếng ồn ào bên ngoài xe ngựa lập tức bị ngăn cản ở ngoài rèm, trong xe ngựa không lớn, chỉ có hán cùng với Liễu Nha tâm thần có chút không tập trung.

Trông mắt thâm thúy của nam tử lạnh lùng liếc nhìn nữ tử, mặt nạ hoàng kim lạnh lẽo che chắn không nhìn rõ vẻ mặt, hán chợt nhếch môi, bàn tay kéo nữ tử vào trong lòng.

"Người. . . ." Liễu Nha ngẩn ra, chân mày hơi nhíu.

"Người phải học thích ứng!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói có uy nghiêm không cho người ta phản bác.

"Thích ứng cái gì?" Liễu Nha không hiểu.

"Thích ứng loại. Thân mật này!" Hán chợt cười khế, trên cằm gầy gò khôu gợi hiện lên đường cong làm người ta điên cuồng, hán cúi người xuống, môi mỏng nhẹ nhàng in ở trên môi nữ tử, thật may là chỉ lướt qua rồi dừng, cũng không có xâm nhập.

Nhưng một cái hôn nhân nhạt như vậy cũng đủ để làm Liễu Nha hóa đá, nàng ngơ ngác nhìn nam tử cười tà mị âm trầm, trong lòng không vui, lại mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Nam nhân từ từ trở nên dịu dàng, mất đi hung ác ban đầu, nhưng càng như vậy, càng khiến Liễu Nha thấp thỏm trong lòng, giống như Kim Minh tồn tại chân thực dần biến mất.

Bàn tay nam nhân từ từ tập kích tới sống lưng của nàng, xem nàng giống như trân bảo, động tác thận trọng khiến Liễu Nha run rẩy, nàng kinh ngạc nhìn hai mắt si mê của nam tử, không biết làm thế nào.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, quán tính mãnh liệt khiến Liễu Nha va vào trong ngực nam tử, nàng muốn giãy giụa, lại bị nam tử nhẹ nhàng vòng chặc.

"Chuyện gì xảy ra?" Kim Minh không kiên nhẫn lạnh giọng hô to, chỉ thấy một nam nhân ngoài xe ngựa nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, màn che bị lay động rồi dừng lại.

"Tiên Vu Thái tử!" Ngoài xe ngựa truyền đến giọng nói kinh ngạc của Mạc Thương.

"Chẳng lẽ đây không phải là xe ngựa của Thanh phi sao?" Trong giọng của Tiên Vu rõ ràng có nghi hoặc.

Nghe nói thế, bàn tay Kim Minh ôm nữ tử đột nhiên cứng đờ, hán hạ con mắt nhìn Liễu Nha, con mắt mê người bỗng dưng âm u hơn.

Liễu Nha từ từ lắc đầu một cái, nàng thật không biết tại sao Tiên Vu đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

"Tiên Vu Thái tử có chuyện gì không?" Rất dễ nhận thấy, Mạc Thương chặn Tiên Vu lại.

"A, cũng không có cái gì, nghe nói Thanh phi nương nương phải đi, bản Thái tử chuẩn bị một chút lễ mọn. Không biết trong xe ngựa."

"Mặt tướng nhận thay lễ mọn này, mời Thái tử trở về!" Giọng của Mạc Thương khách khí mà lạnh lùng.

Sau đó liền nghe mấy tiếng cười lúng túng, tiếng vó ngựa xa dần.

"Hoàng thượng!" Bên ngoài Mạc Thương nhỏ giọng nói.

"Mang vào!"

Kim Minh vừa dứt lời, một hộp Vân Long năm màu quý được đưa vào xe ngựa. Mở ra, trong hộp đột nhiên một quả cầu tuyệt đẹp mạ vàng, buộc trong khăn đỏ chính là hương liệu thượng hạng của nước Tiên Nô.

Ánh mắt Kim Minh đột nhiên quái dị nhìn chăm chú vào Liễu Nha thật lâu, lạnh lẽ, trong ánh mắt u ám đột nhiên ẩn chứa hung ác, hán nhẹ nhàng nheo tròng mắt lại, cảm thấy tức giận đối với ánh mắt trong suốt vô tội của nàng, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua quỷ dị.

"Cái này là cái gì?" Liễu Nha bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn chăm chăm, ánh mắt càng thêm vô tội.

Nam tử không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu sau, môi mỏng đỏ tươi nhẹ nhàng động đậy: "Thanh phi? Thì ra là người cũng muốn chim sẽ biến thành Phượng Hoàng!"

"Ta không có!" Liễu Nha ngẩn ra, không biết giải thích như thế nào.

Nam tử không có nghe nàng giải thích, lạnh lùng quay đầu lại: "Đi ra ngoài!"

"Há?" Liễu Nha kinh ngạc há to miệng nhỏ nhắn.

"Đi ra ngoài!" Hắn không kiên nhẫn lên tiếng lần nữa, lần này, Liễu Nha nghe rõ ràng, cũng cảm nhận được nam tử tuyệt tình. Hắn vươn cánh tay, lạnh lùng chỉ hướng màn che.

Một loại khuất nhục* lan tràn trong lòng Liễu Nha, nàng rũ rèm mắt xuống, tuột đến nơi màn che, dần lòng khẽ cắn răng, mở màn che ra.

* áp bức và lăng nhục

Gió lớn thổi lên thanh sam đơn bạc của nàng, bí mật mang theo trong bão cát, lạnh lùng đập vào mặt của nàng, làm nàng đau gần như không mở mắt được, nhưng về quạt cường làm nàng hơi nhếch môi, giống như một pho tượng ngồi ở trên cang xe.

Mạc Thương ngoái đầu nhìn lại, cái khăn đen che mặt, dĩ nhiên là dùng để chống đỡ bão cát, hắn kinh ngạc nhìn Liễu Nha bao phủ trong bão cát một cái, trực tiếp quay đầu lại không nói gì.

Lúc Tiên Vu Thái tử nói Thanh phi cũng thực sự khiến cho hắn ta giật mình không nhẹ.

Đội ngũ ở phía trước tiến ra hai bờ sông là vách núi gấp ghe, giờ phút này chỗ đất đi qua là nguồn gió trong thung lũng, cát càng thêm tứ tung.

Trên vách núi, lại là một cảnh trí khác, trời đất mênh mang, mây trắng lượn lờ, mưa bụi mờ mờ, sắc núi mơ hồ, cỏ non xanh mướt, hoa nở đỏ hồng, mặc dù lạnh lẽo tập kích, nhưng so với đoàn ngựa đón gió mà đi dưới vách núi cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Ngọc Triệt toàn thân áo trắng giăng chân ở trên ngựa, hip mắt, ngưng mắt trông về phía xa, tinh thần mù mịt.

"Giá, giá!" Nơi xa một con tuần mã từ từ đi tới, trên tuần mã, công tử áo tím phong thái sáng tỏ.

"Hí" Con ngựa dừng lại, cùng Ngọc Triệt ngưng mắt trông về phía xa.

"Có thể gặp được người trong lòng người chưa?" Nữ tử mỉm môi cười khế, đôi mắt quyến rũ ẩn chứa sắc xuân, ánh mắt lại chăm chú nhìn người đi qua chân núi.

"Không có, chẳng qua ta có một tin tức làm người hứng thú." Tiên Vu liếc mắt nhìn nàng ta.

"Nói!" Nữ tử rút cuộc chuyển con mắt.

"Trên chiếc xe ngựa, trừ Thanh phi ra còn có một nam tử, hoàng muội, người cho là ai có tư cách ngồi chung một xe cùng Tần phi của Hoàng thượng?" Nam tử mỉm môi mà cười, ánh mắt giảo hoạt chớp chớp.

Nữ tử không có lên tiếng, nụ cười khóe môi càng đậm.

Nàng ta dĩ nhiên biết là ai, không trách được lại không thấy bóng dáng của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ta thích

Hôn sự giữa Tiên Nô và Kim Lang Vương triều nhanh chóng được ấn định xuống, Thái tử nước Đại Hách xấu xa cường hãn đã dùng hết mọi thủ đoạn, kết quả gạo không thể nấu thành cơm, hơn nữa còn làm Ngọc Triệt chán ghét hắn ta hơn.

Hắn ta không biết đáp án câu hỏi, dù có biết, cũng chỉ phí công. Bởi vì trong lòng Ngọc Triệt đã sớm cho rằng người nhìn thoáng qua đêm đó là Kim Nhật, chỉ liếc mắt một cái, nàng ta đã xác định cả đời mình rồi.

Hách Diệp phải người lén trộm đáp án câu hỏi từ trên tay Ngọc Triệt, hẳn ta dĩ nhiên không biết được bốn chữ to như gà bới nghĩa là gì, nhưng chính bởi vì như vậy mà ôm hận thật sâu đối với Tiên Nô và Kim Lang Vương triều.

Ngày kết thân ấn định vào đầu tháng mười, thời gian rất gấp gáp, nhưng Ngọc Triệt lại thích.

Lúc chạng vạng, đoàn người đi ra khỏi nguồn gió, mà Liễu Nha đang ngồi ở trên cang xe sắp biến thành pho tượng, khuôn mặt và cái trán đau rát.

"Dẫn tẩu." Kim Huy có chuyện cần bẩm báo, chỉ mới nói nửa câu, lập tức nhìn chăm chăm "Pho tượng" cứng đờ trước mặt.

Khó khăn chuyển động đôi mắt, Liễu Nha nhẹ nhàng nâng đôi tay lên vuốt gương mặt sưng đỏ, không kiên nhẫn trừng hấn ta.

"Người." Trên mặt Kim Huy hiện ra vẻ buồn cười, hôm nay gió lớn hiếm thấy, dù là nam nhân cũng không chịu đựng nổi bão cát xâm nhập mà dùng khăn đen che mặt, nhưng không nghĩ đến, Liễu Nha là một nữ nhân vậy mà trải qua một ngày như vậy.

"Cười cái gì mà cười?" Liễu Nha tức giận trừng qua, khẽ động khóe môi, mặt rất đến đau, bây giờ nàng thật sự muốn một chiếc gương, xem xem mặt của nàng đến tột cùng biến thành hình dáng gì.

"Không phải. Người có thể phái người tìm ta!" Kim Huy buông tay, trong lời nói có chút tiếc hận.

Liễu Nha cảm phần trọn mắt nhìn xe ngựa một cái, im lặng không nói lời nào.

Nàng chỉ quật cương mà thôi, dùng hành động của mình chống cự lời nói tổn thương của nam nhân kia.

Chim sẻ muốn biến thành Phượng Hoàng? Nàng mới không phải là chim sẻ!

"Có chuyện liền tẩu!" Lời nói lạnh lẽo khôn cùng phát ra từ bên trong vải màn sau lưng Liễu Nha. Kim Huy trước mặt rung mình, cũng không dám đùa giỡn nữa, ôm quyền Dẫn tẩu nói: "Hoàng thượng, sắc trời đã tối, phía trước vừa hay có khách điểm."

"Nghỉ ngơi đi!" Âm thanh giống như ma chú từ từ vang lên lần nữa, vào giờ phút này, Liễu Nha bỗng thở phào nhẹ nhõm. Hông của nàng đã thẳng, còn ngồi nữa, không thể không hóa đá.

Khách điểm rất nhỏ, tọa lạc bên cạnh thanh sơn lục thủy, xây dựng ở thiên nhiên đất đá, tường vây quét bùn, mặc dù thô ráp, lại tăng thêm tư vị điền viên sơn thủy. Ông chủ khách điểm là một ông lão tuổi gần năm mươi, một thân sam xanh sạch sẽ, tinh thần phấn chấn, đi bộ một bước nửa thước, không có một chút dáng vẻ lão già.

Thấy khách quý vào cửa, ông lão liên tục tiến lên nghênh đón, nhưng trận thế đại đội nhân mã lại dọa lão ta sợ hết hồn, điểm nhỏ này của ông ta, nhiều lắm chỉ chứa được mười người dừng chân, hơn một trăm binh lính chỉ có thể ngủ ngoài đồng, sân bùn nho nhỏ cũng không chứa nổi.

"Người không cần phải khó xử, chỉ cần có canh nóng com nóng hầu hạ là tốt rồi, trong khách điểm này chỉ có mười người chúng ta!" Về mặt Kim Huy ôn hòa tiến lên, đưa một thỏi bạc lớn đặt ở trong tay ông lão.

Ông lão gật đầu, vừa dặn dò phòng bếp nhóm lửa, vừa ra sức lau bàn gỗ vuông.

"Đi xuống đi, nơi này không cần người hầu hạ!" Kim Huy nhàn nhạt mở miệng lần nữa, trên mặt mặc dù có nụ cười, nhưng giọng nói không cho hoài nghi. Ông lão kia lập tức lui xuống.

Xe ngựa từ từ vào viện, Liễu Nha trèo xuống xe ngựa, hoạt động cánh tay cứng ngắc một chút. Mạc Thương sau lưng hạ nửa người ngồi xuống, lấy sống lưng làm thang, Kim Minh lạnh lùng mở màn che, lộ ra gương mặt.

Tóc vàng xinh đẹp buộc lỏng ở sau gáy, hấn giẫm lên sống lưng của Mạc Thương đi xuống xe, khi giờ tay nhấc chân đều lộ ra phong thái ngạo nghễ u nhã. Hấn lướt qua Liễu Nha, lạnh lùng bước vào điểm nhỏ, dừng chân nghiêng đầu liếc nhìn, tư thái anh tuấn mà hoa lệ, trong nháy mắt, ngay cả điểm nhỏ xây dựng trên núi, dường như cũng trở nên sáng rõ.

Liễu Nha bản thủ đứng ở sau lưng hấn, giống như là bình hoa xinh đẹp đứng bên cạnh khăn lau, ý nghĩa vô cùng châm chọc.

Nam tử ngồi xuống trước cái bàn gỗ đơn sơ, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, âm thanh trong trẻo lạnh lùng cùng với dư âm của mặt trời lặn phiêu tán ở cuối chân trời.

Kim Minh một mình một bàn, Kim Huy thì ngồi xuống bên cạnh, Liễu Nha đứng ở đằng kia đứng ngồi không yên, cảm thấy rất lúng túng.

Trên mặt đau rát khiến cho lòng của nàng chìm xuống, chẳng lẽ chỉ bởi vì một tiếng Thanh phi, một khắc trước Kim Minh còn dùng vẻ mặt ôn hòa với nàng ngoảnh lại đã dùng mắt lạnh đối đãi?

Thanh phi. Đây cũng chỉ là cái cớ nàng lừa gạt Tiên Vu mà thôi, ai thích đâu!

"Thanh cô nương, lại đây ngồi đi!" Rốt cuộc cũng có người gọi nàng, không ngờ lại là Nhung Thiên, hẳn ta cùng với Mạc Thương ngồi ở bàn vuông trong góc, thức ăn đơn giản đã lên bàn, nóng hổi, đối với Liễu Nha chịu đựng khô sở một đường bão cát mà nói, quả thực là dẫn dụ trí mạng.

Kim Minh lạnh lùng hạ tầm mắt, cái cảm gầy gò cau có không vui, một câu cũng không nói. Mặc dù Kim Huy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng âm thầm nháy mắt với nàng.

Lúc tự tôn và khát vọng giao chiến xong xuôi, bước chân của Liễu Nha rốt cuộc dòi đi, nàng chuyển qua trong góc, ngồi cùng Mạc Thương và Nhung Thiên.

Từ đầu đến cuối Kim Minh cũng không có mở miệng, cánh môi mỏng manh khô gọi mím thật chặt, trong mắt xanh u ám có chút gì đó nhẹ nhàng di động.

Bên trong phòng hướng Tây của khách điểm, Liễu Nha lẩn qua lộn lại khó ngủ, chân bông đắp ở trên người phát ra mùi nấm mốc khó ngửi, khiến nàng cau mày liên tục. Nàng ngồi dậy, nghĩ rằng đốt hương nhang là tốt nhất, vì vậy không kiềm hãm được chân không xuống giường, nhẹ nhàng mở hộp quý năm màu.

Làn khói lượn lờ từ tỏa ra, hòa tan mùi nấm mốc trong phòng, Liễu Nha vẫn ung dung ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng vuốt mặt. Ách, lên tiếng cười khẽ, may mà không có để lại vết sẹo nào, nếu không, nàng nhất định hận chết cái tên Kim Minh biến thái kia!

"Cốc cốc!" Cửa phòng được ai đó dịu dàng gõ vang, Liễu Nha ngược mắt nhìn ánh trắng, mờ mịt một mảnh, có lẽ là cát bụi cản trở ánh trắng sáng chói lọi, mặc dù cổ đại không có đồng hồ báo thức, nhưng nhìn sắc trời hẳn là không còn sớm, người tới lúc này, tiếng gõ cửa dịu dàng như vậy, ánh mắt của nàng đột nhiên thoáng qua hi vọng.

"Kim Nhật?" Nàng chợt kéo cửa phòng ra, đập vào tầm mắt lại là nụ cười dịu dàng của Kim Huy, tròng mắt lóe lên, cười nhẹ nhìn nàng, "Nhìn thấy ta có phải có chút thất vọng hay không?" Hắn ta giống như là vì kiêng dè, cũng không đi vào, chỉ lười biếng tựa trên khung cửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nha ngượng ngùng không kiềm hãm được, sao nàng lại quên mất, mỗi lần Kim Nhật xuất hiện đều lén lút, sao hắn ta lại gõ cửa cơ chứ!

"Ừ, mùi hương rất tuyệt, quả nhiên là trầm hương cực phẩm của nước Tiên Nô, dù cách một căn phòng, ta cũng không nhận được rục rịch!" Kim Huy cười nói, hít một hơi thật sâu.

Liễu Nha bước vào gian phòng ngồi ở trước bàn tròn, giơ khuỷu tay lên, nhằm chắn chống lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Tìm ta có việc à?"

Kim Huy ngăn ra, không kiềm hãm được cười cong mắt: "Ngươi có biết, ngươi là người đầu tiên dám dùng loại giọng nói này nói chuyện với Bồn vương gia hay không!"

". Thật xin lỗi, ta quên rồi!" Liễu Nha ngăn ra, lúng túng mở miệng. Đúng vậy, thói quen người Xã hội Chủ nghĩa mọi người bình đẳng, thể nhưng quên mất, đứng ở trước mặt nàng là Huy vương gia dưới một người trên vạn người, mà nàng, chỉ là một gái thanh lâu nhỏ nhoi mà thôi!

"Đừng bảo là thật xin lỗi, thật ra thì. Ta thích như vậy!" Nam tử cười không ăn nhập gì, nụ cười ảm áp mê người giống như Tường vi màu trắng nở rộ, lòng của Liễu Nha không nhận được rung động.

Thích. Kim Huy này, lại muốn làm cho người ta hiểu lầm!

"Có thể nói cho ta biết ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì không?" Kim Huy chỉ chờa cho mình căn rờ trong nháy mắt, lời nói chuyển một cái, giọng điệu của hắn ta khôi phục yên tĩnh.

Liễu Nha thờ dãi, khái quát đơn giản chuyện mấy ngày trước gặp phải Tiên Vu Thái tử, giải thích nguyên nhân vì sao Tiên Vu Thái tử kêu mình là Thanh phi.

"Là U Tướng quân?" Kim Huy hơi quay đầu, trong ánh mắt thoáng qua một tia cảnh giác không dễ phát giác.

"Lúc ấy cũng là tình thế cấp bách, U Tướng quân không có ý!" Liễu Nha nghe giọng hắn ta khác thường, trong lòng không khỏi khẩn trương lên. U Dạ La làm vậy cũng coi là khi quân bùng bít người trên!

"Ngươi không cần lo lắng, ta không phải hoàng huynh, sẽ không câu lệ tiểu tiết, ta cảm thấy hứng thú là, U Tướng quân cứu ngươi ra từ trong tay người y phục áo đen như thế nào?" Kim Huy khoát khoát tay, dịu dàng cười một tiếng.

Trái tim Liễu Nha từ từ dễ xuống, "Ta cũng không biết, có điều bị người áo đen đánh ngã xỉu, khi tỉnh lại, U Tướng quân đang ở trước mắt rồi!" Chẳng biết tại sao, Liễu Nha len lén tóm tắt toàn bộ sự việc.

"Oh." Kim Huy kéo âm thật dài, giống như là có điều suy nghĩ. "Như vậy, ngươi đi ra khỏi hoàng cung như thế nào cũng không biết?" Hắn ta cười tà nghệ, trong giọng nói đột nhiên có chút nhạo báng.

"Đúng!" Liễu Nha hít một hơi thật sâu.

"Vậy thì tốt, ngươi nghỉ ngơi đi!" Kim Huy đứng dậy, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, nhưng đáy mắt lại không kiềm hãm được mãnh liệt hơn.

Ánh mắt mãnh liệt này khiến Liễu Nha có chút luống cuống, chẳng lẽ là lời của nàng có chỗ sơ hở ư?

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Liễu Nha dựa thân thể vào cửa, khẽ thở dài một hơi.

Không phải là nàng không muốn nói, chỉ là, Mặc Trạc. Nàng lắc đầu một cái, không biết tại sao hần lại đánh nàng ngất. Còn có một chút duyên phận với Thái hậu, mặt đạo thông hướng bên ngoài cung lại ở ngay dưới giường của nàng ta, càng thêm khả nghi!

Keng keng, khi qua canh hai thì vang lên tiếng gõ, chuông quây lặng lẽ mở ra một khe hẹp, giữa ban ngày chuông quây cúi người gập đầu bước đi như bay lên nóc nhà.

Ánh trăng mờ mờ, cách đó không xa truyền đến mấy tiếng lang hú, càng thêm tăng thêm đêm tối ma mị.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Giết gà dọa khỉ

Trên nóc nhà, Kim Minh mặc đồ lót màu trắng, đó là vải tơ tằm thượng hạng trơn mịn, ống tay áo và trên cổ áo, dùng sợi tơ màu tím nhạt thêu hình rồng tinh xảo biểu lộ thân phận tôn quý, phía dưới là váy lụa màu tím nhạt, một đầu tóc vàng hoa lệ, nhẹ nhàng rủ xuống trên bả vai, che kín khuôn mặt tà mị của hần, hình như gió vừa nhẹ nhàng thổi, tung bay dựng đứng lên, đẹp khiến người ta hoa mắt.

Chuông quây ôm quyền hành lễ thật sâu.

"Nói chuyện người biết cho ta!" Nam nhân lạnh lùng mở miệng, gương mặt tuấn tú ngẩng lên, ánh trăng lạnh lạnh mờ tối hắt vào mặt của hần.

"Chủ Thượng!" Âm thanh của chuông quây có chút nghiêm trọng, không phải là hần ta không muốn nói, mà là. Khi hần muốn mở miệng, Kim Minh chợt lạnh lùng khoát tay ngăn hần ta lại, "Thôi, còn là." Hần không có nói thêm gì nữa, thay thế lời nói chỉ là một tiếng thở dài.

Gió thổi, tóc vàng tung bay, hần nhẹ nhàng neohàn mắt, trên mặt đột nhiên bao phủ lên một bi thương.

Hần vẫn chưa có dừng khí đối mặt.

Trên mặt chuông quây cũng không kinh ngạc, giống như đã sớm ngờ tới, nhẹ nhàng cúi người lần nữa: "Chủ Thượng, thời điểm ngài muốn biết, Đồ Dã cũng tùy thời xin đợi!"

Giống như là cực kỳ mệt mỏi, Kim Minh nhẹ nhàng phát tay một cái ý bảo hần ta đi xuống.

Đồ Dã hành lễ lần nữa, xoay người cáo từ. Trên nóc nhà to lớn chỉ chừa lại mình Kim Minh, gió lớn làm áo lót tơ tằm đánh trống reo hò, tóc vàng tung bay.

Trong phòng, Nhung Thiên kẻ môi ở bên tai Kim Huy, nhỏ giọng nhẹ tấu.

"Ta biết rồi, tiếp tục giám thị là được!" Trên mặt Kim Huy thoáng qua lo lắng. Vừa rồi ở dưới lầu, hần ta phát hiện bước chân lướt nhẹ của chuông quây, không giống ông lão tâm thượng, quá thể.

"Nhung Vương gia, chẳng lẽ người không lo lắng." Nhung Thiên không có nói tiếp, chỉ thấy Kim Huy lạnh lùng sừng mặt lên: "Nhung Thiên, nhiệm vụ của chúng ta là giữ sự tồn tại của Kim Nhật, bây giờ không phải là lúc chọc giận hần!"

Nhung Thiên gạt mình, lập tức hạ mắt cúi đầu, nhẹ nhàng ứng một tiếng: "Dạ!"

"Còn nữa, về sau ít đi tìm Mặc Thương!"

"Dạ!"

"Đi xuống đi!"

"Dạ!"

Khi cửa phòng đóng lại, Kim Huy nằm sấp người ở trên cái bàn tròn.

Nếu hần bất động, vậy thì hần ta cũng sẽ không động, trận đánh này đến cuối cùng ai thắng ai thua tự nhiên sẽ thấy rõ ràng.

Thời điểm ngày hôm sau lên đường, hình như Kim Minh còn đang tức giận, trực tiếp ra cửa lên xe ngựa, Liễu Nha đành phải cắn răng ngồi ở càng xe lần nữa. Sau ba ngày, Kim Minh tựa như coi Liễu Nha như người tàng hình, ngay cả ánh mắt đều chưa từng dừng lại ở trên người của nàng, Liễu Nha bị đối xử lạnh nhạt đột nhiên cảm thấy tịch mịch.

Ngày tháng đột nhiên yên lặng trôi qua!

Khi kèn lệnh vang lên, Liễu Nha đột nhiên ý thức được, bọn họ đã trở lại Đô thành Kim Lang Vương triều, trên đường, trên phố chợ đầy người xem náo nhiệt, tốp năm tốp ba, rất chật chội, nhưng nơi thị vệ đi qua, dân chúng đều tự động nhường ra một con đường, nhường hoàng mã đứng, cũng không ồn ào.

Xe ngựa từ từ lướt qua đám người, Liễu Nha ngồi ở trên cang xe trở thành mục tiêu bị chú ý, những dân chúng kia khát vọng nhìn thấy Hoàng thượng một lần, tất cả đều dùng ánh mắt mê mang hoặc hâm mộ nhìn nàng.

Trong lòng Liễu Nha sinh ra một loại áp lực không có lý do. Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được sức mạnh vương tộc, giống như nàng đột nhiên từ một kẻ không có tiếng tăm gì biến thành tiêu điểm, loại đối xử này ở hiện đại, có lẽ chỉ có những đại minh tinh mới có thể hưởng thụ!

Nhưng nàng lại không có mừng rỡ vì hưởng thụ loại đối xử này, lần đầu tiên, nàng cảm nhận thật vị trí của mình. Ở hoàng cung, nàng phi không tính là phi, thiếp không tính là thiếp, càng không phải là cung nữ tuyển tú tiến vào, nàng chỉ là thức ăn bị chọn vào cung chăn nuôi Kim Lang mà thôi, vốn đã sớm nên hưởng tiêu ngọc vẫn, nhưng trời xui đất khiến để cho nàng còn sống.

"Ken két!" Cửa son khẽ mở, xe ngựa của Hoàng thượng từ từ tiến đến trước cửa cung, thị vệ mở cửa lập tức tiến lên mời Liễu Nha xuống xe, có người dẫn nàng tiến vào cửa nhỏ bên trái.

Huyền Thiên Môn chỉ có một mình Hoàng thượng mới có thể đi qua!

Vào cửa son chính là con đường rộng rãi trải đầy đá xanh, xe ngựa của Kim Minh trực tiếp tiến vào, Liễu Nha thì được người ta dẫn đi qua hành lang cửa nhỏ vào hậu cung.

Núp ở góc cửa nhỏ chính là thái giám cung nữ thường ngày làm việc ở điện.

Khi lại một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời, Liễu Nha đang giẫm chân ở trên đá xanh của hậu cung, Tổ Mỹ Na và Tổ Tập Na đang chờ đợi.

"Thanh cô nương cực khổ rồi!" Hai người tiến lên đón lấy Liễu Nha từ trong tay thị vệ, hơi hành lễ, trực tiếp đi về phía trước, phương hướng cũng không phải Ngưng Hương cư.

Trên mặt hai người lại không hề có nụ cười, nặng nề dọa người.

"Chúng ta đang đi đâu?" Liễu Nha không hiểu nhìn hai người, có chút thân bất do kỷ, bước lên trước, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên mặt nàng.

"Thanh cô nương, Thái hậu nương nương muốn gặp người!" Tổ Tập Na nặng nề mở miệng.

"Thái hậu nương nương?" Trái tim Liễu Nha đột nhiên lộp bộp, nàng khẽ cắn răng, đối với lần gặp mặt Thái hậu nương nương này, trong lòng đã hiểu mấy phần, lập tức không biến sắc, đi theo hai người tiến về phía đó.

Lưu ly Cung, nằm ở Tây viện hoàng cung, bạch vân thạch (khoáng vật) bao quanh tạo thành tường viện cao lớn, cửa chính màu son, bước vào là một bức tường phù điêu Phượng bay giữ nhà, bên trong viện lâu các như mây, hành lang liên miên, trên nóc nhà trải dài ánh sáng màu vàng trên ngói thủy tinh, mái hiên cuốn lên và bức tranh chạm khắc tinh mỹ, trái với Phi Lưu, thâm trầm vô cùng, cao quý cao nhã, nghiêm trang uy vũ.

Thái hậu triệu kiến Liễu Nha đến trong phòng khách sang trọng, thân thể mềm mại yêu kiều được vây quanh bởi áo gấm màu tím thường ngày, dù Thái hậu đã hơn 50 tuổi nhưng không hề già chút nào.

"Các người đi xuống trước!" Nàng ta nhẹ nhàng phát tay một cái, trên mặt thậm chí có nụ cười còn dịu dàng như Kim Hui, không nghiêm túc nặng nề như lần gặp mặt đầu tiên.

Liễu Nha đứng ở trên sân nhà trải thảm hoa, hai mắt sáng trong suốt đột nhiên nhú lại, trên gương mặt nặn ra hai lúm đồng tiền đáng yêu: "Tham kiến Thái hậu nương nương!" Nàng từ từ cúi người xuống.

"Miễn lễ, nơi này cũng không có người ngoài, người tùy ý là tốt rồi!" Thái hậu cười khẽ, vẻ âm trầm trong hai tròng mắt sáng chói lại làm cho trong lòng người ta không tự kìm hãm được sinh ra đề phòng.

"Tạ ơn Thái hậu nương nương!" Bởi vì vẻ âm trầm kia, Liễu Nha hạ tầm mắt, ngược lại không có thoải mái vừa rồi.

"Hôm nay tìm người tới cũng không có gì, chỉ quan tâm đến cuộc sống thường ngày của Hoàng thượng thôi, mấy ngày nay, người và Hoàng thượng sống chung lâu ngày, nhất định lần ra chút tính nết của hân chủ?" Thái hậu ý thức được nàng lo lắng, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng, từ từ bung tách trà trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi khế.

"Hồi bẩm Thái hậu, cái này. . . ." Liễu Nha len lén liếc về mặt Thái hậu, vào giờ khắc này, thậm chí có chút mê mang, không biết trong hồ lô của Thái hậu rốt cuộc bán thuốc gì, đang suy nghĩ có nên chủ động tỏ rõ thái độ của mình hay không, tuyên bố mình tuyệt đối sẽ không nói chuyện bí mật ra, lại đột nhiên nhìn thấy tay Thái hậu lật một cái, một ly trà nóng không có dấu hiệu nào toàn bộ tung tóe rơi trên cung phục.

"Ai da!" Thái hậu bị đau kêu lên sợ hãi, ngay sau đó thì có cung nữ đi vào, lập tức quỳ gối trước mặt Thái hậu, lấy khăn gấm trong ngực luống cuống tay chân lau, miệng nhỏ không ngừng cầu xin, "Thái hậu thứ tội, Thái hậu tha mạng!"

Nào biết sắc mặt Thái hậu tối sầm lại, một cước đá cung nữ lên trên đất, lạnh giọng nói: "Nô tài đáng chết, trà nóng như vậy, cố ý muốn làm ai gia bồng chết sao? Người đâu, kéo ra ngoài đánh bốn mươi trượng, tái phát điều đến bạo thất hầu hạ, không có ai gia ra lệnh, đời này đừng mong trở ra!"

"Dạ!" Tùy tùng tiến lên, không để ý cung nữ kia kêu rên, kéo cung nữ ra ngoài giống như là kéo một con chó chết.

Liễu Nha lập tức sững sờ tại chỗ, không biết diễn ra dạng tiết mục gì, ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết thê lương của cung nữ này truyền tới, mà Thái hậu cười ôn hòa lại hạ tầm mắt xuống, trực tiếp thưởng thức tách trà mới, gương mặt cũng không vì tiếng kêu thảm thiết của cung nữ mà có bất kỳ biến hóa nào.

Liễu Nha lập tức cảm nhận được một loại bi ai, lạnh lùng và vô tình giống như là độc quyền với người ở trong hoàng cung, sinh mạng nằm trong tay người chức cao quyền quý, tựa như chuyện vặt, mặc cho người xem thường, chà đạp!

"Mới vừa nói đến đâu rồi nhỉ? Người nói tiếp, đừng để một nô tài quấy rối nhã hứng của chúng ta!" Thái hậu nhẹ nhàng nhấp một hớp trà xanh, nhàn nhạt dò xét Liễu Nha một cái.

Liễu Nha khẽ cắn răng, quỳ gối trên mặt đất. "Hồi bẩm Thái hậu, mấy ngày nay, ăn uống và cuộc sống thường ngày của Hoàng thượng đều là Huy vương gia hầu hạ, tiểu nữ chỉ là một dân nữ, nào dám gần thân thể cao quý của Hoàng thượng!"

Thái hậu nhìn Liễu Nha một cái, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua hải lòng.

"Mau dậy đi, hôm nay tuyên người tới, chính là nói chuyện nhà, người cũng không cần thận trọng như thế!"

Liễu Nha lại quỳ trên mặt đất không nhúc nhích. Nói chuyện nhà. Nàng đột nhiên không tự chủ được co quắp khóe miệng, một ly trà nóng đã phải chịu bốn mươi trượng hình, nếu như nói vậy, đầu phải chuyển chỗ?

"Xem người câu nệ kia, đến đây, mau đứng dậy!" Thái hậu làm bộ muốn đứng lên, Liễu Nha vừa thấy, cũng không dám cố chấp nữa, vội vàng đứng người lên, đứng ở một bên theo quy định.

Kế tiếp quả thật là nói chuyện nhà, câu có câu không, cho đến khi mặt trời lặn về phía Tây, lúc này Thái hậu mới ân chuẩn cho Liễu Nha trở về.

Liễu Nha trở lại Ngưng Hương cư, câu nói đầu tiên là: "Tổ Tập Na, người nói xem, bạo thất là chỗ nào?"

Tổ Tập Na vừa nghe, sắc mặt cũng thay đổi, thân thể run rẩy.

Bạo thất, từ đời Hán noi theo đặt ra tên này. Chức trách của nó là luyện tiêm nhiễm, lấy tàn khốc mà làm. Phụ nữ trong cung lấy bệnh cho hoàng hậu, quý nhân là có tội, đều giam cầm ở đó, bởi vì cũng xưng bạo thất ngục. Bị thái giám và thị vệ nghiền ép, từ khi Kim Lang Vương triều xây dựng tới nay, không có ai sống ở trong bạo thất quá năm ngày.

Sững sờ ngồi ở trên giường, hình như Liễu Nha rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân Thái hậu tuyên nàng đi, giết gà dọa khỉ, muốn nàng cảm miệng, chỉ là cung nữ đáng thương phải chịu thay nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lục Ánh phát điên

Giờ lên đèn, trời lại âm u, mưa nhỏ ti tách, cũng không lớn, nhưng không có ý ngừng, cho đến khi an nghỉ vẫn rơi đút quăng.

Tổ Tập Na chuẩn bị nước nóng, rót vào trong thùng gỗ không lồ bền chắc, rắc cánh hoa hồng lên, cẩn thận thử nước ấm, lúc này mới nhẹ nhàng cúi người bẩm: "Thanh cô nương, nước ấm vừa phải, hãy để y phục của người ở trên bình phong, lát nữa tự có người thu!" Nói xong, liền cúi người đóng cửa đi ra ngoài.

Liễu Nha sững sờ ngồi nửa đêm, nhắc thân thể mệt mỏi đứng lên, nghe tiếng mưa gió đập vào cửa sổ bình bạch, trong lòng đột nhiên lo lắng cho thương thể của Lục Ánh. Rồi khỏi Thanh Huy viên, mỗi một thời mỗi một khắc bản thân nàng đều nằm trong nguy hiểm, hôm nay trở lại bình thường, vừa đứng đi nhìn Lục Ánh một chút.

Rón rén đến gần cửa phòng, bên ngoài mưa càng ngày càng nặng hạt, tàn hoa đã khô héo chịu đựng mưa to gió lớn làm lễ rửa tội, cánh hoa vung vãi, hóa thành bùn nhão.

Lấy cây dù trong phòng, lại thêm áo khoác màu vàng nhạt, kéo ống quần lên, Liễu Nha thất thủ bước vào trong nước mưa, nước hơi lạnh, giây thêu ẩm ướt cực kỳ không thoải mái, giẫm ở trên đá xanh, phát ra âm thanh lộp bộp.

Liễu Nha nghe âm thanh xa lạ kia, trong lòng đột nhiên xúc động, nhớ lại tình cảnh khi nàng còn bé chân không chơi đùa trong nước bùn, khi đó, tổ mẫu luôn mang theo kính lão, ngồi ở trên khung cửa, thêu kiểu giày thời xưa.

Chân tổ mẫu nhỏ, thích giày thêu xưa!

Dọc theo con đường trong trí nhớ, sau đó chuyển qua vài toà viện, Liễu Nha rốt cuộc tới trước Thanh Huy viên, mới vừa đứng lại, ngẫm nghĩ, trong viện liền truyền đến tiếng nữ tử gào thét, bén nhọn mà thê lương, ở trong đêm mưa rơi không ngừng, càng thêm quỷ mị.

"Lục Ánh. . . ." Liễu Nha nắm chặt cây dù, ngược mắt ngắm nhìn ba chữ Thanh Huy viên, khẽ cắn răng tiến lên đẩy ra.

"Ken két" một tiếng, âm thanh cổ xưa vang vọng ở trong viện vắng lặng, âm thanh thê lương cũng ngừng lại theo tiếng cửa mở đột ngột.

Trong hoa viên, hoa tường vi đã sớm bắt đầu tàn lụi, cả tòa viện không có chút ánh sáng, có vẻ thê lương ở trong mưa đêm.

Kim Minh nói thích ngôi viện này, trực tiếp đoạt lại, nhưng kể từ hôm thử tìm gian tĩnh của Liễu Nha, thì chưa có tới nữa.

Trước mặt viện đột nhiên có một tia sáng sáng, hơn nữa truyền đến âm thanh cửa phòng mở ra, trong đêm tối, Liễu Nha nhận ra đó chính là phòng lúc trước Lục Ánh từng ở, nàng chợt vui mừng, bước nhanh hơn.

Chuyển qua cửa sách, rốt cuộc thấy gian ở giữa sáng ánh nến, nhưng xa xa nhìn lại, lại hình như không có bóng người, trong miệng Liễu Nha khẽ hô tên Lục Ánh, vừa từ từ tiến lên.

"Lục Ánh?" Nàng thận trọng kêu nhỏ, chỉ sợ kinh động thứ gì không nên kinh động, nhưng đáp lại nàng chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Gần gần, khi nàng đến gần cánh cửa phòng, mọi thứ trong phòng llec mắt liền thấy ngay, bài trí như ban đầu, chỉ là trên giường cũng không có bóng dáng Lục Ánh đang nằm nữa.

"Lục Ánh?" Trên mặt Liễu Nha hiện ra lo lắng, đặt cây dù ở trước cửa, vừa định bước vào bậc cửa cao hơn hai mươi phân, sau lưng đột nhiên hiện ra một bóng đen, bộp một tiếng nặng nề nện ở trên người Liễu Nha.

"Ai da!" Liễu Nha chỉ lo chú ý tình thế bên trong căn phòng, tuyệt đối không ngờ có người tập kích từ phía sau lưng, nhất thời đứng không vững, bị đập vào cửa, rầm rầm một tiếng ngã vào trong cửa.

"Hi hi ha ha, đừng chết người, Kim Lang!" Từ sau lưng truyền đến âm thanh nữ tử cười đùa, Liễu Nha ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại, ở trong mưa gió, bóng dáng nữ tử gầy gò không phải là hoa khôi Lục Ánh kiều nỷ trước kia sao!

Y phục trên người Lục Ánh đã rách bươm, mặt gầy gò lõm xuống thật sâu, lại có đốm ửng không bình thường, lúc hai tròng mắt vẫn đục như bùn nhìn thấy Liễu Nha, đột nhiên phát ra máu đỏ gần như điên cuồng, đôi tay gầy nhom giơ lên thật cao, chuẩn bị nhào về phía Liễu Nha.

"Lục Ánh, ta là Thanh Thanh!" Liễu Nha nhanh chóng đứng dậy, muốn tiến lên, lại bị vẻ mặt của Lục Ánh dọa cho giật mình. Nàng ta giống như gặp phải chuyện kinh khủng nhất trên thế giới, thân thể đột nhiên ngã trên mặt đất, thân thể xê dịch về sau từng chút một. "Không...không nên, Hoàng thượng, không cần. Lang, lang!" Nữ tử đột nhiên chứng cuồng loạn, mười ngón tay gầy nhom giống như lưỡi dao sắc bén túm chặt mái tóc dài làm nó loạn như cam thảo, ngón út như cào rách da thịt trên mặt.

Trái tim Liễu Nha đột nhiên như bị moi ra, máu chảy đầm đìa, nhìn người bạn duy nhất đối xử với nàng thật lòng trên cái thế giới này trở nên thê thảm như thế, nàng bất chấp tất cả tiến lên, muốn ôm Lục Ánh đang sợ hãi tột độ vào trong ngực, nhưng Lục Ánh giống như lên cơn điên đầy Liễu Nha ra, co cứng chạy, trong miệng không ngừng gào thét : "Lang, Hoàng thượng, lang!"

Bóng lưng gầy còm nhất thời biến mất ở trong màn mưa.

Liễu Nha bò người lên, cũng không đoái hoài tới áo mưa, đuổi theo sau, trong đêm đen, nàng không biết nàng ta chạy về phía nào, bên tai chỉ có tiếng mưa rơi tí tách và tiếng giày thêu lộp bộp dẫm trong mưa.

Giường như đi qua hành lang dài khác, Liễu Nha nhìn con vật khổng lồ trước mặt thì đột nhiên đứng lại, nhớ đêm đó lại giống như nước biển mãnh liệt cuốn tới. Đây là phía trong cùng của Thanh Huy viên, cũng chính là cung điện từng phát hiện Kim Lang , nó giống như là một con thú lớn, cắn nuốt người tiến vào.

"Lục Ánh?" Liễu Nha dừng bước, lộ ra nóng nảy và tiếng khóc la lên rất nhanh bao phủ ở trong tiếng mưa rơi.

"Lục Ánh, người đang ở đâu? Người tỉnh táo một chút, ta là Thanh Thanh, là chị em tốt của người, người mau ra đây, mau ra đây, ta dẫn người rời đi, rời khỏi chỗ này!" Nàng đột nhiên giống như điên xông vào cung điện trong đêm mưa, dù là giọt nước làm nàng trượt ngã, nàng cũng giống như không có cảm giác, bò dậy, xông lên. Khi gần tiến đến cửa phòng kia, một tiếng sấm đánh xuống, về mặt sư tử bằng đá đặt trước cửa đại biểu uy vũ tôn nghiêm đột nhiên trở nên âm trầm quỷ quái.

Vào lúc Liễu Nha dồn lực muốn đụng vỡ cung điện, cửa phòng đột nhiên mở ra, một bóng người màu đen đứng ở trong điện đường, trên tay ôm ngang một nữ nhân.

Một tia chớp nữa, Liễu Nha thấy rõ khuôn mặt nam nhân, mày kiếm mắt sao, trong sáng khác thường, chỉ là lúc này ít đi nụ cười nhân nhả cùng dịu dàng

của những ngày qua, trong ánh mắt tăng thêm nặng nề.

"Người không nên tới đây!" Kim Huy lạnh lùng mở miệng, ôm nữ tử hôn mê đi ra khỏi tầm điện.

"Lục Ánh, là Lục Ánh sao?" Liễu Nha chẳng quan tâm nhiều, chạy lên trước, nhìn gương mặt không chút máu của nữ tử, đột nhiên thấy khổ sở.

"Người lừa ta, người lừa ta, người nói sẽ chăm sóc tốt cho Lục Ánh, nhưng tại sao Lục Ánh thành cái bộ dáng này? Người lừa ta!" Quả đấm giống như là mưa roi hung hăng nện ở trên người nam tử, nam tử chỉ là hơi nhếch môi, không có lên tiếng, thân thể cao lớn sừng sững đứng thẳng, giống như một tòa núi lớn.

Liễu Nha đau khổ, mệt mỏi, khi thân thể dọc theo người nam tử từ từ trượt xuống, nàng nghe được nam tử nhẹ nhàng mở miệng: "Ta không có lừa người, ta đã phải cố gắng lắm mới giữ được mạng của Lục Ánh!"

Ta đã phải cố gắng lắm mới giữ được mạng của Lục Ánh —— thời điểm nói ra những lời này, ngay cả Kim Huy cũng cảm nhận được một loại bất đắc dĩ, một loại bất đắc dĩ thân là vương tộc.

Mẫu hậu nói, người biết bí mật này đều phải chết, không chừa một mống!

Liễu Nha ngã trên đất, hơi sức cả người giống như là bị rút khô, tro mắt nhìn Kim Huy ôm Lục Ánh từ từ biến mất ở trong ánh trăng.

"Trở về đi thôi, đây không phải là chỗ người nên tới!" Xa xa truyền đến âm thanh lạnh lùng của Kim Huy.

Ở bên trong Dẫn Thiên cung - tẩm cung của Hoàng thượng, trên giường rộng có bóng người đang ngủ không an ổn. Gió mát ẩm ướt thổi vào tẩm cung, càng tăng thêm không khí lờ mờ. Mấy nút áo tơ tằm đã bị nam nhân kéo ra, lộ ra lồng ngực màu mật ong của nam tử, tóc vàng dính ướt mồ hôi cuốn dài quanh cổ khô gò, giống như con nhện đoạt mạng, mặt mũi ma mị hiện ra màu sắc nguội lạnh.

"A!" Nam tử than nhẹ, âm thanh hàm chứa nhiều khổ sở làm hấn nhú chặt hai hàng lông mày, hai tay nắm chặt giường hẹp, thân thể cong lên.

Trong thân thể giống như có cái gì muốn phá ra, lại bị một sức mạnh thần bí ngăn cản, nam tử trần trọc trở mình, rên rỉ thật nhỏ, cũng không có tỉnh lại, mồ hôi thấm ướt giường hẹp.

Mạc Thương đứng ở ngoài cửa phòng, không nhúc nhích, tro mắt nhìn Hoàng thượng gầy gù khổ sở, khuôn mặt bi thương mà vận vẹo, trong lòng của hắn ta sinh ra đồng tình và buồn bã.

Hoàng thượng, hấn thật quá cực khổ!

Keng keng keng, tiếng keng khuya khoắt rớt cuộc vang lên, Mạc Thương lập tức trầm ngâm nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Nữ nhân của Kim Minh

Trên giường nhỏ, nam tử gầy gù càng thêm khổ sở, gương mặt tuấn mỹ ngũ quan gần như vận vẹo ở chung một chỗ, biến hình, kinh khủng, cánh tay quỳ dị giờ lên cao, nhưng theo thời gian kéo dài, biến hóa mà Mạc Thương chờ đợi cũng không có xuất hiện, sau một phút đồng hồ, trên mặt Kim Minh từ từ trở nên bình tĩnh, chờ hấn nhìn kỹ lại, tiếng hít thở đều đều đã từ từ phun ra từ trong miệng đỏ tươi hấp dẫn của nam tử, ở ban đêm gió lớn mưa rào, Kim Minh ngủ an tĩnh hơn so với bất cứ lúc nào.

Sáng sớm hôm sau, Lưu ly Cung của Thái hậu, thân thể Kim Huy quỳ cứng ngắc trên mặt đất, đã chừng nửa canh giờ rồi.

Thái hậu lạnh lùng nghiêm mặt, thân thể bởi vì tức giận, khiếp sợ, mà hơi chút run rẩy.

"Mẫu hậu, hải nhi không phải muốn làm trái với mệnh lệnh của người, chỉ là nữ nhân kia đã điên, đã không có bất kỳ giá trị gì!" Kim Huy nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt quật cường.

"Trên thế giới này, chỉ có người chết mới vĩnh viễn không mở miệng, Huy nhi, hiện tại nữ nhân kia đã điên, không có nghĩa là tương lai không thể tỉnh táo, người giữ nàng ta lại, đối với người đối với ta đối với cả hoàng tộc cũng không có bất kỳ ích lợi nào!" Thái hậu nói lời cay nghiệt, giọng nói chân thật đáng tin.

Kim Huy nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Nàng ta vĩnh viễn không thể nào tỉnh táo lại! Thật ra thì còn sống so chết còn khổ sở hơn. Mẫu hậu, đừng quên sắp tới ngày rằm, chẳng lẽ người hi vọng trên tay của mình tăng thêm một cái mạng sao?"

Lời của Kim Huy khiến sắc mặt của Thái hậu biến đổi lớn, nàng ta đứng dậy, hai mắt như đuốc, lạnh lùng nhìn thẳng Kim Huy: "Người đòi ý sao? Người cũng đã biết, khi người bước vào hoàng cung, nhận lấy nhiệm vụ này, người đã không có bất kỳ đường lui nào!"

"Nhi thần không đòi ý, chỉ là muốn thay đổi số mạng của hoàng tộc, mẫu hậu, người hy sinh nhiều như vậy, còn không phải vì muốn thấy được ngày mai của hoàng tộc sao?" Gân xanh nổi trên cổ, Kim Huy căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình.

"Thay đổi số mạng? Nói dễ hơn làm!" Bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn trắng nặng nề nện ở trên bàn gỗ lim, tách trên bàn va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy làm cho người ta kinh hãi.

"Mẫu hậu. . . ." Về mặt Kim Huy trong nháy mắt đột nhiên trở nên tỉnh táo khác thường, hắn ta như có điều suy nghĩ nhìn sang tách trên bàn, từ từ mở miệng: "Số mạng nằm ở trong tay mình, người, nhất định thắng trời!"

Ba ngày sau, U Dạ La từ nước Tiên Nô trở lại, vừa hay kịp ngày đại thọ của Thái hậu nương nương. Thành công kết thân với nước Tiên Nô, khiến tiếng tăm của U Dạ La vang vọng ở trong triều chưa bao giờ có, mọi người ríu rít lợi dụng cơ hội lâm triều nhiệt tình trò chuyện với U Dạ La.

Hành lang bên cạnh, Kim Huy nhàn nhạt nhìn U Dạ La không ngừng xã giao, ánh mắt lại tỉnh mịch như đầm lầy, như có điều suy nghĩ.

"Vào triều!" Giọng nói the thé của công công phá vỡ ánh nắng ban mai, mặt trời đỏ rực cũng lập tức hiện lên ở trong tiếng kêu lạnh lạnh mà ngân dài, trời rớt cuộc sáng.

Lười biếng nằm ngửa ở trên giường tơ vàng, Kim Minh giống như không có chút hứng thú với tin tức tốt là U Dạ La trở về, mắt xanh u ám từ từ quét qua mặt chúng khanh gia, khoe môi lạnh lùng nhếch lên, hàm chứa một tia châm chọc như có như không.

"Thần U Dạ La phúc kiến Hoàng thượng, chuyển đi đến nước Tiên Nô lần này hữu kinh vô hiểm (có kinh hỷ không có nguy hiểm), Quốc vương nước Tiên đã đồng ý, mừng một tháng mười rước dâu!" U Dạ La hạ mắt cúi đầu cao giọng Dẫn tấu.

"Thật sao?" Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vòng quanh sợi tóc dài màu vàng kim, lạnh lùng liếc nhìn U Dạ La, cặp mắt xanh u ám giống như sự tĩnh lặng của nước hồ mùa đông, nhưng mà sau phần yên tĩnh này, dường như cát dầu rét lạnh tận xương. Hắn hơi nhướng hai hàng lông mày, nhàn nhạt mở miệng: "Mừng một tháng mười là ngày tốt sao?"

Trong lòng Kim Huy chấn động, lập tức tiến lên cất cao giọng nói: "Bẩm Hoàng thượng, Thần đệ đã phái người tra hoàng lịch, Công chúa cảm tinh con hồ, tháng mười trăng to tròn, là ngày Mậu Tuất, tháng Tân Ty, năm Ất Dậu, dễ dàng đón dâu!"

Trong con ngươi xanh biếc nhanh chóng lóe lên ánh sáng, nam tử hé miệng cười, tiếng cười vang lại lạnh nhạt: "Hoàng đệ của trẫm thật đúng là quan tâm trẫm, hóa ra đã sớm chọn xong ngày, nếu như vậy, trẫm cũng không thể phật ý tốt của chúng khanh gia, vậy chọn ngày mừng một tháng mười, có điều mấy ngày nữa chính là sinh thần của Thái hậu, lần này chúng khanh gia vất vả rồi!"

Mọi người vừa nghe, ríu rít quỳ xuống đất hành lễ. "Chúc mừng Hoàng thượng, song hi lâm môn!"

Khoe môi bĩu một cái, con mắt tối sầm lại, Kim Minh cười lạnh. Vui hay buồn, mọi mắt mong chờ đi!

Tan triều, Mộ Dung Dẫn bước nhanh về phía trước đuổi theo U Dạ La. "U Tướng quân đi thông thả, có thể nói riêng đôi câu hay không?"

U Dạ La hơi kinh ngạc, nhưng vẫn cười nhạt, theo Mộ Dung Dẫn đến chỗ hẻo lánh trong hoàng cung. "Mộ Dung đại nhân, có việc gì sai khiến xin cứ việc phân phó là được!"

"Không dám không dám, lão phu là quan văn, U Tướng quân là quan võ, mặc dù trông coi quản lý công việc khác nhau, nhưng U gia và Mộ Dung gia đều là nguyên lão tam triều của vương triều, coi như cũng là thế giao, hôm nay gọi U Dạ La hiền chất, đúng là có chuyện quan trọng cần thương lượng." Mộ Dung Dẫn nhỏ giọng nói.

"Thế bá, ngài cứ mở miệng, nếu như U Dạ La có thể làm được, nhất định tận sức!" U Dạ La thấy vẻ mặt hắn ta do dự, nặng nề, liền biết là đại sự, không nhận được ôm quyền hành lễ.

"Là như vậy, Hoàng thượng lên ngôi mấy năm, nhưng hậu vị trống không, hôm nay nhân dịp đám cưới với Công chúa nước Tiên Nô, lão phu muốn cùng hiền chất ký một lá thư, Dẫn tấu Hoàng thượng phong hậu, hoàng hậu phải được tuyển chọn, dĩ nhiên tốt nhất chính là Công chúa nước Tiên Nô, kể từ đó, quan hệ giữa nước Tiên Nô và Kim Lang Vương triều sẽ không gì phá nổi, nhân dân cũng khỏi bị nổi khổ chiến tranh!"

U Dạ La nhẹ nhàng thờ dài một cái, nhỏ giọng nói: "Không đối gạt Thế bá, chuyện phong hậu ở trước lúc lên đường đến nước Tiên Nô, ta đã từng Dẫn tấu với Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng cũng không đồng ý, chuyện này sợ rằng. . . ." Trên mặt hắn ta có chút khó xử.

"Lão phu biết, nhưng khi đó sức lực của người quá nhỏ, hôm nay ta đã kết hợp với Hoàng Phủ đại nhân và các đại thần, liên hợp viết một tấu chương, chỉ cần trình cho Hoàng thượng sau ngày sinh thần của Thái hậu, Hoàng thượng vì nể mặt Thái hậu, nhất định sẽ đồng ý!"

Mộ Dung Dẫn lấy tấu chương từ trong ống tay áo ra, đưa qua cho U Dạ La.

U Dạ La mở tấu chương ra, lúc duyệt đến tên mấy chúng thần đại cuối cùng, trên mặt nhanh chóng thoáng qua kinh ngạc: "Hoàng Phủ đại nhân cũng đồng ý đề Công chúa nước Tiên Nô làm hậu? Không phải con gái của ngài ấy là phi tử may mắn được Hoàng thượng sủng nhất sao? Sao hắn sẽ đồng

ý?"

"Đây chính là chỗ anh mình của lão phu, Hoàng Phủ đại nhân ký tên đã đủ bỏ đi bản khoán của Hoàng thượng, nếu ngay cả Hoàng Phủ đại nhân cũng ủng hộ Công chúa Tiên Nô, Hoàng thượng còn có lý do gì để từ chối đây?" Mộ Dung Dẫn khẽ vuốt cằm râu, cười vì đã tính trước.

"Đại nhân mưu lược làm văn bối thật sự bội phục, nếu như vậy, U Dạ La ta không còn lời nào để nói, sau đó ký tên là được!"

"Không!" Mộ Dung Dẫn ngăn cản U Dạ La.

"Vì sao thế bá ngấn cản ta?" U Dạ La không hiểu.

"Lão phu muốn hiền chất ở lúc lão phu trình tấu chương lên, thái độ kiên quyết đứng về phía lão phu, chỉ có như vậy, Hoàng thượng mới không thể xem nhẹ phần tấu chương này!"

U Dạ La trầm tư một chút, từ từ gật đầu.

Sau cơn mưa thu, thời tiết đột nhiên trở nên mát mẻ, tàn hoa rơi đầy đất, đỏ, vàng, xa xa nhìn lại có chút hoang vu. Liễu Nha đã nằm trên giường ba ngày, chén thuốc cô đại vừa đắng vừa không có hiệu lực, một cảm mạo nhỏ chuyển thành viêm phổi, sốt cao không lùi.

"Ai da, vẫn còn nóng!" Tô Mỹ Na khẽ vuốt trán Liễu Nha, kinh hô một tiếng, liên tục đi bưng thuốc, lại bị Liễu Nha ngăn lại: "Thôi, ta cũng không cần Uống....ồ...ng chén thuốc đó nữa!" Nàng nhún nhún mày ghét bỏ, xoay mặt vào bên trong.

"Nhưng không uống thuốc, bệnh của cô nương sẽ càng ngày càng nghiêm trọng!" Tô Mỹ Na nghiêng người tiến lên, muốn thuyết phục nàng.

"Vẫn là hiện đại tốt, cảm nhẹ, một viên aspirin là xong, bây giờ uống thảo dược đã ba ngày rồi!" Liễu Nha chép chép mồm, miễn cưỡng ngồi thẳng lên, rheo mắt vô tình nhìn ngoài cửa, lại đột nhiên nhìn thấy một mỹ nhân được cung nữ vây quanh giẫm chân mà đến.

"Nguyệt phi đến!" Âm thanh lạnh lạnh của thái giám vang lên, Liễu Nha kinh ngạc, chuyển con mắt hỏi Tô Mỹ Na: "Nguyệt phi là ai?"

Sắc mặt của Tô Mỹ Na đã sớm biến sắc, không để ý tới đồ Liễu Nha, mà thuận thế quỳ trên mặt đất, hạ mắt cúi đầu, cũng không dám nói gì.

"Là phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất!" Tô Tạp Na từ phòng trong lao ra, quỳ gối bên người Tô Mỹ Na, đồng thời nhỏ giọng nói.

"Nữ nhân của Kim Minh?" Trong lòng Liễu Nha chấn động, thế nhưng hơi dâng lên chưa xót, chỉ là chút chưa xót dâng lên, đồng thời nàng ngồi nghiêm chỉnh trên giường.

Trong lòng của nàng đột nhiên sinh ra lòng háo hức, giống như là sau cơn mưa đột nhiên xuất hiện nắng mùa xuân, làm cho người ta cảm thấy mới mẻ lại bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Rơi xuống nước

"Tô Mỹ Na, trước cầm chiếc áo mỳ lệ lên cho ta, nếu là Nguyệt phi đến, chúng ta không thể rồi bù như vậy!" Liễu Nha khẽ cười một tiếng, liếc Tô Mỹ Na quỳ dưới đất, nhẹ nhàng mở miệng.

Tô Mỹ Na giật mình, vội vàng quỳ lết trên mặt đất, cầm váy dài màu vàng trên bình phong thay cho Liễu Nha, khi Hoàng Phủ Xa Nguyệt bước vào Ngưng Hương cư, Liễu Nha cũng ăn mặc thỏa đáng.

"Nguyệt phi nương nương cát tường!" Tô Mỹ Na và Tô Tạp Na lập tức quỳ lạy hành lễ.

Liễu Nha cũng nâng thân thể có vẻ bệnh lên, nửa ngồi ở trên giường, gật đầu một cái, cũng coi là hành lễ.

"Đều đứng lên đi!" Hoàng Phủ Xa Nguyệt trang phục lộng lẫy kiêu diễm làm cho người ta nhìn không thấu, từ từ tiến lên, tự mình đỡ Liễu Nha.

Liễu Nha ngẩn ra, có chút thụ sủng nhược kinh. Nàng vốn cho là Hoàng Phủ Xa Nguyệt tới bói móc, dù sao Hoàng thượng vì một cô gái thanh lâu nhỏ nhỏ mà đích thân tới nước Tiên Nô làm xôn xao trong hoàng cung, đổi lại là Liễu Nha, trọng phụ của mình đối đãi nữ tử khác như vậy, nàng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng không ngờ nàng ta lại cười mặt chào đón.

"Nếu thân thể muội muội không thoải mái thì không cần hành đại lễ cũng được, nghỉ ngơi cho khỏe mới phải!" Xa Nguyệt hé miệng mà cười khẽ, nhẹ

nhàng đỡ thân thể Liễu Nha, một đôi mắt phượng biểu lộ dịu dàng.

Chỉ là chút dịu dàng khiến Liễu Nha không rét mà run.

"Cám ơn Nguyệt phi nương nương!" Cứ như vậy, trên khuôn mặt thậm chí có chút co quắp của Liễu Nha miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

"Thân thể muội muội như thế nào? Ngươi nói sao? Còn uống thuốc đến quen?" Móng tay sơn đỏ chiếu rọi khăn gấm trắng, có vẻ rất đỏ tươi, nụ cười trên mặt nữ tử lại càng ngày càng dịu dàng.

"Không có gì đáng ngại, chính là cảm A, phong hàn!" Thấy trên mặt nữ tử thoáng qua không hiểu, Liễu Nha vội vàng mở miệng sửa lại.

"Phong hàn nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, muội muội vẫn nên nghỉ ngơi tốt, Nguyên Hồng, đi, mở cửa sổ ra, giúp Thanh muội muội, thời tiết nóng bức như vậy, đóng cửa sổ vào, không tốt đối với thân thể người bệnh!" Xa Nguyệt nhàn nhạt phản phó cung nữ đi theo.

Cung nữ tên Nguyên Hồng lĩnh mệnh tiến lên, đẩy cửa sổ ra, không khí mát mẻ nhất thời thổi bay mùi thảo dược trong phòng, Liễu Nha nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhất thời cảm thấy phiền muộn trong lòng đã biến mất rất nhiều.

"Muội muội nghỉ ngơi sớm một chút, ta không quấy rầy, ngày khác muội muội khỏe lại, trở lại thăm muội muội!" Ngồi một hồi, Xa Nguyệt như là một mối, tư thái lười biếng duỗi cái lưng một mối, trong mắt có chút phong tình.

"Ách, được!" Liễu Nha từ từ gật đầu một cái, ánh mắt có chút mê mang, kể từ lúc Hoàng Phủ Xa Nguyệt vào phòng, tâm tư của nàng cũng chưa từng xoay chuyển, đầu cũng hỗn loạn, chỉ muốn ngủ.

Xa Nguyệt đứng dậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Liễu Nha, cười nhạt một tiếng, từ từ đi xa.

Uống thuốc, lại mơ mơ màng màng ngủ nửa ngày, lúc chạng vạng, Liễu Nha rốt cuộc tỉnh lại, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không đỏ nữa.

Ngồi dậy ngắm nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết cuối thu sang mùa, trải qua trận mưa thu, gột sạch bụi bặm, cả hoàng cung giống như mới mẻ không ít, giống như một người phụ nhân mới trang điểm, dáng vẻ thướt tha mềm mại, làm cho người ta mơ màng.

"Tổ Mỹ Na, đỡ ta đi ra ngoài ngồi một chút, ở trong phòng buồn bức ba ngày, không có bệnh cũng sinh ra bệnh!" Liễu Nha từ từ đứng dậy nhẹ giọng nói.

Tổ Mỹ Na lập tức tiến lên, nhẹ nhàng đỡ lấy Liễu Nha, tỉ mỉ mang giày cho nàng, lại thêm chiếc áo choàng, bao bọc thật kỹ mới ra cửa.

Ở sau Ngưng Hương cung, có một khóm hoa hồng xinh đẹp mọc cạnh hồ nước hình thoi, gió nhẹ thổi qua, từng cơn sóng nhẹ dập dờn, từng tầng từ từ đi xa, đợi đến khi tĩnh lặng, màu sắc hồ nước xanh biếc, sáng như da thịt nõn nà, mặt nước thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn cánh hoa quế đỏ cam hoặc đỏ nhạt.

Xuôi theo bờ hồ là dãy hoa quế nở rộ, lúc này chính là lúc nở đẹp, nhiều đóa, nhiều bó, cùng đám mây trắng trên bầu trời phản chiếu trong nước, giống như giấc mộng hảo huyền khó có thể nắm lấy.

Ngồi nằm ở trong đình kéo dài đến trong hồ, đặt đầu nằm ở trên lan can bạch ngọc, nhìn cái bóng trong nước, Liễu Nha không khỏi nhăn nhó chân mày, đã ba ngày nàng không gặp Kim Minh rồi, Kim Nhật cũng thế, hai người giống như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của nàng, đi im hơi lặng tiếng.

"Sao muội muội lại ra đây?" Sau lưng bỗng nhiên vang lên âm thanh dịu dàng của nữ tử, Liễu Nha không nhìn được ngoài nhìn lại, lại là Xa Nguyệt, gió nhẹ thổi mái tóc dài của nàng ta bay lật phất, nàng ta từ từ đi trên cầu, dường như theo gió mà đến, xinh đẹp không nói ra được.

"Trong phòng buồn bức!" Liễu Nha còn chưa thích ứng được sự nhiệt tình của nữ tử, hơi khom người, tránh thoát bàn tay nữ tử đưa tới.

"Muội muội, cảnh sắc nơi này thật đẹp, không giống với Xa Nguyệt điện của ta, không cần, không có gì cả, dù sao cũng là nói Thái tử phi từng ở qua." Nàng ta đột nhiên dừng lại, mỉm cười khẽ: "Ngươi xem ta đã nói cái gì rồi này, muội muội xem như không nghe thấy gì cả, cảnh sắc chỗ muội muội thật tuyệt, ta đi dạo nửa ngày, thể nhưng lưu luyến không muốn về, nếu muội muội cũng đi ra, muội muội hãy trò chuyện với tỷ tỷ nhé, đúng rồi, trong cung muội muội có mứt hoa quả không? Rót chút trà xanh nữa, mứt hoa quả rất ngon, cũng sẽ không béo phì!"

Trong lòng Liễu Nha khẽ động, tăng thêm mấy phần tò mò đối với Thái tử phi Vân Nhi trong miệng nữ tử, nàng chuyển con mắt liếc Tổ Mỹ Na sau lưng, ánh mắt di chuyển: "Tổ Mỹ Na, đi trong cung cầm chút mứt hoa quả ra ngoài, thêm bình trà hoa nữa!"

Xa Nguyệt cười khẽ, chuyển con mắt nói nhỏ: "Nguyên Hồng, đi theo Tổ Mỹ Na, hai người, một chuyến là đủ, đừng để các chủ tử chờ lâu!"

"Dạ!" Nguyên Hồng đồng ý, cũng giống như thân thiết kéo cánh tay Tổ Mỹ Na, hai người vừa nói vừa cười rồi đi. Trong đình chỉ còn lại hai người.

"Nguyệt phi nương nương, người mới vừa nói đến Thái tử phi, gọi là Vân Nhi hay sao?" Mặc dù Liễu Nha không quen nụ cười thân mật của nữ tử, nhưng vẫn tiến lên trước.

"Đúng vậy! Thì ra là muội muội cũng biết!" Nhẹ nhàng vén vạt áo, Xa Nguyệt đứng lên, nhẹ nằm ở trên lan can bạch ngọc, mỉm cười nhìn phía trước.

Dưới thân thể của nàng ta là bậc thang ngọc thạch, bậc thang dọc theo người chính là hồ nước sóng gợn lăn tăn.

Liễu Nha bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Xa Nguyệt, nhẹ nhàng nằm ở trên lan can.

"Biết một chút." Liễu Nha gật đầu một cái.

"Muội muội biết cũng không thể nói lung tung, đây chính là điều cấm kỵ trong hoàng cung, mọi người đều nói Vân phi là bị Kim Lang làm hại, thật ra thì, ta cho là." Mắt phượng nhú lại, Xa Nguyệt đột nhiên nghiêng thân thể tới gần, dường như muốn nói cho Liễu Nha một bí mật, dưới chân lại trượt, thân thể mảnh liệt kinh hoàng.

"Cẩn thận!" Liễu Nha trực giác vươn tay ra kéo nàng ta, nhưng không có nghĩ đến nữ tử đột nhiên dùng sức kéo cánh tay của nàng, thân thể nhẹ nhàng tránh thoát, Liễu Nha lại như xe hơi mất khống chế, bịch bịch rơi xuống hai bậc thang, bùm một tiếng rơi vào trong hồ.

Ác độc nhanh chóng thoáng qua trông mắt nữ tử, nàng ta cắn cắn môi, hai mắt tinh táo khác thường nhìn Liễu Nha rơi vào trong hồ, thoáng cái đã không thấy nữa, lúc này mới cao giọng sợ hãi kêu: "Người đâu, cứu mạng. Có người."

Âm thanh đột nhiên cấm ở trong cổ họng, cảm giác lạnh lẽo không rét mà run từ từ dâng lên từ nơi mắt cá chân, nữ tử môi cắn ra máu tươi, thân thể run rẩy giống như lá cây trong gió thu.

"Nguyệt phi, cứu cứu ta, ta lạnh quá." Âm thanh âm trầm quý dị giống như truyền tới từ địa ngục trong nháy mắt bao phủ lấy Xa Nguyệt, dưới chân là Liễu Nha đang nắm thật chặt mắt cá chân của nàng ta, âm thanh kia run lên một cái, vô cùng hiệu quả.

"A! Ngươi tránh ra, tránh ra!" Xa Nguyệt chột đá văng Liễu Nha ra, thân thể ngã trên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch gọi vào tầm mắt của nàng.

Liễu Nha nằm ở trên thềm đá, thân thể ngâm mình ở trong hồ nước, chỉ lộ ra một cái đầu, tóc đen xóc xếch dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên đỉnh đầu còn có mấy cây cỏ xỉ rêu dính vào, mắt không ngừng tròn trắng, khắc nước ra phía ngoài.

"A!" Xa Nguyệt hét lên một tiếng, tựa như chạy trốn, tiếng kêu bén nhọn phá vỡ yên tĩnh của ngày thu chạng vạng tối.

"Ha ha ha, muốn hại ta, còn sớm lắm!" Liễu Nha phốc, ới hết nước trong miệng ra, không kiên nhẫn tròn mắt một cái, hả hê cười nhạt vài tiếng, dùng cả tay chân bò dậy từ trên thềm đá.

"Có điều rơi hồ một lần cũng không phải là không có thu hoạch, không ngờ trong hồ nước hoàng cung cũng có bảo bối đẹp như thế!" Nàng lấy thứ mình giấu ở phía sau bàn tay ra, rõ ràng là một chiếc nhẫn bạch ngọc, trên có khắc hoa văn hình Phượng, tinh tế mà không mất đi trang nhã, coi như không phải người trong nghề, vừa nhìn cũng biết là hàng thượng hạng.

Nàng vui rạo rức cất nhẫn bạch ngọc vào trong túi.

"Hất xì!" Chạng vạng tối, gió lạnh thổi qua, Liễu Nha bị cảm chưa khỏi khẽ rung mình một cái, ôm chặt thân thể.

"Cô nương. . . ." Xa xa, Tô Mỹ Na và Nguyên Hồng vội vã tiến đến, thấy một mình Liễu Nha đứng ở trên cầu rồng mình, không khỏi kinh ngạc đứng lại.

"Nguyên Hồng, chủ tử nhà ngươi đi về rồi, ngươi trở về nói với nàng, ta chỉ đùa giỡn với nàng chút thôi, bảo nàng không phải sợ!" Khẽ cười một tiếng, nhưng vẫn không nhìn được liên tục hất xì mấy cái.

Hình như cảm nghiêm trọng hơn!

Sắc mặt Nguyên Hồng trong nháy mắt đỏ bừng, vội vàng gật đầu, quay đầu lại liền chạy.

"Tô Mỹ Na, chúng ta trở về thôi!" Nhìn chảy nước mũi, Liễu Nha vươn tay ra, để Tô Mỹ Na dìu, từ từ mà đi.

Dọc theo đường đi, trên mặt Liễu Nha bình tĩnh dọa người, nhưng trong lòng rõ ràng khác thường, tranh đấu trong hoàng cung này sắp bắt đầu, từ ngày nàng bị Hoàng thượng đưa trở về từ nước Tiên Nô, nàng cũng biết, nàng không có thân phận địa vị sẽ trở thành cái đinh trong mắt của nữ nhân cả hậu cung.

"Bẩm báo Hoàng thượng, hôm nay Thanh cô nương ở Ngưng Hương cư rơi xuống nước, phong hàn càng thêm nghiêm trọng, sốt cao không lùi, mê sảng liên miên, cung nữ báo lại, tâu xin thái y đi chẩn bệnh!"

Câu bút phê duyệt tấu chương đột nhiên ngưng lại, một giọt mực đậm nhỏ xuống, nhẹ nhàng loang ra ở trên giấy, nhiễm ra từng tầng.

Nương theo mực đậm nở rộ, là chỗ sâu nhất trong đáy lòng, không phát giác chuyện rất nhỏ.

"Vậy thì mời thái y đi, chút chuyện nhỏ này còn phải bẩm báo sao?" Nam tử nhàn nhạt ngược mắt, ánh mắt lạnh lùng giống như đóng băng mặt hồ, cảm căng cứng, trên mặt chưa từng có chút gợn sóng.

"Dạ!" Mạc Thương vội vàng đáp lời, trong ánh mắt mơ hồ thoáng qua thất vọng.

"Đi xuống đi!" Nam tử lạnh lùng phát tay một cái, thuận tay bóp nhẹ ném giấy Tuyên Thành ở một bên.

Mạc Thương lui ra ngoài, hạ mắt cúi đầu.

Nơi xa, Kim Huy đứng yên lặng, hai mắt như đầm đen ý vị sâu xa nhìn hoa quế bay xuống Dẫn Thiên cung, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên đường cong cao thâm khó lường.

Hắn muốn nhìn thử, hắn ta rốt cuộc có thể áp chế Kim Nhật bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thân mật

Vào đêm, gió nhẹ nhàng thổi, cây quế trĩu xuống, kêu sột soạt, tàn hoa rơi rụng đầy đất.

Mạc Thương chờ đợi bên ngoài cửa sổ đã không ôm bất kỳ hi vọng nào, bảy ngày rồi, đã một tuần lễ liên tiếp, Nhật Vương gia cũng không có xuất hiện, lúc canh ba, Hoàng thượng chỉ trở mình trên giường, giấc ngủ không sâu mà thôi, rốt cuộc cũng không có hành động khác thường.

Hắn ta ngửa mặt nhìn phía chân trời đèn lồng không có ánh trăng, khẽ thở dài một hơi, vừa muốn cất bước hồi cung nghỉ ngơi, nhưng không có nghĩ đến Hoàng thượng trong phòng lặng lẽ cười khẽ một tiếng, ngay sau đó là tiếng sột soạt soạt soạt mặc áo truyền đến.

Trong lòng Mạc Thương khẽ động, không nhìn được ngoài đầu nhìn lại, tóc dài mỏng màu tím giống như Violet nở rộ ở đầu vai, áo măng bào màu xanh cao nhả lại cao quý, sống lưng đứng thẳng hiện ra đường cong kiên cường, bên giường rồng có nam tử cười hả hê, chuyển con mắt, mặc dù trên mặt vẫn có mặt nạ hoàng kim, nhưng bên trong đôi mắt màu đen sáng ngời thuần khiết là nụ cười yếu ớt nhẹ nhàng, nụ cười đơn thuần non nớt khiến trong lòng Mạc Thương đột nhiên buông lỏng.

Nam tử nhìn về phía Mạc Thương, giao hoạt nháy nháy mắt, từ từ bỏ mặt nạ hoàng kim xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

Mạc Thương ngăn ra, giống như âm mưu bị vạch trần, nhanh chóng hạ mắt cúi đầu, quay ngược lại hai bước, cung kính chờ đợi ở trước cửa.

Nam tử hưng phấn nhướng nhướng mày, xoay người mở cửa sau đó bay ra ngoài, gió nhẹ thổi đùa y phục màu xanh, nam tử giống như con rồng tự do bay lượn trên bầu trời.

Hai chân luân phiên đập nhẹ trên nóc nhà, bộ dáng mạnh mẽ lên xuống mấy cái liền đến một viện lớn, hạ con mắt ngắm nhìn ba chữ Ngưng Hương cư trong chốc lát, tất cả ánh sao trên trời như đều bay vào cặp mắt đen kia, ánh sao sáng lấp lánh.

"Nha Nha, ta tới thăm ngươi!" Giọng nói trong trẻo trầm tĩnh vang lên, tung bay ở trong đêm yên tĩnh ẩm ướt, từ từ ní non, giống như mang theo chờ đợi chẳng có kỳ hạn.

Quần áo uốn lượn, trong chớp mắt nam tử đã nhảy đến trước Ngưng Hương cư, lật người nhảy một cái, tiến vào bên trong viện. Giống như quen cửa quen nẻo, nam tử nhanh chóng chuyển qua trước một sương phòng, cũng không cần gõ cửa, đôi tay chạm nhẹ, cửa phòng cột kẹt một tiếng rồi nhẹ nhàng mở ra.

Một nụ cười khẽ trong nháy mắt đánh úp khuôn mặt tuyệt mỹ của nam tử, giống như hoa đào bay, mùa anh đào rụng, xinh đẹp khác thường.

"Nha Nha!" Hắn nhìn nữ tử ngủ say trên giường, mím môi cười một tiếng, khẽ gọi, âm thanh dịu dàng vô cùng giống như tiếng kêu đến từ trong mộng xa xôi, đầy đủ nhớ nhung, buồn, còn có thương cảm và bất đắc dĩ.

Nữ tử trên giường nhỏ giống như cảm ứng được tiếng kêu của nam tử, lông mi dài khẽ chớp, môi anh đào hé mở, khẽ nhíu mày, hồi lâu sau, đôi mắt buồn ngủ tỉnh táo chống lại khuôn mặt tươi cười rực rỡ của nam tử.

"Hắc, Nha Nha, ngươi rốt cuộc cũng tỉnh!" Tiểu Nhật nhi chu mỏ, giống như vô cùng khó khăn, làm bộ xoa mồ hôi trên trán, mắt đen lúng liếng hồn nhiên vô tội làm cho lòng người đau.

"Tiểu Nhật nhi?" Liễu Nha xoa xoa mắt, giống như không tin con mắt của mình, nhìn lần nữa, Tiểu Nhật nhi đúng là sống sò sò ngồi ở trước mặt của mình.

"Nha Nha, nhớ ta chứ?" Nam tử đột nhiên toét miệng cười một tiếng, khóe môi đẹp đẽ nhẹ nhàng kéo ra đường vòng cung, toét ra nụ cười rực rỡ nhất, chói mắt nhất trên đời, lại có chút buồn bình, có chút ngây thơ.

Hắn thân mật đón lấy Liễu Nha, sợi tóc tím xinh đẹp kia để cho người ta nhìn qua con mắt không quên, mỏng manh, mềm mại, không ngừng phẩy nhẹ lên mũi Liễu Nha, làm nàng không nhịn được hắt xì.

"Phú Quý trường mệnh!" Tiếng kêu nhẹ vang lên, lại tiếp tục làm nũng trước ngực Liễu Nha.

Liễu Nha đột nhiên cảm động, nàng ngã bệnh tới nay, trước giường ngay cả một người nói chuyện cũng không có, chỉ có mình Nguyệt phi thăm nàng, còn muốn đẩy nàng vào chỗ chết, Kim Minh, Kim Huy, U Dạ La, đều chưa từng xuất hiện.

Nhưng Tiểu Nhật nhĩ, chỉ bởi vì nàng hắt xì một cái, hắn sẽ hô to Phú Quý trường mệnh, mặc dù có chút mê tín, nhưng. Trong lòng nàng vẫn không nhịn được ấm áp!

"Tiểu Nhật nhĩ!" Liễu Nha nhẹ nhàng gọi hắn, không chú ý tới mặt Tiểu Nhật nhĩ dương dương hă hê.

Nha Nha rút cuộc chịu để cho hắn ôm rồi!

Hắn nhẹ nhàng ừ một tiếng, giống như mèo con nũng nịu, hạnh phúc từ từ nheo lại tầm mắt.

Liễu Nha bị hành động thân mật của hắn làm cho tinh thần hoảng hốt, cũng chỉ là ngồi, mặc cho nam tử lẳng lẳng ôm, nén đỏ nhỏ giọt, màn che lay động, cho đến canh tư vang lên tiếng keng.

Âm thanh tiếng gõ keng keng keng giống như giục hồn, Liễu Nha rõ ràng cảm thấy thân thể Kim Nhật cứng đờ, hồi lâu sau, hắn lưu luyến chếp cái miệng nhỏ, từ từ rời khỏi lồng ngực Liễu Nha.

"Thế nào?" Liễu Nha ngẩn ra, nghĩ thầm, lại muốn đi rồi sao?

"Hắn muốn tỉnh!" Tiểu Nhật khẽ mở miệng, trên mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, hắn ngược mắt toét miệng cười to: "Chỉ là không sao, Tiểu Nhật nhĩ sẽ thường đến thăm Nha Nha, chỉ cần thân thể Nha Nha mau chóng khỏe lại!"

Trong lòng Nha Nha ấm áp, không kiềm hãm được túm lấy quần hắn: "Tiểu Nhật nhĩ, người chờ đi, ta có một số việc muốn hỏi người!"

"Nha Nha, ta biết rõ người muốn biết cái gì, nhưng ta không thể nói, biết những thứ này cũng không có gì tốt với người cả, ngược lại còn có thể đưa tới họa sát thân. Nha Nha, người chỉ cần biết, chỉ cần có người ở đây, ta có thể sống trên thế giới này! Yên tâm, hắn sẽ không làm thương tổn người, chỉ cần có ta ở đây!" Kim Nhật nhẹ nhàng cầm tay Liễu Nha, lâm lâm mở miệng.

"Cái gì của người của ta, người nói rõ ràng một chút!" Liễu Nha có chút nóng nảy, Kim Nhật nói giống như khẩu lệnh.

"Thời gian không còn kịp nữa rồi, ta phải đi!" Kim Nhật không để ý nàng ngăn trở, ngồi dậy, trên mặt hiện ra vẻ mặt kiên quyết trước nay chưa từng có.

"Vậy người nói cho ta biết, người ở đâu, ta đi tìm người!" Liễu Nha vội vàng mở miệng.

Không biết có phải là nàng hoa mắt hay không, nàng đột nhiên phát hiện, trên mặt Kim Nhật trước mặt đột nhiên hiện ra khổ sở, trông mắt của hắn ảm đạm, từ từ xoay người đi.

"Nha Nha, không nên tìm ta, cũng không cần nhắc tới ta với bất kì ai, người chỉ cần biết, Tiểu Nhật nhĩ thuộc về một mình Nha Nha là được rồi!" Âm thanh nhẹ nhàng như thì thầm, trong đó có cô độc và cô đơn.

"Nhưng tại sao?" Liễu Nha vẫn khó hiểu, Kim Nhật là Vương gia, tại sao thân phận không thể lộ ra ngoài, chẳng lẽ. Nàng đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ Kim Nhật là con riêng, là điều hoàng tộc gièm pha? Nhưng không đúng, hắn và Kim Minh là huynh đệ sinh đôi, Kim Minh là Hoàng thượng, cũng không thể là con riêng?

Rốt cuộc tại sao?

Ngược mắt lần nữa, cửa phòng mở rộng ra, không khí trong trẻo lạnh lùng bởi vì đối lưu, gió thổi vào trong phòng, kích thích hàng loạt ý lạnh.

Hắn đi, đi im hơi lặng tiếng, hào quang bao phủ ở trên người Kim Nhật giống như càng thêm thần bí!

Trong tay vẫn ấm áp như cũ, một màn vừa nẩy tựa như nằm mộng, rất không thật.

Người chỉ cần biết, Tiểu Nhật nhĩ thuộc về một mình Nha Nha là được rồi —— nghe lời này vừa cảm động lại uất ức.

Tiểu Nhật đáng thương!

Ngày hôm sau, Liễu Nha ngủ thẳng tới buổi trưa mới từ từ mở mắt, trong phòng yên tĩnh, ánh nắng ấm áp xuyên qua song cửa sổ chiếu lên trên đất, tạo thành bóng râm sâu nồng.

Liễu Nha mới vừa nhồm dậy, cửa phòng liền ken két mở ra, trong tay Tô Mỹ Na nâng khay bằng gỗ vào phòng: "Thanh cô nương tỉnh rồi? Trang điểm đi! Hôm nay chính là một ngày đại hi, là đại thọ 50 của Thái hậu nương nương, cô nương trang điểm tí nỉ mới tốt!"

Nàng ta vô cùng phấn chấn lấy cảm y trong khay, không ngừng khoa tay múa chân trên người Liễu Nha.

"Sinh thần của Thái hậu?" Liễu Nha không khỏi tinh táo tinh thần, tình cảnh nhất định rất long trọng, nàng chưa từng biết sinh nhật của người cổ đại là như thế nào!

"Đúng vậy, sáng sớm Thái hậu đã phái người tới, muốn các nương nương ăn mặc thật đẹp, buổi tối tham gia lễ sinh thần, Thanh cô nương thật đúng là tốt số, trong hoàng cung này chỉ có Tần phi trên tam phẩm mới có thể tham kiến!" Tổ Mỹ Na vừa lải nhải nói vừa lưu loát trang điểm cho Liễu Nha.

Liễu Nha ngẩn ra, trong lòng từ từ trầm xuống, nhớ lại nụ cười tàn bạo của Thái hậu, thân thể không khỏi run nhẹ.

Đúng vậy, nàng không danh không phận, tại sao muốn nàng tham gia?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Năm giữ Thiên hạ

"Hoàng thượng, loan giá của Ngọc Triệt Công chúa đã đến biên giới, theo ý kiến của thần, nếu như Hoàng thượng có thể tự mình đi nghênh đón. . . ."

Mộ Dung Dẫn hơi ngừng lại, len lén liếc trên điện một cái.

Kim Minh lùi biếng bày thân hình cao lớn ra, trầm lắng ngồi trên giường tơ vàng ở đại điện, hơi nhướn mí mắt, con ngươi xanh sâu kín, lơ đãng cột nhả nam tử đang hơi cong sống lưng.

"Hoàng thượng, Mộ Dung đại nhân nói rất đúng, nếu như Hoàng thượng có thể tự mình đi nghênh đón, thứ nhất tỏ ra nước ta có thành ý liên minh với Tiên Nô, mà nghe nói Ngọc Triệt Công chúa hương khuê tú các, có thể so với từ cô Tây Xuyên, Hoàng thượng cũng có thể sớm thấy ngọc nhan." Hoàng Phủ Nam tiến lên, nhỏ giọng tấu.

Kim Minh cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, có điều thân thể nằm trong giường tơ vàng từ từ ngồi dậy, hần hơi khom người lên trước, cúi chỏ tùy ý chống đỡ cái gối, một tay nhẹ nhàng cuộn tròn chống đỡ lấy cằm, con mắt xanh biếc u ám cười như không cười lạnh lùng quét nhìn hai vị nam tử Dẫn tấu trên điện, ánh mắt cao thâm khó lường.

Mộ Dung Dẫn cắn cắn môi, âm thầm đưa ánh mắt cho Hoàng Phủ Nam, người sau cũng bàng hoàng, không đạt được thánh ý.

"Hoàng thượng. . . ." U Dạ La bước ra khỏi hàng, còn chưa mở lời, chỉ thấy Kim Minh lạnh lùng giơ tay lên, cắt đứt lão ta: "U Tướng quân cũng đã gặp qua Ngọc Triệt Công chúa, tướng mạo đẹp hay xấu xí, trong lòng U Tướng quân tự nhiên nắm chắc, về phần thành ý, nếu trăm không tự đi, chẳng lẽ Công chúa liền trở về nước sao? Chúng thần không cần nhiều lời, U Tướng quân, làm phiền người đi một chuyến nữa!"

Mặc dù nam tử dùng từ uyển chuyển, nhưng giọng nói không cho khinh thường, lạnh lẽo tà mị.

U Dạ La ngẩn ra trong lòng, chỉ có thể gật đầu lĩnh chỉ.

Mộ Dung Dẫn và Hoàng Phủ Nam liếc nhau một cái, không khỏi thất vọng.

Tan triều, Mộ Dung Dẫn đặc biệt ở lại cuối cùng, cùng Hoàng Phủ Nam song song bước ra Kim Loan điện.

"Tâm tư của Hoàng thượng càng ngày càng khó nắm bắt, hôm nay xem ra, Hoàng thượng đối với Công chúa lạnh nhạt, chuyện phong hậu càng thêm khó giải quyết!" Mộ Dung Dẫn khẽ thở dài, từ từ lắc đầu một cái.

Hoàng Phủ Nam dừng bước, cũng thở dài một tiếng: "Mộ Dung đại nhân, huynh đệ ta đã tận lực, chuyện ký tấu chương phong hậu, tiểu nữ nhà ta còn chưa biết, nếu như để nàng biết, nhất định sẽ náo long trời lở đất, ta làm cha, không tiện ăn nói!"

Mộ Dung ngẩn ra, thấy hắn ta khó xử, vì vậy đưa tay vỗ nhẹ bả vai hắn ta, an ủi: "Lão ca dĩ nhiên hiểu tâm tình lão đệ, gia thế hai nhà chúng ta làm quan Kim Lang Vương triều, cũng là vì vương triều tương lai, không phải sao? Chỉ cần tâm tính của Hoàng thượng trên triều chính đại sự, coi như lệnh ái không được phong làm hoàng hậu, chỗ ngồi quý phi không phải vẫn là của lệnh ái hay sao? Sau này, chỉ cần cháu gái sinh hạ hoàng tử, lấy tính mạng lão phu ra bảo đảm, gia tộc Mộ Dung thế thân phục hoàng tử, tuyệt không hai lời!"

Hoàng Phủ Nam suy nghĩ một chút gật đầu một cái, bước đi. "Nhưng hôm nay người cũng thấy đấy, Hoàng thượng không có ý đối với Công chúa, người có mấy phần chắc chắn chuyện phong hậu?"

Mộ Dung Dẫn cũng không lạc quan, lắc đầu một cái.

"Theo ta thấy, chúng ta nên nói trước cùng Thái hậu thương nghị, trong ứng ngoại hợp cũng tốt!"

"Lão đệ nói một điểm này, vì huynh đã sớm nghĩ tới, cũng phải người đưa tấu chương cho Thái hậu, nhưng từ trước đến giờ không thể dò được ý định của Thái hậu, tấu chương đưa lên, thế nhưng không có động tĩnh gì!" Mộ Dung Dẫn khẽ thở dài lần nữa.

"Như vậy, chúng ta cùng đi yết kiến Thái hậu, nàng cũng coi như là muội muội bổn gia* ta, ít nhất cũng cho ta mặt mũi, gặp mặt chắc cũng không khó!" Hoàng Phủ Nam nhỏ giọng nói.

*Bổn gia: người trong tộc.

"Được, được được, như vậy thì tốt quá, lão huynh ta muốn chính là những lời này của lão đệ!" Mộ Dung Dẫn hô to ba tiếng được, cùng Hoàng Phủ Nam đi tới Tây điện.

Lưu ly Cung của Thái hậu, Hoàng Phủ Xa Nguyệt quỳ gối trên giường mềm mại, thân thể thấp hơn Thái hậu, bình thần tĩnh khí theo, trên trán cũng không ngừng nhũn nhũn, mặt buồn rười rượi.

Thái hậu khẽ hóp một ngụm trà xanh, đặt ly trà ở lòng bàn tay, ngược mắt ngắm nhìn khuôn mặt u sầu của nữ tử, cười thầm: "Nguyệt nhi, con vì chuyện của Hoàng thượng mà lo lắng?"

Để đồ may vá xuống, Xa Nguyệt ngồi thẳng người, quỳ ở trên giường tơ vàng từ từ hành lễ: "Vẫn là cô cô biết tâm tư của Nguyệt nhi, cô cô, người cũng biết, Hoàng thượng vốn luôn đối xử ôn hòa với Nguyệt nhi, hôm nay lại cười Công chúa nước Tiên Nô, Nguyệt nhi lo lắng." Nàng ta khẽ thở dài, lòng mảy may lại không hiểu.

Thái hậu lắc đầu một cái, "Nguyệt nhi, nàng ấy không đáng sợ, ngươi yên tâm đi!"

"Cô cô, tâm tư của Hoàng thượng ai cũng không hiểu được, tựa như Thanh Thanh ở Ngưng Hương cung, chỉ là một đứa nha hoàn thanh lâu mà thôi, có chút thủy mị, nhưng gương mặt khắc khổ, nhìn cũng khó chịu, nhưng Hoàng thượng đối với nàng ta rất đặc biệt!" Xa Nguyệt bất mãn lắm bầm.

Sắc mặt của Thái hậu đột nhiên biến đổi, nụ cười ngưng lại, ánh mắt lạnh lùng nhũn lại: "Ngươi từng đi Ngưng Hương cung?"

Xa Nguyệt thấy sắc mặt Thái hậu biến đổi, trong lòng cũng kinh hoàng, vội vàng đem mặt cúi thật sâu ở trên giường, mở miệng thật khẽ: "Dạ Nguyệt nhi đi nhìn qua nàng ta, chỉ nhìn một chút." Nàng ta có chút chột dạ, cắn cắn môi.

"Hoàng Phủ Xa Nguyệt, chẳng lẽ ngươi quên mất lời ai gia khuyên? Hậu cung này, sớm muộn là của ngươi, tại sao ngươi không chịu nhẫn nhịn? Hiện tại Hoàng thượng khó lường khó dò, nếu như ngươi chọc giận hắn, ai cũng không cứu được ngươi...chẳng lẽ ngươi không rõ sao?" Thái hậu nói nghiêm nghị.

"Dạ dạ, cô cô, người không nên tức giận, Nguyệt nhi chỉ đi nhìn một chút, trong hoàng cung, truyền tin nàng ta thần bí vô cùng, Hoàng thượng vì nàng ta mà đi tới Tiên Nô, trong lòng Nguyệt nhi." Hoàng Phủ Xa Nguyệt nghẹn ngào.

Gương mặt cứng ngắc của Thái hậu hơi hòa hoãn, nàng khẽ thở dài, giọng nói trở nên uyển chuyển hơn: "Thôi, ngươi đứng dậy đi, đứa nhỏ này, chính là chỗ này làm người ta bết lo, cái gì đều bày ở trên mặt, hoàng cung đại nội, ngươi cũng ở mấy năm, nhưng tâm tính chưa từng thay đổi!"

"Cô cô." Xa Nguyệt ngược mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đầm mưa.

"Được rồi, không khóc không khóc, có lẽ lâu rồi ngươi chưa gặp phụ thân của ngươi, nói chuyện với phụ thân ngươi nhiều một chút." Thái hậu nhân nhật mở miệng, lời nói dường như chứa đầy hàm ý.

Xa Nguyệt ngẩn ra, vừa muốn hỏi kỹ, liền nghe công công thông truyền, nói là Hoàng Phủ đại nhân và Mộ Dung đại nhân cầu kiến Thái hậu.

Thái hậu lạnh lùng cười một tiếng, "Tuyên!" Nàng lập tức chuyển con mắt: "Nguyệt nhi, ngươi đi xuống trước, nhớ tới nay nhất định phải ăn mặc xinh đẹp một chút, tươi đẹp áp bốn tòa, tới nay, có trò hay để nhìn!"

Tuy Xa Nguyệt không hiểu, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, vội vàng hạ mặt cúi đầu lui xuống từ cửa hông.

Hoàng Phủ Nam và Mộ Dung Dẫn yết kiến, Thái hậu không nói hai lời, lệnh cho công công ban thưởng ghế ngồi, hai người đùn đẩy một hồi, ngồi xuống, liếc mắt nhìn nhau, Mộ Dung lên tiếng trước: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, vì thần và Hoàng Phủ đại nhân tiến đến, là vì chuyện lập hậu, không biết Thái hậu có thể xem tấu chương hay không?"

Thái hậu như có điều suy nghĩ quan sát Hoàng Phủ Nam một cái, nhẹ nhàng mở miệng: "Chẳng lẽ ca ca cũng đồng ý lập Công chúa làm hậu sao?"

Trong nháy mắt ánh mắt Mộ Dung Dẫn dừng ở trên người Hoàng Phủ Nam ở bên cạnh.

Hoàng Phủ Nam do dự, gật đầu một cái, tấu: "Hồi Thái hậu nương nương, cừu thần đồng ý, hơn nữa đã ký tên trên tấu chương liên danh, xin Thái hậu minh giám!"

Trong ánh mắt Thái hậu thoáng qua một tia khó hiểu, nhưng nàng cũng không có biểu lộ, chỉ khẽ thở dài một cái: "Nguyệt nhi vừa ở chỗ ai gia nói là thật nhớ phụ thân."

Hoàng Phủ Nam ngẩn ra, không nói nữa.

"Thái hậu, vì giang sơn xã tắc!" Mộ Dung Dẫn hô to một tiếng, kéo thân thể già nua quỳ trên mặt đất.

Thái hậu cười một tiếng, "Lập nữ tử này làm hậu là có thể giữ được giang sơn triều ta sao? Mộ Dung đại nhân, hình như ngài quá ngây thơ!"

Mộ Dung ôm quyền, cất cao giọng nói: "Thái hậu không thử sao biết?"

"Cần rồi, Mộ Dung Dẫn, không cần ý vào người là cự thần, mà có thể không coi ai gia ra gì!" Thái hậu giận dữ, vỗ mạnh lên phượng ý.

Thân thể Mộ Dung Dẫn chấn động, khẽ cắn răng Dẫn tấu: "Thái hậu, thần là cự thần, làm như vậy là vì giang sơn xã tắc, tuyệt không có lòng riêng, càng không có ý phạm thượng, Thái hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, là tấm gương mẫu mực ở hậu cung, cho dù cự thần có mười lá gan cũng không dám coi rẻ Thái hậu nương nương, chỉ là chuyện lập hậu là kẻ hoán binh, Hoàng thượng chấp chính năm năm, phía dưới không có con cháu, lập hậu, cũng chỉ là dễ dàng cho Thái hậu làm việc mà thôi, về phần Hoàng Phủ huynh, cự thần đã sớm đạt thành nhận thức chung với Hoàng Phủ huynh, điểm này xin Thái hậu yên tâm!"

"Đạt thành nhận thức chung? Nhận thức chung gì?" Thái hậu nhăn lông mày.

"Con Nguyệt phi, nắm giữ Thiên hạ!" Mộ Dung Dẫn nhỏ giọng nói, lời nói vang vang.

Trên mặt Thái hậu hiện ra chấn động, nhưng rất nhanh, nàng cười lạnh một tiếng: "Sợ rằng các người không thể nắm giữ, nhưng mà nếu Mộ Dung đại nhân đã nói vậy, vậy thì ai gia có thể hiệp trợ từ trong chuyện lập hậu, về phần Hoàng thượng có nghe hay không, không ai có thể đoán được!"

Mộ Dung Dẫn vội vàng dập đầu: "Tạ Thái hậu, những lời này của Thái hậu đã đủ rồi!"

Thái hậu phát tay một cái, giống như một mồi, "Đi đi, đều đi cả đi, dù là ngày sinh thần của ai gia cũng không yên tĩnh!"

Mộ Dung Dẫn và Hoàng Phủ Nam liếc nhau một cái, lập tức cáo lui đi ra ngoài.

Bên cạnh cột mốc biên giới, một loan giá nhẹ đưa một bên, trước sau có đội ngũ mấy trăm người, kiêu kiêu gõ đồ từ từ đi tới, cầm đầu là nam tử ngồi trên ngựa, mày kiếm mắt sao, sáng sủa càn khôn, một đôi mắt lam có thể so với biển rộng, thâm thúy u tối.

"Hoàng muội, người đang đợi Kim Lang Vương thần bí kia sao?" Nam tử giục ngựa tiến lên, mím môi cười khẽ, lời nói mang ý chế nhạo.

Màn kiêu đồ thẩm phong tình lay động, nữ tử trang phục lộng lẫy lộ ra nửa đầu, nàng hé miệng cười cười không nói, nhẹ nhàng híp mắt phượng, ngẩng đầu nhìn về chân trời, sắc trời còn sớm, nàng có nhiều thời gian chờ đợi người kia xuất hiện.

Nơi xa, đột nhiên có mười mấy khối kỵ lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy tới, kích thích bóng mây che mắt trời xanh, người trên lưng ngựa, mọi người áo đen che mặt, thân thể vạm vỡ, thể tới hung hãn.

"Bảo vệ Công chúa!"

Trái tim Tiên Vu run lên, trường kiếm giờ trước loan kiêu.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Lang tính

Thị vệ đi theo được huấn luyện nghiêm chỉnh đặt kiêu gỗ ở trên đất, từ trong lụa đỏ rút ra binh khí, vây quanh loan kiêu.

Ngọc Triệt nhanh chóng buông màn che xuống, xuyên qua ô vuông màn che, tinh táo ngắm nhìn đoàn ngựa thồ chạy nhanh đến, trên mặt cũng không có chút kinh hoảng.

Nam tử cầm đầu chăm chú nhìn cũng không tiến lên đánh nhau với Tiên Vu, hàn kiếm vung lên, mười mấy người đi theo cũng hỗn chiến với thị vệ thành một đoàn, tiếng chém giết tiếng hét thảm nhất thời vang lên, nổi thành một mảnh.

Tiên Vu cũng không phải đối thủ của nam tử, mười mấy hiệp liền thua trận, hắn ta nhìn chuẩn xác, tránh thoát công kích của nam tử, thân thể nhanh chóng lui về phía sau loan kiêu, kinh hoảng nói: "Hoàng muội, người đến không có ý tốt, không giống như là thổ phi. . . . A!" Lời của hắn ta vẫn chưa nói hết, trên cánh tay trái bị nam tử áo đen đâm một kiếm thật sâu, máu tươi bắn ra, bắn lên màn che hoa văn phượng.

Trong lòng Ngọc Triệt căng thẳng, bàn tay nhỏ bé đột nhiên nắm chặt, giữ ở trước ngực, nhưng trên mặt bình tĩnh như cũ, một đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn chăm chăm màn che, cắn chặt răng khớp nhìn.

Màn che lúc nào cũng có thể bị kẻ trộm khơi lên!

Bên ngoài màn che tiếng gào thét tiếng đánh nhau vọng vào thần kinh kiên cường của nàng ta.

Rốt cuộc, màn che chuyển động, vào lúc Ngọc Triệt cho là màn che bị người khơi lên, trong nháy mắt cả vùng đất đột nhiên chấn động, mấy ngàn kỵ binh cuộn cuộn mà đến, khí thế ngất trời.

Bàn tay vén rèm che đột nhiên dừng lại.

"Chủ Thượng!" Có người mở miệng thật khê, chỉ nghe nam tử hừ lạnh một tiếng: "Rút lui!" Màn che đỏ thắm nhất thời buông xuống hoàn hảo không chút tổn hại.

Nữ tử từ từ thở ra, nhưng vẫn cảnh giác, tỉnh táo nghe động tĩnh.

"U Tướng quân!" Tiên Vu Thái tử la to một tiếng, chỉ thấy nam tử một thân khôi giáp bạc lóe sáng, trông mắt đen sâu thẳm lóe tia sáng kỳ dị, hần ta thả chậm tốc độ lại, thúc ngựa đi tới gần loan kiệu.

"Vi thần U Dạ La cung nghênh Công chúa!" U Dạ La xuống ngựa, chân sau quỳ xuống đất, ôm quyền hành lễ.

"Hãy bình thân!" Ngọc Triệt từ từ buông hai tay ra, khê mở miệng.

"Tướng quân, có đuổi theo hay không?" Có thị vệ tiến lên bẩm báo.

"Chớ đuổi giặc cùng đường, bảo vệ an toàn của Công chúa quan trọng hơn!" U Dạ La nhỏ giọng nói, ngược lại cao giọng: "Cung nghênh Công chúa khỏi giá, chuyện hôm nay Công chúa gặp tập kích, vi thần sẽ theo trực tiếp bẩm báo với Hoàng thượng!"

"Toàn bộ do U Tướng quân làm chủ!" Ngọc Triệt khê mở miệng, mặt mũi bình tĩnh.

Loan kiệu đỏ thắm lần nữa khỏi giá, mấy ngàn thị vệ hộ tống, từ từ lướt qua đỉnh núi, đi về phía Long thành.

"Chủ Thượng." Nam tử che mặt sau lưng xuống ngựa, quỳ trên mặt đất.

Nam tử áo đen chuyển động đôi mắt u ám, đột nhiên xé rách y phục tối màu, để lộ ra áo bào tím, theo sức lực nhanh chóng bay theo gió núi, biến mất theo hướng mặt trời.

Nam tử không nói lời nào, nhưng quanh thân tản ra khí thế uy nghiêm lại làm cho nam tử quỳ xuống đất bình thần tĩnh khí, không dám thờ ơ.

"Ta muốn biết vì sao!" Hồi lâu sau, nam tử cuối cùng mở miệng, chỉ là giọng nói lạnh lùng tới cực điểm.

"." Nam tử trên đất liếm mắt cúi đầu, không đáp lại được.

"Xem ra ngươi đã không thích hợp với nhiệm vụ này!" Nam tử chuyển con mắt, lợi kiếm đánh úp tới cổ họng nam tử.

"Chủ Thượng, Thái tử đã qua biên giới, nếu như chết ở Kim Lang Vương triều."

"Ta chính là muốn Kim Lang Vương triều diệt vong!" Từng chữ từng câu bắn ra giống như lưỡi dao sắc bén, nam tử áo đen nhú mặt lại, lợi kiếm xuyên cổ họng người sau, máu tươi bắn ra.

Sau lưng, mười mấy người yên lặng như tờ.

Gió núi thổi nhẹ, hồi lâu sau, một nam tử trong đó đứng ra nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, chúng ta cần phải trở về!"

Một câu Hoàng thượng, khiến thù hận trong mắt nam tử áo đen bỗng nhiên trở nên sáng rõ, hần lạnh lùng gật đầu một cái, xoay người lên ngựa. Nam tử mới vừa bước ra khỏi hàng theo sát phía sau.

"Nhìn thấy không? Đây chính là cái giá của việc phản bội trăm!" Lời nói lạnh lùng bị gió thổi đi, Mạc Thương theo sát phía sau trong lòng chột trảm xuống.

Phản bội.

Nam tử lạnh lùng đi về phía Kim Lang Vương, nhưng mà đi nửa đường, lại đột nhiên quay đầu ngựa.

Đoàn người của Công chúa được sắp xếp ở Thiên Điện. Trước điện có hai gốc cây phong, lá phong đỏ nhuộm nửa bầu trời.

Máu đã ngừng chảy, nhưng về mặt Tiên Vu lại nặng nề không chịu nổi, mảy rậm nhú chặt.

"Vết thương còn đau phải không?" Ngọc Triệt đảo mắt quan sát Thiên Điện một vòng, thở mẫn mà gật gật đầu, thấy Tiên Vu buồn buồn không vui, tiến lên một bước nói.

"Cũng may, có điều chuyện hôm nay có chút kỳ lạ!" Tiên Vu chuyển con mắt, vô cùng nghiêm túc mở miệng.

"Kỳ lạ? Hoàng huynh đang ám chỉ chuyện gì?" Ngọc Triệt bình tĩnh ngồi xuống, trên mặt cũng không vì lời của nam tử mà xao động.

"Chuyện chúng ta bị cướp giết, người ở trong kiệu có lẽ không nhìn thấy, lúc nam tử áo đen cầm đầu muốn giết ta, bên cạnh lại xuất hiện một người đàn ông ngăn lại, người nói có lạ hay không?"

"Thật sao?" Nữ tử kinh ngạc thở dài một tiếng.

"Kim Lang Vương triều không đơn giản, muội muội, người thật sự không hối hận à?" Tiên Vu tiến lên trước, khẽ mở miệng.

Nữ tử ngẩn ra, trong đầu đột nhiên nhảy ra bóng dáng nam tử giống như thần tiên, từ từ lắc đầu một cái.

Nàng luôn luôn tinh táo, cơ trí, nhưng đối mặt với tình cảm, nàng vẫn xúc động.

Chỉ một cái liếc mắt, nàng cũng biết mình muốn cái gì!

Góc Ngự Hoa Viên, Kim Huy bởi vì hôm qua Kim Nhật xuất hiện mà tâm tình kích động, đầu mày ẩn chứa vui mừng. Nhưng không biết nguy cơ lớn hơn đang lặng lẽ đến gần.

"Vương gia, bây giờ ngài tựa như một hải tử!" Nhưng Thiên cũng ngăn chặn đầu mày mừng rỡ, khẽ mở miệng.

Nhẹ nhàng liếc Nhưng Thiên, Kim Huy cố làm ra vẻ tiêu sái khẽ vung quạt giấy, cũng không phủ nhận, cảm giác như thế đã lâu chưa từng có, Kim Minh, một ngày nào đó, hẳn sẽ khiến hắn ta vĩnh viễn biến mất!

"Vương gia, thật ra thì thuộc hạ vẫn có một lo lắng, có lẽ Kim Nhật vương gia tồn tại, Hoàng thượng hẳn."

"Hắn đã sớm biết phải không? Nhưng hắn vẫn còn không có lá gan đi tìm hiểu, Vân phi chết đi cuối cùng là tâm ma của hắn, hơn nữa." Kim Huy dừng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên nặng nề, giọng nói tàn nhẫn, "Lang tính xâm lấn, hoàng huynh hẳn chỉ có thể biến mất ở trên thế giới này!"

Nhưng Thiên hít một ngụm khí lạnh, vẻ mặt run sợ.

Không khí giống như lập tức lạnh lẽo, ngay cả lá đỏ cũng rơi không tiếng động, xào xạc.

"Vương gia!" Âm thanh lo lắng của U Dạ La chợt phá vỡ không khí lạnh lùng. Kim Huy bỗng nhiên đứng dậy, cất cao giọng nói: "Chuyện gì kinh hoàng như vậy?"

Nơi xa, U Dạ La bước nhanh tiến đến, nhỏ giọng bẩm báo: "Vương gia suy đoán quả nhiên không sai, Công chúa Tiên Nô quả thật gặp phải một nhóm người cướp giết ở biên giới."

"Có thương vong không? Công chúa không việc gì chứ?" Kim Huy vội vàng nói.

"Công chúa không việc gì, chỉ là Thái tử bị thương cánh tay, đã truyền ngự y. Thái tử bị đâm ở biên giới Kim Lang Vương triều, sợ rằng." Về mặt U Dạ La có chút khó xử.

Mím môi cười khẽ, đôi mắt đen cao thâm khó lường, Kim Huy nhàn nhạt mở miệng: "U Tướng quân đi bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, nếu như nước Tiên Nô hỏi tội, tất cả do Hoàng thượng định đoạt!"

U Dạ La giật mình, không hiểu ngược mắt, không hiểu ý trong lời nói của Kim Huy.

"U Tướng quân, làm theo Bồn vương nói đi. Hôm nay là ngày sinh thần của Thái hậu, U Tướng quân cũng khổ cực hồi lâu, không bằng tháo khỏi giáp trên người xuống, thoải mái một ngày?"

Kim Huy nói xong, mắt không chớp liếc nhìn gương mặt tuấn tú của nam tử, chỉ thấy nam tử không biến sắc ôm quyền nói: "Tạ vương gia quan tâm, vì thần mặc khôi giáp ngự ban một ngày, cống hiến vì vương triều một ngày!"

"Tướng quân có lòng trung thành vì nước thực sự làm người ta bội phục, vậy trước tiên đi xuống đi, tối nay Tướng quân nhất định phải đến sớm!" Kim Huy mím môi cười khẽ, trên mặt không biến sắc.

"Tạ ơn vương gia!" U Dạ La ôm quyền cáo từ, lúc ngoái đầu nhìn lại, tầm mắt bỗng nhiên trầm xuống, lóng lánh như ẩn như hiện.

Sinh thần Thái hậu, sinh thần Thái hậu. Bước chân hắn ta máy móc, trong lòng tràn đầy khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Lời nguyên ngàn năm

Nam tử lười biếng nằm nghiêng ở trên giường tơ vàng lên, con mắt nửa mở ra, bộ dáng hết sức thanh nhàn, nhưng Mạc Thương chờ đợi ở một bên lại cảm nhận được áp lực ác liệt tàn sát ra từ trên người nam nhân.

Trước lúc hồi cung Hoàng thượng muốn đi đâu? Tại sao không để cho hắn ta đi theo, chẳng lẽ người bắt đầu nghi ngờ hắn rồi ư? Gần đây hắn không phỏng đoán được ý định của nam tử, chỉ có thể lo sợ, không ngừng len lén nhìn gò má của nam tử. Ở bên cạnh, U Dạ La bấm báo chuyện Tiên Vu Thái tử bị thương, Hoàng thượng lại lạnh lùng híp mắt như cũ, trên mặt cũng không vì U Dạ La bấm báo mà có bất kỳ biến hóa nào.

"Hoàng thượng?" U Dạ La thận trọng khẽ gọi lần nữa, liếm mắt cúi đầu, nhưng nơi khóe mắt lại nhìn trộm về mặt Hoàng thượng.

Miền cường xúc tầm mắt, nụ cười tà mị lộ trên môi đỏ mọng của nam tử, hắn nhẹ nhàng gạt bỏ ống tay áo của áo măng bào, lạnh lùng mở miệng: "Chỉ có vậy?"

Trong giọng nói giống như có chút trách cứ U Dạ La chuyện bé xé ra to.

U Dạ La giật mình, vẫn hạ mắt hồi đáp: "Dạ, Hoàng thượng, có điều Tiên Vu Thái tử."

"Bị thương ư? Không phải mời ngự y rồi sao? Còn dài dòng cái gì, U Tướng quân, hôm nay là một ngày đại hi, nên sớm trở về nghỉ ngơi, buổi tối tới đây sớm một chút!" Nam tử lười biếng đứng dậy, giống như một mồi ngáp một cái, khoát khoát tay, muốn hắn ta lui ra.

U Dạ La như muốn nói thêm cái gì, thấy Hoàng thượng cũng không có ý định nghe, đành lắc đầu một cái, hành lễ lui xuống.

Ánh mắt nam tử lúc không có người đột nhiên trở nên tà mị lạnh lẽo, hai mắt xanh đột nhiên đến nhuộm đỏ.

Hắn đứng dậy, tới tới lui lui đạp nhẹ hai bước, giống như nhớ tới một chuyện vô cùng thú vị, mím môi cười một tiếng tà mị xong, hắn gọi Trương Anh: "Mang hai cung nữ ở Ngưng Hương cư đến đây!"

Trương Anh vội vàng đi trước, một hồi, Tô Mỹ Na và Tô Tập Na cúi đầu thật sâu, đi theo sau lưng Trương Anh vào Dẫn Thiên cung.

Sắc mặt hai nàng trắng bệch, bích bích một tiếng quỳ trên mặt đất.

"Trẫm muốn biết, tối hôm qua có nam nhân nào vào Ngưng Hương cư không?" Lòng mày xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy lên, trên mặt nam tử khó được ý cười, chỉ là nụ cười kia càng thêm lạnh lẽo.

Tô Mỹ Na và Tô Tập Na không hề suy nghĩ, động tác nhất trí lắc đầu.

Tính mạng cả nhà họ, từ khi họ vào Thanh Huy viên, thì mạng của các nàng đã không thuộc về mình.

Nụ cười lạnh lẽo của nam tử đông cứng trong nháy mắt, "Mang xuống đánh, đánh tới khi họ nói!"

Sinh thần năm mươi của Thái hậu, hoàng cung đã chuẩn bị từ ba ngày trước, tới hôm nay đã hoàn toàn thỏa đáng.

Kim Huy vừa tự mình chỉ huy Thái giám treo hoa đăng ở trên Mạc Thủy đình, vừa lặng lẽ chú ý tình hình ở Ngự Thư Phòng, thấy trên mặt U Dạ La tiếc nuối đi ra, hắn không nhận được nhướng lông mày, hình như đã sớm ngờ tới, mang theo Nhung Thiên xoay người ra khỏi Dẫn Thiên cung.

Ở hậu điện Dẫn Thiên cung có một tòa núi cao, núi cao chông chênh, thanh từng ngọc thúy, trên đỉnh núi có một tòa cung điện, đứng sừng sững, ngói tường màu đỏ, thật là hùng vĩ.

Dặn dò Nhung Thiên chờ ở dưới chân núi, Kim Huy ngược mắt nhìn sang cung điện bao phủ trong ánh mặt trời, híp mắt, bắt đầu leo núi.

Thềm đá cao chót vót, nhưng mà với người có võ công cao cường như Kim Huy nhìn, chỉ có thể coi là một đĩa đồ ăn, thỉnh thoảng có thị vệ tuần tra đi ngang qua, tất cả đều cung kính hành lễ.

Sau thời gian một nén nhang, Kim Huy bò lên đỉnh núi, đứng ở trước cửa sơn đỏ hơi do dự, liền đẩy cửa vào.

Ở trong cung điện có lão Công Công đang làm nhiệm vụ, thấy Kim Huy thì quỳ lạy, run rẩy đi bấm báo.

Không bao lâu, công công ra ngoài, mang theo Kim Huy chuyển qua chính điện trực tiếp vào tẩm điện, trong viện, cây phong đỏ nhuộm cả bầu trời.

Công công đưa Kim Huy tới tấm điện liềm lui xuống, Kim Huy nhẹ nhàng hành lễ từ bên ngoài, cửa gỗ khắc hoa cù kỳ liềm mở ra.

Không khí trong phòng hơi ngột ngạt, trên cửa gỗ treo tấm màn che vừa dày vừa nặng, khiến cho trong phòng có chút mờ mờ, Kim Huy đứng tại chỗ, thật lâu sau, mới loáng thoáng thấy rõ có một ông lão nhẹ nhàng tựa sát trên giường tận cùng bên trong.

Trông ông lão cũng trên bảy tám chục tuổi, tóc hoa râm xốc xếch, tinh thần coi như tỉnh táo.

"Người đã đến rồi?" Ông lão từ từ mở miệng, âm thanh già nua không khỏi làm Kim Huy ngẩn ra, trong nháy mắt, trong lòng lập tức dâng lên chua xót, hần ta tiến lên, cầm bàn tay gầy trơ cả xương của ông lão, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Phụ hoàng!"

"Huy nhi!" Ông lão đáp lại lời nam tử, nhẹ nhàng xốc tầm mắt, di chuyển thân thể gầy trơ cả xương, "Minh nhi, hần có gì không ổn sao?"

Nhẹ nhàng hạ mắt, nhìn xuống chua xót trong lòng, Kim Huy lắc đầu một cái: "Không, không phải vậy, ta nhớ phụ hoàng, tới nhìn một cái!" Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của hần ta thậm chí có chút nghẹn ngào.

"Đứa nhỏ ngốc, người tùy tiện đến đây, nếu như bị Minh nhi biết." Ông lão lắc đầu một cái, thờ khễ thờ ra một hơi, trong lòng giống như buông xuống.

"Phụ hoàng, ta không sợ hần!" Kim Huy lạnh lùng mở miệng, ánh mắt không kiên nhẫn nhẹ nheo lại.

"Huy nhi, ta biết rõ trong lòng người bất bình, Minh nhi hần có chút cực đoan, nhưng. Đây là quy định của Kim Lang Vương triều, không ai có thể sửa đổi." Ông lão khề mở miệng, mặt mũi nặng nề.

"Không thể? Nhưng tại sao phụ hoàng có thể? Ta không tin ngôi vị Hoàng thượng thực sự chỉ có thể do một mình hoàng huynh ngồi! Ta không thể tro mắt nhìn Kim Lang Vương triều hủy ở trong tay hần!" Kim Huy giống như không nhận được bực phát, hần ta nói có chút kích động, gân xanh trên mặt cũng nổi lên.

Trên mặt ông lão càng ngày càng khổ sở, lão than một tiếng: "Người thấy được, thân thể ta càng ngày càng kém, năm mươi tuổi lại giống như lão già tuổi xế chiều, đây chính là cái giá phải trả, cái giá của việc phụ hoàng ngồi lên chỗ vốn không nên thuộc về phụ hoàng, mười năm, mà mười năm này, lại phải dùng mạng mầu hậu của người để trả nợ cả đời ta! Huy nhi, phụ hoàng đã cố gắng tiêu giảm thù hận lớn nhất trong lòng Minh nhi, người phải cho hần thời gian."

"Thời gian? Nhưng phụ hoàng người biết không? Mỗi một khắc keng ở hoàng cung đối với ta mà nói đều là đau khổ, có lúc nhìn khuôn mặt lạnh lẽo hận đời của hoàng huynh, ta thật muốn nói cho hần biết."

Ông lão tiến lên nhẹ nhàng che lại môi Kim Huy, từ từ lắc đầu một cái, trong ánh mắt có quyết tuyệt.

"Không, không thể, hần sẽ không tiếp nhận nỗi cái hiện thực này, như vậy chỉ có thể khiến lang tính cắn trả hần, thậm chí sẽ làm Kim Lang Vương triều diệt vong. Huy nhi, chờ, chờ đến khi Minh nhi có con cháu, người đưa hần đến nơi này, người thấy không? Trong phòng tối đen, không có ban ngày hay ban đêm, ta ở đây mười năm để nghiên cứu phương pháp trị hoãn lang tính xuất hiện, có lẽ, đây là một biện pháp tốt nhất!"

Kim Huy nhìn sang gian phòng u ám, trầm mặc.

Kim Minh, một người không hoàn chỉnh, tại sao có thể khiến tất cả mọi người để cho hần sinh tồn?

Hần ta nhất định phải thay đổi đây tất cả, nhất định!

"Phụ hoàng, người đã từng nói, thật ra thì thay đổi số mạng Kim Lang Vương triều còn có một biện pháp." Kim Huy đột nhiên ngược mắt, trong ánh mắt lộ ra kiên quyết.

"Đúng, lúc Hoàng gia gia người tại vị, đã từng có một cao tăng du hành nói qua, săn lang tộc, ngàn năm xuất hiện một nữ tử có chứa năng lực đặc biệt, chỉ cần nữ tử xuất hiện, cũng đồng nghĩa với săn lang tộc có thể quang minh chính đại cùng tồn tại với Kim Lang Vương triều, nhưng Minh nhi."

Ông lão lắc đầu một cái, mười năm trước, Kim Minh mới lên ngôi, tuổi trẻ khí thịnh, chỉ bởi vì cái tên săn lang tộc mà chinh phạt quy mô lớn, săn lang tộc tử thương vô số, từ đó về sau, săn lang tộc đổi tên thành Mặc tộc, kéo dài hơi tàn ở trên đời này.

"Nữ tử kia xuất hiện!" Kim Huy lăm bầm mà nói.

Sắc mặt ông lão đột nhiên trở nên xanh mét, ngũ quan co rút ở chung một chỗ, một nỗi sợ hãi giống như bật ra từ trong lòng.

"Phụ hoàng người làm sao vậy?" Kim Huy tiến lên ôm lấy ông lão.

"Nàng ta vào cung sao?"

"Dạ!"

"Kim Minh có biết?"

Kim Huy ngẩn ra, gật đầu một cái.

"Mau, mau đưa nữ tử đó ra khỏi cung đi, mau!" Ông lão vội vàng mở miệng.

"Phụ hoàng, không phải người nói." Kim Huy vẫn chưa nói hết, đã bị lời nói dồn dập của ông lão cắt đứt: "Hoàng huynh người mới vừa tới, hẳn hỏi lời nguyên do, người biết, hẳn luôn không tin Kim Lang là do ta nuôi, ta." Ông lão kinh ngạc thở một hơi, "Ta nói cho hẳn biết. Kim Nhật chính là Kim Lang!"

Sắc mặt Kim Huy cũng đột nhiên trở nên tái nhợt, như vậy là nói, trong lòng Kim Minh có sát ý đối với Thanh Thanh?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tình thế đảo ngược

Nửa ngày trước, hậu điện trên núi cao, trong phòng u ám, nam tử mặc áo măng bào màu tím hỗn loạn nửa hí con người, giống như một mồi té nằm trên giường, tóc vàng xốc xếch tán lác trên mặt hẳn, ngăn trở hai mắt tà nị của hẳn, mặt nạ hoàng kim cũng bị ném ở một bên.

Ông lão khẽ tựa vào góc giường hẹp, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn nam tử. Hồi lâu sau, nam tử đột nhiên ngồi dậy, tốc độ nhanh chóng, ngay cả tóc dài vàng rực cũng trở nên sắc bén.

"Người còn tiếp tục giết người sao?" Ông lão ho nhẹ, lời nói ra ngăn cản bước chân của nam tử.

"Đúng!" Nam tử thông thả ung dung quay người trở lại, dáng vẻ một mồi cùng lo lắng vừa rồi đã biến mất toàn bộ hầu như không còn, bóng dáng cao lớn đứng ở dưới ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống, mang theo phần hận đối với thế tục, tay áo tung bay theo gió.

"Chẳng lẽ ta mua dây buộc mình vẫn không thể tiêu trừ thù hận trong lòng người sao? Minh nhi, ta là phụ hoàng của người!" Ông lão lại ho nhẹ, thân thể cứng ngắc khom xuống giường.

"Người là phụ hoàng của ta, nhưng chính người muốn ta sống cuộc sống mà ta không muốn, phụ hoàng, người cũng biết, những dân chúng kia, nói ta như thế nào ở sau lưng không? Yêu nghiệt, ta là yêu nghiệt, cả Kim Lang hoàng tộc đều là yêu nghiệt, mà trong lòng bọn họ không cam lòng đường nào, bị yêu nghiệt thống trị, lại giận mà không dám nói gì!" Nụ cười trên mặt nam tử đột nhiên trở nên thâm lương, "Hơn nữa. Vân nhi. Có lẽ là ta."

"Ta giết, ta muốn giết sạch tất cả những người làm chuyện có lỗi và vọng tưởng phản kháng ta, chỉ có như vậy." Nam tử đột nhiên vén cao cánh tay, cười lớn: "Ta mới có thể quên đau, quên mất đi tình cảm chân thành, quên. Minh có lẽ chính là yêu nghiệt tự tay giết chết Vân nhi!"

Thân thể ông lão cứng đờ, giống như trong nháy mắt, hẳn ta âm thầm quyết định, hẳn ta bước chân tập tễnh xuống giường, run rẩy đứng ở trước mặt Kim Minh: "Người không phải là yêu nghiệt, không phải!"

Kim Nhật, Kim Lang, vẫn xuất hiện trong cơn ác mộng của Kim Minh, nhưng rất kỳ lạ, lần này bọn họ lại từ từ dung hợp tại cùng một chỗ, sau đó này nam tử giống hẳn như đúc hướng về phía hẳn cười, nụ cười làm trong lòng hẳn run lên.

Nữ nhân bên cạnh đang hết sức lấy lòng hẳn, hẳn chỉ lạnh lùng ngẩng đầu, một lời hàm chứa sát ý đang lan tràn, lan tràn đến mức làm nữ nhân cảm thấy, nàng ta sợ hãi ngược mắt nhìn về nam tử, kéo chân găm qua bọc lại thân thể của mình.

Đây là lần đầu tiên Hoàng thượng tìm nàng ta vào ban ngày, cũng là lần đầu tiên cảm thấy Hoàng thượng làm người ta sợ run rẩy.

"Minh." Nàng ta đưa bàn tay mềm mại ra, muốn chạm tới nam tử, lại bị nam tử lạnh lùng ngăn trở, "Tiếp tục!" Hẳn ấn nữ tử về phía ngực, cảm thụ cảm giác cái lưỡi dịu dàng khê hôn trên cổ hẳn, trong ánh mắt càng ngày càng đậm vẻ khát máu.

Thanh Thanh, hai chữ này giống như là sinh mạng ám áp nhộn nhạo trong lòng hẳn, nhưng hẳn lại phải cố gắng áp chế xuống, phụ hoàng làm hẳn rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân Kim Nhật thường xuyên xuất hiện, thì ra là Thanh Thanh, nữ nhân ấy khiến Kim Nhật xuất hiện.

Hận ý trong lòng và kích tình dần ngưng tụ, từ từ quên mất Thanh Thanh thì tốt hơn.

Tối nay, sinh thân của mẫu hậu, hẳn sẽ khiến mọi người thấy một màn kịch hay, hẳn sẽ khiến hi vọng của mọi người tan biến.

Hẳn biết, tất cả mọi người không thích hẳn, bọn họ thích Kim Nhật, ngay cả khi hẳn chỉ có thể coi là nửa người, cũng bởi vì hẳn được Kim Lang Vương triều chọn trúng, cho nên trên người của hẳn ngưng tụ toàn bộ yêu khí, thậm chí lưng hẳn đeo tội danh yêu nghiệt. Hơn nữa Kim Nhật giết Vân nhi của hẳn rồi, hẳn thích Vân nhi nhất, cho nên, hẳn sẽ không bỏ qua cho Kim Nhật.

Hắn luôn biết, cho dù phụ hoàng lời thề son sắt thề con Kim Lang kia là hắn ta nuôi, hắn cũng hoài nghi.

Hắn tìm khắp hoàng cung, không tìm được tồn tại của Kim Lang, thậm chí bỏ ra số tiền lớn mua hai con Bạch Lang, muốn dẫn dụ con Kim Lang kia hiện thân, nhưng hắn bỏ lỡ, hắn giống như vĩnh viễn bắt không được cái đuôi con Kim Lang.

Chuyện Kim Huy dẫn gái thanh lâu vào cung hắn không phải là không biết, mà chỗ sâu nhất trong lòng làm tim gan hắn run sợ hoài nghi để cho hắn không có dũng khí đi đối mặt. Nhưng buổi nói chuyện hôm nay với phụ hoàng, lại đột nhiên mở ra tâm kết của hắn.

Kim Nhật chính là Kim Lang!

Những lời này từ từ phun ra từ miệng khô quắt của phụ hoàng, Kim Minh cảm thấy thoải mái, trước đó chưa từng thoải mái từ đầu đến chân như vậy.

Hắn thậm chí cũng không có đi tìm hiểu tính chân thật của những lời này, hắn chỉ biết, cả đời này, điều hắn sợ nhất đã qua! Ngay sau đó, chính là sáng khoái.

Biện pháp khiến Kim Nhật biến mất tốt nhất là giết chết người dụ hắn xuất hiện —— Mặc Thanh Thanh, là nàng?

"Vương gia, Vương gia người không thể đi vào!" Ngoài điện truyền đến âm thanh vội vàng của Trương Anh cắt đứt khổ sở phán đoán của hắn, nữ tử nhẹ nằm ở ngực nam tử ngã ra, muốn trượt xuống, lại bị nam tử đè lại: "Trong lòng của người vẫn còn đang nghĩ gì sao?"

Xa Nguyệt ngã ra, ngược mắt, hai mắt như đước: "Cả đời này, trong lòng nô tì chỉ có Hoàng thượng!"

"Vậy cứ tiếp tục!" Nam tử cười lạnh, lật người đè nữ tử ở phía dưới.

Màn che rơi xuống, mập mờ đầy phòng, tiếng thở gấp của nam nhân, nữ nhân nhìn ánh mắt của Kim Huy mà cảm thấy đau nhói.

Kim Minh tấn công cấp tốc như vậy, gấp gấp vội vã, hắn ta vẫn cho là, hắn còn có nhiều thời gian, nhưng không có nghĩ đến, nhanh như vậy, vội vã như vậy.

Phụ hoàng thỏa hiệp đánh nát toàn bộ kế hoạch của hắn ta, lúc này Kim Minh đã bắt đầu không chút kiêng kỵ.

"Hoàng thượng, Thần đệ xin Hoàng thượng thả hai tỷ muội Tổ Mỹ Na và Tổ Táp Na ra!" Kim Huy chân sau quỳ trên mặt đất, cất cao giọng nói. Tất cả trước mặt đều bị hắn ta bỏ rơi.

Nam tử không trả lời hắn ta, tiếng rên rỉ vẫn như cũ, giường vẫn lay động.

"Hoàng thượng!" Kim Huy Dẫn tấu lần nữa, âm thanh khó chịu khiến hắn đổi giọng.

Vẫn như trước!

.....

Ngưng Hương cư, Liễu Nha dời ghế nằm đến trong sân hóng mát thuận tiện ngăn người, thấy hai tỷ muội Tổ Mỹ Na và Tổ Táp Na lén lút đi theo Trương Anh ra cửa, nàng cũng không để ý.

Hai người bọn họ luôn luôn thần bí.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên mặt nàng, nàng hạnh phúc um một tiếng, vừa lòng trở mình một cái, từ từ nheo mắt. Nàng thật sự chưa từng hưởng thụ cuộc sống như thế, thân thể khỏe mạnh, cuộc sống không có việc học nặng nhọc, mặc dù thỉnh thoảng sẽ lo lắng cho mình, nhưng là ít nhất giờ khắc này nàng đang hạnh phúc!

"Không xong, không xong!" Một cung nữ vội vàng hấp tấp vọt vào viện, Liễu Nha miễn cưỡng ngược mắt, nhìn một chút, giống như không biết.

"Là Thanh Thanh cô nương sao? Tổ Táp Na muốn nô tỳ chuyển lời cho người." Cung nữ nuốt nước miếng một cái, "Hoàng thượng muốn đánh chết tỷ muội các nàng."

"Cái gì?" Liễu Nha ngồi dậy, Kim Minh lại đang nổi điên cái gì?

"Thanh cô nương, Huy vương gia đã đi Xa Nguyệt điện, nhưng tiến vào nửa ngày cũng không có ra ngoài, Tổ Táp Na tỷ nói, có lẽ chỉ có Thanh cô nương mới có thể cứu các nàng. Họ sắp không chịu được nữa, máu me khắp người." Cung nữ nói xong thì khóc.

Không phải bị đánh sao? Thế nào máu me khắp người? Loại thời điểm này, Liễu Nha tỉnh táo khác thường, nàng vốn không cho là Tổ Mỹ Na và Tổ Táp Na đứng ở phe nàng, đương nhiên sẽ không bị đánh vì nàng, nhưng họ nói chỉ có mình mới có thể cứu các nàng. Nàng cũng không nghĩ như vậy, đã lâu nàng không gặp Kim Minh rồi!

"Thanh cô nương!" Cung nữ kia thấy Liễu Nha bất động, đi lên lôi kéo nàng, Liễu Nha nhìn y phục màu vàng đột nhiên nhớ lại đây là người Tổ Mỹ Na hâm mộ cười: "Thái hậu muốn Thanh cô nương tham kiến bữa tiệc!"

Trong lòng Liễu Nha bắt đầu co rút, trong chớp nhoáng do dự cũng làm cho nàng có chút mất hồn, lúc nào thì nàng trở nên máu lạnh như vậy? Trước kia, bằng hữu gặp nạn nàng luôn là người đầu tiên xông vào, nhưng bây giờ nàng lại hơi do dự. Nàng đột nhiên có chút sợ, ngấm nhìn tòa cung điện lạnh lẽo, có lẽ, nàng cũng đã lặng lẽ thay đổi!

Nàng đứng lên, đi theo sau lưng cung nữ, cung nữ không có đi Dẫn Thiên cung, mà rẽ vào một khúc quanh, đi Xa Nguyệt điện.

Nàng ta mới nói qua Kim Minh ở Xa Nguyệt điện.

Liễu Nha xông vào.

Nàng thật không ngờ sẽ thấy một màn như vậy, mặc dù cách màn che, nàng nhìn không rõ ràng, nhưng nàng có thể cảm nhận được.

Trong Xa Nguyệt điện tràn đầy mùi vị mập mờ, mùi vị đó gay mũi khiến Liễu Nha muốn rơi lệ.

Nàng ngơ ngác đứng ở trước giường hẹp, kinh ngạc nhìn màn che, tiếng quát lạnh bên tai của Trương Anh đã sớm xa xôi, chỉ biết trong lòng mình càng ngày càng chìm.

Kim Minh đột nhiên quay đầu nhìn bóng người bên ngoài màn che, ánh mắt hẩn tối sầm lại, đẩy Xa Nguyệt ra, không mặc y phục, vén màn che lên.

Trước giường hẹp, Kim Huy quỳ, Liễu Nha đứng, hai người đều nhìn hẩn.

"Rất tốt, người cũng tới rồi!" Hẩn cười cao thâm khó lường, áo lót tơ tằm trắng nõn lười biếng giắt trên người hẩn, tà mị mà hấp dẫn.

"Tổ Mỹ Na và Tổ Tật Na làm gì mà ngươi muốn đánh chết họ?" Liễu Nha rũ rèm mắt xuống, thế nhưng không có dũng khí nhìn nụ cười tà mị của nam tử, mặc dù mặt của hẩn bị mặt nạ hoàng kim che hơn nửa.

"Họ giấu giếm trầm!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, một lời nói dối của Thái thượng hoàng khiến hẩn coi trời bằng vung, hiện tại trong lòng hẩn chỉ có một chữ, giết, hẩn muốn hủy diệt tất cả của Kim Nhật. Có lẽ như vậy, hẩn mới triệt đầu triệt đuôi giải thoát sợ hãi ra ngoài.

"Ngươi muốn biết cái gì?" Liễu Nha không hiểu ngược mắt, bộ dáng nam tử này lười biếng hấp dẫn làm trái tim nàng nhảy thật nhanh.

Mấy ngày không thấy, nam tử dường như mị hoặc bức người hơn, chỉ là. Khóe mắt nàng liếc về hướng phía màn che lay động, có thứ gì đột nhiên từ từ dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sát khí

Nam tử khẽ chuyển tròn mắt, lạnh lùng ra lệnh: "Tất cả các ngươi đều lui xuống đi!"

Tất cả các ngươi, bao gồm Kim Huy và Xa Nguyệt!

Bên trong màn trướng vang lên âm thanh sột soạt, ánh mắt Kim Minh đột nhiên trở nên không kiên nhẫn, sống lưng hơi cong, toàn thân cao thấp bao phủ trong u ám, nữ tử sau lưng kinh sợ, khẽ cắn răng, ôm áo ngủ bằng gấm trên giường, chân không giẫm ở trên sàn nhà ngọc thạch lạnh như băng. Nàng ta xấu hổ nhìn Kim Huy một cái, Kim Huy vẫn cúi thấp đầu, vội vàng tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Hẩn phải nhanh chóng khống chế được tình thế trước mắt!

"Thế nào? Ngươi còn không lui xuống sao?" Kim Minh híp mắt, lạnh lùng liếc xéo Kim Huy.

Kim Huy ngược mắt, khóe môi treo nụ cười lạnh nhạt không lộ ra ngoài, "Dạ!" Hẩn ta nhẹ nhàng cúi đầu, ánh mặt trời chiếu trên người hẩn ta mơ hồ không lộ ra dấu vết. Nhưng sau khi xoay người, ánh mắt của hẩn ta đột nhiên trở nên nặng nề, ánh mắt thâm thúy nhìn Liễu Nha một cái.

Liễu Nha hoàn toàn u mê không biết nguy hiểm đến gần.

Gió lay động màn che, đàn hương lượn lờ trong góc, trong Xa Nguyệt điện, không khí càng thêm mơ hồ.

Nam tử từ từ đứng dậy, chân không xuống giường, đưa bàn tay trắng nõn kêu gọi ra, hình như là do dự một giây, nhưng cuối cùng vẫn còn lạnh lùng nắm lấy cái cầm gậy gò của nàng, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua khát máu: "Nói cho ta biết chuyện Kim Nhật!"

Ánh mắt xanh yêu dị khiến trong lòng người thấp thỏm.

"Người miễn xá cho Tổ Mỹ Na và Tổ Tập Na trước, họ đều là nữ tử, không chịu được hành hạ như vậy!" Liễu Nha quát cường quay đầu, khề mở miệng, cố ý bỏ qua ảnh hưởng của việc nam tử đến gần mình.

Nam tử cười nhạt một tiếng, nụ cười kia trong nháy mắt chuyển thành tàn khốc làm người ta lạnh lẽo thấu xương, sát khí lạnh lùng không ngừng tản mát ra từ trong con ngươi lạnh như băng kia, hần gần từng chữ: "Người đang trao đổi với ta sao? Xem ra trước kia, trăm đổi với người quá tốt!" Năm ngón tay của hần đột nhiên siết chặt, Liễu Nha gần như nghe được âm thanh xương cầm vỡ vụn.

Hần đã từng an tĩnh ôm nàng.

Hần đã từng ôm nàng, lăm bầm không muốn nàng rời đi.

Hần từng để cho nàng quen với hành động thân mật của hần.

Nhưng bây giờ. Hần vừa nghĩ tới nàng là đường tắt duy nhất chặt đứt sự tồn tại của Kim Nhật yêu nghiệt, tim của hần liền không nhịn được dâng lên hàng loạt sát ý.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, không dám tin nhìn nam tử, chẳng lẽ chỉ bởi vì một câu Thanh phi, hần đối xử với nàng như vậy?

"Kim Minh, người nghe ta giải thích, chuyện Thanh phi." Nàng khó khăn phát ra âm thanh.

"Thanh phi?" Nam tử giật mình, con mắt chợt lóe lên nghi ngờ tỏ rõ hần giống như đã sớm quên mất chuyện này, hần giật mình khiến Liễu Nha bắt đầu lo lắng, một dự cảm xấu nhanh chóng ập vào lòng.

"Chẳng lẽ người không phải là." Liễu Nha vẫn chưa nói hết, liền bị nam tử lạnh lùng đè xuống giường, mặt của hần dán thật chặt cảm dưới của nàng: "Ta chỉ muốn biết, có phải tối hôm qua người đã gặp Kim Nhật hay không!"

Liễu Nha ngây người, không biết vì sao hần hỏi chuyện này, ngờ ngẩn, trực giác lắc đầu một cái.

"Nói cho trăm biết tất cả về Kim Nhật, nếu không, các người cùng chết!" Nam tử nghiêm mặt dữ tợn, lạnh lùng mở miệng.

"Người làm sao vậy? Người." Liễu Nha khó hít thở, trên mặt nam tử không hề dãn ra, cảm dưới của hần cương cứng, giống như tượng đá.

"Nói cho trăm!" Hần chỉ lạnh lùng mở miệng, hoàn toàn không chú ý khuôn mặt nhỏ nhắn đã tím bầm của Liễu Nha, trong mắt đỏ ngầu cùng ác độc cuồng bạo giống như ngọn lửa tùy ý bốc cháy lên, dường như muốn cắn nuốt tất cả chướng ngại.

Liễu Nha im lặng, ánh mắt tuyệt vọng nhìn nam tử. Một khắc trước nàng vẫn còn may mắn vì sung sướng như vậy, lại không nghĩ rằng, nàng nhanh phải xuống Hoàng Tuyền.

Nàng còn có thể quay trở về chứ? Nếu như không thể trở về, nàng sẽ vĩnh viễn biến mất sao?

Ở lúc sắp hít thở không thông, trong đầu nàng chỉ có vẻ mặt an tường và giày thêu của tổ mẫu.

"Minh nhi!" Vào lúc Liễu Nha hôn mê, một nữ tử trang phục lộng lẫy xông vào Xa Nguyệt điện, nàng ta bỗng vọt tới trước người Liễu Nha, ngăn lại bàn tay nổi gân xanh của nam tử: "Minh nhi, hôm nay là sinh thần của mẫu hậu, chẳng lẽ người thật sự muốn sát sinh vào hôm nay sao?"

Nam tử sâu kín chuyển con mắt, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua thâm trầm, lúc hần hần do dự, Liễu Nha nhanh chóng gỡ bàn tay nam tử ra, đẩy ra, sau đó nhanh chóng lật người, "Hô." Lập tức tiếp xúc được không khí trong sạch, Liễu Nha giống như con cá hít thở không thông, thở từng ngụm từng ngụm, sau đó tim gan run sợ nhìn lại Kim Minh.

Gần tới gió lạnh lạnh nhẹ nhàng thổi bay y phục của nàng, eo thon trắng nõn lộ ra, ánh mắt nam tử thu lại, giống như là quỷ thần xui khiến, trông mắt xanh u ám của hần trở nên trở nên sáng trong, xanh thắm đầy sức sống.

Khỏe môi của hần thậm chí hơi tăng lên đường cong, đó là cười, mặc dù cười không biến sắc, lại làm cho trái tim Liễu Nha tạm thời dễ xuống.

Nam tử tiến lên, ngồi nằm trên giường, đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng nữ tử. "Mẫu hậu, là ai nói muốn giết nàng, trăm thương nàng còn không kịp!" Hần nói xong, thế nhưng từ từ tựa đầu đặt tay ở trên eo Liễu Nha.

Trong nháy mắt thân thể Liễu Nha trở nên cứng ngắc, không dám cử động, nằm đàng hoàng ở trên giường, mặc cho nam tử vuốt ve.

Thái hậu nhìn động tác của nam tử, hơi dễ xuống lo lắng trong lòng, "Minh nhi, dạ tiệc sắp bắt đầu, hãy để cho Thanh Thanh trở về thay trang phục!"

"Dạ, mẫu hậu!" Nam tử đáp lời, nhưng cũng không đứng dậy.

Thái hậu do dự nửa khắc, khẽ vuốt ống tay áo đi ra khỏi Xa Nguyệt điện, ngoài điện, Kim Huy đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn trời, thấy Thái hậu ra ngoài, ánh mắt mơ hồ sáng tỏ.

"Mẫu hậu!" Hắn ta cúi đầu, lặng lẽ đi theo sau lưng Thái hậu.

"Huy nhi, nên thay từ khóa (男锁) trong tẩm cung!"

Theo tập tục của Kim Lang Vương triều, muốn dân thịnh vượng, nhất định phải để một nam khóa ở phía dưới giường đệm trong phòng, tức là muốn một lần được con trai.

"Dạ!" Kim Huy đáp lời, lúc sắp chuyển qua hành lang, vẫn còn không yên lòng liếc nhìn lại.

Hoàng hôn mờ mờ bao phủ Xa Nguyệt điện trong một tầng vàng rực thật mỏng, ở trước điện, một bóng người dựa vào lan can ngồi một mình, tóc dài như thác giống như con nhện quần tạp nhạp quanh trên vai nàng.

Thương cảm đột nhiên ở lướt qua trong lòng Kim Huy.

Đó là nữ nhân có thể trở thành thê tử hắn! Hôm nay. Một tiếng than nhẹ sâu kín tản ra trong lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, Liễu Nha hít vào một hơi, không nhìn được liếm mất cúi đầu. Trời chiều chiều nghiêng vào Xa Nguyệt điện, trong không khí vẫn đục mấp mờ, từng hạt bụi nhỏ mơ hồ di động, trong sự ngột ngạt lại che giấu xao động bất an nào đó.

Nam tử nhàn nhạt nhìn nàng, con ngươi màu xanh biếc u ám, lộ ra mị hoặc trí mạng giống như sứ giả câu hồn. Liễu Nha khẽ thở phào, trực giác nói cho nàng biết nguy hiểm đang từ từ tới gần, rắn độc có thể nhào qua cán nàng bất cứ lúc nào, chung quanh nàng quanh quần hơi thở lạnh lẽo, nhưng nàng không cách nào tránh né.

"Nghe mẫu hậu ra lệnh chứ? Dạ tiệc sắp bắt đầu, người cần phải ăn mặc cẩn thận." Nam nhân đưa bàn tay ra, sợi tóc chải vuốt bởi vì giây giụa mà hỗn loạn. "Trẫm muốn người xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào!" Hắn khẽ vào lỗ tai Liễu Nha, môi đỏ mọng hé mở, linh lưỡi chuyển động.

Thân thể Liễu Nha không có tránh né, mà mặc cho nam tử liếm láp, một loại sợ hãi tản ra từ trong đáy lòng, lạnh lẽo từ đầu tới chân giống như sông Hàn.

Nam nhân thở ra khí nóng nhẹ nhàng thổi lất phất qua mặt nàng, trong nháy mắt, nàng giống như đánh hơi được mùi máu tanh nồng đậm, nồng đậm như đã từng quen biết.

Một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạm rãi lan tràn toàn thân.

Tổ Mỹ Na và Tổ Tập Na được Trương công công sai người đưa về, đã sớm mất nửa mạng, thoi thóp một hơi. Cung trang màu xanh nhạt đã sớm biến thành màu nâu đen, máu đỏ đông lại.

"Họ đã không thể hầu hạ người, để cho ta mang đi đi!" Kim Duy dựa nghiêng ở trên khung cửa, sắc mặt nặng nề.

"Người muốn mang các nàng đi đâu?" Liễu Nha có chút tinh thần hoảng hốt ngoái đầu nhìn lại, mọi chuyện giống như tới quá đột nhiên, Kim Minh muốn giết nàng, ngay cả Tổ Mỹ Na và Tổ Tập Na.

"Thanh Huy viên, Lục Ánh ở đó một mình cũng hơi cô đơn!" Kim Huy từ từ ngẩng nhìn một tia ánh sáng cuối chân trời, nhàn nhạt mở miệng.

Đêm. Lại muốn phủ xuống. Cung nữ A Hà được Kim Huy mang đến đốt đèn cung đình, dán giấy lên cửa gỗ khắc hoa.

Lang, Hoàng thượng, lang —— Tiếng gào thét của Lục Ánh bỗng nhảy vào đầu Liễu Nha, cả người nàng run mình ớn lạnh, ôm chặt hai cánh tay.

Nàng lại nhớ lại những lời điên cuồng của Lục Ánh vào lúc này, nhưng đó là lộ ra chân tình hay điên?

Kim Huy ngoái đầu dò xét khuôn mặt nhỏ nhắn bất lực của nàng, một tia ám áp thoáng qua cặp mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn ta, hắn ta tiến lên, ngồi xuống trên giường nữ tử, nắm tay nữ tử trong tay.

Trong lòng Liễu Nha chấn động, không hiểu ngược mắt nhìn hắn ta, "Người."

A Hà biết điều lui ra ngoài.

"Hiện tại ta thay đổi chủ ý, nếu như người muốn rời đi." Hắn ta hơi ngừng lại, lên tiếng khó khăn: "Ta dẫn người rời đi!"

Liễu Nha nhìn khuôn mặt chân thành của nam tử, trong lòng có chút ám áp, lúc này Kim Huy không hề cười lạnh nhạt nữa, nhẹ nhàng hư vô, nụ cười của hắn ta phát ra từ nội tâm, ám áp, nhìn thấy nắm được.

"Người biết nguyên nhân phải không? Nói cho ta biết đáp án!" Liễu Nha trở tay kéo ống tay áo của hắn ta.

Nàng muốn rời đi, nhưng trong lòng có một âm thanh nói cho nàng biết, nàng nên lưu lại, lưu lại.

Kim Minh. Nghĩ đến đôi mắt lạnh lùng khát máu cô độc của Kim Minh, trong lòng Liễu Nha co rút đau đớn. Có thứ gì đó, đã không dứt bỏ được rồi.

Hôm nay nàng giống như mất đi dũng khí làm việc nghĩa không được chùn bước mà rời xa nơi này.

Nam tử xoay mặt, giống như cũng không định trả lời câu hỏi này. "Có lẽ ban đầu mạnh mẽ giữ người lại là một sai lầm, chỉ là, người cho ta thấy hi vọng, chỉ là hi vọng này sợ là." Hắn ta lắc đầu một cái, xóa bỏ cảm xúc bi thương: "Thu dọn một chút đi, rời khỏi hoàng cung, đi thật xa, không cần trở lại!"

Hắn ta kéo Liễu Nha, thân thể đột nhiên cứng đờ. Bên ngoài Ngưng Hương cư, Trương Anh dẫn người tới: "Hoàng thượng mời Thanh Thanh cô nương dự tiệc!"

Rất nhiều năm sau, Liễu Nha đều nghĩ, nếu như hôm đó Trương Anh không chạy tới kịp thời, nàng sẽ rời đi với Kim Huy ư? Suy nghĩ rất nhiều năm, đều không có câu trả lời.

Thọ yến của Thái hậu được tổ chức ở trên Khúc Thủy đình hậu điện Lưu ly Cung. Khúc Thủy đình là một đại viên đình có đường kính 20m, đình hình bát giác, ngói lưu ly trải sát, in bóng trên hồ lớn của Kim Lang Vương triều, lan can bạch ngọc, quanh co khúc khuỷu, chính giữa sắp đặt Lưu Bồi Trì*, sau khi yến hội bắt đầu, thái giám và cung nữ bưng rượu ngon món ngon đặt ở trên khay, lại đặt khay ở trên mặt nước "Lưu Bồi Trì" mặc kệ di động, bởi vì quanh co khúc khuỷu, tất cả đường rẽ, nước chảy hòa hoãn, cũng không chảy xiết, người ngồi ngay ngắn ở hai bên Lưu Bồi Trì, tiện tay lấy đồ uống, lấy thức ăn, bề ngoài như tiệc đứng ở hiện đại.

*Lưu Bồi Trì: thức ăn đặt trong khay, để trên mặt nước để nó di chuyển.

Tuy là cuối tháng, tối nay trăng cũng rất sáng ngời, đóm sao lóe lên, gió nhẹ khẽ thổi, Hoàng thượng đi ra ngoài, Thái hậu Phi tần ở trên Khúc Thủy đình, còn lại quan viên thì bố trí quan chức cao thấp phân ngồi hai bên Lưu Bồi Trì, sau lưng đều có cung nữ không cùng đẳng cấp hầu hạ.

Hai bên Lưu Bồi Trì, trên lan can sư tử bạch ngọc, tất cả đều có đèn lồng đỏ thắm, theo quan chức lớn nhỏ, hình dáng lớn nhỏ của đèn lồng cũng bất đồng, trong Khúc Thủy đình cũng như thế, Hoàng thượng trên giường rồng, đầu rồng ngăm tua cờ ngũ sắc, buồng xuồng phóng khoáng, bên trong nóc đình khổng lồ là kim liên hoa, treo đèn lồng đỏ lớn đường kính hai thước, treo thật cao ở chóp đình, chiếu Khúc Thủy đình giống như ban ngày.

Trăm cung nữ áo trắng nuộm nợp mà đến, trong tay đều nâng khay gỗ, đặt thức ăn trong Lưu Bồi Trì, sau chỉ để lại mười cung nữ, ở bên hầu hạ.

Bên trái, Hoàng Phủ Nam ngồi ở vị trí thứ nhất, U Dạ La ngồi ở thứ hai, như bây giờ hắn ta tháo bỏ khôi giáp uy vũ màu bạc, một bộ trường bào đen nhánh bó sát người, trên áo dài thêu Mai Lan Trúc Cúc, đường cong màu vàng làm hiện ra vóc người thon dài hoàn mỹ, ánh mắt tinh nhuệ, giống như một con bác săn khỏe mạnh vận sức chờ phát động, bên hông quần đai lưng màu bạc, lấp thêm loan đao hình bán nguyệt.

U Dạ La là Đại Tướng quân, còn là Ngự Tiền Đái Dao Thị Vệ trong hoàng cung, chỉ là thanh loan đao hình bán nguyệt này, cũng đủ cho thấy địa vị của hắn không giống bình thường. Các quan viên ngồi song song chung một chỗ, thừa dịp Hoàng thượng và Thái hậu chưa giá lâm, không ngừng hàn huyên với hắn, có điều hôm nay thái độ của U Dạ La khách khí xa cách hơn thường ngày, lạnh lùng híp mắt, khẽ nhăn chân mày, giống như trong lòng đầy tâm sự.

Hoàng Phủ Nam và Mộ Dung Dẫn mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, không ngừng dùng ánh mắt trao đổi.

Trên Khúc Thủy đình, Liễu Nha mặc bộ y phục mỏng màu vàng nhạt, áo khoác cùng màu áo choàng, càng tôn lên vẻ đẹp động lòng người của cô, mái tóc đen bóng tựa như gấm vóc búi lên trên, đầu cài trâm bướm bướm tinh xảo, làm cho gương mặt trái xoan của nàng càng thêm trắng nõn xinh đẹp, hai hàng lông mày khẽ nhăn, một đôi mắt ẩn tình kiên định như nước, mũi thẳng, còn có môi anh đào như củ ấu, ngũ quan tinh xảo, nhưng ở chung một chỗ, sẽ tạo thành hiệu quả đặc biệt —— làm bộ đáng thương, giống như là tiểu tức phụ, thân thể cong xuống, ngồi xuống chỗ chót, cùng những áo gấm kia có chút không hợp nhau với Hoàng thượng và Phi tần.

Dưới giường rồng, theo xa gần đặt riêng ba vị trí, bên trái là chỗ Thái hậu, phía dưới bên trái là chỗ Kim Huy vương gia, bên phải là chỗ Ngọc Triệt Công chúa, bởi vì không cử hành đám cưới, coi như là khách mời, dù không có phong phi, đó cũng là ghế trên.

Bên trái vẫn là Xa Nguyệt cầm đầu, hôm nay nàng ta có chút tiêu tụy, có lẽ gần tới lấy đính khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, khoác áo choàng màu tím nhạt, ngồi nghiêm chỉnh ở trước giường, thỉnh thoảng, như có điều suy nghĩ liếc xéo Liễu Nha.

"Hoàng thượng, Thái hậu giá lâm!" Canh hai một khắc, chính là giờ hoàng đạo, giọng nói lạnh lạnh của Trương công công vang lên đúng lúc, Lưu Bồi Trì lượn sóng, 28 cung nữ lúc trước quản lý khai đèn lồng màu đỏ đại biểu vui mừng, Kim Minh và Kim Huy mỗi người một bên, nửa nâng Thái hậu chậm chậm tới.

Thái hậu kéo búi tóc Phù Dung rườm rà, kiểu tóc cấm 12 cây trâm tôn quý nhất, Thái hậu mặc huy y* màu xanh dương đậm, đeo trang sức phú quý, nửa đoạn trên tô điểm màu đỏ thắm, nửa đoạn dưới tô điểm màu xanh lá, bên hông còn treo ngọc bội Phụng Hoàng bạch ngọc, cao quý xinh đẹp.

*huy y: y phục tế thời xưa.

Bên trái là Kim Minh vẫn một thân long bào màu vàng, mặc dù có mặt nạ hoàng kim che mặt, nhưng thần thái bề ngễ coi trời bằng vung, còn mơ hồ lộ ra khí thế kiêu ngạo ương ngạnh và ngang ngược u ám, đều làm cho mọi người không tự chủ hoảng sợ nín thở.

Bên phải là Kim Huy, một thân cẩm bào màu tím đậm, trên thêu hoa văn mây, khoe môi mỉm cười, đập nhẹ mà đến.

Kim Minh và Kim Huy, một tà mị lạnh lùng, một ôn hòa khiêm nhường, hai cực vừa nóng vừa lạnh, bưng bưng trước công chúng.

"Cung nghênh Hoàng thượng, Thái hậu! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, cung chúc Thái hậu phúc như Đông Hải, Thọ Dữ Thiên Tê!" Mọi người cùng nhau quý xuống đất, hô to ba tiếng vạn tuế, nhóm người của Hoàng thượng bước lên Khúc Thủy đình trong tiếng chúc phúc của mọi người.

"Hãy bình thân!" Lười biếng dựa vào giường rồng, đợi Thái hậu và Kim Huy ngồi xuống ổn thỏa, Kim Minh nhàn nhạt phất tay một cái.

"Tạ Hoàng thượng!" Mọi người bình thân, tất cả về tại chỗ.

Liễu Nha cũng theo mọi người về chỗ ngồi, đầu cúi thấp, không dám buông lỏng.

"Nếu mọi người đến đông đủ, vậy thì khai tiệc thôi!" Kim Minh cười nhạt một tiếng, miễn cưỡng ngược mắt.

Mộ Dung Dẫn và Hoàng Phủ Nam đều ngẩn ra, Mộ Dung Dẫn lập tức đứng dậy tâu: "Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm nay còn có hai vị khách đường xa mà đến còn chưa tới chỗ ngồi, không biết Hoàng thượng."

Chủ giác không trình diện, tưởng hôm nay hẳn thiết kế tỉ mỉ sẽ không thể xướng lên!

"Trầm quên mất, may nhờ có Mộ Dung đại nhân nhắc nhở, Trương Anh, người đi mời Công chúa và Thái tử đến đây!" Kim Minh lạnh lùng chau chau mày, thông thả ung dung mở miệng, không biết là vô ý hay cố ý, ánh mắt của hắn thế nhưng liếc về phía Liễu Nha, chỉ là Liễu Nha ngồi xa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đi được nửa đường, liền bị mấy phi tần ồ ạt làm dáng len lén chặn lại.

"Dạ!" Trương Anh lĩnh chỉ rời đi, có thái giám lại sắp xếp thêm chiếc ghế ở trên Kim Huy, dĩ nhiên là sắp xếp cho Thái tử.

Trong Thiên điện, Tiên Vu đang tức giận, hắn ta phất tay, gạt thức ăn đổ xuống đất, tách đều vỡ tan.

"Hoàng muội, chúng ta ngàn dặm xa xôi đến đây, Kim Lang Vương không tới đón cũng được, khi chúng ta gặp nạn ở địa bàn của hắn, hắn cũng không hỏi han nửa câu. Chúng ta chờ đợi suốt nửa ngày, ngay cả một chủ quán cũng không thấy, đáng hận hơn chính là, tối nay là ngày sinh thần của Thái hậu Kim Lang Vương triều, thế nhưng không ai mời chúng ta, hoàng muội, người có thể nhận được, bản Thái tử không thể nhận được!" Tiên Vu tức giận mở miệng.

Ngọc Triệt ngồi ngay ngắn ở trên ghế mềm tơ tằm, trầm ngâm tĩnh tư nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, bàn tay trắng nõn nhẹ xoa dưới quai hàm, cười yếu ớt ngoài đầu nhìn lại: "Hoàng huynh, người cần gì phải gấp gáp, người nghe xem, lễ sinh thần cũng chưa mở màn, có lẽ Hoàng thượng cố ý để cho chúng ta ra sân cuối cùng, dù sao chúng ta là khách, cũng không thể khiến khách chờ?"

"Hừ, người hãy xua đuổi ý nghĩ đó đi, sợ rằng lát nữa âm nhạc vang lên, hai người chúng ta vẫn còn ngây ngốc hy vọng!" Tiên Vu hừ lạnh một tiếng, ngồi ở trên ghế tròn.

"Hoàng huynh, chớ vội, ta lại cho là, Hoàng thượng làm như vậy, càng làm cho ta an tâm!" Ngọc Triệt thu mắt phượng trở về, mím môi mà cười.

Trong đêm tối vắng lặng nam tử rực rỡ như trăng sáng, nếu vội vàng đến nhìn dung mạo của nàng ta, nàng ta ngược lại sẽ thất vọng nhiều hơn.

"Hoàng thượng có chỉ, xin mời Tiên Vu Thái tử, Ngọc Triệt Công chúa nước Tiên Nô tiến về phía Khúc Thủy đình dự tiệc!" Tiên Vu vừa muốn mở miệng, xoay người chỉ thấy Trương Anh bước nhanh đi vào cửa: "Hoàng thượng có chỉ, Thái tử, Công chúa, mời đến Khúc Thủy đình!"

Ngọc Triệt đứng dậy, một bộ áo trắng cười đến đoan trang: "Vậy làm phiền công công dẫn đường!"

Tiên Vu ngẩn ra, đối với chuyện Ngọc Triệt dự đoán việc như thần khôi khôi giờ ngón tay cái.

Ngọc Triệt không ra kiểu mềm, tỉ mỉ sửa sang lại y phục màu trắng thuần khiết nhưng không mất điển nhã trên người, ngẩng đầu lên ngắm nhìn ba chữ Lưu ly Cung thiếp vàng, cảm giác thấp thòm dần dần dâng lên trong lòng.

Thân là nữ tử Hoàng thất, chuyện hôn nhân không thể tự mình làm chủ, nhưng ông trời có mắt, thế nhưng để cho nàng ta gặp gỡ người mình ngưỡng mộ, nàng ta đi chuyển, tuy như đang đánh bạc, nhưng cũng là vạn bất đắc dĩ, chỉ mong ông trời phù hộ, Kim Lang Vương đứng là người mình yêu!

"Tiên Vu Thái tử nước Tiên Nô, Công chúa Tiên Nô đến!"

Váy dài kéo đất, vạt áo uốn lượn, Ngọc Triệt từ từ bước lên thăm dò thăm ở dưới ánh nền chiếu rọi xuống, da thịt của nàng ta long lánh sáng rỡ giống như thủy tinh hoàn mỹ dưới ánh nền, ngũ quan càng thêm tinh xảo tuyệt đẹp, hai mắt giống như vì sao trên trời, mũi rất cao, gò má như chạm khắc, hai gò má ửng hồng, chóp mũi hơi vênh, cảm tình mỹ, và môi hồng y hệt anh đào, hoàn mỹ vây quanh gương mặt.

Mộ Dung Dẫn hài lòng nhìn nữ tử nhu mỹ như nước, nhẹ gật đầu.

Hoàng Phủ Nam hơi nhíu lông mày. Nữ tử kia còn dịu dàng hơn so với tưởng tượng của hắn ta, Xa Nguyệt. Hắn ta vô cùng lo lắng ngược mắt nhìn nữ nhi tâm can của mình, trong lòng hơi khổ sở.

Liễu Nha nhìn nữ tử kia.

"Tiên Vu bái kiến Hoàng thượng, Thái hậu!" Tiên Vu hành lễ.

"Ngọc Triệt bái kiến Hoàng thượng, Thái hậu nương nương!" Nữ tử cười khê, biểu lộ phong cách cao nhã lạnh lùng trong giọng nói trầm thấp thâm thúy, giống như trống chiều chuông sớm* trong núi sâu, trực tiếp thắm vào trong lòng người.

** trống chiều chuông sớm: ví với lời nói làm người ta tỉnh ngộ.

"Là nàng ta?" Liễu Nha nghe tiếng, kinh ngạc ngược mắt, sau khi nhìn dung nhan xinh đẹp của nữ tử này, trái tim chợt trầm xuống.

Ngọc Triệt Quận chúa, hóa ra nàng ta chính là Công chúa Tiên Nô! Nàng chuyển con mắt nhìn về phía Kim Minh, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, nàng khẽ giật mình, lập tức cúi đầu thật thấp.

Ngọc Triệt hành lễ, thấy Hoàng thượng cũng không có kêu bình thân, cô cảm cự thân thể, cũng không đứng dậy.

"Minh nhi, Minh nhi!" Thái hậu nhỏ giọng khê gọi Kim Minh đang mất hồn.

Con mắt tối hơi đỏ, Kim Minh giống như bừng tỉnh hiểu ra, không chút để ý nhìn sang Ngọc Triệt, "Hãy bình thân!"

Trong lòng Ngọc Triệt mừng thầm, ngược mắt, lúc trông thấy nam tử thì hơi sững sốt.

Nàng ta không có bình thân cũng không có nhập tọa, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ, nàng ta nhìn chăm chăm vào hắn, bên trong trông mắt chớp động ánh sáng xa lạ, hồi lâu sau, một nụ cười, chợt nhàn nhạt tràn ra trên mặt, có rực rỡ khô sở, như cảnh vật đẹp mắt bị lằm, như con bướm bị tàn phá cánh.

Không phải hắn, mặc dù trên mặt Hoàng thượng mang theo mặt nạ hoàng kim, nàng ta không cách nào tưởng tượng gương mặt sau vật này, nhưng. . . .
. sợi tóc màu vàng xõa xuống, trông mắt xanh quý dị, không phải hắn, tuyệt đối không phải hắn.

Trái tim, chợt khê run!

"Hoàng muội!" Tiên Vu Thái tử bên cạnh giống như nhận ra khác thường, hắn xê dịch bước chân tiến lên, khê kéo ống tay áo Ngọc Triệt.

"Tạ Hoàng thượng!" Nữ tử cúi đầu, trên mặt trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh, nàng ta đứng dậy, nhập tọa dưới sự chỉ dẫn của Trương Anh, hai tay khoanh đặt ở trước người, cúi đầu đẹp, hàm răng cắn đầu môi anh đào, nàng ta lại chết lặng.

Bình sinh đây là lần đầu tiên nàng ta không có được thứ mình muốn!

Kim Minh lạnh lùng nhìn Ngọc Triệt, trong lòng đã sớm rõ về mặt biến hóa thoáng qua rồi biến mất của nữ tử, hắn mím môi cười một tiếng, không biến sắc, mà trực tiếp đứng dậy, quý đứng ở trước mặt Thái hậu: "Mẫu hậu, hôm nay là đại thọ năm mươi của mẫu hậu, Minh nhi thay chúng thần chúc mẫu hậu trẻ mãi không già hồng phúc tề thiên!"

Hoàng thượng quý gối, mọi người đều quý lạy trên mặt đất, trống nhạc nhất thời vang lên, chiêm trống rung động, thọ yến của Thái hậu kết thúc trong tiếng cổ nhạc và lời chúc phúc.

Các cung nữ cúi đầu, để khay xuống, thức ăn tinh xảo và rượu ngon thuận dòng mà xuống, chúng thần tự mình lấy uống, thật là dễ dàng.

Trong Khúc Thủy đình, thường ngày các Phi tần khó thấy ngọc nhan của Hoàng thượng nên mọi người đều giành giật, tất cả đều rối rít gặt hái, vòng mập yến gây, oanh oanh yến yến, người hát khúc ta đánh đàn, thật là náo nhiệt, liễu mạng sử dụng tất cả vốn liếng, muốn Hoàng thượng cười một tiếng.

Kim Minh thông thả ung dung một mình châm rượu ngon uống, mắt đẹp không ngừng quan sát Ngọc Triệt, khoe môi hiện lên đường cong cao thâm khó dò.

Hoàng Phủ Xa Nguyệt ghen tỵ nhìn Ngọc Triệt, sau đó lại chuyển con mắt nhìn sang Kim Minh, cắn răng, từ từ đứng dậy, cúi đầu về phía Hoàng thượng và Thái hậu: "Ngày sinh thần của cô cô, Nguyệt nhi có ý chuẩn bị một điệu vũ nghệ, chúc cô cô sáng tỏ như hoa sen, trường thọ như ánh trăng, không biết Hoàng thượng, cô cô, có thể ân chuẩn cho Nguyệt nhi hiến nghệ hay không?"

Thái hậu cười thầm, từ từ gạt đầu. Kim Minh miễn cưỡng phát tay một cái, đôi mắt không hề rời khỏi Ngọc Triệt nửa phần.

Xa Nguyệt mặc tử y mỏng đứng ở trên đài, đối với Kim Minh lạnh nhạt, chỉ có thể từ từ rũ mắt, dâng lên nụ cười khổ, về mặt vừa không cam tâm vừa vạn bất đắc dĩ.

"Nguyệt nhi nhảy thật tốt!" Thái hậu vội mở lời an ủi.

Xa Nguyệt ngược mắt cười cười, chuyển tới sau màn che thay đổi y phục.

Liễu Nha ngồi một mình ở góc, từ từ lấy thức ăn dùng, thận trọng quan sát tình thế chung quanh. Nàng đột nhiên nhận thấy ánh mắt cực nóng tà tà bắn càn quét tới đây, nàng ngược mắt, trông mắt xanh giống như biển lớn thân nhiên đụng vào mí mắt nàng. Là Tiên Vu, hắn ta mỉm cười với nàng, từ từ gạt đầu.

Liễu Nha vội vàng cúi đầu xuống, lúc này, chỉ nghe thấy ngọc bội vang lên đình đưng, từ bờ sông bên kia có vị vũ cơ dung mạo kiều diễm đi ra, trong ánh nến đỏ, những gợn sóng không ai thấy, giăng lưới xuống trần thế, ông tay áo lướt nhẹ một đường, quanh co khúc khuỷu mà đến. Nguyệt phi thay đổi y phục đỏ từ từ đi tới giữa đám người, thất ba chuỗi chuông ở eo thon và trên hai tay nàng ta, nàng ta quay đầu, từ từ nâng cao đôi tay, nhẹ nhàng vỗ,

tiếng chuông vang lên, hấp dẫn lòng chúng thần. Tiếp đó, Xa Nguyệt từ từ rảo bước, ngọc bội nhất thời đình đưng, thật là dễ nghe.

Mọi người bình thần tĩnh khí, mắt không chớp nhìn nữ tử nhảy múa, màu đỏ diêm dúa lờ lợt giống như mây trôi nhảy múa trên Khúc Thủy đình, hoặc mở rộng hoặc cong, mười mấy vũ nữ nổi tiếng nhẹ nhàng nhảy theo vũ điệu của nữ tử, hoặc thu vào, hoặc mở ra vừa đủ.

Ánh mắt Kim Minh theo âm thanh tiếng chuông vang lên nhẹ nhàng chuyển đến trên người Xa Nguyệt, môi mông đỏ tươi mím chặt lại, mắt xanh biếc tản ra khát máu, nữ tử càng múa càng nhanh, vẻ mặt nam tử càng ngày càng lãnh khốc vô tình, u ám tối tăm, hân hoi nghiêng người lên trước, cùi chỏ lạnh lùng đỡ tại cằm, cả người tản mát ra hơi thở tràn đầy tà ác làm người ta run sợ.

Không khí bên trong sân đột nhiên trở nên ngột ngạt, mọi người nhìn về mặt Hoàng thượng, không hiểu vì sao? Nữ tử múa rất đẹp, không có bất kỳ tỳ vết nào, nhưng về mặt Hoàng thượng. Hoàng thượng đột nhiên cười u ám, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng.

Mọi người không khỏi âm thầm lau mồ hôi lạnh vì Xa Nguyệt, Hoàng Phủ Nam càng thêm khẩn trương siết chặt hai quả đấm, nhìn chăm chú vào vẻ biến hóa của Hoàng thượng, sau khi Hoàng thượng cười u ám, tim của hắn ta đột nhiên trầm xuống.

Nụ cười như thể hắn ta quá mức quen thuộc.

Mười năm trước lúc Hoàng thượng muốn vây quét săn lang tộc, hắn cũng cười như vậy.

Năm năm trước, Hoàng thượng muốn tấn công nước Tiên Nô thì hắn cũng cười như vậy.

Một năm trước, bởi vì một cự thần yết kiến, trong tấu chương có chứa hai chữ yêu nghiệt, cả nhà bị tịch thu tài sản lúc giết kẻ phạm tội, hắn cũng cười như vậy.

Đây là nụ cười trả thù, nụ cười khát máu! Hoàng Phủ Nam vừa muốn đứng dậy, Hoàng Phủ Xa Nguyệt lại vung bàn tay trắng nõn lên, thanh nhạc tạm ngừng, vũ nữ đồng loạt cúi người về phía sau, lắc nhẹ y phục thon thả, vũ nữ lung linh khâu thành một đóa đóa hoa xinh đẹp, nữ tử như lửa, cấp tốc nhảy trên không trung, bay nhanh lên, lướt qua vũ nữ, đáp đến trước mặt Thái hậu, giờ bàn tay trắng nõn lên, trên tay trắng nõn thể nhưng hiện ra một quả đào mừng thọ, nàng ta giơ lên thật cao, nâng đến trước mặt Thái hậu: "Cô cô, đây là quả đào do chính tay Nguyệt nhi trồng ở Xa Nguyệt điện, mặc dù bản tiện, khắp nơi có thể thấy được, nhưng là tâm ý của Nguyệt nhi." Ánh mắt nàng ta thoáng qua giảo hoạt.

Một động tác sau cùng của vũ điệu kia giống như một cây kim đâm đau nhói mắt Kim Minh, hắn đột nhiên đứng lên, bấp thệ trên mặt co quắp mảnh liệt.

Lúc nữ tử vọt tới trước mặt Thái hậu, Hoàng Phủ Nam đột nhiên đứng thẳng lên, hắn rút cuộc hiểu rõ sát ý của Hoàng thượng từ đâu mà đến. Xa Nguyệt. Đứa nhỏ này đang liều lĩnh!

Sau đó trong lòng Xa Nguyệt vui vẻ lại hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, nàng ta nhẹ rũ đầu đẹp, cảm giác vui sướng từ từ tản ra từ trong lòng, nàng ta biết mình thành công, từ lúc nàng ta bắt đầu múa, ánh mắt Hoàng thượng chưa hề rời khỏi người nàng ta, nàng ta rút cuộc hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Hoàng thượng!

Sắc mặt Thái hậu nhanh chóng trắng bệch, nàng không có nhận lấy quả tặng của nữ tử, lại đột nhiên xoay người lại nhẹ kêu: "Minh nhi, Minh."

Nàng ta vội vàng mở miệng, vẻ mặt thoáng qua hốt hoảng.

Tiếng kêu lo lắng khiến Xa Nguyệt sững sờ, nàng ta ngẩng đầu nhìn hắn theo bản năng, chỉ thấy cặp mắt xanh biếc thâm thúy có lạnh lẽo khiếp người, thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng tà ác như ác ma.

Hắn nhàn nhạt mím môi cười một tiếng, từ từ nheo mắt, nhất thời, đánh úp tới phía Xa Nguyệt.

Trời đất đột nhiên yên tĩnh, Hoàng thượng giảm bậc thêm bước xuống, áo bào màu vàng óng ánh dưới ánh nến, hắn từ từ bước đi thong thả đến trước mặt Hoàng Phủ Xa Nguyệt, nhẹ cong thân thể, lạnh lùng nâng cái cằm lạnh lạnh kêu gọi của nữ tử: "Người cũng đã biết, vũ khúc này, còn có y phục này, là ai đã từng múa, ai đã từng mặc qua?" Ngón tay của hắn từ từ trượt xuống phía dưới, nhẹ nhàng đùa bốn chuông trên cánh tay nàng ta, đỉnh lĩnh, âm thanh trong trẻo, nhưng giờ phút này, lại lạnh lạnh giống như bùa đòi mạng.

"Nô ti không biết, nô ti chỉ ngẫu nhiên thấy một bức họa nữ tử múa trong thư phòng của Hoàng thượng, chính là vậy." Hoàng Phủ Xa Nguyệt thờ khễ thờ ra một hơi, tim gan run sợ mở miệng.

"Không biết? Mẫu hậu, người nên nói cho nàng biết!"

Giọng nói của hắn rất nhẹ, trong giọng nói lại lộ ra lạnh lẽo làm người khác nổi da gà, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng ta giống như muốn cắn nuốt, nóng bỏng liếc nhìn nàng ta.

"Minh nhi!" Thái hậu tiến lên vịn cánh tay của hắn, mà giờ khắc này, ba ngón tay của hắn đột nhiên nắm chặt cổ họng nữ tử, đột nhiên siết chặt.

"Hoàng." Hoàng Phủ Xa Nguyệt ho nhẹ một tiếng, đào mừng thọ trong tay lăn xuống mặt đất, nàng ta giơ hai tay lên, ra sức cầm cánh tay Hoàng thượng, nhưng cánh tay kia giống như kim sắt, trực tiếp muốn mạng của nàng ta.

"Hít!" Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, Hoàng Phủ Nam tiến lên, quỳ gối trước mặt Kim Minh: "Hoàng thượng, xin tha cho tiểu nữ, nàng không hiểu chuyện, nàng."

"Vậy Hoàng Phủ đại nhân, người hiểu không?" Nam tử cười tàn nhẫn.

Hoàng Phủ Nam ngẩn ra, quỳ xuống bậc thang bạch ngọc.

Nam tử ngoái đầu nhìn lại, siết cổ Xa Nguyệt từ từ đứng dậy, hơi thở lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi lất phất trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng ta: "Người không biết, ta có thể nói cho người biết, nữ tử kia tên là Thượng Quan Vân Nghê, là Vân phi trầm yêu mến nhất!"

Hoàng thượng nói ra lời này, chúng thần đều ngây người, Thượng Quan Vân Nghê, là cấm kỵ trong hoàng cung, hôm nay Hoàng Phủ Xa Nguyệt mặc vũ y của Vân phi đã qua đời. Một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm khiến mọi người ngây người ngay tại chỗ, thậm chí lau mồ hôi lạnh vì Hoàng Phủ Xa Nguyệt.

"Hoàng thượng. Hoàng thượng, nô tì thật sự không biết, chẳng qua là cảm thấy nữ tử rất đẹp, kỹ thuật nhảy xuất chúng, nô tì." Xa Nguyệt vội vàng giải thích, đầu lắc lư vô lực, giống như cây hoa mào gà trong gió lớn, đều có nguy cơ mất cái đầu xinh đẹp.

"Minh nhi, người bỏ qua cho Nguyệt nhi đi, hôm nay." Thái hậu vội vàng mở miệng, lại bị Kim Minh lạnh lùng phát tay cắt đứt. "Mẫu hậu." Hắn chuyển con mắt, giọng nói quái dị mở miệng: "Sao trẫm lại trách cứ Nguyệt phi chứ, Vân nhi, sớm đã là chuyện đã qua, Nguyệt phi múa giống, thật khiến trẫm nhớ lại thời gian tốt đẹp kia, mẫu hậu, trẫm nên ban thưởng hậu hình cho Nguyệt phi mới phải!" Hắn dùng giọng bớt bén nhọn, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhẹ nhàng cúi đầu hôn nhẹ môi son của Nguyệt phi, từ từ buông bàn tay trên cổ nàng ta ra, ngược lại vuốt ve tóc đen của nàng.

Xa Nguyệt đã bị dọa sợ mặc cho nam tử cười tà mị, vuốt ve, cả người xụi lơ trên mặt đất, lại bị Kim Minh kéo vào trong lòng: "Nguyệt phi, cực khổ, lát nữa trẫm sẽ thưởng cho người!" Hắn cười nhạt một tiếng, đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra trở lại trên ghế rồng.

Xa Nguyệt thở phì phò, mặt kiều mỹ sung huyết đỏ bừng, trái tim vẫn còn sợ hãi ngồi trở lại trên sập, giống như gặp một con ác mộng, chỉ biết hít thở.

Liễu Nha kinh ngạc nhìn độ cong môi mỏng của Kim Minh, lo lắng trong lòng đang từ từ khuếch tán, nàng chuyển con mắt nhìn về Kim Huy, mà hắn ta nhất định bảo trì nụ cười dối trá, mỉm cười, khoe miệng vĩnh viễn là đường cong đó, hai mắt lạnh nhạt, giống như tất cả những chuyện mới vừa xảy ra đều không có liên quan gì với hắn ta.

"Phù!" Mọi người đều không kiềm hãm được thở nhẹ thở ra một hơi, nhưng từ trước đến giờ Hoàng thượng hi vọng vô thường, mọi người cũng không dám khinh thường, tất cả đều liếm mắt cúi đầu, nhét thức ăn vào trong miệng cũng không có mùi vị.

Tiếp đó, lại có mấy Phi tần ra sân biểu diễn, vũ điệu náo nhiệt làm không khí yến hội dâng cao lên, một màn mới vừa xảy ra từ từ tiêu tan trong lòng mọi người, có người dần dần nâng chén, không bao lâu, trong sân ăn uống linh đình, âm thanh đàm thoại vang lên.

Mộ Dung Dẫn khéo léo từ chối lời mời rượu của quan viên xong, do dự một chút, thừa dịp tiếng nhạc ngừng nghỉ, nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng hướng Hoàng thượng, Thái hậu hành lễ, "Hoàng thượng, Thái hậu, cặn thần nghe nói, Công chúa Tiên Nô huệ chất lan tâm, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh, sao không thừa dịp này, mời Công chúa Tiên Nô biểu diễn một tiết mục, thấy phong thái của Công chúa!"

Ngọc Triệt vẫn hạ mắt cúi đầu lúc này đột nhiên ngước mắt, trong con ngươi xanh thẳm trong suốt nhanh chóng thoáng qua nghi ngờ, nàng ta nhìn sang Mộ Dung Dẫn, lại nhìn ngắm Kim Minh tình mạch khó dò, nhàn nhạt mỉm cười một tiếng.

"Công chúa, nếu Mộ Dung đại nhân đã đề nghị, Công chúa liền không từ chối ý tốt, có phải hay không?" Không ngờ Kim Minh thế nhưng ngắt đầu cười lớn một tiếng, giống như vui thích chuyện con mắt ngắm nhìn Ngọc Triệt, lộ ra nụ cười vui mừng, cất giọng nói.

Ngọc Triệt khẽ giật mình, từ từ gạt đầu một cái, thốt tha đứng dậy, từ từ bước vào sân, đứng ở trong đình hào phóng hành lễ với Thái hậu, Hoàng thượng. "Hôm nay là sinh thần của Thái hậu, Ngọc Triệt từ chối thì không có đạo lý, chỉ là Ngọc Triệt tài nghệ không tinh, kính xin Thái hậu, Hoàng thượng, các vị đại nhân không chê cười!"

Lời nói của nàng ta trong trẻo trầm nhẹ, trầm tĩnh mà xa xa, mấy câu nói nhàn nhạt, liền biểu hiện ra phong cách cao nhã lạnh lùng, hồi đáp đúng mực.

Nàng ta xoay người, nhẹ nhàng bước liên tục đến chỗ Phi tần mới diễn tấu đàn tỳ bà mượn một cây đàn tỳ bà, lại quay người trở lại trong sân, hơi nghiêng người, ngón tay lướt nhẹ, tiếng tỳ bà dần vang lên trong trẻo, đầu tiên là chậm chạp, giống như là một thiếu nữ ở trong thâm khuê, ngây thơ hoài xuân, sau dần dần mãnh mẽ sôi sục, xen kẽ khúc Phụng Cầu Hoàng, tiếng tỳ bà sôi giống như mang theo ngày xuân du xuân, từ từ miêu tả hình ảnh ra nam nữ ân ái. Mọi người đang đắm chìm trong tình yêu thiếu nữ, khúc điệu tỳ bà nhanh chóng thay đổi, đột nhiên thể oán ưu thương, chậm chạp bị thương, giống như nỉ non chờ đợi chẳng có thời hạn, tiếng kêu gọi tới từ trong mộng ảo, buồn bã thê mỹ, rung động đến tâm can, giai điệu cổ điển của tiếng tỳ bà, càng khiến cho người nghe cảm nhận được thương cảm làm người ta bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Người là hắc sao?

Ngọc Triệt ngược con mắt, nam tử híp mắt nhìn xuống, cánh tay vòng ở bên eo nàng ta, nàng ta cũng rất tự nhiên ôm lấy hông của hắn, hai người cứ thế lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, đàn tỳ bà yên lặng rơi xuống đất.

Ngọc Triệt nhìn gương mặt người trong lòng rất giống so với tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn, ý định trong cõi lòng xông lên đầu.

"A!" Mọi người đều kinh hô một tiếng, vội vàng liếc mắt cúi đầu, cũng không dám nhìn nữa.

Trên thế giới này cũng không có ai dám nhìn thẳng gương mặt Kim Lang Vương.

Nhẹ thì móc mắt, nặng thì bỏ mạng. Nhưng Ngọc Triệt Công chúa lại mắt không chớp ngắm nhìn nam tử, nàng ta si ngốc nhìn, tay bạch ngọc khẽ xoa khuôn mặt nam tử: "Người là hân sao?"

Nam nhân chột cong khoe môi, lộ ra nụ cười yếu ớt, đây là nụ cười yếu ớt giống như con báo hướng về phía con mồi hăm sâu trong lưới, tràn đầy ý vị đặc biệt.

"Người nói xem?" Hắn lăm bầm mà nói, bàn tay từ từ摩天 sợi tóc nữ tử rơi trên đầu vai, trong con ngươi thâm thúy lóe ra thần thái lấp lánh rồi lại sắc bén làm người ta cảm thấy lạnh lẽo không ngán nổi.

"Ta không biết. Ta." Ngọc Triệt lắc đầu một cái, xoay người, giống như vội vàng tìm gì để chứng thực, da đầu Liễu Nha run lên, lập tức tránh vào chỗ tối, bên cạnh có một nữ tử trang điểm diêm dúa lặng lẽ như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái.

"Người đang tìm cái gì?" Kim Minh cười khê, bàn tay từ từ trượt từ đầu vai đến cái cằm lạnh lạnh xinh đẹp của nàng ta, nhẹ nhàng nâng, khiến cho ánh mắt nàng ta chuyển đến trên mặt hắn.

"Ta." Ngọc Triệt chớp lông mi thật dài, cặp mắt quật cường trong veo, nhìn chằm chằm hắn.

"Nói cho trầm, còn hài lòng về trầm không?" Hắn mỉm môi cười một tiếng, nụ cười mê hoặc lòng người, giống như gió xuân, nhẹ nhàng, nhàn nhạt, thổi qua trong đầu Ngọc Triệt.

Ngọc Triệt cứng họng, không biết trả lời như thế nào, chỉ liếc mắt cúi đầu, muốn dùng sức tránh khỏi ngực hắn.

"Yên tâm, trầm tuyệt đối sẽ không để cho người giống như thiếu nữ trong tiếng tỳ bà, cuồng dại lỗi giao*!" Hắn khê vuốt thân thể, lăm bầm nói ở bên tai nàng ta.

*Khờ dại gửi gắm nhầm người

Thân thể đột nhiên cứng đờ, hơi thở của nam tử từ từ thổi lật phất trên mặt nàng ta, Ngọc Triệt sau khi rung động trong lòng thì đột nhiên tỉnh táo cười một tiếng, nhẹ nhàng hành lễ: "Tạ Hoàng thượng!"

Nam tử nhìn khuôn mặt tươi cười tỉnh táo khác thường của nữ tử này, trong mắt thoáng qua hứng thú, hắn từ từ buông nữ tử ra, hô ba tiếng tốt xong, xoay người lại ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng.

"Ngọc Triệt Công chúa, quả thật là tài nghệ xuất chúng, nhân tài không tầm thường!"

Ngay cả Hoàng thượng cũng tán thưởng như vậy, huống chi là thần tử? Âm thanh khen ngợi và tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên, song có nữ tử áo trắng đứng một mình ở trong đình, không quan tâm hơn thua khê gât đầu, nở nụ cười nhẹ, không nói, trực tiếp nhặt bà trên đất lên tỳ, nói cảm ơn với Phi tần xong, thân nhiên trở về vị trí cũ.

Một vị Công chúa biết rõ đạo lý như thế, nhất thời khiến trong lòng Mộ Dung Dẫn sinh ra mấy phần hảo cảm, nếu như nói lúc mới đầu lập hậu là vì lôi kéo nước Tiên Nô, bây giờ, hắn ta cho là nữ tử này có đầy đủ sức quyến rũ khiến Hoàng thượng thần hồn điên đảo, nàng ta tựa như một đóa hoa trong cốc u lan, xinh đẹp thanh tịnh lại làm cho người ta không nhận được thần cận.

Huống chi Hoàng thượng không ngừng khen ngợi nàng ta, tin tưởng chuyện lập hậu nhất định sẽ thuận lợi hơn rất nhiều! Mộ Dung Dẫn không khỏi tự tin hơn gấp trăm lần, đứng dậy tấu: "Hoàng thượng, phía sau chính là ngày đại hôn của Hoàng thượng, hôm nay lại vừa đúng là ngày sinh thần của Thái hậu, theo cựu thần thấy, không bằng tăng thêm mừng vui gấp bội, bệ hạ đã lên ngôi hai năm, hậu cung luôn vô chủ, cựu thần cho là." Mộ Dung Dẫn lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt Kim Minh cũng không có khác thường, mới thả lỏng người tiếp tục nói: "Ngọc Triệt Công chúa ôn lương thực nghi, tài mạo song toàn, ngay cả Hoàng thượng cũng khen ngợi, không bằng."

"Không bằng thế nào?" Kim Minh mỉm môi cười khê, con mắt híp lại.

Nụ cười của Hoàng thượng khó phân biệt vui buồn làm trái tim Mộ Dung Dẫn run lên, nhưng hôm nay tên đã lấp vào cung không phát không được, chi đành phải nhắm mắt tiến lên: "Thần cho là không bằng buổi lễ đại hôn long trọng hai ngày sau đó đổi thành buổi lễ lập hậu long trọng, lập Ngọc Triệt Công chúa làm hậu."

"Lập Ngọc Triệt làm hậu?" Gương mặt tuần tú của Kim Minh nhanh chóng nâng lên nụ cười hứng thú, đáy mắt mê người thoáng qua ánh sáng quỷ dị không biết tên, "Nhưng trầm lại cho là, Ngọc Triệt và trầm không thích hợp. U Tướng quân ở chỗ nào?"

U Dạ La hơi chút kinh ngạc, gương mặt nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt Kim Minh trầm tĩnh, nhìn không ra một chút cảm xúc, chỉ có môi mỏng mân thành một

đường thẳng. Hắn ta nhanh chóng ngược mắt, bước ra khỏi hàng, thân thể hơi gấp, cung kính, hành lễ nói: "Hoàng thượng, thần ở đây!"

"U Tướng quân ngày đêm vất vả vì nước, trẫm vẫn mãi không biết nên ban thưởng gì, không bằng thừa dịp tối nay, Công chúa Tiên Nô vào triều, trẫm liền ban thưởng nhân duyên tốt cho ngươi, còn không tạ ơn?" Khóe miệng Kim Minh từ từ dâng lên đường cong, con mắt nhú lại, thế nhưng hơi nở nụ cười, ý cười mỉa hoặc, theo ánh nến chập chờn trong gió, tràn ra khát máu lạnh lẽo, trong đồng tử u tối giờ phút này bắn ra sáng loáng.

U Dạ La nghe, cả người cứng đờ tại chỗ, sau đó quỳ xuống đất, hô to ba tiếng không dám.

"Không dám?" Kim Minh hừ lạnh, khóe môi lập tức thẳng tắp, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm U Dạ La.

Mộ Dung Dẫn cũng ngăn ra, không biết trong hồ lô của Hoàng thượng bán thuốc gì, có điều Ngọc Triệt là Công chúa, sao có thể gả cho thân tử, huống chi lúc câu hôn đã nói rõ, là làm phi tử của Hoàng thượng, hôm nay Hoàng thượng thế nhưng lật lọng. Mộ Dung Dẫn cũng quý phịch một tiếng trên mặt đất, chứng thần vừa thấy, rồi rít buống Mặc rượu trong tay ra, quỳ bên cạnh Lưu Bồi Tri.

"Hoàng thượng, vạn lần không được a!" Chúng thần kêu lên, tấu.

Bên cạnh, sắc mặt Ngọc Triệt hơi tái nhợt, nàng ta ngược mắt ngẩng nhìn nam nhân cười mỉa hoặc trong ánh nến, mắt phượng như có điều suy nghĩ chợt lóe lên, nàng ta từ từ đứng dậy, mím môi mỉm cười, tình táo hành lễ với Kim Minh: "Hoàng thượng, Ngọc Triệt đã gả khỏi nước Tiên Nô, cũng coi là phi tử chưa qua cửa của Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng ghét bỏ Ngọc Triệt, muốn tặng Ngọc Triệt cho người khác, Ngọc Triệt không có phản đối, chỉ là chọn ai, có thể để Ngọc Triệt tự lựa chọn hay không?"

Lời của Ngọc Triệt nhắc lên xao động lần nữa, Mộ Dung Dẫn kinh ngạc chuyển con mắt nhìn nữ tử thâm tàng bất lộ, trên mặt chảy ra mồ hôi lạnh.

"Hả? Ngọc Triệt Công chúa, chẳng lẽ ngươi trùng ý người khác sao?" Con mắt bắn ra ý lạnh chuyển sang Ngọc Triệt, giọng điệu của Kim Minh vô cùng khách khí.

Ngọc Triệt ngược mắt, từ từ quét nhìn qua chúng thần, Kim Huy vẫn không mở miệng đột nhiên đứng dậy, cất cao giọng nói: "Hoàng huynh, hôm nay là ngày sinh thần của Thái hậu, không cần giọng khách át giọng chủ chứ? Hôn sự của Ngọc Triệt Công chúa ngày mai bàn lại cũng không muộn!" Hắn ta chuyển con mắt nhìn về Ngọc Triệt, giống như vô ý, lại nhẹ nhàng chớp mắt, Ngọc Triệt Công chúa là người thông minh, nàng ta tìm Kim Nhật khắp nơi không thấy, trong lòng cũng thấp thỏm, lời còn sót lại cũng không có nói, chỉ từ từ gật đầu, coi như là đồng ý đề nghị của Kim Huy.

"Dạ dạ, Hoàng thượng, người xem cựu thần thật là hồ đồ rồi, hôm nay là ngày sinh thần của Thái hậu, phía sau còn có rất nhiều tiết mục đặc sắc không có trình diễn, không bằng. Ngày khác bàn lại, ngày khác bàn lại!" Mộ Dung Dẫn thấy Huy vương gia ra mặt, cũng biết chuyện ngày hôm nay sợ rằng hơi kỳ lạ, vì vậy vội vàng phụ họa.

"Minh nhi, ngươi xem, hôm nay là sinh thần của mẫu hậu, chuyện ngày hôm nay, có thể đều nghe mẫu hậu hay không?" Thái hậu cũng chuyển con mắt nhìn về Kim Minh, dịu dàng nói.

Kim Minh cười cười, thông thả ung dung gật đầu một cái, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Kim Huy không thả.

"Vậy thì tốt, đều đứng dậy đi, chuyện này ngày mai bàn lại cũng không muộn!" Thái hậu nhàn nhạt phát tay một cái, chúng thần hô to ba tiếng Thiên tuế Thiên tuế Thiên thiên tuế, đứng dậy trở về chỗ ngồi. Tiếp tục uống rượu và ăn uống, nhưng tảng đá đè trong lòng mỗi người lại càng ngày càng nặng.

Thái hậu thấy không khí có chút trầm lắng, vì vậy từ từ xoay người, nhìn về Kim Huy, cất cao giọng nói: "Huy nhi, đều là phi tử của Minh nhi hiển vũ hiển nghệ, mẫu hậu xem cũng mệt mỏi, Vân Cẩm có tới không? Không bằng kêu nàng xướng một khúc, lâu rồi mẫu hậu không nghe!"

Kim Huy cười khẽ, từ từ gật đầu một cái, ánh mắt chuyển hướng đám nữ quyền.

Nữ tử ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Liễu Nha nghe tiếng, lập tức đứng dậy, chỉ thấy y phục của nàng ta hoa lệ, vóc người đầy đặn, da thịt mềm mại mịn màng vô cùng, một thân y phục mềm mại màu tím nhạt càng lộ ra quyền rũ của phái nữ, hai hàng lông mày đen nhánh, phối hợp với hai con ngươi trong suốt, sống mũi cao thẳng, môi đỏ khéo léo, nhất là nốt ruồi đỏ lớn chừng hạt đậu giữa trán càng thêm nổi bật, giống như phấn hoa vàng, càng tăng thêm khí chất linh động.

Liễu Nha hơi ngăn ra, cũng không biết nữ tử ngồi ở bên cạnh mình chính là vương phi của Kim Huy, vì vậy không nhận được nhìn lâu hơi, ai ngờ vừa vịn nhìn đối nhau với nữ tử.

Liễu Nha không hiểu mờ to đôi mắt như nước nhìn nữ tử, nàng nhìn thấy trong ánh mắt nữ tử thoáng qua bén nhọn và vô tình, nàng cho là mình nhìn lầm. Mờ mắt xem lần nữa, nữ tử đã khôi phục vẻ mặt dịu dàng kiều mỵ, cười cười với chúng nữ tử, một mình đi ra khỏi hàng ngũ.

"Mộ Dung Vân Cẩm tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu nương nương!" Nàng ta nhẹ nhàng bước liên tục tiến lên, cung kính hành lễ, liền bị Thái hậu kéo đến trước mặt, "Vân Cẩm à, gọi mẫu hậu, mỗi lần gặp mặt ngươi đều lạnh nhạt như vậy, nhưng càng như vậy, thì càng làm người khác thích!" Thái hậu cười.

Kim Minh nhàn nhạt nhìn nữ tử, bộ dáng khéo léo, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Dạ, mẫu hậu!"

"Đúng, thật ngoan, lần này có quà gì muốn tặng cho mẫu hậu hay sao? Nhưng mẫu hậu muốn nghe Cẩm Vân hát Vân Thủy dao nhất, thật là hay, nhẹ nhàng, mỗi lần nghe, trong lòng đều sẽ kích động, giống như gặp được cổ hương trong giấc mộng kia!"

"Mẫu hậu muốn nghe, lúc nào cũng có thể triệu Vân Cẩm vào cung." Mộ Dung Vân Cẩm cười cười, ánh mắt giống như vô tình trên Kim Minh.

Kim Huy đứng ở một bên, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

"Như vậy thì bây giờ luôn đi, cũng để cho bọn họ nghe thử, cái gì gọi là giọng ca trời sinh!" Thái hậu khẽ vuốt tay nữ tử, cười nói.

"Dạ, Thái hậu!" Vân Cẩm nhẹ hạ thân thể hành lễ, sắp thẳng người lên, tiếng hát giống như tiếng trời từ từ thoát ra từ môi anh đào của nữ tử, cùng nhau rơi xuống, vừa kết thúc vừa dong duỗi, mặc dù không có nhạc đệm, nhưng âm thanh tinh khiết, càng thêm động lòng người.

Một khúc thôi cũng làm mọi người thôi phòng, chỉ là lần này đối tượng đối lại là Mộ Dung Dẫn, người người khen hấn ta sinh một nữ nhi giỏi.

Lúc này Hoàng Phủ Nam ngược lại có chút buồn bực không vui, Huy vương phi rõ ràng là nữ nhi của hấn ta, hôm nay. Mặc dù làm phi tử Hoàng thượng vinh dự hơn so với vương phi, nhưng. tâm thần hấn ta thấp thỏm nhìn sang Kim Minh ý định khó phân biệt, sáu kín thờ dài, làm bạn với vua như hồ!

"Cám ơn mẫu hậu, cám ơn Hoàng thượng!" Mộ Dung Vân Cẩm nhận được khen ngợi, không khỏi vui mừng nhướng mày, ánh mắt hữu ý vô ý thỉnh thoảng nhẹ rơi vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Kim Minh, ánh mắt trong suốt chớp động.

"Vân Cẩm còn có quà tặng muốn dâng tặng mẫu hậu!" Mộ Dung Vân Cẩm nói xong, liền trở về chỗ lấy quà tặng, là một hộp gấm trang sức tuyệt đẹp, mở ra, lại là một chuỗi bạch ngọc thạch nối liền thành dây chuyền, ở bên trong hào quang tinh khiết hoàn mỹ, phần dưới dây chuyền có một trái tim bạch ngọc, cả sợi dây chuyền tinh khiết hoàn mỹ, tất cả Ngọc Thạch đều từ thiên nhiên, không hề tỳ vết. Sợi dây chuyền này, bất luận nhìn bề ngoài hay bên trong, chỉ cần vừa nhìn, sẽ hiểu được giá trị kỳ trân dị hiếm, chỉ sợ là trút hết nghìn vàng cũng khó có được!

"Vân Cẩm nghe nói mẫu hậu thích bạch ngọc, đặc biệt tìm kiếm ngàn dặm xa xôi, mong rằng mẫu hậu sẽ thích!" Nàng ta từ từ dâng hộp gấm lên cao trước mặt.

"Huy nhi, ngươi xem, Vân Cẩm thật là hiếu thuận!" Thái hậu mừng rỡ đeo dây chuyền vào trên cổ, nói với Kim Huy.

Kim Huy mỉm môi cười như cũ, khóe môi giữ vững đường cong trước sau như một, không nói.

"Cô Cô, Nguyệt nhi cũng có quà tặng!" Hoàng Phủ Xa Nguyệt giống như cuối cùng cũng hoàn hồn từ trong kinh sợ, không chịu thua đứng dậy, đến trước mặt Thái hậu cung kính hành lễ, cũng dâng tặng một hộp ngọc.

Chúng phi thấy thế, ríu rít mang quà mình chuẩn bị xong ra, ai ai cũng dâng đến trước mặt Thái hậu, trong khoảng thời gian ngắn, cung nữ bên cạnh Thái hậu nhận quà mà tay như nhũn ra, vãi vốc, tranh chữ, châu báu, đồ cổ, cái gì cần có đều có.

Chỉ là ngược lại Liễu Nha cũng có vẻ hơi cô đơn, từng người đều đến trước mặt Thái hậu, chỉ có một mình Liễu Nha vui ở trong góc, ăn, uống.

Kim Minh từ từ ngước mắt, lạnh nhạt ngắm nhìn một màn rực rỡ kia, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm xúc mềm mại, lúc này Liễu Nha giống như là đóa hoa trong góc, một mình nở ra, lan tỏa hương thơm. Ngay sau đó, Kim Minh nhướng mày, đột nhiên phát giác còn có tầm mắt một người dừng lại ở trên người Liễu Nha, hấn lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, thấy là Tiên Vu, lập tức nâng lên nụ cười hứng thú, hấn đứng dậy, trực tiếp xuống ghế rồng, thông thả ung dung đi tới trước mặt Liễu Nha, dừng lại.

Liễu Nha đang ăn ngon cố gắng không để cho mình gây ra chú ý, trước mặt đột nhiên xuất hiện áo măng bào màu vàng, trong lòng nàng xao động, ánh mắt do do dự dự ngước lên, mờ đông tựa như phản bội ở khóe môi, hai mắt đen trắng rõ ràng ẩn chứa thấp thỏm.

"Hoàng. Hoàng thượng?" Nàng hồ không nguyên vẹn, vừa muốn đứng dậy, lại bị Kim Minh nhẹ nhàng đè lại: "Thanh phi, ngươi hưởng thụ đây! Thế nào? Ngươi không có quà tặng cho mẫu hậu ư?"

Hấn cười yếu ớt, trong ánh mắt thoáng hiện thần thái trên đùa, cũng từ từ nhấn mạnh hai chữ Thanh phi.

Như hấn dự đoán, sắc mặt Tiên Vu hơi đổi.

Trong lòng hấn cười thầm, bàn tay càng thêm thân mật vuốt đầu vai Liễu Nha, nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào trên người Liễu Nha.

"Ách." Liễu Nha ngẩn ra, thấy mọi người đều trông về phía nàng, nàng cắn cắn môi, quệt quệt mồm, sắc mặt giống như ánh rạng đông ngay lập tức biến đổi, biến đỏ đổi xanh, lúng túng không biết làm như thế nào cho phải.

Thanh phi. Kim Minh đang cố ý khiến nàng khó chịu!

"Xem ra ngươi thật sự không có quà tặng có thể tặng, nhưng mà nếu không có quà tặng, tại sao ngươi còn tới tham gia thọ yến?" Về đùa cợt trong ánh mắt nam tử càng đậm, đường cong trên khóe môi mãn chặt hơn.

"Ai nói ta không có!" Lòng háo thắng khiến Liễu Nha chột đứng lên, nàng lấy tay nhỏ bé đẩy mờ đông từ từ lục lọi ở trên người, sờ sờ chỗ kia chỗ kia, cuối cùng từ trong túi bên trái lấy ra nhẵn bạch ngọc ngày đó mò được ở đáy hồ: "Đúng, cái này là được!" Nói xong, nét mặt của nàng không cam lòng giống như chó bị đoạt xương, đây chính là một món bảo bối đáng tiền duy nhất nàng lấy được ở cổ đại, hôm nay tặng cho người khác thật có chút không bỏ được!

Sắc mặt đũa cọt của nam tử sau khi nhìn thấy nhẫn bạch ngọc kia thì bỗng nhiên biến đổi, hần chợt nắm lấy tay nhỏ bé của Liễu Nha, ngay cả thanh âm cũng thay đổi: "Người lấy cái này từ đâu?"

"A!" Liễu Nha kêu đau, tay nhỏ bé sắp bị bàn tay nam tử bóp đứt. "Là ta nhặt được trong hồ ở hậu viện Ngưng Hương cư!"

Kim Huy cảm thấy bên này khác thường cũng bước lên trước, nhưng mà khi trông thấy nhẫn bạch ngọc trong tay Liễu Nha thì sắc mặt cũng biến đổi.

"Hoàng huynh, chỉ là một chiếc nhẫn tương tự thôi, không cần quá ngạc nhiên!" Kim Huy tiến lên, giống như là muốn hoà giải, nhưng trong hai tròng mắt nam tử lại bắn ra bốn nhọn lạnh lẽo, hần lạnh lùng nhìn về Kim Huy: "Giống nhau? Tốt nhất là như vậy, để mẫu hậu lấy nhẫn bạch ngọc của mình ra đối chiếu xem! Kim Lang Vương triều, chỉ có một chiếc nhẫn Phụng, người có nhẫn Phụng, mới là mẫu nghi thiên hạ, nếu như trầm nhớ không tề, mười bốn năm trước, sau khi trầm phong Vân Nghiê là Thái tử phi, đã đeo chiếc nhẫn Phụng này vào trên tay của nàng, sau lại trở về trên tay mẫu hậu!" Kim Minh nói như vậy, ánh mắt không kiềm hãm được nhìn về Thái hậu, sắc mặt Thái hậu tối sầm lại, hơi có chút kinh hoảng.

"Mẫu hậu, người mất nhẫn Phụng sao?" Hần lạnh lùng mở miệng, ánh mắt sáng tỏ.

Thái hậu cả kinh trong lòng, đổi lại là người khác, nàng nói ngược lại là nàng ta ăn cắp diệt khẩu là tốt rồi, nhưng người nọ là Mặc Thanh Thanh, giết không được.

Thái hậu đứng dậy, cổ ra vẻ trấn tĩnh đi tới trước mặt Liễu Nha, lớn tiếng kêu khê một tiếng: "Thì ra là rơi vào Ngưng Hương cư, may nhờ Thanh Thanh nhặt lên, bằng không."

"Mẫu hậu, người thật là không cẩn thận!" Kim Minh cười lạnh, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua vẻ quý dị không muốn người biết.

Nhẫn Phụng là quốc bảo, mẫu hậu luôn luôn cẩn thận bảo quản, dùng sợi tơ hồng thắt ở trên cổ, nhẫn bất ly thân, làm sao có thể ném?

"Cám ơn Thanh Thanh, ai da, còn không biết vứt đi lúc nào, già rồi già rồi, đầu óc cũng không dùng được nữa!" Nàng ta cười lấy nhẫn từ trên tay Liễu Nha, ánh mắt cũng tối sầm lại.

"Nếu người tìm được nhẫn giúp mẫu hậu, vậy thì thưởng năm trăm lạng bạc!" Kim Minh lạnh lùng mở miệng, bàn tay từ từ ngừng kiềm chế Liễu Nha.

"Tạ Hoàng thượng!" Liễu Nha thờ phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên nhìn thấy Kim Huy giống như trách cứ liếc nàng một cái.

Kim Minh xoay người, lười biếng ngồi trên ghế rồng lẩn nữa, đột nhiên nhớ tới cái gì, hần cười từ từ nhìn về phía Hoàng Phủ Xa Nguyệt: "Ái phi, trầm từng nói sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho nàng, nói, nàng muốn cái gì, trầm sẽ cho nàng cái đó!"

Giọng điệu của hần thật dịu dàng, tròng mắt lại phát sáng làm cho người ta sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Kim Nhật giã giũa

Hoàng Phủ Nam lặng lẽ cho Xa Nguyệt một ánh mắt, Xa Nguyệt lập tức quỳ trên mặt đất: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tì không cần ban thưởng bất kỳ thứ gì, thật sự không cần!"

"Thật sự không cần, vậy thì không giống với cá tính của Nguyệt phi, không phải nàng nói nhìn mặt trầm à?" Hần chợt mang gương mặt tà mị tới gần mặt nữ tử, khẽ chạm vào hàm răng trắng, lạnh lùng cười.

"Hoàng thượng." Nguyệt phi lập tức nhắm mắt lại, ngừng thở, thân thể hơi ngả ra sau, cảm giác sợ hãi chưa từng có bao vây nàng ta từ đầu đến chân.

Ba ngày trước, sau khi đẩy Liễu Nha vào trong hồ, nàng ta sợ Liễu Nha tố cáo với Hoàng thượng, vì vậy lặng lẽ đi Ngự Thư Phòng.

Trong ngự thư phòng trống không, không thấy hành tung của Hoàng thượng, ngay cả Mặc Thương canh giữ Ngự Thư Phòng cũng không ở đó.

Xa Nguyệt mặc một thân tử y đứng ở trước Ngự Thư Phòng, nàng ta tự nhiên bị một loại tham bí* kích thích.

*Dò tìm bí mật.

Hoàng thượng chưa từng cho nàng ta vào Ngự Thư Phòng.

Nàng ta do dự chốc lát, từ từ đẩy cửa phòng ra, âm thanh ken két nhẹ nhàng gõ vào trái tim nàng ta. Ngự Thư Phòng bài biện như trong tưởng tượng của nàng ta, đơn giản, nghiêm trang, từng hàng sách, tấu chương chôn chặt, nàng ta đứng ở trước đề án, tưởng tượng ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt

Hoàng thượng, bộ dạng hần khổ cực phê duyệt tấu chương —— nhất định sẽ vô cùng mê người.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng động, nàng ta vội vàng xoay người, lập tức bị bức tranh mỹ nhân trên tường hấp dẫn tâm thần, nữ tử mặc vũ y đỏ thắm, nhẹ nhàng múa, bay lên trời, dưới thân thể của nàng, là đóa hoa nở rộ tươi đẹp, nhiều đóa, nhiều khóm, bị ánh nắng chiều nhuộm dần bầu trời, đỏ hồng, giống như Mạn Châu Sa Hoa nở rộ trên nước Vong Xuyên, hoa Bỉ Ngạn nhẹ nhàng hư vô.

Hình ảnh bức tranh cực kỳ đẹp, chỉ liếc mắt một cái, nữ tử hồng y kia sống động trước mặt, nhẹ nhàng tung bay. Chỉ liếc mắt một cái, Xa Nguyệt liền nhớ lại kỹ thuật nhảy kinh người của nữ tử xinh đẹp kia ở trong lòng.

Nàng ta biết thân thể của nữ tử nhất định không tầm thường, nhất định là người Hoàng thượng yêu tha thiết, càng như vậy, một loại khát vọng thật sâu lao lao bao phủ nàng ta, nàng ta phải làm nữ tử được Hoàng thượng quý trọng, nhất định phải.

Thượng Quan Vân nghệ, cái tên này cũng không xa lạ đối với người vào cung ba năm, huống chi Thái hậu là cô cô của nàng ta, sao nàng ta không biết, nhưng nàng ta thật không ngờ, nữ tử hồng y kia chính là Thượng Quan Vân nghệ!

"Nói, ngươi muốn cái gì?" Trong con mắt trong suốt của Kim Minh từ từ ngưng tụ rét lạnh làm người ta sợ hãi, lời nói lại dịu dàng khác thường.

"Hoàng thượng, nô tì thật sự không cần, nô tì" Thân thể Xa Nguyệt run rẩy mãnh liệt.

"Nàng không muốn chỗ ngồi Hoàng hậu ư?" Hần từ từ khắc ra vài chữ mê hoặc lòng người, Hoàng Phủ Xa Nguyệt bỗng nhiên mở to hai mắt.

Hoàng hậu. Nàng ta nằm mộng cũng muốn ngồi, nhưng. Nàng ta nhìn hai mắt yêu mỹ của nam tử phiếm hơi lạnh, hơi lắc đầu một cái, từ từ nhắm mắt lại, lắc đầu một cái.

"Hoàng Phủ đại nhân, hiện tại ngài cũng nhìn thấy, trầm sủng ái Nguyệt phi bao nhiêu, muốn lập nàng làm hậu, nhưng Nguyệt phi lại không thêm khát, cũng được, bữa tiệc hôm nay tới đây là hết, chuyện lập hậu, về sau bàn lại!" Nam tử thẳng lưng, lạnh lùng phát ổng tay áo.

"Dạ, Hoàng thượng!" Chúng thần quỳ xuống đất cáo từ.

Hoàng Phủ Nam buồn bức nhìn Xa Nguyệt một cái, trong lòng không nói ra được cảm xúc phiền muộn.

Hắn ta không phải phiền muộn ngôi vị hậu bị mất đi, mà là. cảm xúc của Hoàng thượng càng ngày càng khó dò!

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, trái tim mọi người treo trong một đêm, hàn huyên một hồi rồi ai đi đường nấy, Khúc Thủy đình sóng gợn lăn tăn gỡ bỏ trang trí phồn hoa, khôi phục về tĩnh lặng ban đầu, ở dưới ánh trăng, có vẻ vô cùng an tường.

Trở lại Ngưng Hương cư, một mình nằm ở trên giường, cẩn thận khâu chuỗi lại tất cả chuyện xảy ra tối nay, Liễu Nha bật ngồi dậy, phiền não hát đầu một cái.

Con buồn ngủ biến mất, chết người là càng ngày càng tỉnh táo, trong lòng giống như có vài tua dây quấn quanh ở trong lòng, không bỏ được, không chinh đốn được, nàng đi giày xuống giường, mở cửa sổ khép hờ ra, ngắm nhìn trăng ở chân trời, phiền não trong lòng giảm bớt.

Kim Nhật quả thật không xuất hiện, thọ yến của Thái hậu, ngày trọng đại như thế, hắn cũng không xuất hiện, trong đầu đột nhiên nhảy ra khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười ngây thơ của Kim Nhật, nàng đột nhiên cảm thấy đau lòng, cảm giác ấm áp đó, giống như ánh mặt trời nhưng đằng sau lại cất dấu bao nhiêu khổ sở. Kim Nhật, hắn rốt cuộc đã làm sai điều gì, khiến Kim Minh hận hắn tận xương như vậy?

"Cô nương, thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi thôi!" A Hà nhẹ nhàng gõ cửa phòng đi vào, trên mặt mang theo dấu vết ngủ say vừa tỉnh.

"Ngươi ngủ trước, ta không có buồn ngủ!" Liễu Nha phát tay một cái, tiếp tục ngắm nhìn vầng trăng cong soi sáng, thấy A Hà ra cửa, nàng mới từ từ chuyển mắt.

A Hà là người của Kim Huy, tới giám thị nàng, từ lúc A Hà vào cửa trở đi, khi cặp mắt quá phận ranh mãnh xoay vòng, Liễu Nha liền có cảm giác này.

Nàng nhất thời cảm nhận được tịch mịch trước nay chưa từng có, giống như ở trong hoàng cung này, nàng không có một người có thể nói chuyện.

Xa xa truyền đến mấy tiếng sói tru, từ xa tới gần, lộ ra vắng lặng làm người ta rét lạnh, sau khi sói tru, có vài viện tắt nến, hoàng cung to đùng đột nhiên yên lặng.

Trong viện kia có hai con Bạch Lang đáng yêu, trái tim Liễu Nha không nhìn được ấm áp, có lúc, động vật hòa dịu hơn nhiều so với người, mặc dù đó là lang, cũng khó thấy Bạch Lang Phần Lan, cao quý, xinh đẹp. Nàng không do dự tí nào, phủ thêm áo choàng, cầm đèn lồng ra khỏi gian phòng, dọc theo đường đi đi tới, cũng rất ít thị vệ tuần tra.

Dựa vào trí nhớ, Liễu Nha rốt cuộc tìm được vị trí Lang viên, dưới ánh trăng sáng ngời, Lang viên tựa như một hắc động khổng lồ sâu thẳm, dường như muốn cắn nuốt người vào trong.

Cửa chính Lang viên mở ra, khóa đồng nhiều vết rỉ sét lệch qua một bên.

Liễu Nha ngần ra, không nghĩ tới đã trở thế này, thậm chí có người cũng như nàng không ngủ được, muốn tìm con sói nói chuyện phiếm, nàng cười cười

tiến lên, nhẹ nhàng sờ soạng khóa đồng, lặng lẽ đẩy cửa ra một khe hẹp nhìn vào trong. Bên trong tối đen như mực, cũng không có bất kỳ tiếng động nào, vào lúc Liễu Nha muốn đẩy cửa mà vào, một phòng trong viện chợt bị người mở ra, bóng đen cao lớn từ từ bước ra từ trong phòng, một bóng dáng gầy thót tha đi theo sát phía sau, nhìn vóc người giống như một nữ nhân.

Liễu Nha theo bản năng thôi tất nển trong đèn lồng, chung quanh lập tức vùi lấp vào trong bóng tối, chỉ có chút ánh sáng trên bầu trời, mơ mơ hồ hồ có thể thấy rõ sự vật chung quanh.

"Người đi lúc này à?" Quả nhiên là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân mềm mại, dường như, đã nghe âm thanh này ở đâu đó. Liễu Nha hơi cau mày, trong ánh mắt thoáng qua kinh dị, ghé ở trên cửa nhìn vào bên trong.

Hình như nữ nhân bắt được tay của nam nhân.

Nam nhân không có mở miệng, chỉ lạnh lùng đẩy nữ nhân ra.

"Minh!" Nữ nhân bất mãn gọi nhẹ, Liễu Nha giật mình, trong lòng giống như bị cái gì kín không kể hở bao chặt, trong nháy mắt khó có thể hô hấp, vẻ mặt cứng đờ nhìn chăm chăm!

Là Kim Minh!

"Người nên đi về, nếu như bị mẫu hậu phát hiện người tự mình rời Lưu ly Cung, mẫu hậu sẽ hoài nghi!" Kim Minh quay người đứng chấp tay, lời nói trong trẻo lạnh lùng kinh người.

"Ta không, ta nói với Thái hậu là muốn lưu lại, người cho rằng thật sự là muốn bởi người sao? Ta nhớ người, Minh, ta." Nữ tử không thuận theo, nhẹ nhàng tựa thân thể vào trên bả vai nam nhân lần nữa.

Nam tử không nói, chỉ ngược mắt lạnh lùng ngắm nhìn ánh trăng, vẻ mặt buồn bã giống như trong ảo giác, hư vô mà nhẹ nhàng.

"Đúng rồi, tại sao nữ nhân kia còn sống?" Nữ tử trong ngực giống như nhớ tới cái gì, giọng nói chợt trở nên ác độc.

Nam tử hơi nhú mày, không nói như cũ.

"Minh, nàng ta nhìn thấy chúng ta." Nữ tử không tuân theo vỗ vỗ bộ ngực của hân làm nũng, nói.

"Thế nào? Người sợ? Sợ bị Kim Huy biết?" Kim Minh cười mỉa hoặc, bắt được tay nhỏ bé nũng nịu của nữ tử.

Một vài thứ ầm ầm nổ tung trong lòng, nổ làm Liễu Nha có chút ứng phó không kịp, Kim Huy. Mộ Dung Vân Cẩm? Tay nhỏ bé đột nhiên dùng sức đẩy cửa sắt xanh đen, cọt kẹt, cửa bị đẩy ra.

Hai ánh mắt lạnh lùng giống như lưỡi dao sắc bén bắn thẳng đến, thân thể Liễu Nha cứng đờ, xoay người chạy đi, đèn lồng đã sớm bị nàng vứt xuống từ lúc nào, bên tai truyền tới tiếng gió vù vù, bén nhọn và lạnh lẽo, hành lang dưới chân nàng kéo dài chẳng có mục đích, trong đêm tối tất cả bóng dáng đều bắt đầu trở nên mơ hồ.

Không biết chạy bao lâu, cho đến khi sau lưng không có âm thanh, lúc này Liễu Nha mới dừng lại, cong thân thể, đứng ở trên hành lang thờ hô hô, tay nhỏ bé vô lực ôm bụng, kinh hồn bạt vía nhìn về phía sau một cái.

Sau lưng không có bóng người.

Gió thổi hiu hiu, ánh trăng mát lạnh như nước, trong hoàng cung đều lâm vào trong bóng đêm, mơ mơ hồ hồ, giống như lưới không lồ từ trời phủ xuống đất.

Hắn chính là tà ma! Hắn thích giết người, thích chiếm đoạt, thích xem người khác thức dậy tình cảm chân thành, mà hắn, lấy được niềm vui thú từ trong đó —— lời của Kim Huy đột nhiên va chạm trong đầu Liễu Nha, một cảm giác vô dụng và tuyệt vọng chưa từng có giống như thủy triều tập kích thân kinh yếu ớt của Liễu Nha, nàng hô một tiếng ngã nhào trên đất, giống như con chó nhỏ trong thời tiết khô hạn, đuổi dài đầu lưỡi.

"Nha Nha", bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh của nam nhân, thân thể Liễu Nha đột nhiên cứng đờ, đôi tay chống đỡ trên đất hơi run rẩy.

"Nha Nha, hóa ra thật sự là người!" Bên tai thản nhiên thổi qua một trận gió, bóng dáng màu tím rơi vào tầm mắt của Liễu Nha, nam nhân cong thân thể áp sát về phía nàng, hô hấp nóng bỏng thổi lất phất ở trên mặt nàng, để cho nàng cảm thụ sự hiện hữu của hắn.

"Nha Nha!" Nam nhân nhẹ hô lần nữa, Liễu Nha bao phủ ở trong sự sợ hãi không lồ đột nhiên ngược mắt, trước mặt, là Kim Nhật mấy ngày không thấy vẫn tuyệt mỹ phiêu dật như cũ, ngũ quan hoàn mỹ, da thịt trắng nõn, sợi tóc tím mê người tum bay theo gió, đôi mắt trong suốt giống như nước hồ sạch sẽ không tạp chất, trong suốt như vậy, làm người ta an tâm như vậy.

"Là người?" Liễu Nha vui mừng hô một tiếng, áp đầu vào ngực Kim Nhật, chưa bao giờ giống như bây giờ, Liễu Nha vội vàng cần một người ôm trong ngực an ủi, nàng úp đầu thật chặt ở y phục nam tử, kêu khẽ: "Tiểu Nhật nhi, là người, là người, thật là tốt quá, là người, Tiểu Nhật nhi!"

Nàng sớm nên nghĩ tới, Kim Minh không thể nào gọi nàng là Nha Nha!

"Nha Nha." Tiểu Nhật nhi kéo dài âm thanh, "Hôm nay ngươi rất đặc biệt, thấy ta nhiệt tình như vậy!" Tiểu Nhật nhi cười, dịu Liễu Nha đứng lên.

Lúc đứng lên, Liễu Nha cảm thấy chân mình sắp mềm nhũn, trái tim giống như bị đào rỗng.

Mình, Kim Minh. Trái tim nàng hình như đột nhiên xa vời khi rời người kia!

"Nha Nha, không phải sợ, có ta đây, tất cả có ta!" Kim Nhật nâng niu đầu Liễu Nha trong lòng bàn tay, giống như đang cầm một viên trân bảo.

"Tiểu Nhật nhi, Tiểu Nhật nhi, ngươi biết không? Ta." Thiên ngôn vạn ngữ không biết dùng từ gì để nói, Liễu Nha chỉ cảm thấy hình tượng Kim Minh trong suy nghĩ giống như con tò he, từ từ ngã, lập tức đè ở trên người của nàng, làm nàng khổ mà không nói nên lời.

"Ta biết rõ, cái gì cũng biết, nhưng Nha Nha, không phải ngươi tin chắc trong lòng Minh có bóng dáng thiện lương sao? Nha Nha, ngươi phải kiên trì, nhất định phải kiên trì!" Kim Nhật nhẹ nhàng nắm tay Liễu Nha, lẩm bẩm mở miệng.

"Làm sao ngươi biết?" Liễu Nha kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn.

"Huy nói, trên thế giới chỉ có đứa ngọc như ngươi sẽ tin tưởng trong lòng Kim Minh còn có một người khác, ngươi là đứa ngọc, nhưng là đứa ngọc thiện lương nhất trên thế giới!" Khuôn mặt hắn tươi cười nhìn Liễu Nha, từ từ vuốt nhẹ đầu lông mày của nàng, cười mỉa hoặc: "Chỉ là ngươi đoán đúng rồi, đó không phải là bản tính của hắn, bản tính của hắn là thiện lương, hồn nhiên thiện lương tựa như Kim Nhật!"

Kim Nhật mở miệng vô cùng nghiêm túc.

Liễu Nha yếu ớt ngược mắt nhìn hắn, cười khổ: "Thật sao?"

"Đứng đứng đứng, Nha Nha, ngươi nhất định phải tin tưởng cảm giác của mình, không nên tin những gì chính mình thấy, Nha Nha, chỉ có ngươi tin chắc, mới có thể cứu vãn hắn, cứu vãn Kim Lang Vương triều!" Về mặt Kim Nhật lập tức kích động, hắn liếc mắt gật đầu một cái, thấy Liễu Nha suy yếu, ngay cả cơ thể gần như đứng không vững, hắn ngồi xuống ôm nàng lên, ngồi xuống trên núi giả, "Ngươi tỉnh táo lại trước, suy nghĩ kỹ xem trước kia Kim Minh đối với ngươi rất tốt, đối với ngươi là ngoại lệ, tin tưởng cảm giác của mình, nhất định phải tin tưởng!"

Hắn đặt đôi tay trên bờ vai Liễu Nha, đôi mắt đen chứa đựng khích lệ.

"Nhưng Tiểu Nhật nhi, trái tim của hắn thật đẹp như ngươi ư? Nhưng Mộ Dung Vân Cẩm." Liễu Nha lắc đầu, nàng cảm thấy thật sự không thể tiếp nhận, đó là thể từ mình huynh đệ ruột của mình, tại sao hắn có thể.

Nha Nha lắc đầu một cái, sắc mặt chợt tái nhợt làm cho người ta lo lắng.

Kim Nhật vừa muốn mở miệng, ánh mắt hắn đột nhiên tối tăm, nhàn nhạt liếc sau núi giả, sau đó hắn rũ mắt xuống, "Nha Nha!" Hắn nhẹ hô một tiếng, khiến cho Liễu Nha ngược mắt nhìn hắn.

Khi nàng giương mắt nhìn thẳng hắn, cặp mắt y hết đậm đen trong nháy mắt hút linh hồn của nàng vào, nàng nghiễm nhiên bị hắn kéo thẳng vào một mảnh sáng rỡ, bên tai vang lên âm thanh giống như thiên sứ lẩm bẩm nói nhỏ: "Nha Nha, tin tưởng mình, tin tưởng mình!"

Cảm giác mỗi một nặng nề giống như dời núi lấp biển cuốn tới, Liễu Nha nặng nề rũ rèm mắt xuống, đầu nhỏ lệch qua một bên cạnh.

Kim Nhật nhẹ nhàng đặt Liễu Nha ở trên núi giả, ngoái đầu nhìn lại, đột nhiên không thấy tinh khiết trong ánh mắt, trở nên lạnh lùng như băng: "Ngươi có thể đi ra!"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một bóng người màu trắng từ từ đi ra từ sau núi giả, ánh mắt điềm tĩnh, phong cách lạnh lùng xuất chúng, sau khi nhìn thấy màu tóc và mắt nam tử, trên mặt đột nhiên thoáng hiện không dám tin. "Ngươi." Ngón tay ngọc chỉ vào người ngày nhớ đêm mong trước mặt, Ngọc Triệt quả thật không tin tất cả những gì mình thấy.

Làm sao có thể, nàng ta thấy rõ ràng là Kim Minh, tại sao hiện tại. Nàng ta lập tức trở mắt ngay tại chỗ, dù tính tình nàng ta lạnh lùng, cũng bắt đầu khiếp sợ, sắc mặt hơi trở nên tái nhợt.

"Ngươi rốt cuộc vẫn đến!" Kim Nhật lạnh lùng nhìn Ngọc Triệt, trong lòng giống như không cam lòng, khóe miệng không vui nhếch lên.

Một động tác vênh miệng lên, khiến Kim Nhật xem ra không hề lạnh lùng nữa, giờ phút này, ngược lại hắn giống như là một hài tử ăn trộm bị phát hiện, trong ánh mắt có mấy phần bất đắc dĩ và bàng hoàng.

"Đúng, ta tới đây, chỉ vì ngươi, nhưng." Ngọc Triệt hít một hơi thật sâu, để cho mình tỉnh táo lại, từ từ tiến lên hai bước, lần nữa xác nhận sự tồn tại của nam tử trước mặt.

"Ngươi đều nhìn thấy tất cả?" Kim Nhật giương đôi mắt u oán làm bộ đáng thương nhìn Ngọc Triệt.

"Đúng!" Ánh mắt trong suốt làm cho lòng người đau, trái tim Ngọc Triệt trầm xuống.

"Đồng ý ta, không nói ra được không? Không thể nói cho ai, coi như không có gì xảy ra!" Kim Nhật thở dài sâu kín một cái, về mặt buồn phiền khiến nữ tử lo lắng, không đợi nữ tử gật đầu —— "Nếu như ngươi nói ra." Giọng Kim Nhật đột nhiên trở nên tàn nhẫn, "Coi như ngươi là Công chúa nước

Tiền Nô, ta bảo đảm, sẽ không nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai!"

Nữ tử ngẩn ra, đột nhiên bị giọng điệu tàn nhẫn của Kim Nhật dọa sợ hết hồn, nàng ta luôn luôn tinh táo cơ trí trực giác lắc đầu một cái, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì đã đồng ý.

"Vây thì tốt!" Kim Nhật thở ra một hơi, giống như rút cuộc yên tâm, tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Nha, từ từ đi về phía trước.

"Ngươi. . . ." Ngọc Triệt gọi hẩn lại, hàm răng nhẹ nhàng cắn môi anh đào, nàng ta thật sự không biết ứng đối chuyện này ra sao.

"Ngươi nên trở về nước, Kim Lang Vương triều không phải chỗ ngươi nên tới!" Kim Nhật không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt mở miệng, hơi nhếch môi, trông mắt trong suốt như nước quan sát Liễu Nha ngủ mê man một hồi, sai bước đi về phía trước.

"Trở về? Ngươi cũng đã biết, ta vì ngươi mà đến!" Nữ tử lẩm bầm mà nói, gió nhẹ thổi bay vạt áo trắng noãn của nàng ta, nhẹ nhàng như tơ, ở trong ánh bình minh luân chuyển, về mặt phiên muộn của nữ tử biểu lộ trên thế gian.

Kim Huy đứng ở trước cửa Ngưng Hương cư, neho mắt, lẳng lẳng nhìn nam tử đạp nguyệt mà đến, cười thầm, Kim Nhật giao nữ tử vào trong tay Kim Huy.

"Giao nàng cho ngươi, phải giúp ta chăm sóc nàng thật tốt!"

"Chẳng lẽ ngươi không muốn nói chuyện của mình cho nàng biết sao? Có lẽ, ý chí của nàng trở nên lớn mạnh, có thể giúp đỡ rất nhiều cho ngươi!"

"Không. Ta muốn cạnh tranh công bằng với Minh, cả đời này, ta chưa từng tranh đoạt cái gì với hẩn, ánh mặt trời, quyền thế, địa vị, còn có mẫu hậu, tất cả ta đều có thể nhường cho hẩn, nhưng Nha Nha không được, ta muốn Nha Nha thật sự thuộc về ta...ta muốn Nha Nha cam tâm tình nguyện!"

Ngẩng đầu, trong lúc vô tình thấy lá cây lẳng lẳng rơi xuống trong bụi, một hồi gió nhẹ vội vã xẹt qua, lá cây là lướt dùng hết sức lực cuối cùng nắm chặt vây cánh. Cuối cùng vẫn cuộn lên mây cái, rơi vào trong đám bụi.

Tính mạng của hẩn tựa như chiếc lá rụng, cho tới bây giờ đều là nước chảy bèo trôi, lần này, hẩn muốn chống lại.

Kim Huy nhìn trên khóe môi nam tử đầy kiên nghị, trầm mặc, chỉ cảm thấy trong lòng mẫn nguyện, để cho hẩn ta không thể nghiêng đổ.

"Thật xin lỗi." Nam tử xoay người đi về phía trước mấy bước, đột nhiên dừng lại, lẩm bầm mở miệng.

"Cái gì?" Kim Huy nhìn bóng dáng nam tử trong ánh trăng, kinh ngạc mở miệng.

"Chuyện Vân Cẩm. Thật xin lỗi." Kim Nhật rừ mắt.

Trong nháy mắt sắc mặt Kim Huy trở nên xanh mét, gân xanh hơi nhảy ở trên mặt, trầm mặc hai giây, hẩn ta nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, "Ngươi là ngươi, hẩn là hẩn, tất cả ta sẽ đòi hẩn!"

Gió im lặng thổi qua, Kim Nhật động động môi, cuối cùng vẫn im lặng, chấp hai tay sau lưng, hẩn từ từ đi về phía hồ hình thoi sau Ngưng Hương cư, ánh trăng trong sương mù, nước hồ xao động, sóng gợn lăn tăn, chiếu rọi trên mặt y phục màu vàng của hẩn.

"Mẫu hậu." Nam tử lẩm bầm, thân thể hạ xuống không tiếng động, nhẹ tựa trên lan can, bàn tay vuốt ve lan can, giống như vuốt ve trân bảo.

"Người đã nói, Nhật Nhi là hài tử ngoan, không cần tranh đoạt bất kỳ thứ gì với ca ca, cứ như vậy, làm tỉnh linh trong đêm tối, vui vẻ đơn thuần lớn lên. Nhưng mẫu hậu, hài nhi muốn nuốt lời rồi, bởi vì Nhật Nhi muốn lấy một thứ, nàng, là Nha Nha!" Nam tử nhẹ nhàng rừ rèm mắt xuống, ở dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, lông mi dài màu đen nhẹ nhàng vụt sáng, ở dưới ánh trăng tạo thành bóng râm nhàn nhạt, giống như bướm sơ sinh phe phẩy cánh bánh quế, đôi môi mông khê mím, tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Hẩn giống như là một hài tử bị uất ức, đang giải thích cho mình.

Ánh trăng nồng đậm từ từ tiêu tán, tia nắng ban mai rơi rải hi vọng ở chân trời, hẩn ngẩng nhìn, thật lâu không nhúc nhích.

Nơi xa, Mạc Thương nhìn ánh nắng ban mai bao phủ nam tử, trong lòng đông cứng lại. Màu tím và màu vàng kim luân phiên biến hóa, trên mặt nam tử từ từ trở nên khô sỡ, chống lại, thân thể khô sỡ khom thành trướng tôm lặn xuống trên mặt đất.

"Hoàng thượng!" Mạc Thương cắn môi mông thật chặt, vừa định tiến lên, bả vai đột nhiên bị một người ngăn lại.

"Để cho hẩn thử một chút, đây chính là kết quả chúng ta muốn, không phải sao?" Nam tử mặc trường bào màu tím cười nhạt một tiếng, trong ánh mắt nặng nề và mâu thuẫn lại bán đứng tình cảm của hẩn.

Hẩn cũng đang giãy giụa, thế nhưng cần phải trải qua giai đoạn đón nhận ánh bình minh.

"Vương gia, làm như vậy Hoàng thượng sẽ bị tổn thương, bọn họ." Mạc Thương khẽ mở miệng, âm thanh đè thật thấp.

Kim Huy hơi nhếch môi, đè nén lên tiếng: "Chờ một chút!"

Trời còn chưa có sáng hẳn, sớm mai vẫn còn như ẩn như hiện dưới tầng tầng mây, trời đất mênh mông từ từ bao phủ trong màu vàng nhạt. Khi mặt trời nhô ra đường chân trời, nam tử khổ sở giữa thân thể rớt cuộc từ từ thờ bình thường lại.

Ánh mặt trời chiếu lên sợi tóc vàng làm đau nhói cặp mắt của hai người, Kim Huy từ từ nhắm mắt lại, mặt nặng nề ẩn chứa thất vọng, khi mở mắt ra, mấy tuyến mặt trời mới lên hắt lên mái ngói lưu ly, xuyên qua hành lang sâu thẳm, bóng dáng kia rơi vào trong hồ nước, nụ cười ưu nhã dịu dàng chiếu rọi sáng rõ giống như cảnh xuân, tất cả đều không có thay đổi, Kim Minh là Kim Minh, hắc là hắc, đó là nam tử cười lên nhẹ nhàng dịu dàng.

"Đi đi!" Hắc nói xong, từ từ xoay người, dặm chân đi về phía mặt trời mọc.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Kim Minh tức giận

Mạc Thương tiến lên, hơi do dự, đột nhiên ra tay đánh mạnh vào trên cổ nam tử, nam tử mở hôi róc rách bỗng nhiên vui lấp ở trong hôn mê.

Mạc Thương nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói nhỏ: "Chủ Thượng, xin lỗi, ta làm như vậy cũng là vì Bảo vệ người!" Hắc ta nói xong, dùng sức ôm lấy nam tử, thừa dịp sắc trời còn chưa sáng hẳn, đi về Dẫn Thiên cung.

Ánh nến tắt lại sáng, nến đỏ đổi từng cây lại từng cây, cho đến khi mặt trời hơi nhú, sáng sớm không khí trong lành làm nến đỏ dập tắt, lúc này Ngọc Triệt mới từ từ ngược mắt, thức trắng một đêm, giống như cuối cùng cũng thoát khỏi hồi tưởng.

"Hoàng muội, mắt của người. Người một đêm không ngủ à?" Tiên Vu bước vào gian phòng, trông thấy trên mặt nữ tử dày đậm quầng thâm, không khỏi khẽ giật mình.

Nữ tử ngược mắt, cười thẳm lạnh, hai tay chống ở trên bàn, từ từ ngồi thẳng lên.

Hai chân đã sớm chết lặng, nàng ta lại không có chút cảm giác.

"Ta đỡ người!" Tiên Vu tiến lên, sẵn sóc diu đỡ nàng ta đến trên giường.

"Hoàng huynh, người tìm ta có việc ư?" Ngọc Triệt nhẹ nhàng đắp hai chân chết lặng, nhàn nhạt ngược mắt nhìn hắc ta.

Tiên Vu hơi sững sờ, do dự giây lát: "Hoàng muội, ta thấy chúng ta nên trở về nước thôi, tình thế tối hôm qua người cũng thấy, Kim Lang Vương cũng không có thành ý kết thân với nước ta, mặc dù nước ta yếu, nhưng cũng không sợ hắc, huống chi lần này là hắc đuổi lý, đầu tiên là gặp phải tập kích ở biên giới nước hắc, hiện tại lại muốn thoái hôn trước mặt mọi người, hắc cho là nước Tiên Nô chúng ta dễ ức hiếp lắm phải không? Chúng ta trở về!"

Tiên Vu thở phì phò mở miệng.

"Hoàng huynh, người ngồi xuống trước đã!" Ngọc Triệt ngược mắt nhìn sang nam tử tức giận đỏ mặt, hơi mím môi cười một tiếng, nhẹ nhàng giật nhẹ vạt áo của hắc ta.

"Hoàng muội, ta thật sự không có lòng bao la như người, chuyện này chúng ta phải nhanh chóng giải quyết, ngày mai sẽ là ngày đại hôn, chúng ta đi từ hôn trước dù sao cũng hơn để Kim Lang Vương tùy tiện đuổi chúng ta đi, huống chi." Tiên Vu dừng lại, chuyển con mắt hỏi nàng ta: "Hắc là nam nhân người muốn à?"

Ngọc Triệt từ từ gật đầu một cái, lại từ từ lắc đầu một cái, hai mắt xanh thẳm giống như biển rộng dần dần lộ ra mê mang và thất vọng.

"Người vừa gật đầu vừa lắc đầu là thế nào? Ai da, người làm ta vội muốn chết!" Tiên Vu không khỏi gấp đến độ dặm chân tại chỗ.

"Hoàng huynh, tính tình của người chính là như vậy, gặp chuyện luôn thiếu kiên nhẫn, chúng ta còn có một ngày, lửa thực sự cháy đến nơi cũng không phải gấp!" Ngọc Triệt lạnh nhạt mở miệng.

"Người." Tiên Vu vẫn gấp gấp như cũ, đi tới đi lui ở trong phòng.

Ngọc Triệt từ từ chuyển con mắt, xuyên qua cửa gỗ khắc hoa ngưng mắt nhìn bầu trời của Kim Lang Vương triều, mặt trời mọc rồi, ánh mặt trời ảm áp chiếu sáng cả vùng trời, chiếu vào trái tim ảm áp. Một lần tình cờ, thể nhưng làm nàng ta chính mắt thấy quá trình nam tử lột xác, nam tử chính là một điều bí ẩn, lại càng làm cho nàng ta khó có thể vứt bỏ.

"Hoàng huynh, phái người đi điều tra về lịch sử của Kim Lang Vương triều, ta muốn biết một chút." Nàng ta dừng lại, trầm mặc.

Tóc dài màu vàng kim như tơ lụa lóe sáng, như là nước lã lã chảy xuôi trên người của hắc, lướt qua trường bào sợi tơ màu đen, vẫn tràn ra trên

giường tơ vàng. Tròng mắt xanh u tối, ánh mắt mơ hồ lộ ra một vẻ như gần như xa, giống như chỉ gần trong gang tấc, rồi lại xa cuối chân trời.

"Hoàng thượng!" Mạc Thương tiến lên, cung kính hành lễ.

"Trẫm nhớ, tối hôm qua hẳn là ở Lang viên chứ?" Nam tử từ từ nheo mắt, liếc Mạc Thương hạ mắt cúi đầu một cái.

"Dạ, Hoàng thượng, tối hôm qua có thích khách vào Lang viên, Hoàng thượng bị thích khách đánh ngã xỉu, là Mạc Thương mang Hoàng thượng trở về!" Mạc Thương đã sớm nghĩ kỹ lý do, ứng đối cũng biết hợp lý.

"Thích khách? Một thích khách im hơi lặng tiếng có thể đánh ngã trẫm?" Kim Minh lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, trong mắt khó nén hoài nghi.

"Phải Nhìn bản lĩnh, chắc là." Mạc Thương dừng lại.

"Mặc Trạc?" Giọng của Kim Minh đột nhiên trở nên tàn nhẫn, trên thế giới này, người có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng hắn cũng chỉ có Mặc Trạc!

"Dạ!" Mạc Thương nhẹ giọng đáp, một loại chột dạ khiến đỉnh đầu hắn rù xuống đất thấp hơn.

"Bất được không?" Nam tử nhẹ nhàng chuyển con mắt nhìn Mạc Thương, mặc dù biết bản lĩnh của Mặc Trạc, tỷ lệ này cực kỳ bé nhỏ, nhưng mười năm rồi, hắn ngược lại muốn nhìn xem, gia hỏa vẫn dấu kín ở trong bóng tối kia, nếu như bị vạch trần mặt nạ, tháo xuống nguy trang, là một người nam nhân như thế nào!

"Hoàng thượng. Thuộc hạ."

"Được rồi, ta đã biết, bận rộn cả đêm, người cũng mệt mỏi, hãy lui xuống nghỉ ngơi đi!" Kim Minh nhàn nhạt phát tay một cái, không kiên nhẫn nói.

"Dạ, Hoàng thượng!" Mạc Thương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim rốt cuộc tạm dễ xuống, mệt nhọc cả đêm, bước cũng hơi lè mè.

Tròng mắt dần dần phủ lên một tầng ánh sáng u ám, nam tử ngồi ở giữa ánh nắng mới lên, bóng dáng lạnh lùng giống như ảo giác.

Sáng sớm, Mộ Dung Dẫn cùng với Hoàng Phủ Nam, U Dạ La vào cung, dâng tấu chương liên danh lên Hoàng thượng.

U Dạ La vốn còn hơi do dự, nhưng là trải qua chuyện tối hôm qua, sáng sớm, không cần Mộ Dung Dẫn tới cửa, chính hắn ta tự động tìm tới.

Hắn ta không sẽ cười ai ngoại trừ nữ tử kia.

Một áp lực vô hình do người ngồi trên vị trí cao kia từ từ phóng xạ bắn ra khiến mỗi người trong ngự thư phòng cảm như hén, ngay cả thờ hồn hén cũng không dám thở mạnh, hơi thở trên người nam tử tối tăm càng ngày càng đậm, mây rậm càng ngày càng cao, lòng của mọi người cũng càng treo càng cao.

"Hoàng thượng, là Kim Lang Vương triều chúng ta muốn rước dâu trước, nếu như giả Công chúa cho người khác, sợ rằng sẽ bị mọi người chỉ trích, nói Kim Lang Vương triều chúng ta nói không giữ lời, hưởng chi cho tới nay quan hệ giữa nước Tiên Nô và nước ta đều vô cùng căng thẳng, nếu như Hoàng thượng khư khư cố chấp." Mộ Dung Dẫn hơi dừng lại, ba người cùng nhau quỳ trên mặt đất, "Kính xin Hoàng thượng nghĩ lại!"

"Nghĩ lại?" Nam tử mím môi cười mỉa hoặc, ánh mắt lạnh lùng rơi vào tấu chương rậm rạp chằng chịt, trên đó ký tên hình thái khác nhau, văn võ cả triều hơn một trăm người ký tên, nghĩ lại, bọn họ rõ ràng là đang bức bách hắn đi vào khuôn khổ!

"Các người đều đã thương nghị xong, tại sao còn phải tấu xin trẫm? Mộ Dung Dẫn, trẫm thật sự đánh giá thấp người, thậm chí ngay cả Hoàng Phủ đại nhân cũng bị người thu phục, thế nào? Hoàng Phủ đại nhân, người không muốn làm quốc trượng à? Người cũng đã biết, hiện tại Nguyệt phi là người được trẫm sủng ái nhất!" Hắn từ từ nheo mắt, con mắt xanh giống như cỏ xỉ rêu híp lại thật nhỏ, nghênh ngang nhìn Hoàng Phủ Nam, nhàn nhạt tán mát ra mỉa hoặc, làm bọn họ càng nhìn về phía trên càng thấy nguy hiểm, càng thấy mê người!

"Hoàng thượng, vi thần tự biết nữ nhi ngu dốt, bàn về về thủy mị, tài nghệ hay tất cả đều không phải đối tượng tốt nhất để làm hoàng hậu, hôm qua Ngọc Triệt Công chúa vào triều, tài nghệ độc tấu một khúc tỳ bà trấn áp hoa thơm cỏ lạ, tính tình Công chúa lại ôn hòa, tri thư đạt lễ, tao nhã lịch sự, nếu như phong Công chúa là Hoàng hậu, vậy thật là phúc của Kim Lang Vương triều ta!" Hoàng Phủ Nam cung kính quỳ trên mặt đất, trong lời nói, vui lòng phục tùng, không có một tia sơ hở.

"Thật sao?" Kim Minh lạnh lùng chau chau mày, lại nhìn U Dạ La, mặc dù hắn ta chưa từng mở miệng nói câu nào, nhưng đôi môi mím chặt tạo thành đường cong kiên nghị, hai hàng lông mày vừa đen vừa rậm hơi gây nhẹ, mặc dù liếm mắt cúi đầu, nhìn như nhu thuận, sống lưng lại ưỡn lên thẳng tắp, vẻ hơi cương quyết bước bình.

"Hoàng thượng anh minh, những câu cự thần nói là thực!" Hoàng Phủ Nam cúi người bầm.

"Nếu đã vậy, trước hết ba vị khanh gia hãy bình thân, cho trẫm suy nghĩ một lát!" Kim Minh cười nhạt một tiếng, không biến sắc.

"Tạ Hoàng thượng!" Ba người liếc nhau một cái, thấy Hoàng thượng không có phản đối ra mặt, không khỏi vui mừng như ong mề, sau khi quỳ xuống đất hành lễ, rồi rút lui ra ngoài.

Huy vương phủ, lá cây rơi đầy trên phiến đá xanh trên hành lang, gió vừa thổi, hồng hồng một mảnh giống cánh hoa, bắt đầu chông chát từng mảnh, âm

thầm đi động.

Kim Huy lẳng lẳng ngồi ở giữa lá cây dây đầy, động cũng không động, lá cây đỏ hồng rơi xuống đầu hắn ta, phủ hắn ta nửa mình nửa mặt.

Mộ Dung Vân Cẩm trở về phủ, lo lắng trùng trùng đi tới viện, xa xa nhìn thấy Kim Huy, mi tâm hơi nhăn một cái, vừa muốn xoay người, chỉ nghe thấy nam tử nhàn nhạt mở miệng nói: "Thế nào? Không muốn hàn huyên một chút sao?"

Mộ Dung Vân Cẩm sững sờ, lo lắng xoắn khấn găm ở trong tay, do dự tiến lên: "Vương gia, hôm qua bởi Thái hậu đánh bài trễ, hiện tại Vân Cẩm hơi mệt, nếu như Vương gia không có chuyện quan trọng, Vân Cẩm muốn đi nghỉ ngơi!"

"Người dĩ nhiên mệt mỏi, đêm hôm khuya khoắt, tình chàng ý thiếp, đã lâu không gặp, tự nhiên mệt mỏi!" Kim Huy lạnh lùng liếc nữ tử, mở miệng âm dương quái khí.

"Người. Người nói vậy gì đó? Vương gia, xin đừng ngậm máu phun người!" Mặt Mộ Dung Vân Cẩm đột nhiên đỏ lên, nàng ta bước bịch bịch xuống bậc thang, mấy bước đi tới trước mặt Kim Huy, nhỏ giọng nói.

"Người sợ cái gì? Ta cũng không sợ vương phi của mình cho ta cầm sừng trâu, người sợ cái gì?" Kim Huy hơi hạ tầm mắt, giơ tay lên lấy trà trên bàn đá, từ từ uống một ngụm, vẻ mặt tự tại thật ra khiến Mộ Dung Vân Cẩm càng thêm lo lắng.

"Kim Huy, người nói chuyện thì phải chịu trách nhiệm, tối hôm qua Thái hậu muốn ta ở lại, người đã đồng ý, hôm nay người lại dờ chừng gì vậy?" Mộ Dung Vân Cẩm thờ phỉ phò đặt khăn găm trên bàn đá, hai con mắt tròn trịa nhìn chằm chằm Kim Huy.

"Ta cũng không có nói cái gì, hai năm vợ chồng, chúng ta bằng mặt không bằng lòng, thật ra thì người làm cái gì, trong lòng ta vẫn nắm chắc, cho nên mọi người đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, ta đã viết xong hưu thư, để lại ở trong phòng ngủ của người, dọn dẹp một chút đồ đi, từ nay về sau, người đi cầu độc mộc của người, ta đi đường Dương quan của ta, ai cũng không thua thiệt ai cả!" Biểu tình trên mặt nam tử thanh đạm như cũ, gương mặt cũng không vì lời nói kích động của nữ tử mà có bất kỳ xao động nào.

"Người nói cái gì?" Mộ Dung Vân Cẩm đứng ở trước mặt nam tử, lá cây bay xuống, giống nhau hạnh phúc dễ như trở bàn tay của nàng ta.

Kim Huy cũng không lên tiếng nữa, chỉ từ từ đứng lên, phui lá rụng trên người xuống, đôi tay từ từ gác tại sau lưng, thông thả ung dung vào phòng của hắn ta.

Trên bàn đá, nửa tách trà xanh, sách bên cạnh viết hai chữ Lang viên to đùng.

Sắc mặt Mộ Dung Vân Cẩm đột nhiên xanh mét!

Mộ Dung phủ trang trí hoa lệ, Mộ Dung Dẫn mặt mày hớn hờ giải thích với phu nhân chuyện chứng kiến ở Ngự Thư Phòng hôm nay, mặc dù Hoàng thượng không có đồng ý lập tức, nhưng toàn bộ văn võ bá quan thượng triều đều ký tên đồng ý, áp lực lớn mạnh, không sợ Hoàng thượng không khuất phục.

Mộ Dung phu nhân tuổi gần năm mươi thấy hắn ta vui mừng, vì vậy tự mình xuống bếp làm hút điểm tâm nhỏ, mới vừa muốn thưởng thức, cửa phòng khách liền bị người đẩy ra, Mộ Dung Vân Cẩm khóc lóc rồi rít xông vào: "Cha, mẹ, các người nhất định phải làm chủ cho nữ nhi!"

Nữ nhi tóc tai bù xù áo không đủ che thân hù Mộ Dung phu nhân kinh sợ, bạch, toàn bộ điểm tâm nhỏ mới vừa ra lò tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Đêm khuya yên tĩnh, trong phòng của Mộ Dung Vân Cẩm không ngừng truyền ra tiếng khóc thút thít, Mộ Dung Dẫn nặng nề than nhẹ một tiếng, bàn tay vỗ vào trên ghế thái sư, ngón trỏ run rẩy chỉ vào gian phòng nữ nhi tức giận nói không ra lời.

"Lão gia, lão gia, xin ông bớt giận, hôm nay đã như vậy, chúng ta nên mau sớm nghĩ biện pháp!" Mộ Dung phu nhân nắm tay ông bao chặt trong lòng bàn tay, dịu dàng khuyên lơn.

"Nghĩ biện pháp? Bà nói thử xem, rốt cuộc có biện pháp gì, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, đừng nói uy vọng mấy năm làm quan của tôi không còn, nhà Mộ Dung chúng ta vĩnh viễn không có thể diện ở Kim Lang Vương triều! Đều tại bà, dạy dỗ được nữ nhi tốt!" Mộ Dung Dẫn hàm hừ mở miệng.

"Chuyện này không thể trách Vân Cẩm của chúng ta hoàn toàn, đều là Hoàng thượng không tốt, quyền rũ em dâu, Hoàng thượng. . . ." Mộ Dung phu nhân vẫn chưa nói hết, lập tức bị Mộ Dung Dẫn che miệng: "Bà à, nên bớt tranh cãi một tí, Hoàng thượng là người có thể tùy tiện nói hay sao?"

"Nhưng Vân Cẩm và Kim Huy chưa từng là phu thê thực sự, ngược lại với Hoàng thượng. . . ." Mộ Dung phu nhân sâu kín thờ dài, trên mặt che phủ mây mù.

"Một nữ không thể hai phu, mặc kệ Vân Cẩm và Huy vương có là phu thê thực hay không, nàng là Vương phi do Huy vương gia cưới về, hôm nay bị hưu về nhà, chẳng lẽ bà còn muốn lão già này vác mặt mo cầu xin Huy vương hay sao?" Mộ Dung Dẫn nặng nề thờ dài nói.

"Không cầu Huy Vương gia có thể cầu Hoàng thượng, Hoàng thượng nên phụ trách với Vân Cẩm của chúng ta, lão gia, bây giờ ông lập tức vào cung dâng tấu, tìm Hoàng thượng đòi một công đạo cho Vân Cẩm của chúng ta!"

"Công đạo? Hoàng thượng ý định khó dò, hi vọng vô thường, công đạo, bà nói thật dễ dàng, chuyện này bà muốn lão phu mở miệng như thế nào? Gia môn bất hạnh!"

"Vậy cũng phải giải quyết, thời gian lâu, chuyện Vân Cẩm bị hưu sẽ bị người ta biết, sợ rằng đến lúc đó thật sự là gia môn bất hạnh!"

Mộ Dung Dẫn lâm vào trầm mặc.

Ngự Thư Phòng, Kim Minh dựa nghiêng ở trên giường mềm, từ từ híp mắt, vẻ mặt lười biếng mà hấp dẫn. Trước văn án, Mộ Dung Dẫn đeo mặt nạ mang chuyện Huy vương hưu thê kể lại từ đầu tới đuôi một lần.

Nguyên nhân hưu thê, Mộ Dung Dẫn dĩ nhiên phải nhấn mạnh, nếu Hoàng thượng làm ra, sẽ không sợ không thừa nhận.

"Thật sao? Thật đúng là không nghĩ tới!" Khóe môi từ từ cong lên, lộ ra một vẻ hứng thú, trên mặt Kim Minh giống như đang nghe một câu chuyện cũ của người khác, không hề gợn sóng, nhìn Mộ Dung đại nhân có chút kích động, nụ cười khóe môi hẳn không nhận được càng thêm sâu không lường được.

Mộ Dung Dẫn bị những lời này của Kim Minh làm tức đến thiếu chút nữa thổ huyết, không nghĩ tới, nữ nhi và Hoàng thượng thông dâm, bị Huy vương gia hưu, chuyện cũng phát triển đến trình độ không chịu nổi, Hoàng thượng thế nhưng không có chút khó chịu!

"Còn Huy vương gia? Đối với chuyện này hẳn cũng chưa nói gì? Có câu nói, bất kể thông dâm bắt tại trận, bất tặc nhất định phải có tang***, chẳng lẽ hẳn tận mắt nhìn thấy Vân Cẩm thông dâm với người ta rồi sao?" Kim Minh cười ngông cuồng.

*** tang vật, vật chứng.

Trong lòng Mộ Dung Dẫn căm hận, bất kể thông dâm, ai dám đi bắt gian Hoàng thượng? Xem ra chuyện này chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng!

"Mộ Dung đại nhân, nếu không có chứng cứ, vậy tại sao Kim Huy lại chỉ trích Vân Cẩm thông dâm? Theo trẫm, người đi gọi Kim Huy tới đây, trẫm sẽ phân xử thay các người!" Kim Minh cười tà mị, Mộ Dung Dẫn lại tức giận thổ huyết, loại chuyện này đã là âm mưu, còn phải tới đối chất với nhau, nữ nhi của mình cũng chính miệng thừa nhận, còn đối chất cái gì? Hẳn ta hăm hừ quý trên mặt đất ho khan kháu đầu ba cái, phẩy tay áo bỏ đi, chuyện đi này, Mộ Dung Dẫn cấp hòa công tâm, bệnh không dậy nổi, mấy ngày liên tiếp không có vào triều, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Sau khi Mộ Dung Dẫn đi, Kim Minh hơi nhướn lông mày, mím môi cười một tiếng. Kim Huy, hẳn ta rốt cuộc không nhận được rồi! Được, rất tốt, hẳn chờ chính là một ngày này, Kim Lang Vương triều, hẳn nhất định phải quây Kim Lang Vương triều đến long trời lở đất!

"Hoàng thượng, Công chúa Tiên Nô cầu kiến!" Mộ Dung Dẫn mới vừa đi, Trương Anh đã tới bẩm báo, Kim Minh hơi ngẩn ra, hơi nheo mắt lại, tối hôm qua mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng ý định của Công chúa Tiên Nô kín đáo, không phải người thường có thể so bì, lưu lại cuối cùng là phiền phức.

Hắn cười nhạt một tiếng, giống như quyết định được chủ ý, xoay người, lạnh lùng nói: "Tuyên!"

Ngọc Triệt vào Ngự Thư Phòng, một thân trắng nõn như cũ, gần tới ánh mặt trời hơi yếu xuyên qua cửa gỗ tinh xảo chiếu vào, rơi vào áo nàng ta, tạo thành tầng vàng kim nhàn nhạt.

Sau khi nàng ta hành lễ, lẳng lặng nhìn nam tử trước mặt, mím môi hơi cười cười. "Hoàng thượng còn nhớ rõ chuyện tối ngày hôm qua chứ?"

"Tối hôm qua? Chuyện gì?" Kim Minh ngẩn ra, không hiểu ngược mắt nhìn nàng ta.

"Chẳng lẽ Hoàng thượng quên rồi sao?" Mặc dù hôm nay Ngọc Triệt chuẩn bị mục đích tốt, nhưng không có nghĩ đến vừa mở trường, Hoàng thượng thế nhưng không thừa nhận chuyện canh ba hôm qua vô tình gặp được ở trong ngự hoa viên.

"Công chúa là chi tối hôm qua ở Khúc Thủy đình sao? Công chúa nói muốn mình chọn lựa người gả?"

"Xuất giá? Khúc Thủy đình?" Ngọc Triệt âm thầm suy nghĩ hai giây, chỉ hơi trở mắt, rất nhanh liền cười như hoa, "Hoàng thượng nói rất đúng, Ngọc Triệt và Hoàng thượng nói chính là chuyện này!"

"Công chúa ngược lại sáng suốt, so với những đại thần sáng suốt kia, Công chúa nói thẳng là, bất luận Công chúa đề nghị vài người với trẫm, trẫm có thể làm chủ cho người!" Kim Minh cười nhạt, nữ tử tự đánh trống lui đường, hẳn vui mừng còn không kịp!

"Nếu như Ngọc Triệt nói, người muốn gả là Hoàng thượng người?" Ngọc Triệt đột nhiên dừng cảm ngược mắt nhìn hắn, đôi mắt nàng ta như kim hoa, giống như chấm nhò trong bóng đêm, phát sáng nhàn nhạt, yên lặng thổi gió. "Mặc dù người thân là nhất quốc chi chủ (vua một nước), nhưng dù thế nào thì cũng không thể tự mình làm chuyện mình muốn, không thể muốn người trong lòng mình thích, không thể đến nơi mình muốn đến, những chuyện cầu thân người khác, bao gồm cả người, lại có thể không vì mục đích chính trị? Có điều người và bọn họ không giống nhau, bọn họ có thể hy sinh lợi ích chính trị, mà ngài thì luôn gây gổ!" Nàng ta bước lên trước, "Đây là số mạng của ngài, cũng là số mạng của Ngọc Triệt, nhất quốc chi chủ đều là thân bất do ki, hoàng chi ta là một nữ tử yếu đuối, sinh ra được chính là lợi thế của phụ hoàng. Có lẽ là như vậy, đối mặt với người đồng mệnh tương liên, ta càng muốn ở lại Kim Lang Vương triều, không bằng chúng ta làm một trao đổi, trao đổi với nhau thứ ngài muốn!"

Kim Minh từ từ ngược mắt, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua kinh ngạc, cho tới bây giờ không có nữ tử nào dám nói chuyện với hắn như vậy, trao đổi? Một danh từ rất mới mẻ.

"Người biết trẫm muốn cái gì?" Hắn lạnh lùng mở miệng, con mắt đen như sao.

"Biên giới hòa bình! Ngày mai là ngày đại hôn của chúng ta cứ tiến hành theo lễ thường, chỉ là ngài không cần phải cung chiêu ta vì nghĩa vụ, chỉ cần cho ta một chỗ ở, ban thường cho ta quyền lợi tự do ra vào ở trong cung, nếu như một ngày kia ta tìm được người trong lòng mình, vậy thì Hoàng thượng, trao đổi của chúng ta sẽ kết thúc, ta vĩnh viễn biến mất khỏi hoàng cung, chỉ là ngài yên tâm, chỉ cần ta còn sống, nước Tiên Nô vĩnh viễn giao hảo với Kim Lang Vương triều. Hoàng thượng nói xem, kế sách của ta có được hay không?" Ngọc Triệt cười nhẹ nhàng, ảm áp, thanh nhã, dịu dàng, nhưng không biết sao nhìn vào trong mắt Kim Minh lại có chút khó chịu.

"Được, làm theo ý người, chỉ là trăm đột nhiên có hứng thú đối với người!" Kim Minh từ từ đến gần nữ tử, nhẹ nhàng ngửi mùi ngọc lan thơm ngát trên người nàng ta.

"Hoàng thượng, không nên quên ước định của chúng ta!" Nữ tử nhẹ nhàng thoát khỏi nắm tay của hắn, cười nhạt một tiếng, nụ cười xinh đẹp xuất trần, giống như một đóa hoa sen từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, để cho trong lòng người càng thêm muốn dò xét đến cùng.

Thân là nữ tử thông minh, Ngọc Triệt càng biết lợi dụng vốn liếng của mình!

Ra khỏi Duẫn Thiên cung, trong lòng Ngọc Triệt mặc dù mừng thầm, nhưng có một chuyện cuối cùng không rõ, trong lòng nàng ta thủy chung không yên lòng, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ chỉ có một người biết đáp án, vì vậy trực tiếp đi bên ngoài cung.

Huy vương phủ, Kim Huy đi vào phòng ngủ, vuốt ve giường lạnh như băng, trái tim không khỏi thoáng qua phiền muộn. Hắn và Mộ Dung Vân Cẩm mặc dù không phải phu thê thực, nhưng dù sao sinh sống trong viện hai năm, hôm nay người đi nhà trống, gió đêm lạnh lẽo, thổi vào làm lòng người càng thêm thê lương.

Hoàng Phủ Xa Nguyệt, Mộ Dung Vân Cẩm, hai người đều là nữ nhân của hắn, nhưng hôm nay lại. Hắn ta chợt nhú mày, oán hận trong ánh mắt bắt đầu cháy rừng rực, ưu nhã lúc trước trên mặt nam tử đã không thấy, hắn ta bước nhanh đến phía trước, hung hăng gạt chân găm máu lam xuống đất, sau đó đập mạnh hai chân.

Có lẽ Kim Nhật nói rất đúng, né tránh sẽ chỉ làm Kim Minh càng thêm được voi đòi tiên, hắn muốn phản kích, phản kích nặng nề, hắn không tin, không tin số mạng của Kim Lang Vương triều đều bị một mình Kim Minh nắm giữ trong tay ngày này qua ngày khác, hắn cũng là con cháu của Kim Lang Vương triều, hắn không thể vĩnh viễn ẩn núp trong bóng tối làm một vật thay thế, làm một Thủ Hộ Giả!

Kiên nghị đột nhiên khuếch tán ở trên mặt của nam nhân.

"Vương gia, Công chúa Tiên Nô đến viếng thăm, nói là có chuyện quan trọng và muốn thương lượng với Vương gia!" Nhưng Thiên từ từ gõ cửa phòng nhỏ giọng nói.

"Ngọc Triệt? Nàng ta tới làm gì?" Kim Huy ngăn ra, hắn ta dường như không có cái gì lui tới với Ngọc Triệt Công chúa!

"Vương gia có gặp hay không?" Nhưng Thiên nói năng thận trọng, chỉ sợ chọc Kim Huy giận.

"Gặp, mời nàng ta đi phòng khách!" Kim Huy không do dự tí nào, từ từ sửa sang lại áo nhỏ giọng nói.

"Dạ, Vương gia!" Nhưng Thiên lĩnh chỉ đi trước.

Trong phòng khách, Ngọc Triệt ngồi ngay ngắn ở vị trí khách quý, từ từ ngược mắt quan sát bài trí của Vương phủ, thấy Kim Huy tiến đến, không khỏi hơi khom người hành lễ.

"Công chúa đại giá đến thăm, không biết là có chuyện quan trọng gì?" Kim Huy mở miệng khách khí, nụ cười trên khóe môi vĩnh viễn đối trá xa cách như vậy.

Ngọc Triệt hơi cười cười, đối mặt với Kim Huy, nàng ta cũng dứt khoát, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Không biết Vương gia có thấy được lúc Hoàng thượng ngủ qua đêm, sợi tóc màu tím nhạt, hai mắt y hết đậm đen, tính tình khác xa nhau."

Kim Huy ngăn ra, trong ánh mắt nhanh chóng xông ra cảnh giác, hắn ta nhận ngay lúc đầu một cái: "Công chúa thật biết nói đùa, chỉ sợ người hoa mắt? Tóc của Hoàng thượng màu vàng kim, mắt xanh biếc!"

"Vương gia nói không sai, có điều Ngọc Triệt nói là Hoàng thượng thứ hai!" Ngọc Triệt cười nhẹ, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn ta.

"Lời này nếu như truyền đi, Công chúa, ai cũng không cứu được người!" Sắc mặt Kim Huy tối sầm lại, lạnh lùng mở miệng.

"Người không cần phải uy hiếp ta, Ngọc Triệt ta chịu uy hiếp mà lớn lên, nếu ta dám thẳng thắn hỏi Vương gia, nhất định có nắm chắc cùng đứng trên lập trường với Vương gia, ngày mai chính là ngày đại hôn của Ngọc Triệt và Hoàng thượng, ta chỉ muốn xác nhận một chút, người sắp gả rốt cuộc là người thế nào!" Nữ nhân đột nhiên đứng dậy, ngạo nghễ đứng ở tại chỗ, lạnh lùng mở miệng.

"Cùng lập trường với Bôn vương? Người biết Bôn vương đứng ở trên lập trường nào ư?" Kim Huy sâu kín mà cười.

Ngọc Triệt chau mày, trong ánh mắt thoáng qua tự tin: "Kim Minh thô bạo, hi vọng vô thường, chẳng lẽ Vương gia không muốn thay thế ư?"

Kim Huy ngăn ra, sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét, hắn ta bước nhanh đến phía trước, lạnh lùng nắm lấy cánh tay nữ tử, giọng cầm hận nói: "Người nói láo!"

"Ngọc Triệt rốt cuộc có nói bậy hay không, từ phản ứng của vương gia cũng có thể thấy được, trên thế giới này, không người nào nguyện ý may áo cưới cho người ta, chỉ là Vương gia, Ngọc Triệt có thể giúp người có được tất cả những thứ người muốn!" Trên cánh tay mơ hồ truyền tới đau đớn, nhưng chân mày nữ tử cũng chưa từng nhíu một cái.

"Tại sao? Tại sao giúp ta? Mà người, muốn có được cái gì?" Kim Huy ngăn ra, nói chuyện phiếm với người thông minh, cho tới bây giờ không cần lãng phí quá nhiều môi lưỡi.

"Hoàng thượng có sợi tóc màu tím và tròng mắt màu đen!" Ngọc Triệt nói không lớn, lại giống như nước đọng trên lá sen, nhỏ xuống hồ nước, âm thanh thanh thúy.

Không khí lập tức động lại, hai người nhất thời cùng nhau rơi vào trầm mặc.

Chuyện lập hậu bởi vì Mộ Dung Dẫn bệnh nặng cũng tiếp tục trì hoãn, đại hôn giữa Công chúa Tiên Nô và Hoàng thượng vẫn cứ hành theo lẽ thường.

Chờ Liễu Nha lấy được tin tức này, đau khổ thế nhưng từ từ tan ra ở trong miệng, nàng ngồi trên lan can ở bên hồ, nhìn mặt trời từ từ lặn về phía Tây, ánh chiều tà tán lác tại ven hồ, sóng gợn lăn tăn rơi vào mắt nàng. Nàng nguyện không nghĩ gì cả, nhưng tất cả chuyện xảy ra tới hôm qua giống như là chuyện xưa không ngừng thoáng hiện ở trước mặt nàng.

Mộ Dung Vân Cẩm Liễu Nha không nhận được ôm chặt hai cánh tay, Mộ Dung Vân Cẩm tồn tại khiến Liễu Nha hoàn toàn thúc đẩy lòng tin với Kim Minh, nhưng Nha Nha, người phải tin tưởng mình —— Kim Nhật van xin và lời nói đầy hi vọng vang dội ở bên tai nàng, làm nàng càng thêm mê mang, tin tưởng trong lòng Kim Minh còn tồn tại một người tốt đẹp, nàng thật sự có thể tin tưởng sao?

Một trận gió lạnh thổi qua, sau lưng của nàng đột nhiên bốc lên khí lạnh, lạnh làm nàng không nhận được ôm chặt hai cánh tay. Một người tiến về trước, thay nàng phủ thêm áo choàng: "Thời tiết lạnh, cẩn thận gió rét!"

Liễu Nha ngoái đầu nhìn lại, hai mắt nam tử cười chúm chím rơi vào mi mắt của nàng, màu sắc xanh đen giống như một đầm sâu, nhìn không thấy đáy.

"Sao người lại tới đây?" Liễu Nha đột nhiên cảm thấy khổ sở hơn, nếu Kim Huy biết chuyện Mộ Dung Vân Cẩm và Kim Minh tư thông. Nàng lắc đầu một cái, cố gắng không để cho mình suy nghĩ, khuôn mặt tươi cười chào đón nam tử.

"Tới hôm qua. Người đều thấy?" Kim Huy ngồi ở trên lan can, gần sát nữ tử, nhàn nhạt mở miệng.

Liễu Nha ngăn ra, kinh ngạc nhìn hấn ta.

"Thật ra thì ta sớm biết tất cả, chỉ là." Tầm mắt hấn tịch tịch, "Mặc kệ xảy ra cái gì, ta đều chỉ có thể yên lặng chịu đựng, đây là sứ mạng cũng là trách nhiệm của ta!"

"Sứ mạng? Trách nhiệm?" Liễu Nha không hiểu, chẳng lẽ chuyện bị người ta cấm sừng cũng là sứ mạng trách nhiệm ư?

"Hiện tại người còn tin tưởng trong lòng Kim Minh còn có một người hiền lành chứ?" Kim Huy cười cười, chuyển con mắt nhìn nàng.

"." Liễu Nha trầm mặc, nhưng nàng ngẩng lên rất nhanh, trong ánh mắt nhanh chóng lướt qua kiên quyết: "Ta tin tưởng, tin tưởng!"

Kim Huy nhìn khuôn mặt nữ tử kiên nghị, trong ánh mắt nặng nề, hấn ta đột nhiên cầm hai tay Liễu Nha: "Chẳng lẽ hấn làm ra chuyện kinh khủng như thế, người đều có thể tha thứ cho hấn? Thanh Thanh, người tỉnh lại đi, hấn chính là Kim Minh, hung ác tàn nhẫn, thô bạo, hung tàn, hấn cho là thế giới này đều có lỗi với hấn, thật ra thì hấn lại không biết."

Nam nhân dừng lại, khổ sở nhắm mắt lại.

"Không biết cái gì?" Liễu Nha hỏi dồn.

"Không biết. Là hấn, có lỗi với thế giới này!" Lời nói của nam nhân giống như một khối đá lớn, đè nặng trong đầu Liễu Nha.

"Kim Huy." Liễu Nha nhìn mặt nam nhân khổ sở, đột nhiên có chút không biết làm sao. Hiện tại hấn có quyền khổ sở hơn bất luận kẻ nào, đối với nam nhân mà nói, chuyện thê tử phản bội có lẽ là thất bại lớn nhất trên thế giới này!

Nàng cắn chặt môi, từ từ rút cánh tay, kéo đầu nam tử nhẹ nhàng tựa ở đầu vai của nàng, giống như dỗ hài tử, nhẹ nhàng an ủi: "Nếu như người muốn khóc, vậy thì khóc đi, ta biết rõ, người rất thích thê tử của người, nhưng."

Nàng còn trẻ tuổi không biết an ủi thế nào, nàng chỉ biết, lúc nàng khổ sở, liền muốn dựa vào bả vai nãi nãi, nghe nãi nãi kể chuyện xưa.

"Ta kể chuyện xưa cho người nghe? Tên là Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn." Lời nói dịu dàng mang theo tác dụng làm người ta ngủ yên từ từ thấm vào tai của hấn ta, trong mũi tràn đầy hương thơm của nữ tử, trái tim giận dỗi giống như rốt cuộc tìm được bến bờ, dừng lại, chỉ có giờ khắc này.

"Từ đó Công chúa Bạch Tuyết và hoàng tử sống hạnh phúc vui vẻ!" Kể chuyện xưa xong, tròng mắt Liễu Nha nhìn sang Kim Huy, hấn ta từ từ nhắm mắt lại ngủ an tường.

Bà vai nhỏ yếu của nữ tử cũng có lực như vậy, rất nhiều năm, hần ta chưa bao giờ thấy an tâm. Mặc dù nữ tử không biết, trong lòng hần ta không khổ sở, mà là không cam lòng!

Trăng rằm như lưỡi hái, tỏa ra cả vùng đất, ánh sáng trong trẻo lạnh lùng chói lọi từ từ tán lạc vào hai người ngồi sóng vai, thật ảm áp.

Xa xa, Kim Minh lạnh lùng nhìn tất cả, lạnh lùng nắm lại hai quả đấm. Tức giận vô hình bao phủ nam nhân, chung quanh ba thước, cây cỏ phủ phục xuống đất, cánh hoa mất đi màu sắc.

Mặc Thương không tiếng động đi theo sau nam nhân, cảm nhận được nam tử tức giận không lồ, ngay cả hô hấp cũng trở nên dè dặt.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tranh đoạt

Nam nhân chợt bước lên trước, vào lúc Mặc Thương cho là Hoàng thượng thiếu kiên nhẫn, bước chân của nam tử bỗng dừng lại, giống như có thứ gì quật cường mà cô độc làm hần không bước tiếp, hần xoay người, tâm mất rũ thật thấp: "Hồi cung!"

Áo măng bào màu tím bị gió lớn thổi bay, xen lẫn nam tử tức giận vô cùng, gió đêm phát qua, khắp nơi yên lặng, chỉ có từng lá cây đổ không ngừng lung lay rơi xuống đất.

Nền đỏ được thấp lên, Mặc Thương nhìn bóng lưng Hoàng thượng, nhẹ giọng tiến lên: "Hoàng thượng, đêm đã khuya, nên an giấc thôi, ngày mai. . . ."

Hần ta còn chưa dứt lời, liền thấy Kim Minh lạnh lùng trợn mắt nhìn hần ta, nửa câu nuốt trở về trong bụng.

"Người đi xuống đi!" Hần lạnh lùng phát tay, ánh nền vàng chiếu xạ ở trên mặt hần, ngũ quan của hần mơ hồ, mặt gầy gò và cảm nhận nhưng mà lại như lưỡi dao tỏa sáng, trong chớp nhoáng này, nhìn hần thật đơn độc gầy yếu.

"Dạ, Hoàng thượng!" Mặc Thương chỉ có thể hành lễ lui ra, khi sắp ra cửa, không yên lòng nhìn lại, cuối cùng vẫn khẽ thở dài một cái, từ từ đóng cửa phòng.

Cảm giác thất vọng và tức giận kỳ dị từ từ lên vào trong lòng, giống như một thanh lợi kiếm đâm vào trái tim hần, trong thoáng chốc, cảm giác lạnh lẽo xông vào trong lòng hần, ngay tiếp theo đau đớn thấu xương. Nhìn thấy Kim Huy và Thanh Thanh ở chung một chỗ, tại sao tim của hần —— mơ hồ cảm thấy đau đớn, hơn nữa càng ngày càng đau, làm hần khó có thể hô hấp. Có lẽ đây chính là kết quả làm người ta phản bội, Kim Huy, Kim Huy đang muốn hần ném thù cảm giác bị người ta phản bội ư? Nhưng sao hần ta có thể nắm chắc, Mặc Thanh Thanh có thể.

Không, ai cũng không thể, Mặc Thanh Thanh, nàng cũng không thể! Trong mắt xanh nhiễm vẻ khát máu, hần phải nhanh bắt được, nhưng. Hần đột nhiên phát hiện không thể coi chừng tim của mình, trái tim vẫn lạnh lẽo, giống như bị rót vào một loại máu mới, trong lúc vô tình bị một sợi tơ trời buộc, sợi tơ kia mảnh như sợi tóc, lại vững như cương.

Trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, chữ hỷ đỏ thắm làm cả hoàng cung vui mừng, nhưng ở Duẫn Thiên cung tất cả mọi người đều thận trọng nhỏ giọng rỉ tai, ngay cả đi bộ đều phải dùng mũi chân, Hoàng thượng một đêm không ngủ, sắc mặt xanh mét giống như gương mặt Diêm La, một chút sơ sẩy, sẽ chọc Hoàng thượng nổi đóa, cả nhà dọn đầu!

Khóe môi lạnh lùng nhếch lên đường cong châm chọc, Kim Minh lạnh lùng cười, ngày nay rốt cuộc đã tới, chỉ là chuyện thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của hần.

Ngọc Triệt, một kẻ dám làm giao dịch với ma quỷ, kết quả của nàng ta cũng sẽ thê thảm!

"Bẩm báo Hoàng thượng, giờ lành đã đến, Thái hậu lệnh nô tài mời Hoàng thượng đi Từ Đường!" Trương Anh thận trọng vào tầm cung, nhỏ giọng bẩm báo.

Kim Minh thông thả ung dung đứng dậy, môi mím chặt làm hần xem ra càng thêm bí hiểm, cung nữ tiến lên, giúp hần sửa sang lại bộ đồ mới đỏ thắm, lại bị hần đẩy ra: "Cút ngay!" Hần lạnh giọng quát, tiện tay vứt bông kết chói mắt thất ở trước ngực, lạnh lùng dậm chân đi.

Từ đường nằm ở trung tâm hoàng cung, là nơi dùng để Tế tổ hoặc là đại hôn trong cung, dành riêng ở Kim Lang Vương triều, còn có trên mỗi hành lang có cây trụ được điêu khắc Kim Lang Đồ Đằng tinh tế, giá thể giương nanh múa vuốt, mị hoặc khiếp người, trên mỗi cây trụ đều có đèn cung đình hình bát giác họa Kim Lang Đồ Đằng treo lơ lửng.

Ngọc Triệt lẳng lặng đứng ở cuối hành lang ngọc thạch, ngọc tấn hương hoa, thúy tước kim thiên; áo lưới bông bành, nhẹ bay theo gió; mũ phượng, khăn quàng vai, trâm cài, trang sức nặng trĩu; con người gọn sóng, lông mày như trăng rằm. Ngọc Triệt mặc giá y đỏ thắm, giữa lông mày thoáng qua lạnh nhạt, thanh nhả không nói, màu đỏ vui mừng khiến nàng ta tăng thêm vẻ quyến rũ, nàng ta đứng ở trước Từ Đường, xuyên qua sa mỏng màu đỏ tươi, từ từ hít mất nhìn nam tử chậm chậm mà đến.

Ánh mặt trời mới lên rơi vào nửa tóc vàng xõa ra của nam tử, buộc vòng quanh ánh vàng nhức mắt, có vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Ngọc Triệt hạ con mắt mông lung nhìn bóng dáng màu vạng từ từ đi tới, trái tim mơ hồ rung động.

Nam tử thật có sức quyến rũ mi hoặc chúng sinh, nếu như không phải trước đó yêu nam tử lạnh nhạt trong đêm tối, có lẽ. Ngọc Triệt đột nhiên lắc đầu một cái, xua đi ý nghĩ kỳ lạ trong lòng.

"Người đang nghĩ cái gì?" Giương mặt tuần tú căng cứng của nam tử vào lúc bước ra Dẫn Thiên cung thì trở nên lãnh mị, lạnh nhạt, hần từ từ đi tới trước mặt nữ tử, nhẹ nhàng nâng tay nhỏ bé của nàng ta, cười âm hiểm hỏi một câu.

Ngọc Triệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm để cho mình tỉnh táo lại, ánh mắt nàng ta rơi vào trên bàn tay nam tử, bàn tay màu mật ong kêu gọi cùng với bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng ta tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, lại thân mật như thế.

Đây là tay hần! Một loại rung động từ từ chảy xuôi từ trong lòng tôi, ít nhất, nàng ta có thể nắm tay của hần, coi như linh hồn của hần thuộc về một người nam nhân khác.

Ngọc Triệt từ từ nhắm mắt lại, lắc đầu một cái, coi như là trả lời câu hỏi của Kim Minh.

Nam tử nhìn nữ nhân đóng chặt tầm mắt, vào giờ khắc này, trong đầu hần đột nhiên nhảy ra khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ đáng thương của Liễu Nha, hần trực giác xoay người đi tìm, nhưng tầm mắt của hần sau khi nhìn quanh một đám đứng xem, hần đột nhiên thất vọng.

Kim Huy, Thanh Thanh đều không ở đây. Trong đầu đột nhiên nhảy ra hình ảnh hai người ôm nhau ở bên hồ, Kim Minh đột nhiên nắm chặt bàn tay nữ tử.

"Ai ya!" Nữ tử bị đau kêu ra tiếng, cấp tốc mở mắt ra không hiểu nhìn nam tử, nam tử ngẩn ra, bàn tay hơi nói lỏng.

"Giờ lành đến, vào Từ Đường!" Giọng của Quan ti Lễ nghi đột nhiên vang lên, nam tử hạ tầm mắt, bàn tay to bao lấy bàn tay nhỏ bé của nữ tử, giao nhau, từ từ tiến vào trong điện.

Ngọc Triệt cảm thụ bàn tay có lực của nam tử, nàng hơi ngược mắt, xuyên qua sa mỏng thu hết bộ dạng hạ mắt cúi đầu của nam tử vào mắt, mặc dù hần không có mở miệng, nhưng đáy mắt xanh buồn bã, giống như ẩn chứa quá nhiều lời, mãnh liệt khiến nàng ta không cách nào xem nhẹ hàm nghĩa trong ánh mắt của hần.

Dù là một hôn lễ trao đổi, nam nhân cũng miễn cưỡng cho xong.

Trong Ngưng Hương cư, Liễu Nha nghiêng tai yên lặng nghe tiếng chiêng trống pháo vang trời, đại hôn của Hoàng thượng cổ đại nhất định là long trọng và khác thường, nhưng nàng luôn luôn yêu thích náo nhiệt lại đột nhiên không có hứng thú tìm hiểu.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai hỏi ý kiến của ta, muốn hay là không muốn —— nàng từ từ nhắm mắt lại, lời nói khổ sở của Kim Minh đột nhiên vang dội bên tai, nàng thờ dãi thật sâu, A Hà ở phía sau giúp nàng nhẹ nhàng đẩy đu dây, lòng của nàng hãy cùng đu dây cùng nhau bay lên cao, nhẹ nhàng, không nơi có thể hạ xuống.

"Nhìn ra người rất dễ ý hần!" Kim Huy nằm nghiêng ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử có chút tịch mịch, nhàn nhạt mở miệng.

Liễu Nha không nói gì, chỉ là nghe chiêng trống vang trời, tưởng tượng thấy đại hôn đã tiến hành được những bước gì, có lẽ, nên hành lễ rồi?

Thấy Liễu Nha không trả lời, Kim Huy cũng không mở miệng, chỉ lười biếng nằm ở trên giường, nghe tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua, giờ khắc này cảm thụ trái tim yên tĩnh.

Ngọc Triệt, một nữ tử thâm trầm mê hoặc, Kim Minh giữ nàng ta ở bên người, chỉ biết đẩy mình lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục mau hơn, mà mục đích của hần sẽ nhanh chóng đạt thành.

"Kết thúc buổi lễ!" Quan ti Lễ nghi vừa dứt lời, trên mặt nam tử còn đầy nụ cười đột nhiên ném bông kết đỏ thắm trên người xuống đất, khóe môi lạnh lùng mím lại, mang theo nụ cười cao thâm khó lường, lạnh lùng đập lên.

"A!" Văn võ bá quan phát ra tiếng kinh ngạc.

Nữ tử hồng sa che mặt không hề biến sắc, nàng ta hơi nhếch khóe môi, thần thái lạnh nhạt sóng nước chẳng xao.

Nam tử nghiêng mặt sang bên, trông mắt xanh u ám giống như một cái đầm dài rậm rạp cỏ rêu xỉ, tình mịch không thấy đáy. "Sắp xếp cho Ngọc phi ở Ngọc Hoa Cung, không được thăm cho phép, không được gặp ai!"

Chúng thần ồ một tiếng lần nữa, tất cả đều chuyển con mắt nhìn Mộ Dung Dẫn, lúc này Mộ Dung Dẫn bị chuyện nữ nhi làm cho tâm lực quá mệt mỏi, nào còn nghĩ được nhiều như vậy!

Nữ tử vẫn cười nhạt, nàng ta thích Hoàng thượng trong đêm tối, Đế Vương hung ác trước mặt làm gì với nàng ta, nàng ta đều sẽ không thương tâm.

Hần chỉ biết thương tổn tới mình mà thôi!

Ra khỏi Thịnh Đường, lạnh lùng vút bộ đồ mới đỏ thẫm như máu trên tấm đá xanh ở hành lang. Kim Minh trực tiếp đi về phía Ngưng Hương cư, vào giờ phút như thế này, Ngưng Hương cư đối với hắn mà nói, giống như là mẫu thân ôm trong ngực, nếu như nàng nói nhớ mình, vậy thì, hắn đều có thể không so đo tất cả.

Kim Nhật là Kim Nhật, Thanh Thanh là Thanh Thanh.

Hai tay đẩy cửa lớn Ngưng Hương cư, bên trong đột nhiên truyền ra âm thanh nữ tử cười duyên, trong lòng hắn chấn động, động tác đẩy cửa đổi thành dò xem, chỉ liếc mắt một cái, trái tim trầm xuống lần nữa.

Ngày mùa thu Ngưng Hương cư, nam tử cong lưng mà không phải là hoàng đế luôn luôn thâm tàng bất lộ ư, mà nữ tử cười rộ trên đu dây chính là Mặc Thanh Thanh.

Nàng quả thật ở chung một chỗ với Kim Huy. Đã từng có lúc, hắn thuyết phục mình, Thanh Thanh đang đợi hắn, có lẽ ngày đó hắn dọa nàng sợ, có lẽ hôn sự đột nhiên đến làm nàng xa rời hắn, có lẽ. Tất cả có lẽ sau, hắn đột nhiên phát hiện hắn cũng không muốn Thanh Thanh biến mất, ngay cả Mặc Thanh Thanh là đường tắt duy nhất để Kim Nhật tồn tại.

Thế nhưng một khắc này, hắn thất vọng, thất vọng sâu đậm và tức giận khiến hắn xem ra giống như quỷ Satan điên cuồng, hắn một cước đá văng cửa chính, sai bước xông vào Ngưng Hương cư.

Nữ tử bị đu dây đưa lên trời cao đột nhiên bị nam tử tức giận làm giật mình, tay nhỏ bé buông lỏng, thân thể nhẹ nhàng giống như lá cây thẳng tắp bay ra ngoài.

"A!" Liễu Nha kêu khẽ một tiếng, sợ che hai mắt của mình lại, hai nam tử ở dưới xích đu cũng đột nhiên liếc nhau một cái, một đôi mắt sắc bén, một đôi mắt dịu dàng, nhưng đều sáng ngời mãnh liệt, sau đó hai người đồng thời di động.

"Ách!" Liễu Nha khẽ gọi một tiếng, hai chân đã vững vàng rơi vào trên đất, không mất một sợi lông, nhưng cánh tay lại bị hai người mỗi người cầm một bên.

Liễu Nha chớp chớp mắt to, nhìn sang Kim Minh, trên mặt chỉ có thể dùng một chữ hình dung —— thối! Nhìn sang Kim Huy, khoe môi mặc dù vẫn là đường cong đó, cặp mắt xanh đen lại phát ra bén nhọn không thể bỏ qua.

Bây giờ là tình huống gì? Liễu Nha nhìn bên này, rồi nhìn bên kia, không hiểu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

"Buông nàng ra!" Rốt cuộc Kim Minh lạnh lùng lên tiếng, sát khí lạnh lùng làm hắn càng thêm hung ác.

"Hoàng huynh, hôm nay là ngày đại hi của huynh, huynh không ở cùng Công chúa, thế nhưng đến chỗ Thanh Thanh, hoàng huynh, nửa tháng nay, Mặc Trạc hình như không dám tới, không bằng trả Thanh Thanh lại cho đệ, huynh cũng biết, đệ đã để cho Vân Cẩm về nhà mẹ đẻ rồi!" Kim Huy cười nhàn nhạt như cũ mở miệng, sức lực trên tay đều chưa từng buông lỏng một chút.

Được Kim Huy nhắc nhở, lúc này Liễu Nha mới nhớ lại chính mình nhập vào thân thể có thân thể ly kỳ —— Mặc Thanh Thanh, người Thanh Quán lâu Hợp Hoan!

Kim Minh nhìn Kim Huy cười nhạt, con mắt tối sầm lại, lạnh lùng lộ ra uy nghiêm: "Nàng, trầm chắc chắn phải có được! Ngươi quên sao? Ngày hôm trước ở thọ yến của mẫu hậu, trẫm đã phong nàng là Thanh phi!"

"Cái gì?" Liễu Nha kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, Thanh phi? Chuyện khi nào?

Nam tử đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn nghi ngờ của nàng, lông mi dài khẽ chớp, nhỏ giọng rỉ tai: "Ngươi muốn, ta đều cho ngươi, chỉ cần ngươi —— đừng rời xa ta!"

Bịch! Có thứ gì đột nhiên rơi xuống trái tim Nha Nha, đập mặt hồ đóng băng ra một cái lỗ thủng to, một chút nước sâu kín hiện ra.

Kim Minh, hắn lại dùng giọng nói vô dụng, mê hoặc lòng người, nói như vậy, vẻ mặt như vậy, đều sẽ làm nàng ảo tưởng, ảo tưởng, nàng cũng được phép được thương yêu!

"Hoàng huynh, đệ đều có thể nhường tất cả nữ nhân trên thế gian này cho huynh, nhưng. Nàng không được!" Không biết dùng khi từ đâu tới, Kim Huy đột nhiên kéo chặt cánh tay Liễu Nha, nhưng hành động mù quáng này, khơi dậy tức giận của nam tử, hắn đột nhiên biến chương thành quyền, nặng nề đánh vào trên ngực Kim Huy, phốc, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra.

Vết máu tán lạc trên bàn ngọc thạch, màu sắc tươi đẹp đau nhói ánh mắt Liễu Nha.

"Kim Huy!" Nàng đột nhiên đẩy Kim Minh ra, tiến lên cong người đỡ Kim Huy ở trước ngực: "Làm sao ngươi có thể làm như vậy với huynh đệ của mình? Hắn là đệ đệ ruột của ngươi! Đối với Kim Huy như vậy, đối với Kim Nhật."

"Thanh Thanh!" Kim Huy nhìn được phun ra máu tươi gọi nàng lại, nhưng đã chậm quá, cảm giác phản bội như bị đâm một đao mạnh mẽ vào trong lòng, hai mắt hắn bỗng nhiên trở nên đỏ như máu, hắn tiến lên, xách nữ tử không chút thương tiếc lên, găm thét ở bên tai nàng quát: "Ngươi nghe đây, ngươi không thể nhắc đến Kim Nhật, không thể! Mặc Thanh Thanh, nếu như ngươi còn muốn sống, vậy cũng không nên."

"Nói Kim Nhật phải không?" Không biết dùng khí từ đâu tới, Liễu Nha lạnh lùng liếc mắt nhìn nam tử một cái, nài ra sức tránh bàn tay nam tử, thân thể từ từ lui về phía sau.

"Chẳng lẽ ngươi chỉ có thể dùng quyền thế của ngươi tới dọa bằng hữu của ngươi, người thân của ngươi thôi sao? Kim Minh, ngươi làm ta quá thất vọng, ta vốn cho là, trái tim của ngươi là thiện lương, coi như ngươi làm nhiều chuyện tàn nhẫn, nhưng trong lòng của ngươi có lẽ còn là một Kim Minh thiện lương, nhưng ta lầm rồi, toàn bộ đều lầm rồi, là ngươi, khiến Kim Nhật thận trọng sống trong bóng tối, là ngươi khiến Kim Huy vợ mất nhà tan, ngươi đối với huynh đệ ruột thịt của mình còn như vậy, huống chi người khác? Ngươi. . . ." Liễu Nha đột nhiên thở dài nặng nề một hơi: "Ngươi đừng để cho ta hận ngươi, xin cho ta cất giữ một chút tốt đẹp đi!"

Liễu Nha nói xong, hơi sức toàn thân giống như bị rút cạn, từ từ tê liệt trên mặt đất.

Tức giận, khiếp sợ, ảo não, khôn khổ, tất cả cảm xúc phức tạp đều xông lên gương mặt của hắn, con mắt của hắn bốc cháy ngọn lửa màu đỏ sẫm, trong đôi mắt kia đỏ sẫm giống như máu tanh ngai ngái, sau đó, ánh mắt của hắn cũng bắt đầu cuồng loạn, "Hận ta? Hận ta! Trên thế giới này tất cả mọi người có thể hận ta, nhưng ngươi —— không thể!" Hắn bước nhanh đến phía trước kéo nữ tử vào trong ngực, đôi môi đỏ tươi mang theo tức giận thật sâu hôn lên.

"Bốp!" Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên ở trong không khí, Kim Huy phun ra một ngụm máu tươi nữa, hắn ta vuốt ngực, không dám tin nhìn tình cảnh xảy ra trước mặt, trên mặt Kim Minh hẳn rõ năm dấu tay nói cho hắn ta biết, hắn ta không bị ảo giác.

Thanh Thanh nài —— đánh Hoàng thượng!

Trên mặt vì đau rất đột nhiên giống như thuốc súng xông thẳng vào trong lòng Kim Minh, hai mắt nhìn nữ tử phun ta lửa giận, hắn cảm thấy, toàn bộ thế giới đều từ bỏ hắn. Trong lòng ẩn chứa phiền não thật lâu lại dâng lên, khóe miệng của hắn đột nhiên từ từ dính đầy nụ cười lạnh lẽo quý dị, nhiệt độ trong mắt lạnh lẽo thấu xương làm như hăm băng trong lòng đất, "Được, được lắm!"

Hắn bỗng đứng xoay người: "Nhốt Huy vương gia vào Thiên Lao, tội danh, tư thông Tần phi! Mang Mặc Thanh Thanh ra đánh 30 trượng, ném vào bạo thất!"

"Dạ!" Hơn mười người thị vệ tiến lên trói chặt Kim Huy và Liễu Nha.

"Muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do, Hoàng thượng, người thật quá đáng!" Kim Huy nhìn gò má nam tử hung ác, lạnh lùng mờ miệng.

"Quá đáng? Khi ngươi bay người lên đón nài, ngươi nên biết kết quả của ngươi bây giờ!" Nam tử lạnh lùng cười, ánh mắt khát máu.

Thân thể Liễu Nha cứng đờ, nhìn nam nhân trước mặt bị thù hận che mắt, cảm giác đau tính cuốn tới.

Liễu Nha bị kéo ra khỏi Ngưng Hương cung, khi trượng côn nặng nề quơ múa xuống, trong lòng bị thương khiến nài từ từ nhắm mắt lại, sự đau đớn trên miệng không phải đau nhất, đau nhất chính là lòng nài.

Nài đột nhiên cảm thấy hít thở không thông, không thể hít thở.

Vào lúc Liễu Nha bị mang đi, trong nháy mắt Kim Minh đột nhiên ôm chặt đỉnh đầu nặng nề đập đầu trên đất, loại đau không muốn sống đâm nhói khiến hắn không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Mười ngón tay bám thật sâu vào mái tóc vàng, mi mắt thật dài khẽ che hai mắt hắn, chỗ sâu trong hốc mắt rớt xuống bóng mờ sâu cạn không đồng nhất, sắc mặt nam tử tái nhợt, gân xanh trên mặt giống như cũng không chống đỡ nổi áp lực, giống như có thứ gì muốn phá kén ra.

Đau, đau làm lý trí của hắn mơ hồ, nam tử cuộn thân thể vào nhau, vua oai phong một cõi, toàn thân cao thấp bao phủ ở trong bất an và lạnh lẽo.

Hắn đột nhiên cảm thấy sinh mạng kì diệu, dường như hắn sắp biến mất khỏi thế giới này.

Loại cảm giác kỳ dị này tới hung ác lại khác thường.

Nha Nha.

Thời khắc cuối cùng, trong đầu hắn đột nhiên nhảy ra cái tên này.

Nha Nha là ai? Nha Nha là ai? Hắn không biết, không biết, chỉ cảm thấy quen thuộc, không bỏ được.

Thanh Thanh. Nha Nha.

Kim Huy lạnh lùng nhìn mặt nam tử khổ sở, nụ cười âm trầm hiện ra trên mặt hắn ta.

Gần, gần, kết quả hắn muốn đang đến gần!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Lợi dụng lẫn nhau

Trời sáng trút xuống, chiếu rọi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Liễu Nha, áo lót màu trắng đã sớm bị máu tươi nhiễm đỏ, Liễu Nha không thể ngồi, chỉ có thể nằm ở trên rom rạ ẩm ướt, đau nhức trên mông đánh tới, Nha Nha yếu đuối nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy thân thể giống như đám mây tung bay, đau, chết lặng, trái tim, chết lặng, gương mặt Kim Minh trong lòng cũng từ từ mờ hồ.

Cửa phòng bạo thất mở ra, công công trắng nõn như đúc hết sức không kiên nhẫn lật xem ghi chép về nàng.

Trước khi gửi tới bạo thất, phải căn cứ tội danh lượng hình, Thập Ác Bất Xá đương nhiên phải chịu cực khổ nhất tội tằm nhất ở đây.

"Thanh phi? Lúc nào thì trong hoàng cung có một Thanh phi? Còn là tội danh thông dâm, không xử tử đã là Hoàng thượng nhân từ, chỗ chúng ta cũng không phải là ai cũng tới được, phi tử không có một người đăng ký trong sổ, ta thấy nên dày đi nhiễm thất đi!"

"Dạ, công công! Nhưng thương tích trên người nàng, có muốn hay không." Một tiểu thái giám tuổi trẻ nhỏ giọng nói.

"Thương tích? Người vào bạo thất chúng ta mà trên người còn nguyên lành? Đi, mang nàng đi, nếu không Hoàng thượng trách tội xuống, ta người đánh nổi sao?"

"Dạ!"

Liễu Nha bị mang đi nhiễm thất.

Nhiễm thất, danh như ý nghĩa chính là nơi nhuộm vải, vải vóc liên miên, từng cái vạc lớn đầy nhiên liệu, những cung nhân phạm sai lầm sẽ đựng thuốc màu, chân không, tóc tai bù xù, y phục lam lũ, từng ngày làm công việc nặng nhọc.

Nhiễm thất, chỉ có bốn chuyện là làm việc, ngủ, ăn cơm, đi nhà xí, các phạm nhân bị bệnh, đánh nhau, cũng không có ai quan tâm, cho đến khi người không chống đỡ nổi từ từ chết đi.

Người vào bạo thất, Cửu Tử Nhất Sinh, cũng không phải suy đoán.

Mau hồng đỏ hỗn độn xen lẫn mùi hương khó ngửi xông vào mũi, hai chân lão đạo đứng ở trong ao nhuộm, Liễu Nha vội vàng muốn tìm một điểm chống đỡ, nhưng chung quanh vạc nhuộm là một đám nữ nhân về mặt ngây ngô, tóc dài tảo loạn che mặt các nàng, không khí trầm muộn giống như địa ngục, không ngửi thấy chút sinh lực.

Trong lòng Liễu Nha đột nhiên sợ hãi, có lẽ, sẽ phải chết ở chỗ này!

Dưới chân mát thẳng bằng, ngã xuống vạc nhuộm, lập tức có thái giám tiến đến, hung hăng quát một roi ở trên lưng Liễu Nha, roi dính nước lạnh quất ở trên người, lại trầy da sứt thịt.

"Hự." Liễu Nha hừ nhẹ một tiếng, muốn phản kháng, ý thức lại càng thêm mơ hồ, chỉ cảm thấy trời đất không ngừng xoay tròn.

Một đôi tay xù xì đột nhiên đỡ Liễu Nha, Liễu Nha ngước mắt, trước mặt là khuôn mặt nữ tử xa lạ, một đôi mắt sâu kín nhìn chằm chằm nàng.

Lưu ly Cung, Thái hậu chuyên tâm theo đột nhiên bị kim đâm đau nhói một cái, máu đỏ tươi đột nhiên chảy ra, nhỏ xuống trên khăn.

"Thái hậu." Ngự ma ma tiến lên, thân thiết đặt ngón tay Thái hậu ở trên môi, dùng sức nút.

"Thôi, chỉ là một lỗ kim nho nhỏ." Thái hậu nhàn nhạt mở miệng, chân mày lại hơi nhăn, trong lòng trống trải, giống như."Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương!" Ở ngoài tầm cung, đột nhiên truyền đến giọng nói lo lắng của Nhung Thiên.

"Nô tài nào dám hô to gọi nhỏ, nếu như." Ngự ma ma vừa muốn lớn tiếng quát lớn, Thái hậu đột nhiên đứng dậy. Nhung Thiên, chẳng lẽ là Huy."Ngự ma ma, nhanh cho Nhung đại nhân vào!"

"Thái hậu nương nương, người nhất định phải cứu Vương gia." Nhung Thiên vội vàng vào Lưu ly Cung, ngày thường nơi kinh bát loạn nay trên mặt lộ ra kinh hoàng, quỳ bịch bịch trên mặt đất.

"Huy nhi, hán thế nào?" Thái hậu tâm thần thấp thỏm đứng dậy hỏi, mẫu theo đột nhiên rơi từ trên đầu gối xuống đất, nở rộ trên Tịnh Đế Liên* là một đoá hoa sen bị máu tươi nhiễm đỏ, có vẻ cực kỳ yêu dị.

*Tịnh Đế Liên: tình vợ chồng mặn nồng (như hai đoá sen mọc cùng một gốc)

"Vừa rồi ở Ngưng Hương cư, Hoàng thượng đột nhiên giận dữ, nhốt Vương gia vào Thiên Lao, về phần Thanh Thanh cô nương. Nghe nói bị

đánh 30 đại bản đưa vào bạo thất!" Nhung Thiên nhỏ giọng nói.

Thái hậu sững sờ, chỉ cảm thấy trong đầu ông ông, phịch một tiếng lại ngồi xuống ghế, hai tay vô thức túm váy, ngực trái truyền tới đau đớn khiến động tác của nàng trở nên chậm lại.

Hắn, vẫn không nhịn được!

"Thái hậu, Thái hậu?" Nhung Thiên thấy sắc mặt Thái hậu tái nhợt, biết chuyện thật sự khó giải quyết.

"Tội danh gì?" Hồi lâu sau Thái hậu buồn bã mở miệng.

"Nói là. Nói là Vương gia và Thanh Thanh cô nương." Nhung Thiên nhẹ dừng một chút, khó khăn mở miệng, "Thông dâm."

"Cái gì?" Thái hậu bỗng đứng đững dậy lần nữa.

Nhung Thiên cũng khó xử mặt cúi thấp, cái tội danh này thật sự là. Khó có thể mở miệng!

"Minh nhi thật là càng ngày càng càn quấy, hôm nay là ngày đại hi, hắn thế nhưng." Trong mắt Thái hậu thoáng qua một tia không kiên nhẫn, giống như muốn nói cái gì, lại bị nàng tự kiềm chế mạnh xuống, khôi phục giọng điệu lạnh nhạt, "Được rồi, người trở về đi, yên tâm, Huy nhi sẽ không có chuyện gì!"

"Nhưng Thái hậu." Nhung Thiên cũng không cho là như thế.

"Trở về đi thôi, Bồn cung phải đi tìm Hoàng thượng ngay!" Thái hậu khẽ thở dài, trực tiếp vào trong phòng, chuyển con mắt trông thấy trên bàn trang điểm này hộp ngọc tinh xảo, thân thể khẽ dừng lại, từ từ tiến lên lấy ra, hình Phượng bay điêu khắc ở trên nhẫn bạch ngọc tản mát ra ánh sáng nhu hòa ở dưới trời chiều.

"Tỷ tỷ, nếu như người có linh thiêng, hãy phù hộ Minh nhi trở về chính nghĩa, mấy năm này, muội muội thật quá cực khổ!" Nàng chán nản rũ rèm mắt xuống, ánh mắt trời sáng lạn rơi xuống trên mặt nàng sâu nông không đồng nhất, trong ánh mắt kia ẩn chứa tâm tình bi thương khiến trong nháy mắt nữ nhân già nua rất nhiều.

Ngư ma ma đi vào, sửa sang lại áo cho Thái hậu.

"Ngư ma ma, nếu như Bồn cung không có nhớ lắm, nô tỳ Tiền Dung chắc còn ở bạo thất chứ?" Thái hậu từ từ duỗi hai tay ra, nhàn nhạt mở miệng.

"Dạ, Thái hậu, không có mệnh lệnh của ngài, ai dám thả nô tỳ đó ra!" Ngư ma ma cung kính hồi bẩm.

"Cho nàng ta một cơ hội lập công chuộc tội, nhất định phải chăm sóc Thanh Thanh thật tốt, không thể có bất kỳ sai lầm nào, nhấn tin cho các nô tài ở chỗ nàng ta, Mặc Thanh Thanh, ai cũng không thể động!" Thái hậu đột nhiên trầm giọng nói.

Ngư ma ma ngẩn ra, kinh ngạc với giọng nói trịnh trọng của Thái hậu, nhưng mà vẫn nhanh chóng gật đầu một cái.

Đuẩn Thiên cung, bóng lưng lãnh tuyết lạnh lẽo đứng bất động ở trước cửa sổ, trời chiều rơi xuống, trăng sáng hiện lên, chòm sao lóng lánh, từ đầu tới đuôi, Kim Minh đều ở một mình, bóng dáng hần gầy gò, ở dưới ánh sáng yếu ớt, nhàn nhạt, lại bị kéo thật là dài, mơ mơ hồ hồ, gần như không rõ hình dáng.

Bóng dáng đơn côi lẻ loi. Lúc này nội tâm lại nếm trải mùi vị trống không, phiền não đột nhiên xông vào ngực của hắn, bàn tay rơi xuống, trong không khí vang lên âm thanh bó củi đứt gãy, tiếng vang thanh thúy khiến Mặc Thương vẫn chờ đợi ở ngoài phòng cả kinh.

"Hoàng thượng." Hắn ta khẽ mở miệng, nhưng không có dũng khí tiến vào tẩm cung, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng phản chiếu trên đất, cô đơn, một môi, một loại tư thái bất thường.

"Mặc Thương, đi Ngọc Hoa Cung!" Nam tử bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt tuấn tuyệt là nụ cười cực kỳ âm trầm, hai mắt xanh mị hoặc trở nên u ám vô cùng.

"Dạ!" Mặc Thương kinh hồn bạt vía đồng ý, cung kính vươn cánh tay, một bàn tay to lạnh lùng khoác lên trên cánh tay của hắn ta, thân thể ngang nhiên phát ra một sức mạnh làm cho người ta cảm như hén, trong mắt mơ hồ lộ ra sát khí kinh người.

Trong lòng Mặc Thương thầm kêu một tiếng không được, chẳng lẽ Hoàng thượng đã không nhẫn nại được, muốn tự thân động thủ ở trong hoàng cung?

Trong lòng hắn ta do dự, không biết nên mở miệng hay không, trong nháy mắt cũng đã đến Ngọc Hoa Cung, bên trên cửa cung dán chữ hỷ đỏ thắm, ở dưới ánh nền màu đỏ phát ra tia sáng chói mắt, không có vẻ vui mừng, lại có chút chằm chọc.

"Hoàng thượng." Cuối cùng Mặc Thương cũng mở miệng, chỉ là hắn ta không có nói tiếp, bởi vì năm ngón tay của Hoàng thượng giống như kim sắt khảm thật sâu vào cánh tay của hắn ta, trên mặt hắn ta đau toát ra mồ hôi.

"Coi chừng cẩn thận ở ngoài cung!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, đầu cũng không quay trở lại đi vào Ngọc Hoa Cung.

"Hoàng thượng giá lâm!" Ngọc Triệt vốn chuẩn bị ngủ, cả kinh trong lòng, không nghĩ tới Kim Minh đột nhiên giá lâm, trong ánh mắt không khỏi thoáng qua hoảng hốt. Ban ngày, nhìn tác phong làm việc của hắn, nàng ta còn tưởng rằng sẽ không động phòng.

"Thế nào? Không hoan nghênh trẫm à?" Nam tử lạnh lùng nheo mắt lại, cảm thấy giận đối với vẻ mặt ánh mắt khiếp sợ của nàng ta, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua lạnh lẽo.

"Hồi Hoàng thượng, ngài hiểu lầm rồi!" Nữ tử cười khê, vẻ kinh ngạc vừa nãy thoáng qua rồi biến mất, nàng ta đứng dậy, giá y đồ thẩm còn chưa tháo gỡ, da thịt trắng nõn mềm mại ở dưới ánh nến tàn mát ra vẻ đáng yêu mỹ lệ, trong cô áo rộng mở, xương quai xanh tinh xảo, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện.

Nam tử từ từ nheo mắt, trong con mắt màu xanh biếc luôn khắc họa tính tình âm trầm của chủ nhân, trong suốt lạnh lẽo ở dưới ánh nến, lộ ra hấp dẫn giống như anh túc, giờ phút này bởi vì nơi nào đó nồng nặc ham muốn, làm chúng nó càng nhìn càng nguy hiểm, càng thêm mê người!

Nữ tử bị Kim Minh nhìn đến hoảng hốt, không khỏi thấp thỏm ngược mắt, chỉ liếc mắt một cái, lòng của nàng ta chợt trầm xuống, con mắt xanh mê người, dường như muốn hút linh hồn người ta vào, để cho nàng ta muốn đến gần. Nhưng Nàng ta chợt dời ánh mắt đi, cung kính liềm mắt cúi đầu.

Đáy mắt mê người của Kim Minh bỗng nhiên âm u mấy phần, ánh mắt nữ tử dời đi càng thêm khơi dậy dục vọng chinh phục của hắn, bàn tay chợt đưa ra, ngón tay từ từ đưa tới cái cằm bóng loáng kêu gọi của nữ tử, từ từ quanh quẩn.

Nữ tử to gan đón nhận ánh mắt nam tử, mắt màu xanh dương bình tĩnh, giống như trời chiều chiếu rọi vào biển rộng, tĩnh lặng, xanh thẳm, tĩnh khiết như vậy.

"Người khiến trẫm muốn tìm hiểu!" Nam tử lạnh lùng mở miệng, tay hơi có vẻ xù xì chỉ hung hăng ma xát cánh môi nữ tử, trong đôi mắt xanh phát ra dục vọng, chỉ là dục vọng.

Nữ tử cười lạnh lạnh một tiếng, tay nhỏ bé từ từ vuốt cánh tay của nam tử: "Hoàng thượng, ngài không nên quên giữa chúng ta chỉ là một loại hiệp nghị, chúng ta chỉ lợi dụng lẫn nhau!"

"Lợi dụng lẫn nhau!" Nam tử lẩm bẩm mà nói, trong ánh mắt đột nhiên thoáng qua ý cười, lạnh lùng, "Người nói thật thẳng thắn, nhưng mà càng như vậy, trẫm lại càng muốn nhìn thấu người là một nữ tử như thế nào!"

"Nhìn thấu thì như thế nào đây? Hoàng thượng, số mạng của Ngọc Triệt cũng sẽ như Phi tần bình thường trong cung sao?" Nữ tử hếch dưới quai hàm, cười trong trẻo lạnh lùng.

"Người muốn trẫm hứa hẹn?" Ánh mắt nam tử bỗng nhiên tối sầm lại.

"Không, Ngọc Triệt không cần, trước khi Hoàng thượng không thật tâm thích Ngọc Triệt, Ngọc Triệt đều không muốn gì cả, đương nhiên, cái gì cũng không muốn cho!" Nàng ta khê mở miệng, giống như là đang nhấn mạnh.

"Thật tâm thích? Người quả thật là có lòng tham, chỉ là đáng tiếc, trẫm không thích nữ nhân tham lam!" Nam tử cười nhạt, lạnh lùng buông cái cằm gầy gò của nữ tử ra, từ từ thối lui đến trên giường, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Hắn chỉ muốn tìm người nói chuyện, không cần một mình suy nghĩ, càng nghĩ, tim của hắn càng phiền não, muốn làm một chuyện, nhưng trong lòng luôn do dự.

Mâu thuẫn xung đột trái tim hắn, hai hàng lông mày xinh đẹp nhăn nhúm chung một chỗ, trên trán kết thành một chữ Xuyên to tướng.

"Hoàng thượng ngài có tâm sự phải không?" Ngọc Triệt ngồi xuống ở trước giường, cười nhạt nhìn nam tử.

"Đúng!" Kim Minh từ từ giương mắt, lông mi dày đậm giống như bướm bướm đang phá kén, ưu nhã mà từ từ mở ra, cánh chim thư giãn, hai mắt xanh tối tăm, giống như hai bụi cỏ xỉ rêu rậm rạp, thanh u, lạnh lẽo, bình tĩnh mà sâu không thấy đáy.

"Có thể nói cho Ngọc Triệt nghe hay không?"

"Người thật muốn nghe?" Nam tử cười lạnh, nụ cười lạnh nhạt giống như thợ săn hướng về phía con mồi của hắn, để cho trong lòng người ta bỗng nhiên sinh ra khí lạnh.

Ngọc Triệt hơi cắn cắn môi, gật đầu một cái.

Nam tử đột nhiên đưa bàn tay ra, từ từ theo tay của nữ tử leo lên, cho đến khi đến cổ nàng ta. "Trẫm đang suy nghĩ, nếu cái đầu xinh đẹp và thân thể tách ra, sẽ là một chuyện tiếc nuối cỡ nào!"

Ngọc Triệt cứng lại, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua kinh hoàng, nhưng rất nhanh, nàng ta cười nhạt: "Hoàng thượng thật là biết nói giỡn. . . ."

"Trẫm không phải nói giỡn!" Nam tử chợt siết chặt năm ngón tay, một bàn tay to lao lao nắm giữ cái cổ mảnh khảnh của nữ tử trong lòng bàn tay.

"Người. . . ." Ngọc Triệt cả kinh, may là cô ta vốn thông minh, thế nhưng không nghĩ tới cá tính của Kim Minh hi vọng vô thường như vậy.

Ánh mắt nam tử bỗng nhiên mù mịt, ánh mắt bắt lức từ từ xẹt qua trên mặt nữ tử. Mi tâm nam tử từ từ nhú lên, ánh mắt mịt mùng. "Nhưng trẫm không bỏ được, không bỏ được, cho dù có biết rõ người là lá chắn duy nhất để Kim Nhật tồn tại, trẫm còn không chịu. Tại sao? Tại sao người phản bội trẫm? Là muốn đòi lại sao? Giúp đỡ Kim Huy đòi lại? Người sai rồi, mui phản sai rồi, trong lòng trẫm không quan tâm ai, trừ nàng, ai cũng không quan tâm. Nhưng mà, tại sao trẫm lại không hề thoải mái? Thanh Thanh."

Ngọc Triệt cả kinh trong lòng, Thanh Thanh. Thanh phi? Nhìn lại Kim Minh, ánh mắt sưng mù, trên gương mặt đột nhiên đỏ, một bàn tay to bóp chặt cổ của nàng ta, từ từ di chuyển, giống như không đành lòng, trong ánh mắt kia là mâu thuẫn và do dự làm cho nam nhân xem ra giống như một con bò đi lạc.

"Theo tâm ý của người, đừng nên cưỡng cầu!" Nàng ta khó khăn mở miệng, lại đột nhiên nhìn thấy ánh mắt nam tử chột lóe, bàn tay trên cổ đột nhiên buông ra.

Ngọc Triệt nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt nam tử trước mặt bỗng nhiên rét, nàng ta thầm kêu một tiếng không ổn, nam tử đã hung hăng nắm chặt cổ nàng ta, ánh mắt đột nhiên trở nên trong suốt, trong suốt, ở dưới ánh đèn phát ra ánh sáng u ám.

"Chẳng lẽ. Người thật muốn mạng Thanh phi?"

Thân thể bị nam tử ném đến góc tường, Ngọc Triệt phát ra âm thanh đứt quãng.

Nam tử cười lạnh, không hề trả lời, cánh tay đột nhiên dùng sức, bàn tay to như kim sắt nắm chặt cổ nữ tử, bên môi thoát ra nụ cười lạnh: "Đáng tiếc người không phải là Thanh Thanh!"

"." Toàn thân Ngọc Triệt bao phủ trong ớn lạnh, nàng ta liều mạng giãy giụa, tay nhỏ bé vô lực xé màn che, doanh trướng tróc ra.

"Hoàng thượng!" Bên ngoài tấm điện, Mạc Thương vội vàng mở miệng.

Nam tử lạnh lẽo ngoái đầu nhìn lại, con mắt tối tăm thoáng qua không vui, bàn tay buông ra, nữ tử đột nhiên tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

"Hoàng thượng, Thái hậu té xỉu, thái y." Mạc Thương vội vàng mở miệng, lại đột nhiên bị Kim Minh dùng một chưởng đánh vào trên đầu, "Mạc Thương, người nhớ, nếu như trẫm biết người dám can đảm lừa gạt trẫm."

"Mạc Thương thể thần phục Hoàng thượng muôn lần chết không chối từ, cho dù chết cũng sẽ không lừa gạt Hoàng thượng!" Nhịn được phun trào ra máu, Mạc Thương chống đỡ thân thể quỵ trên mặt đất.

Kim Minh dọi mắt, thâm ý nhìn Ngọc Triệt, khóe môi đột nhiên hiện ra nụ cười lạnh lùng: "Xem ra người không tốt, người vừa tới Thái hậu liền bị bệnh!" Nói xong, hần liền bước nhanh ra khỏi tầm cung.

Tham lam hút không khí trong sạch, Ngọc Triệt ngồi sững trên đất, kinh ngạc nhìn bóng lưng nam tử càng lúc càng xa, đôi tay đột nhiên nắm chặt váy, trên người, đã sớm mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Hoàng thượng hần. Hần chỉ là giận Thanh phi bất trung mà thôi, dính líu đến Công chúa rồi, xin lỗi!" Lúc Mạc Thương sắp xoay người, nhìn khuôn mặt nữ tử trắng bệch, đột nhiên sâu kín mở miệng.

Ngọc Triệt gật đầu một cách máy móc, đỡ đỡ, cho đến khi một hồi gió mát thổi vào cửa phòng khép hờ, nàng ta mới hoảng hốt đứng dậy từ dưới đất.

Thanh phi? Nhưng vừa rồi sát ý của nam tử rõ ràng là hướng về phía nàng ta mà đến? Có lẽ đòi lại là Thanh phi, cái tay kia —— sẽ buông ra đi!

Khó khăn tỉnh dậy, không còn là tù thất uồn ướt u ám, mà là giường hẹp mộc mạc sạch sẽ, Liễu Nha từ từ chuyển động tròn mắt, rót cuộc khôi phục một chút ý thức.

"Người đã tỉnh?" Một nữ tử trẻ tuổi y phục lam lũ vào phòng, trên tay bưng một chén dưa muối, hai bánh màn thầu.

"Đây là?" Liễu Nha nhìn mặt nữ tử, hơi trố mắt, quan sát nơi này.

"Bạo thất, nhưng là căn phòng tốt nhất ở đây, Thái hậu có lệnh, bảo cô nương an tâm ở chỗ này hai ngày." Nữ tử nói xong, đặt dưa muối và màn thầu ở trên bàn lớn duy nhất trong phòng.

"Không biết ta từng gặp người ở đây...người." Liễu Nha nghĩ không ra, tuy nhiên nó thế nào cũng nhớ không nổi.

"Thanh cô nương tại sao lại nhớ tới Tiên Dung, chúng ta chỉ là có duyên phận mà thôi, ở tầm cung của Thái hậu nương nương, nô tỳ pha trà nóng một chút." Nữ tử khó khăn mở miệng, nước mắt nhẹ nhỏ, tung tóe ướt váy.

"À? Là người, không trách được." Liễu Nha cả kinh, hóa ra nàng ta chính là nữ tử chịu thay mình, trong nội tâm đau lòng đột nhiên như nước biển xông tới.

"Thanh cô nương còn nhớ rõ nô tỳ?" Trong hai tròng mắt nữ tử đột nhiên sáng loáng.

"Dạ!" Liễu Nha khó khăn mở miệng, sao nàng không nhớ rõ, chỉ là hiện tại nàng tự thân khó bảo toàn, nếu như có thể, nàng đã sớm xin Kim Minh đưa

nàng ta ra ngoài.

"Vây cũng tốt, nương nương nói, muốn nô tỳ hầu hạ cô nương tốt, lập công chuộc tội, Thanh cô nương, ngài nhất định phải cứu nô tỳ, bạo thất."
Cả người nàng ta chột run run, giống như bị kinh sợ, sắc mặt trắng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Bí mật của Kim Lang Vương triều

Liễu Nha ngơ vờ, theo tầm mắt của nàng ta nhìn lại, ngoài cửa gỗ cũ kỹ, bóng dáng từ từ lướt qua. Tóc bóng người rất dài, nhìn lần lượt qua hành lang hẳn là một nữ nhân.

"Thế nào?" Liễu Nha ngoái đầu nhìn lại vài nàng, chỉ thấy sắc mặt Tiền Dung chột tái nhợt lắc đầu một cái, cũng không dám lên tiếng, đẩy dưa muối và mận tàu tới trước mặt Liễu Nha, hơi nín thở.

Trong lòng Liễu Nha hoài nghi, nhưng thấy nàng ta trầm mặc, bụng lại đói, cũng không quan tâm nhiều, bánh bao khô và dưa muối ăn cũng rất ngon, ngược mắt trông thấy Tiền Dung không ngừng nuốt nước miếng, Liễu Nha ngán ra, chia một nửa bánh mận tàu cho nàng ta: "Ăn chung đi, dù sao ta cũng không ăn hết!"

Tiền Dung do dự hai giây, vẫn không chống nổi nên nhận lấy, sau đó ăn như hổ đói.

"Chậm một chút!" Liễu Nha bị tương ăn của nàng ta hù dọa.

"Cô nương. Không biết, nô tỳ đã lâu. Ách!" Nàng ta đột nhiên bị nghẹn, nấc cục, bụng nước trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Trông thấy gương mặt Tiền Dung màu xám tro, Liễu Nha khẽ thở dài, đều là bởi vì mình, một nữ tử thật tốt thế nhưng chịu tội này, lập tức không nhịn được nét nửa chiếc bánh mận tàu cầm trong tay vào trong tay Tiền Dung: "Người mau ăn đi, ăn nhiều một chút, ta giảm cân!"

Tiền Dung ngán ra, gật đầu một cái, liếc mạp ăn, có lẽ là đói quá lâu, mùi vị bánh mận tàu như thế nào đã không quan trọng, quan trọng là no bụng, nàng ta mới có thể cảm giác mình là một con người, một người còn sống.

Nhìn Tiền Dung ăn như hổ đói, lại chuyển mắt nhìn sang gian phòng tan hoang, trong lòng Liễu Nha đột nhiên sinh ra lạnh lẽo. Chỉ là mấy ngày ngắn ngủn mà thôi, một người thật tốt thế nhưng biến thành bộ dáng này, nếu như nàng ở chỗ này lâu, đó không phải sẽ.

Xem ra trước mắt cần phải chữa khỏi vết thương, nhanh chóng trốn ra ngoài!

Ban đêm tối sớm hơn so tưởng tượng, trong đêm tối bạo thất đen giống như vẩy mực, đưa tay không thấy được năm ngón, gió rét rít gào, làm bóng nền thối ngả trái ngả phải.

Cái mông đau rất, Liễu Nha chỉ có thể nằm ở trên giường cứng ngắc, nghe tiếng gió gào rít bên ngoài, dường như trời mưa, gió ẩm ướt thổi từ cửa sổ khép hờ vào trong, ẩm ướt lạnh lạnh.

Mơ mơ màng màng nằm ở trên giường vừa muốn ngủ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng khóc của nữ tử, như có như không, đứt quãng, cảm giác quý dị giống như ở địa ngục. Gian phòng này nằm ở hậu viện của tòa bạo thất, bình thường hiếm có người nào tới, khi đêm tối yên tĩnh lại, liền cực kỳ trầm tĩnh, hôm nay đột nhiên vang lên tiếng khóc của nữ tử, vì vậy không khí càng trở nên quý dị.

"Người nào đang giả thần giả quỷ?" Liễu Nha nổi giận bò dậy từ trên giường, trợn mắt nhìn thờ phỉ phò kêu to, nàng đã quá xui xẻo rồi, bị đánh 30 đại bản, cái mông cũng nở hoa, còn bị giam vào trong bạo thất, thậm chí ngay cả những thứ ma quỷ kia cũng muốn bắt nạt nàng!

Tiếng khóc của nữ nhân từ từ biến mất, bên tai chỉ có tiếng gió thổi qua, nhưng ngừng một lát, tiếng khóc đứt quãng kia lại truyền đến, quấy làm Liễu Nha không được an bình.

"Bà ngoại ơi, ta là người theo chủ nghĩa duy vật, cũng xin vào đảng hai lần, còn sợ người giả thần giả quỷ ư!" Liễu Nha bị tiếng âm ỉ làm phiền lòng chột ngồi dậy, cái mông mới vừa rời giường đệm, cả người tựa như lên dây cót, ô chao, cái mông thật là đau, có cơ hội đi ra ngoài, nàng nhất định sẽ chinh đôn Kim Minh một lượt.

Trong miệng nàng không ngừng lẩm bẩm, quay một vòng ở trong phòng, tìm một chậu rửa mặt, rồi bước ra ngoài gian phòng.

Một hồi gió lạnh thổi qua, kích thích từng đợt gió lạnh, cây nến trong phòng đột nhiên bị dập tắt, thế giới nhất thời lâm vào một vùng tăm tối, khi mắt nhìn không thấy, lỗ tai càng thêm bén nhạy, tiếng khóc đứt quãng càng thêm rõ ràng, truyền vào trong tai Liễu Nha rất rõ ràng.

Đứng ngẩn ngơ tại chỗ hồi lâu, trong bóng tối, Liễu Nha lập tức mất dũng khí đi tìm tòi nghiên cứu, hành lang, tường gạch, đỉnh ngói, từng tòa nhà trong

bạo thất, sau nửa đêm gió lùa khá lớn, cộng thêm tiếng mưa rơi lác đác, cho nên trên hành lang, đèn không thấy năm ngón tay, thỉnh thoảng có hạt mưa rơi xuống đất, quánh đặc, mang theo bùn đất, giống như rễ cỏ hư thối.

Liều Nha đột nhiên cảm thấy trước mặt có bóng trắng thoáng qua, gió lạnh xen lẫn vài xù xì nhẹ nhàng đánh vào trên mặt nàng, nàng đưa tay muốn tóm lấy, nhưng bóng dáng màu trắng thoáng qua rồi biến mất, nhàn nhạt, chỉ để lại xúc cảm nhàn nhạt trên trán.

"Ai? Là ai?" Liều Nha cảnh giác mở miệng, đôi tay liều mạng ôm chặt gương mặt.

Trả lời Liều Nha vẫn một mảnh tối đen, đứng ở ngoài phòng lâu, hai chân cũng tê dại, nàng xoay người vào phòng, ở trong bóng tối mò hộp quẹt rồi thắp sáng nền đỏ, lại đột nhiên bị cánh xóc xếch trên giường nhỏ dọa sợ hết hồn.

Trên giường nhỏ bị lún giống như mới vừa bị người bay qua, lộn xộn lung tung về thành một đoàn, nhất là ở phía dưới đệm giường, giống như bị người lật lên, mặt đất gian phòng có mấy dấu chân rõ ràng, mang theo bùn đất.

Có người tiến vào, chính là bóng trắng trong đêm tối? Liều Nha đột nhiên siết chặt hai quả đấm, chút gió lạnh xâm nhập vào cốt tủy của nàng, nàng thận trọng cảm cây nền lên, một cái tay chelại, không để cho gió lớn thổi tắt, vừa từ từ nằm sấp thân thể trên mặt đất.

Dấu chân rất nhỏ, theo tiêu chuẩn ở hiện đại ước chừng là chân nhỏ cỡ 35, nhìn độ lớn nhỏ, hẳn là một nữ nhân! Liều Nha nằm sấp trên mặt đất, tiến lên theo dấu chân, dấu chân chỉ có hai hàng, chỉ có dấu chân tiến vào, đi tới bên cạnh giường hẹp liền biến mất.

Trong lòng Liều Nha chợt trầm xuống, hai mắt nhìn chằm chằm giường hẹp bất động, chẳng lẽ nữ nhân kia vẫn chưa đi, vẫn còn ở lại trong phòng? Nàng nhanh chóng xoay vòng mắt liếc xung quanh, trong phòng bài biện rất đơn giản, một cái giường, một cái bàn, lại có bàn trang điểm cũ kỹ nhìn không rõ niên đại, gần như không có chỗ có thể ẩn núp, trừ phi. Liều Nha đột nhiên nhìn chằm chằm giường hẹp, trừ phi, gian phòng này tựa như phòng Thái hậu, phía dưới giường đệm là mặt thất!

Liều Nha không do dự, nàng chợt nhảy lên giường hẹp, ván giường lạnh cứng phát ra âm thanh thùng thùng, nàng hơi động lòng, ngón tay từ từ đánh mặt giường, đông đông đông, thanh thúy, trống rỗng, quả nhiên, dưới giường là cơ quan!

Liều Nha đề nén ở một bên, đôi tay nhấc ván giường, hàm răng cắn chặt môi anh đào, trong lòng thầm đếm một hai ba sau chợt mở ra —— một nơi đen ngòm tối tăm từ từ kéo dài, mùi uồn ướt hôi hám xông vào mũi.

"Hất xì!" Mũi bị mùi gay kích thích hất xì, Liều Nha cảm nén chiếu vào trong, ám đạo này có thông với chỗ dưới giường Thái hậu hay không, miệng phía trên ám đạo không có quy tắc, dường như là dùng dụng cụ đơn sơ đào móc mà thành, không hề tỉ mỉ giống như ám đạo kia, hợp quy tắc.

Ám đạo rất sâu, ánh nến không thể soi sáng tới đáy, Liều Nha đứng ở cửa động do dự một hồi, lòng hiếu kỳ làm nàng không nhịn được muốn dò xét đến cùng, nàng vén váy dài tới bên hông, lại trở về tìm hai cây nến, sờ soạn hộp quẹt ở trong túi, khẽ cắn răng, khó khăn chui thân thể vào trong ám đạo.

Cũng không biết bò bao lâu trong bóng đêm, ám đạo chật hẹp thấp lùn, hoàn toàn không thể ngồi thẳng lên, rất nhanh, Liều Nha cũng cảm thấy không khí trầm muộn muộn manh, hô hấp từ từ khó khăn, ánh nến cũng lập lờ bất định, giật giật, dường như muốn dập tắt, vào lúc Liều Nha muốn buông tha, không gian trước mặt đột nhiên trống trải, giống như vào thế giới khác, thậm chí có bậc thang, không khí cũng mát mẻ hơn rất nhiều, ánh nến càng ngày càng sáng.

Bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh nước chảy róc rách, trong lòng Liều Nha khẽ động, không khí âm u ẩm ướt, bậc thang chật hẹp, âm thanh nước chảy róc rách, tại sao ám đạo cuối cùng cực kỳ giống dưới giường Thái hậu?

Nàng đứng ở trên bậc thang, bò lồm ngồm, muốn nhìn rõ cảnh trí trước mặt, bởi vì có nến trên tay, ánh nến làm hoa mắt nàng, nàng gần như cũng nhìn không rõ gì, đột nhiên, nàng đứng lại bất động, ánh sáng khả nghi chiếu sáng áo lót màu trắng như tuyết, nàng theo ánh sáng nhìn lại, mới đột nhiên phát hiện ánh sáng là rơi ra từ trên vách tường bên trái bậc thang.

Nàng đặt cánh tay ở trên vách tường bên cạnh, thử đẩy ra, tuy nhiên phí công, đột nhiên, bên cạnh có một bóng đen vọt qua, Liều Nha sợ hãi a một tiếng, chân trượt, té xuống từ trên bậc thang, nền cũng bị rơi sang một bên.

"A!" Tiếng kêu sợ hãi của nàng vang dội ở trong phòng tối dưới đất, vách tường lạnh lẽo không ngừng phát ra hồi âm, "Xèo xèo!", tiếng hai con chuột thét chói tai vang lên cùng, lúc này Liều Nha mới nhìn rõ, thì ra bóng đen mới vừa rồi là hai con chuột, vừa định lấy hơi trong bụng nàng đột nhiên trầm xuống, ánh sáng rơi ra từ trong vách tường đột nhiên biến mất, bởi vì nàng ném nén ở một bên, thế giới của nàng lại lọt vào một vùng tăm tối.

Nhanh chóng lấy hộp quẹt ra đốt sáng lên, sờ cây nến thấp sáng, khi ánh sáng trở về lần nữa, Liều Nha không ngừng thờ phào nhẹ nhõm, sử dụng tay chân bò dậy, lại phát hiện ở nấc thang dưới cùng, có một bức họa quái dị, trên bức họa là một quái vật đầu sói thân người, bộ lông màu vàng óng, con mắt xanh quý dị, xem xét kỹ lưỡng, Liều Nha suy nghĩ nửa cho rằng quái vật đầu sói thân người chính là Kim Minh.

Nàng thấy buồn cười, làm sao lại tưởng tượng Kim Minh thành quái vật chứ, chỉ là ám thất này tồn tại thật kỳ hoặc, nàng đứng dậy, nhìn không gian không lớn một lượt, cũng không tìm thấy vách tường phát ra ánh sáng lúc trước.

Trong tai truyền đến âm thanh nước chảy róc rách rõ ràng, nhưng nàng không tìm được phương hướng nước chảy, giống như, ám thất này có động tiên khác.

Mệt mỏi, mệt mỏi, Liều Nha ngồi xuống ở trên bậc thang, chuyển con mắt vừa lúc nhìn thấy bức họa quý dị trên tường, ngắm nhìn một lúc lâu, Liều Nha đột nhiên phát hiện, coi như ánh nến không có trực tiếp soi sáng bức họa, cặp mắt xanh quý dị của con sói kia cũng tách ra ánh sáng mê hoặc lòng

người, độ sáng nếu so với cả bức bức họa thì mạnh hơn một chút.

Trong lòng Liễu Nha khẽ động, do dự đưa ngón trỏ ra, từ từ ấn vào cặp mắt lang quý dị, chỉ nghe một tiếng kêu, vách tường phía trên bậc thang thể nhưng từ từ chia thành hai nửa. Bên trong tường tự có lối đi, còn có bậc thang thông hướng khác.

Liễu Nha đứng ngẩn ngơ chốc lát giương mắt mà nhìn mật đạo, dựa vào bức tường trên bậc thang.

Trên vách tường, năm bước có một đèn dầu tinh xảo, lượng dầu bên trong đèn đầy đủ, Liễu Nha không chút do dự đốt sáng lên, tiếp tục con đường đó, tổng cộng thấp hai mươi đèn dầu, tính ra có năm mươi bậc thang.

Đã đến cuối cùng, phơi bày trước mắt chính là một gian thạch thất, nói nó là thạch thất, vì phía trên rõ ràng dùng bút lông vẽ một cái cửa.

Nhẹ nhàng đặt tay nhỏ bé ở trên, thạch bích bích một tiếng mở ra, làm Liễu Nha kinh ngạc chính là trong thạch thất thể nhưng rỗng tuếch, chỉ có trên vách tường là phác họa mười bức họa màu sắc tươi đẹp.

Liễu Nha tiến vào thạch thất, rất nhanh phát hiện ra quý dị, trong thạch thất trống rỗng, thậm chí chẳng có đèn, nhưng khi Liễu Nha chuyển động thân hình, cái bóng của nàng hướng bên ngoài thạch thất, cái này nói rõ, nếu so với phía ngoài ánh sáng bên trong thạch thất nhiều hơn.

Ngước mắt cẩn thận nhìn bức họa, Liễu Nha rốt cuộc phát hiện chỗ đặc biệt, bức họa màu sắc tươi, vật liệu vẽ tranh cực kỳ giống hiện đại, chỗ bắt đồng là, nhiên liệu trong lúc này giống như tăng thêm một thành phần ánh sáng, không cần ánh nến, mười mấy bức họa sẽ phát ra ánh sáng, như ban ngày.

Nội dung bức họa cũng quý dị, thứ nhất là một nam tử tóc màu tím nhạt con người màu đen và một nữ tử áo trắng tựa sát vào nhau, trước mặt là thảo nguyên rộng lớn mệnh mông bát ngát, nữ tử rất đẹp, mặc dù chỉ vài nét bút, liền vẽ ra nữ tử phong tình vạn chủng, nhất là nàng ta có đôi mắt giống như Liễu Nha mới sinh, làm lòng người say, nụ cười quyến rũ giống như bách hợp đầy nọc độc, mang theo hấp dẫn trí mạng.

Bức thứ hai, vẫn là nam tử đó, nữ nhân trong ngực cũng là một nữ tử có con người màu đen, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, nhẹ nhàng lôi kéo bàn tay nam tử, trước mặt, chính là dư âm trời chiều chân trời hé ra rặng mây màu xanh, quang đăng trong suốt vô ngần.

Bức thứ ba, sắc điệu đột nhiên trở nên tối tăm, ngay cả trời cũng đỏ tươi, một nam nhân hai nữ nhân tề tụ ở trong tấm hình, trường kiếm trong tay nam tử đâm về trong mắt đen của nữ tử, đỏ tươi nhuộm đỏ nửa bầu trời, nữ tử tóc vàng mắt xanh lại cười tà mị.

Bức thứ tư, sắc điệu cũng vẫn tối tăm, nam tử ôm nữ tử chết đi, bầu trời xanh biếc quý dị.

Bức thứ năm, chân sau nam tử quỳ xuống đất, hàn kiếm từ bụng nữ tử xỏ xuyên qua thân thể của hắn.

Đến bức thứ sáu càng thêm quý dị, cả bức họa chỉ có một loại màu sắc, màu đỏ yêu dị, làm vách tường nhuộm thành đại dương màu đỏ, nhìn lâu, thể nhưng sinh ra một loại ảo giác, giống như máu và thịt văng tung tóe trước mặt, tiếng kêu thảm thiết, cảnh tàn sát khốc liệt, một loại bi thương, tâm tình sợ hãi trong nháy mắt xâm chiếm lòng Liễu Nha, giống như trước mặt là một Tu La Địa Ngục, từng khuôn mặt thể lương, từng tiếng hét thảm làm người ta không đành lòng nghe.

Bật ra từ trong đôi môi khô nứt, toàn bộ ngũ quan bởi vì khổ sở quá độ mà vận vẹo, sợ hãi trong ánh mắt đầy tràn bóng ma tử vong.

Chết không đáng sợ, đáng sợ là đối mặt cái chết. Trên mặt Liễu Nha đột nhiên co, âm thanh vang lên bên tai khiến cho nàng thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, nàng thở hổn hển, giống như hơi sức toàn thân bị rút cạn, thân thể nhẹ nhàng tựa vào trên tường không có chút hơi sức.

Hồi lâu sau, lúc này Liễu Nha mới dám ngước mắt nhìn bức tranh thứ bảy, đó là một thiếu niên mặc cẩm y hoa phục, bộ dáng gần như không khác nam tử trong bức tranh thứ nhất, tóc dài màu tím nhạt, con người đen nhánh, đứng ở trong muôn hoa cười nhạt nhòa, đường cong nụ cười khiến Liễu Nha không nhận được nhớ lại Kim Nhật, như ánh mắt ngây thơ, đơn thuần.

Bức thứ tám, một mặt trắng vừa lớn vừa tròn gần như chiếm cứ cả bức họa, hình ảnh trong bóng tối, một con Kim Lang khổng lồ, dưới vuốt đỏ thẫm, giống như —— máu! Liễu Nha đột nhiên sinh ra loại cảm giác này.

Bức thứ chín, là một thiếu nữ áo xanh, tư thái ưu nhã, dung nhan xinh đẹp, tựa như một rặng mây rơi vào trong trần thế, thân thể nằm sấp, phía trên lưng có bốt Nguyệt Nha rõ ràng màu đỏ thẫm như ẩn như hiện.

Trong lòng Liễu Nha vừa động, đột nhiên cảm thấy mặt mày thiếu nữ cực kỳ giống mình, vì vậy vội vàng chuyển ánh mắt sang bức họa thứ mười, lại đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh.

Bức thứ mười, lại là trống rỗng, trống rỗng chiếm hết một mặt vách tường.

Phía dưới mỗi một bức họa đều có chữ viết, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ ràng.

"Bức thứ mười chưa họa lên vì chuyện tình còn chưa có xảy ra!" Sau lưng đột nhiên vang lên âm thanh của nam nhân, Liễu Nha hồi hồn, đột nhiên bị âm thanh này kinh sợ, hét lên một tiếng, thân thể nhảy cao nửa thước, nhanh chóng xoay người nhìn nam nhân phía sau.

Một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đứng ở bên ngoài thạch thất, trang phục màu đen giả khiến nam tử dễ dàng ẩn thân ở trong bóng tối, khuôn mặt thần bí mặc dù bị mặt nạ màu đen che lại, nhưng cũng sáng chói như kim cương, con người sắc bén như báo lại sáng loáng, hắn ta lẳng lặng nhìn nữ tử, trong ánh

mắt toát ra quuyến luyến.

Chỉ có lúc núp ở trong bóng tối, hắn ta mới có thể si mê nhìn nữ tử như vậy, áo đen, chiếc khăn đen, che kín cả người, lại làm cho hắn ta có thể thật lòng đối xử với nữ tử yêu mến.

"Ngươi. Mặc Trạc?" Liễu Nha híp mắt, một cái tên đã lâu thế nhưng không kiềm hãm được bật thốt lên.

"Đúng, Thanh Thanh, là ta!" Nam tử tiến lên, mi tâm theo sát nhãn lên, trong ánh mắt ẩn chứa không đành lòng, bàn tay từ từ đặt ở bả vai nữ tử, khi nhìn thấy vết máu trên người nữ tử, ánh mắt chợt sắc bén.

"Hắn ta lại dám đánh ngươi?" Nam tử lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt đột nhiên sắc bén, hắn ta bay qua thân thể nữ tử, nhỏ giọng nói: "Cho ta xem vết thương."

"Không!" Liễu Nha trực tiếp cự tuyệt, nàng bị thương ở hông, đừng nói trước kia nàng không rõ ràng lắm về quan hệ với nam tử thần bí này, dù làm rõ rồi, nàng cũng tuyệt đối sẽ không cho phép một nam nhân nhìn hông nàng.

Lại nói cũng không biết tại sao, Liễu Nha rốt cuộc không có cảm giác đau đớn.

"Ngoan, đừng động, ta mang theo thánh dược chữa thương!" Nam tử khê mở miệng, cũng chú ý nàng ngăn trở, muốn cởi quần của nàng ra.

"Này, ngươi muốn vô lễ với ta à, ta chính là nữ hài tử!" Liễu Nha chợt cầm lấy bàn tay nam nhân, cái miệng nhỏ nhắn tiến tới bên tai nam tử lớn tiếng gầm thét, tiếng gầm thét thật vẫn có tác dụng, bàn tay nam tử đột nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng thu hồi, lúng túng mở miệng: "Ta quên mất, Thanh Thanh đã trưởng thành, không còn là tiểu cô nương nữa!"

Liễu Nha vừa nghe hắn nói chuyện, không khỏi hoài nghi nheo mắt, trưởng thành, chẳng lẽ Mặc Trạc và Thanh Thanh là thanh mai trúc mã sao?

"Ngươi không cần lo lắng vết thương trên người ta, đã không sao rồi, ta chỉ muốn biết, tại sao lần trước ngươi đánh ta ngất, hơn nữa, đây rốt cuộc là nơi nào, tại sao ngươi ở chỗ này?" Liễu Nha liên tiếp hỏi ra nghi vấn.

"Vấn đề của ngươi nhiều như vậy, ta trả lời người cái nào trước đây?" Nam nhân nhẹ nhàng cười cười, mặc dù trên mặt che cái khăn đen, Liễu Nha không nhìn thấy vẻ mặt hắn ta, nhưng cặp mắt có chứa nụ cười lại làm cho Liễu Nha an lòng không thôi.

Ánh mắt nam tử dịu dàng cung chiêu, đắm chìm trong đó, Liễu Nha cảm thấy an lòng.

"Trả lời từng cái một!" Liễu Nha nghiêng đầu nhỏ, lần này, nàng nhất định không thể bỏ qua cho Mặc Trạc, nhất định phải hỏi rõ thân thể của Thanh Thanh.

"Vì muốn tốt cho ngươi mà thôi. Đây là Âm đạo ở Hoàng cung. Ta ở đây bởi vì ngươi bị thương!" Nam tử không nhanh không chậm trả lời xong câu hỏi của nữ tử.

Liễu Nha ngẩn ra, Mặc Trạc nói ba câu không hiểu liên hệ với vấn đề trước mặt mới biết đây là trả lời câu hỏi của nàng, chỉ là câu trả lời này cũng không có một chút giá trị.

"Ta hỏi ngươi, làm sao ngươi biết ta bị thương? Chẳng lẽ ngươi luôn ẩn núp trong hoàng cung?" Liễu Nha thở dài, quyết định hỏi từng câu.

Mặc Trạc ngầy ngẩn, cười không nói, chỉ từ từ nheo mắt nhìn bức họa trên tường.

"Ngươi nói mau!" Liễu Nha vội vàng mở miệng.

"Thanh Thanh, ta hỏi ngươi, khi ngươi thấy bức họa này, có phải lâm vào trong phán đoán hay không, giống như." hắn ta dừng lời, khê mở miệng: "Giống như là lâm vào Tu La Địa Ngục, thi thể chất đông ở trước mặt, từng tiếng rú thảm tiếng vang bên tai?"

Liễu Nha ngẩn ra, gật đầu một cái, nếu như vừa rồi không phải là bên tai có âm thanh dị hưởng kia, nàng thật không chắc chắn mình có thể lâm vào trong bức họa không cách nào tự kèm chế hay không.

Đột nhiên, Liễu Nha hồ nghi nhìn sang Mặc Trạc, chẳng lẽ tiếng vang đó là hắn ta chế tạo ra, hắn ta luôn ở đây? Ánh sáng, dấu chân đều là của Mặc Trạc? Nhưng không đúng, chân của Mặc Trạc không thể là 35! ?

"Đưa chân của ngươi ra!" Liễu Nha nhìn thẳng vào hai chân của hắn ta, bởi vì bị trường sam màu đen che đi, nàng không nhìn ra cỡ chân lớn nhỏ của nam nhân.

"Làm gì?" Mặc Trạc ngẩn ra, do dự đưa chân trái của mình ra, quả nhiên không phải hắn ta, nếu chân nam nhân là cỡ 35, thì như tàn tật!

"Không phải ngươi? Không phải ngươi dẫn ta tới nơi này? Mật thất này còn có người khác biết sao?" Liễu Nha nhú nhú mày, ngược mắt nhìn hắn ta.

"Có người dẫn ngươi tới nơi này?" Mặc Trạc ngẩn ra, hắn ta vốn muốn lặng lẽ đưa thuốc cho Liễu Nha, nhưng không nghĩ sẽ gặp nàng tại âm thất.

"Đó là đương nhiên rồi, chẳng lẽ ngươi cho là tự ta có bản lãnh này tìm được nơi này à? Hơn nữa còn là một nữ nhân!" Liễu Nha thần thần bí bí mở

miệng.

Mặc Trạc nặng nề hơi nhếch môi, lâm vào trong suy tư, Liễu Nha thừa dịp hắt ta chưa chuẩn bị, đột nhiên nhấc vạt áo của hắt ta lên, xẹt xẹt, ở dưới áo đen là khôi giáp màu bạc.

"Mặc Thanh Thanh!" Mặc Trạc lạnh lùng mở miệng, thân thể nhanh chóng chuyển, đêm tối vèo một tiếng biến mất ở trong tay Liễu Nha.

"Khôi giáp màu bạc? U Dạ La, ngươi còn không thừa nhận mình là U Dạ La sao?" Liễu Nha ngẩn ra, lập tức đuổi lên trước, nhảy vọt, muốn kéo cái khăn đen trên mặt nam nhân xuống. Khôi giáp màu bạc, chỉ có thể là U Dạ La.

"Mặc Thanh Thanh, thu hồi lòng hiếu kỳ của ngươi, ngươi chỉ cần làm xong bốn phận của ngươi là tốt rồi!" Sắc mặt Mặc Trạc trong nháy mắt trở nên xanh mét, một đôi mắt sắc bén không kiên nhẫn nhìn về Liễu Nha.

"Ngươi không phải nói chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ ư? Nếu là bằng hữu, tại sao không thể để cho nhìn bộ mặt thật của ngươi một chút? U Dạ La, ngươi vẫn còn giả bộ cái gì?" Liễu Nha không chịu thua đưa tay nhỏ bé chống ở bên hông không kiên nhẫn mở miệng, hai quai hàm thờ phỉ phò.

Bốn phận, cái gì là bốn phận, tất cả mọi người cảnh cáo nàng phải tuân thủ bốn phận, nhưng nàng là Liễu Nha, không phải Mặc Thanh Thanh, nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, nàng không vướng không vấp, tại sao phải làm con cò trên bàn cò của bọn họ!

Nàng không muốn!

"Ngươi đến cùng có phải Thanh Thanh hay không, tại sao." Nam tử lâm bảm mà nói, trong ánh mắt xẹt qua hoài nghi, hắt ta đột nhiên tóm lấy tay của nữ tử, nhẹ nhàng lôi kéo, Liễu Nha bị nam tử ôm vào trong ngực, bàn tay bị hắt ta đè lên đầu, buộc nàng phải cúi đầu, một bàn tay to vung lên phía sau lưng nàng, rất rõ ràng, nam tử nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, bàn tay nhẹ nhàng vỗ nũng nịu: "Ngươi luôn nghịch ngợm, về sau đừng đùa ta kiểu này!"

"Ai da!" Vết thương trên mũi còn chưa lành, Liễu Nha bị đau hô một tiếng, nam tử ngẩn ra, lập tức thả bàn tay ra xoa xoa, lời nói cũng biến thành dịu dàng: "Thật xin lỗi, ta quên trên người ngươi còn có vết thương, chỉ là có lúc, ngươi hoạt bát không giống như nàng. . . ." Hắt ta khẽ mở miệng, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, vì vậy lắc đầu một cái, "Ngươi xem, ta lại hoài nghi ngươi nữa rồi, chỉ là lần sau ngươi đừng đùa ta kiểu này, ngươi quên, ngươi đã thề, cả đời này, tuyệt đối sẽ không chủ động tìm hiểu hình dáng của ta, ta là ai, trừ phi hoàn thành nhiệm vụ!"

Liễu Nha ngẩn ra, không để ý cái mũi bị nam nhân sờ soạng, nắm thật chặt cánh tay của nam tử không ngừng hỏi: "Ngươi nói cái gì? Nhiệm vụ gì đó?"

Ánh mắt Mặc Trạc tối sầm lại: "Thanh Thanh, đừng nói đùa nữa!" Hắt ta nặng nề mở miệng, trong ánh mắt thoáng qua khủng hoảng.

"Ta không có nói giỡn, thật ra thì. . . ." Liễu Nha dừng lại, lông mày giương lên: "Đêm vào cung, đầu của ta đập vào cang xe, hình như mất trí nhớ!" Nàng giống như phiền não gõ gõ đầu.

"Mất trí nhớ? Tại sao ta không biết?" Mặc Trạc ngẩn ra, hồ nghi mở miệng.

"Dĩ nhiên không biết á, đêm vào cung ta bị một nam nhân tên là U Dạ La quăng vào xe, đầu đập vào trên cang xe, lập tức liền mất trí nhớ!" Liễu Nha lâm bảm, mắt nhìn hắt ta, muốn nhìn ra một chút manh mối, nhưng nam tử chỉ rừ lông mi, nhẹ nhàng ồ một tiếng.

"Bây giờ có thể nói nhiệm vụ của ta chưa?" Liễu Nha trơ mắt ra tiến lên, mắt to nháy nháy.

Trong hai tròng mắt nam tử thoáng qua không tin tưởng, nhưng bót Nguyệt Nha trên lưng Mặc Thanh Thanh là thực, nếu như Thanh Thanh thật sự mất trí nhớ, gần như có thể giải thích về một đoạn thời gian khác thường.

"Còn không nói sao?" Liễu Nha nhìn hắt ta, cặp mắt đen to linh lợi làm bộ đáng thương, khoe miệng trẻ xuống thất vọng.

"Thanh Thanh, nhiệm vụ của ngươi chính là đến gần Hoàng thượng, để cho hắt tâm cam tình nguyện yêu ngươi, đây cũng là nguyên nhân ngươi vào lầu Hạp Hoan." Mặc Trạc khẽ mở miệng.

"Nhưng ngươi cũng không tán thành? Ngươi đã từng nhờ cậy Lục Ánh chăm sóc ta thật tốt, dẫn ta rời đi, nhưng sau ngươi lại đổi ý, hóa thân nam nhân tên là U Dạ La đưa ta vào hoàng cung!"

"Thanh Thanh, ta nói rồi xin ngươi không nên đoán bừa thân phận của ta, nếu như có thể nói cho ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết!" Mặc Trạc không kiên nhẫn mở miệng.

"Được rồi, ta không tìm hiểu, nếu đây là nhiệm vụ của ta, tại sao ngươi phải dẫn ta xuất cung, chỉ là trên nửa đường gặp phải khó khăn, ngươi, lại đưa ta về trên tay Kim Minh!"

Mặc Trạc quay mặt đi coi như là cam chịu.

"Nói chuyện với ngươi đó, tại sao không nói lời nào, tại sao không nói tất cả cho ta biết, để cho ta làm con cò của các ngươi, ít nhất nên để cho ta biết đây là vì cái gì? Hoặc là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Liễu Nha nặng nề cường điệu, nàng không biết trên người Mặc Thanh Thanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại nàng là Mặc Thanh Thanh, nàng

có quyền biết tất cả, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì!

Nam tử ngoài đầu nhìn lại, trong ánh mắt hiện ra khổ sở: "Thanh Thanh, nếu như ngươi quên hết tất cả, có lẽ là một chuyện tốt, ngươi chỉ cần nhớ, ngươi để Kim Minh thật lòng thích ngươi, nhưng ngươi nhất định không thể thích Kim Minh, hiểu chưa?"

Liễu Nha gầm hét lên, vẻ mặt kích động: "Ta không rõ, cái gì cũng không hiểu, ta cảm thấy mình đang ở trong âm mưu to lớn, nhưng không biết, hóa ra ngươi là người khởi xướng âm mưu này, tại sao? Tại sao muốn Kim Minh yêu thích ta? Đây là mỹ nhân kế sao? Ta làm vì ai, ít nhất ngươi nên cho ta một câu trả lời chứ?"

Ánh mắt Mặc Trạc đột nhiên khổ sở: "Thanh Thanh, ngươi không được quên ngươi là người Mặc tộc, là sấn Lang Tộc, từ khi sinh ra, thân phận của ngươi chính là thể không lưỡng lập với Kim Lang Vương triều, trăm nghìn năm qua, Sấn Lang Tộc chúng ta bị Kim Lang Vương triều áp bức đã sống rất vất vả, bức về thứ sáu, cảnh tượng ngươi thấy thực sự tồn tại, đó là chuyện xảy ra 1000 năm trước, Sấn Lang Tộc chúng ta đã gặp phải chém giết trước nay chưa có, cuối cùng chúng ta ẩn cư vào trong rừng núi, trong huyết động u ám, không dám ra, bởi vì sao? Không phải là bởi vì Kim Lang Vương triều hay sao? Kim Lang Vương triều gặp phải tai họa lớn không phải do sấn Lang Tộc chúng ta tạo thành, tại sao muốn đẩy hết toàn bộ sai lầm lên trên người chúng ta, mà ngươi, Thanh Thanh, sự xuất hiện của ngươi là hy vọng duy nhất của sấn Lang Tộc chúng ta, mặc dù ta phản đối ngươi tiếp nhận nhiệm vụ này, bởi vì" Hắn ta chợt ôm Liễu Nha vào trong ngực, "Ngươi là của ta, là của ta, chúng ta cùng nhau lớn lên, một sợi tóc của ngươi, đều là của ta, nhưng vì sấn Lang Tộc, ta phải từ bỏ ngươi!"

Lời của nam tử hỗn loạn, không có logic, nhưng Liễu Nha lại nắm được một tin tức, thì ra là, Mặc Thanh Thanh quả thật mang theo nhiệm vụ tiến vào lầu Họa Hoan, mê hoặc Kim Minh!

Mặc Trạc dùng sức ôm chặt Liễu Nha, dường như muốn về nữ tử vào trong thân thể của hắn ta.

"Ta biết rõ ta còn lộ ra sơ hở, ngươi bắt đầu hoài nghi ta, nhưng càng như vậy, ta càng phải khiến mình biểu hiện độc ác, để tiêu trừ hoài nghi của ngươi, Thanh Thanh, Thanh Thanh, nhanh nhanh, chỉ cần ngươi thành công khiến Kim Minh thích ngươi, chỉ cần ngươi. Vì Kim Lang Vương triều sinh hạ một nhi tử, sấn Lang Tộc, Kim Lang Vương triều, số mạng của tất cả mọi người đều sẽ cải biến, bởi vì Bởi vì ngươi là ngôi sao của Mặc tộc, là cứu tinh ngàn năm khó gặp của sấn lang tộc, cũng là cứu tinh của Kim Lang Vương triều!"

Mặc Trạc lời nói càng làm cho Liễu Nha hồ đồ, Kim Lang Vương triều và sấn Lang Tộc không phải thể không lưỡng lập sao? Tại sao nàng là cứu tinh sấn lang tộc, cũng là cứu tinh Kim Lang Vương triều?

Vào lúc Liễu Nha hết sức nghi hoặc, Mặc Trạc rừ rừ mất xuống, từ từ kéo khăn đen trên mặt đi, hiện ra ở trước mặt nàng, là gương mặt quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thanh phi

Nam nhân kéo chiếc khăn đen trên mặt xuống, cứ đứng bình tĩnh ở trước mặt nàng. Lông mày đen rậm, lông mi kiên cường, mũi ưng anh tuấn, con ngươi khiếp người giống như đêm đen, bình tĩnh mà sâu không thấy đáy, giống như sẽ tỏa sáng trong đêm tối, cộng thêm đôi môi mỏng mà khêu gợi, tạo thành khuôn mặt nam nhân kiên cường mười phần.

Trong nháy mắt, Liễu Nha thể nhưng không kiềm hãm được nắm chặt váy, nàng hoài nghi, vô số lần hoài nghi.

Cảm giác quen thuộc khi nằm ở trên lưng nam nhân.

Nam nhân thỉnh thoảng toát ra ánh mắt dịu dàng, còn có cảm giác đã từng quen biết, tất cả đều làm cho nàng hoài nghi, nhưng khi hắn nặng nề nói cho nàng biết, không cần tìm hiểu thân phận của hắn, thể nhưng hắn lại đột nhiên bày ra bộ mặt thật, hắn, rốt cuộc vì cái gì? Một nam nhân vừa mâu thuẫn vừa khổ sở!

Muôn vạn khổ sở nổi lên bên khóe môi nam tử, lửa trong lòng mắt chợt điên cuồng, Thanh Thanh nên sinh con vì yêu nghiệt đó! Nghĩ đến đây, cả người hắn ta tựa như dây cung căng cứng bị một cây kéo cắt đứt, trong lòng vừa nóng vừa giận giống như dầu rán, đau khổ thành tro, sự phẫn nộ không thể nói thành lời, cõi lòng đầy ghen tỵ, và chua xót khổ sở xuyên vào trong xương tủy, không phát ra được âm thanh nào, về mặt không rõ, vào giờ khắc này, hắn chỉ muốn ôm nữ nhân vào trong ngực, thưởng thức ngọt ngào nên thuộc về hắn ta.

Nữ nhân của hắn, ai cũng không thể cướp đi!

Khi hắn hồi hồn, cái khăn đen đã ở trong tay của hắn rồi, hắn hơi ngẩn ra, thân thể mềm mại của nữ nhân khơi dậy dục vọng vô biên của hắn, hắn chợt cúi đầu, môi đỏ mọng không chút do dự áp xuống, vội vã mà khát vọng, kèm theo giằng co, bàn tay to của hắn lần lượt tuần tra thân thể mềm mại của nữ tử, đốt tia lửa khắp nơi.

Muốn, hoặc là không, đơn giản phức tạp, đau khổ không biết bao nhiêu lần, thể nhưng một lần này, hắn chưa kịp suy nghĩ đã hành động, hơn nữa còn vội vã, có lẽ, trong lúc này dục vọng đốt cháy đã đốt tới cuối cùng rồi.

"Đừng!" Liễu Nha đột nhiên bị động tác của nam tử dọa sợ hết hồn, nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại từ sự thật kinh người chính là Mặc Trạc chính là U Dạ La, cánh môi nóng bỏng mang theo dục vọng cũng đã đánh úp tới môi anh đào của nàng, mặt của nàng, cổ nàng, một luồng sóng quen thuộc chiến tức khiến nàng hơi rên rỉ, muốn kháng nghị, nhưng lời nói ra giống như đầy ắp mời gọi vô hạn, khiến nam nhân ôm chặt hơn, hôn gấp hơn.

"Thanh Thanh, cho ta đi, cho ta đi, ta đã không thể kiềm chế mình, nàng biết không? Bao nhiêu lần ở trước mặt nàng, ta đều muốn lấy đi chiếc khăn đen này, để cho nàng biết, ta là Mặc Trạc, thẳng thắn ở trước mặt nàng, không có bất kỳ giấu giếm, nhưng Sứ mạng, sứ mạng, nàng hiểu chưa? Vì hai người chúng ta bị sứ mệnh đè nặng trĩu, ta dùng thân phận Mặc Trạc cùng nhau sinh sống với nàng mười tám năm, ở nơi này mười tám năm, mỗi khi nàng dịu dàng cười với ta thì ta đều muốn kéo chiếc khăn đen trên mặt xuống, nói cho nàng biết, rồi sẵn Lang Tộc, chúng ta ở một chỗ, ta không muốn làm Tộc trưởng, nàng cũng không cần làm Thánh nữ, chúng ta chỉ là một đôi nam nữ khát vọng yêu, tại sao gánh nặng ngàn năm lại đè ở trên người của chúng ta, cái này thật không công bằng, không công bằng, nhưng ta không làm được, thật không làm được, mỗi lần muốn làm như vậy, trong đầu ta đều sẽ lóe ra mặt vô số tộc nhân, ánh mắt bọn họ đều đầy khát vọng, bọn họ khát vọng ánh mặt trời, khát vọng cuộc sống tự do tự tại, ánh mắt bọn họ tràn đầy hi vọng, mà ta chính là người mang hi vọng cho bọn họ. Ta không đành lòng, không đành lòng đánh nát mộng của bọn họ, nhưng đối mặt với nàng, phần khát vọng này cũng làm cho người ta đau khổ, Thanh Thanh, tại sao, tại sao chúng ta là người Mặc tộc! Nàng biết không? Ta sắp hỏng mắt rồi, ta, cũng không kiên trì được nữa rồi, Thanh Thanh, ta muốn nói cho nàng biết, không cần quan tâm sứ mạng nào nữa, không cần quan tâm chuyện gì khác, chúng ta đi, chúng ta đi thật xa, cứ hôn, ôm ấp, sinh hoạt chung một chỗ, đời đời kiếp kiếp không rời!" Mặc Trạc nóng càng ngày càng nhanh, càng ngày càng không mạch lạc, Liễu Nha gần như sợ ngây người, tất cả xảy ra quá đột ngột, quá đột ngột, trong lòng của nàng đột nhiên đầy nghi vấn, nhưng không có cơ hội mở miệng.

"Mặc Trạc, đủ rồi!" Sau lưng Liễu Nha đột nhiên truyền ra tiếng quát lạnh lùng của nữ tử, thân thể Mặc Trạc đột nhiên cứng lại từ trạng thái điên cuồng, hần ta từ từ ngước mắt, trong ánh mắt thậm chí có sợ hãi, sau đó toàn thân hần ta cứng đờ, từ từ buông Liễu Nha ra, cái khăn đen bịt kín, liếm mất cúi đầu, trong con mắt sắc đột nhiên khôi phục yên tĩnh, chỉ là yên tĩnh làm cho người ta hít thở không thông.

Liễu Nha trực giác muốn xoay người, lại bị nữ tử lạnh lùng mở miệng ngăn cản, "Không nên quay đầu lại!"

Giọng nữ tử không lớn, lại nặng nề khác thường, nói năng có khí phách.

"Mặc Trạc, đưa nàng trở về, chỉ đưa đến cửa động là được, ngươi, không thể tùy hứng nữa!" Nữ nhân từ từ mở miệng.

Mặc Trạc gật đầu một cái, lôi kéo Liễu Nha đi.

"Nhưng" Liễu Nha ngăn ra, muốn ngoái đầu nhìn thấy bộ dạng nữ nhân thần bí, nhưng đỉnh đầu lại bị Mặc Trạc nắm chặt lấy: "Thanh Thanh, đồng ý ta...đừng nói chuyện của ta cho ai, sau này thấy ta, cũng phải làm như chưa từng xảy ra gì cả, mới vừa rồi ta. Mất lý trí rồi!" Hần ta rũ rèm mắt xuống, khó khăn khạc ra ba chữ này.

"Mất lý trí? Thì ra đó mới là tính tình thật của ngươi?" Liễu Nha nhú nhú mày, nữ nhân thần bí đó tới thật là đúng lúc, nếu không, nàng thật sự không cần biết gì mà rời đi cùng hần!

Mặc Trạc ngăn ra, nhìn Liễu Nha thật lâu không có mở miệng, cuối cùng, trong ánh mắt hần ta thoáng qua mâu thuẫn, thở dài một hơi: "Thanh Thanh, có đôi khi không thể quá thông minh!"

Lúc chuẩn bị mở giường trên âm đạo, Mặc Trạc đột nhiên nhét một quyển da dê vào trong tay Liễu Nha: "Tất cả mọi chuyện nàng muốn biết đều ở trên đây, nhớ lấy, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng!" Hần ta nói xong, rũ mắt xuống.

Liễu Nha đột nhiên kéo cánh tay của hần ta: "Nói cho ta biết, tại sao nữ nhân kia có lực ảnh hưởng lớn đối với ngươi như vậy?"

Lớn giống như có thể không chế ý chí của hần ta.

Nam nhân mím chặt môi, chỉ là trầm mặc, hần ta đưa cánh tay lồi ra từ trong bàn tay nhỏ của nữ tử, để ván giường xuống, trong phòng nhất thời khôi phục yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ, ánh sao lấp lánh từ từ âm đạm, bầu trời dần sáng. Thì ra là đã qua hai giờ, Liễu Nha kinh ngạc đứng ở cửa sổ.

Ngắm nhìn cao lâu Ngọc Vũ phương xa bao phủ ở trong sương mù, màu vàng quang thoáng hiện giống như phá kén, khi vô số tia sáng vàng rực rọi xuống Ngọc Vũ, tia sáng lại lặng lẽ kéo dài, từ từ chiếu trên người nàng, bao phủ cả người nàng, mang cho nàng ấm áp, lạnh lẽo trong phòng tới lập tức biến mất, nàng đắm chìm trong ánh nắng, từ từ nhắm mắt lại.

Tất cả chuyện xảy ra tới hôm qua đều giống như là một giấc mộng, giấc mộng này lại rõ ràng như thế, làm cho người ta khó có thể quên.

Mười bức họa rốt cuộc muốn ám chỉ điều gì? Nàng vội vàng mở quyển da cừu trong tay ra, phía trên rõ ràng là một hàng chữ Dẫn* nhỏ, rậm rạp chẳng chịt.

*một trong các cách viết chữ Hán.

Nhìn hồi lâu, không biết chữ, cộng thêm một đêm không có ngủ, đầu choáng váng mờ mịt, mỗi một đánh tới, Liễu Nha đánh cái ngáp thật dài, tiện tay nhét cuốn da dê xuống dưới gối, kéo chăn nằm ngủ.

Trong phòng tối, Mặc Trạc quay về, ngắm nhìn khuôn mặt thất vọng tức giận của nữ tử, áy náy rũ rèm mắt xuống.

"Chẳng lẽ ngươi quên thân phận của ngươi rồi sao? Ngươi là tộc trưởng của săn lang tộc, chẳng lẽ vì một nữ tử nhỏ nhoi, có thể phụ kỳ vọng của ngàn vạn tộc nhân đối với ngươi sao?"

"Thật xin lỗi." Mặc Trạc khẽ mở miệng.

"Mặc Trạc, đây cũng không phải là lần đầu tiên, chẳng lẽ ngươi muốn ta lại thất vọng về ngươi lần nữa?" Bộ mặt nữ tử đã sớm lạnh lẽo đầy tức giận, trong hai con ngươi dấy lên hai đốm lửa kinh người.

"Sẽ không!" Nam tử khó khăn lên tiếng.

"Chặn mặt đạo trong bạo thất lại, không thể để nàng đến mặt thất này nữa!" Nữ tử lạnh lùng mở miệng.

"Dạ! Nhưng." Mặc Trạc đột nhiên ngước mắt, trong ánh mắt thoáng qua ánh sáng mâu thuẫn yêu hận lẫn lộn, "Là ngài dẫn Thanh Thanh tới nơi này, không phải sao?"

"Ta?" Nữ nhân ngẩn ra, trong ánh mắt thoáng qua kinh ngạc.

Nữ nhân biến sắc, trong giọng nói mang theo run rẩy người khác không dễ dàng phát giác, "Ngươi không cần biết, làm xong bốn phận của ngươi đi!" Nàng xoay người, lạnh lùng đi ra ngoài từ mặt đạo khác.

Nam tử đứng thẳng bất động bên trong ám thất, hồi lâu sau, nhẹ nhàng thở dài một hơi, âm thanh sâu kín bồi hồi ở trong ám thất trống trải.

Hắn là một tên hèn nhát, không hơn không kém, kỳ thực hắn không làm được gì cả, chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt.

Sắc trời đã hoàn toàn sáng, mặt trời sáng sớm nhô ra khỏi chân trời, Kim Minh ở Lưu ly Cung chờ đợi một đêm mệt mỏi dần gần hết, lát sau có cung chạy ra bẩm báo.

"Hoàng thượng, Thái hậu nương nương đã tỉnh rồi, mời Hoàng thượng đi vào!"

Kim Minh từ từ gạt đầu một cái, một đôi mắt xanh trong suốt giống như mã não xanh biếc, lại mang theo hơi thở trầm lặng.

Từ từ bước vào tầm cung của Thái hậu, chỉ thấy Thái hậu giương giường ngồi dậy từ trên giường: "Nghe nói ngươi ở bên ngoài trông coi một buổi tối, nô tài cũng thật là, nói là bệnh cũ, ngủ một giấc là tốt rồi, không cần kinh động ngươi, nhưng bọn hèn nhát định không nghe!" Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nam tử, cười yếu ớt.

"Thân thể mẫu hậu quan trọng, không sao là tốt rồi." Nam tử sâu kín mở miệng, hai mắt bắn ra khí lạnh nhìn thẳng vào Thái hậu, giọng điệu khách khí khác thường.

"Minh nhi, ngươi tức giận à? Tại sao nói chuyện với mẫu hậu cũng lạnh lùng như vậy?" Thái hậu bị hắn nhìn thì trong lòng toát ra khí lạnh, khóe miệng co rút, lưng túm cười cười.

"Không có, mẫu hậu, nhi thần đang suy nghĩ, mỗi lần mẫu hậu ngắt xiu đều trùng hợp như vậy, một lần là đuổi bắt Mặc Trạc, lần này là." Nụ cười của hắn lạnh lẽo, đôi mắt phát ra lạnh lùng.

Trái tim Thái hậu chợt trầm xuống, miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười: "Lời nói của Hoàng thượng là có ý gì, chẳng lẽ ngươi hoài nghi mẫu hậu đang trợ giúp loạn thần tặc tử ư?"

"Không phải, chẳng qua là cảm thấy kỳ lạ mà thôi, đúng rồi mẫu hậu, ngài nhất định phải giữ chặt nhẫn bạch ngọc trong tay, lần sau mất thì cũng không may mắn như vậy nữa đâu!" Kim Minh hơi chau chau mày, ánh mắt lạnh lùng lướt qua hộp trang sức trên bàn trang điểm.

Thái hậu âm thầm hít vào một hơi, biết mình có lẽ lộ ra sơ hở. "Yên tâm đi, chỉ là Minh nhi, nghe nói ngươi nhốt Huy nhi vào đại lao, là bởi vì Thanh Thanh sao?" Nhưng nàng còn nhắm mắt mở miệng.

"Tin tức của mẫu hậu thật sự là linh thông, không sai, Kim Huy hẳn tư thông với phi tần trong cung, mẫu hậu ngài nói xem, trăm có nên đưa hắn vào Thiên Lao hay không?" Kim Minh thông thả ung dung nhẹ nhàng nhướn lông mày, từ từ mở miệng.

"Minh nhi, mẫu hậu biết ngươi luôn không thích Huy nhi, nhưng hắn vẫn là đệ đệ ruột của ngươi, lại nói, lúc nào thì Mặc Thanh Thanh được phong là phi tử? Theo pháp chế tổ tông chúng ta, phong phi là phải có thánh chỉ, có ngày chiếu cáo, Minh nhi, nếu như ngươi không đồng ý với cách làm của Huy nhi, lần này xem như là cho hắn một bài học, dạy dỗ qua rồi hắn thả ra, có được hay không?"

Thái hậu uyển chuyển mở miệng.

"Tốt, mẫu hậu cũng xin tha, trăm còn có thể nói gì, mẫu hậu nói rất đúng, Mặc Thanh Thanh trong cung cuối cùng là một người không có chức vụ, không bằng phong vị phi tử, Thanh phi!" Kim Minh chợt toét miệng cười một tiếng, mặc dù nụ cười không lạnh cũng không mỉa, lại làm cho trong lòng người ta lạnh lẽo.

"Hoàng thượng." Thái hậu cả kinh, trong ánh mắt hơi có chút lo lắng, "Hoàng thượng mới vừa thành thân với Công chúa nước Tiên Nô, nếu như lại

nap phi nữa."

"Mẫu hậu, trăm đã quyết!" Kim Minh thông thả ung dung cười như cũ, khóe môi hơi vênh.

Nhìn thẳng vào mắt nam tử, trong lòng Thái hậu từ từ trầm xuống, đó là một đôi mắt tràn đầy thù hận và oán giận, hẳn đang tiến hành theo hướng đáng sợ.

"Được được, Hoàng thượng nói cái gì chính là cái đó, không phải chỉ là một nữ nhân thôi ư!" Thái hậu miễn cưỡng cười một tiếng.

Kim Minh đột nhiên lạnh lùng đưa mặt đến gần, con mắt lạnh lùng nhú lại: "Mẫu hậu, đừng quên, nàng là nữ nhân thuộc về Kim Nhật! Trăm sẽ bắt được Kim Nhật, nhất định sẽ!"

Nam tử nói xong, cười tà mị, bàn tay nhẹ nhàng quăng vạt áo màu vàng, sải bước đi.

Sức lực này đột nhiên hút ra từ trên người nữ nhân, nữ nhân xụi lơ tại giường, nhìn bóng lưng ngạo tuyệt âm ngoan của nam nhân mà nhẹ nhàng thở dài một cái. "Phải nhanh, nhanh, nếu không thì không kịp nữa rồi!"

Nàng lăm bắm mở miệng, đột nhiên, nữ nhân nhớ tới cái gì, chuyển con mắt nhìn về Ngư ma ma hầu hạ bên cạnh: "Nữ nhân trong bạo thất đã chết thật sao?"

Ngư ma ma ngẩn ra, trên mặt lập tức xẹt qua vẻ phức tạp: "Hồi thái hậu, nàng đã chết vài chục năm rồi, nương nương cứ yên tâm đi!"

"Không phải nàng? Chẳng lẽ là tỷ tỷ." Nữ nhân chợt dừng lại, một ý nghĩ đơn giản thôi lại khiến thân thể của nàng đột nhiên run rẩy.

Không phải, sẽ không! Nàng liều mạng lắc đầu một cái, lấy cùi chỏ nhẹ nhàng chống đỡ cái trán.

"Thái hậu vẫn nên sớm nghỉ ngơi, bệnh nhức đầu phát tác càng ngày càng thường xuyên!" Ngư ma ma tiến lên, nhẹ nhàng diu dặt thân thể suy yếu của Thái hậu.

"Không quan trọng, có thể kéo dài hơi tàn sống mấy chục năm này, đã đủ rồi, vậy là đủ rồi, chỉ sợ là ta không nhìn thấy ngày đó!" Thái hậu nằm ngửa trên giường, tự lăm bắm.

"Chủ tử, ngài nhất định sẽ thấy, ngày này không xa!" Ngư ma ma vội vàng an ủi nàng.

"Chỉ mong vậy!" Lòng mi dài từ từ khép lại, Thái hậu mệt mỏi tiến vào mộng đẹp.

Từ Lưu ly Cung ra ngoài, bắt tri bắt giác đi tới trước bạo thất, ngược mắt, trong ánh mắt nam tử thoáng qua giãy giụa, hẳn đứng ở trước cửa gỗ sơn đỏ, từ từ neho mắt ngắm nhìn hai chữ bạo thất mạ vàng, hồi lâu sau, bước lên thềm đá, đẩy cửa đi vào.

Hậu viện bạo thất, một mảnh hoang tàn, gian phòng cũ nát, ngói xanh trên nóc nhà đã loang lổ không đồng đều, trong sân ngay cả bụi cây xanh lá cũng không tìm được, nơi này, giống như là một góc bị thế giới lãng quên.

Mặt trời lên cao, tất cả mọi người đều đi làm, nam nhân từ từ đẩy cánh cửa mục nát, tiến vào viện.

Kể từ khi đưa Thanh Thanh vào bạo thất, tất cả chuyện Thái hậu làm đều ở trong lòng bàn tay hắn. Hắn chính xác không có lăm đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy nữ tử ôm chân bông nằm lỳ ở trên giường đang ngủ, cái mông vênh lên, đầu nhỏ hơi nghẹo, nước miếng cũng chảy ra.

Trong phòng nhỏ tràn đầy tiếng ngáy hơi nhỏ, đều đều, sâu như vậy.

Nam tử tiến lên, từ từ vươn tay, vuốt nhẹ sợi tóc của nữ tử, khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó chính là sống lưng, trên mặt lạnh lùng đột nhiên thoáng hiện ra nét dịu dàng, đột nhiên, hắn nhận thấy mình khác thường, muốn rút tay về, nhưng da thịt dưới bàn tay nhấn nhai như thế, giống như thủy tinh lạnh như băng mang lại cảm giác mát lạnh.

Rốt cuộc, bàn tay to của hắn dừng ở chỗ cái bốt của nữ tử, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, sâu trong nội tâm giống như có cái gì đang không ngừng giãy giụa, giống như mùa hè, cỏ dại lan tràn, gần như sẽ nhô đầu ra từ dưới hòn đá giam cầm.

"Thanh Thanh. Nha Nha." Lời như nói mê làm hắn cũng sợ hết hồn, hắn đột nhiên đứng dậy, trên mặt hiện ra không dám tin, tại sao, tại sao có cảm giác không muốn xa rời đối với nữ tử này, giống như đã lâu, cái tên mơ hồ không rõ đã khám thật sâu vào trong lòng.

"Ừ, ăn ngon!" Chép cái miệng nhỏ nhắn, Liễu Nha phát tay lau nước miếng, lật người, có lẽ là trên mông đau, chân mày không nhịn được nhăn nhu.

Kim Minh hơi ngẩn ra, đột nhiên bị nữ tử nói mớ trong lúc vô tình chọc cho tâm tình thoải mái, khóe môi hơi vênh, mỉm cười phát ra từ nội tâm từ từ nở rộ ở trên mặt, im hơi lặng tiếng, trong giây lát đó ánh sáng chói lóa.

Nhìn sắc trời, đã không còn sớm, hắn đứng dậy, lặng lẽ đóng cửa phòng.

Nơi hành lang, bóng trắng núp ở chỗ tối, lác lác giống như linh hồn, nhìn bóng lưng nam tử, chợt cười to một tiếng.

Buổi chiều, Hoàng thượng đã tới đưa thánh chỉ mang Liễu Nha rời bạo thất, trước khi đi Liễu Nha dĩ nhiên không có quên Tiền Dung, rất nhiều nữ tử hâm mộ hai người có thể rời bạo thất.

Liễu Nha chợt dừng lại, lắc lư đầu, bỗng nhớ lại khuôn mặt xa lạ vào hôm té xỉu. "Tiền Dung, còn nhớ ngày đó ta ngã trong ao nhuộm là ai dìu ta không?" Nàng kéo tay Tiền Dung, tri ân đồ báo luôn luôn là lời nói chí lý của nàng.

Tiền Dung lắc đầu một cái, thật sự không nghĩ ra.

"Thật kỳ lạ, gương mặt đó rất xa lạ, trước kia ta chưa từng gặp qua, vốn muốn hỏi tên của nàng, có cơ hội mang nàng rời đi!" Liễu Nha tiếc nuối buông đôi tay, hai chữ bạo thất sau lưng cách nàng càng ngày càng xa.

(người đó là ai, đợi cuối truyện mn sẽ biết!!!)

Ngưng Hương cư, sau bình phong, hơi nước mờ mờ, dư hương lượn lờ, hơi nước ẩm áp nhẹ nhàng bao quanh da thịt mềm mại của nữ tử, vết thương trên mông đã tốt hơn nhiều, cũng không biết là thánh dược gì chữa thương, hai ngày ngắn ngủn đã khiến cho vết thương kết vảy.

"Cô nương, vết thương còn đau không?" Tiền Dung lấy cảm y đi vào, ghé đầu quan tâm hỏi.

"Không đau, Tiền Dung, còn phải đa tạ người đưa thánh dược chữa thương, so với bạch dược Vân Nam còn tốt hơn rất nhiều!" Liễu Nha dừng lại, ở trong bồn tắm quay đầu, nâng đôi tay lên, đem nước nóng tạt vào trên người.

Tiền Dung chợt ngơ ngẩn, do dự ngoái đầu nhìn lại, chần chừ mở miệng: "Thanh cô nương, ngài nói thuốc nào?"

Hai tay giờ thật cao đột nhiên ngơ ngẩn, Liễu Nha kinh ngạc quay đầu: "Thuốc trên bôi mông ta không phải người đưa cho ta sao?"

Tiền Dung từ từ lắc đầu một cái.

Lạnh lẽo bao vây lấy Liễu Nha, nàng chợt rung mình một cái, vội vàng đứng dậy từ trong thùng tắm: "Người xác định không có đưa thuốc cho ta?"

"Thanh cô nương, người cũng biết bạo thất là nơi nào, trên tay nô tỳ làm sao có thể có thuốc chữa thương!" Tiền Dung bị biểu lộ nặng nề của nàng dọa sợ, vội vàng lắc lư đầu.

Lòng của Liễu Nha chợt trầm xuống, một chuỗi dấu chân rõ ràng trên đất tới hôm qua đội vào trong đầu nàng, còn có kỹ thuật của nữ nhân xa lạ lúc nàng ngã vào trong ao nhuộm. Chẳng lẽ là nàng?

"Cô nương, cô nương?" Tiền Dung ôm y phục nhẹ nhàng gọi Liễu Nha.

"Hả?" Liễu Nha ngoái đầu nhìn lại, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua hồ nghi.

"Mau lau khô thân thể, không nên để lạnh!" Tiền Dung nói xong, cung kính dâng khăn tắm lên.

Liễu Nha kinh ngạc, như có điều suy nghĩ lấy khăn tắm, tùy ý lau khô tóc, mặc y phục, cũng không kịp búi tóc, mang tú hoa hài liền chạy ra ngoài.

"Cô nương, ngài muốn đi đâu?" Tiền Dung ở phía sau la lớn.

"Không cần lo cho ta... lát nữa ta sẽ. Ai da!" Lời còn chưa dứt, Liễu Nha chỉ lo chạy băng băng về phía trước đột nhiên đụng vào trên người một nam nhân, lỗ mũi ề ề, nước mắt chảy xuống.

"Kẻ nào đi không có mắt." Vừa định mở miệng mắng to, bóng dáng màu vàng trước mặt đột nhiên khiến nàng ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn, khẽ cắn răng, nhún nhún lỗ mũi, ánh mắt do do dự dự hướng lên ngắm, đúng, một gương mặt so với Diêm La còn phải đen hơn, con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, tràn đầy quan sát.

"Thứ tội thứ tội, kính xin Hoàng thượng thứ tội!" Vội vàng cúi đầu cúi người, nghĩ lại không đúng, Kim Minh đổ oan cho nàng, đánh nàng 30 đại bản, vì vậy lập tức nghiêm mặt, ánh mắt chéch 45 góc độ, lạnh lùng tà ngễ như cây hộc bất động.

"Nữ tử lớn mật." Trương Anh vừa muốn giận dữ, liền bị nam nhân lạnh lùng giơ tay lên ngăn cản, hấn phát tay một cái, ý bảo Trương Anh và bọn thị vệ lui ra.

"Dạ!"

Vì vậy, trong hoa viên chỉ có Liễu Nha liếc mắt nhìn và Kim Minh không ngừng quan sát nàng.

"Mới vừa nói người nào đi đường không có mắt?" Nam nhân cười tà mị, bàn tay nâng lên, hình như muốn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nữ tử, lại do dự một giây, đặt ở trên cửa nách.

"Người nào đụng ta thì ta nói kẻ đó, cùng lắm thì người cho ta thêm 30 đại bản, dù sao người đã ngấm máu phun người!" Liễu Nha thờ phỉ phò mở miệng, mắt ngược 45 độ không thay đổi.

"Chẳng lẽ ngươi thật không muốn nhìn trộm nhiều hơn một chút?" Kim Minh bị nàng nói lấy chọc cười, đứng đưa thân thể cao lớn chuyển tới trong mắt Liễu Nha, vừa đứng cùng Liễu Nha bốn mắt nhìn nhau.

"Hừ!" Liễu Nha rũ mắt, không muốn nhìn hắn, quay người lại, chẳng qua là cảm thấy trong lòng uất ức.

Kim Minh luôn hi vọng vô thường, nàng thật không biết nên đối với hắn như thế nào.

"Cho ngươi!" Nam nhân đột nhiên đưa một tờ thánh chỉ nhét vào trong tay Liễu Nha.

"Cái gì?" Kiên quyết không nhìn hắn.

"Thánh chỉ!"

"Thánh chỉ gì thế?" Còn chưa nhìn.

"Thánh chỉ phong ngươi làm Thanh phi?" Nam tử cười khê, tiếng cười nhẹ nhàng giống như tiếng chuông trong gió, thậm chí khiến người ta say mê.

"Thanh phi?" Liễu Nha rút cuộc chịu quay mặt lại, chỉ là trên mặt không phải mừng rỡ mà là khiếp sợ.

Nam nhân cười như cũ, từ từ gật đầu một cái.

"Đây không phải là ngươi muốn sao?"

"Dĩ nhiên không phải!" Liễu Nha trực giác mở miệng, không biết tại sao Kim Minh đột nhiên thay đổi tâm ý phong nàng làm phi, ngày ấy, hắn còn muốn lập tức bóp chết nàng!

Về mặt mỉm cười của nam tử đột nhiên cứng đờ, hắn lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại: "Ngươi không cần?"

Trái tim Liễu Nha lộp bộp một tiếng, lại ngược mắt nhìn đáng vẻ như muốn giết người của nam nhân, uất ức khịt khịt nhận lấy. "Tại sao?"

"Tại sao muốn phong ta làm phi tử, không phải ngươi còn muốn mạng của ta sao?" Nàng vuốt ve cái cổ, cảm giác vô lực hít thở không thông giống như còn quấn vòng quanh nàng.

"Bởi vì. . . ." Hắn đột nhiên cười tà mị, từ từ lại gần Liễu Nha, "Ta muốn biến thứ của hắn thành của ta!"

"Hả?" Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu ý hắn. Hắn? Hắn là ai? Cái nào là vật của hắn?

"Ngươi không cần hiểu, ngươi chỉ cần biết, từ hôm nay trở đi, ngươi là phi tử của trẫm, ai cũng không thể cướp ngươi đi, Kim Huy, Kim Nhật, ai cũng không thể!" Hắn chọt ôm nữ tử chặt trong ngực, trông mắt xanh u ám thoáng qua ánh sáng cướp đoạt.

". . . ." Điện rồi, từng kẻ đều điên rồi!

Có Kim Minh ở đây, Liễu Nha không thể đi bạo thất, chỉ có thể an tâm, ngồi ngay ngắn ở trong phòng. Kim Minh không nói lời nào, chỉ kinh ngạc nhìn nàng.

Khi đến bữa tối, Liễu Nha vốn cho là Kim Minh sẽ rời đi, nhưng không có nghĩ đến Trương Anh mang bữa tối của hắn truyền đến Ngưng Hương cư, mùi vị nhất thời tràn ngập cả Ngưng Hương cư.

Nhắm mắt cùng Kim Minh ăn một bữa, sẽ không có ăn xong thưởng cho A Hà và Tiền Dung. Liễu Nha liền ngồi ngay ngắn ở đó, chờ đợi Kim Minh rời đi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đã đến gần canh ba, mắt Liễu Nha cũng không căng ra được nữa, nhưng nam tử lại ỏn tọa ở ghế tròn, trên tay là một quyển sách buộc chỉ xem say sưa ngon lành.

"Này, có phải ngươi nên đi rồi hay không?" Liễu Nha thật sự không chống đỡ nổi, khẽ dựa thân thể lên trên giường, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

"Đi? Đi chỗ nào?" Nam tử cười cười tà mị, để quyển sách trên tay xuống bàn, từ từ ngược mắt nhìn nàng.

"Dĩ nhiên là trở về Duẫn Thiên cung của ngươi? Chỉ mấy bước bước, ngươi tự đi đi, ta không tiễn, buồn ngủ quá!" Liễu Nha miễn cưỡng đuổi cái lưng một cái.

Kim Minh đột nhiên cười một tiếng, đặt sách ở phương án, đẩy cái ghế, ngay sau đó áo bào màu vàng theo thân hình cao lớn đứng thẳng, về ra đường cong ở giữa không trung, một bóng dáng cao lớn khôi ngô đã đứng ở trước mặt nàng: "Hôm nay là ngày trẫm mới nạp phi, không thể lạnh nhạt ái phi được!" Hắn kéo tay của nàng, khuôn mặt tuấn đạt không gọn sóng, trông mắt xanh mê người lại lóe ra ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tình huống mập mờ

Cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay truyền tới làm cho trái tim Liễu Nha run lên, ngược mắt liền thấy con người tinh mịch của nam tử, sáng như ánh trăng về đêm, lạnh lạnh vô tận, chút ánh sáng dịch chuyển xen lẫn về mặt phức tạp không nói nên lời nhưng lại không hề có chút dục vọng nào.

Có lẽ là hân có mưu đồ khác, nhưng tuyệt đối không phải vì thân thể của nàng.

Trong lòng Liễu Nha có chút an tâm, lá gan cũng lớn hơn, nghiêng nghiêng đầu vươn tay nói:

“Người muốn ở lại thì ở lại đi!” Nói xong liền lật người không để ý tới hân.

Kim Minh nhìn bóng lưng quật cường của cô gái, chợt mỉm cười một tiếng, nằm xuống cạnh nàng, hai người nằm song song một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn cả hai đều trầm mặc không mở miệng nói chuyện.

Nam tử đột nhiên đưa cánh tay nhẹ nhàng khoác lên bụng Liễu Nha, Liễu Nha ngẩn ra, tuấn nhan của nam tử gần trong gang tấc, cơ hồ nàng có thể cảm nhận được hô hấp của nam tử mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng phả lên mặt nàng, ngura ngura.

Thân thể Liễu Nha nhất thời cứng ngắc, ánh mắt nâng cao bốn mươi lăm độ, phòng bị nhìn nam tử, lại thấy nụ cười ranh mãnh của hân: “Thế nào? Sợ sao?”

Khi giọng nói trầm thấp đó lướt qua tai nàng, đột nhiên Liễu Nha nghe được tiếng tim mình đập “thình thịch...”, trầm ổn có lực, hơn nữa còn đập dồn dập.

Trên mặt nóng hừng hực, làm nàng có chút luống cuống.

“Nóng quá, người cách xa ta một chút!”

Nàng muốn đẩy hân ra nhưng không ngờ bàn tay nhỏ bé cứ thế nằm trong bàn tay hân. “Thành thật nằm đấy, đừng nghĩ điều gì, nếu không...”. Giọng nói hân khàn khàn, lộ ra sự mê hoặc lòng người, Liễu Nha ngẩn ra, ngược mắt nhìn lại. Tại một khắc kia, con người màu xanh đỏ hấp dẫn trí mạng giống như lưu ly, mà giờ khắc này bởi có thêm chút khát vọng, mà càng thêm nguy hiểm và mê người.

Liễu Nha sợ hết hồn, lập tức rũ mắt, làm bộ đáng đáng thương mở miệng: “Ta không có nghĩ gì, chỉ cần người không có ý gì là được.”

Nói xong, nàng thành thật nằm trên giường, cứng ngắc, không dám nhúc nhích như một cỗ thi thể.

Đôi mắt màu xanh của nam tử xẹt qua nụ cười thần nhiên, bàn tay đặt ở bụng nữ nhân khẽ dùng lực, hân từ từ mở mắt, bởi vì tứ chi tiếp xúc mà trở nên găng gỏi, thân cận.

Hương thơm xừ nữ tử từ từ thoảng qua lỗ mũi hân, nhú nhú đôi mày, trong trái tim lạnh lẽo dường như có thứ tình cảm khác thường lặng lẽ tiến vào, mới ban đầu có chút bài xích, sau đó lại trở nên yêu thích, bàn tay hân từ từ dịch chuyển, cảm thấy thật thích thú, hồi lâu đột nhiên nghe được một câu:

“Người rốt cuộc muốn sờ bao lâu?”

Hân ngẩn ra, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy uất ức của cô gái, hai con mắt to trắng đen rõ ràng, giống như con vật nhỏ bị ngược đãi, tội nghiệp nhìn hân, toàn thân cứng ngắc.

Ánh mắt đột nhiên xẹt qua một nụ cười hứng thú, nam tử không thu bàn tay lại mà ngược lại còn ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt của Liễu Nha:

“Người cứ nói đi”

Âm thanh nho nhỏ, mang theo chút quyến rũ, giống như ngón tay nhỏ bé khẽ chạm vào trái tim người ta.

Không nhìn đến nụ cười quyến rũ lòng người này của nam tử, miệng nhỏ bất mãn cong lên, lắc đầu một cái.

Nam tử rũ mắt, chợt cúi thấp đầu, vội vàng dán môi mình lên đôi môi mềm của nữ tử, cái lưỡi linh hoạt mở ra hàm răng của nàng, tiến quân thần tốc.

“Ừm...”

Liễu Nha ngẩn ra, dị vật tiến vào trong miệng làm nàng muốn né tránh, nhưng bàn tay nam tử lại giữ chặt tay nàng, thân thể nam nhân cao ráo ấn người nàng lên chiếc giường nhỏ, không thể nhúc nhích.

Nam tử trực tiếp hôn, vừa bắt đầu là tinh tế, nhẹ nhàng, dần dần nhanh lên, hô hấp của hân vì thế mà trở nên dồn dập, cái lưỡi khuấy đảo ở trong miệng

nàng, gắt gao trên miên không dứt cùng nữ tử. Trong nháy mắt, Liễu Nha đột nhiên cảm thấy thân thể nóng lên, bên trong phòng truyền đến tiếng mập mờ, da thịt nhẵn nhụi ma sát vào nhau mang theo một sự kích động, ngứa ngáy, nàng dường như trở nên mê muội, đầu óc đầy hỗn loạn, không khống chế được mà phát ra tiếng rên rĩ, nhưng rất nhanh nàng thật không tin vào mắt mình, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng, giống như rạng mây chiều, trong nháy mắt theo hai má nhiễm đến tận bên tai, lại từ bên tai nhiễm xuống cổ.

Nam tử vừa lòng khi thấy được dáng vẻ nữ tử hiện lên chút ngưng ngững và mới lạ, bỗng nhiên xiết chặt cánh tay nữ tử, hô hấp ngày càng dồn dập, đoạt lấy hết thảy, đôi môi từ từ trượt xuống, cuối cùng rơi trên cổ nàng, vờn lưỡi hồng hôn lên, làm nàng cảm thấy rung động từng chút từng chút một.

Liễu Nha khẩn trương muốn di chuyển thân thể đang cứng ngắc của mình, để thoát khỏi cảnh tượng này, nhưng bàn tay nam nhân giống như thép, gắt gao quấn chặt thân thể nàng, làm cho nàng không thể thoát ra.

“Kim Minh, Kim...” Mới được buông ra, Liễu Nha rốt cuộc cũng có thể nói chuyện, liền vội vàng mở miệng, nhưng không ngờ nam tử lại chặn môi nàng lại một lần nữa, một nửa lời nói kháng nghị lập tức bị nàng nuốt vào trong lòng một lần nữa.

Dục vọng của nam tử thật mãnh liệt. Liễu Nha cắn cắn môi, đột nhiên nhắm mắt lại, ngay tại lúc nàng cho rằng tối nay mình sẽ mất đi trinh tiết, thì đột nhiên thân thể nam nhân cứng đờ.

Nam tử nhanh chóng đi xuống từ trên người nàng, kéo chăn găm che người nàng lại, còn thuận tay dịch góc chăn, bọc chặt toàn thân nàng, giọng nói khàn khàn: “Mau ngủ đi”.

Liễu Nha ngẩn ra, biến cố bất ngờ xảy ra làm cho nàng không kịp phản ứng, nàng vội vàng ló đầu ra khỏi chiếc chăn găm, chỉ thấy bóng lưng nam tử đã hòa vào bóng đêm dày đặc.

Một trận gió mát lạnh đột nhiên thổi tới làm nàng cảm thấy lạnh lẽo, kim lòng không được mà kéo chặt chăn bông lên người, nằm ở trên giường, đôi mắt sưng söt không hiểu được.

Vừa rồi có chuyện gì xảy ra? Vì sao Kim Minh bỏ đi, hơn nữa... Nếu như không nhầm, nàng dường như nghe thấy giọng nói của Kim Nhật, chẳng lẽ... Liễu Nha đứng dậy xuống giường, chân trần dẫm lên sàn nhà lạnh lẽo, cẩn thận quan sát xung quanh, không khí trong phòng trầm lặng, chút hơi thở vẫn còn nhưng không thấy bóng dáng người nào.

“Kim Nhật, Tiểu Nhật nhi? Là người sao? Người đã đến rồi sao?” Liễu Nha cẩn thận ngẩng đầu gọi nhẹ vài tiếng nhưng đáp lại lời của nàng là tiếng gió vù vù và không khí mát lạnh.

Đôi mày nhíu lại khó hiểu, chân trần bước ra cửa, hai ngọn đèn đỏ nhẹ nhàng đung đưa, ánh sáng chập chờn chiếu đến, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, cùng với những bông hoa tàn rơi là tả.

Bước vào tháng mười, thời tiết dần chuyển lạnh, hoa quế đã sớm rụng đầy dưới gốc cây, làn gió mát lạnh ẩn chứa chút đau hui thổi qua làm cho lòng người cảm thấy cô đơn không thể nào giải thích được.

Kim Minh chạy như điên, đôi chân giống như không chịu khống chế, đầu đau như muốn nứt ra, toàn bộ thân thể giống như không phải của hắn, thậm chí tinh thần cũng có chút hỗn loạn, aaaa, rốt cuộc là ai? Vì sao hắn lại nhớ đến tên này? Hơn nữa, vì sao hắn lại ở chỗ này?

Kim Minh nhìn vũng đầm sâu trước mặt, trong lòng không giải thích được mối nghi hoặc, mới vừa rồi hắn ở Ngưng Hương cư, nơi này... Hắn đưa mắt nhìn sang, đây là hồ nước hình thoi, ánh nền ở hai bên bờ sông nhuộm hồng hồ nước, làn gió như có như không thổi qua, kích thích sóng gợn lăn tăn.

Đây là hồ nước hình thoi ở phía sau Ngưng Hương cư! Kim Minh đột nhiên hiểu ra, hắn dựa thân thể nặng nề vào phía trên lan can, ánh mắt thoáng qua một chút sợ hãi, hắn xoay người, nhìn khuôn mặt rõ ràng, quyến rũ hiện lên trong hồ nước, lạnh lùng lên tiếng:

“Người là ai? Rốt cuộc là ai? Vì sao ta...”

Hắn ôm lấy đầu, mười ngón tay bám chặt ở bên trong mái tóc vàng óng, bắt chọt giọng nói của một nam nhân vang lên như đang trò chuyện cùng hắn:

“Ta là người, là người đó!”

“Không phải, không phải vậy, rốt cuộc người là ai? Muốn khống chế thân thể của ta ư? Nằm mơ, Kim Minh ta sẽ không để cho bất cứ ai khống chế!”

Trên khuôn mặt hắn đột nhiên hiện lên vẻ dữ dằn.

Đột nhiên nam nhân đó tỏ ra hơi bất lực, thì thào thành tiếng:

“Ta không muốn khống chế người, chỉ là người không được tôn trọng ta!”

“A!” Nam nhân kêu khẽ một tiếng, ôm đầu quỳ trên mặt đất, mới vừa rồi hắn thấy gì? Hắn nhìn thấy mái tóc của mình đột nhiên đổi màu, đó là màu tím, màu Violet xinh đẹp, thật xinh đẹp.

Màu sắc đó, lại kích thích trong lòng hắn thấy rất sợ hãi. Tại sao? Tại sao?

“Người rốt cuộc là người nào? Ra ngoài, người đi ra ngoài cho ta!”

Hắn lớn tiếng gầm lên, thậm chí quỳ xuống mặt đất, không ngừng đập đầu vào lan can bạch ngọc, từng cái từng cái một, trên trán còn rịn ra vết máu, nhưng hắn vẫn không ngừng đập, muốn đuổi nam nhân kia ra khỏi thân thể của mình.

Xa xa, Mạc Thương vẫn đang nhìn cảnh tượng bên này, hắn cũng không nhịn được nữa, vừa muốn đứng dậy lại bị một đôi tay đè lại, một nam nhân ở phía sau mở miệng: “Đề ta đến đi”

Giọng nói chưa dứt, bóng dáng màu tím ở phía sau Mạc Thương lao tới, đứng trước mặt Kim Minh, cúi đầu mở miệng: “Ta sẽ bảo vệ nàng”

Nam nhân đột nhiên bình tĩnh lại, những sợi tóc rối loạn, rũ xuống, che khuất hai bên má. Kim Huy không nhìn thấy rõ vẻ mặt của nam nhân nhưng ít nhất hắn biết Kim Nhật đã đi rồi, đi thật rồi!

Một lúc sau, nam nhân từ từ ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ, chỉ là rất nhanh, hắn lạnh lùng mím môi, cất tiếng: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Kim Huy cười nhạt một tiếng: “Hoàng huynh, ngươi làm sao vậy, mới vừa rồi ngươi ở đây nói chuyện với chính mình, ta thấy kì lạ mới qua đây nhìn một chút”

Kim Minh bỗng nhiên hiểu ra, đưa tay lau đi vết máu trên trán, nhìn vết máu dính ở đầu ngón tay, ánh mắt đột nhiên lóe ra, giống như cháy lên một ngọn lửa đỏ thẫm, màu đỏ thẫm giống như vết máu đang nhuộm dần trong đôi mắt đó.

“Hoàng huynh, sắc trời đã tối, hay là trở về nghỉ ngơi đi!”

Kim Huy nhìn vẻ mặt lạ thường đó của nam tử, lấy chiếc khăn từ trong tay áo ra, giúp hắn lau khô vết máu trên tay.

Hoàng đệ!”

Nam tử trước mắt đột nhiên gọi tên hắn, bất chợt ngẩn người, khóe môi của hắn lộ ra chút tươi cười, nhẹ nhàng đỡ lấy nam tử:

“Ngươi tỉnh rồi?”

“Ừ, tỉnh rồi.”

Nam tử nhẹ nhàng đáp lại, đôi mắt giống như hồ nước sâu tràn ngập nụ cười thỏa mãn, lần này, hắn đã dùng chính sức mạnh ý chí của mình để không chế Kim Minh!

“Ngươi có thể đồng ý với ta một việc được không?”

Kim Huy nhìn lên khuôn mặt đang hiện rõ vẻ tươi cười của nam tử.

“Hoàng đệ, ngươi cứ nói đi, chỉ bằng một câu ngươi muốn bảo vệ Nha Nha lúc này, ngươi muốn thứ gì ta cũng đồng ý”.

Kim Nhật chớp chớp đôi mắt, không có một chút tính toán nào.

“Nha Nha?”

Kim Huy ngẩn ra, cái tên này hắn không phải lần đầu nghe thấy.

“Nàng là ai?”

“Nha Nha chính là Nha Nha đó”

Kim Nhật hơi hơi nhú mày, nhìn Kim Huy với chút nghi hoặc, thậm chí còn có chút nóng nảy.

“Người ngươi nói đến là Mạc Thanh Thanh?”

Kim Huy do dự ngược mắt nhìn nam tử.

“Nha Nha chính là Nha Nha!”

Kim Nhật nhấn mạnh một lần nữa.

Kim Huy thở dài, xem ra không thể hỏi được gì từ trong miệng của Kim Nhật, hắn chỉ có thể cầu xin việc khác.

“Lần sau có thể đợi hắn ngủ say rồi đến, ngươi cứ như vậy, ngộ nhỡ bị hắn biết...”

Kim Huy lo lắng mở miệng.

Kim Nhật ngẩn ra, giống như đứa bé làm sai chuyện gì.

“Ta chỉ là nóng vội, ta không cho phép hấn làm tổn thương Nha Nha”.

Bị về mặt uất ức đó của nam tử làm cho đau lòng, Kim Huy kim lòng không được tiến lên an ủi hấn: “Được rồi, ngươi cứ thoải mái đi, ta sẽ giúp ngươi chăm sóc tốt cho Nha Nha, nhưng ngươi phải nhớ rõ, dù có chuyện gì xảy ra, ngươi cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu như bị hấn phát hiện, có thể...”.

Kim Huy dừng lại, không nói tiếp, mà chỉ kéo Kim Nhật lên.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, mau đi gặp Nha Nha đi, nhưng mà đến giờ, ngươi nhất định phải quay lại, không được mạo hiểm nữa, nhớ chưa?”.

So sánh với sự đơn giản của Kim Nhật, Kim Huy càng có tâm tư kín đáo hơn.

“Được!”

Kim Nhật vui vẻ gật đầu, cũng chẳng quan tâm trên trán còn đang chảy máu, hai chân chạm nhẹ vào lan can, thân mình cao ngất đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, giống như con chim ưng đang bay lượn ở cuối chân trời, thẳng tắp bay về phía Ngưng Hương cư.

Phía trước Ngưng Hương cư, một người áo trắng đang kiểng chân chờ đợi, nhìn thấy bóng người tiến đến, đột nhiên nàng siết chặt vạt áo, chăm chú nhìn, cho đến khi thấy được màu tóc của nam tử, mà thân hình nam tử cực nhanh, nàng chỉ có thể nhìn được một chút vạt áo màu vàng.

“Đứng lại!”.

Ngay tại lúc nam tử muốn tiến vào Ngưng Hương cư, nàng đột nhiên lao ra từ trong chỗ tối, làm nam tử sợ hết hồn, hấn dừng bước, khoa trương vỗ ngực một cái: “Dọa chết ta rồi!”

Lọt vào tầm mắt của nàng là đôi mắt màu xanh đen cùng mái tóc màu tím violet, trong lòng cô gái vui vẻ, đôi tay nhỏ bé không kìm được mà nắm lấy cánh tay nam tử.

“Ta rốt cuộc cũng chờ được ngươi!”

Nói xong, lại cảm thấy động tác của mình có chút lỗ mãng, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một chút hồng hồng, thẹn thùng cúi đầu xuống.

“Là ngươi? Ngươi ở đây làm gì?”

Kim Nhật không kiên nhẫn nhủu mày, muốn vượt qua cô gái để tiến vào Ngưng Hương cư, tiếc là cô gái lại nắm chặt tay hấn, làm cho hấn không thể động đậy.

“Chờ ngươi, ngươi có biết ta đã gả cho Kim Minh hay không?”

Nàng than thở một tiếng, đứng trước mặt Kim Nhật, cố gắng ngẩng cao đầu, ánh mắt hiện lên vẻ uất ức.

“Ta biết!” Kim Nhật không kiên nhẫn trả lời, trên mặt chỉ hiện lên sự lạnh nhạt.

“Ta là vì...” Nam tử lạnh nhạt như vậy làm cho nàng có chút tức giận, nhưng vì thời gian khẩn cấp, nàng chỉ có thể vứt bỏ sự rụt rè, khề cắn môi, gò má hiện lên chút đỏ ửng, mỉm cười ôn hòa, chớp mắt liên thay đổi, rực rỡ như ánh sáng. “Bởi vì ngươi”.

Kim Nhật bỗng dừng đưa mắt nhìn lên, hàng lông mi hơi rung, khó có thể che dấu được sự kinh ngạc trong lòng mình, đôi mắt như cái đầm sâu yên lặng nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, môi mông mở ra, cất lên mấy chữ vô cùng rõ ràng. “Ta đã biết, hiện tại mời công chúa tránh ra”. Hấn lạnh lùng nghiêng người lướt qua Ngọc Triệt, bước chân hướng tới Ngưng Hương cư.

Bên trong đôi mắt xanh thẳm có chút uрон ướt, nàng cắn môi, chạy nhanh ngăn cản trước mặt Kim Nhật: “Chẳng nhẽ ngươi tuyệt tình với ta như vậy sao? Ta... chỉ là muốn gặp ngươi, nói chuyện với ngươi thôi mà!” Nói xong, nữ tử cắn chặt đôi môi, cắn đến muốn chảy máu.

Nàng chưa bao giờ biết mình cũng có lúc vô liêm sỉ như vậy, nụ cười của người đàn ông này cứ như cái gì cũng không để ý, coi nàng như đồ vật vĩnh.

“Thật xin lỗi, ta không có nhiều thời gian, trừ tối nay, lúc nào ngươi cũng có thể trò chuyện với Kim Minh”. Kim Nhật nhẫn nại mở miệng, nhưng bên trong con ngươi đen mờ hồ sắp bùng nổ lửa giận.

“Người ta muốn gặp chính là ngươi!” Cô gái khề cắn môi, khó khăn mở miệng, đôi mắt thẳng tắp nhìn vào Kim Nhật.

Cho đến khi nhìn thấy vết máu trên trán Kim Nhật, nàng vội vàng lấy khăn gấm từ trong tay áo ra, ánh mắt hiện lên một chút đau lòng.

Nữ nhân đột nhiên đến gần, khiến cho sự nhẫn nại của Kim Nhật hoàn toàn biến mất, hấn nhủu mày, ánh mắt hiện lên sự sắc bén, ý cười trong đôi mắt đã không còn, ngay tức khắc hiện lên sự lạnh lùng vô tình, cả người tràn ngập hơi thở tà ác làm cho người ta sợ hãi.

“Cút” Hấn lạnh lùng mở miệng, trên khóe miệng hiện lên một chút tươi cười lạnh lẽo, độ ẩm trong mắt lạnh đến thấu xương, làm cho lòng người như rơi

xuống hàm băng.

Cả người Ngọc Triệt cứng ngắc tại chỗ, hai tay vẫn giữ nguyên động tác lau mặt cho nam tử, nhìn nam tử đi rồi, mái tóc màu tím tuyệt đẹp từ trên không trung vung thành một đường cong sắc bén, quét qua mặt nàng, đau rất .

Không có một chút phản ứng, trong đầu chỉ còn lại vẻ mặt tà ác và những lời nói lạnh lùng đến cực điểm.

Hình ảnh nam tử như vậy giống như Kim Lang Vương tà ác, khiến nàng chột lùi lại một bước, dựa thân thể nặng nề vào chiếc cột ở hành lang, mở miệng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nguyên rửa

Bước vào Ngưng Hương cư, Kim Nhật liền đưa mắt nhìn vào phòng Liễu Nha, lại nhìn thấy nàng đang ôm chăn bông ngủ say sưa nên không nỡ lòng đánh thức nàng dậy, mà chỉ yên lặng ngồi phía trước chiếc giường nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng thay nàng sửa lại những sợi tóc rơi xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ.

“Nha Nha, ta đến rồi... tiếc là nàng lại đang ngủ, nhưng vậy cũng tốt, nếu ngủ rồi sẽ không nghe được ta nói gì, ta chỉ cần nhìn thấy nàng là đủ rồi!” Hắn khẽ thở dài, ánh mắt từ từ nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo đến khuôn mặt tinh xảo, đôi môi như hoa đào, lúc ngủ cũng làm người ta rất yêu thích, nơi bàn tay chạm đến làm cho lòng người ngứa ngáy khó kìm nổi, lộ ra chút tươi cười nghịch ngợm, hắn đưa ngón tay lặng lẽ chuyển đến mũi, mùi thơm tự nhiên từ cô gái bay vào chóp mũi làm cho hắn hơi mất hồn, sau đó đôi mắt nhúu lại một cách đáng yêu, khoe môi lộ ra nụ cười đầy thỏa mãn.

Đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở trên cổ cô gái, thấy nơi đó hiện lên dấu hôn còn đọng lại chút máu ứ đọng đỏ thẫm, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng khẽ nhúu, cả người tản ra cảm giác mãnh liệt, hắn khẽ đưa bàn tay của mình chạm vào cổ cô gái, đôi mắt đen nhìn chằm chằm, rồi mới từ từ thốt ra hai chữ, giọng nói trầm thấp bao hàm đầy sự oán hận:

“Kim Minh”

Cô gái nằm trên giường xoay người, tiếp tục ngủ, không khí trong phòng đột nhiên lạnh như băng. Nam tử lạnh lùng đứng trước giường nữ tử, đôi mắt hiện lên ngọn lửa ghen ghét.

Nha Nha là của hắn, ai cũng không thể cướp đi, dù là Kim Minh - người cùng chung thân thể với hắn cũng không được.

Hắn chột tiến lên, khoe môi hiện lên chút tươi cười, đưa môi đặt vào cổ cô gái từ từ mút vào, hắn muốn khiến toàn bộ dấu vết của nam nhân kia để lại biến mất.

“Đừng...” Trong lúc ngủ mơ bỗng nhiên bị quấy rối làm cho Liễu Nha tỉnh ngủ, thấy Kim Minh đã đi rồi lại quay lại, không khỏi tức giận mà cao giọng: “Này, người có để cho ta ngủ hay không hả?”

Nam nhân quấy rầy nàng đột nhiên bất động, ừ ừ hít hít mũi, nâng mắt nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn bẹp một tiếng: “Nha Nha”

Liễu Nha ngẩn ra, nhìn kỹ nam nhân trước mặt là Kim Nhật, khuôn mặt chột đỏ, nhớ lại giọng nói lúc nãy của Kim Nhật, suy nghĩ một chút, Kim Minh làm như vậy, Kim Nhật nhất định đã nhìn thấy, bằng không... Khuôn mặt tươi cười bỗng dưng đỏ bừng, đẩy Kim Nhật ra: “Cho dù người có khóc cũng vô dụng, hiện tại ta muốn đi ngủ, hơn nữa... người đi nhanh đi, Kim Minh không biết lúc nào sẽ quay lại, nhờ may hắn ta nhìn thấy người...”

Liễu Nha đơn giản cho rằng lúc nãy Kim Minh nghe thấy tiếng Kim Nhật mới đuổi theo.

“Hắn sẽ không quay lại, ta không đi, hắn ta sẽ không thể về được” Kim Nhật lắc đầu khẳng định, sau đó liền leo lên giường, lặp lại động tác của Kim Minh, nằm xuống bên cạnh Liễu Nha, hắn nghiêng người một cái, cười cực kỳ bình tĩnh.

“Làm sao người biết? Mới vừa rồi hắn ta đuổi theo người đó, nói xem, người đã làm gì khiến Kim Minh hận người đến thấu xương như vậy?” Liễu Nha nháy nháy đôi mắt hỏi hắn.

“Nha Nha, không nói có được không? Ta chỉ muốn nhìn nàng như vậy!” Kim Nhật chỉ lắc đầu mà không trả lời, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc Liễu Nha, cái miệng nhỏ vênh lên, nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng mà...” Liễu Nha nhúu mày không cam lòng, nàng còn muốn hỏi rất nhiều thứ mà.

“Nàng chỉ cần hứa với ta, lần sau không cho hắn chạm vào nàng nữa!” Kim Nhật nhìn dấu hôn trên người Liễu Nha, đôi mắt lạnh lùng nhúu nhúu.

Liễu Nha mở to đôi mắt đầy khó hiểu, thấy vẻ lạnh lùng thoáng qua trong đôi mắt của Kim Nhật, nàng nghĩ mình nhìn nhầm rồi, lại thấy Kim Nhật bày ra

về mặt không cam lòng cùng với biểu tình giống như làm nũng, thờ phỉ phò nhìn chăm chăm vào mình.

“Nghe không? Đồng ý với ta” Hân không kiên nhẫn lắc lắc cánh tay Liễu Nha, đôi mắt chớp chớp nhìn về phía nàng.

Liễu Nha vừa nghe liền cảm thấy tức giận, bắt mắt trừng trừng mắt: “Ngươi cho rằng ta tình nguyện bị người khác chạm vào, là hân khẳng khái làm như vậy!” Sau đó xoay người không để ý tới hân.

Bên trong ánh mắt xẹt qua vẻ buồn bã, Kim Nhật bẹt bẹt cái miệng nhỏ nhắn, chột vòng tay ôm lấy Liễu Nha. Thân thể to lớn hơi run rẩy, “Ta sẽ không để cho hân gặp nạn, nhất định sẽ không!”

Liễu Nha ngăn ra, cũng không đẩy hân ra, chỉ đặt một dấu chấm hỏi trong lòng, Kim Nhật ở đây cả ngày, hân có thể như vậy sao? Lại nói, cảm giác như lửa đốt này, nàng cũng không hề bài xích.

Ánh trăng biến hóa, làn gió nhẹ phe phẩy qua những ngọn cây, không khí giờ đây yên tĩnh bức người. Ngoài cửa sổ, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai người trong phòng, bên trong đôi mắt xẹt qua một chút u buồn.

Không cho chủ thượng chạm vào Thanh cô nương, Kim Nhật có khả năng này sao?

Mạc Thương nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mơ mơ màng màng tỉnh dậy từ trong ngực người đàn ông, Liễu Nha kinh hãi, theo bản năng muốn né tránh, lại bị nam nhân kéo vào trong lòng: “Muốn trốn?” Lời nói quyến rũ nhẹ nhàng trên choker sự nhạy cảm trong lòng nàng, Liễu Nha đưa mắt nhìn lại gặp đôi mắt xanh của nam tử đang nhìn chăm chăm vào nàng, làm cho nàng hoài nghi tới hôm qua chỉ là một giấc mơ.

Vừa là Kim Nhật vừa là Kim Minh, thật phức tạp.

Nhìn rõ nam nhân trước mặt, lần này Liễu Nha cũng không trốn tránh, nàng ngoái đầu nhìn lại, đặt bàn tay vào trong bàn tay Kim Minh, nắm thử cảm giác cùng nam nhân tâm ý tương thông.

Kim Minh đưa mắt nhìn sang, bắt gặp nàng đang nhìn mình với ánh mắt thận trọng, bèn nhếch môi cười một nụ cười rạng rỡ, làm người ta cảm thấy chói mắt, nhiều loạn lòng người, lại lộ ra một chút cưng chiều, một chút yêu thương, cùng một chút buồn cười.

“Ngươi làm sao vậy?”

Liễu Nha ngược mắt nhìn hân, mở miệng nói: “Hãy nghe hết những lời ta nói. Ngươi không biết cho tới bây giờ, ta sống trong hoàng cung này đè nén như thế nào, ta giống như phải sống trong một cái lồng giam, lại cảm thấy xung quanh mình đầy rẫy âm mưu.”

Kim Minh sững sờ nhìn, nụ cười trên môi dừng lại.

“Mấy ngày qua ta luôn tự hỏi chính mình, không nên tin vào những gì mình thấy, mà phải tin vào người tên Kim Minh bên ngoài lạnh lùng, hung ác, nham hiểm nhưng bên trong lại rất tốt, nhưng mà... Nhưng mà bây giờ ta còn có thể tin tưởng được nữa sao? Kim Nhật, Mộ Dung Vân Cẩm, Kim Huy, họ là người thân của ngươi, chẳng lẽ mọi người làm hết mọi thứ cũng chỉ vì Vân Nhi thôi sao? Ngươi có thể hận, nhưng không phải ngươi hận Kim Lang hay sao? Trước kia ta không biết, nhưng mà bây giờ ta muốn giúp ngươi, nếu như giết chết Kim Lang mà đổi lấy được hận thù trong lòng ngươi, thì ta nguyện một lòng giúp ngươi, chỉ là, đừng hận nữa được không? Đừng tổn thương đến người thân của ngươi!”

Kim Minh lạnh lùng nhìn, nụ cười đã sớm biến thành sự lạnh lẽo đến thấu xương, sát khí như lưỡi dao không ngừng tỏa ra, gắn lên từng chữ: “Mặc Thanh Thanh, đừng cho rằng chuyện gì ngươi cũng biết, thật ra chuyện gì ngươi cũng không biết, bọn họ đều lợi dụng ngươi, lợi dụng ngươi để tiêu diệt Kim Lang”.

“Cái gì? Lợi dụng ta? Ta và Kim Lang có quan hệ gì?” Liễu Nha ngăn ra, đầu óc đầy mơ hồ, đột nhiên nhớ ra bức họa, bên trong đó là nàng thật sao?

“Quan hệ của ngươi với Kim Lang?” Kim Minh lạnh lùng cười, đôi mắt nhíu lại, “Muốn biết sao?”

Liễu Nha gật gù đầu chắc chắn.

“Ngươi không cần biết chuyện đó, chỉ cần ngươi biết từ hôm qua trở đi, ngươi chính là Thanh phi của trẫm, hiểu chưa?” Hân cười nhạt một tiếng, từ từ xoay lưng lại.

Liễu Nha ngăn ra, có chút thất vọng và không cam lòng: “Ngươi phải nói rõ cho ta biết, có như vậy ta mới có thể giúp được ngươi”.

“Giúp ta sao?” Kim Minh bỗng nhiên dời mắt, khóe môi lạnh lùng cong lên, lộ ra một chút giễu cợt.

“Ngươi không giúp được ta mà chỉ có thể giúp đỡ Kim Lang, nhưng...” Hân dừng lại một chút, đôi mắt nhíu lại, bàn tay vuốt ve chiếc cằm cô gái: “Cho dù ngươi là đồng phạm của hân, ta cũng không muốn giết ngươi... Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ở đây, không cho phép gặp lại Kim Nhật, mà Kim Lang, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa hân đến đây”.

Hân cười một tiếng lạnh lùng, ánh mắt chứa đựng sự ác độc.

Liễu Nha nhìn nụ cười đỏ của nam tử, không khỏi sợ hãi, bình thường đôi mắt long lanh giống như lưu ly, có phải cũng che dấu sự hận thù đến tận xương tủy?

Giết chết Kim Lang thì Kim Minh có thể thoát khỏi sự thống khổ hay sao?

Nàng chợt ngồi dậy, lôi kéo cánh tay Kim Minh.

“Muốn đi đâu?” Nam tử lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng.

“Ta đưa ngươi đi gặp Kim Lang, ta giúp ngươi, nhưng sau khi ngươi giết được Kim Lang, có thể đồng ý với ta, đừng đẩy sự hận thù đến người khác được không?” Liễu Nha cầu xin hắn.

“Ngươi không thể tìm được nó” Kim Minh lạnh lùng cười một tiếng.

“Không, ta có thể tìm được nó, bọn họ đều lừa ngươi, lừa ngươi đấy!” Liễu Nha kích động hét lên.

“Bọn họ? Ai?” Kim Minh nhú mắt hỏi.

Liễu Nha ngần ra, suýt chút nữa đã nói ra chuyện Mặc Thương và Nhung Thiên gặp mặt, nàng cảnh giác nhìn bốn phía, do dự mở miệng: “Tóm lại, ta đã từng thấy Kim Lang, ta giúp ngươi tìm nó”.

Kim Minh đưa đôi mắt từ từ quan sát Liễu Nha: “Ngươi thật sự muốn giúp ta?”

“Ừ!” Liễu Nha kiên định gật đầu.

“Đã như vậy, từ bây giờ trở đi, hãy ngoan ngoãn sống ở Ngưng Hương cư, không cho phép đi gặp Kim Huy, không cho phép gặp Kim Nhật, quên đi chuyện mình là Mặc Thanh Thanh, cũng quên đi thân phận Mặc tộc của ngươi, một lòng một dạ làm phi tử của ta, ta chọn một cái tên khác cho ngươi, gọi là Nha Nha?” Hắn dịu dàng cười một tiếng, nhưng sau khi nói ra hai chữ Nha Nha, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Nha Nha, tại sao hắn lại nhớ tới cái tên này.

Nha Nha? Lòng Liễu Nha cứng lại, nhìn hắn đầy sợ hãi, sao hắn có thể biết...

“Nha Nha, cái tên này...” Hắn từ từ nghiền ngẫm, cái tên thật trong lành, giống như mang đến cho người ta vô vàn hy vọng, nhưng sao hắn lại lấy cái tên này cho Thanh Thanh?

“Nha Nha... ta rất thích!” Liễu Nha khó khăn mở miệng, giọng nói có chút đắng chát.

“Không được!” Kim Minh đột nhiên mở miệng, ánh mắt thoáng qua một chút phức tạp.

“Vì sao? Có chỗ nào không được?”

“Thôi cứ gọi là Thanh phi đi!” Hắn vô lực cúi đầu, có chút mơ hồ như vừa tỉnh ngủ.

“Trẫm muốn nghỉ ngơi một chút!” Hắn làm bầm mở miệng, ánh mắt mệt mỏi nhắm lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Nhanh như vậy đã mệt?” Liễu Nha nhú nhú mày, như thế nào lại như vậy, nàng còn chưa rõ ràng mọi chuyện, mà Kim Minh... Nàng đưa mắt nhìn hắn, phát hiện hắn đã ngủ, hô hấp đều đều.

Không tìm được đáp án từ chỗ Kim Minh, Liễu Nha đưa mắt nhìn, đột nhiên nhớ ra Mặc Trắc từng đưa cho nàng một cuốn da dê, liền chạy nhanh vào phòng, mở túi quần áo ra, may mắn, nó vẫn còn ở đây!

Nàng ngồi trước bàn đọc sách, cẩn thận đọc nhưng vẫn không hiểu được, không có cách nào khác, hiện tại nàng cần một cuốn văn tự (từ điển), tin rằng cuốn da dê này nhất định sẽ có câu trả lời cho nàng.

Một lần nữa giấu cuốn da dê đi, ra khỏi phòng, ra lệnh cho a Hà trang điểm lại cho mình, hỏi rõ Tàng Thư các ở chỗ nào, liền vội vàng ra cửa.

Xa Nguyệt điện, ngọn nến từ từ cháy, đến khi ngọn nến cháy hết, nước mắt mới ngừng được.

“Nương nương, đều qua canh năm, hoàng thượng đã vào triều từ sớm, sẽ không đến đây, hay là nương nương trước...” Cung nữ tiểu Dao vẫn chưa nói xong, chỉ thấy Xa Nguyệt đột nhiên đứng dậy, ném ngọn nến xuống đất, khóc gào lên, hung hăng quăng trang sức trên đầu xuống đất, hai chân đạp lên.

“Đeo những thứ này để làm gì? Hoàng thượng nhất định đang giận ta, đúng thế, đều tại ta, học ai không học lại cố tình học Thượng Quan Vân Nghệ, một người đã chết, chết từ mười bốn năm trước, nhưng Hoàng thượng vẫn nhớ nàng ta nhớ mãi không quên! Một khúc múa, chỉ vì một khúc múa, hắn liền tức giận, lạnh nhạt với ta... Ta... Tiểu Dao, ngươi đi hỏi Trương công công, Hoàng thượng mấy ngày nay đều ở chỗ con tiện nhân Ngọc Triệt sao?” Nàng quay đầu nhìn lại, lạnh lùng ra lệnh cho tiểu Dao.

Tiểu Dao ngần ra, vội vàng gật đầu một cái: “Vâng, nương nương, nô tỳ đi hỏi ngay đây!” Nói xong bèn vội vã chạy đi.

Trong lòng giống như bị bóc kiệt sức, đột nhiên Xa Nguyệt ngồi bệt trên mặt đất, tìm kiếm cây trăm ngọc trai, lạnh lùng cười một tiếng: “Hoàng thượng, người còn nhớ rõ không? Cây trăm ngọc trai này là Hoàng thượng ban cho nô tỳ trong ngày đầu tiên ta hầu hạ người, hôm nay cây trăm ngọc trai còn ở đây mà Hoàng thượng thì không, thế gian này chỉ có người mới cười, mà người xưa lại khóc, Hoàng thượng, người thật nhẫn tâm!”

Xa Nguyệt vừa khóc vừa cười, cho đến khi tiểu Dao trở lại, nghe nói Hoàng thượng qua đêm ở Ngưng Hương cung, sắc mặt Xa Nguyệt càng thêm khó coi, suốt ngày khóc khóc cười cười, làm cho mọi người trong cung đồn rằng Nguyệt phi điên rồi, mà Thanh phi vừa được phong lại được sủng ái.

Vội vã chạy tới Tàng Thư các nhưng không nghĩ đến ở bên ngoài Tàng Thư các, Liễu Nha gặp phải một người, thái tử Tiên Vu, một nam tử anh tuấn, đôi mắt xanh lam nhìn Liễu Nha từ xa đi tới, cũng không tránh né, mà đứng ở hành lang, nhẹ nhàng quơ quơ chiếc quạt giấy, mỉm cười hỏi: “Thì ra là Thanh phi mới được phong, đã lâu không gặp”.

Hắn cố ý nhấn mạnh từ “mới tấn phong” làm cho Liễu Nha có chút khó chịu.

Liễu Nha tiến lên, cắn môi nhẹ nhàng mở miệng: “Lần trước lừa người là ta bắt đắc dĩ, mong thái tử không để bụng”.

Tiên Vu giật mình, cúi đầu nhìn sự chân thành của cô gái, trên mặt cũng hiện ra chút chân thành, cười khẽ hai tiếng “Hắc Hắc”: “Ta không tức giận, chỉ hơi buồn mà thôi, nếu hôm đó người nói ra thân phận của mình, có lẽ...” Hắn không nói hết lời, nhưng mà bên trong ánh mắt lại hiện lên chút tiếc nuối.

“Có lẽ thế nào?” Liễu Nha ngăn ra, không nghĩ tới một người đàn ông còn biết xấu hổ.

“Thôi thôi, không nói nữa, có lẽ ông trời đã định, chúng ta...” Hắn quay mặt đi, hiện lên một chút cô đơn.

“Người nói rõ ràng đi, làm gì mà cứ ấp a ấp úng như vậy?” Liễu Nha không kiên nhẫn nhìn hắn, rút cuộc, Tiên Vu cũng không nói tiếp, chỉ đưa mắt nhìn nàng: “Người vội vàng đi đâu vậy?”

Liễu Nha đảo mắt nghĩ, cũng đứng, nàng không biết chữ Phồn, có lẽ có văn thư cũng không hiểu được, dù sao Tiên Vu cũng là ngoại tộc, nói cho hắn biết có lẽ sẽ không sao. Vì vậy, Liễu Nha cẩn thận quay đầu nhìn đi nhìn lại, đến cả Tiên Vu nhìn thấy vẻ mặt cẩn thận đó của nàng cũng khản trương theo.

“Người...” Nàng lại gần, mở miệng nói nhỏ: “Người có thể giúp ta đến Tàng thư các tìm một cuốn văn tự được không?”

“Sao?” Tiên Vu ngăn ra, vui vẻ đem lỗ tai lại gần, còn tưởng là có bí mật gì lớn, nhưng không nghĩ đến, thì ra là... Khóe miệng hắn run run, sau đó vui vẻ gật đầu, dù sao cũng có cơ hội ở cùng với nàng, mà hắn mấy ngày nay đã đi dạo khắp hoàng cung vì thế liền lập tức mang Liễu Nha đến Tàng thư các.

Công công ở Tàng thư các tuy không biết Liễu Nha, nhưng khi nhìn thấy Tiên Vu mặc trang phục nước khác thì nhận ra, sau khi xin phép thái giám trông coi, cả hai người liền vào trong.

Tàng thư các, nằm ở phía Tây Bắc Hoàng cung, là tòa lâu đài cổ, được chia làm bốn tầng, mỗi cánh cửa đều có lính gác, nhất là tầng ba, tầng bốn, đều cất giữ các sự kiện của các Hoàng đế và hậu cung từ các đời trước. Ví dụ như Hoàng đế ngày nào sủng hạnh phi tần nào, phi tử nào mang thai, đó đều là chuyện bí mật, không được ghi lại trong sử sách, được gọi là dã sử. Tầng một cất giữ sách, tầng hai cất giữ tấu chương, là những cuốn tấu chương mà các vị đại thần dâng lên từ trăm ngàn năm trước. Thái giám quản lý nhìn thái tử Tiên Vu, chỉ cho phép hai người tiến vào tầng một, muốn lên các tầng trên thì phải có khẩu dụ của Hoàng thượng mới được phép.

Tiểu thái giám đi theo sau hai người, sau khi biết hai người muốn tìm một cuốn văn thư, liền dễ dàng tìm thấy, đưa cho bọn họ, sau đó tiễn hai người rời đi.

Cầm trong tay cuốn từ điển dày cộm, tới lúc ra khỏi tầng một, Liễu Nha chợt nhìn sang chiếc cầu thang màu đỏ lâu năm dẫn lên lầu hai, cánh cửa gỗ vừa dày vừa nặng ngăn cách tất cả sự thần bí vào bên trong, đột nhiên một suy nghĩ nảy ra trong đầu, tầng ba tầng bốn có phải cất giấu mười bức tranh đó.

“Đi thôi” Tiên Vu nhẹ nhàng mở miệng, cùng Liễu Nha bước ra khỏi Tàng thư các, mới đi được vài bước, hắn đột nhiên nhớ tới điều gì: “Người có nghe nói đến truyền thuyết Kim Lang không? Nghe nói là câu chuyện xưa hết sức cảm động đấy! Không biết truyền thuyết này có tồn tại lời nguyên hay không?”

“Lời nguyên?” Liễu Nha ngăn ra, đưa mắt lên nhìn hắn, lời nguyên gì?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bí sử vương triều Kim lang Vương

Beta: Dung Cảnh

“Ngươi không biết sao?” Tiên Vu kinh ngạc lông mày nhíu lại nhưng rất nhanh trên mặt lại thoáng qua vẻ vui sướng, hưng phấn tiến lại xoa xoa bàn tay nhỏ bé, thần bí nháy mắt: “Có muốn biết không?”. Nghe nói là một câu chuyện xưa rất hay!

Ánh mắt xanh thẳm của hắn giống như hồ nước đang gợn sóng

“Muốn” Liễu Nha kiên định xác thực gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra một chút kì vọng

Tiên Vu bỗng nhiên mỉm cười, thật dịu dàng, thật trầm tĩnh, ấm áp, lại giống như mèo nhỏ trộm được cá.

“Vậy theo ta đi nghe kể chuyện xưa, đương nhiên phải có thiên thời địa lợi nhân hòa!” Hắn không cần suy nghĩ đã giữ chặt Liễu Nha, vẻ mặt rất tự nhiên không có xuất hiện chút nhún nhún, chuyển mắt xem có bóng ai không rồi cúi người ôm thắt lưng Liễu Nha, đưa nàng đến rừng cây nhỏ sau Tầng Thư Các

Liễu Nha vừa muốn phản đối, nhưng nàng không ngờ vừa đi vài bước đã xuất hiện ánh sáng trước mắt, thì ra sau cánh rừng là thảo nguyên mênh mông bát ngát, tuy đang ở mùa thu, cây cỏ lại có chút khô vàng nhưng tất cả không ảnh hưởng tới vẻ đẹp nơi đây, chính xác là cái màu xanh lam của trời, màu xanh biếc của cây cỏ, đỏ của hoa, còn có không khí tươi mát, bức tranh thảo nguyên nơi này có thể nói là một chốn bồng lai tiên cảnh trong hoàng cung. Tiên Vu buông nàng, mái tóc màu đỏ nhạt bay trong gió, đôi mắt nhẹ nhàng hiện lên nụ cười yếu ớt, tranh công: “Thế nào? Nơi này thật đẹp có đúng không? Không hề nèn như trong hoàng cung!

Tiên Vu lẳng lặng nằm xuống, đặt hai bàn tay sau ót (gáy), vài sợi tóc bay rồi nhẹ nhàng rơi xuống trên cái trán trắng nõn, tron bóng kia, che khuất đi vẻ duyên dáng của lông mày, lông mi rậm màu vàng mảnh dài rung động nhẹ nhàng theo hô hấp, chiếu ra một mảng xanh thẳm.

“Sao ngươi tìm được nơi này?” Liễu Nha khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng ngửi mùi hương cỏ xanh tràn ngập trong không khí nơi đây, thật thơm, chỉ một lát chuyện buồn phiền trong lòng đều tan biến, một mảng màu sắc thiên nhiên xanh biếc làm cho lòng người ta thả lỏng, nàng cũng ngồi xuống song song bên cạnh Tiên Vu đang nằm, học theo bộ dáng thành thoi nhìn trời.

Tiên Vu ngẩn ra, không ngờ Liễu Nha lại không câu nệ tiểu tiết như vậy, bên trong con mắt thoáng qua vẻ vui sướng, nhưng sau mừng rỡ lại cô đơn. “Đáng tiếc, bây giờ nàng là Thanh phi, nếu như.....” Giọng nói của hắn chợt chờ lên thoải mái, đứng lên: “Ngươi biết không? Thứ ta yêu nhất chính là hương vị này, mỗi năm ta đều đến thảo nguyên này ở lại mấy tháng, nuôi ngựa, chăn dê, lớn tiếng hát vang ở chân núi, thật thích ý!

“Không phải ngươi là Thái tử sao? Theo ta được biết, mỗi ngày thái tử đều bị giam cầm trong hoàng cung đúng không? Phải học lễ nghi, phê tấu trương, nâng cao phương diện tổ chất, để tương lai kế thừa sản nghiệp thống nhất đất nước mà!” Liễu Nha nghiêng mặt nhìn hắn

Tiên Vu khẽ thở dài: “Ngay cả nàng cũng biết cuộc sống của thái tử khổ cực biết bao, kì thật ta cảm thấy ta không thích hợp làm thái tử, Tiên Hoa thích hợp nhất, đáng tiếc muội ấy là một nữ nhân.

“Tiên Hoa” Liễu Nha ngẩn ra, tên này đẹp....Nàng không kiềm được mỉm cười

“Chính là Ngọc Triệt, muội ấy ghét bỏ tên của mình khó nghe, liền đổi thành Ngọc Triệt, thật ra thì cái tên này được đặt trước lúc mẫu hậu qua đời!” Hắn nói xong, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Ngọc Triệt tinh thông mọi thứ cầm kì thi họa, mạnh mẽ không thua kém nam tử, nhưng đáng tiếc nàng ấy là nữ nhi không thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước.....” Tiên Vu còn chưa nói hết, đã bị Liễu Nha thờ phỉ phò cắt đứt, nàng đứng thẳng lên, “Ai nói là nữ nhi không thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nướcđùa gì chứ, ngươi nói vậy quá thiên vị, ai nói cô gái không bằng nam tử. Rất nhiều nữ anh hùng, cũng làm nên công lao, giết địch vì nước, là đại anh hùng tài đức, nữ nhi có chỗ nào không bằng nam nhi chứ?”

Chọn đoạn kịch Hoa Mộc Lan vừa lúc dừng ở đây, nói rõ ràng, tình ái dào dạt, khiến Tiên Vu ngẩn ra, cuối cùng Liễu Nha còn vênh mặt lên tạo ngón tay hình hoa lan uy vũ, hắn không nhịn được ngẩng đầu cười to, tiếng cười trong sáng, khiến con chim sống ở trên nhánh cây cũng kinh sợ bay đi.

“Cười cái gì?” Liễu Nha cảm thấy buồn bực, hơi nhíu mày, tiếp tục ngồi xuống bên cạnh Tiên Vu

“Không phải cười, mà là vui mừng, vui mừng vì rốt cục hoàng muội muội đã có tri kỷ, sau khi trở về, ta nhất định sẽ kể lời này cho hoàng muội nghe, muội ấy nghe, còn không biết vui mừng tới trình độ nào! Có lẽ tương lai hai người sẽ là bằng hữu tốt nhất!” Tiên Vu cũng ngồi dậy, xoa nước mắt ở khóe mắt bật cười nói.

Liễu Nha vừa nghe thấy tên Ngọc Triệt, liền không kiên nhẫn chu mỏ lên, nàng cũng không có hứng thú làm bạn với một nữ nhân tâm cơ nặng nề như Ngọc Triệt!

"Đúng rồi, ngươi không phải muốn nói cho ta biết truyền thuyết Kim Lang Vương à, mau nói!" Nàng hứng thú đi đến gần.

Tiên Vu cười một tiếng, thần bí nháy mắt mấy cái, "Ngươi thấy Tầng Thư Các kia không? Nghe nói tầng ba tầng bốn, đều là bộ sách thần bí về Kim Lang Vương được cất vào từ ngàn năm nay, có một buổi tối, ta len lén đi vào tầng chót nhất trên lầu các, phát hiện bức họa giấu ở một ô vuông trong góc, thông qua chữ viết phía trên, ta căn bản hiểu rõ truyền thuyết khiến Kim Lang Vương triều giữ kín như kín ngàn năm!"

Chuyện xưa phải kể về một ngàn năm trước, nguồn gốc Kim Lang Vương triều ở phía Bắc, thảo nguyên mênh mông bát ngát là nhà của bọn họ, bọn họ ở trên thảo nguyên nuôi ngựa, chăn dê, dựng lều trại, mà con sói hung hãn chính là tượng trưng cho dân tộc vĩnh hằng nhất trên thảo nguyên, dũng sĩ thảo

nguyên, mọi người cường tráng khác thường, bọn họ vì chúng tỏ sức mạnh, đều sẽ xăm hình con sói trên lồng ngực trần, con sói có nanh vuốt bén nhọn, giương thân thể vận sức chờ phát động, thân thể của nó đứng thẳng lan tràn từ cánh tay trắng kiện của nam nhân tới lồng ngực lông rậm rạp, càng thêm lộ rõ khí phách của loài sói

Sống gần Lang tộc, có một nhóm dân tộc du mục nổi tiếng săn bắt, họ không nuôi thả ngựa, chăn dê thảo nguyên giống Lang tộc, mà là làm thuê cho Lang tộc, săn giết sói con, vì đến mùa xuân, chắc chắn sẽ có một đàn sói con đến thảo nguyên săn thức ăn, giết hại sinh linh.

Săn Lang tộc cùng Lang tộc nâng đỡ lẫn nhau sinh sống mấy trăm năm, cho tới nay bình an vô sự.

Một ngàn năm trước, Tộc trưởng Kim Vô Nhai của Lang tộc uy vũ cao lớn, hình xăm trên ngực hắn ta đẹp nhất thảo nguyên, được khen như thảo nguyên xanh biếc, mang theo tộc của hắn ta rong ruổi mở mang trên thảo nguyên xinh đẹp, khiến Lang tộc có cuộc sống com no áo ấm

Có một năm, Kim Vô Nhai ra ngoài buôn bán da thú, làm quen một cô gái đẹp tựa như thần tiên, nàng ta có mái tóc vàng con người xanh biếc, bất kỳ nữ nhân nào trên thảo nguyên cũng không xinh đẹp bằng, Kim Vô Nhai dẫn nàng ta trở lại, bố trí ổn thỏa ở trong Lang tộc, khi đó Kim Vô Nhai và công chúa Mặc Kỳ của Săn Lang tộc sớm có hôn ước, đây là lần đầu tiên tộc Lang tộc và Săn Lang tộc kết thân trong trăm ngàn năm qua.

Mặc Kỳ, là một cô gái đẹp như ngôi sao, trong suốt, hồn nhiên, mặc dù không có yêu mỵ như cô gái tóc vàng, nhưng cũng là người xinh đẹp nhất trên thảo nguyên lúc đó.

Từ lúc cô gái tóc vàng đến tình thế liền thay đổi, cô gái tóc vàng yêu Kim Vô Nhai, cả ngày dây dưa cùng hắn ta, nụ cười quyến rũ giống như hoa bách hợp đầy nọc độc, mang theo hấp dẫn trí mạng nhất, đáng người xinh đẹp mềm mại vô lực, cuốn lấy thân thể và trái tim của hắn ta.

Mặc Kỳ vốn có bản tính kiên cường của người tộc Săn Lang tộc, nên chỉ lạnh lẽo nhìn người đàn ông đắm chìm trong bách hợp có độc mà rồi rắm, nước mắt chảy một hàng lại một hàng.

Việc Săn Lang tộc và Lang tộc kết thân cũng không bởi vì cô gái tóc vàng xuất hiện mà thay đổi, Kim Vô Nhai cưới Mặc Kỳ, cô gái yêu mỵ kia chỉ có thể làm tiểu thiếp.

Nhưng bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể bằng được cô gái yêu mỵ đó, khiến Kim Vô Nhai bị mê hoặc trong đó, từ đó không hề dẫn dắt người của tộc nam chinh bắc thảo, cả ngày chỉ chìm trong nữ sắc. Một nam nhân cứ chạy giữa hai nữ nhân như cá gặp nước.

Rốt cuộc có một ngày, Kim Vô Nhai bị yêu hoặc lại nổi điên lên, tự tay giết chết Mặc Kỳ, sau đó thanh tỉnh lại ân hận lúc đầu đã làm sai, nên đã tự sát vì tình theo nàng ấy.

Cô gái tóc vàng nhìn hai người chết vì tình kia, lửa giận hận thù đã thiêu đốt toàn bộ lý trí của nàng, nàng ta lấy sinh mạng ra thế, mỗi một thời đại Lang tộc, đều phải sống trong bóng ma của sói, đêm mười lăm trăng tròn, chính là lúc biến hình, Lang tộc sẽ vĩnh viễn đuổi giết Săn Lang tộc như kẻ địch.

Nàng ta muốn Lang tộc đời đời kiếp kiếp là kẻ địch của Săn Lang tộc, đời đời kiếp kiếp không thể yêu nhau!

Nàng ta vì lời nguyện đó mà bỏ ra cái giá bằng cả mạng sống, hóa thân thành giọt máu nhỏ xuống giữa chân mây hậu duệ Lang tộc.

Chuyện xưa kể xong, có chút nặng nề, nặng nề đến Liễu Nha chìm vào trong đó thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, hình ảnh trên bức họa ở trước mặt nàng cứ như tái hiện lại chuyện xưa, nàng nhìn thấy cô gái tóc vàng tràn đầy hận thù và tuyệt vọng, sự hối hận của Kim Vô Nhai và sự oán hận của Mặc Kỳ, tất cả chân thật xuất hiện trước mặt nàng, lòng của nàng lại thấy đau.

"Thanh Thanh?" Tiên Vu kinh ngạc khi thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng lại mở miệng cười: "Nữ tử mấy người luôn đa sầu đa cảm, cũng chỉ là một truyền thuyết, nếu thật sự có thể biến thành sói vào đêm trăng tròn, vậy không phải là yêu nghiệt sao?"

"Oành" một tiếng trống vang lên trong lòng nàng, có thứ gì đó nổ tung trong lòng Liễu Nha, nàng đột nhiên chuyển mắt nhìn gương mặt mỉm cười của Tiên Vu, sự sợ hãi nhanh chóng lan ra cả người

Đêm trăng tròn. Kim Lang. Thượng Quan Vân nghiê. Lục Ảnh. Yêu nghiệt!

Tất cả là trùng hợp hay là. Nghĩ đến đây, cả người Liễu Nha như là một cây cung bị kéo căng, khẩn trương, sợ hãi, phán đoán tất cả mọc lên như nấm, xâm nhập vào trong lòng, xuyên vào trong xương tủy, không phát ra tiếng động nào.

Lồng ngực bỗng thất lại, hàng loạt cảm giác lạnh lẽo kéo đến khiến nàng rung mình, nàng đứng lên, nhưng bước đi lại có chút cứng ngắc.

"Người làm sao vậy?" Tiên Vu ngăn ra, thấy Liễu Nha không giống như nói giỡn, không nhịn được đuổi theo hỏi.

Cứng ngắc khoắc tay, Liễu Nha chạy về phía Ngưng Hương Cư, Lang tính, chẳng lẽ con Kim Lang kia là người biến hóa? Sẽ là ai? Là ai đây? Nhưng có thể đây chỉ là truyền thuyết? Chỉ mong đây thật là một truyền thuyết!

Nàng vội vàng chạy vào Ngưng Hương Cư, muốn lục quyền da cừu xem, nhưng cả người lại ngây ngẩn trước giường.

Kim Minh sao giờ này còn ngủ! Hắn cứ nằm im lặng, tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đều, hắn ngủ rất ngon, giống như một đứa nhỏ tham ngủ, nhưng lại hiện ra một chút quý dị, một loại quý dị làm lòng người kinh hãi

Lúc này đã là giữa trưa, sao Kim Minh còn ngủ?

"Thanh phi nương nương, Huy Vương Gia đang đợi ở sảnh, người muốn gặp hoàng thượng!" A Hà nhẹ nhàng gõ cửa phòng tiến vào, cúi người thấp giọng nói.

"Hà?" Liễu Nha quay đầu nhìn lại, rồi lại nhìn vào Kim Minh đang nằm trên giường, không chút do dự nàng nhẹ nhàng tiến đến đẩy đẩy thân thể hắn: "Hoàng thượng, hoàng thượng? Nên rời giường rồi!"

Người trên giường không kiên nhẫn nhấc mặt, xoay người ngủ tiếp, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt hắn, khiến khuôn mặt mơ hồ, dưới ánh mặt trời da thịt màu mật ong có chút trong suốt.

Liễu Nha nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác kì quái

"Kim Minh, mau rời giường, giữa trưa rồi!" Liễu Nha nỗ lực hạ nghi vấn của bản thân xuống, lại lắc lắc thân hình người nam nhân, nam tử kia vẫn ngủ say, lông mi rũ xuống trên hốc mắt.

"Thanh phi nương nương, làm sao bây giờ?" A Hà nhìn Liễu Nha, do dự mở miệng.

"Người cho Huy Vương Gia vào đi, Hoàng thượng bất tỉnh!" Liễu Nha điều chỉnh lại giọng điệu, đứng dậy, ánh mắt xẹt qua vẻ lo nghĩ.

Không bao lâu, bức rèm che được vén lên, Kim Huy mặc y phục đỏ tía sải bước đến, đôi mắt xanh đen dường như có điều suy nghĩ, trên mặt Liễu Nha có chút ngập ngừng, liền bước nhanh đến phía trước giường hẹp: "Hoàng huynh, đã là giữa trưa, các đại thần còn đang chờ hoàng huynh vào triều !" Mắt hắn nhẹ nhàng rũ xuống, giọng nói có chút oán khí, có lẽ vì oán giận Kim Minh đưa hắn vào đại lao, oán giận phải đợi nửa ngày.

Im hơi lặng tiếng.

Nam nhân thâm trầm ngủ, như bức tượng băng lạnh lùng tuấn mỹ, gương mặt không mang theo chút tình cảm, chỉ ngủ say.

Kim Huy nghi hoặc nhìn sang Liễu Nha.

"Đừng nhìn ta...ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, từ sáng sớm sau khi tỉnh lại đã như thế này, đã ngủ nửa ngày !" Liễu Nha uất ức nhíu mày, buông tay một cái, biểu hiện mình cũng không biết chuyện gì đang diễn ra.

Kim Huy chuyển mắt một cái, về mặt lúc này đột nhiên hỗn loạn không có chút cảm xúc, hắn nhàn nhả quay đầu nhìn lại: "Có lẽ là hoàng thượng quá mệt mỏi, cho huynh ấy ngủ một giấc đi!" Rồi hắn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

"Xin chờ một chút!" Trong lòng Liễu Nha đột nhiên hiện lên truyền thuyết kia, nàng tiến lên, đứng ở trước mặt Kim Huy, ngẩng đầu lên: "Ta muốn biết chuyện tình của Kim Lang!"

Về ác độc không dễ phát hiện xẹt qua mắt nam tử, mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ làm Liễu Nha kinh hãi không thôi.

Xem ra, nàng thật không hiểu rõ về Kim Huy!

"Kim Lang? Không phải người đã gặp rồi sao? Nó là sủng vật phụ hoàng nuôi dưỡng !" Hắn nhíu mày không trả lời vấn đề của nàng.

"Chỉ đơn giản là sủng vật thôi sao ? Vì một sủng vật, Thái Thượng Hoàng bị buộc phải sống núi, dù là sinh nhật Thái hậu hay lễ quốc khánh lớn cũng không thể tham dự? Chỉ là sủng vật, mà phải đích thân đệ đệ ruột của hoàng thượng, Vương Gia đêm hôm khuya khoắt đi tìm nữ tử tới chăm sóc sao? Chỉ là sủng vật, vậy tại sao Kim Minh lại phải nhiều Cao Thủ Đại Nội tìm kiếm nhưng không thu hoạch được gì? Có lẽ, nó không đơn giản chỉ là một con Kim Lang!"

Sắc mặt Kim Huy bỗng chốc nặng nề , mắt đen xẹt qua tia yêu dị màu đỏ, hắn lạnh lùng nhìn lên, khóe môi cười nhạt, "Mặc Thanh Thanh, người không nên hiếu kỳ, thu lại tất cả những hoài nghi của ngươi, cái gì không cần biết, chỉ cần ngoan ngoãn làm bạn bên cạnh huynh ấy, cái gì cũng không hỏi!"

Giọng nói nam nhân nặng nề làm cho người ta cảm thấy khó thở.

Liễu Nha kiên quyết lắc đầu một cái "Không, takhông phải đùa bé, ngươi không cần suy nghĩ ra một lý do buồn cười để lừa gạt ta, tại sao Kim Minh lại hận Kim Nhật, có phải." Nàng dừng lại, không dám nói tiếp, Kim Nhật thiện lương, đáng yêu như vậy, thế nào lại là Kim Lang được? Sẽ không, sẽ không !

"Mặc Thanh Thanh !" Nam tử đột nhiên rống to làm cắt đứt suy nghĩ của nàng, nàng nhìn lên, Kim Huy, người trước mặt nàng bây giờ, nàng chưa từng thấy, trên khuôn mặt cũng không còn nụ cười thanh thản, mà cả người trở nên khảm trương khác thường.

"Chấm dứt suy đoán vớ vẩn của ngươi lại, coi như." Hắn khó khăn thờ dài một hơi, "Coi như ta cầu xin ngươi vậy !"

Liễu Nha giật mình, về mặt nam tử và giọng nói có chút bất lực, khiến nàng nghĩ tới một sự thật, không lẽ, không lẽ Kim Nhật thật sự chính là con Kim Lang kia!

Nhưng, nhưng mà, Kim Nhật thiện lương, hồn nhiên như vậy, làm sao có thể.

Nàng vội vàng nhìn lên như muốn hỏi chorõ ràng, nhưng đáp lại nàng là ánh mắt tuyệt vọng của nam tử, nàng ngưng lại suy nghĩ, mím môi cười cười, cười đẹp như hoa: "Ta đồng ý với ngươi, không suy đoán lung tung nữa, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, nếu như có thể, xin ngươi hãy bảo vệ Tiểu Nhật, hẳn giống như một đứa bé !"

Kim Huy thở phào nhẹ nhõm, "Ta sẽ!" Nói xong, hắn bước đi mà không quay đầu lại.

Ở cuối ánh bình minh, trong hoàng cung, Kim Huy bỗng dừng lại, Nhung Thiên đang hỏi báo với hắn chuyện hôm nay của Liễu Nha.

"Tàng Thư Các? Còn gặp được Tiên Vu?" Kim Huy hơi cau mày.

"Đạ, hai người ở thảo nguyên phía sau Tàng Thư Các nói chuyện hồi lâu, hơn nữa còn trò chuyện thật vui vẻ, nhưng trò chuyện xong, Thanh phi lại có vẻ tâm sự nặng nề trở về Ngưng Hương Cư."

"Tâm sự nặng nề ?"

"Đạ!"

“VẬY TIÊN VU ĐÂU, MÃY NGÀY NAY HẮN LÀM CÁI GÌ?"

“Đi dạo trong cung, thường tìm thái giám cung nữ tâm sự, không có gì khác thường, trừ hôm nay!"

"Coi chừng Tiên Vu, ta sẽ nghĩ biện pháp khiến hắn rời khỏi Kim Lang Vương triều!" Kim Huy nặng nề lên tiếng.

"Đạ!"

Hồi lâu sau, Kim Huy nhìn Nhung Thiên, từ từ nói: "Nhung Thiên, ngươi nói, ta nên nói ra chân tướng với Mặc Thanh Thanh hay không? Có lẽ."

Hắn không có nói tiếp, tầm mắt từ từ rũ xuống."

Nhung Thiên giật mình, hắn không trả lời, nhưng trong lòng thì kinh ngạc, Vương gia biết rõ sao lại hỏi ý kiến của hắn, có lẽ, Vương gia không phải là không biết đáp án, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Mưu lược hùng mạnh, thâm tàng bất lộ như Vương Gia, cũng có lúc phải phân vân lưỡng lự như thế này.

Là bởi vì cô gái tên Mặc Thanh Thanh đó sao.

Từ đây Dung Cảnh sẽ bắt đầu edit thay cho quacauphale, mong mọi người ủng hộ nhé :wave: :wave: :wave:

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Huyết chú

Bên trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại ánh nến.

Trên chiếc bàn tròn để một cuốn da cừu xù xì, bên cạnh, Liễu Nha lật cuốn văn tự suốt cả một ngày, nàng chỉ biết lời nói đầu của cuốn da cừu viết về Lang tính, hai chữ kia dưới ngòi bút của Liễu Nha cũng là lúc cánh tay Liễu Nha run lên.

Cuốn da cừu này quả nhiên viết về truyền thuyết Kim Lang nhưng... nàng ừ ừ nhìn những chữ cái chằng chịt, chữ Phồn và chữ giản thể khác nhau đúng là một chương ngại.

Liễu Nha khẽ thở dài, đưa mắt nhìn Kim Minh đang ngủ say trên giường, trở mắt nhìn, nàng khẩn trương vuốt vuốt hai bàn tay nhỏ bé, trong lòng cảm thấy sốt ruột.

Đã một ngày trôi qua, Kim Minh ngủ suốt một ngày, ngủ sâu và yên tĩnh ngay cả tư thế nằm nghiêng cũng không thay đổi, nếu không phải nghe được tiếng hô hấp của hắn, Liễu Nha nghĩ người đang nằm trên giường của mình là một người chết.

Một ngày này, Kim Minh ngay cả một giọt nước cũng chưa uống, ngự thiện cũng chưa ăn.

“Thái hậu giá lâm” Bên ngoài Ngưng Hương cư đột nhiên vang lên giọng nói chói tai của công công, Liễu Nha ngẩn ra, nhanh chóng giấu cuốn da dê vào đầu giường, sửa lại áo, cúi đầu đứng trước giường.

“Tham kiến Thái hậu nương nương!” Liễu Nha cung kính hành lễ. Lần trước Thái hậu dùng chiêu diệu hồ ly sơn hiệu quả rất tốt, trải qua một lần như vậy,

Liễu Nha nhìn thấy Thái hậu liền cảm thấy run lên.

“Hoàng thượng bị ốm à? Không lâm triều cũng không dùng bữa?” Thái hậu lạnh nhạt nhìn nàng một cái, lại nhìn Kim Minh đang nằm trên giường, giọng điệu có chút nặng nề.

“Bẩm Thái hậu, không phải như vậy, Hoàng thượng đang ngủ, đã ngủ suốt một ngày rồi!”

“Ngủ một ngày?” Thái hậu ngẩn ra, tiến lên, nhẹ nhàng đẩy thân thể Kim Minh, “Minh nhi, mau rời giường, Minh nhi?”

Không có một chút phản ứng, Thái hậu nhìn về Liễu Nha, bên trong ánh mắt hiện lên một chút sắc bén.

“Ngư ma ma, nhanh mời thái y tới đây” Nàng vội vàng mở miệng, đưa tay đặt lên trán Kim Minh, tự mình kiểm tra hơi ấm của hắn, “Không nóng, giống như bị hôn mê bất tỉnh?”

“Hôn mê?” Liễu Nha đưa mắt nhìn, không phải chỉ ngủ thôi sao?

“Ngủ một ngày, gọi cũng không tỉnh, tự nhiên là bị hôn mê!” Ngờ kìa Thái hậu có chút nặng nề, nàng liếc mắt nhìn Liễu Nha một cái, thu hồi lại sự tức giận.

“Hôm qua Hoàng thượng nghỉ ngơi tại chỗ của ngựoi?”

“Vâng”

“Ngươi phải hầu hạ Hoàng thượng cho tốt, ngựoi cũng biết, nếu Hoàng thượng có chút gì không may, dù Ai gia có muốn bảo vệ ngựoi, cũng sợ...” Thái hậu muốn nói lại thôi, nhưng những lời này lại làm cho Liễu Nha run sợ.

Thái hậu muốn bảo vệ mình? Bất quá nghĩ lại chiếc nhẫn bạch ngọc, mật đạo, phòng kín, , tại... cái nơi Hoàng cung xem mạng người như cỏ rác, nếu không phải Thái hậu thành toàn, thì mười cái mạng nhỏ của mình cũng không đủ.

“Tạ ơn Thái hậu!” Liễu Nha cung kính cúi người hành lễ.

“Thôi, chỉ mong Hoàng thượng bình yên vô sự” Nàng khẽ thở dài một hơi, quan tâm nhìn Kim Minh, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, đưa mắt hỏi: “Có phải dưới giường của ngựoi có tủ khóa?”

“Cái gì?” Liễu Nha ngẩn ra, tủ khóa? Là cái gì?

“Nhìn một cái là biết, Ngư ma ma, đi phù nội vụ lấy về hai cái tủ khóa, đặt ở Ngưng Hương cư đi!” Thái hậu đưa mắt phân phó.

“Vâng!” Ngư mà ma nghe lệnh liền rời đi trước. Trong ánh mắt Thái hậu hiện lên một chút dịu dàng, “Chỉ cần ngựoi nhanh chóng sinh cho Hoàng thất chúng ta Long nhi, chuyện Kim Lang vương liền...” Nàng vui vẻ vỗ vỗ vào bàn tay Liễu Nha, đôi mắt nhìn qua cái bụng bằng phẳng của Liễu Nha.

Liễu Nha rung mình một cái.

Nhiệm vụ của ngựoi là cùng Kim Lang vương sinh hạ một đứa con trai – lời nói của Mặc Trạc vang lên ở bên tai, nàng kéo áo, nhớ lại lúc đó, liền cảm thấy ánh mắt của Thái hậu thật đáng sợ.

“Ta...” Liễu Nha mấp máy môi, muốn nói quan hệ trong sạch của nàng với Kim Minh, đúng lúc Thái y bước vào, cắt đứt câu chuyện của hai người, nàng tránh sang một bên, trong lòng bình tĩnh hơn.

“Khỏi bẩm thái hậu, thân thể Hoàng thượng mạnh khỏe, hình như không có nơi nào không ổn!” Thái y cung kính bẩm báo.

“Hình như?” Âm thanh Thái hậu mạnh mẽ vang lên, làm cho Liễu Nha sợ tới run lên, đưa mắt nhìn thấy gân xanh nổi lên trên khuôn mặt của Thái hậu.

“Hình như? Hoàng thượng đã ngủ cả một ngày, ngựoi còn bảo Hoàng thượng mạnh khỏe, kéo ra ngoài chém cho ta!” Thái hậu lạnh lùng ra lệnh.

Liễu Nha ngây ngẩn cả người, ngay cả Thái y cũng sợ đến choáng váng, chưa kịp biện minh cho mình đã bị thị vệ kéo ra ngoài.

“Lại đi mời Thái y, hôm nay chưa xong cho Hoàng thượng, Ai gia cho đóng cửa toàn bộ Thái y viện” Thái hậu lạnh lùng mở miệng, giọng điệu sắc bén cùng những lời nhẹ nhàng lúc này quả thực như hai người khác nhau.

Liễu Nha ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến, có lẽ trong lòng Thái hậu cảm thấy phiền muộn, cần có gì đó làm cho nàng kim lại lửa giận đối với mình.

Là cái gì? Thái hậu là chỉ mẫu của một nước, có điều gì làm cho nàng kiên kỵ.

Một đám Thái y bước vào, một đám khác bị kéo ra ngoài, tại thời khắc lửa giận của Thái hậu lên tới cực điểm, Kim Huy đột nhiên chạy tới, hắn nhẹ nhàng nói gì đó bên tai Thái hậu, Thái hậu liền lộ ra chút biểu tình phức tạp, có vui có buồn, nàng đứng dậy, lại nghĩ tới điều gì, liếc mắt nhìn Liễu Nha một cái, cùng Kim Huy bước ra khỏi Ngưng Hương cư.

Bởi vì náo nhiệt, mọi người ra vào bên trong tầm cung lập tức yên tĩnh, khắp nơi âm ỉ, chỉ có tiếng là cây xào xạc ở bên ngoài cung điện. Liễu Nha ngồi trước giường, đưa mắt nhìn qua, có chút không quen khung cảnh đột nhiên yên tĩnh.

Lưu ly cung, Thái hậu nhú nhú mày, nghe Kim Huy nói chuyện.

“Ta cũng chỉ đoán như vậy, dù sao chuyện như thế này cũng chưa từng xảy ra, hơn nữa Thái y đều nói Hoàng huynh hết sức khỏe mạnh, nếu hấn mê man, ta cảm thấy, chỉ có một khả năng!” Kim Huy cúi đầu, mở miệng nói song bên trong lời nói có chút gì đó vui vẻ.

“Kim Nhật đã không chế Kim Minh? Thật không thể tin được!” Thái hậu đứng dậy, thì thào mở miệng.

“Mẫu hậu, không có gì là không thể, chỉ cần có Mặc Thanh Thanh, mọi thứ đều có thể” Con người nam tử lóng lánh giống như những ngôi sao trên trời, hiện lên sự hy vọng, khỏe mỗi hấn bình thân trở lại, không có chút biểu hiện gì mà chỉ mỉm cười.

“Nhưng Minh nhi... Minh nhi...” sắc mặt Thái hậu hiện lên chút mâu thuẫn, bàn tay vô ý vò chiếc khăn tay, một lúc sau, nàng cúi đầu mở miệng: “Hắn sẽ biến mất sao?”

Sự tươi cười đọng lại bên khóe môi, đôi mắt Kim Huy liếc qua Thái hậu một cái.

“Người không đành lòng?”

Thái hậu ngẩn ra, khó khăn gạt đầu một cái.

“Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, dù hấn có độc ác như thế nào, nhưng rốt cuộc cũng là con trai mà tỷ tỷ yêu thương nhất” Thái hậu không kìm nén được mà thở dài một tiếng.

“Phải không?” Kim Huy lạnh lùng dời mắt, bên môi nở nụ cười lạnh lẽo.

“Huy nhi, người cũng không cần trách hấn, hấn cũng là bị Kim Lang không chế mà thôi!” Thái hậu nhìn hấn đầy hy vọng.

“Thật không?” Nam tử một lần nữa lạnh lùng mở miệng, nụ cười lạnh lùng không hề thay đổi. “Ta không trách hấn, chẳng lẽ trách mình sao? Bao nhiêu năm như vậy, những uất ức mà ta chịu đựng, không phải mẫu hậu là người rõ nhất sao?”

Thái hậu thở dài một hơi, trầm mặc nói: “Nếu người vì chuyện Xa nguyệt cùng Vân Cẩm mà trách cứ Minh nhi, mẫu hậu...”

“Không, mẫu hậu, người sai rồi, nữ nhân giống như quần áo, huynh đệ như chân tay, việc này ta chưa từng để trong lòng. Xa Nguyệt, Vân Cẩm, ta chưa bao giờ để ý đến, nhưng Hoàng huynh... hấn thì sao? Không phải không cần thì vứt sao, hấn luôn như vậy, hấn khổ sở cũng không muốn người khác được vui vẻ!” Kim Huy càng nói càng tức giận, vẻ mặt kích động, gân xanh đều nổi lên, bên trong con mắt đều đỏ.

“Huy nhi, không cần để hận thù làm mờ mắt, hấn dù sao cũng là Hoàng huynh của người, nỗi khổ trong lòng hấn, ai sẽ hiểu cho!” Thái hậu tiến lên, nắm chặt lấy cánh tay đang run lên của nam tử.

Kim Huy không nói gì, mà lạnh lùng đứng dậy, ánh mắt hết sức bình tĩnh.

“Con chỉ có thể đồng ý với mẫu hậu, sẽ để mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên!”

Thuận theo tự nhiên – đó chính là không làm gì! Thái hậu hiểu ra, Kim Minh đã mất đi người đệ đệ này.

Đêm đã khuya, Nha Nha nhìn hoa cả mắt, duỗi lưng đứng dậy một cái, rốt cuộc nàng cũng xem xong cuốn Kim Lang, nội dung chuyện xưa cùng với câu chuyện của Tiên Vu cũng không khác biệt lắm, chỉ bỏ sót một chút, trong sách nói, đôi mắt màu xanh, cùng có màu mắt đó, chỉ có Linh tộc. Có lẽ chính là cô gái họ Mặc, còn về Linh tộc... Liễu Nha nhìn mãi, mới có một chút thông tin, xuất hiện từ thời thượng cổ, sống ở ven bờ Phù Vân, trời sinh có khả năng thao túng lực lượng tự nhiên, nhất định lúc Kim Vô Nhai ra ngoài buôn bán, vô tình cứu người bị thương, nhưng không nghĩ đến, người của Linh tộc cũng yêu con người.

Linh tộc này là Linh tộc có năng lực khổng lồ, nghe nói Linh Lang tộc có thể thao túng thời tiết, bảo vệ bốn mùa, trước lúc Kim Vô Nhai làm tộc trưởng trên thảo nguyên từng bị hạn hán hai năm, không có một ngọn cỏ, không chăn nuôi gia súc, lúc đó Linh tộc phát sinh nội loạn, để cho người có siêu năng lực lưu lạc dân gian.

Có siêu năng lực có thể thao túng thiên nhiên, so với dựa vào trời mà ăn cơm, thì cảm giác vượt trội hơn bao nhiêu, đồng thời cũng muốn buông xuôi tất cả, cùng người phạm trần Kim Vô Nhai sống với nhau cả đời. Nhưng sự tồn tại của Mặc Kỳ làm cho nàng chỉ có thể làm tiểu thiếp, trong lòng nàng không vui, sự ghen ghét trong lòng thúc giục, dùng năng lực siêu việt không chế Kim Vô Nhai, giết chết Mặc Kỳ, nhưng không nghĩ đến chuyện khi Kim Vô Nhai tỉnh lại, lại hối hận mà chết theo nàng ta, khi cô gái đứng trước mặt hai người đã chết, nhìn nam nhân mình yêu cùng cô gái khác chết cùng một chỗ thì sự hận thù trong lòng dâng lên mãnh liệt, năng lực toàn bộ linh lực xuyên qua lòng bàn tay, lập một thần chú, nguyên rủa hai tộc này đời đời kiếp kiếp không được ở cùng nhau, nếu không... Liễu Nha nhìn chăm chăm vào dòng chữ bằng máu, một lúc sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Huyết chú? Liễu Nha gõ đầu, cố nhớ lại tình tiết trong phim từng nói, Huyết chú lấy đi mạng sống của người nguyên rủa, trong tất cả các bí thuật thì huyết chú là tà ác nhất.

Người trúng huyết chú, mặc kệ là sống hay chết, qua mấy đời, linh hồn của hấn đều bị huyết chú nguyên rủa, cả đời nhận hết sự thống khổ. Mà người

của Mị tộc, là người hạ huyết chú, chỉ sợ... Liễu Nha khẽ thở dài, nếu Huyết chú có thật, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nàng lo lắng nhìn lại, Kim Minh đang ngủ say, việc quan trọng nhất hiện tại là tìm được Kim Nhật, xác định Kim Nhật có phải là Kim Lang hay không, chỉ là Kim Minh ở chỗ này, Kim Nhật vĩnh viễn không dám xuất hiện.

Liễu Nha suy nghĩ một chút liền đứng dậy giấu cuốn da dê thật kỹ, mặc một chiếc áo choàng đến bên hồ hình thoi ở Ngưng Hương cư, ngồi ngay ngắn trên ghế đá, đếm thời gian chờ Kim Nhật.

Thời gian trôi qua, gió càng lúc càng lớn, ngay lúc Liễu Nha muốn từ bỏ, đột nhiên có bóng người đứng đưa, nàng vui vẻ đưa mắt gọi to một tiếng Kim Nhật, song lại ngẩn ra.

Tư thái yếu điệu, một bộ quần áo tơ lụa trắng nõn, áo choàng cùng màu, làm nổi bật lên vẻ đẹp động lòng người của cô gái, mái tóc đen bóng như gấm, làm cho khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn lộ ra, đôi mắt xéch, chiếc môi nhỏ nhắn như hoa anh đào, Ngọc Triệt cứ nhẹ nhàng đứng đấy, bờ vai thon, cơ thể nõn nà cùng với hơi thở trầm tĩnh.

“Là người?” Liễu Nha có chút kinh ngạc, không phải công chúa Tiên nô bị Kim Minh giam giữ ở Ngọc Hoa cung sao, vì sao muộn như thế này còn ở đây?

“Là ta, ta đến vương triều này đã mấy ngày, ngày sinh nhật của Thái hậu đã từng gặp nhau. Ngày đó nhiều người, tỷ muội chúng ta còn chưa có thời gian trò chuyện!” Ngọc Triệt dịu dàng cười cười, khí chất tuyệt trần như vậy, giống như đóa hoa trong u cốc, xinh đẹp đến khôn lường.

Liễu Nha quay đầu bệt bệt miệng, đối với câu chuyện lần trước vẫn còn giữ trong lòng, cũng không để ý nhiều tới nàng ta.

“Người trách ta giấu diếm thân phận của mình sao?” Ngọc Triệt thấy thái độ lạnh nhạt của nàng, hơi cúi đầu, tiến lên thân thiết mở miệng.

“Không, người là công chúa Tiên nô, vốn U Dạ La đi đón dâu, cho dù ta không nói đáp án cho hấn, nếu người muốn gả cho Hoàng thượng, ai cũng không ngăn cản được!” Liễu Nha rầu rĩ mở miệng.

Ngọc Triệt mỉm môi, cùng với Liễu Nha ngồi trên ghế đá, nhìn ánh sáng chiếu trên hồ nước hình thoi, “Nhưng trong lòng người lại để ý, trách ta không đem thân phận thật sự nói cho người, trách ta lợi dụng người!”

Liễu Nha cắn răng, nàng là một người thẳng thắn, nghe Ngọc Triệt nói vậy, cũng không tiếp tục che giấu “Người biết là tốt rồi, nếu người đã gả cho Kim Minh, nói ra là được rồi, Công chúa Ngọc Triệt cần gì phải quanh co !”

Ngọc Triệt trầm mặc, yên lặng đợi Liễu Nha phát tiết xong, nàng mới kéo áo Liễu Nha: “Ta xin lỗi, người không cần tức giận, ta hứa sẽ không bao giờ lừa dối người nữa được không?”

Liễu Nha quay đầu nhìn lại, thấy cô gái toát lên sự chân thành, nghĩ lại mình ở trong Hoàng cung này cũng không có bạn bè nào, nếu công chúa cũng hạ mình xin lỗi, nàng đành phải ra mặt, tỏ ra mình là người dễ gần. Vì thế, Liễu Nha cười cười.

“Vậy từ bây giờ chúng ta là bạn bè, ta mới tới đây... nơi... Hoàng cung to lớn này, một người bạn cũng không có.” Ngọc Triệt nói xong, nắm lấy bàn tay Liễu Nha, Liễu Nha cũng không cự tuyệt, ngồi dưới ánh trăng, trò chuyện câu được câu không.

“Thanh Thanh, người ở trong Hoàng cung đã lâu, chắc là hiểu rõ về Hoàng thượng?”

“Ta không biết” Liễu Nha lắc đầu, tuy chỉ mới hai mươi ngày, nhưng mà hai mươi ngày qua, mọi chuyện giống như hai mươi năm, làm cho nàng cảm giác giống như nằm mơ.

“Không phải Hoàng thượng rất thương yêu người sao?” Ngọc Triệt chu môi, bên trong ánh mắt hiện lên sự hâm mộ, “Nghe nói người là người đầu tiên qua đêm cùng Hoàng thượng, hấn đối với người rất nhẹ nhàng phải không?”

Liễu Nha ngẩn ra, đối với một cô gái thế kỷ hai mươi mốt, thật sự không có thói quen nói vấn đề này với một cô gái khác, giống như hỏi, bà chủ, kỹ thuật của các nàng có tốt không, từ trong ra ngoài đều cảm thấy kỳ cục, mặc dù trong lòng Liễu Nghiên chưa từng thừa nhận cái danh hiệu Thanh phi này.

Nàng lắc đầu một cái, không muốn nói chuyện.

Sắc mặt ngọc Triệt có chút xấu hổ, đêm qua có tin đồn Kim Minh ở Ngưng Hương cư giống như một con dao đâm vào ngực nàng, nàng rất muốn biết, người ôm Liễu Nha là Kim Minh hay người nàng vừa yêu vừa hận – Kim Nhật.

“Tại sao không nói, xấu hổ sao? Chúng ta đều là tỷ muội...” Ngọc Triệt thân nhiên mở miệng, trong lòng lại có chút buồn bã, nếu không phải vì Kim Nhật, nàng làm sao có thể nhẫn nại cùng nữ tử ti tiện này nói chuyện, huống chi nàng ta còn không thêm để ý tới mình.

Tỷ muội? Khóe miệng Liễu Nha run rẩy, đúng, tỷ muội, tỷ muội cùng hầu hạ một nam nhân, nàng không kiên nhẫn nháy nháy mắt, một tiếng xưng hô liền cảm thấy ghê tởm.

Ai muốn làm tỷ muội với nàng, hậu cung ba ngàn người cùng hầu hạ một nam nhân, nàng mới không muốn! Nàng dôi mắt cắt ngang lời nói của nàng ta, “Nếu nói căn bản hai chúng ta không phát sinh quan hệ gì, người tin sao?”

Ngọc Triệt ngẩn ra, sắc mặt có chút đỏ ửng, “Không phát sinh chuyện gì?”

“Đúng vậy, ta và Kim Minh là trong sạch, không có chuyện gì xảy ra, như vậy người vui mừng chưa?” Liễu Nha tức giận đứng lên, nhìn sắc trời, bây giờ đã qua canh ba, xem ra tối nay không thể đợi Kim Nhật được rồi, vì vậy liền im lặng trở về, không thèm để ý tới Ngọc Triệt.

Ngọc Triệt đứng trong đình, nhìn bóng dáng đã biến mất của nữ tử, khoe môi nhếch lên, hiện lên một chút chua xót, nàng việc gì phải làm như vậy, vì sao còn tự mình làm khổ mình, tiếng ty muội chẳng những người ta nghe không thoải mái mà bản thân mình cũng vỡ tan, chẳng lẽ mình yêu nam nhân tuyệt tình kia sao?

Một tiếng thờ dài tiêu tán trong màn đêm.

Ngưng Hương cư, Liễu Nha vừa bước vào cửa liền bị tình hình trong phòng làm cho giật mình, Kim Minh vốn ngủ say giờ không thấy đâu, trên giường chỉ có một dấu vết cho thấy do người nằm để lại.

“Rốt cuộc người cũng trở về” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của nam nhân, Liễu Nha ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phản công

Một đôi mắt đen, cười như hoa đào nở rộ, nam tử tiến lên, ôm lấy Liễu Nha, dụi dụi đầu, giống một con mèo nhỏ nhận được tình thương của mẹ, vô cùng thân thiết, mấy sợi tóc của nàng vấy vấy vào mũi, ngứa ngứa, muốn hắt xì một cái.

“Nha Nha!” Nam tử thì thào mở miệng, cảm giác bị người khác ý lại làm cho lòng Liễu Nha trở nên ấm áp, đưa tay chơi đùa mấy sợi tóc, muốn kiểm chứng lại những lời nói nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

“Người thật biết chọn thời điểm, hình như Kim Minh mới rời giường đây!” Liễu Nha nhìn đồng chân đệm bừa bãi, không biết vì sao có cảm giác trống rỗng.

Liễu Nha cảm giác được thân thể Kim Nhật cứng đờ, nàng ngẩng đầu, chỉ thấy Kim Nhật từ từ nâng mí mắt, hàng mi đen như những con hồ điệp chuẩn bị phá kén, như cánh chim ưu nhả từ từ hướng phía trước dang rộng ra, sau đó con mắt sáng giống như cái hồ sâu, thờ phỉ phò trùng mắt: “Không cho nhắc tới hần”.

Một chút oán trách xẹt qua hai tròng mắt nam tử, hần siết chặt tay, đem Nha Nha ở trong lòng ôm càng chặt hơn: “Nha Nha là duy nhất của ta, ta sẽ không để cho hần hại người”.

Nam tử ôm chặt lấy nàng, hai người đứng gần nhau như thế, thích thích, nàng nghe được nhịp tim của nam tử, đập hết sức trầm ổn, hết sức có lực, cảm giác ấm áp từ thân hình cao lớn của nam tử tràn đến tứ chi, tâm tình lâu nay không nhẹ nhàng, yên tĩnh như vậy, giống như được bao quanh bởi hơi ấm của mùa xuân, có thể quên hết tất cả buồn khổ trong lòng.

Liễu Nha nháy mắt mấy cái, để mặc cho nam tử ôm mình, cảm giác an tâm, không phải là tình yêu, chỉ đơn thuần là cảm giác ấm áp.

Thân thể cô gái mềm mại làm cho Kim Nhật có chút xúc động, hần liếm đôi môi khô khốc, đôi mắt hiện lên một chút ham muốn không dễ bị phát hiện, đôi tay đang ôm từ từ buông ra, ở trên không trung do dự một giây, nhẹ nhàng đặt lên lưng nữ tử, bàn tay nhẹ nhàng ma sát, tham lam phác họa đường cong nữ tử.

Ngon tay trắng nõn giống như có phép thuật, trong nháy mắt kích thích ngọn lửa ham muốn, Liễu Nha ngẩn ra, lúc này mới chú ý đến tư thế mập mờ của nam tử, hơi thở của đàn ông giống như cây thuốc phiện, làm cho người ta cảm thấy mê muội, đầu Liễu Nha chợt nóng lên, cắn cắn đôi môi, nhanh chóng đẩy Kim Nhật ra.

Đáng chết! Nàng bị mê hoặc, tại sao nàng lại không có sức miễn dịch với mỹ nam như vậy.

Khuôn mặt nóng hừng hực!

Kim Nhật ngẩn ra, đôi mắt ỳ khuất nheo lại, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, khoe miệng làm bộ dạng đáng thương: “Nha Nha...!”

“Này...” Liễu Nha nhìn khuôn mặt làm người ta yêu thích, hô hấp ngừng lại, nhắc nhở chính mình, nàng không thích trẻ con, vừa muốn kiên quyết một chút, ngoái đầu nhìn lại, đột nhiên, hai mắt Kim Nhật nhìn chằm chằm vào đôi môi anh đào của nàng, nhỏ giọng mở miệng: “Ta muốn hôn nàng!”

“...” Liễu Nha ngẩn ra, khuôn mặt mỹ nam phóng to trước mắt, Kim Nhật vừa dứt lời, không nói không rằng dùng môi bao trùm lên môi nàng.

“Uhm...” Bất thành linh bị cưỡng hôn, hai tròng mắt Liễu Nha tròn to, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của nam tử liền đỏ bừng cả mặt, hàng mi thon dài run rẩy

như cánh bướm, mặc dù cánh tay như muốn vặn đứt eo của nàng, hàm răng hằn chạm vào hàm răng của nàng, nhưng nàng lại cảm nhận được trong lòng Tiểu Nhật nhi đang sợ hãi, hằn giống như một đứa trẻ, hai nắm chặt tay mẹ, sợ hãi mất đi.

Liễu Nha đem hai tay đặt ở trên vai của Tiểu Nhật nhi, nàng đang muốn đẩy hắn ra, nhưng cảm nhận được tiểu Nhật nhi đang run run, nghĩ lại hắn không được nhìn thấy ánh mặt trời, nàng do dự, đôi tay mềm nhũn đặt ở trên vai hắn. Không nghĩ đến tiểu Nhật nhi thấy nàng không phản đối, chiếc lưỡi linh hoạt chạm vào hàm răng của nàng, mang theo sự vui sướng, ham muốn nổi lên, thật cẩn thận lấy đi sự ngọt ngào thuộc về nàng.

Liễu Nha kinh ngạc hô lên một tiếng, ý thức từ từ mờ lung, cả người mềm nhũn, nụ hôn này quen thuộc, giống như... Kim Minh! Liễu Nha lâm bầm một tiếng, âm thanh tuy nhỏ nhưng đủ cho nam tử đang hôn gần ra, hắn nhẹ nhàng đẩy Liễu Nha ra, đôi mắt hôn nhiên chứa đầy ham muốn cuồng nhiệt, bởi vì âm thanh nhỏ nhỏ đó mà nhanh chóng biến mất.

“Không cần nhớ tới hắn!” Kim Nhật dừng lại, ánh mắt hiện lên sự tức giận, bất chợt hắn đẩy Liễu Nha lên giường, thân thể nóng lên, giống như lửa đốt, giống như nụ hôn vừa rồi không thể thỏa mãn, nam tử ở trên người nàng sờ soạng.

“Không muốn!” Tình cảnh lúc này quen thuộc đến cỡ nào, Liễu Nha sợ hãi ở to đôi mắt, nàng không muốn tiểu Nhật nhi như vậy, không muốn, tiểu Nhật nhi hôn nhiên, đáng yêu đâu rồi?

Bàn tay Kim Nhật dừng lại, cô gái hét lên một tiếng “Không muốn” một cách vô lực, lại khiến cho lòng hắn run run, thân thể nữ tử cứng ngắc làm cho hắn tức giận, hắn cô đơn nhắm mắt lại, không có dũng khí nhìn vào mặt Liễu Nha, sợ nhìn thấy sự sợ hãi, sự thất vọng. Từ trên người Liễu Nha lăn xuống, lưng ta lưng túng mờ miệng: “Ta chỉ là... chỉ là muốn giữ lấy người sớm hơn so với hắn”.

“Sao?” Nha Nha ngẩn ra, không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, vừa muốn ngồi dậy để hỏi, Kim Nhật lại xuống giường, đưa lưng về phía nàng, cúi đầu mờ miệng: “Xin lỗi, xin lỗi, Nha Nha, ta không cố ý, ta thích nàng, thật lòng thích nàng, không muốn bức bách nàng, là hắn, là hắn bức ta, ta đã cố gắng hết sức, nhưng mà... Hắn đã bắt đầu phản công...”

Liễu Nha ngây người, không hiểu Kim Nhật đang nói gì, vừa muốn tiến lên để hỏi lại, Kim Nhật nhún nhún hai chân, giống như mũi tên bay khỏi cây cung, bắn về phía bầu trời đen tối, vạt áo màu vàng trong đêm vòng một vòng cung hết sức xinh đẹp.

“Màu vàng sáng?” Liễu Nha ngẩn ra, màu vàng sáng không phải chỉ có Hoàng đế mới có thể mặc sao? Vì sao Kim Nhật... Đột nhiên có một bóng trắng ở bên ngoài Ngưng Hương cư, Liễu Nha không kịp tò mò, vội vàng đuổi theo, vừa vặn chạm phải bóng trắng.

“A...” Bóng trắng kêu lên đau đớn, đưa mắt nhìn nàng.

“Là người?” Liễu Nha kinh ngạc, sắc mặt hiện lên sự xấu hổ, nếu vừa rồi bị Ngọc Triệt nhìn thấy, nàng cắn chặt môi, mờ miệng: “Vì sao người còn ở đây?”

Ngọc Triệt nhẹ nhàng cười, “Hắn không đi, vì sao ta phải đi?” Nàng đưa tay chỉ hướng Kim Nhật vừa đi.

Một chút đỏ ửng hiện lên trên khuôn mặt Liễu Nha, nàng nhìn thấy hết! “Thật ra thì ta...”

“Người không cần giải thích, ta cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ đứng chỗ này chờ hắn!” Ngọc Triệt lạnh nhạt cười một tiếng, dựa thân mình vào chiếc cột màu đỏ nơi hành lang.

“Chờ hắn?” Đôi mắt Liễu Nha không hiểu, chẳng lẽ Ngọc Triệt còn chưa chết tâm với Kim Nhật sao? Không phải nàng đã gả cho Kim Minh sao?

“Ta đến đây là vì hắn, tất nhiên là đợi hắn” Nữ tử ním môi cười cười, thân nhiên dò xét Liễu Nha một phen, sau đó chạy theo hướng Kim Nhật biến mất.

Liễu Nha ngẩn ra, không rõ đêm nay trình diễn tiết mục gì, vừa trở lại, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng sau bụi hoa làm cho hoảng sợ, Kim Huy, bên môi vẫn còn nụ cười ưu nhã, lẳng lặng đứng đó, đôi mắt sáng như lưu ly bình tĩnh không chút gợn sóng, nhìn kỹ, lại thấy được sự xa cách ngàn dặm.

Tốt lắm, Ngưng Hương cư của nàng trở thành cái chợ, ai cũng có thể đến! Liễu Nha bắt đầu đi day trán, từ từ bước đến: “Huy vương gia, đã muộn thế này, a không...” Nàng nhìn ánh sáng trên trời, “Phải nói là sớm như vậy mới đúng, không ở nhà mình nghỉ ngơi, chạy đến Ngưng Hương cư làm gì?”

Kim Huy chỉ cười mà không trả lời, chỉ nhờ một chút ánh sáng nhìn thấy tàn hoa quế nhẹ nhàng bị gió thổi rơi.

Thấy người ta không để ý tới mình, Liễu Nha hăm hừ một tiếng, đi về phía trước, “Nha Nha?” Phía sau, Kim Huy đột nhiên gọi một tiếng.

“...” Liễu Nha ngẩn ra, nghi ngờ nhìn lại, tại sao hắn biết được... Sau đó Liễu Nha nhìn thấy nụ cười của nam tử giống như con mèo nhỏ trộm được cá, “Quả nhiên là người!”

“Ta không hiểu người đang nói gì!” Liễu Nha biết chính mình bị lừa, xoay người trở về phòng. “Ta mặc kệ người là Mặc Thanh Thanh hay là Nha Nha, chỉ cần người vẫn là người là đủ rồi!” Phía sau lại vang lên giọng nói của nam tử, lời nói đầy ẩn ý.

Liễu Nha dừng lại, do dự hai giây mới cất bước vào phòng.

Ngoài cửa, những ngọn đèn lồng cùng chiếc đèn cây đã tắt, gió nhẹ nhàng thổi qua làm cho chúng khẽ đung đưa, nam tử nhắm mắt, nhìn ba chữ Ngưng Hương cư, thờ dài một hơi, “Ngưng Hương cư, sống ở Ngưng Hương, Mặc Thanh Thanh, người và Kim Lang Vương cả đời đều dây dưa không rõ”.

Ngọt Triệt bước ra khỏi Ngưng Hương cư, không đuổi theo Kim Nhật mà bước về Ngọc Hoa cung, trong cung đã có người đứng chờ, vào tắm cung nhẹ nhàng vén màn, vỗ vỗ người đang ngủ say: “Mau đứng dậy”.

Nằm ở trên giường, một nam tử mặc một bộ quần áo của một cô gái, đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ mơ mơ nhìn nàng, lại nhìn sắc trời, không kiên nhẫn lấy đi mái tóc giả, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày này vì sao về muộn như vậy? Chẳng lẽ ngươi không biết làm như vậy sẽ khiến cho người khác nghi ngờ? Nếu bị Kim Lang vương biết được ngươi tự ý ra ngoài...!”

“Hoàng huynh!” Ngọc Triệt lạnh lùng cắt ngang lời nói của Tiên Vu, “Ngươi cho rằng ta sợ hấn sao? Ngọc Hoa cung nhỏ nhỏ này làm sao có thể nhốt được ta, ta chỉ muốn lấy được thứ mình muốn!”

Tiên Vu nhẹ nhàng thở ra, đối với tính khí bốc đồng của cô gái cũng không biết nên làm gì, hấn xuống giường, đi giày, lại bị cô gái gọi lại: “Cầm mái tóc giả này, tối mai đừng quên đến làm thể thân của ta... ta có một cảm giác, tối mai, sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giết chết Kim Nhật

Sáng sớm, Kim Huy đưa Kim Minh đang ngủ mê man vào Ngưng Hương cư, đôi mắt Liễu Nha vì trông nom cả đêm mà giống như mắt gấu mèo, ba chân bốn cẳng cùng Kim Huy đỡ Kim Minh lên giường.

Từ đầu tới cuối, Kim Minh đều không mở mắt, để cho đôi tay nhỏ nhắn của Liễu Nha chạm tới chạm lui trên người hấn.

Lúc kéo chăn gấm lên, Liễu Nha nhìn Kim Minh chăm chú không rời, đặt bàn tay nhỏ bé lên trán Kim Minh, gạt đi sợi tóc rũ xuống, neho mắt lại, cẩn thận dò xét, Kim Minh tuần n̄y mê hoặc lúc ngủ lại giống như một con búp bê dễ vỡ, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hấn, nàng cảm giác như có hơi nước xung quanh người hấn, bên trong hơi nước là một bóng dáng mơ hồ.

“Kim Nhật?” Liễu Nha thì thào mở miệng, Kim Huy đứng ở phía sau cũng ngẩn ra, bên trong đôi mắt hiện lên một chút sát khí, rồi nhanh chóng biến mất làm cho người ta cảm giác như nhìn phải ảo giác. Hấn mỉm cười, ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt sâu không lường được.

“Hình như ta đã từng nói, ở bên trong Hoàng cung này, Kim Nhật là một từ cấm kỵ?” Hấn neho mắt, cũng không tức giận như lúc trước.

Liễu Nha rùng mình, từ từ đưa mắt nhìn, đôi mắt lóe ra, “Xin lỗi, ta chỉ cảm thấy...”

“Ta cũng từng nói, thu hồi sự hiếu kỳ của ngươi!” Kim Huy mím môi, bên trong đôi mắt không có chút cảm xúc.

Về mặt Liễu Nha có chút buồn bực, “Được rồi, ta đã biết!” Nàng xoay người, phủ chăn lên người Kim Minh. “Nhưng mà Kim Minh làm sao vậy? Vì sao lại ngủ lâu như vậy?” Nàng sửa lại góc chăn, miệng thì thầm.

Nam tử không trả lời nàng, chỉ xoay xoay tròn mắt, nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang không ngừng bận rộn, mái tóc xanh đen nhẹ nhàng xõa xuống hai bên vai của nàng, đôi tai nhỏ hồng hồng trong suốt ngăn cách khuôn mặt trắng nõn, lúc cúi đầu, mái tóc như tơ lụa xẹt qua hai tai, rơi xuống, xinh đẹp, giống như một làn gió nhẹ nhàng tiến vào trái tim hấn, hấn không chỉ bị mê hoặc mà còn nghĩ đôi tai hồng này chạm vào mềm mại như thế nào... Thịch một tiếng, Kim Huy nhìn về ngực mình, hấn cảm thấy nhịp tim nhanh lên, vội vã, gấp rút, như không thể chờ đợi. Đôi mắt đen trở nên tĩnh mịch, thần mình cứng ngắc quay đi chỗ khác kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa, ánh mặt trời xinh đẹp, chiếu sáng, những đám mây mềm mại giống như lông chim hiện ra một bức màn màu hồng, tinh khiết mà trong suốt, giống như viên tai của Thanh Thanh.

“Huy vương gia, Hoàng thượng... Này, Mặt ngươi vì sao lại hồng như vậy?”

Liễu Nha đứng trước mặt Kim Huy kêu lên giống như vừa phát hiện ra lục địa mới, lại thấy Kim Huy lo lắng sờ sờ mặt mình.

“Ha ha, ngươi cũng có lúc bị lừa!” Liễu Nha thấy gian kế của mình được thực hiện, cười đến hai mắt cong lên, vỗ vỗ ngực mình, cười một cách càn rỡ.

Kim Huy ngẩn ra nhìn khuôn mặt đầy tươi cười, đôi mắt sáng ngời, giống như làn nước, lại giống ánh trăng ban đêm, hấn mím môi, bên trong đôi mắt hiện lên sự chột dạ.

“Được rồi, không nên tức giận, chúng ta xem như huề, nhưng mà Kim Minh cứ như vậy là không được, không phải bị mất hồn phách rồi chứ?” Liễu Nha lo lắng gõ gõ đầu, nhớ lại khi còn bé mỗi khi sợ hãi chuyện gì sẽ thích ngủ, phát sốt, mê sảng, mặc dù có chút mê tín, không có khoa học nhưng mà đại thẩm nhà bên cạnh sau khi hoàn hồn thì tốt hơn nhiều.

Kim Huy đang suy nghĩ điều gì đó, đôi mắt nhìn sang Liễu Nha, nghi hoặc hỏi: “Hồn phách?”

“Đúng vậy, nếu ngư y nói thân thể không có vấn đề gì, như vậy chỉ có thể là mất hồn phách, không bằng chúng ta...” Liễu Nha vẫn chưa nói xong, liền thấy a Hà vội vã chạy vào bẩm báo: “Bẩm báo Vương gia, Ngọc phi nói có cách chữa tình cho Hoàng thượng, muốn gặp Hoàng thượng!”

“Ngọc phi?” Liễu Nha và Kim Huy liếc mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đều hiện lên sự ngạc nhiên.

Kim Huy ngẩn ra, bên trong đôi mắt như có gì đó cuộn trào, nhưng nhanh chóng bị kiềm chế xuống, khóe môi nhếch lên, “Mời nàng ta vào!”

A Hà nhanh chóng đi ra, chỉ trong chốc lát, Ngọc Triệt đi sau a Hà bước vào, bước chân nhẹ nhàng thướt tha, quần áo trắng nõn trông giống như ảo giác, có chút không chân thực.

“Huy vương gia, Thanh phi muội muội!” Nàng chào hỏi, nhẹ nhàng cười một chút.

“Người nói người có cách làm cho Hoàng thượng tỉnh dậy?” Kim Huy ngược mắt nhìn nàng, giọng nói nhẹ nhàng, giống như nước chảy.

Hắn luôn như vậy, luôn cảnh giác, luôn cố ý giữ một khoảng cách với người khác.

“Đúng vậy, nhưng mà...” Ngọc Triệt đưa mắt nhìn Liễu Nha, Liễu Nha ngẩn ra, không biết bên trong đôi mắt xanh đen kia của nàng ta có ý gì.

“Ta muốn một mình nói chuyện với Ngọc phi!” Kim Huy mở miệng, thân nhiên quay đầu nhìn lại.

Lúc này Liễu Nha mới hiểu được, thì ra Ngọc Triệt muốn mình tránh đi chỗ khác, chẳng lẽ có chuyện gì mờ ám sao? Nàng tức giận xoay người, cô đơn ra ngoài.

Kim Huy trong lòng có chút động tĩnh, về mặt cô đơn của nàng đã kích thích nội tâm của hắn, hắn muốn giữ chặt Liễu Nha, nhưng đôi mắt chợt lóe. Thân nhiên nhìn bóng dáng của nàng khuất dần, sau đó quay đầu lại, “Được rồi, hiện tại người có thể nói được rồi đấy!”

Ngọc Triệt cười cười, không nói gì mà bước vào Ngưng Hương cư, cẩn thận tìm kiếm một vòng, từ bên trong góc tìm thấy chiếc lư hương mà Tiên Vu đưa cho Liễu Nha, nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi, bên trong đôi mắt hiện lên một chút ý cười, ngoài đầu nhìn lại, “Vương gia biết đây là gì không?”

Kim Huy lắc đầu.

“Đây là huân hương đặc chế của Tiên nô chúng ta, tên là Long tiên hương, ý nghĩa như tên gọi, lấy nước bọt của Rồng trộn lẫn một số hương liệu quý mà thành, giúp lưu thông máu, nữ tử ngửi hương lâu ngày giúp bảo trì nhan sắc, nhưng mà nam tử...” Nàng như nghĩ tới điều gì, đưa mắt liếc Kim Minh một cái, cười nhẹ, “Sẽ ảnh hưởng đến tinh thần!”

Con mắt Kim Huy tối lại, có chút sát khí xẹt qua, rất nhanh chỉ cười nhạt một tiếng: “Sao? Thật thế sao? Long tiên hương hình như là Thái tử quý quốc đưa cho Thanh phi?”

Ngọc Triệt hơi cười, nhìn thấy sát ý trong mắt Kim Huy, không chút hoảng sợ “Đúng vậy, nhưng mà Hoàng huynh của ta không biết Thanh phi nương nương thích mùi Long tiên hương nên ngày đêm đều đốt!”

Kim Huy đưa mắt nhìn sự bình tĩnh của nữ tử, nhẹ nhàng cười: “Nói như vậy người có cách?”

“Có, nhưng mà ta cần Vương gia tránh ra một chút, bởi vì...” Nàng nháy mắt cười, “Là thuốc bí truyền của Tiên nô quốc chúng ta!”

Khuôn mặt hiện lên nụ cười hoàn mỹ cực điểm, Kim Huy không nói hai lời liền xoay người bước ra ngoài, vừa bước ra cửa, đôi mắt hắn hiện lên sự nghi hoặc.

Long tiên hương? Chẳng lẽ mình đoán sai?

Đứng ở Ngưng Hương cư, Ngọc Triệt nhẹ nhàng ngồi trước mặt Kim Minh, ngón tay từ từ chạm vào khuôn mặt nam tử, hàng mi dài, chiếc mũi vênh lên, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp như hoa đào, ngón tay đầy đặn run rẩy khẽ vuốt, bên trong ánh mắt hiện lên sự si mê cùng chấp nhất, nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên đôi môi nam tử, cười một tiếng: “Người rốt cuộc cũng bị ta hôn!”

Nằm ở trên giường, nam tử vẫn nằm mê man, da thịt màu mật ong ở dưới ánh trăng chiếu xuống, mang theo một chút tái nhợt, mơ hồ có thể thấy được mạch máu xanh đỏ ở dưới làn da.

“Tại sao lại lạnh nhạt với ta như vậy, chỉ khi đang ngủ người mới bằng lòng nghe ta nói chuyện?” Nàng nhẹ nhàng cuốn cuốn mái tóc nam tử, khẽ thở dài một tiếng, từ từ lấy từ trong ngực ra một bình sứ đặt dưới mũi nam tử, đôi mắt nhìn chăm chăm, hy vọng kì tích xuất hiện.

Bình tĩnh, khuôn mặt nam tử vẫn bình tĩnh như vậy, không có một chút khác thường.

Ngọc Triệt khẽ thở dài một tiếng, chẳng lẽ tới hôm qua nghe nhầm? Hắn đã bắt đầu phản công, Kim Nhật thì thầm như vậy, Thanh phi không nghe được nhưng nàng nghe rõ ràng, nàng cho rằng hôm nay Kim Minh nhất định sẽ tỉnh, nên mới mang thân ngọc lộ đến.

“Kim Minh? Kim Minh? Người phải nhanh chóng tỉnh dậy, nếu không...Mặc Thanh Thanh sẽ bị người khác cướp mất!” Nàng nhẹ nhàng lắc Kim Minh, ban đầu là hoảng sợ, sau đó lại không kiên nhẫn mà lắc mạnh, thân thể hắn bị lắc mạnh cơ hồ muốn rời ra, đột nhiên nam tử nhú mày, mí mắt muốn mở ra, đôi mi dài nhẹ nhàng run run, giống như con nhộng muốn phá kén.

Trên mặt Ngọc Triệt xẹt qua ý cười, nàng lặp lại câu nói: “Mặc Thanh Thanh bị Kim Nhật cướp mất rồi, tới hôm qua ta còn nhìn thấy hai người bọn họ

ôm hôn nhau...”

Những lời này rốt cuộc cũng kích thích được Kim Minh, ngũ quan nam tử rối rắm, đôi mi nhàng nhàng nhấc lên.

Một chút vui mừng hiện lên trong mắt Ngọc Triệt, nàng vội vàng đứng dậy, cúi đầu mở miệng: “Nhanh tỉnh dậy, nếu không người vĩnh viễn chỉ là một con rối của Kim Nhật!”

Lời nói giống như có ma lực, nam tử rốt cuộc cũng mở mắt, đôi mắt xanh giống như bầu trời sau những ngày mưa dầm, mờ ảo, xa mà vô tận không nhìn thấy đáy, lại giống như một làn khói nhẹ, mỏng lung, lạnh nhạt mà cao quý.

Hắn kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, đôi mắt mỏng lung rốt cuộc cũng lấy lại được tiêu cự, đau đó liền đưa tay đập đập đầu, đau quá.

“Rốt cuộc người cũng tỉnh?” Ngọc Triệt tiến lên, đỡ Kim Minh ngồi dậy, Kim Minh hơi hơi nhíu mày, không có thói quen để nàng lại gần, lạnh lùng đẩy nàng ra.

Nét tươi cười đọng lại trên khuôn mặt nàng ta, nàng hí mắt, khoe môi đỏ rúm, nhưng rất nhanh liền cười sáng lạn: “Rốt cuộc người cũng tỉnh rồi!”

Kim Minh đưa mắt nhìn thấy mấy thứ bày biện quen thuộc bên trong Ngưng Hương cư, hắn nhẹ nhàng xoa trán, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, “Ai cho người ra ngoài? Nếu như Trầm nhớ không lầm thì lúc này người nên sống ở Ngọc Hoa cung không phải sao?”

Giọng nói nam tử tuyệt tình, lạnh lùng nheo mắt lại, bên trong đôi mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn.

Ngọc Triệt đi đến chiếc ghế tròn, thong thả ngồi xuống, “Nếu ta không đến, tin rằng Hoàng thượng vẫn còn đang bị hôn mê!”

Kim Minh ngẩn ra, bên trong đôi mắt thoáng qua một chút không hiểu: “Người nói lại lần nữa”.

“Hoàng thượng không biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy phải không? Hoàng thượng hôn mê một ngày một đêm, nếu không phải Ngọc Triệt hoài nghi Long tiên hương có vấn đề, chỉ sợ bây giờ ngài vẫn còn ngủ say đây!” Ngọc Triệt thần nhiên nhíu mày, đưa mắt ý bảo hắn nhìn chiếc lư hương trên bàn.

Ánh mắt trở nên u ám, Kim Minh đứng dậy, có lẽ đầu còn có chút mơ hồ, thân thể hắn có chút lảo đảo nhưng nhanh chóng đứng vững, tiến lên cầm lấy lư hương.

“Người cũng không nên trách Thanh phi, nàng không biết Long tiên hương này không thích hợp với nam tử, cũng chỉ trách Hoàng huynh của ta lúc đưa cho nàng cũng không nói rõ...”

“Người có thể đi được rồi đây!” Nam tử đưa mắt nhìn nàng, lạnh lùng cắt ngang lời nàng. Đôi mắt xanh dưới ánh mặt trời biến thành một màu sắc khác, sáng rực rỡ như lưu ly, xung quanh người tản ra một chút khí chất khó tiếp cận.

Rốt cuộc trên mặt Ngọc Triệt cũng hiện lên chút xấu hổ.

“Nữ nhân, thu hồi sự khôn vặt của người lại đi!” Kim Minh nhếch môi, nhàn nhạt cười một tiếng.

Ngọc Triệt cả kinh, nhưng sắc mặt không có chút nào thay đổi, hành lễ bước ra khỏi căn phòng.

Thân ảnh cô gái vừa biến mất, Kim Minh đứng dậy hung hăng ném chiếc lư hương, bịch một tiếng, lư hương rơi trên sàn đá, vang lên một chút âm thanh.

Bên ngoài Ngưng Hương cư, Ngọc Triệt nghe được tiếng vang kia, thân thể dừng lại, khoe môi nhếch lên, cười nhàn nhạt: “Kim Minh, người là người hay nghi ngờ nhất, hèn nhát nhất và cũng chung tình nhất!”

“Hoàng huynh!” Kim Huy nhẹ nhàng cười, đôi mắt màu đồng không hiện lên một chút cảm xúc.

“Ừ...” Tinh thần Kim Minh không tốt lắm, hắn hí mắt nằm ở trên giường, có chút suy nghĩ nhìn Kim Huy.

Kim Huy thần nhiên, sai người đem tấu chương đến Ngưng Hương cư, tấu chương chiếm hết nửa gian phòng, “Hoàng huynh nghỉ ngơi cả ngày, tấu chương đã chất thành núi, Hoàng huynh phải bảo trọng thân thể!”

Kim Minh miễn cưỡng nâng mắt nhìn hắn, nhìn đống tấu chương chất thành núi, bên trong đôi mắt hiện lên chút mệt mỏi, “Trẫm có chút không khỏe, người giúp Trẫm đi!” Hắn phất tay, ý bảo Kim Huy mang tấu chương đi.

Kim Huy không từ chối, phất tay bảo thái giám đem tấu chương đến Minh điện.

“Người cũng đi xuống đi, bảo Thanh phi đến đây hầu hạ!”

“Vâng!” Bên trong đôi mắt Kim Huy hiện lên chút âm u, rất nhanh bày ra khuôn mặt tươi cười, xoay người bước ra tầm cung.

“Rốt cuộc người cũng tỉnh! Cảm ơn trời đất!” Liễu Nha bước vào phòng nhìn thấy Kim Minh nhắm mắt, nửa ngồi nửa nằm trên giường, vui vẻ bước đến, nhìn thấy nam tử mở mắt, nhìn thấy nụ cười sáng lạn của nàng, trong lòng không còn trống rỗng, giống như có cái gì đó từ từ lấp đầy.

Kim Minh nheo mắt, đối với sự vui vẻ của nàng có chút nghi ngờ, lại cảm thấy tức giận, đôi mắt hiện lên chút lạnh lùng, bắt lấy cánh tay của nàng: “Ta tính lại làm cho ngươi thất vọng?”

“Ngươi nói gì vậy? Ta đương nhiên muốn ngươi tỉnh dậy, ngươi chiếm giường của ta!” Liễu Nha ngăn ra, làm bộ đáng uất ức, khịt khịt mũi, chỉ vào chiếc giường của mình.

Kim Minh bị nàng râu nọ cảm cảm bà kia, hơi nhú mảy, nhìn nữ cười chân thành, lửa giận từ từ thu lại, “Chẳng nhẽ Trầm còn không bằng một cái giường hay sao? Ngươi có thể nằm trên giường cùng với Trầm!” Hắn cười cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Hai gò má đỏ bừng, nàng làm bộ tức giận, trừng mắt, quay mặt không thèm nhìn hắn, nhưng khi nhìn thấy lư hương, bên trong đôi mắt hiện lên một chút đau lòng, đây là chiếc đồ cô duy nhất của nàng, liền ngồi xôm xuống đất nhặt lên, xem có bị hỏng hay không.

“May mà không hư, đây là cổ đồng, là vật giá trị xa xỉ đấy!” Nàng nhẹ nhàng than thở, đặt nó ở trên bàn.

“Vứt đi!” Chút tức giận vừa dịu đi vì nụ cười của nàng giờ lại nhanh chóng bùng lên, hắn giật mạnh chiếc lư hương ném ra bên ngoài.

“A, đồ cổ của ta!” Liễu Nha ngăn ra, vừa muốn chạy đi, nam tử liền nắm tay nàng, đem nàng đặt ở trên giường, “Chẳng nhẽ ngươi muốn ta hôn mê bất tỉnh sao? Chẳng nhẽ ngươi chán ghét ta như thế!”

Bên trong đôi mắt xẹt qua một chút bi thương, một chút bất đắc dĩ, không muốn tiếp nhận sự đau lòng.

“Ghét ngươi? Ta không có, chỉ cần ngươi không tùy tiện giết người...” Liễu Nha cố gắng lui về phía sau, không biết hắn đang nói cái gì.

“Kim Nhật có cái gì tốt? Hắn rốt cuộc có cái gì tốt? Vì sao các ngươi đều thích hắn? Hắn là hung thủ giết người, giết chết nhiều người như vậy, ngươi...” Hắn gầm lên, đột nhiên ép môi tới môi nàng, trần trọc, mang theo sự tức giận.

“Ừm...” Môi bị chặn không thể mở miệng, Liễu Nha chỉ có thể liều mạng giấy dựa, muốn đẩy nam tử ra, nhưng nam tử lại ôm chặt lấy nàng, làm cho nàng không thể chạy trốn.

“Này!” Thừa dịp nam tử không chú ý, liền bị Liễu Nha đột nhiên nâng mũi chân đạp về phía nam tử, Kim Minh ngăn ra, buông người nàng ra, đôi mắt mê người cháy lên ngọn lửa khát máu.

Ngay khi nam tử phát cuồng, Liễu Nha vội vàng đưa tay ra dấu đầu hàng: “Ta chỉ muốn biết, vì sao ngươi lại nói Kim Nhật như vậy, có phải là...” Ánh mắt nàng hiện lên sự thống khổ, không thể mở miệng nói tiếp.

Kim Nhật là đứa bé bị trúng Huyết chú sao? Kim Nhật thật đáng thương.

“Nói!” Nam tử quát lớn, gấn lên từng chữ, cố gắng kiềm chế sát ý, bên trong đôi mắt màu xanh hiện lên sự hung ác nham hiểm.

“Kim Nhật có phải là Kim Lang hay không?” Liễu Nha run rẩy, ngay cả giọng nói cũng có chút mơ hồ, nàng nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng vào hai mắt Kim Minh.

Một chút cười lạnh hiện lên khóe môi nam tử, bên trong đôi mắt xanh lóe ra một chút lạnh băng như ngày đông, hắn bước đến, quay đầu nữ tử, bàn tay nắm lấy cằm của nàng, làm cho nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ngươi đoán không sai, Kim Nhật chính là Kim Lang!” Hắn cười dữ tợn, ý cười chứa đựng đầy sự tàn nhẫn.

Hắn muốn đem hình tượng Kim Nhật trong tưởng tượng của nàng toàn bộ xé nát, không có ai có thể cùng hắn cướp đoạt cái gì!

Trái tim giống như bị xé rách, Liễu Nha nhắm mắt lại, không muốn nhìn... ánh mắt tàn nhẫn của nam tử, bàn tay yếu ớt nắm chặt cánh tay nam tử, các đốt ngón tay trắng bệch, hết sức mê người. Khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút huyết sắc, nước mắt ngưng ở hốc mắt, trong nháy mắt rơi xuống gò má như nước vỡ đê, tiếng khóc không thoát ra khỏi cổ họng.

“Ngươi khóc cái gì?” Nam tử ngăn ra, không hiểu Liễu Nha vì sao mà khóc, nước mắt trong suốt rơi trên cánh tay của hắn, bị ánh mặt trời chiếu xuống mà trở nên trong suốt.

“Kim Nhật, Kim Nhật đáng thương, tại sao? Chẳng nhẽ Huyết chú tồn tại?” Liễu Nha nức nở, Kim Nhật không thể nhìn thấy ánh mặt trời, còn phải chịu đựng biến thân một tháng một lần, nhưng vẫn hồn nhiên vui vẻ, Kim Nhật... Nàng chọt niu cánh tay Kim Minh, “Bởi vì hắn là Kim Lang, bởi vì hắn giết chết Vân Nhi của ngươi, mà ngươi đối với hắn tàn nhẫn như vậy sao? Tiểu Nhật ở trong bóng tối cô đơn, hắn muốn tránh sự đuổi giết của ngươi, còn phải chịu đựng cảnh đôi tay dính đầy máu... Ta lấy mạng sống cam đoan với ngươi, Tiểu Nhật nhi là thiện lương, hắn không biết mình đang làm gì, nhất định không biết, hắn sẽ không giết người, sẽ không giết người!”

Liễu Nha kích động hét lên, không thèm quan tâm Kim Minh đang nắm cằm của nàng, nàng cố gắng lắc đầu, muốn Kim Minh thả tay ra, sau đó nằm trên người Kim Minh, khóc như một đứa trẻ.

Tiểu Nhật nhi, nếu biết ngươi sống khổ như vậy, cho dù không ngủ được, ta đều nguyện ý cả đêm ở cùng ngươi, một mình ngươi suốt ngày trốn chạy sẽ cô đơn như thế nào?

Kim Minh nhủ vậy, hẳn tưởng rằng mình sẽ hận tất cả những người xem Kim Nhật là người tốt, nhưng khi nhìn thấy Liễu Nha ngã trong lòng mình khóc lớn, hẳn lại cảm nhận được một dòng nước ấm chảy vào tim mình.

“Hắn là yêu nghiệt, một người bị nguyên rủa, nhưng mà... người không sợ hắn sao?” Ngọn lửa tức giận giống như gặp phải thời tiết mùa đông, từ từ hạ xuống, giọng nói ôn hòa khó thấy.

“Không sợ, vì cái gì phải sợ chứ! Tiểu Nhật nhi là tiểu Nhật nhi, Kim Lang là Kim Lang, hẳn bị nguyên rủa mà thôi, ta muốn cứu hắn” Liễu Nha nói xong liền đẩy Kim Minh ra, kiên quyết ngăn đầu.

Kim Minh ngăn ra, “Người muốn cứu hắn?”

“Đúng thế, ta muốn cứu hắn, tuy rằng ta không rõ rốt cuộc có phải Huyết chủ tồn tại hay không, nhưng cho dù là Huyết chủ, cũng sẽ có cách giải, vấn đề này ta hiểu được đôi chút, nhưng nghe nói cực kì phức tạp, không những phải tìm ra nút thắt của lời nguyên, quan trọng hơn phải biết phương thức hạ huyết chủ, chỉ cần biết hai vấn đề này, mới có thể phá bỏ huyết chủ, nếu có gì không may, người trúng huyết chủ sẽ học máu mà chết. Thế gian mọi vật đều có tương sinh tương khắc, cho nên lúc giải huyết chủ là lúc dương khí quay về với đất, dương khí lúc này mới mạnh mẽ nhất.

“Người nghe ai nói?” Kim Minh ngăn ra, nghe thấy lời nói hợp lý, không khỏi lắng nghe.”A... một thứ có đầu óc thông minh nói cho ta biết!” Cũng không thể nói là tìm được từ mấy tính.

“Là cái gì vậy?” Không ngờ Kim Minh hỏi mãi không chịu từ bỏ.

“Mấy vì tính!” Đối mặt với kẻ như Kim Minh, Liễu Nha bắt đầu dĩ trợn trợn mắt trả lời.

Trên mặt Kim Minh dần ra, giống như đã hiểu ra, nhưng một lúc sau ánh mắt tối sầm lại: “Còn có một biện pháp côi bỏ huyết chủ nhanh hơn!”

“Là cách gì?” Liễu Nha ngăn ra, vui vẻ hỏi.

Nam tử nhìn ánh mắt tràn ngập hy vọng của nữ tử, cười một nụ cười tàn nhẫn: “Giết chết Kim Nhật!”

“...” Tâm Liễu Nha run lên, không dám đối mặt với Kim Minh.

“Đêm nay ta muốn người giúp ta!” Nam tử trịnh trọng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cùng một mẹ sinh ra vì sao phải đối với nhau như vậy

Tâm Liễu Nha nhất thời trầm xuống, giúp hắn? Giúp hắn giết Kim Nhật? Giống như bị dội một thùng nước lạnh xuống đầu, Liễu Nha đứng dậy, hung hăng đẩy Kim Minh ra.

Nam tử lạnh lùng ngược mắt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng hiện ra một chút không vui, “Thế nào? Người không bỏ được hắn?”

Liễu Nha hít một hơi thật sâu, cắn môi thật chặt: “Đúng, ta không bỏ được hắn!” Liễu Nha có chút tức giận, nàng không hiểu, vì sao cùng một mẹ sinh ra lại đối với nhau như vậy, nếu Kim Nhật không muốn làm Kim Lang, như vậy chuyện của Vân nhi chính là vô ý, người Kim Minh hận phải là người hạ huyết chủ, mà không nên hận Kim Nhật số khổ.

“Không bỏ được! Được, được, giỏi cho cậu không bỏ được!” Nam tử nhìn lên, hai tròng mắt xanh thoáng qua chút lạnh lùng hận ý, lửa giận phút chốc nổi lên giống như muốn đem người nuốt vào, lãnh ý nơi khóe môi càng thêm phần tàn khốc.

Hắn xoay người bước ra ngoài, đến ở cửa liền đứng lại: “Mặc Thanh Thanh, từ hôm nay trở đi, người không được phép bước ra ngoài một bước, người không bỏ được thì Trầm tự mình làm!” Con gió lạnh thổi qua khiến cho những sợi tóc của hắn bay lên, lộ ra sự tức giận.

Liễu Nha ngờ ngác đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn nam tử đã đi xa, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tà váy, những khớp xương lộ ra sự yếu ớt.

Tại sao? Kim Minh, tại sao người phải giết chết Kim Nhật?

Cửa phòng bị thị vệ đóng phịch một tiếng, ánh mặt trời, hương hoa cùng với Ngưng Hương cư toàn bộ bị cách ly.

Bên trong Ngọc hoa cung, nụ cười ưu nhã hiện lên trên khuôn mặt cô gái, cẩn thận nhìn gương mặt nghiêng nước nghiêng thành trong chiếc gương đồng, chiếc lược gỗ từ trong tay cô gái từ từ dừng lại trên mái tóc.

Cửa phòng bị mở ra, nàng lạnh nhạt ngược mắt nhìn nam tử mặc y phục màu đen, đôi mắt nhanh chóng xẹt qua một chút sáng tỏ, nhẹ nhàng nháy một

cái, hàng lông mi khe khẽ rung lên.

“Hoàng muội, ngươi làm vậy có phải quá phận hay không?” Tiên Vu bước những bước chân mạnh mẽ, đôi mắt màu lam giống như biển rộng kích thích hàng ngàn con sóng, giọng nói có chút nóng nảy.

“Cái gì?” Cô gái nhẹ nhàng mở miệng, tiếp tục chài đầu.

“Về chuyện của Thanh Thanh, Long tiên hương rõ ràng là nhang hương bình thường, đối với nam tử không có tác dụng phụ, ngươi vì sao...” Tiên Vu vẫn chưa nói xong, cô cầm lấy chiếc lược nhẹ nhàng gõ gõ lên lồng ngực của hắn, mà ngực, bởi vì vội vàng mà trái tim đập thình thịch.

Cô gái ngược mắt cười khê: “Hoàng huynh, ngươi nói như vậy là đang trách ta sao? Ngươi lo lắng cho Mặc Thanh Thanh sao?”

Ngay lúc chiếc lược ở trước ngực Tiên Vu, thân thể hắn cứng đờ, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào cô gái đang nở nụ cười hết sức ưu nhã.

“Nếu ta nói phải thì sao?” Hắn thở ra một hơi.

“Nàng như thế nào rồi?”

“Bị Kim Lang vương nhốt lại!” Tiên Vu mở miệng có chút tức giận.

“Sao? Chỉ như vậy thôi?” Cô gái thở dài một tiếng, trên mặt hiện lên chút thất vọng.

“Như vậy còn chưa đủ hay sao?” Tiên Vu tức đến gãi chân.

“Hoàng huynh, ta là muội muội của ngươi, khi ta bị nhốt ở Ngọc Hoa cung, cũng không thấy ngươi kích động như vậy, người ta là phi tử, muốn giam muốn đánh, Hoàng huynh gấp thì làm được gì?” Ngọc Triệt mở miệng cười nói, âm thanh tuy nhỏ nhưng cũng làm cho khuôn mặt Tiên Vu lúc trắng lúc đỏ, nói vòng vo nửa ngày, cũng không phản bác được gì.

“Không cần phải gấp, chẳng qua là nhốt mấy ngày mà thôi!” Nàng mỉm cười, thu hồi chiếc lược, liếc nhìn Tiên Vu một cái, “Cũng không phải muốn mạng của nàng!”

Tiên Vu vừa nghe, hắn tiến lên bắt lấy tay cô gái, vội vàng mở miệng: “Mạng? Ý ngươi là... Tiên Hoa, ta tuyệt đối không cho phép ngươi làm tổn hại tới tính mạng của Thanh Thanh!”

Ánh mắt cô gái tối lại, lạnh lùng hất cánh tay nam tử, sắc mặt có chút tức giận: “Không được gọi ta là Tiên Hoa, ta tên là Ngọc Triệt”.

Tiên Hoa là tên gọi ở nhà, làm sao có thể xứng với một người thanh nhã thoát tục như nàng.

Tiên Vu thở dài một hơi: “Ngọc Triệt!” Hắn mở miệng coi như thỏa hiệp.

“Yên tâm, ta không cần mạng của nàng!” Cô gái dứt lời, một lần nữa trang điểm sửa sang quần áo.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiên Vu có chút nóng nảy, lo lắng ở trong phòng đi tới đi lui.

“Theo kế hoạch lúc trước mà thực hiện là được rồi!” Cô gái lạnh lùng nhún mày.

Tiên Vu đứng lại, khẽ gật đầu.

Lưu ly cung, ánh mắt Thái hậu ngưng trọng, Kim Huy đứng trước mặt đi tới đi lui.

“Không lẽ ta đoán sai? Hắn không phải là...” Hắn lẩm bẩm, đôi mày rậm nhíu lên, đôi mắt đầy vẻ suy tư.

Thái hậu không nói gì, chỉ rũ mắt, mặc kệ ai giết ai, ai nàng cũng không muốn gặp lại, nếu cả hai cùng tồn tại, chỉ khi trừ bỏ được lang tính, như vậy... Nhưng là nàng ảo tưởng sao, Mặc Thanh Thanh xuất hiện, không phải Kim Minh sẽ biến mất hay sao?

“Bắt Thái hậu, Vương gia, Nhưng tướng quân muốn gặp!” Công công đi vào, bẩm báo.

Kim Huy ngăn ra, vội vàng chạy ra ngoài, ở bên ngoài Lưu ly cung, Nhưng Thiên vội vàng bước tới.

“Có chuyện quan trọng hay sao?” Kim Huy bước từ ba bước thành hai bước, tiến lên, nhỏ giọng hỏi.

“Vương gia không xong rồi, Hoàng thượng giống như nổi điên, mang theo Mặc Thương cùng thị vệ trong cung, lật tung cả Thanh Huy viên, Lục Ánh bị mang đi rồi!”

“Cái gì?” Kim Huy ngăn ra, đôi mày chau lại, “Bệnh tình của Lục Ánh như thế nào rồi?”

“Vẫn vậy, lúc tốt lúc xấu, nhưng thuộc hạ sợ vạn nhất nàng nhớ lại cái gì...” Ánh mắt Nhưng Thiên hiện lên vẻ lo lắng.

“Cũng đúng, nếu như gặp cảnh sinh tình, nói không chừng... Mặc Thanh Thanh đâu?” Hấn ngoài đầu nhìn lại, bên trong ánh mắt có chút kiên quyết.

“Bị Hoàng thượng nhốt lại, không cho phép ra khỏi Ngưng Hương cung, bây giờ chỉ có cầu trời phù hộ cho cô gái thanh lâu tiếp tục điên, nếu không...” Nhưng Thiên vừa nói, sau lưng liền cảm thấy lạnh toát, nếu như Hoàng thượng biết được chân tướng... Hấn nhìn trời, gió bắt đầu nổi lên, vừa rồi còn trời trong nắng ấm, bây giờ lại âm u, xem ra, bão táp này không thể tránh được.

“Đi Dẫn Thiên cung!” Kim Huy lạnh lùng mở miệng, áo bào màu tím ở trong gió quẹt qua một chút bén nhọn.

“Vâng!” Nhưng Thiên theo sát, hai người chạy như bay, vội vàng tới Dẫn Thiên cung, chỉ thấy thủ vệ sâm nghiêm, Mina với Kana hai tỷ muội ở trước cửa cung đi tới đi lui, bước chân còn tập tễnh.

“Vương gia, ngài đã tới, Lục cô nương nài...” Mina vội vàng mở miệng, Kim Huy khoát tay, ý bảo mình đã biết tất cả, bước nhanh về phía trước, đứng trước mặt Trương Anh: “Ta muốn gặp Hoàng thượng!” Giọng nói không cho phép người khác phản bác.

Trương Anh ngăn ra, nhìn vào Dẫn Thiên cung, trên mặt lộ vẻ khó xử, “Vương gia đừng làm khó nô tài...” “Bốp” Trương Anh vẫn chưa nói xong đã phải hứng một cái tát từ Kim Huy, hấn sững sờ, nhìn Kim Huy cùng Nhưng Thiên xông vào.

Trong Dẫn Thiên cung, trên chiếc giường nhỏ, thân thể Lục Ánh run rẩy, núp bên trong góc tường, tà váy ở trước ngực đã bị xé, từng vết thương nhỏ đã kết vảy, nhưng làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Đôi mắt xanh vô hồn nhìn trong không khí, hai tròng mắt trắng đen trống rỗng, từ một hoa khôi thanh lâu trở thành một cô gái không có linh hồn.

Nam tử lạnh lùng nhìn vết thương trước ngực cô gái đã kết vảy, bên trong đôi mắt hiện lên một chút sắc bén, toàn thân toát ra sự lạnh lẽo làm người ta cảm thấy hít thở không thông, làm cho Mặc Thương không nhận được mà nắm chặt chuỗi kiếm.

Làn gió nhẹ thổi qua, chiếc màn nhỏ trên giường khẽ lay động, cô gái giống như nhận thấy được sự kinh động, đôi mắt vô hồn mở to, nhìn thấy Kim Minh hé ra khuôn mặt lạnh lùng, bên trong đôi mắt tiêu cự từ từ ngưng tụ.

“Hoàng thượng...” Mặc Thương cắn răng tiến lên, bị ánh mắt bén nhọn của nam tử nhìn chằm chằm trên đỉnh đầu.

Nam nhân ngoài đầu lại, nhìn vào vết thương của cô gái, ánh mắt hiện lên cảm xúc làm cho người ta không hiểu được, hấn thử vươn tay, lại bị chấn động bởi tiếng thét chói tai của cô gái.

Lúc này cô gái còn im lặng, đột nhiên thét lên đầy sợ hãi, bên trong ánh mắt giống như nhìn thấy thứ ma quỷ đáng sợ nhất trên đời, vội vàng nhảy xuống giường, chạy ra ngoài, lại đụng phải Kim Huy.

Kim Huy điểm huyệt cô gái, tiếng thét chói tai đột nhiên biến mất, bên trong tấm cung lập tức yên tĩnh, cánh tay vừa đưa lên là lúc cô gái ngã ở trong lòng Kim Huy.

Kim Huy bế cô gái đưa cho Nhưng Thiên, một lần nữa ngược mắt, thần thái hiện lên một nụ cười giả dối: “Hoàng huynh, cô gái này điên rồi, không muốn làm kinh sợ đến Hoàng huynh, sức khỏe của huynh vừa mới hồi phục!”

Kim Minh chăm chú nhìn nụ cười giả dối của nam tử, bên trong đôi mắt xanh đen biến hóa không ngừng, giống như ánh nến trong đêm gió, lúc sáng lúc chập chờn.

“Đa tạ sự quan tâm của Hoàng đế, thân thể của Trẫm rất tốt!” Kim Minh lạnh lùng nhìn Kim Huy, sau đó đưa ánh mắt nhìn về Lục Ánh trong tay Nhưng Thiên, ánh mắt trong trẻo hiện lên sát ý.

Nhưng Thiên sợ hãi, cúi đầu, núp ở sau lưng Kim Huy.

“Hoàng huynh, mỗi việc ta làm đều vì muốn huynh... huynh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao!” Hấn phất tay một cái, ý bảo Nhưng Thiên mang Lục Ánh rời đi.

Nhưng Thiên xoay người, lại cảm thấy hoa mắt, bóng dáng áo bào màu vàng sáng vọt tới trước mặt hấn, hấn theo bản năng tránh ra, trước mặt hấn là hai người, một áo vàng sáng, một màu đỏ tím.

“Người dám động thủ với Trẫm?” Sát khí nhanh chóng ngưng tụ trong ánh mắt, Kim Minh lạnh lùng nhìn Kim Huy.

Kim Huy khẽ mỉm cười, mở miệng: “Người biết được chân tướng sẽ hối hận, Ta cam đoan như vậy!”

“Bùm” Có gì đó nổ tung trong lòng Kim Minh, sát khí toàn bộ biến mất, đáy mắt hiện lên vẻ sợ hãi, hấn ngược mắt nhìn Kim Huy, làm bầm mở miệng: “Người có ý gì?”

Giọng nói dịu đi.

Nhưng Thiên nhìn thấy thời cơ khó có được, lập tức mang Lục Ánh ra khỏi Dẫn Thiên cung, giữa đường gặp phải U Dạ La, khẽ gật đầu.

Một thân ngân giáp, U Dạ La đứng trong gió rét, nhìn Nhưng Thiên ôm cô gái biến mất.

Duẩn Thiên cung, Kim Huy thấy Nhung Thiên đã đi, lập tức cúi đầu, bộ dạng phục tùng, hơi cúi người: “Hoàng huynh, xin lỗi, Thần đệ vừa rồi...”

Nam tử không trả lời, tinh thần có chút hoảng hốt, nhìn quanh, hàng lông mày cho thấy sự mệt mỏi.

Kim Huy đứng vậy, cúi đầu, không khí có chút căng thẳng.

“Vi thần U Dạ La khấu kiến Hoàng thượng!” Ngoài điện vang lên giọng nói của U Dạ La, hần tới đúng lúc, trùng hợp phá vỡ cục diện bế tắc.

“Người lui xuống trước đi!” Kim Minh mệt mỏi phát tay, nhẹ nhàng ấn ấn cái trán.

“Vâng, Hoàng huynh giữ gìn sức khỏe!” Kim Huy thờ phào nhẹ nhõm, từ từ xoay người, đúng lúc đối mặt với U Dạ La, hần nở một nụ cười cảm kích.

U Dạ La kinh ngạc, nhưng rất nhanh hành lễ, sau đó tiến vào bên trong.

“Hoàng Thượng, mấy ngày gần đây Đại Hách ở bên ngoài biên giới dự trữ lương thảo, rèn luyện binh mã, rục rịch ngóc đầu dậy, theo thần, Kim Lang Vương nên có chuẩn bị từ sớm!”

“Đại Hách?” Kim Minh ngẩn ra, giống như nhớ tới chuyện gì, ánh mắt lạnh lùng: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hai ngày trước, chính là ngày Hoàng thượng ngủ mê man!” U Dạ La nhỏ giọng bẩm báo.

Kim Minh ồ một tiếng, “Người định làm gì?”

U Dạ La cung kính mở miệng: “Theo thần, chúng ta nên cho một đại quân ở biên giới luyện tập, tích trữ lương thảo, chuẩn bị ứng chiến, tin rằng Đại Hách biết chúng ta có chuẩn bị mà đến, trong thời gian ngắn sẽ không có hành động gì, sau đó chúng ta cùng Tiên nô liên minh, như vậy, cho dù Đại Hách có binh cường mã tráng cũng không dám có ý gì với chúng ta, hơn nữa thái tử Tiên nô đang làm khách ở đây, nếu Hoàng thượng là con rể Tiên nô, chuyện kết minh coi như thuận nước đẩy thuyền!”

“Vậy thì theo lời người nói đi!” Kim Minh nhỏ giọng đồng ý.

“Thân thể Hoàng thượng tốt hơn chút nào chưa? Nhìn người vô cùng mệt mỏi!” U Dạ La ngược mắt nhìn thần thái Kim Minh có chút mệt mỏi, do dự mở miệng.

“Không có gì, chỉ hơi mệt, không có việc gì nữa thì lui ra đi!” Kim Minh miễn cưỡng dựa vào giường, phát tay một cái.

U Dạ La chần chừ, muốn nói gì đó lại thôi, vì vậy liền hành lễ cáo lui.

U Dạ La đi rồi, Kim Minh bỗng nhiên mở mắt.

“Hối hận? Kim Huy, người cho rằng Trầm vẫn là Kim Minh dễ bị lừa gạt như vậy sao? Kim Nhật là Kim Lang, Trầm sẽ không... sợ nữa!” Hần nhỏ giọng, nụ cười có chút dữ tợn, hần đứng dậy, lạnh lùng nhìn Mạc Thương: “Trông coi Lục Ảnh, thừa dịp Kim Huy không chú ý, đưa nàng đến chỗ an toàn, phái ngự y tốt nhất, Trầm không tin bệnh điên không thể chữa khỏi!”

Mạc Thương ngẩn ra, sắc mặt có chút tái nhợt, khó khăn gật đầu một tiếng.

Về đêm, gió từng đợt thổi qua nhánh cây, ánh trăng âm đạm, mây đen đầy trời, màn đêm u tối.

Kết, cửa gỗ đỏ thẫm ở Thanh Huy viên đột nhiên bị đẩy ra, một bóng đen nhanh chóng ôm cô gái vọt ra khỏi viện.

“Ai?” Mạc Thương đang tuần tra thấy vậy quát một tiếng, mang theo cây đuốc đuổi tới, bóng đen trước mắt vọt tới cửa nách, ánh đèn lồng chấp chòn trước cửa nách làm lộ ra khuôn mặt tái nhợt của cô gái – Lục Ảnh.

“Không cần đuổi theo, người đã chạy, không cần đuổi nữa!” Mạc Thương dẫn đầu lạnh lùng ra lệnh, ngăn cản thị vệ đang đuổi ở phía trước.

“Nhưng nàng là phạm nhân quan trọng, nếu như...” Thị vệ sau lưng lo lắng mở miệng.

“Có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm!” Mạc Thương xoay người, mở miệng trả lời.

Tin tức nhanh chóng truyền đến Duẩn Thiên cung, Kim Minh chợt đứng lên: “Người nói cái gì? Nữ nhân kia được người ta cứu đi?”

“Vâng, là một tên áo đen bịt mặt, thân thủ rất tốt, chúng thần mười mấy người chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, giống như...” Mạc Thương dừng lại, nhìn sắc mặt Hoàng thượng “Giống như Mạc Trạc!”

“Là hần?” Đột nhiên Kim Minh vỗ bàn, âm thanh vỗ bàn giống như đánh vào trái tim Mạc Thương mãi vẫn không tiêu tan.

“Vâng!” Hần có chút chột dạ, rũ mắt xuống, nhỏ giọng trả lời.

“Lục soát cho Trẫm, cho dù có lật cả Hoàng cung, cũng phải tìm cho bằng được nữ nhân đó! Trẫm không tin, ở bên trong Hoàng cung, Mặc Trạc có thể tự do như vậy? Lục soát cho Trẫm!” Nam tử quát lớn.

“Vâng!” Mặc Thương nhận lệnh.

“Khoan đã!” Kim Minh chợt gọi Mặc Thương dừng lại.

“Mặc Thương, Trẫm muốn cái gì, chắc ngươi cũng đã hiểu?” Hắn ngược mắt nhìn Mặc Thương, trông mắt sâu thẳm, sâu như đáy hồ, trong trẻo lạnh lùng, ánh sáng lưu chuyển xem lẫn một chút thần sắc phức tạp.

Mặc Thương nhẹ nhàng đáp lại: “Chủ thượng...”

“Thừa dịp lần này, lật hết toàn bộ Hoàng cung cho Trẫm, chú ý chỗ ở của Thái hậu và Kim Huy, nói là lục soát thích khách, hiểu chưa?”

Mặc Thương kinh ngạc, gật đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng nam tử biến mất, Kim Minh quay đầu cười lạnh.

“Hối hận? Trẫm sẽ phải hối hận sao? Kim Nhật, cho dù ngươi có trốn đến chân trời góc bể, Trẫm cũng sẽ bắt được ngươi!”

Bóng đen ôm cô gái bay đi cách xa ba nghìn mét, thấy sau lưng không có ai đuổi theo, lập tức đặt cô gái xuống, cảnh giác nhìn bốn phía, bóng đen nhẹ nhàng giải huyết đạo cho cô gái, nhỏ giọng gọi: “Lục Ánh? Ngươi mau tỉnh!”

Cô gái từ từ tỉnh lại, đôi mắt vô hồn nhìn bóng đen, không khóc cũng không cười mà chỉ ngơ ngác nhìn.

“Lục Ánh?” Giọng nói của bóng đen có chút nóng nảy, hắn nhỏ giọng xin lỗi, do dự cởi cổ áo cô gái ra, quẹt hộp diêm lại nhìn vết thương trước ngực cô gái, ánh mắt nam tử mở ra. Hắn nhanh chóng tắt hộp diêm, kéo váy cô gái lên, lại điểm huyết cô gái, bay qua tường cao 20m.

Bên trong Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt nhận được tin tức lục soát cung, chỉ cười nhẹ, Tiên Vu đứng bên cạnh cũng chau mày, mặt mày ủ rũ.

“Hoàng huynh, đã đến giờ, mau thay trang phục nữ nhân đi!” Ngọc Triệt nhàn nhạt quay đầu nhìn lại.

Tiên Vu ngẩn ra, ngược mắt nhìn trời, đã gần canh ba bên ngoài còn có động tĩnh như vậy, Mặc Thương còn đưa người đi lục soát.

“Tình hình hôm nay loạn như vậy, chẳng nhẽ ngươi còn muốn ra ngoài?” Tiên Vu mở miệng không đồng ý.

“Bởi vì loạn mới có kịch hay để nhìn!” Cô gái đứng dậy, cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đêm mười lăm trăng tròn

Lưu ly cung, Mặc Thương cúi đầu đứng trước mặt Thái hậu, cung kính bẩm báo: “Phục lệnh Hoàng thượng lục soát tẩm cung, phòng ngừa thích khách làm loạn, làm Thái hậu bị thương!”

Thái hậu lạnh lùng cười một tiếng, cũng không trả lời mà chỉ ra lệnh cho mọi người ra khỏi Lưu ly cung.

Đối với sự phối hợp của Thái Hậu, Mặc Thương có chút kinh ngạc dẫn người vào tẩm cung Thái hậu.

Tẩm cung, bên trong phòng ngủ, Mặc Thương phát tay cho thị vệ ra ngoài, một mình hắn ở lại, quan sát căn phòng, nơi này trang trí còn xa hoa hơn cả Duẫn Thiên cung, gấm Tứ xuyên, đầu giường Lưu Tô, bốn phía là bốn đầu phượng hoàng bằng vàng, cho dù là hoàng hôn cũng tỏa ra ánh sáng.

Lại nói, Lưu ly cung này vốn là nơi ở của các Hoàng hậu các triều đại, mặc dù Hoàng Phủ Tề Tuyết là Hoàng Thái hậu, nhưng bởi mãi chưa có Hoàng Hậu nên vẫn ở trong Lưu ly cung.

Mặc Thương do dự một chút tiến đến giường ngủ của Thái hậu, theo lệnh của Hoàng thượng, đẩy chăn gối sang một bên, trên giường là tấm gỗ mộc hoa lê nặng nề, đập xuống phát ra tiếng thùng thùng, không có gì khác thường.

Sự bình tĩnh hiện ra trong mắt Mặc Thương, khoe môi căng thẳng trong nháy mắt hạ xuống, hắn đem chăn gối trên giường sửa lại cẩn thận, mới xoay người ra khỏi phòng ngủ, quát lớn: “Không có gì khả nghi, kết thúc công việc!” Nói xong cũng mang mọi người rời Lưu ly cung.

Từ Lưu ly cung đi ra, hắn cung kính quỳ trước mặt Thái hậu để bồi tội, Thái hậu lạnh lùng không nói gì, chỉ phát tay một cái.

Ra khỏi Lưu ly cung chính là Minh điện, bởi vì không gì vương bận nên cũng không lục soát cẩn thận, kết thúc công việc một cách qua loa.

Bóng đêm bao quanh hòn núi giả, Ngọc Triệt cúi người nhìn, nhắm thời gian Mạc Thương tiến vào Minh điện, không tới nửa nén nhang? Nàng như rồng mây, có chút hiểu rõ.

Mạc Thương cố ý kéo dài thời gian, đúng lúc canh ba mới về Dẫn Thiên cung, vừa vào cửa nhìn thấy Kim Minh vẫn chưa nghỉ ngơi, mà ngồi ngay ngắn trên Long Y, tay chống đầu, nhìn hẩn, đôi mắt xanh đen ở dưới ánh nến lóe ra sự khó đoán, trong lòng Mạc Thương không khỏi nhảy dựng.

“Mạc Thương tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng, không có thu hoạch gì!” Mạc Thương nhỏ giọng bẩm báo.

Kim Minh cười nhạt một tiếng, trực tiếp thưởng thức ly trà, khoe mắt thỉnh thoảng nhìn Mạc Thương một cái, chỉ là ánh mắt đầy nham hiểm.

Mạc Thương đang quỳ dưới đất, trong lòng đầy lo lắng bất an, hầu hạ chủ thượng mười mấy năm, hẩn vẫn không hiểu được suy nghĩ của chủ thượng, chỉ biết cúi đầu, không có hành động gì.

Âm thanh uống trà của nam tử vang lên trong không gian yên tĩnh của Dẫn Thiên cung, khi ly trà vơi nửa, Kim Minh như rồng mây, lạnh lùng nhìn Mạc Thương đang quỳ dưới đất: “Người đứng lên đi, từ hôm nay trở đi, người đi trông giữ Thiên điện, nơi này không cần người quan tâm!”

Mạc Thương quỳ trên mặt đất, thân thể cứng đờ, một chút khổ sở từ đáy lòng lan ra.

Hoàng thượng không cần hẩn nữa sao? Hẩn ngược mắt nhìn, bên trong ánh mắt lộ vẻ cầu xin: “Hoàng thượng!”

Kim Minh từ từ nhắm mắt lại, lạnh lùng phát tay một cái.

Lời cầu xin mắc nơi cổ họng, Mạc Thương quỳ trên mặt đất đập đầu mấy cái, sau đó ra khỏi Dẫn Thiên cung.

Ở ngoài cung, hẩn đưa mắt nhìn, ánh mắt đầy thê lương.

Dù không có người áo đen kia, tối nay hẩn cũng nghĩ cách giết chết Lục Ảnh. Một cô gái nhìn thấy chân thân của Kim Lang không thể sống trên thế giới này. Người áo đen xuất hiện chỉ là giúp hẩn lựa chọn mà thôi.

Mạc Thương luôn trung thành với Kim Minh, chỉ là có cần thêm điều kiện, không để Kim Minh chịu bất cứ tổn thương nào! Cho nên khi hẩn phát hiện Kim Minh có thân phận khác, hẩn giả vờ đồng ý cũng Huy vương gia hợp tác. Có như vậy, mới tránh được ánh mắt của Hoàng thượng, chưa đến lúc phải giết Tiên Vu, Hoàng thượng đã cảnh cáo hẩn, hẩn biết Hoàng thượng làm vậy là đã cho hẩn một ân huệ.

Chuyện đêm nay làm cho Hoàng thượng mất lòng tin ở hẩn. Đột nhiên Mạc Thương cảm thấy hai chân nặng trĩu.

Kim Minh nhắm mắt đột nhiên mở ra, hẩn đứng lên lạnh lùng nhìn phía sau tấm màn: “Đi ra đi!”

Vừa dứt lời, tay áo màu xanh nhạt vén tấm màn lên, khuôn mặt cô gái hé ra nụ cười nhạt.

“Thế nào? Không bỏ được sao?” Đôi mắt lam hiện lên nụ cười yếu ớt.

“Đủ rồi, người về đi, đừng tưởng lúc nào Trầm cũng tha thứ cho người!” Kim Minh lạnh lùng mở miệng.

“Hoàng thượng muốn giết ta thì đã giết từ lâu, cần gì phải đem bí mật trong cung ra kể cho người nghe, Hoàng thượng không cảm thấy, mười mấy năm qua, lỗi tai, ánh mắt của người lẫn lộn sao? Ngọc Triệt là đôi mắt của Hoàng thượng, là đôi tai của Hoàng thượng!” Đối với thái độ ác liệt của nam tử, Ngọc Triệt không hề sợ hãi, chỉ lạnh nhạt mở miệng.

“Giới cho một đôi mắt, một đôi tai!” Nam tử mở miệng cười nói, đôi mắt mở ra một nửa, nhìn không ra cảm xúc trong lòng hẩn.

“Hoàng thượng không có chuyện gì khác, Ngọc Triệt xin cáo lui!” Ngọc Triệt mỉm cười, thấy nam tử không nói gì, đành hành lễ cáo lui.

Đội cô gái biến mất trong đêm trăng, Kim Minh mở mắt, ánh mắt lộ vẻ sắc bén, đôi mắt hẹp dài giống như kết một tầng băng.

Mất? Lỗi tai? Rốt cuộc Ngọc Triệt có mục đích gì?

Giăng co cả đêm, thích khách không bắt được, trời sáng, Kim Minh mệt mỏi tựa vào giường, hai mắt vừa mới khép lại, chợt mở ra, mi tâm nhú lại.

Trái tim hẩn không biết vì sao mà lo lắng, không thể chớp mắt, giống như đôi mắt này một khi nhắm lại sẽ không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

Sự lo lắng này làm cho hẩn đứng dậy, sai cung nữ bê một chậu nước mát, hẩn vùi cả khuôn mặt vào trong chậu nước, muốn tỉnh táo một chút.

Canh năm đến giờ phải lên triều, hẩn không ngủ, thay áo bào lên triều.

Hôn mê hai ngày, tấu chương đã chất thành núi, may có Kim Huy giúp hẩn sửa sang lại, mọi thứ đều thỏa đáng, chẳng qua sự thỏa đáng này càng khiến cho hẩn bất an.

Giống như, hẳn là Kim Lang vương thừa thừa.

Kim Minh thở dài một hơi, không hiểu sao người luôn oai phong một cõi tại sao lại có suy nghĩ như vậy.

Các đại thần thấy hẳn một mối, những chuyện quan trọng bèn lăm báo, giờ Thìn, sau khi trải qua một đêm mưa bão, Hoàng cung một lần nữa chìm trong ánh nắng ấm áp, lên triều sớm được giải tán.

Lúc Kim Minh định ngủ, đột nhiên đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Nam đáng vẻ phục tùng, bởi vì Mộ Dung Dẫn bị bệnh, mấy ngày nay không vào triều, chuyện lớn trong triều đều do Hoàng Phủ Nam sai đâu đánh đó.

“Hoàng Phủ đại nhân, có thời gian nên đến nội cung thăm Nguyệt phi một chút, nàng nhớ đại nhân đấy!” Kim Minh xoay người, đột nhiên mở miệng, lời nói ra khiến cho Hoàng Phủ Nam có cảm giác thụ sủng nhược kinh, hẳn quý trên mặt đất, đập đầu ba cái.

Nguyệt điện, từ hôm sinh nhật của Thái hậu bị sợ hãi, thân thể Xa Nguyệt vẫn không được tốt, cho rằng mình đã bị thất sủng, vừa nghe phụ thân được Hoàng thượng cho phép đến thăm mình. Tinh thần nàng lập tức tốt lên, chân trần bước xuống giường đi đến bàn trang điểm, phân phó người hầu cẩn thận ăn mặc.

“Con gái, từ hôm công chúa Tiên Nô vào cung đến nay vẫn bị lạnh nhạt, nhốt trong Ngọc Hoa cung, Thanh phi chộc giận Hoàng thượng, nhốt trong Ngưng Hương cung, hôm nay chính là cơ hội tốt để con gái trở mình, chuyện trong triều, hôm nay đều do cha nắm giữ, chỉ cần con gái nắm được tâm của Hoàng thượng, vị trí Hoàng hậu...” Hoàng Phủ Nam vui vẻ vuốt chòm râu, hai mắt đục ngầu tỏa sáng đầy tính toán.

Xa Nguyệt cầm cây trâm trong tay đột nhiên cứng đờ, vị trí Hoàng hậu? Nàng không phải không nghĩ tới, nhưng chỗ đó không phải nàng muốn là có thể, xem ra hôm nay, trong cung nàng là người duy nhất được sủng ái, nhưng Thanh phi ở Ngưng Hương cung... Nàng vĩnh viễn không quên vào ngày sinh nhật của Thái hậu, Hoàng thượng ưu ái nàng như thế nào.

“Phụ thân, đừng nói những lời như vậy nữa, con gái phải ở bên Hoàng thượng, vì Hoàng thượng sinh hạ Long nhi, con gái cảm thấy mãn nguyện rồi, về phần vị trí Hoàng hậu...” Bỗng nhiên nàng dừng lại, để cây trâm lên búi tóc, mở miệng cười cười: “Không dám hy vọng xa vời!”

Hoàng Phủ Nam lo lắng, nhìn con gái cười khổ, không khỏi thở dài một hơi, đúng vậy, Xa Nguyệt vào cung mấy năm nhưng tại sao trong bụng không có động tĩnh gì?

“Ta phải về, chuẩn bị một số thứ, lần sau cũng mẫu thân con vào cung, con gái, không nên nản chí!” Hắn vỗ vỗ lên vai nàng, nhanh chóng ra ngoài.

Xa Nguyệt thở dài, hiểu được ý tứ của phụ thân và mẫu thân, chỉ là những thứ thuốc này, bụng nàng vẫn không có động tĩnh gì.

“Nguyệt phi nương nương, Hoàng thượng nói, hôm nay nương nương thị tẩm!” Trương Anh truyền lời, khiến cho tinh thần Xa Nguyệt phấn chấn, ánh mắt lấp lánh có hồn, phân phó cung nữ quét dọn sạch sẽ tẩm điện, tẩm rửa, không đoái hoài đến những lời vừa rồi của Hoàng Phủ Nam.

Hoàng Phủ Nam đứng ngoài điện, vui vẻ vì con gái lần nữa được sủng ái làm cho hẳn vinh dự, ngược mắt nhìn Hoàng cung to lớn, trong lòng không tránh được ý nghĩ cháu mình sẽ được ngồi lên ngai vàng.

Một ngày một đêm không ngủ, tinh thần Kim Minh vẫn rất tốt, triền miên với Xa Nguyệt một lúc, hai mắt híp lại nằm trên đệm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bả vai mịn màng của cô gái, thở dài một hơi. Chỉ có ở cùng Xa Nguyệt, hẳn mới có thể tìm lại chính mình, tràn đầy thù hận, đã tâm bưng bưng.

“Hoàng thượng...” Thừa dịp Hoàng thượng cung chiều mình, Xa Nguyệt liền hướng Kim Minh làm nũng, bàn tay nhỏ bé vuốt lên lồng ngực trắng kiện của nam tử, đôi mắt đẹp nhũn lại, phong tình vạn chủng, làm cho người ta không nhìn được mà ôm vào lòng, yêu thích không thôi.

“Ừ!” Kim Minh nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Xa Nguyệt thấy Kim Minh mệt mỏi, thức thời không nói tiếp, chỉ nhẹ nhàng đắp chăn cho hai người, ôm chặt cánh tay nam tử.

Vinh dự như thế này không biết khi nào sẽ mất đi, nhân lúc bây giờ nàng phải quý trọng.

Từng ngày trôi qua, Hoàng cung khôi phục lại vẻ yên tĩnh, mấy ngày nay, Kim Minh giống như mê muội Xa Nguyệt, mỗi ngày đều nghỉ ngơi tại đây, Ngưng Hương cung, Mặc Thanh Thanh, cái tên này càng ngày càng xa cách hẳn.

Mười bốn tháng mười, ánh mắt Kim Huy âm thầm bước vào Lưu ly cung, hành lễ Thái hậu, trong người có chút buồn bực ngồi trước mặt Thái hậu, lông mày nhũn lại, giống như gặp chuyện khó xử.

“Huy nhi, chẳng nhẽ mấy ngày nay không có gì tiến triển sao? Kim Nhật hẳn...” Thái hậu thở dài, có chút nóng nảy.

“Nhất định Kim Minh đã biết chuyện gì, mấy ngày nay hẳn đều nghỉ ở Xa Nguyệt điện, không đi Ngưng Hương cung, ngày mai chính là ngày mười lăm trăng tròn, ta nghĩ lần này không thể không ra ngoài tìm người!” Kim Huy có chút nhụt chí mở miệng.

Thái hậu ngăn ra, sắc mặt có chút tái nhợt, cắn cắn môi, cẩn thận nói: “Không phải còn có Mặc Thanh Thanh sao, không bằng...” Nàng chưa kịp nói xong, Kim Huy đột nhiên nhìn nàng, ánh mắt xẹt qua chút khác thường.

“Mẫu hậu, Mặc Thanh Thanh là con cò cuối cùng của chúng ta, nếu như không thành công...” Hấn không dám nghĩ tới, thẳng thắn cự tuyệt.

“Nếu nàng là ngôi sao định mệnh của Mặc tộc thì sẽ không thất thủ, chẳng lẽ ngươi quên Mặc tộc là Săn Lang tộc, vĩnh viễn không bị Kim Lang cắn trả!” Khuôn mặt Thái hậu đầy kiên định.

Kim Huy im lặng, rũ mắt xuống, ánh mắt có chút lảng tránh.

Ngưng Hương cư, Liễu Nha bị nhốt mấy ngày nay, cuộc sống trôi qua không một chút yên tâm, lo lắng cho Kim Nhật, sợ Kim Minh nhất thời xúc động làm chuyện gì đó khiến hấn phải hối hận, chỉ có thể hỏi thăm từ a Hà mới biết Kim Minh vẫn chưa tìm thấy Kim Nhật, như vậy cũng an tâm.

Thời tiết hôm nay thật đẹp, cả bầu trời không có một đám mây, ánh mặt trời đậm bạc chiếu xuống xuyên thấu qua cây cối, xen qua những tán lá thưa, chiếu rọi vào khuôn mặt cô gái, có chút loang lổ, bóng dáng như ảo giác chiếu rọi làm cho người ta không mở mắt được.

Ngồi trên ghế mây nhìn đám hoa tường vy lụi tàn, ngửi mùi bùn đất thơm thoang thoảng, Liễu Nha nhắm mắt dưỡng thần, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng người, thân thể cao ngất che khuất ánh nắng ấm áp. Hàng lông mi khẽ rung, từ từ mở mắt, nhìn nam tử trước mặt, hai tròng mắt đen nháy nhìn chăm chăm nam tử mặc bộ y phục màu tím cùng với ánh nắng mặt trời, biến thành ánh sáng không thể nắm bắt.

Nam tử thấy nàng mở mắt, khoe môi hơi cười, ánh mặt trời xinh đẹp chiếu trên người nam tử, làm nổi bật ngũ quan của hấn, màu da nhẵn nhụi trong suốt, mang theo sự xinh đẹp không chê vào đâu được.

“Kim Huy, hôm nay ta mới biết được, thì ra nụ cười phát ra từ nội tâm của người lại xinh đẹp như vậy!” Liễu Nha ngược mắt nhìn hấn, đôi tay đặt lên trán giống như cột buồm che nắng.

“Xuất phát từ nội tâm?” Kim Huy ngẩn ra, có cung nữ mang ghế mây đến.

Hấn ngồi xuống, không có thói quen vuốt cằm, lại nhìn Liễu Nha: “Một tháng đã qua, thật là nhanh!”

Liễu Nha ngẩn ra, rất nhanh đã hiểu ý của Kim Huy, mỉm môi cười một tiếng: “Đúng vậy, một tháng... còn nhớ ngày đó ngươi cũng ta đánh cuộc, ta chỉ sống một tháng!” Liễu Nha cười hi hi nhìn hấn.

Nụ cười đọng lại, Kim Huy ngược mắt, ánh mắt có chút ngưng trọng khiến cho tâm Liễu Nha trùng xuống, nàng thu hồi nụ cười hài hước, ngồi ngay ngắn, cẩn thận hỏi: “Thế nào?”

Kim Huy miễn cưỡng cười cười, lắc đầu một cái.

“Nói đi, không phải ta đã sống qua một tháng hay sao?” Liễu Nha cười cười, cố gắng cười hết sức tự nhiên.

“Lục Ánh được người khác cứu đi!” Kim Huy không trả lời vấn đề của Liễu Nha, chỉ dời ánh mắt, nhìn đám cúc trắng dưới mái hiên, lạnh nhạt mở miệng.

Dưới hành lang của Ngưng Hương cư trồng một vườn cúc trắng, ánh nắng ban trưa ngày thu trong trẻo lạnh lùng chiếu xuống, nhìn qua có chút hấp dẫn ánh mắt.

“Cứu đi? Ai cứu?” Hai mắt Liễu Nha tràn đầy vui vẻ, không kìm được mà nắm chặt áo của nam tử.

Ánh mắt nam tử như có như không nhìn qua cánh tay nhỏ bé đang nắm lấy áo của hấn, mềm mại, trắng trắng, trong lòng có chút giãy giụa, nhanh chóng dời đi.

“Mặc Trạc!”

Liễu Nha dừng lại, không nói gì. Mặc Trạc? Là hấn? Cũng tốt! Nàng từ từ rũ mắt xuống.

“Ngươi biết vì sao ta phải giữ lại nữ nhân kia không?” Yên lặng một lúc, Kim Huy mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Liễu Nha ngược mắt nhìn hấn, giữ lại? Trong lòng có cảm giác không ổn.

“Kim Lang mỗi tháng xuất hiện một lần, mười bốn năm trước Thượng Quan Vân Nghiê chết thảm, từ đó ta đều nghĩ biện pháp mang cô gái từ ngòi cung vào, thứ nhất có thể giảm bớt sự khủng hoảng trong cung, đánh mất sự sợ hãi của mọi người đối với Kim Lang Vương. Các cô gái vào cung, không một ai sống sót rời khỏi Hoàng cung, cho nên người ngoài cung cho rằng họ vào cung để hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng lại không biết...” Kim Huy nói xong, cúi đầu nhìn lòng bàn tay chính mình, trên đó có lẽ có máu của cô gái thanh lâu đó.

Hấn cũng là đồng lõa.

“Tháng trước, ngươi cùng Lục Ánh là người duy nhất sống sót trong mười bốn năm qua, sự tồn tại của người mang đến hy vọng cho ta nhưng... Ngày mai chính là đêm mười lăm!” Âm thanh nhỏ dần, hai nắm đấm nắm chặt.

“Ý của ngươi là?” Gió thổi qua thân thể Liễu Nha, nàng không kìm được mà rung mình một cái, hoảng sợ nhìn về phía Kim Huy.

Ánh mắt khó hiểu của cô gái như chiếc gai đâm sâu và lòng Kim Huy, hấn nhìn lại, nắm chặt tay Liễu Nha: “Lục Ánh đi rồi, trong Hoàng cung này không

có người để người lưu luyến, người cũng không còn bị ta uy hiếp, người có thể đi được rồi, đi càng xa càng tốt!”

Liễu Nha nhìn ánh mắt hốt hoảng của nam tử, cảm nhận sự ám ảnh từ lòng bàn tay truyền tới, trong lòng nhẹ nhàng rung động.

“Không phải người từng nói sẽ giữ lại mạng của ta hay sao?” Nàng bĩu môi, nhẹ giọng nói.

“Mặc Thanh Thanh!” Kim Huy không kiên nhẫn gọi tên nàng, ánh mắt lộ vẻ tức giận, cái người ngu ngốc này, bây giờ là lúc tính sổ hay sao? Ngày mai, ngày mai nàng sẽ bị bắt đi làm thức ăn cho sói đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Kim Lang

Nam tử hiếm khi lộ vẻ tức giận khiến cho Liễu Nha hơi ngẩn ra, nàng nhìn nam tử, cười một tiếng.

Kim Huy biết đây không phải lúc để tức giận, nụ cười trên khuôn mặt kia giống như hồ ly, nàng ít khi nhìn thấy hán tức giận, huống chi lần này... Liễu Nha cảm thấy có chút âm ỉ, Kim Huy tức giận là vì nàng.

“Kim Huy, càng ngày người càng bộc lộ rõ tính cách thật của mình rồi, ta không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu!” Liễu Nha từ từ ngược mắt nhìn hán trên đầu.

Kim Huy ngẩn ra, suy nghĩ điều gì rồi lại sờ khuôn mặt đầy tức giận, loại cảm giác này, còn có cả sự trống rỗng, khẩn trương. Nếu như Liễu Nha không thành công, chết đi, như vậy hán... Hán nhếch nhếch môi, không nhìn nụ cười rực rỡ trên khuôn mặt của cô gái, “Người sai rồi!” Hán lạnh lùng mở miệng.

Liễu Nha nhẹ nhàng thở ra, đứng trước mặt Kim Huy: “Coi như là lỗi của ta, Kim Huy, ta rất cảm ơn người, nhưng mà ta không thể nghe lời người!”

Từ khi nàng chuyển kiếp tới nay, có nhiều thứ liên quan đến Hoàng cung này, nàng không biết mình đi ra ngoài rồi còn có chỗ nào để đi, hơn nữa nơi này có một người nàng không bỏ được.

“Không thể đi? Người không bỏ được Kim Minh sao?” Giọng nói Kim Huy trở nên cứng rắn, có chút khổ sở, những lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, trong nháy mắt hán đem bàn tay để trước ngực, tâm trạng đột ngột tăng lên, sau đó hạ xuống, kéo theo một chút đau đớn. Loại cảm giác này trước nay chưa từng có, càng nghĩ càng tức giận.

Liễu Nha cho rằng mình sẽ phản bác lại, nhưng lời nói đến miệng, nàng phát hiện, khi Kim Huy muốn dẫn nàng rời đi, nàng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, Kim Minh sẽ giết Kim Nhật sao? Nàng không biết trong lòng mình đang quan tâm đến Kim Minh hay là Kim Nhật nữa, vì vậy nàng không thể phản bác.

Cô gái im lặng giống như chấp nhận, Kim Huy tức giận tới độ, hán mở miệng: “Thì ra người cũng những nữ nhân kia đều giống nhau!”

“Sao?” Liễu Nha không hiểu.

“Kim Minh có cái gì tốt, Hoàng Phủ Xa Nguyệt, Mộ Dung Vân Cẩm, cả công chúa Tiên Nô giả vờ thanh cao, các người đều bị Kim Lang mê hoặc! Người cũng như vậy!” Lời nói Kim Huy chột lạnh.

“...” Liễu Nha ngẩn ra, nhìn khuôn mặt Kim Huy giận dữ, bị Mộ Dung Vân Cẩm phản bội, nàng có chút đồng tình với Kim Huy. “Không phải vậy, ta chỉ quan tâm tiểu Nhật, ta lo lắng hán...”

“Kim Minh vĩnh viễn sẽ không giết Kim Nhật!” Kim Huy lạnh lùng mở miệng.

“Làm sao người biết?” Liễu Nha ngẩn ra, hoài nghi lời nói của Kim Huy.

“Một người sẽ tự giết chính mình hay sao?” Kim Huy tức giận không biết phải nói gì, hán luôn luôn tỉnh táo không ngờ cũng có ngày mất khống chế như vậy, trong nháy mắt hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, từ từ nói: “Một người sẽ giết đệ đệ song sinh của mình sao?”

Liễu Nha lắc đầu một cái, lắc lắc đầu: “Người không biết, Kim Minh làm như vậy bởi vì hán hận Kim Nhật, đêm khuya còn muốn ta đi tìm Kim Nhật, ta không làm, hán đem ta nhốt ở đây, đáng vẻ hung ác đó, người không nhìn thấy, nói không chừng hán sẽ giết Kim Nhật thật đấy!”

“Ta nói không là không, người nên lo lắng cho an toàn của mình đi!” Kim Huy không vui ngược mắt nhìn.

“Ta sẽ không rời đi!”

“Tại sao?” Kim Huy nhìn nàng đầy khó hiểu

Liễu Nha lắc đầu một cái, không nói được lý do, chỉ cảm thấy ở lại là chuyện đương nhiên.

Trong phòng lập tức trầm mặc, Kim Huy lạnh lùng nhìn Liễu Nha, chợt đứng dậy, gương mặt xanh mét, đi khỏi Ngưng Hương cư.

Liễu Nha nhìn bóng dáng cô đơn của nam tử, đột nhiên nhớ tới nụ cười dối trá của hắn, thật ra có thể cười nụ cười dối trá cũng không phải dễ, ít nhất so với lạnh nhạt thì tốt hơn nhiều.

Biên giới, ánh trăng sáng soi sáng ngũ quan nam tử. Hắn mặc một áo giáp màu bạc, loan đao hình bán nguyệt, bóng đêm bao phủ xung quanh hắn, ánh trăng sáng, đẹp tựa như trúc, đôi mắt sáng như sao trần ngập màu sắc âm đậm.

U Dạ La ở biên giới tích trữ lương thực, luyện tập binh mã, nhất định có thể hòa hoãn được việc xâm lược của Đại Hách, nhưng mà... Hắn nhú mày, như có điều suy nghĩ, khẽ môi lạnh lùng bấu một cái, xoay người lại hỏi: “Tiểu Đa, người kiểm tra nghiêm ngặt một chút, nhất định phải cảnh giác, Đại Hách có động tĩnh gì phải nhanh chóng báo cáo!”

“Vâng!” Tiểu Đa vẫn cung kính như trước.

Trong mắt U Dạ La thoáng qua một chút tín nhiệm, đem loan đao bán nguyệt cầm ở bên hông, hắn bước tới khe núi.

Trong khe núi có một phòng ốc bằng gỗ tranh, đèn dầu bên trong phát ra ánh sáng yếu ớt.

Một phụ nhân quần khăn trên đầu ở trước cửa dưới ánh trăng đảo thuốc, mùi thuốc đậm đặc theo làn gió thổi vào lỗ mũi nam tử.

Hắn bước vào khe núi, lấy đồ bọc kỹ trong túi quần áo, do dự nhìn áo giáp màu bạc, cắn răng cời ra, cùng một sai lầm hắn sẽ không phạm lần thứ hai.

Khi nam tử che mặt đứng trước mặt phụ nhân, nàng vui vẻ hô lên một tiếng, vội vàng nghênh đón aaa, thì ra nàng là một người câm.

Nam tử bảo nàng nhỏ giọng một chút, ngón tay chỉ vào nhà lá đơn sơ, phụ nhân hiểu ý, nhỏ giọng, aaa miêu tả cho Mặc Trạc nghe.

“Người nói Lục Ánh tỉnh rồi sao?” Hai trông mắt nam tử thoáng vẻ mừng rỡ, phụ nhân gật đầu, kéo Mặc Trạc đi xem.

Trên giường, Lục Ánh mặc quần áo sạch sẽ, tóc mềm mượt, chỉ là làn da còn chút tái nhợt, hai mắt vô hồn, thấy Mặc Trạc đi vào, cũng chỉ hơi chuyển động tròng mắt, sau đó nhìn chằm chằm Mặc Trạc.

Phụ nhân đi vào, bưng một chén sứ trắng, Mặc Trạc ý bảo nàng giao cho mình, lấy chiếc muỗng đảo đảo trong chén, thổi thổi.

“Lục Ánh, mau uống thuốc, người sẽ nhanh khỏi bệnh!” Hắn nhỏ giọng mở miệng, một tay đem cô gái diu đến bên giường, một tay bưng cái chén.

Ánh đèn mờ mờ lóe ra trong mắt cô gái, mỗi lần như vậy, Mặc Trạc đều hy vọng, uống thuốc xong, suốt hai nén hương, cô gái không có một chút phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn hắn.

Nam tử nhăn mặt cau mày, ánh mắt có chút lo lắng, hắn lấy chiếc khăn, cẩn thận lau khô môi cho nàng, sau đó đặt cô gái trên giường, muốn xoay người rời khỏi, đột nhiên cô gái bắt lấy cánh tay của hắn, hắn ngăn ra, đầy hy vọng nhìn nàng, hai mắt cô gái nhắm chặt, nhưng cánh tay vẫn nắm chặt tay hắn, không chịu thả ra.

“Aaaa” Phụ nhân khoa chân múa tay, ý bảo nàng sẽ chăm sóc cô gái, Mặc Trạc lắc đầu một cái: “Ta ở với nàng một lúc, người nghỉ ngơi trước đi!”

Phụ nhân hiểu ý, gật đầu lui xuống.

Bàn tay của nàng ấm áp khiến cho lòng hắn thoải mái, Lục Ánh còn sống, nếu như nàng chết rồi...Hắn không dám nghĩ, hắn chỉ hy vọng Lục Ánh có thể chăm sóc cho Thanh Thanh, nhưng không nghĩ đến nàng lại bị cuốn vào trận phản tranh này.

“Lục Ánh, người còn nhớ ta không? Ta là Mặc Trạc, mấy lần làm hại người như vậy!” Hắn nhỏ giọng, nhớ lại tình hình hôm đó, dựa theo tính tình của Lục Ánh, khi đó Thanh Thanh mới mười sáu tuổi, hắn cầm tay nàng, nghiêm khắc nói cho nàng biết, nàng phải đi con đường này, bởi vì đây là sứ mạng của nàng, không ai biết lúc hắn nói lời này, trái tim hắn cũng đang rỉ máu.

Hắn mặc quần áo màu đen, đeo khăn che mặt. đứng ở trên đường cái khiến cho mọi người nhìn chằm chằm, tự nhiên cũng hấp dẫn cả hoa khôi thanh lâu – Lục Ánh, khi đó nàng mặc một bộ váy màu trắng, ống tay áo cùng váy áo thêu cánh hoa bằng chỉ kim tuyến, cổ áo thêu Thanh Đằng. Bên ngoài khoác chiếc áo mỏng trong suốt, quấn quanh ngực, nàng đứng trên lầu hai, dựa vào lan can, ánh mặt trời chói sáng chiếu vào nam tử, nàng nhìn vào, tinh thần hoảng hốt, dù không nhìn rõ diện mạo nam tử, nhưng khí chất cao ngạo, vóc người to lớn cùng ánh mắt lấp lánh làm cho nàng nhớ mãi không quên.

Nàng gọi nha hoàn tới, để cho nàng ta hỏi thăm nam tử tới Đoàn tụ lâu làm gì, nghe nói bán muối muối, trong lòng nàng chua xót, nàng nắm dựa vào lan can, không tin lời nha hoàn nói, chỉ yên lặng nhìn nam tử không nói một lời.

Mặc Trạc xoay người, nhìn vào mắt cô gái, ánh mắt đau thương cảm đó làm cho hắn cả đời không quên được. Hắn lạnh nhạt nhún vai, dù có chiếc khăn che mặt, nhưng Lục Ánh vẫn cảm nhận được ánh mắt bắt đầu của hắn, nàng cứ dựa vào lan can như vậy, nhìn hắn, trong lòng giống như cảm nhận được ánh mắt ưu thương của nam tử.

Muội muội của hắn gọi là Thanh Thanh, là một cô gái nhất gan, nhưng nàng rất thích, có lẽ bởi vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, ở Đoạn tụ lâu, nàng luôn chăm sóc cho Thanh Thanh.

Lúc Thanh Thanh tròn mười tám tuổi, một nam tử áo đen đến phòng nàng, không cần hắn nói chuyện, chỉ cần nhìn ánh mắt ưu thương đó nàng biết là hắn.

Hắn cầu xin nàng chăm sóc thật tốt cho Thanh Thanh, nếu có thể vào cung, hắn hy vọng Lục Ánh sẽ giúp Thanh Thanh.

Nàng hỏi hắn: “Rốt cuộc vì sao ngươi phải làm như vậy?”

Hắn nói: “Vì người nhà!”

Nàng tin hắn, không cần hắn giải thích, lúc nàng quyết định liền mang Thanh Thanh rời đi, nhưng vào Hoàng cung như vào nhà tù.

Mặc dù nàng là cô gái thanh lâu, nhưng cũng hiểu trong lòng hắn cũng không muốn để Thanh Thanh vào cung.

“Lục Ánh” Nhớ tới cô gái tốt như vậy, nam tử nắm chặt tay cô gái, ánh mắt đầy áy náy.

Giống như nghe thấy lời nói của hắn, cô gái mở to mắt, ánh sáng trong mắt khiến cho nam tử vui mừng, hắn tiến lên đỡ lấy cô gái, lại bị cô gái nắm chặt tay: “Mặc Trạc!” Cô gái vội vàng kêu lên, sau đó kiệt sức lại lâm vào hôn mê.

Một đêm, Mặc Trạc cực khổ chờ đợi cô gái tỉnh lại nhưng cô gái lúc tỉnh lúc mê, yên tĩnh lạ thường, nàng đem mọi chuyện đêm đó kể lại rõ ràng.

Khi những tia nắng ban mai từ khe núi từ từ chiếu lên, Mặc Trạc một đêm không ngủ bước ra khỏi căn nhà lá, ánh mặt nặng nề.

Hôm nay là mười lăm tháng mười, theo như lời nói của Lục Ánh, là ngày biến thân của Kim Lang, mà Liễu Nha, có khả năng bị ném vào Thanh Huy viên, chỉ vì cái truyền thuyết đó – Ngôi sao Mặc tộc.

U Dạ La ở trong quân doanh, đem binh lực bố trí xong, lấy lý do kí hiệp ước với thái tử Tiên Nô, cưỡi ngựa ngàn dặm trở về.

Ngày mười lăm, trong Hoàng cung, không khí có chút đè nén, mọi thứ đều phải thận trọng, không phải họ biết cái gì mà vì mặt sợ hãi của các chủ tử làm cho bọn họ thấp thòm trong lòng.

Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt nhẹ nhàng xoa trán, mắt ngày nay Kim Minh biểu hiện khác với dự tính của nàng. Nàng vốn cho rằng Kim Minh xa cách Liễu Nha, đem nàng ta nhốt ở Ngưng Hương cung, thậm chí muốn mượn tay Kim Minh để loại trừ, nhưng mấy ngày nay nàng đợi ở bên ngoài Dẫn Thiên cung, vẫn không thấy Kim Nhật đâu, ngược lại Kim Minh lại cung chiêu Hoàng Phủ Xa Nguyệt làm cho lòng nàng trở nên gấp gáp.

“Hoàng huynh, ta cần phải biết một chút về truyền thuyết Kim Lang vương, giống như phương pháp tiêu diệt Kim Lang!” Nàng lạnh nhạt nhìn Tiên Vu mở miệng nói.

Triên Vu giống như không tình nguyện, mặc dù hắn không thông minh bằng Ngọc Triệt, nhưng cách làm mấy ngày nay của nàng làm cho hắn mơ hồ cảm thấy không ổn. Ngọc Triệt giống như muốn gây bất lợi cho Thanh Thanh.

“Thế nào?” Ngọc Triệt thấy hắn không mở miệng, thậm chí không để ý, từ nhỏ đến lớn, người ca ca này luôn đi theo nàng giống như cái đuôi.

“Ngươi có thể nói kế hoạch của ngươi với ta được không?” Tiên Vu mở miệng hỏi.

“Sao?” Ngọc Triệt kinh ngạc, ánh mắt lóe ra chút không vui.

“Nếu ngươi muốn hy sinh Thanh Thanh để đổi lại mọi thứ, ta sẽ không giúp ngươi!” Tiên Vu không kiên nhẫn mở miệng.

“Thanh Thanh? Thật tình cảm, Hoàng huynh, chẳng lẽ ngươi đã quên, nàng là phi tử của Hoàng thượng, cho dù ngươi có là Hoàng thượng của Tiên Nô, nàng vĩnh viễn cũng không phải là nữ nhân của ngươi!” Ngọc Triệt cười lạnh.

“Ta không quan tâm nàng có phải là nữ nhân của ta hay không, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng, Ngọc Triệt, ngươi yêu ai ta không quản, nhưng động đến Thanh Thanh là không được!”

Một chút ác độc thoáng qua ánh mắt cô gái, nhưng rất nhanh sau đó, nàng cười nhạt: “Hoàng huynh, ta đồng ý với ngươi, Mặc Thanh Thanh, ta sẽ không động đến, nhưng mà tối nay...” Nàng chau mày.

“Mạo danh thế thân của ngươi sao? Ngươi yên tâm!” Hắn đáp ứng. Chỉ cần không làm hại đến Mặc Thanh Thanh, hắn là Hoàng huynh tốt của Ngọc Triệt.

“Không phải, Hoàng huynh, tối nay là đêm trăng tròn, ta muốn ngươi giúp ta!” Ngọc Triệt khẽ mỉm cười, tiến lên cầm lấy cánh tay Tiên Vu.

“Giúp ngươi làm gì?” Tiên Vu ngăn ra, không biết trong hồ lô của Ngọc Triệt đựng gì, không phải là ...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Biến hình

“Giúp ta chứng thực một chuyện, có sự thật này, Kim Minh vĩnh viễn không thoát khỏi bàn tay của ta!” Cô gái lạnh nhạt cười, ánh mắt sắc bén khác thường.

Tiên Vu ngăn ra lo lắng nhìn Ngọc Triệt: “Chứng thực Kim Minh có phải là hài tử bị nguyên rủa sao?”

Ngọc Triệt nhìn Tiên Vu, chau mày: “Người tin vào những thứ trong truyền thuyết kia sao? Những truyền thuyết kia chỉ để lừa gạt người đời, người biến thành sói? Người tin sao?”

Nàng nhướn mày, mang theo sự châm biếm.

Tiên Vu kinh ngạc, không lên tiếng, lừa gạt người đời? Có thể lừa gạt cả ngàn năm hay sao? Nếu nó chỉ là một truyền thuyết, vì sao lâu bốn Tầng thư các phải bảo vệ nghiêm ngặt như vậy?

“Kim Nhật chỉ là một loại bệnh, được thể tạo bởi Kim Minh, như vậy, Kim Lang cũng chỉ là một loại bệnh mà thôi, là người đời đem mọi chuyện phóng đại!” Bên trong giọng nói của Ngọc Triệt đầy vẻ chắc chắn, nàng tin chắc Kim Nhật là có thật, mà Minh Minh cũng chỉ là một con rối của Kim Nhật mà thôi.

“Thật sao?” Tiên Vu bị lời nói của Ngọc Triệt làm cho hồ đồ, rốt cuộc có phải sói biến thành người hay không, tối nay sẽ biết.

Ăn qua bữa tối, đến giờ hội, trong cung yên tĩnh dị thường, ngự hoa viên bao năm qua vẫn như vậy, sau khi đốt đèn, trừ khi cần thiết, nếu không cũng không có gì thay đổi.

Bên trong Ngưng Hương cung, Liễu Nha đem quần áo sửa chữa lại một chút, làm vạt áo phức tạp ngăn lại, lộ ra hai chân trắng nõn, giở lại cuối mùa thu, dù có chút lạnh, nhưng đi lại dễ dàng hơn nhiều.

Thời gian từng phút trôi qua, trong lòng Liễu Nha có chút hối hận, nàng đưa mắt nhìn ngọn đèn dầu, a Hà cũng Tiên Dung không biết đi đâu, cả tấm cung giường như trống rỗng.

Liễu Nha đứng dậy, đem cửa sổ trong phòng đóng lại, cánh cửa sơn đỏ của Ngưng Hương cung bị đẩy ra, ánh nến chập chờn chiếu xuống, Liễu Nha liền nhận ra Kana và Mina lâu rồi không gặp.

“Là các người?” Liễu Nha có chút giật mình, tại sao không nhìn thấy Kim Huy? Chẳng lẽ hắn vẫn đang tức giận hay sao?

“Huy vương gia ở trong Thanh Huy viên chờ Thanh cô nương!” Mina tiến lên, nhẹ nhàng hành lễ, âm thanh có chút nghẹn ngào.

Với tính cách lạnh nhạt của Kana, nàng lạnh lùng liếc nàng một cái, ánh mắt khiến cho nàng tỉnh táo lại.

“Thanh cô nương, xin mời!” Kana nhàn nhạt mở miệng, làm một tư thế xin mời.

Liễu Nha nhìn sang Dẫn Thiên cung, không có động tĩnh gì, Kim Minh không biết sao? Như vậy cũng tốt, ít nhất Kim Nhật không có nguy hiểm gì! Nàng khẽ thở dài một hơi, trong lòng hiểu được suy nghĩ của Mạc Thương và Kim Huy, thì ra bọn họ một mực muốn bảo vệ Kim Nhật.

Kim Huy đứng trước Thanh Huy viên, lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt. Cô gái đứng trong giá rét, làn da trắng nõn dưới ánh trăng gần như trong suốt, hiện lên mấy phần tiều tụy cùng ưu thương. Ánh trăng màu bạc qua cành cây hắt xuống, chiếu qua cằm nàng, sắc mặt nàng tái nhợt càng làm cho người khác đau lòng.

Hắn đột nhiên cau mày, ép mình phải nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn vào mặt cô gái, sợ mình không chịu được mà kéo cô gái này ra khỏi Hoàng cung tàn nhẫn.

“Ta đã tới!” Liễu Nha đứng trước mặt Kim Huy, giọng nói nhẹ nhàng, cả người đang thả lỏng. Mina đột nhiên đứng sau lưng khóc lên, nàng đột nhiên tiến đến ôm chặt Liễu Nha, vừa kêu vừa đẩy nàng ra sau: “Cô nương, ngài đi đi, nhanh đi đi, không cần đến, không cần đến!” Nàng nói xong, xoay người quỳ trước mặt Kim Huy: “Vương gia, Thanh cô nương là người tốt, chẳng lẽ người nhần tâm nhìn Thanh cô nương đi chịu chết hay sao? Vương gia, cầu xin ngài, cứu Thanh Thanh cô nương đi!”

Kana đứng một bên muốn ngăn cản, nhưng do dự một lúc liền quỳ trên mặt đất cùng Mina quỳ chung một chỗ: “Vương gia, chúng tôi không muốn mai táng thi thể Thanh cô nương!”

“...” Một câu nói này khiến Liễu Nha mở to mắt, mai táng? Sắc mặt nàng tái nhợt nhìn Kim Huy một cái, thân thể run rẩy, mai táng? Có ý gì?

“Các người nói linh tinh gì vậy?” Kim Huy lạnh lùng quát, hung hăng đá Mina sang một bên, nụ cười đối trá hàng ngày đã sớm không còn, thay vào đó là gương mặt nặng nề.

“Chúng ta không nói linh tinh, Vương gia, ngài tìm tở muội chúng ta không phải đến nhặt xác cho nữ nhân đáng thương kia sao? Mỗi tháng một lần, mỗi khi nhìn những cô gái đáng thương ngã trong vũng máu, tở muội chúng ta...” Mina khóc càng to hơn, thân thể run rẩy.

Sắc mặt Kim Huy trở nên khó coi, hắt lạnh lùng nhìn Nhung Thiên, Nhung Thiên tiến lên, cùng thị vệ khác đem Mina kéo ra khỏi Thanh Huy viên. Kana quỳ gối tại chỗ khóc thút thít, nhưng tinh táo hơn Mina.

Liễu Nha thở phào nhẹ nhõm, những chuyện tàn nhẫn kia chẳng qua là nghe nói, có lẽ là trùng hợp, hôm nay nói chuyện này trước mặt nàng, đột nhiên nàng thấy mệt mỏi, trong lòng càng lo sợ, tinh thần thấp thỏm nhìn Kim Huy, liềm liềm môi anh đào khô khốc, không biết lúc này nói với Kim Huy mang nàng đi, có thể có khí phách hay không?

Nam tử bước tới khẽ mỉm cười, nụ cười dịu dàng như làn nước mùa thu, làm cho Liễu Nha có chút yên tâm. “Nếu người hối hận, ta có thể...” Giống như nhìn thấy tâm tư của Liễu Nha, cúi người xuống, nhỏ giọng thì thầm bên tai Liễu Nha.

Liễu Nha thở phào, ưỡn ngực, nếu đây là số mệnh của Mặc Thanh Thanh, đó cũng là mệnh của nàng, nàng kiên định lắc đầu một cái, lướt qua nam tử, đặt tay lên cánh cửa lạnh băng, ngay lúc cửa sắp bị đẩy ra, Liễu Nha xoay người lại: “Người có thể nói cho ta biết, Kim Nhật có phải là Kim Lang hay không?”

Kim Huy ngần ra, suy nghĩ một hồi, gật đầu một cái: “Mọi chuyện đều không gạt được người, qua đêm nay, người sẽ biết tất cả, nhưng mà ta hy vọng người có thể ở lại, chỉ có người Kim Lang vương mới có thể tồn tại được!”

Kim Huy nhìn sắc mặt tái nhợt của cô gái dưới ánh trăng, khó khăn mở miệng.

“Hãy giúp ta ngăn Kim Minh lại, nếu Kim Nhật là Kim Lang, nếu ta có thể hóa giải Huyết chú, xin hãy giúp ta ngăn Kim Minh lại!” Liễu Nha suy nghĩ một lúc, mở miệng cầu xin.

Kim Huy há mồm, muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói như thế nào chỉ cụp mắt, có lẽ mọi chuyện nên để nàng tự phát hiện.

Bàn tay nhỏ bé của Liễu Nha nhẹ nhàng đẩy cửa lớn, tiếng cửa kết một tiếng vang vọng trong Thanh Huy viên, đã tới đây lần thứ ba, Liễu Nha có chút quen thuộc, nàng bước lên tấm đá xanh, từ từ bước vào.

Ở ngoài viện, thị vệ đứng hai bên cửa, Kim Huy phát tay một cái, để thị vệ lui ra, khi nhìn thấy viện chỉ còn mình hắt, hắt đột nhiên mở cửa, nhìn không khí quỷ dị tràn ngập trong Thanh Huy viên, ánh mắt đầy lo âu.

Liễu Nha đứng trước cửa viện, quan sát cung điện chìm trong bóng tối, tượng tượng đáng sợ Kim Nhật chịu đựng khổ sở, nàng khẽ cắn răng, tiến lên, gọi Kim Nhật.

“Tiểu Nhật? Là ta, ta là Nha Nha, ta đã tới!” Nàng kêu lên, đôi tay đặt ở cửa, cửa không khóa, nàng nhẹ nhàng đẩy ra, cửa liền mở.

Bên trong không có ai, không có bày biện thứ gì, vừa vào cửa, mùi máu tanh từ mặt đất xông lên, làm cho nàng không chịu được phải bịt mũi.

“Tiểu Nhật nhỉ? Ta đây. Người có ở đây không?” Cung điện to lớn chỉ còn vang vọng thanh âm run rẩy của Liễu Nha, mãi cũng không có ai trả lời.

“Không có ai, chắc là chưa tới giờ!” Liễu Nha lấy can đảm đi một vòng trong tấm điện, tấm điện to lớn, xem xét mãi nhưng không có gì khác thường, chỉ có bóng cây đứng đưa ngoài cửa sổ, không biết vật liệu gì ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng yếu ớt, làm cho người ta có một cảm giác không chân thực.

Ngồi dựa vào cây cột trong tấm điện, đôi tay đặt trước ngực, đôi mắt quan sát toàn bộ xung quanh.

Sàn nhà trong tấm điện được lát bằng đá xanh, không biết có phải do tâm lý hay không, Liễu Nha luôn cảm giác dính đầy máu tanh, không ngồi được nữa, đứng dậy đi về phía cửa, lộ ra nửa cái đầu, hít thở một chút không khí trong lành.

Đột nhiên, Liễu Nha cảm thấy sau lưng có tiếng động, giống như tiếng giường bị đẩy, thân thể nàng cứng đờ, đứng một chỗ không dám động.

Tiếng giường di chuyển thật lâu, mấy phút sau rốt cuộc cũng yên tĩnh, sau lưng đột nhiên có ánh nền, mũi cũng ngửi được mùi đàn hương, nhàn nhạt, hòa với mùi máu tanh.

Cung điện như vậy so với vẻ trống rỗng ban đầu càng khác thường hơn, sau lưng rốt cuộc có chuyện gì? Là ai? Liễu Nha suy đoán, dán chặt thân thể vào cánh cửa gỗ màu đỏ khắc hoa, nhìn bóng dáng in hình dưới mặt đất, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có, khiến cho nàng cắn chặt hàm răng không ngừng run rẩy, nàng muốn di chuyển nhưng hai chân giống như bị dính trên mặt đất, không thể nào động.

Trong không khí đột nhiên vang lên tiếng ngọc bội ca chạm, âm thanh lạnh lạnh, dễ nghe, nhưng giờ phút này xuất hiện ở đây càng làm cho người ta thêm sợ hãi, Liễu Nha muốn quay đầu lại nhìn, nhưng chiếc cổ giống như không nghe lời.

Nàng chỉ có thể đứng ngây người ở cửa, không nhúc nhích.

“Đi, gọi Thái Tử phi tới đây, nói ta muốn gặp nàng!”

Sau lưng, giọng nói nam tử vang lên, âm thanh trầm thấp hấp dẫn mà lạnh đậm, mang theo sự sai bảo.

Trong lòng Liễu Nha vừa động, âm thanh này, nàng xoay người, dù đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng vẫn bị cảnh tượng sau lưng dọa sợ.

Cung điện vừa rồi còn trống rỗng, giờ lại có thêm một chiếc giường, bốn phía buông màn gấm màu xanh, Lưu tô màu mật ong, áo khoác mỏng như cánh ve, dùng sợi chỉ vàng viền hoa văn. Trên giường thấy được bóng dáng mỏng lung, đèn trong cung điện sớm được thắp lên, làm cho căn phòng trở nên sáng sủa như ban ngày.

“Nhanh lên, nhanh gọi Thái Tử phi tới đây, ta muốn gặp nàng!” Bên trong chiếc giường, nam tử lăm lăm, tấm rèm lay động giống như chờ người đẩy ra.

Liễu Nha khẽ cắn răng, tiến vào loan trướng, nhìn thấy tình hình bên trong không nhìn được sự ngạc nhiên, kêu nhỏ một tiếng, dung nhan tuyệt thế, ngũ quan xinh đẹp, những sợi tóc rủ trên vai, đôi mắt xanh quyến rũ. “Kim Minh?” Nàng gọi nhẹ một tiếng, không ngờ Kim Minh lại xuất hiện ở đây, vừa muốn tiến lên, lại nhìn thấy nam tử kinh ngạc đến bất động.

Nam tử cúi đầu, lưỡi nhấc tựa vào đầu giường, sắc mặt bao trùm một màu hồng, giống như bị tình dục quá nhiều, hân hê nửa con mắt xanh, khóe môi nở một nụ cười nhẹ, giống như đoá mai nở trong ngày đông.

Nàng chưa bao giờ gặp một nam tử có nụ cười như vậy, đôi mắt cười giống như mùa xuân, trong lành mát mẻ.

“Kim Minh? Vì sao ngươi ở đây?” Liễu Nha tiến lên, muốn chạm vào nam tử nhưng lại bị đẩy ra: “Đi, đi gọi nhanh, tối nay ta muốn nàng!”

Giống như có người không nghe lời hắn, nam tử chu miệng, nằm trên giường uốn éo thân mình, bộ dáng làm nũng, ánh mắt trở nên quyến rũ.

Liễu Nha giật mình, nhìn phía sau mình, không có ai, nhưng tại sao nàng cảm giác được mình như tàng hình, giống như nam tử không nhìn thấy được nàng.

Không đợi nàng từ mặt đất bò dậy, Kim Minh quay đầu, hướng cửa điện mỉm cười một tiếng, giống như tìm được trân bảo, cười vui vẻ.

Liễu Nha nghi ngờ đứng trước mặt Kim Minh, nhìn ánh mắt mong chờ của hắn, không biết làm gì, đột nhiên nam tử nhếch môi, ánh mắt đầy dục vọng, hắn kéo tay Liễu Nha, lôi nàng đến giường.

“A!” Liễu Nha kêu lên một tiếng, nam tử bắt đầu cởi áo nàng, “Vân nhi, lần sau đến mặc một cái áo là được rồi, không cần mặc nhiều như vậy!” Nam nhân giống như tức giận, vừa nói vừa cởi áo nàng ra.

“Vân nhi?” Liễu Nha ngăn ra, sự sợ hãi dâng lên, lan dần từ chi, Vân nhi? Thượng Quan Vân Nghê, như vậy, mọi chuyện đã xảy ra... Đột nhiên mở to mắt, nàng sợ hãi kêu lên, muốn đẩy nam tử ra, lại bị thân thể to lớn của nam tử đặt ở trên giường, bàn tay từ từ dao động trên người nàng, nàng ngược mắt, nhìn khuôn mặt nam tử, đôi mắt xanh càng lộ ra sự quyến rũ, giống như bị mê hoặc, để cho nàng đắm sâu vào trong đó.

Bàn tay nam tử ở trên người nàng, nàng run nhẹ, đột nhiên nhớ tới cái chết đêm đó của Thượng Quan Vân Nghê, có phải cũng cùng nam nhân này triền miên như vậy.

Nàng tròn mắt, động tác giãy giụa cũng không ảnh hưởng đến nam tử, hắn vuốt ve da thịt nàng, gầm nhẹ một tiếng, hôn nàng, hôn lên hàng mi dài, mũi, rồi đến môi. Mái tóc dài bay toát loạn trên mặt nàng, ngứa ngứa, làm cho nàng có cảm giác chân thật.

Nam tử hôn nàng nhưng nàng không kích động, chỉ có sợ hãi, không biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ biết bị kịch đêm hôm đó sẽ xảy ra trên người nàng.

Nàng tìm kiếm cơ hội, lặng lẽ đặt đùi phải lên ngực nam tử, thừa dịp hắn đứng dậy, nàng hung hăng đạp một cước, phịch một tiếng, nam tử bị đá bay xuống đất, sau đó nhắm mắt lại.

Nam tử nằm trên mặt đất hồi lâu cũng không có động tĩnh, Liễu Nha cẩn thận từ trên giường ngồi xuống, trong lòng sợ hãi nhìn vào nam tử, lại phát hiện hắn đang ngủ ngon trên mặt đất, tiếng hít thở trầm đều.

Ngủ rồi! Liễu Nha không thể tin được, dụi dụi mắt nhìn, nam tử lẳng lặng nằm trên mặt đất, thờ dốc vì mệt mỏi, ngủ một cách ngon lành.

“Kim Minh? Kim Minh!” Liễu Nha bò dậy, lắc lắc hắn, nam tử mở mắt, nhìn sắc mặt lo lắng của Liễu Nha, hai hàng lông mày nhíu lại, nhìn bốn phía, ánh mắt lạnh lùng.

“Cheng cheng cheng...!” âm thanh gõ mõ truyền đến: giờ Tý, đêm khuya vắng người, màn đêm yên tĩnh, ánh trăng quý dị, sáng ngời, chiếu sáng cả vùng đất.

Nam tử mệt mỏi nhắm mắt lại, không đợi Liễu Nha mở miệng, nam tử mở mắt, màu mắt làm cho nàng không thốt ra lời.

Mái tóc dài của nam tử bay toát loạn trên khuỷu tay Liễu Nha, hôm nay trời đen càng thêm đen, màu tím dưới ánh nến không khác màu đen là mấy.

Liễu Nha đỡ đầu nam tử, có một loại sợ hãi sờn cả tóc gáy, nàng kinh ngạc nhìn nam tử trong ngực đang cười ngây ngô, đôi môi anh đào không còn sức mở ra.

Kim Nhật chính là Kim Minh? Nàng ngây dại, để nam tử trong ngực ngồi dậy, ôm nàng vào trong ngực, khoe mỗi nam tử cười xinh đẹp, mang theo sự chờ đợi, đầy vui vẻ.

Tâm tình Liễu Nha kích động, để mặc cho nam tử ôm mình, đôi mắt nhìn chiếc giường, sự bi thương từ trong mắt tràn ra. Kim Minh đâu? Nàng cắn chặt môi, không để cho mình khóc thành tiếng.

Gió lạnh thổi vào, làm cho tinh thần hoảng hốt của nàng ổn định lại, nàng cử động, muốn thoát khỏi ngực nam tử, lại bị nam tử hung hăng đẩy qua một bên.

“Tiểu Nhật nhí?!” Liễu Nha kinh ngạc, không hiểu vì sao hắn làm vậy với mình, đưa mắt nhìn, lại giật mình không lên tiếng.

Màu xanh dịch chuyển trong mắt nam tử, màu da mặt ông từ từ rịn đầy mồ hôi, Kim Nhật khổ sở, lăn lộn trên mặt đất, một trận gió đánh tới, thổi tắt toàn bộ ánh nến trong phòng, một màu đen bao phủ quanh người Liễu Nha, ánh trắng mới là nguồn sáng duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trí nhớ trong đêm tối

Gió thổi tới, Liễu Nha nhin không được mà lui về sau một bước, đôi mắt từ từ thích ứng màn đêm, rốt cuộc cũng nhìn rõ con vật khổng lồ đột ngột xuất hiện.

Ánh trắng chiếu vào con vật khổng lồ, đôi mắt xanh, còn có cái miệng đầy máu, một từ ngữ quen thuộc hiện lên trên đầu – Kim Lang! Nàng không nhìn được mà kinh ngạc, tay chân luồn cuống, muốn bỏ trốn, nhưng đôi mắt xanh của nam tử, giống như hai đám lửa trong màn đêm, phát ra ánh sáng rực rỡ, như muốn đem linh hồn của con người hút vào, bộ lông vàng óng, giống như ánh trăng, gió thổi nhẹ một cái, nhẹ nhàng phát phơ.

“Lang!” Liễu Nha bật ra một tiếng, dù đã có sự chuẩn bị, nhưng đối mặt với Kim Lang từng giết hại vô số sinh linh, Liễu Nha sợ đến run người, xoay người bỏ ra cửa, bàn tay nhỏ nhắn duỗi ra ngoài cửa, nhưng cảm thấy trên lưng khác thường làm cho nàng không dám chuyển động, nàng khẽ cắn răng, dọ dục quay đầu lại, phịch một tiếng, thân thể bị Kim Lang hung hăng ném trên mặt đất, đôi móng vuốt xù xì của con sói đánh vào sống lưng của nàng, aaa, nàng bị đau kêu lên một tiếng, thân thể bị đánh tả tơi, hốc mắt hiện lên hàng nước mắt.

Toàn thân run rẩy, không dám chuyển động, Kim Lang đứng sau lưng nàng như đang chơi trốn tìm, nàng không động hẳn cũng không động.

“Tiểu Nhật, Tiểu Nhật, ta là Nha Nha của ngươi đây, ngươi không cần ăn thịt ta!” Âm thanh run rẩy, nghe ngào, Liễu Nha chôn đầu vào giữa cánh tay, khóc lên, nàng không biết nàng khóc vì bị Kim Nhật ăn thịt, hay tận mắt nhìn thấy Kim Nhật biến hình thành con sói tàn nhẫn, nàng muốn phát tiết, ngực như bị đè nặng thở không nổi, đau đớn, sợ hãi, ánh mắt không cam lòng, nóng hơn lửa đốt, nhanh chóng lan tràn, chiếm cả lồng ngực, không thể làm gì, nàng chỉ biết há hốc miệng, hét lên: “Cứu mạng, đừng!”

Âm thanh chói tai vang khắp Thanh Huy viên, cũng truyền tới tai Kim Huy đang đứng ngoài cửa, trong lòng vừa động, muốn phá cửa mà vào, sau lưng truyền đến bóng dáng, vào thời khắc mấy chót, hắn bỏ qua ý nghĩ trong đầu, xoay người, xuất kiếm ngăn bóng đen, “Ai?”

“Ta muốn cứu Thanh Thanh!” Nam tử mặc trang phục dạ hành, cầm kiếm chắn kiếm của Kim Huy, con ngươi màu đen tỏa sáng.

“Mặc Trạc?” Kim Huy ngăn ra, lập tức hiểu được ý đồ của Mặc Trạc, vì vậy không chút nào chào đón, “Ngươi cho rằng ta sẽ để ngươi dẫn nàng đi hay sao?”

“Ta mặc kệ ngươi có nhường hay không, tóm lại, Mặc Thanh Thanh ta nhất định sẽ mang nàng đi!” Khóe môi hắn mím lại, không đạt được mục đích không bỏ qua.

“Ngươi không thể mạng nàng đi!” Sau lưng truyền tới giọng nói trang nghiêm. Bàn tay hắn khẽ run, cây kiếm trong cung lệch đi, mũi kiếm của Kim Huy dính vào ngực của hắn.

Tròng mắt nam tử sắc bén cùng với sự kiên định lập tức biến mất, thay vào đó là sự bất đắc dĩ, hắn nhìn sang Thanh Huy viên, lộ ra nụ cười khổ sở.

Đối với biến hóa đột ngột của nam tử, Kim Huy ứng phó không kịp, hắn không hiểu sự kiên quyết vừa rồi của Mặc Trạc, không hề vì câu nói của mẫu hậu mà bỏ qua sao? Hắn đưa mắt nhìn Thái hậu, dưới gốc cây hoa Quế, Thái hậu mặc cung y màu tím, bình tĩnh thong dong còn có khí phách cùng tôn nghiêm của nàng.

“Mặc Trạc, đi đi, đây là cơ hội cuối cùng ta dành cho ngươi!” Thái hậu lạnh lùng mở miệng, ánh mắt sắc bén.

Rất rõ ràng, thân thể Mặc Trạc chấn động, vô kiếm không tiếng động thu hồi lại, không nhìn Thái hậu một lần, xoay người rời đi, mới đi được hai bước, hắn nhún chân điểm một cái dưới mặt đất, thân thể cao lớn đột nhiên bay lên, bay qua Thanh Huy viên.

Thái hậu từ dưới cây Quế bước ra ngoài, ánh mắt đầy nặng nề.

“Mẫu hậu, hân...” Biển cổ đột nhiên xảy ra khiến cho Kim Huy không kịp phản ứng.

“Ngăn hân lại!” Đôi môi đỏ mở ra, ánh mắt Thái hậu vô cùng kiên quyết.

“Dạ!” Kim Huy phá cửa mà vào.

Tiếng thờ dài bật ra từ đôi môi anh đào của cô gái, nàng ngược mắt nhìn lên ánh trăng, nhỏ giọng: “Khi ngôi sao dịch chuyển, vào lúc trăng tròn, tiếng sói tru lên, phi từ khóc rống. Trời cao thật bất công, trời đất biến hóa, vì sao phải đau khổ như vậy!”

Tiến thờ dài thê lương, vang vọng mãi không tan.

Thời gian từng phút trôi qua, từ từ Liễu Nha gào khóc nức nở, dù cho nàng nói gì, Kim Lang cũng không có động tác gì, chỉ nhìn chăm chăm vào thức ăn của mình, thời gian trôi qua đã lâu, nó chợt hú một tiếng, móng vuốt bén nhọn hung hăng vồ xuống, mắt thấy Liễu Nha sắp trở thành oan hồn dưới móng vuốt của sói, một làn gió thổi qua, tà váy Liễu Nha bay lên, chiếc bốt đỏ sậm bên hông lộ ra, dưới ánh trăng sáng ngời càng thêm rõ ràng.

Thời gian như ngưng lại, móng vuốt Kim Lang cứng lại giữa không trung đột nhiên hạ xuống, vuốt lên chiếc bốt bên hông nữ tử, từ từ, ánh mắt màu xanh tàn nhẫn khát máu dần không thấy, thay vào đó sáng lên, ngoan ngoãn ngồi dưới đất, lê lười, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm chiếc bốt hình nguyệt nha, mùi máu tanh nhẹ nhàng toát ra từ cô hòng nó.

“Người không cần ăn thịt ta, không cần ăn thịt ta!” Liễu Nha nằm trên mặt đất, không nhìn Kim Lang, nàng chỉ biết móng vuốt của nó đang đè lên sống lưng của nàng, đâm lông xù xì ở đệm thịt, khiến cho nàng cảm thấy ngứa ngứa, nhưng bây giờ nàng muốn cười cũng không được.

Kim Lang lắc đầu một cái, giống như nghe hiểu lời của nàng, từ từ đưa chân trước ra, vụng về chạm vào bả vai của nàng giống như an ủi.

Liễu Nha ngây dại, dùng sức vừa phải đứng lên vai nàng, giống như trao đổi với nàng, nàng khẽ cắn răng, cố gắng nén lại sự sợ hãi trong lòng, nhắm mắt xoay người, thân thể lọt vào trước ngực Kim Lang, nàng kháng sự chạm vào trước ngực Kim Lang, lông nó khô ráo, mềm mại, cảm giác giống như tơ lụa, đôi tay chạm vào ngực Kim Lang, từ từ nàng cảm nhận được nhịp đập của nó, còn cả hơi thở của nó, ấm áp.

Liễu Nha từ từ mở mắt, hàng lông mi nhỏ như cánh ve nhẹ nhàng run rẩy, nhanh chóng nhắm lại, nàng thật khó tưởng tượng, nếu nàng mở mắt, đối với cái miệng đầy máu của Kim Lang, nếu đem đầu nhỏ của nàng vào miệng... Nàng lắc đầu một cái, xoay người muốn trốn, như Kim Lang lại đem hai chân đặt lên vai nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

Thôi, không cần để ý. Liễu Nha khẽ cắn răng, mở mắt ra, liếc mắt nhìn một cái, làm cho nàng giật mình.

Chiếc miệng lớn đầy máu không giống như trong tưởng tượng của nàng, không có ánh mắt dữ tợn khát máu, bộ dáng ngoan ngoãn của Kim Lang giống như con chó con nhà hàng xóm, thân thể nửa ngồi trên đất, hai chân trước khoác lên vai nàng, đôi mắt trong đêm tối có chút vui vẻ nhìn nàng.

Chiếc lưỡi hồng cụp xuống, thở ra hơi nóng, hơi nóng này bay tới mũi của Liễu Nha, có mùi tanh nhưng nàng không chán ghét.

“Phù!” Liễu Nha ở trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm, cũng không sợ loại dã thú này, có điều người thành sói thì có chút quý dị, nhìn Kim Lang không có ác ý, trong lòng cũng không còn sợ hãi, bàn tay ở trên ngực Kim Lang từ từ dao động, vỗ vỗ mặt Kim Lang, bảo nó nằm trên mặt đất.

Ô ô ô, Kim Lang lần nữa thở ra, bộ dáng khó khăn, cuối cùng không phục nằm trên mặt đất, nhưng móng vuốt không rời khỏi người nàng, như quyền luyện năng.

“Ngao, tiểu Nhật nhi ngao, ta sẽ ở lại cùng ngươi, sẽ chờ ngươi biến hình trở lại, yên tâm đi, ta sẽ không để cho người khác tổn thương ngươi!” Liễu Nha lau giọt nước mắt, nhẹ nhàng cúi người ôm lấy Kim Minh hung ác, Kim Nhật ngây thơ.

Màn đêm yên tĩnh lại, gió nhẹ nhàng thổi qua ngọn cây, cuối thu cây cối khô héo, va chạm nhau phát ra tiếng xào xạc.

Nàng ôm cổ Kim Lang, đầu tựa vào vai Kim Lang, không biết ngày mai như thế nào, không biết Kim Minh phải đối mặt với chuyện này như thế nào.

Nếu để Kim Minh biết, Thượng Quan Vân Ngê chính là hân giết, hơn nữa nàng ta lại chết thảm như vậy... sự đau lòng lại truyền đến, Liễu Nha há miệng, giống như con cá hít thở không thông, không biết đối mặt với ngày mai như thế nào đây?

Kim Lang cảm nhận được sự bi thương của nàng, hơi xoay đầu, dùng chiếc lưỡi ấm áp liếm láp khuôn mặt nàng, làm nàng cảm thấy nhột, nàng cười khanh khách, sự phiền não trong lòng lập tức biến mất.

Mặc Trạc mang kiếm nhảy vào Thanh Huy viên, nương theo ánh sáng nhìn thấy cảnh tượng, cô gái cùng Kim Lang ngồi cạnh nhau, Kim Lang dùng lưỡi liếm liếm khuôn mặt cô gái, tiếng cười vang vọng trong màn đêm.

“Thanh Thanh!” Mặc Trạc nhỏ giọng kêu lên, không đợi Liễu Nha nhìn sang, Kim Lang giống như thức tỉnh, lông mao trên người dựng lên, con ngươi màu xanh sáng lên, giường cao nanh vuốt.

“Mặc Trạc?” Liễu Nha ngẩn ra, nhìn nam tử cách đó không xa, quay đầu nhìn lại, thấy bộ dáng của Kim Lang làm cho hết hồn. “Ngao, hân sẽ không

làm tổn thương người, hấn chỉ...!” Không đợi Liễu Nha nói xong, Kim Lang nhún chân, thân hình như mũi tên vọt ra ngoài cửa điện, bộ lông màu vàng dưới ánh trăng như biến thành một màu khác.

Mặc Trạc lấy ra hàn kiếm, ánh trăng lạnh lùng phản chiếu, rơi trên cái trán Kim Lang. Kim Lang nhào qua, móng vuốt chậm trễ, nó kêu lên một tiếng, rơi trên mặt đất, sợ hãi nhìn sang hàn kiếm trên tay Mặc Trạc, gào khóc quay trở lại, sau khi chạy vào tấm điện, ánh mắt trở nên dữ tợn, khí thế ngạo nghễ, giống như đế vương, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mặc Trạc.

Liễu Nha ngăn ra, quên mất Kim Lang sợ ánh trăng, vội vàng nhào tới, nhìn thấy nó không bị thương mới yên tâm thở ra một hơi.

“Thanh Thanh, người không sao chứ?” Ở đằng xa, Mặc Trạc lo lắng nhìn nàng.

“Không sao, ta rất khỏe, nó sẽ không làm tổn thương ta!” Liễu Nha trấn an vỗ nhẹ sống lưng Kim Lang. Kim Lang với Mặc Trạc như có thâm thù đại hận, chẳng qua gào thét, không kiên nhẫn chạm vào mặt đất, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh tức giận.

Mặc Trạc lạnh lùng nhìn khung cảnh yên tĩnh, sau lưng truyền đến tiếng đổ vỡ, hấn quay mắt, dùng hàn kiếm lạnh lùng ngăn trở.

“Mặc Trạc, đi đi, Mặc Thanh Thanh sẽ không đi cùng người!” Kim Huy nhỏ giọng mở miệng, không quên dò xét nhìn Liễu Nha một cái, thấy nàng không có việc gì, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống.

“Nhìn thấy nàng không có việc gì, ta sẽ không mang nàng rời đi, người không được quên, mục đích của ta và người giống nhau!” Mặc Trạc lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Kim Huy.

Kim Huy ngăn ra, ánh mắt hiện lên vẻ sắc bén. Giống nhau? Hấn không cho là vậy.

Kim Huy xuất hiện làm cho Kim Lang càng thêm bất an, nó kêu lên, chiếc lưỡi đỏ thè ra, lông mao dựng đứng lên.

“Các người đi nhanh đi, ta sợ nó sẽ nổi điên!” Sự khác thường của Kim Lang làm cho Liễu Nha có chút luống cuống, mở miệng nói với hai người họ.

Hai người quay đầu nhìn Liễu Nha, cung điện đen như mực, cô gái yếu đuối dựa vào khung cửa, làn da trắng mịn ở dưới ánh trăng, gần như trong suốt, thuần túy không dính một hạt bụi, bên cạnh nàng, Kim Lang phát ra hơi thở nóng rực, một lớn một nhỏ, một mạnh một yếu, rõ ràng là tổ hợp mỹ nữ và dã thú, hết sức hài hòa.

“Đi!” Kim Huy giật mạnh cánh tay Mặc Trạc, ra khỏi Thanh Huy viên trước khi Kim Lang nổi đóa.

Ánh trăng trở nên mờ lung, đêm lạnh như nước, ánh trăng cột nhà trong gió. Liễu Nha khó khăn nhắm mắt lại, Kim Lang bên cạnh, sự tức giận cũng tiêu tan, nằm rạp trong ngực nàng, giống như một đứa trẻ muốn được mẹ ôm ấp, gãi gãi làm cho Liễu Nha ngứa ngáy, khi Liễu Nha tức giận nó sẽ không vui cúi đầu, thấy Liễu Nha nhắm mắt, lần nữa nhào tới.

Một đêm lo sợ, ngạc nhiên, Liễu Nha cảm thấy mệt mỏi, nàng dựa vào khung cửa, mí mắt nhắm lại nhưng thể lực Kim Lang giống như vô hạn, không ngừng liếm nàng, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Được rồi, được rồi, sau này người phải ngoan ngoãn, không được tổn thương loài người!” Vỗ vỗ đầu Kim Lang, đây là lần đầu tiên nàng thân mật với nó như vậy, làm cho nàng cảm thấy mới lạ, cũng có chút lo sợ, bởi vì nó giống như không khống chế được cảm xúc của nó, chỉ cần có một ngọn cỏ lay động, nó liền cảnh giác, giương hàm răng trắng, chuẩn bị công kích. Nàng không biết vì sao nó lại lệ thuộc vào nàng như vậy, chẳng lẽ vì nàng là ngôi sao của Mặc tộc?

Nghĩ như vậy, Liễu Nha không nhịn được vuốt ve chiếc bốt nguyệt nha bên hông, cảm giác được lửa nóng hùng hực, giống như có lửa đốt bên eo của mình, làm cho nàng cảm thấy không thích.

Kim Lang tiến lên, đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm lên chiếc eo của nàng, từ từ nằm sấp ở cửa, cảm giác nóng bỏng trên eo đã không còn, nàng từ từ nhắm mắt lại, ngủ thật sâu.

Liễu Nha gặp một giấc mộng rất kì lạ, ánh sáng cuối chân trời như mở ra đám mây, sáng sủa bao la, nàng một mình đứng trên đỉnh núi, chung quanh mờ mịt, phía trước, bên phải là một hồ nước xanh ngắt, phẳng lặng như tấm gương, một nam tử đứng cạnh hồ đang đưa lưng về phía nàng. Thân ảnh hiên ngang cao vút, dưới ánh nắng, quanh thân như có ánh sáng ngũ sắc bao trùm.

Liễu Nha chạy xuống đồi, lúc này mới nhìn thấy quần áo trên người mình là trang phục dị tộc, tinh thần vui vẻ dưới ánh nắng càng thêm chói mắt, tay áo dài, viền áo lông thú, đai lưng to lớn buộc vào hông thẳng tắp, nàng chạy như bay về phía đồi, chạy nhanh đến trước mặt nam tử, hét to một tiếng Vô Nhại, sau đó vỗ mạnh lên bả vai của hấn.

Nam tử từ từ quay đầu, trông mắt xanh đen, mái tóc vàng, thả xuống, hấn nhìn chằm chằm vào Liễu Nha, ánh mắt xinh đẹp như hồ điệp muốn phá kén, nở rộ, sau đó dịu dàng cười, nụ cười sáng ngời, tan chảy vào tim, yên tĩnh, mang theo sự cung chiêu, chút nhớ thương.

Liễu Nha ngăn ra, ngờ ngác nhìn nụ cười của nam tử, xanh đẹp giống như vĩnh viễn không biến mất.

Nam tử nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, từ từ cúi đầu xuống, lẩm bẩm bên tai nàng: “Kỳ nhi, ta đã trở lại, trở lại rồi chúng ta có thể thành thân!”

Giọng nói của nam tử như nước chảy từ trên núi cao, róc rách, mang theo sự dịu dàng truyền đến từ đầu đến chân.

Liều Nha nhẹ nhàng ừ một tiếng, hai tay vuốt ve khuôn mặt nam tử, lại chạm vào khuôn mặt lạnh lẽo.

Nàng mở mắt, chống lại đôi mắt đen, nhàn nhạt, lạnh lùng, giống như hàn đàm, âm u, lạnh lẽo, bình tĩnh sâu không thấy đáy.

Hắn nhìn Liều Nha tĩnh lại, ánh mắt trở nên dịu dàng, khóe môi nhếch lên, hiện lên ý cười. Ánh mặt trời xuyên qua cành cây, nhẹ nhàng chiếu trên mặt nàng, giống như ảo ảnh.

Hắn nhìn nàng, cho đến khi ánh mắt cô gái mơ hồ trở nên trong suốt, sau đó không khí trở nên yên tĩnh.

Trời đã sáng, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người Liều Nha, làm cho lòng nàng trở nên ấm áp, nàng ngắm nhìn bốn phía, cả cung điện được bao phủ trong ánh nắng.

Đêm qua, chiếc giường kỳ lạ đột nhiên hiện ra đã không còn, cung điện một lần nữa trống rỗng.

“Nó đâu?” Liều Nha bắt lấy cánh tay Kim Huy, lo lắng mở miệng.

“Nó?” Kim Huy ngạc nhiên, không biết nó trong miệng nàng là Kim Minh hay là Kim Nhật, hay là Kim Lang?

“Đúng, là nó” Liều Nha gật đầu, là Kim Minh, Kim Nhật hay là Kim Lang, dù là người hay sói, nàng đều quan tâm.

“Kim Minh đã hồi cung rồi!” Kim Huy lạnh lùng mở miệng.

“Hồi cung rồi sao? Hắn không phát hiện gì chứ?” Liều Nha nắm chặt tay áo Kim Huy, ánh mắt thoáng vẻ lo lắng. Hiện tại nàng cũng hiểu được tâm tình của Kim Huy, nàng chỉ muốn che dấu bí mật này, nhất định phải che dấu, nàng không thể tưởng tượng được nếu Kim Minh biết được chuyện này, hắn sẽ đau đớn như thế nào, thậm chí là nổi điên.

“Yên tâm đi, mười mấy năm qua, hắn đều không biết chuyện xảy ra đêm mười lăm, bởi vì tối hôm đó, ta sẽ tự mình nấu một bát canh an thần để cung nữ mang vào cho hắn, ngoài trà còn có huân hương, nhất định phải đảm bảo trước canh ba hắn phải nằm ngủ trên giường. Sau khi chuyện này kết thúc, ta cho người mang hắn trở về Duẫn Thiên cung, sáng hôm sau tỉnh dậy, thần không biết quỷ không hay, vĩnh viễn không biết mọi chuyện đó là thật hay mơ”. Kim Huy ngồi song song với nàng ngoài cửa, nhàn nhạt mở miệng, ánh mặt trời chiếu vào lưng hắn, hắn mệt mỏi thẳng lưng một cái.

“Không lẽ mười bốn năm qua, mỗi khi đến mười lăm Kim Minh đều tái diễn giống như đêm mười lăm của mười bốn năm trước?” Liều Nha kinh ngạc không nói nên lời.

“Ừ!” Kim Huy gật đầu một cái.

Khuôn mặt Liều Nha tái nhợt, thân thể run rẩy, ông trời, vì sao lại tàn nhẫn như vậy, lần này lần khác tái diễn cảnh bị thảm năm đó, mười bốn năm trước, Kim Minh làm sao có thể chịu được, đối với chuyện Văn Nghệ đã làm cho hắn đau đến chết, nhưng ông trời vẫn không buông tha cho hắn, bắt hắn lần này lần khác tái diễn lại bị kịch. Nếu có một ngày, hắn biết chuyện mình đã làm, như vậy... Liều Nha không dám nghĩ tới, ngón tay lạnh băng, cổ họng ngứa ngứa nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Kim Huy ngăn ra lo lắng sờ sờ trán nàng, nhỏ giọng nói: “Có phải đêm qua bị gió lạnh?”

Ngủ một đêm trên sàn đá, không bị cảm mới là lạ.

“Không phải, người không cần lo cho ta, tại chỉ muốn biết vì sao như vậy?” Liều Nha hất tay hắn ra, không muốn cho hắn lãng sang vấn đề khác.

Kim Huy ngăn ra, bị nàng hất tay, buồn bã cười một tiếng: “Thật ra, đối với chuyện này người không cần hỏi, ta cũng nói cho người biết, bởi vì qua ngày hôm qua, chúng ta có đủ lý do để tin người là người sao của Mặc tộc, tính mạng của Kim Lang vương đều nằm trong tay người!”

Hắn nói như vậy, không biết có phải là lỗi của Liều Nha hay không, nàng cảm thấy giọng điệu của hắn có chút không cam lòng.

“Ý người là muốn nói chân tướng cho ta biết?” Liều Nha hưng phấn chờ mong.

“Ừ, nhưng không phải bây giờ, người phải chăm sóc bản thân mình cho tốt, có cơ hội ta sẽ nói cho người biết!” Kim Huy rũ mắt, nhỏ giọng nói.

“Không thể chờ, hiện tại Kim Minh đã nổi sát ý với Kim Nhật, bí mật trong Hoàng cung khó giữ, nếu để cho hắn biết...” Liều Nha bối rối.

“Người cho rằng Kim Minh là tên nghiệt hay sao? Trước kia hắn cũng không tin Kim Lang là sủng vật nuôi dưỡng của phụ hoàng, truyền thuyết Kim Lang vương đã quấy nhiễu ngàn năm nay, hắn từng hoài nghi ta là Kim Lang, bởi vì các cô gái thanh lâu từng vào cung điện của ta, nhưng không ai sống sót. Cho đến mấy ngày trước, phụ hoàng nói cho hắn, Kim Nhật là Kim Lang. Có lẽ một thời gian nữa hắn sẽ nghi ngờ đến bản thân, nhưng chuyện Kim Lang giết chết Văn phi là thật, từ trong thâm tâm hắn luôn tin tưởng phụ hoàng, tin Kim Nhật là Kim Lang, có lẽ, lý do này, để cho hắn không một chút kiêng kỵ!” Kim Huy cười cười, “Hiện tại hắn chắc chắn Kim Nhật là Kim Lang, không ai có thể thay đổi, trừ phi...” Kim Huy không nói, chỉ nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Trừ phi trí nhớ đêm đó bị tiết lộ, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nào!” Kim Huy cười lạnh một tiếng.

“Trí nhớ đêm đó?” Liễu Nha cau mày không hiểu.

“Bởi vì trí nhớ đó là của Kim Nhật, hắn không thể nào biến thành Kim Nhật, mà Kim Nhật, lại có thể biến thành Kim Minh!” Kim Huy thở dài nhẹ nhõm.

Liễu Nha ngẩn ra, có ý gì? Kim Nhật có thể biến thành Kim Minh, vậy Kim Minh sẽ đi đâu? Trong nháy mắt, đột nhiên Liễu Nha cảm giác được lòng mình nghiêng về Kim Minh. Từ khi biết một cơ thể chứa ba thân phận, trong nháy mắt, nàng sẽ nhớ tới Kim Minh đầu tiên, nếu hắn biết mình là Kim Nhật thì sẽ đau khổ như thế nào.

Nàng nghĩ tới chuyện Kim Minh sau khi tỉnh dậy có phải đã phát hiện chân tướng.

Kim Huy nói thời điểm Kim Nhật biến thành Kim Minh vậy Kim Minh sẽ đi đâu?

Tại sao nàng đều nhớ đến Kim Minh? Nàng xoay người lại, nhìn ánh mặt trời, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Chỉ vì, nàng quên mất một chuyện, nam nhân cường thế này mỗi khi yếu đuối, hắn sẽ ôm nàng, xin nàng đứng rời xa hắn.

Chỉ là nàng không nhớ được mỗi khi nam tử cười, bên trong ánh mắt đều lộ ra sự cung chiêu.

Chỉ là nàng quên mất về mặt thống khổ của hắn, ánh mắt lạnh lùng, thô bạo, bị Kim Lang không chế sự lương thiện.

Kim Minh... Nàng nắm chặt váy, từ từ nhắm mắt lại, sự đau đớn từ trong ngực tràn ra.

“Ngươi làm sao vậy?” Kim Huy giống như có điều suy nghĩ, nhìn về mặt thống khổ của Liễu Nha.

“Không có, chẳng qua là lòng ta... đau!” Liễu Nha chỉ vào trái tim mình, sợ hãi không dám mở mắt ra. Có cách nào để Kim Minh cùng Kim Nhật cùng tồn tại hay không? Trong lòng Liễu Nha có ý tưởng kỳ quái, nàng ngẩn ra, cười cười.

Kim Minh, Kim Nhật, rõ ràng là hai người khác nhau, làm sao hai người có thể nhập lại làm một? Nàng đúng là suy nghĩ vọng tưởng rồi!

Đột nhiên nàng nhớ tới tấm da dê mà Mặc Trạc đưa cho nàng, nói không chừng trên đó có ghi lại biện pháp! Nàng tròn mắt, ánh mắt đầy hy vọng, bước nhanh ra ngoài.

“Ngươi muốn đi đâu?” Kim Huy kinh ngạc, vội vàng đuổi theo.

“Cẩn mạo... nóng, tóm lại ta muốn về phòng nghỉ ngơi!” Liễu Nha vội vàng mở miệng, thậm chí chạy như bay, nàng nhất định, nhất định phải tìm được biện pháp để Kim Minh, Kim Nhật cùng tồn tại.

Hai chân mềm nhũn, trước mắt mờ hồ, trước khi hôn mê, nàng trông thấy khuôn mặt tuyệt mỹ, lạnh lùng như băng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Yêu nghiệt

Bên trong Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt tâm phiền ý loạn ngồi đánh đàn, khúc nhạc không ra giai điệu làm cho các cung nữ phải chịu khổ.

“Được rồi!” Tiên Vu tiến lên, đề hai bàn tay cô gái, đưa mắt nhìn nàng ta: “Chúng ta còn có cơ hội khác mà!”

“Cơ hội? Hôm qua chính là cơ hội tốt nhất, nhưng không nghĩ tới thủ vệ Thanh Huy viên lại canh giữ nghiêm ngặt như vậy, ngay cả Thái hậu cũng tự mình chờ ở bên ngoài!” Ngọc Triệt ảo não, dây đàn bị đứt, sợi dây sắc bén làm ngón tay nàng bị thương nhưng nàng vẫn không nhúc nhích.

Tiên Vu đau lòng kêu lên một tiếng, ngậm ngón tay cô gái vào miệng. Một lúc sau, hắn từ từ phun ra, lấy thuốc mỡ, khăn lụa, băng bó cẩn thận cho cô gái.

“Chẳng lẽ ngươi không thấy kỳ lạ sao? Tại sao phải kinh động tới Thái hậu, ngươi còn cho rằng Huyết chú đó là truyền thuyết hay sao?” Băng bó xong, đột nhiên hắn ngước mắt nhìn nàng.

Cô gái im lặng, chỉ nhìn chằm chằm về phía chân trời.

Huyết chú? Kim Lang? Chẳng lẽ nó thật sự tồn tại? Như vậy Kim Nhật đâu?

Bên trong hầm điện, dưới ánh nến, nam tử mặc bộ quần áo xanh đen, mái tóc vàng buộc sau gáy, dáng người cao ngất, kiêu ngạo như con chim ưng đơn độc, lại giống như một con sói hung ác, ánh mắt xanh đen hẹp dài, không chớp mắt nhìn cô gái đang hôn mê ở trên giường.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, màn che nhẹ nhàng lay động, không khí ẩm thấp quanh quẩn bên trong tấm điện, nam tử ngồi một lúc bèn đứng dậy, tự mình đóng cửa sổ lại cho cô gái.

“Hoàng thượng, thuốc đã chuẩn bị tốt!” Bên ngoài thiên điện có cung nữ đi vào, cung kính bưng một cái khay, trên đó có một bát thuốc đang bốc hơi nóng.

Nam tử quay đầu nhìn lại, lạnh lùng nhận lấy cái chén, đi lại phía cô gái đang nằm trên giường, bên trong con mắt hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy, làm cho ngũ quan của nam tử càng thêm quyến rũ mê người, cung nữ quỳ trên mặt đất nhìn đến ngây người, bưng khay, một chân quỳ dưới đất thật lâu không động dậy.

Một tia lạnh lùng xẹt qua ánh mắt nam tử, hần thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn về si mê của cung nữ, đột nhiên cười đến mê hoặc lòng người: “Trẫm có đẹp trai không?”

Cung nữ kinh ngạc nhìn nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, muốn dòi mắt, nhưng thân thể lại không nghe nài sai sử.

Nam tử từ từ đứng dậy, đặt chiếc trâm vào chén thuốc đặt trên khay trà, ánh mắt nhú lại, ngón tay ngoắc ngoắc cung nữ.

Cung nữ càng đỏ mặt hơn, không kìm được mà đưa người tiến lên phía trước, hai mắt nhìn thẳng vào nam tử.

Một giây kế tiếp, nam tử cười một nụ cười mê hoặc, bàn tay gầy gao nắm chặt cổ cung nữ, cung nữ chưa kịp giãy giụa chỉ nghe thấy rắc một tiếng, vang lên bên trong tấm điện.

Cô gái giống như chiếc lá bay trong gió rơi xuống, nam tử ním môi cười một tiếng, đôi mắt xanh đen thoáng qua một tia khát máu, dòi mắt, bưng bát thuốc trên bàn trà nhỏ, giống như không có chuyện gì, đỡ cô gái ngồi dậy.

Vào lúc bàn tay nam tử chạm vào cô gái, cả người hoàn toàn chấn động, ánh mắt khát máu lóe ra, giống như suy nghĩ điều gì, đưa mắt nhìn cung nữ chết đang nằm trên mặt đất, ánh mắt thoáng qua chút tự trách.

Hắn xoay người muốn gọi thị vệ nhưng không nghĩ cô gái nằm trên giường đột nhiên động dậy, thân thể nam nhân cứng đờ.

“Nước...” Liễu Nha tỉnh dậy, đầu có chút nóng, hỗn loạn, mờ mắt nhìn thấy Kim Minh đang ôm mình, mấp máy đôi môi khô nứt nẻ, nhỏ giọng.

Kim Minh giống như muốn che giấu điều gì, hắn xoay người che tầm mắt Liễu Nha, âm thanh phát ra một cách khó khăn: “Dậy uống thuốc đi!”

Giọng nói khàn khàn hấp dẫn, giống như giai điệu phát ra từ đàn. Liễu Nha gật đầu, nhìn vẻ dịu dàng của Kim Minh, trên mặt có chút nóng, cúi đầu uống thuốc, nhưng thuốc quá đắng, mới uống vài hớp đã đầy ra.

“Không uống nữa, thật là đắng!” Nàng lắc đầu một cái, đưa mắt nhìn Kim Minh, sự việc đêm qua để cho nàng hiểu rõ lòng mình, nên khi nhìn thấy Kim Minh nàng cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ.

“Uống chút nữa đi, hôm qua ngại vì ta mà bị cảm lạnh...” Kim Minh hiếm khi kiên nhẫn, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, giống như đang dỗ một đứa trẻ.

“Hôm qua?” Đôi mắt nàng mở to, nắm chặt cánh tay nam tử, sợ sệt nhìn hắn: “Ngươi biết được mọi chuyện sao?”

Nàng giống như hét lên.

“Ừ, ta biết, ta không nghĩ ngươi vì ta mà làm nhiều việc như vậy!” Kim Minh nhỏ giọng, nắm chặt bàn tay nàng.

“Ngươi biết chuyện gì?” Liễu Nha nhồm dậy, vội vàng nắm chặt áo Kim Minh, dùng hết sức lực làm cho mặt Kim Minh đỏ lên.

“Ngày hôm qua ngươi cùng Kim Huy đi tìm Kim Nhật, ngày hôm qua là ngày Kim Nhật biến hình, không biết vì sao ta lại ngủ mất...” Hắn bắt động thanh sắc mở bàn tay Liễu Nha, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, ánh mắt sắc bén nhìn vào thi thể cung nữ.

“Kim Huy nói với ngươi như vậy?” Liễu Nha kinh ngạc nhìn Kim Minh, lý do thật hay.

“Ừ!” Kim Minh gật đầu, đặt chén thuốc vào trong khay trà, thân thể chuyển động che khuất tầm nhìn của nàng.

Nam tử đột nhiên lại gần làm cho Liễu Nha không kịp thích ứng, nàng dựa vào giường, Kim Minh ngồi trên giường, cánh tay mập mờ đặt lên bả vai nàng, hô hấp dồn dập.

Trên mặt đất là một cô gái tự tay mình giết, nếu để cho nàng biết...Không biết từ khi nào hắn để ý tới cảm nhận của cô gái trong ngực.

“Ngươi...cách xa ta một chút...” Hơi thở nam tử thổi lên mặt, Liễu Nha mở miệng kêu lên.

Nam tử ngẩn ra, không có tâm tình đùa đùa cùng nàng, mà chỉ ôm chặt lấy nàng.

Liễu Nha cảm thấy thất vọng, nhưng thuốc vừa mới uống, giống như có tác dụng an thần, đầu mơ hồ, không để ý tới Kim Minh bên cạnh, mí mắt nặng

nề, một lúc liền tiến vào mộng đẹp.

Cảm thấy cô gái trong ngực đã ngủ say, Kim Minh lặng lẽ xuống giường, lạnh lùng phân phó thị vệ đem thi thể cung nữ lôi ra ngoài, sau đó buồn bã ngồi dưới ánh nến, lo lắng nhìn hai bàn tay của mình.

Tại sao hắn lại giết cung nữ đó, hắn không muốn nhưng có một loại sức mạnh không chế muốn hắn giết. Là cái gì? Rốt cuộc là cái gì? Hắn lẩm bẩm mở miệng, đưa mắt nhìn Liễu Nha đang ngủ say, ánh mắt lạnh lùng không hiểu vì sao nhanh chóng trở nên dịu dàng.

Không biết cửa bị gió thổi mở ra lúc nào, tấm điện ẩm ướt, Liễu Nha đã chặn nhất thời bị tỉnh.

Nàng từ từ mở mắt, ánh đèn bị tắt cả phòng đen tối, nàng sờ sờ bên cạnh, lạnh lạnh, không nhìn thấy Kim Minh, trong lòng trống rỗng, nàng ngồi dậy gọi a Hà, nhưng mãi không có người trả lời.

Nàng khoác áo, đốt nến lên, đi đóng cửa. Đã qua nửa đêm, Ngưng Hương cứ chìm trong bóng tối không có một bóng người, ngồi trên giường, định tiếp tục đi ngủ, lại nhớ tới cuốn da dê, con buồn ngủ không còn, lập tức tiến lên mở tủ quần áo, lấy cuốn da dê dưới đáy tủ, từ từ nghiền cứu.

Vô Nhai, Mặc Kỳ... ngón tay nhẹ nhàng chỉ trên cuốn da dê, giấc mộng đêm đó, dáng vẻ Vô Nhai rõ ràng là hợp thể của Kim Minh và Kim Nhật, mà nàng là Mặc Kỳ? Nàng lắc đầu một cái, chỉ là mộng mà thôi, nhất định là do nàng suy nghĩ quá nhiều. Nàng tiếp tục nhìn xuống dưới.

Cuốn thứ sáu – Yêu nghiệt

“Yêu nghiệt?” Liễu Nha ngẩn ra.

Kim Lang vương tám trăm năm trước, Săn lang tộc cùng Lang tộc kết thân, Kim Lang vương Kim Dục lập nên vương triều đầu tiên, sau khi lên ngôi liền tuyên bố tiêu diệt Săn Lang tộc, trong khoảng thời gian ngắn, cả thảo nguyên chìm trong gió tanh mưa máu, mấy ngày ngắn ngủi, Săn Lang tộc lui khỏi thảo nguyên, không để lại dấu vết, nhưng mà Kim Lang vương triều lại sống hòa bình cùng với đàn sói.

Khi ngôi sao dịch chuyển, vào lúc trăng tròn, tiếng sói cất lên, phi tử khóc ròng, tâm trí Liễu Nha bị câu nói này hấp dẫn, ngón tay trắng nõn di chuyển, ánh mắt nặng nề.

Cuốn da cừu nói, lần đầu tiên Kim Lang vương biến thân, đã giết chết mấy ngàn mạng sống của Săn Lang tộc, sau lần đó, mỗi đêm trăng tròn, Kim Lang biến thân, phải có máu của cô gái để không chế Kim Lang.

Máu của cô gái? Liễu Nha lẩm bẩm, rơi vào trầm tư, nói cách khác, nếu như hôm qua không phải nàng ở tam cung, đổi lại là cô gái khác, sẽ chết ngay tại chỗ?

Thân thể không nhịn được mà run rẩy, vội vàng nhìn xuống phía dưới cuốn sách, đột nhiên bóng dáng xuất hiện cướp đi cuốn da dê.

“Ngươi?” Liễu Nha ngược mắt, mắt đen tóc tím, chính là bộ dạng đêm qua của Kim Nhật.

“...” Từ khi biết Kim Minh và Kim Nhật là nhất thể, cho nên nàng không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, mỗi giật giật, chỉ biết nhìn cuốn da dê trên tay hắn: “Ngươi mau trả lại cho ta!”

“Đây là cái gì?” Chút nghịch ngợm hiện lên, hắn đưa mắt nhìn một cái, ánh mắt nghiêm trọng.

“Ai đưa cho ngươi cuốn sách này?” Hắn nhỏ giọng mở miệng, ẩn chứa sự tức giận ngút trời.

“Là một người bạn cũ!” Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu Kim Nhật vì sao tức giận.

“Bạn cũ?” Kim Nhật lạnh lùng mở miệng, giọng nói lạnh băng ngay cả Liễu Nha cũng phải giật mình, “Ngươi làm sao vậy?” Nàng đứng dậy, còn chưa đến gần hắn, hắn liền cầm cuốn da dê đặt trên ngọn nến, lập tức ánh lửa hồng hiện lên trong mắt Liễu Nha.

“Không thể!” Liễu Nha muốn nhào tới giật lại, Kim Nhật né tránh, cuốn da dê phút chốc hóa thành tro bụi.

“Ngươi...” Liễu Nha tức giận, không biết vì sao hắn lại làm như vậy, đang tức giận lại không nghĩ tới Kim Nhật chuyển mắt, ánh mắt đáng thương nói: “Nha Nha...” Hắn nhẹ giọng kêu lên, liền nhào vào ngực nàng, giống như con mèo nhỏ.

“...” Đột nhiên bị ôm, lời nói trách cứ không kịp bật ra khỏi cổ họng.

“Tại sao lại làm như vậy?” Một lúc sau, nàng nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, nhẹ nhàng hỏi.

Tại sao lại muốn thiêu hủy cuốn da dê của nàng, chẳng lẽ Kim Nhật cũng muốn Kim Minh biến mất?

“Nha Nha là của một mình ta, ta sẽ không cho phép kẻ nào giành với ta!” Kim Nhật từ trong ngực nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy dục vọng. Hắn nhìn nàng: “Nếu Kim Minh muốn dành Nha Nha với ta, ta sẽ để cho hắn vĩnh viễn không thể tỉnh lại!”

Rũ mắt, giọng nói ngoan độc, Liễu Nha giật mình, không biết từ khi nào Kim Nhật lương thiện cũng có lúc nói những lời độc ác như vậy.

“Ý của ngươi là mấy ngày trước Kim Minh ngủ mãi không tỉnh là bởi vì ngươi?” Liễu Nha kinh ngạc mở lời.

“Ừ, hần muốn xâm phạm ngươi, ta để cho hần mãi không thể tỉnh dậy!” Kim Nhật chu mỏ với vẻ không vui, nhỏ giọng nói.

Chỉ tại sức mạnh của hần không đủ để cho Kim Minh vĩnh viễn bất tỉnh mà thôi.

Ánh nền chiếu xuống, ánh mắt Kim Nhật linh động, hiện lên sự ám áp, vẫn làm nũng như cũ, nhưng không biết vì sao trong lòng Liễu Nha lạnh như băng, không giống như cũ.

“Nha Nha, ngươi nói gì được không?” Hần tiến lên, nhẹ nhàng nắm tay nàng, nháy mắt làm nũng, hai tròng mắt ngăm đen như dò xét nàng.

Giống như có một cỗ ma lực đánh vào người nàng, nàng mơ hồ gạt đầu, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu: “Được... a không!” Nàng xoay người, nắm chặt tay hần: “Hần là ca ca của ngươi, tại sao ngươi...”

“Hần không phải là ca ca của ta, ngươi không cần gạt ta, ta đều biết hết!” Kim Nhật không vui hất bàn tay nàng ra, nhìn ánh nền chớp chớp trả lời.

“Ngươi biết?” Liễu Nha ngẩn ra, hần biết được gì?

“Nha Nha, ta không phải là Kim Minh, ta là Tiểu Nhật, Kim Minh không biết đến sự tồn tại của ta nhưng ta biết sự tồn tại của hần, hần làm gì ta đều biết hết!” Hần cười nhẹ, “Ta chỉ không muốn tranh đoạt với hần mà thôi, nếu ta muốn, hần không phải là đối thủ của ta!”

Hần cười nhẹ nhàng như thế làm cho Liễu Nha cảm nhận được từng đợt lạnh lẽo.

“Ngươi... là tiểu Nhật mà, thì ra ngươi là...” Liễu Nha kinh ngạc không nói nên lời, không biết diễn tả sự khiếp sợ của mình như thế nào.

“Nha Nha!” Hần xoay người nhìn nàng, mở miệng nói: “Nha Nha là của ta, đây là chuyện mãi mãi không thay đổi! Giang sơn, mỹ nhân, thậm chí là ánh mặt trời ta có thể không cần nhưng Nha Nha ta không thể cho hần!”

Hần vừa nói vừa đứng lên mở cửa phòng, nhất thời một làn gió lạnh xen lẫn không khí ẩm ướt lọt vào tầm cung.

“Nha Nha, ta cho ngươi xem một Kim Minh chân thật, ngươi thấy được nó, còn muốn ở cùng hần sao?” Hần nhẹ giọng, đưa tay chỉ ra ngoài cửa.

“Cái gì?” Liễu Nha không hiểu, tiến lên, mới nhìn một cái không nhịn được mà nôn ọe một trận.

Là a Hà, sắc mặt tái nhợt giống như một con búp bê bị vỡ tan, khóe môi còn có một chút máu, trên cổ có dấu tay rõ ràng, là bị bóp chết.

(Đây là lý do mà sau này tên của nô tỳ hầu hạ Nha Nha khác, vì a Hà đã chết, người khác đến thế, có bạn đã thắc mắc sao tên nô tỳ của Nha Nha lại bị đổi)

“Đây là do Kim Minh làm” Kim Nhật xoay người tiến lại vỗ lưng Liễu Nha đang không ngừng nôn ọe.

“Không, không phải như vậy!” Liễu Nha lắc đầu, không tin.

“Là hần!” Kim Nhật nhắc lại lần nữa.

“Không... không phải như vậy!” Nhìn lại a Hà, nàng nắm chặt cửa, những đốt ngón tay trắng bệch, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp không còn một tia huyết sắc, trong nháy mắt, nước mắt ngưng tụ nơi hốc mắt, suýt chút nữa rơi xuống.

Kim Nhật xoay người, đôi mắt đen nháy như ánh sao ban đêm, lóe ra thần thái khác thường, hần từ từ giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không do dự cúi đầu, môi mỏng hung hăng che miệng nàng mang theo theo hơi thở đàn hương trong miệng.

“Nha Nha, ngươi là của ta!” Hần nhấn mạnh, hôn sâu, đôi môi nóng bỏng chạm vào môi nàng đang lạnh như băng.

Hần muốn để cho nàng vĩnh viễn nhớ được, nàng là của hần, hần muốn nàng đều tràn ngập hơi thở của hần.

Đột nhiên hần ôm nàng, hôn, từ từ đi về phía giường, không đợi nàng cự tuyệt, thân thể nàng đã nằm trên giường, thân thể to lớn của hần áp xuống, vây quanh nàng, trong tầm cung đều tràn ngập hơi thở của hần, nóng rực.

“Không...” Liễu Nha nhỏ giọng, không thể phân biệt được cảm xúc, nàng không biết phải làm gì, không biết Kim Nhật đang làm gì, nàng nghĩ nàng không nên tiếp tục.

“Nha Nha...” Tên của nàng bật ra từ đôi môi đỏ mọng của hần mở ra, không khí mập mờ, nàng mơ mơ màng màng, để cho cánh tay nam tử ôm eo nàng.

Hôm nay nàng chỉ mặc một cái áo lót, khoác thêm một tầng áo khoác mỏng, áo bên hông bị gạt ra... nàng lắc đầu một cái, tránh thoát nụ hôn của nam tử, từ trong đáy lòng muốn cự tuyệt.

Bàn tay nam tử dừng lại bên hông của nàng, con mắt thâm trầm, lộ ra ánh sáng thần bí, áp bức.

Liễu Nha nhìn hấn, đột nhiên có cảm giác xa lạ, giống như hấn không phải là Kim Nhật mà nàng quen biết.

“Ngươi buông ta ra!” Liễu Nha giãy giụa, giận dữ: “Ta không thích ngươi như vậy!”

Nam tử sững sốt, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đầy tức giận của cô gái, im lặng không lên tiếng, như đang suy nghĩ.

Bốn phía lâm vào tình trạng yên tĩnh, Liễu Nha nhìn ánh mắt quý dị của hấn, giọng nói mềm nhũn: “Trước khi ta xác định có thích ngươi hay không, ta không muốn...”

Lời nói của Liễu Nha khiến cho ánh mắt của nam tử chợt lóe, ánh mắt thoáng qua chút bi thương, ôm lấy nàng, nhẹ giọng: “Ta sợ không kịp nữa, không kịp chờ ngươi làm rõ tâm tư của mình, ngươi đã bị... Trừ khi ngươi đáp ứng ta một điều kiện!” Hấn buông Liễu Nha, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

“Điều kiện gì?”

“Cái này là một trăm ngày say, ngươi đặt trong thức ăn của hấn, chỉ cần hấn ăn, sẽ ngủ mê man một trăm ngày, như vậy hấn sẽ không thể giết hại sinh linh. Đến tối ta sẽ tự tỉnh lại!” Kim Nhật nói xong, đặt một viên thuốc vào trong tay nàng.

“...” Liễu Nha ngẩn ra, trăm ngày say? Kim Nhật là Kim Lang, tại sao lại muốn giết Kim Minh.

Nàng thật sự rất hiếu kỳ!

“Ta chỉ có năng lực khống chế hấn một hai ngày mà thôi, hấn sẽ nghi ngờ, sẽ phản công, chỉ có cái này, hấn sẽ hoàn toàn hôn mê!” Hấn chớp mắt, đôi mắt đen trắng rõ ràng, đáng yêu vô cùng, nhanh chóng che mắt về lạnh lùng quý quyết trong mắt.

Liễu Nha do dự cầm lấy, “Chỉ khi hấn ngủ ngươi mới có thể ra ngoài hay sao?”

“Ừ, cho nên Nha Nha, ngươi phải giúp ta, sự tồn tại của ngươi là sự tồn tại của ta!” Hấn cúi người, nhẹ giọng nói.

Sự sợ hãi từ trong lòng dâng lên, Liễu Nha nhìn nam tử xa lạ này, từ từ gật đầu một cái.

“Là Nha Nha tốt nhất!” Hấn vui vẻ, ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của nàng.

Nụ hôn vừa rơi xuống, mang theo đôi môi nóng rực, nhưng lòng nàng lại lạnh băng.

Thi thể a Hà bị thị vệ mang đi, Tiền Dung kim nén bi thương, núp ở trong góc, hai vai rung rung.

“Ngươi muốn khóc thì khóc đi!” Khuôn mặt tái nhợt của nàng ngồi trên giường nhỏ, nhẹ giọng nói.

Một lúc sau, tiếng nước nở vang lên từ miệng cô gái, hai vai rung lên, cắn chặt môi.

“Khóc đủ rồi thì coi như không có chuyện gì xảy ra!” Liễu Nha nhìn nàng, thờ phào một cái.

“Nương nương, Tiền Dung sợ... Tội qua a Hà còn tốt, nói là đi mang thuốc cho ngài, rồi sẽ dạy cho nô tỳ thủ yếu ương, nhưng sáng sớm tỉnh dậy, nàng đã chết... Nương nương, người nói Ngưng Hương cư có phải bị nguyên rủa hay không, nô tỳ nghe nói, những chủ tử sống ở đây đều không quá ba tháng. Thái tử phi nương nương, đến cả Thái hậu nương nương ở nơi này nửa tháng cũng thiếu chút nữa... Kana và Mina mặc dù không chết nhưng cũng mất nửa cái mạng, hiện tại a Hà chết, ngài có phải hay không...” Tiền Dung vừa nói, cả người run rẩy.

“Ngươi nói mê sảng cái gì vậy, cẩn thận họa từ miệng mà ra!” Liễu Nha còn không mở miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, nàng ngược mắt nhìn, là Ngư ma ma của Lưu ly cung, mang theo hai cung nữ đi tới.

“Tiền Dung, ngươi đi ra đi, phạt ngươi một tháng không cho phép ra khỏi đây, nương nương sẽ do Nguyệt Mi, Nguyệt Hà hầu hạ!” Ngư ma ma lớn tiếng, giống như chủ tử của Ngưng Hương cư.

“Vâng, vâng!” Tiền Dung bị nàng quát, lau sạch nước mắt đứng dậy, nàng như vậy càng làm cho Liễu Nha không vui.

“Ngư ma ma, đây là tâm cung của ta!” Tiền dung ở trong phòng kín cứu nàng, nàng không thể để cho người khác khi dễ người của nàng như vậy.

“Nương nương trở về đi, đây là ý chỉ của Thái hậu, nghe nói thiếp thân tỳ nữ bệnh nặng mà chết, sợ một mình Tiền Dung không phục vụ tốt cho ngài, đặc biệt phân phó hai nô tỳ thông minh tới hầu hạ, nương nương đừng giận!” Nàng nói xong, để cho Nguyệt Mi, Nguyệt Hà tiến lên hành lễ.

“Nguyệt Mi, Nguyệt Hà tham kiến nương nương!” Hai người quỳ trên mặt đất, mặt mày nhìn thấy đã biết thông minh, Liễu Nha suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, coi như đồng ý.

“Nương nương nghỉ ngơi cho tốt, đây là linh chi nàng năm của nước lã giềng tiến cống, dùng để bồi bổ thân thể. Nô tỳ không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, nô tỳ cáo lui!” Ngư ma ma vừa nói, hung hăng nhìn Tiền Dung một cái, cung kính hành lễ.

“Thay ta cảm ơn Thái hậu!” Liễu Nha nhìn linh chi nàng năm, biết rõ Thái hậu đang lấy lòng nàng, nhưng vì sao như vậy? Chẳng lẽ liên quan đến chuyện

đêm đó sao?

Nàng đưa mắt nhìn hai cung nữ đang quỳ trên mặt đất, phát tay ý bảo hai người đứng lên, sau đó ngồi trên giường đợi Kim Minh, nhưng đợi một ngày, không biết vì sao Kim Minh không chịu xuất hiện.

Đuẩn Thiên cung, Kim Minh hít mắt tựa vào Long ý, hai tay xoa xoa đầy bất an.

“Mạc Thương...” Hân nhẹ giọng gọi, một thị vệ trẻ tuổi tiến lên, cung kính mở miệng: “Hoàng thượng ngài quên rồi sao, Mạc tướng quân đang trông coi Thiên điện, nơi này là tiểu nhân trông coi, tiểu nhân gọi là Mạc Tang!”

“Mạc Tang?” Kim Minh ngẩn ra, giống như bưng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy, Mạc Thương đã bị hân điều đến Thiên điện, Mạc Tang cũng là từ tổ chức phái đến.

“Hoàng thượng có phân phó gì không?” Mạc Tang cung kính mở miệng.

“Không có...” Kim Minh nhẹ nhàng phát tay, mệt mỏi xoa xoa trán. Không biết vì sao, gần đây hân luôn tức giận, nhưng mà hân sợ khi mình ngủ đi vĩnh viễn sẽ không tỉnh dậy.

Hân cười giễu, không biết suy nghĩ đó từ đâu mà đến.

Hân đứng trước cửa sổ, nơi này rõ ràng là nóc Ngưng Hương cư, hân rất hy vọng đi gặp Liễu Nha một cái, nhưng hân biết hân không thể. Tới qua tên thị vệ kia thật đáng chết, hân đã ra lệnh dẫn thi thể a Hà đi, nhưng không nghĩ thi thể đó lại xuất hiện ở Ngưng Hương cư, nếu như đề nàng biết được... Hân không dám nghĩ tới, nhớ lại khi giết a Hà, giống như trong nháy mắt, trong đầu hân trống rỗng.

Tại sao? Hân nhẹ nhàng day day trán.

Màn đêm buông xuống, Liễu Nha đứng trước cửa Ngưng Hương cư. Nàng muốn hỏi Kim Minh, tại sao lại giết a Hà, rốt cuộc a Hà đã làm sai điều gì, nhưng nàng đã đợi không một ngày.

“Nương nương, nhanh vào phòng, cẩn thận lại cảm lạnh!” Nguyệt Mi ân cần phủ thêm áo choàng.

“Không sao, chỉ là quá buồn bực, ta sẽ vào sau!” Liễu Nha nhẹ giọng mở miệng, cảm ơn ý tốt của nàng ta, một mình cầm đèn lồng đi dạo quanh hồ hình thoi, mặt hồ yên tĩnh, gió chợt thổi qua, làn sóng lăn tăn, cùng với tâm trạng của Liễu Nha có chút tương phản.

Hiện tại không có cuốn da dê, nàng không biết đi đâu tìm Mặc Trạc, muốn tìm kiếm biện pháp để cả Kim Minh cùng Kim Nhật cùng tồn tại... Trong đầu hiện lên hình ảnh mười bức tranh, Liễu Nha đứng lên, vội vàng chạy đi, nếu có thể hiểu được ý nghĩa của mười bức họa, liền coi được nguyên rủa ngàn năm nay.

Không biết có phải Kim Minh đã hủy bỏ lệnh giam lỏng đối với nàng hay không, một đường chạy ra khỏi Ngưng Hương cư không có ai ngăn cản, đi tới phòng tối, tiểu thái giám trong giữ cửa vừa thấy hình thù Loan Phụng liền biết là nương nương trong cung, không dám ngăn cản, tiến lên cung kính hỏi: “Không biết đã muộn như thế này nương nương tới đây làm gì, có cần tiểu nhân dẫn đường hay không?”

Liễu Nha lắc đầu một cái, cảm ơn ý tốt của Tiểu thái giám, theo trí nhớ đi thẳng, qua mấy tòa viện nhỏ, liền đến hậu viện.

Càng về đêm, khí trời mấy ngày nay không tốt lắm, nặng nề như muốn mưa to.

Trong phòng tối đen như mực, không giống như có người ở, nhưng Liễu Nha vẫn lễ phép gõ cửa.

Tiếng gõ cửa cách cách vang lên trong màn đêm, làm cho người ta có chút sợ hãi.

“Không trả lời ta liền vào nhé!” Liễu Nha vừa nói vừa từ từ đẩy cửa phòng, vừa bước vào đã ngửi phải mùi hôi tanh, để cho nàng không nhận được mà che mũi.

Trong phòng tối đen, nàng để đèn lồng trước cửa, miễn cưỡng nhìn rõ bài trí bên trong, hình như không có ai ở qua.

Nàng nhẹ nhàng đóng cửa, hơi do dự nhìn chiếc giường nhỏ, dù đã đồng ý với Mặc Trạc không đi vào phòng tối, nhưng vì mười bức họa, nàng cắn răng tiến lên vén rèm trên giường.

Không ngờ, ván giường không thể mở, nhẹ nhàng gõ một cái, vang lên âm thanh bộp bộp.

Không lẽ nàng tìm sai phòng? Liễu Nha nghi hoặc chuyển mắt, bên ngoài cửa phòng thoáng qua một bóng trắng quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Khu rừng hắc ám

Liễu Nha ngẩn ra, trực giác muốn đuổi theo, nhưng khi nàng ý thức được nơi xa lạ, đến khi đuổi theo bóng trắng đến chỗ sâu nhất trong rừng, nhánh cây rậm rạp che kín ánh trăng trên bầu trời, gió thỉnh thoảng thổi qua, xào xạc, phảng phất giống như tiếng khóc thảm thiết.

Nhất thời rừng mình, nàng giật nhẹ áo choàng, che kín thân thể, neho mắt, nhìn bóng trắng trôi lơ lửng lúc gần lúc xa.

“Ai? Mau ra đây, không cần giả thần giả quỷ với ta!” Lá gan Liễu Nha lớn lên, dư âm ở trong vòng cây vọng lại.

Lúc đầu là yên tĩnh, dần dần có tiếng hát từ xa vọng lại, xa xa, sương mù dày đặc bao phủ cả rừng cây, vây kín nàng.

Liễu Nha chống vào một cây khô, lắng nghe bài hát, mới phát hiện một đoạn thơ, “Đào lý xuất thâm tình, hoa điểm kinh thượng xuân. Nhất quý phục nhất tiện, quan thiên khởi do thân. Thế nhân câu mục kiến, hàm tửu tiểu đan kinh. Tha nhật hồng nhan hiện, nguyệt hàn yên minh cô sơn diêu”.

Đột nhiên, sau gáy bị đánh một cái, đôi mắt nhắm lại, thân thể từ từ ngã xuống.

Phía sau cây cỏ thụ, bóng dáng màu trắng cười một nụ cười quỷ dị, hai mắt đỏ phát ra ánh sáng kinh người.

Khi tỉnh lại, trước mắt là khuôn mặt Kim Minh buồn bã. Liễu Nha dịch cổ, sau gáy chột đau, đồng thời nghiêng đầu nhìn thấy Thái hậu cũng đang ở đây, khuôn mặt bà nghiêm túc ngồi ngay ngắn trên Long ý, nhìn thấy Liễu Nha tỉnh lại, ánh mắt hiện qua một chút gợn sóng.

“Nếu đã tỉnh lại tức là không có gì đáng ngại, Minh nhi, ngươi cũng đi nghỉ đi!” Thái hậu đứng dậy, khoe môi mím chặt, có chút không vui.

Liễu Nha nháy mắt, không hiểu vì sao Thái hậu lại tức giận, nàng bị người ta tập kích, cũng không xin Thái hậu đến thăm nàng, hiện đến thăm cũng bày ra vẻ không tình nguyện.

“Vâng, mẫu hậu, người cũng đã đợi hai ngày một đêm, hài nhi đưa mẫu hậu về cung!” Kim Minh đứng dậy, bộ dạng phục tùng, không thể hiện biểu cảm gì.

Hai ngày một đêm? Liễu Nha ngẩn ra, không thể nào, thân thể nàng lúc nào cũng kém như vậy! “Cảm ơn Thái hậu, ta không biết...” Liễu Nha lúng túng mở miệng, không biết nói lời cảm tạ như thế nào.

Thái hậu không trả lời, chỉ cau mày, “Minh nhi, dù sao nàng cũng là gái thanh lâu, không hiểu quy củ trong cung, nhờ Lưu Thái phó dạy nàng quy củ, để tránh xảy ra lỗi, lại gây ra chuyện!”

Giọng nói lạnh lùng, cảm giác bức bách đánh úp về phía nàng, nàng nhìn Thái hậu đầy nghi ngờ, nhìn sang Kim Minh, chỉ có Nguyệt Mi bên cạnh lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói chuyện.

“Vâng!” Về mặt Kim Minh cũng lạnh lùng như vậy.

Rốt cuộc Thái hậu cũng hài lòng đứng dậy, để cho Ngự mã mã đỡ ra khỏi Ngưng Hương cung, vạt áo màu tím quét một vòng cung bên nhon, bóng lưng gầy yếu có chút cô đơn.

Liễu Nha ngơ ngác nhìn bóng lưng Thái hậu, không hiểu vì sao lại trông chừng cho đến khi mình tỉnh dậy, chẳng lẽ vì mình là cứu tinh cứu Kim Lang vương, không thể có việc gì không may hay sao?

“Tại sao ngươi lại tới khu rừng hắc ám?” Đợi Thái hậu ra khỏi Ngưng Hương cung, đột nhiên Kim Minh quay đầu nhìn lại, ánh mắt xanh đen lạnh lùng, toát ra vẻ không vui, không có chút tình cảm nào, nhẹ giọng mở miệng.

“Khu rừng hắc ám?” Liễu Nha ngẩn ra, lắc đầu không hiểu.

“Mặt thất trong rừng cây!” Ánh mắt nam tử lạnh lùng nhìn nàng, một chút dịu dàng cũng không có.

“Nơi đó là khu rừng hắc ám? Không trách được vào đó cái gì cũng không thấy!” Liễu Nha lẩm bẩm mở miệng.

“Đáng chết!” Rốt cuộc nam tử không nhịn được nữa, nguyên rủa một tiếng, hần tiến lên, kéo cánh tay Liễu Nha, kéo nàng vào ngực: “Rốt cuộc ngươi có biết đó là đâu không? Đó là nơi cấm kỵ của Hoàng cung, đi vào khu rừng hắc ám không một ai có thể sống sót ra ngoài! Mặc Thanh Thanh, ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?” Đột nhiên hần bộc phát, bàn tay nắm lấy tay nàng có chút đau, cảm nhận sự đau đớn, Liễu Nha lo lắng nhìn hần, ánh mắt hần đột nhiên u ám, xẹt qua một tia sợ hãi.

Hần đang sợ, sợ cái gì đây? Liễu Nha kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hần, đau đớn trên cánh tay từ từ chết lặng.

“Mặc Thanh Thanh, không cần làm ta lại lo lắng, không cần, ta đã mất Vân nhi, giờ không muốn lại mất ngươi lần nữa!” Hần ôm nàng vào trong ngực, ôm chặt, dùng sức như vậy, như muốn bóp nát xương nàng, giống như có một sự ấm áp len lỏi vào trong trái tim nàng.

Vân nhi...Ở trong lòng hấn, địa vị của nàng và Thượng Quan Vân Ngê đều như nhau sao? Liễu Nha nghe lời hấn nói, không biết nên vui, nên cười hay là...

Trong lòng vừa chua vừa chát, cảm giác không nói nên lời.

Sau khi bình tĩnh lại, Liễu Nha nằm trên giường, cùng với Kim Minh, thời gian trôi qua có chút mập mờ.

“Minh, ta muốn biết chuyện xưa về khu rừng hắc ám!” Nàng đưa mắt nhìn hấn, lại thấy đôi mắt hấn đầy mệt mỏi, là vì trông chừng nàng hai ngày một đêm.

“Ừ!” Hấn nhàn nhạt trả lời, lật người, khoác tay lên người nàng, trong lòng Liễu Nha vừa động, bởi vì sự đụng chạm của hấn mà căng thẳng, nhưng nàng không né tránh, để mặc cho bàn tay của hấn đặt trên ngực nàng.

Trong lòng như có cái gì đó tan chảy, nàng nắm chặt bàn tay nam tử, cũng hấn đan xen mười ngón tay vào nhau.

Bàn tay ấm áp làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, nàng nhắm hai mắt, ra lệnh cho mình cái gì cũng không được nghĩ.

Cho dù là âm mưu gì, cho dù là Kim Minh, Kim Nhật, giờ phút này, nàng chỉ đơn thuần cảm nhận thời khắc này là được.

Như vậy là tốt rồi.

Ánh trăng chiếu qua ngọn cây, thỉnh thoảng những đợt gió nhẹ nhàng thổi qua, như một giai điệu, làm cho nàng cảm thấy buồn ngủ.

“Nha Nha!” Bên tai bất thình lình vang lên giọng nói tức giận, nàng mở mắt, không biết từ khi nào, Kim Minh bên cạnh đã sớm biến thành Kim Nhật, hấn không vui chu chu miệng, hai tròng mắt ngăm đen như đầm sâu, thâm trầm nhìn mười ngón tay giao nhau, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn, cùng ngón tay cứng cỏi màu mật ong của nam tử nắm cùng một chỗ, hài hòa như vậy, tình cảm như vậy.

“Ta...!” Liễu Nha thu hồi bàn tay của mình, rõ ràng là cùng một thân thể, rõ ràng Kim Nhật là Kim Minh, như khi đối mặt với ánh mắt u oán của Kim Nhật, Liễu Nha vẫn không thể đối xử với hấn như Kim Minh.

Kim Nhật nhướng mắt, hiển nhiên hành động thu tay về của nàng lần nữa làm tổn thương hấn, hấn cắn răng, ngồi dậy, ánh mắt âm trầm: “Ngươi nói đi, có phải ngươi thích Kim Minh hay không?”

Nói xong, ánh mắt buồn bã nhìn nàng, không chịu dời mắt chỗ khác.

“Ta...” Liễu Nha do dự, vừa định đứng dậy, đột nhiên bị nam tử áp đảo trên giường, đôi mắt u oán, không hiểu rõ, oán hận, thậm chí có chút ghen tỵ, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Nha.

“Ngươi nói, nói đi, rốt cuộc có phải hay không?” Hấn giống như nghiêng răng, vẻ mặt đơn thuần vùng tả ác biến ảo không ngừng.

“Tiểu Nhật nhi, ngươi làm sao vậy?” Liễu Nha lo sợ, nàng muốn giãy giụa ngồi dậy, nhưng Kim Nhật lại kiểm chế nàng chặt hơn. Không còn cách nào, muốn đưa chân đưa lên trước người, đá hấn xuống, lại không nghĩ tới, hấn chợt dựa đầu vào bên tai nàng: “Ta không phải là Kim Minh, chiều nay của nàng đối với ta cũng vô dụng, Nha Nha, ta thật sự rất thích nàng, nàng có thích ta một chút nào hay không?” Lời nói của hấn phảng phất như một lời cầu xin, loại bá đạo không một chút phân bác, để cho nàng không biết nghe theo ai.

“Tiểu Nhật nhi, ngươi bình tĩnh một chút, ta...” Liễu Nha chỉ có thể gọi tên hấn, hy vọng hấn có thể bình tĩnh một chút, nhưng đôi môi nam tử roi xuống, đầu tiên là trán, mắt, mũi, cuối cùng là môi, nụ hôn mang theo sự tàn phá, đoạt lấy, còn mang theo một tia lâm nhục, như không có cách nào phát tiết sự thống khổ.

Trong đầu nàng loạn thành một đoàn, ý nghĩ đầu tiên là nhanh chóng đẩy hấn ra, nhưng mà môi lưỡi dây dưa, mang theo sự rung động để cho nàng cảm thấy không thể phản kháng, mê man...

(Đôi xung hô theo hoàn cảnh nhé mn)

Không biết là do ảo giác hay không, giống như nàng có thể nghe thấy âm thanh nước nở của hấn, nhàn nhạt, nụ hôn của hấn từ từ roi xuống.

Sự nước nở trong nháy mắt dừng lại, tròng mắt màu đen trở nên thâm trầm, màu máu, Kim Nhật từ từ đứng dậy, thu hồi ánh mắt.

“Buông nàng ra!” Tiên Vu lạnh lùng mở miệng, hấn kiểm trong tay đánh về phía trước, lạnh lùng chỉ vào cổ họng Kim Nhật, duệ kiếm trong tay dưới ánh nến phát ra sự lạnh lẽo tột cùng.

“Không, không cần tổn thương hấn!” Liễu Nha vội vàng mở miệng, chỉ sợ Tiên Vu trở tay làm Kim Nhật bị thương.

Kim Nhật ngẩn ra, tròng mắt màu đen xẹt qua sự thống khổ, hấn ủy khuất bấu môi, đưa mắt nhìn về phía nàng: “Nha Nha...”

Một tiếng gọi nhẹ khiến cho Liễu Nha như nhìn thấy được đám hoa quế dưới tàng cây, nam tử đứng đó, hàng lông mi dài, giống như những giọt nước mắt thoát ra khỏi chiếc quạt, hấn so với hoa còn đẹp hơn, hấn như muốn nói cho nàng biết nàng là người bạn duy nhất của hấn, lần đầu tiên gặp mặt, hấn không che dấu tình cảm của mình, hấn nói thích nàng. Ánh mắt hấn xinh đẹp như vậy, giống như chỉ cần nhẹ nhàng chớp mắt một cái, như hàng ngàn ngôi

sao tỏa sáng, nhẹ nhàng cười một tiếng, khắp nơi đều muốn nở hoa.

Nhưng mà hôm nay, nàng lại thấy được ánh mắt thống khổ, tức giận, còn có sát ý.

“Tiên Vu, nơi này không có chuyện của ngươi... Cảm ơn ngươi, ngươi mau đi đi, đây là hậu cung!” Liễu Nha ngồi dậy, nhẹ giọng nhìn Tiên Vu cáit lời.

“Nhưng mà...” Tiên Vu ngẩn ra, không yên lòng nhìn Kim Nhật.

“Yên tâm, hần sẽ không tổn thương ta, cảm ơn ngươi, ngươi đi nhanh đi!” Liễu Nha vội vàng thúc giục hần.

Tiên Vu không cam lòng nhìn Kim Nhật đang bày ra vẻ mặt tùy khuất, buồn bực hừ một tiếng, lưu loát đặt kiếm vào vỏ, “Có chuyện gì thì la lên một tiếng, ta sẽ đến cứu ngươi!” Hần nhìn vào Kim Nhật, nói nhỏ. “Tiêu tử ngươi tốt nhất nên thành thật một chút, nếu để ta biết ngươi còn vọng tưởng muốn khi dễ Thanh Thanh, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Kim Nhật dời mắt, lạnh lùng dò xét hần, hai tròng mắt hiện lên vẻ khát máu cùng tàn nhẫn.

Sự tàn nhẫn trong ánh mắt làm cho Tiên Vu ngẩn ra, hần nháy nháy mắt, có chút không tin được, đưa mắt nhìn lại, Kim Nhật đã sớm khôi phục bộ dáng ngoan ngoãn, buồn bã cúi đầu, khỏe môi đáng thương rũ xuống, cọ cọ trên người nàng.

Hần bắt an nhìn Liễu Nha, từ từ xoay người, thanh ảnh thon dài trong nháy mắt không còn bóng dáng, chỉ lưu lại một mùi thơm trong không khí.

Liễu Nha biết, đó là mùi huân hương đặc trưng trên người Tiên Vu.

Kim Nhật ngạc nhiên nhìn bóng dáng đã biến mất của Tiên Vu, lúc sau quay người, đáng thương lôi kéo cánh tay Liễu Nha: “Nha Nha, không cần bỏ lại ta được không?” Hần nói xong hừ một cái, lồm ngồm bỏ dậy, lại cọ trong ngực nàng.

Ban đầu có chút sợ hãi, lại thấy cái mũi của hần đồ bưng, không đành lòng, coi như hần không hiểu chuyện, phạm phải sai lầm mà thôi, vì vậy nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hần: “Ngao, không có việc gì, như thế nào ta cũng không bỏ lại ngươi, có lẽ ta sẽ tìm ra cách để các ngươi cùng tồn tại!” Nàng nhỏ giọng, Kim Nhật ở trong ngực nàng ngẩn ra, chợt ngẩng đầu lên: “Ngươi thích Kim Minh phải không? Cho dù trên tay hần nhuộm đầy máu tươi, cho dù hần giết chết cung nữ của ngươi, ngươi vẫn thích một người đáng sợ như vậy?”

Bên trong ánh mắt có chút tổn thương.

Liễu Nha ngẩn ra, không biết phải mở miệng như thế nào, hần đã từng nói với nàng, muốn nàng tin tưởng Kim Minh, hiện tại nàng lựa chọn tin tưởng Kim Minh thì hần lại bắt đầu tố cáo tội trạng của Kim Minh.

“Ta...” Nàng lắc đầu, cảm thấy hồ đồ.

“Nha Nha, nàng phải tin tưởng ta, ta mới thật sự là Kim Lang vương, ta là Tiểu Nhật, sống trong bóng tối hai mươi tám năm, hai mươi tám năm qua ta chưa bao giờ muốn giành thứ gì của Kim Minh, nhưng nàng thì không giống như vậy, sự tồn tại của nàng là sự tồn tại của ra, cho nên, nàng là của ta, Nha Nha là của ta, hoàn toàn thuộc về một mình ta, nàng đã từng nói nàng tin trong người Kim Minh còn tồn tại một người khác...” Hần nâng mặt Liễu Nha, nhẹ nhàng chạm vào mi mắt của nàng, ngốc nghếch cười: “Không sai, trong người hần còn tồn tại một người, chính là ta, Nha Nha, là ta! Nàng không biết, khi ta biết chuyện này từ chỗ Kim Huy trong lòng ta vui vẻ như thế nào, nhưng chỉ có nàng là người duy nhất có thể nhìn ra bên ngoài sự thô bạo của Kim Minh, Nha Nha, hiện tại nàng đã biết, sự tồn tại của nàng là vì ta đó!”

Liễu Nha ngẩn ra, lắc đầu.

Kim Nhật than nhẹ một tiếng, mở miệng: “Kim Minh là do Kim Lang xâm nhập, tim của hần màu đen, máu lạnh, hần không biết yêu mà chỉ có hận, hận đến tận xương tủy, ta nhớ hần từng ba lần bảy lượt muốn giết nàng, là ta liều mạng ngăn hần lại, nếu không có sự tồn tại của ra, có lẽ nàng đã sớm chết dưới tay hần, giống như a Hà vậy!”

Giọng nói lạnh lùng khiến cho nàng chắc lưỡi hít vào một hơi. Liễu Nha lẽ lưỡi, hiểu ý tứ trong lời nói của Kim Nhật, Kim Minh là người không có nhân tính, nàng thích người dịu dàng tốt bụng nhưng đó cũng là do Kim Nhật tạo ra mà thôi... Nàng nhắm mắt lại, không muốn tin vào sự thật này.

Chẳng lẽ trái tim của Kim Minh là màu đen sao?

“Ngươi có biết Thượng Quan Vân Ngê không?” Liễu Nha mở mắt giống như người chết chìm bắt được sợi dây cứu mạng cuối cùng, ánh mắt ngưng trọng nhìn Kim Nhật.

Kim Nhật cau mày, “Biết, là Minh Thái tử phi!”

“Ngươi cũng thích nàng?” Liễu Nha mở miệng dò xét.

“Không!” Kim Nhật cự tuyệt không cần suy nghĩ, “Ta chỉ thích một mình Nha Nha mà thôi!”

Hần quả quyết trả lời, ánh mắt nóng bỏng nhìn vào nàng.

Liễu Nha cắn môi, bên trong ánh mắt thoáng qua sự mừng rỡ. Nếu Kim Nhật không thích Vân phi, như vậy tình yêu của Kim Minh dành cho Vân phi có

tồn tại hay không? Nếu một người biết yêu thì trái tim của hần sao có thể nói là màu đen, máu lạnh?

Kim Nhật không biết nàng nghĩ gì, cho rằng nàng đã nghĩ thông suốt nhưng không biết nàng đang suy tính cái gì.

Hần muốn tiến lên lại bị Liễu Nha cự tuyệt, “Ngươi để cho ta nghĩ!”

Kim Nhật ngẩn ra, ánh mắt xẹt qua sự bi thương, một tia bất đắc dĩ, “Nàng bảo trọng, ta sẽ trở lại thăm nàng!” Hắn nhẹ nhàng mở miệng, vừa nói xong lại khiến cho Liễu Nha ngẩn ra, chột bên ngoài điểm canh năm.

Trời sắp sáng!

Trời sáng, ánh mặt trời giống như đang nhảy nhót, xuyên qua màn đêm giá rét, nhưng tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ, rơi vào khuôn mặt đang ngủ say của nam tử, làm cho nàng không ngừng suy nghĩ.

Trải qua một buổi tối, càng ngày nàng càng không hiểu, nhưng mà Kim Minh... Đưa ngón tay trắng nõn chạm vào môi hắn, chiếc mũi cao xinh đẹp, không nhẫn tâm tin lời của Kim Nhật.

Ngón tay chuyển xuống ngực Kim Minh, đôi mắt nhìn chằm chằm.

Trái tim này màu đen, máu lạnh thật sao?

“Ngươi muốn nhìn tim của ta?” Đột nhiên, giọng nói nam tử vang lên bên tai, Liễu Nha ngẩn ra, có cảm giác như đi ăn trộm bị người ta bắt được.

“Không, không phải!” Nàng lúng ta lúng túng mở miệng, len lén nhìn hắn.

“Muốn nhìn ta cho ngươi nhìn!” Hắn cười, ôm nàng vào trong ngực.

“Nói cho ta biết, tại sao ngươi lại giết a Hà?” Một câu nói của nàng khiến cho tâm tình đang tốt của Kim Minh ngẩn ra, hắn cúi mắt, ngược lại với đôi mắt quật cường của nàng.

Hắn né tránh ánh mắt nàng.

Tại sao? Hắn cũng muốn biết, nhưng hắn chỉ biết, vào lúc đó, hắn không thể khống chế bản thân mình.

“Nàng ta làm sai điều gì để cho ngươi trừng phạt nàng như vậy, tại sao...?” Liễu Nha nín tay hắn, đột nhiên hắn lạnh lùng đẩy nàng ra: “Đừng hỏi nữa, cung nữ kia cũng chết rồi, có cái gì mà tiếc, không phải Mẫu hậu đã phái tới hai người khác rồi sao?” Hắn tức giận đứng dậy, gọi Nguyệt Mi tới phục vụ, nhìn hắn đứng dậy mặc quần áo, không thèm nhìn mình một cái, Liễu Nha ụt khuất cắn chặt môi.

Thậm chí hắn cũng không thèm giải thích với nàng một câu.

Mỗi lần Kim Lang biến thân đều dùng máu của một cô gái- Liễu Nha nhớ tới câu này trong cuốn da dê, chẳng lẽ... trong lòng nàng sợ hãi nhìn bóng lưng nam tử.

Kim Minh buồn bực để mặc Nguyệt Mi phục vụ, cuối cùng cũng không chịu mở miệng, chuẩn bị xong xuôi liền vào triều. Tấm lưng đó giống như đầy tức giận.

Liễu Nha ngẩn ra, không biết vì sao hắn lại tức giận, trong lòng thấp thòm lo âu, vốn cho rằng trải qua đêm mười lăm, mọi chuyện đều trở lại bình thường, không nghĩ tới mọi thay đổi càng làm cho nàng nghi ngờ càng sâu.

Đào lý xuất thâm tình, hoa diễm kinh thương xuân. Nhất quý phục nhất tiện, quan thiên khởi do thân. Thế nhân câu mực kiến, hàm tửu tiểu đan kinh. Tha nhật hồng nhan hiện, nguyệt hàn yên mình cổ son điều – trong đầu không ngừng nhớ tới những câu thơ nghe được đêm hôm đó, vội vàng ngồi vào bàn, lệnh cho Nguyệt Hà mài mực, viết xuống bài thơ.

Nương nương viết gì vậy? Nguyệt hà đứng một bên nhìn nửa ngày, không nhận được mở miệng hỏi.

“Sao? Không có gì, chỉ là một ít chữ!” Liễu Nha cười cười, dù sao bọn họ cũng không hiểu, vì vậy cũng không giấu, quang minh chính đại nghiên cứu.

“Nương nương, Nguyệt phi của Xa Nguyệt điện đang tới!” Nguyệt Mi đi vào bẩm báo.

“Là nàng?” Liễu Nha ngược mắt, trải qua chuyện lần trước, chẳng lẽ Nguyệt phi còn chưa từ bỏ ý định hay sao? Còn muốn tới đây gây sự với nàng.

“Nương nương, có gặp hay không?” Nguyệt Mi cung kính hỏi.

“Để cho nàng vào đi!” Liễu Nha suy nghĩ một chút liền gật đầu để nàng vào.

Nhìn Xa Nguyệt đang bước bào điện, một thân áo tím, khoác áo lụa mỏng, ánh mắt câu tình, lúc Hoàng thượng cung chiều nàng ta, làm cho nàng ta làm việc gì cũng vênh mặt hất hàm sai khiến người khác làm việc.

Xa Nguyệt đứng trước cửa điện, không đi vào bên trong, mà chỉ đứng xa xa nhìn Liễu Nha, còn nói chuyện cười khề với cung nữ bên cạnh, trông Liễu Nha lúc này giống như con khỉ trong vườn thú.

“Này, nếu ngươi đã muốn nói gì thì vào đây nói, đứng ở đây làm cái gì?” Liễu Nha bị bộ dáng của nàng ta làm khiến cho cả người không thoải mái, không kiên nhẫn đứng lên cao giọng nói.

“Ngưng Hương cư này ta đâu dám vào, không giống người có mệnh cứng rắn, từ trong khu rừng hắc ám đi ra mà vẫn vui vẻ như vậy, nhìn sắc mặt Thanh phi muội muội mới biết lời đồn trong cung là không thể tin, nếu muội không có việc gì, tỷ tỷ đành phải về vậy!” Nàng vừa nói, bàn tay trắng nõn đặt lên tay cung nữ, xoay người ra ngoài, ánh mắt có chút thất vọng.

“Nàng ta vừa nói cái gì?” Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu bên trong hồ lô Xa Nguyệt chứa cái gì.

“Vâng... đúng vậy!” Nguyệt Mi ở bên cạnh cúi đầu, áp a áp ứng mở miệng.

“Khốn kiếp!” Liễu Nha không nhịn được mà văng tục.

“Nurong nurong!” Nguyệt Hà kinh ngạc nhìn nàng.

“Nguyệt Hà, ngươi nói xem, khu rừng hắc ám là nơi như thế nào?” Liễu Nha không phục hỏi Nguyệt Hà.

Nguyệt Hà ngẩn ra, nghe thấy bốn chữ đó, vội vàng đóng cửa phòng, về mặt lén lút lút lút.

“Nurong nurong, ngài không nên nói lung tung, nếu bị người có ý nghe được...” Nguyệt Mi cẩn thận nhắc nhở.

“Ta sợ cái gì, ta từ trong đó đi ra ngoài, còn sợ cái gì nữa!” Liễu Nha nhướn mày, nhìn về mặt lén lút của họ, trong lòng càng thêm tò mò.

“Ôi, bà cô nhỏ của ta, ngài đừng kêu lên, ngài không biết, nếu ở Lưu ly cung nhắc đến bốn chữ này sẽ phải chết đấy!” Nguyệt Hà vội vàng tiến lên, muốn che miệng Liễu Nha, lại nhớ đến nàng ta là chủ tử, cũng không dám làm càn, đành quỳ trên mặt đất.

“Tại sao?” Liễu Nha không hiểu, vì sao trong Hoàng cung này có nhiều cấm kỵ như vậy.

“...” Nguyệt Hà thấp thòm, cắn môi, nửa quỳ trước mặt Liễu Nha, “Chủ tử, nô tỳ là nghe Ngư ma ma nói, trong khu rừng đó từng có một cung nữ treo cổ chết, nàng ta từng là cung nữ bên cạnh Thái hậu, có quan hệ rất tốt với Ngư ma ma, nhưng không biết phạm vào lỗi gì, đột nhiên bị Thái hậu giam vào ngục thất, sau đó bị treo cổ trong rừng, từ đó về sau, hàng năm đều nghe được tiếng hát bên trong, thị vệ mấy lần lục soát nhưng không thấy bóng dáng, lời đồn...”

“Nghe nói, cung nữ kia không cẩn thận đẩy Thái hậu...” Nguyệt Mi vừa mở miệng thì bị Nguyệt Hà lạnh lùng cắt đứt, “Nguyệt Mi, ngươi vừa tới, không biết gì thì im miệng!” Khuôn mặt đỏ như đang giấu giếm điều gì.

Liễu Nha không lên tiếng, thấy bọn họ không muốn nói cũng không miễn cưỡng, nhưng mà tiếng hát cùng với đám sương mù dày đặc, nàng đúng là nhìn thấy, hơn nữa... Nàng nhìn sang tờ giấy mới viết, tiếng hát kia không phải là những chữ kia hay sao?

“Nguyệt Hà, ngươi đi hỏi Hoàng thượng, có cho phép ta xuất cung không?” Nàng nói xong liền ngồi trước bàn trang điểm, để cho Nguyệt Mi sửa sang dung mạo, một lát sau Nguyệt Hà quay lại báo Hoàng thượng đã ra lệnh hủy bỏ lệnh cấm với nàng.

Liễu Nha vừa nghe, lập tức đứng dậy, “Nguyệt Mi, Nguyệt Hà, đỡ ta, chúng ta đi dạo trong cung một vòng, cảnh tình những người nhớ thương ta, không cần các nàng tự mình đến trước cửa nhìn, ta sẽ tự mình đứng trước mặt bọn họ, nói cho các nàng biết, ta đang sống rất tốt!”

Hai nàng liếc nhau, không còn cách nào khác chỉ có thể đỡ Liễu Nha ra khỏi Ngưng Hương cư.

Vừa ra khỏi cửa rách Ngưng Hương cư, Liễu Nha muốn đi đường đến cái hồ hình thoi, trong đầu đột nhiên nhớ tới lời nói của Tiền Dung.

Thái hậu từng ở Ngưng hương cư, hơn nữa còn xảy ra chuyện, không biết là chuyện gì?

Không lẽ Ngưng Hương cư giống như lời Tiền Dung nói, là bị nguyên rủa, người sống trong đó sẽ không sống được bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Thị tằm

Cuối thu, hoa quế trên cành đều rụng hết xuống đất, hóa thành bùn đất, ánh mặt trời gay gắt mang theo một làn gió nhẹ, cuốn đi vô số hạt bụi, quét theo lá cây lên không trung như đang nhảy múa, tình cờ có thể nhìn thấy được người trong cung đang dọn dẹp chúng.

Nhẹ nhàng dẫm trên đám lá cây, vang lên những âm thanh xào xạc.

“Nương nương, ngài đi nữa không?” Nguyệt Mi cùng Nguyệt Hà cẩn thận đỡ Liễu Nha, hôm nay nàng mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, áo khoác trắng, tóc đen, cùng một ít trâm cài ngọc trai khác nhau, mỗi bước đi làm cho chúng khẽ chạm vào nhau vang lên âm thanh trong trẻo. Nguyệt Hà, Nguyệt Mi vẫn mặc cung trang màu hồng, mới mẻ sạch sẽ, ở trong Hoàng cung trầm tĩnh này hết sức nổi bật, giống như cành cây khô đang chờ mùa xuân đến nở rộ, sức sống vô cùng.

Liễu Nha vừa xuất hiện khiến cho nhiều người chú ý, không dám quang minh chính đại nhìn, chỉ làm bộ quét sân hoặc nhìn lên sau hành lang, sau đó trở về bẩm báo.

Hai mắt Liễu Nha hiện lên vẻ giảo hoạt, mỉm cười nghịch ngợm, đôi mắt cười đến ngọt ngào, làm cho người ta không thể kháng cự.

“Nguyệt Mi, Nguyệt Hà, chỉ đi xung quanh Ngưng Hương cư cũng không có ích gì, không bằng đến Dẫn Thiên cung một chút, không chừng có thể nhìn thấy Hoàng thượng đấy!” Liễu Nha cố ý nói to, sắc mặt những nô tài phía sau tái nhợt, thì ra Thanh chủ tử chẳng những sống tốt còn được cung chiều nữa.

Nguyệt Mi, Nguyệt Hà nhẹ nhàng trả lời, đỡ Liễu Nha đi đến tiền điện, đến tiền điện, Liễu Nha không đi vào mà đứng xa xa nhìn vào cửa ở Dẫn Thiên cung, đây là nơi các đại thần yết kiến Hoàng thượng, không biết U Dạ La đã hỏi cung hay chưa?

Đứng trước cửa gần nửa canh giờ, không nhìn thấy người mình muốn tìm, ngược lại Nguyệt Hà Nguyệt Mi lại lo lắng cho thân thể của nàng, không thể bị cảm lạnh, muốn nâng hỏi cung.

Nhìn sắc trời, mặt trời đã lặn về phía tây, trời vừa tối, không biết vì chuyện gì mà lòng nàng chột nặng trĩu, giống như sợ Kim Nhật... Nàng lắc đầu một cái, ép mình không được nghĩ tới vấn đề này nhưng bước chân vẫn nặng nề như cũ.

Thật ra thì U Dạ La đã sớm hỏi cung, lúc này đang cùng Hoàng phủ Nam và các đại thần thương lượng chuyện kết minh với Tiên Nô.

Lười biếng nằm trên Long ý, cùi chỏ đỡ lấy đầu, Kim Minh nhíu mày, ý bảo các đại thần nói tiếp.

Dạo này Hoàng thượng ngày càng coi trọng Thanh phi, người trong triều đều biết, nhưng chuyện tấu chương sợ sẽ chọc giận Hoàng phủ Nam.

Hoàng Phủ Nam cười nhẹ, giống như tiếp nhận ánh mắt của các vị đại thần, lập tức bước ra khỏi hàng bẩm báo: “Vi thần cho rằng, Lưu đại nhân phân tích rất hợp lý, Hoàng thượng lạnh nhạt công chúa, vị Thái tử kia đã sớm có oán hận, mặc dù đang ở kinh đô, không có hành động gì, nếu như hôn lễ đã xong, Thái tử trở về nước, nhờ may chọc giận Hoàng đế Tiên Nô, sợ rằng...”

U Dạ La gật đầu đồng ý.

“Ý của các người là muốn Trẫm cung chiều công chúa?” Kim Minh nhướn mày, suy tư mở miệng, ánh mắt mê người lóe ra.

“Vi thần không dám!” Ba người đồng loạt quỳ xuống đất.

“Không dám?” Kim Minh mỉm môi cười lạnh, ánh mắt đầy châm chọc, “Trẫm thấy các người có lá gan thật lớn, còn trông nom đến cả chuyện Trẫm thị tẩm người nào, còn có chuyện gì mà không dám?” Hắn vừa nói xong liền lạnh lùng đứng dậy, bóng dáng cao ngạo đứng thẳng, áo bào trên không trung xẹt qua một vòng bén nhọn, đôi mắt xanh đen thoáng qua vẻ quý dị, sắc bén khác thường. “Nhưng mà các người nói đúng, nếu hiện tại kết minh với Tiên Nô, tự nhiên không thể bạc đãi công chúa, người tới, truyền chỉ, ban cho ngọc phi năm chuỗi dây chuyền mã não, vòng tay mã não một đôi, mười tám tờ lụa, tối nay đến Ngọc Hoa cung!”

Kim Minh vừa dứt lời, mọi người đều sững sờ, liếc nhìn nhau, đập đầu tạ ơn.

Bên ngoài Ngự thư phòng, Hoàng Phủ Nam và U Dạ La đều trầm mặc, bộ dạng buồn phiền.

“U tướng quân...” Ra đến cửa thành, Hoàng Phủ Nam do dự nhìn U Dạ La, nhẹ nhàng mở miệng.

“Hoàng phủ đại nhân có gì cứ nói thẳng là được!” U Dạ La thu hồi tinh thần, ôm quyền cung kính nói.

“Người không thấy chuyện hôm nay thuận lợi làm cho người ta...” Hoàng Phủ Nam lắc đầu một cái, không dám nói ra cảm giác kì lạ trong lòng. Hoàng thượng là người sâu không lường được, nhưng lần này vì chuyện kết minh với Tiên Nô mà ép mình phải sùng hạnh công chúa Tiên Nô, nếu là trước kia thì tuyệt đối không thể nào.

“Văn bói hiểu được, nghe Trương công công nói, Hoàng thượng đối với Tiên Nô công chúa luôn bài xích, lần này đồng ý dễ dàng như vậy, có phải hay không...” U Dạ La cau mày, lo lắng nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Nam.

“Hoàng thượng hần... Theo lão phu thấy, chúng ta cần bẩm báo chuyện này cho Huy vương gia, để ngài ấy tuần tra ban đêm, cũng dễ dàng phòng bị!” Hoàng Phủ Nam vội vàng mở miệng.

“Ý ngài là Hoàng thượng có thể gây bất lợi cho công chúa!” Về mặt U Dạ La nghiêm trọng.

“U tướng quân, mấy lời như vậy người giữ ở trong lòng được rồi, chúng ta phải đi tìm Huy vương gia ngay!” Hai người nói xong liền vội vã đi.

Bên trong Minh điện, Kim Huy như đang suy nghĩ, chỉ có Nhung Thiên chờ đợi bên cạnh mới biết Vương gia đã xem cuốn sách này từ lúc sáng sớm đến chạng vạng, nhưng chỉ xem đúng một tờ mà thôi.

“Vương gia...” Hần tiến lên gọi Kim Huy.

Kim Huy đưa mắt nhìn, trầm ngâm nhìn hần: “Nói đi!”

“Vừa rồi tiểu ngũ tử tới thông báo, Thanh chủ tử không có việc gì, ngài còn lo lắng cái gì?”

Kim Huy ngẩn ra, không vui nhú mày một cái: “Người nói hươu nói vượn gì vậy?”

Nhung Thiên thấy Kim Huy không vui, cũng không dám làm càn, vội vàng cúi đầu không nói gì nữa.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, một lúc sau, Kim Huy để cuốn sách xuống bàn, “Nhung Thiên, không lẽ người nhìn ra được...” Hần ngừng lại không nói tiếp.

“Thuộc hạ nhìn ra cái gì?” Nhung Thiên ngược mắt đầy khó hiểu.

“Thôi người đi xuống đi, nơi này không cần người phục vụ!” Kim Huy phiền não, phát tay một cái để Nhung Thiên lui ra, Tiểu ngũ tử bẩm báo có Hoàng Phủ Nam và U tướng quân muốn gặp.

“Mau mời vào!” Con mắt sắc bén của Kim Huy tối sầm, sắc mặt trầm trọng.

“Vâng!”

Tiểu Ngũ tử ra ngoài, một lúc sau, Hoàng Phủ Nam và U Dạ La cùng tiến vào thư phòng Kim Huy.

“Đã muộn thế này, không biết hai vị đại nhân có việc gì quan trọng không?” Kim Huy đứng dậy nghênh đón, ánh mắt nặng nề, nhưng trên mặt vẫn tươi cười bình thường, bình tĩnh như thái sơn sụp đổ cũng không loạn.

“Không giấu gì Vương gia, đúng là có chuyện quan trọng!” Hai người lập tức tóm tắt chuyện hôm nay ở Ngự thư phòng cho Kim Huy.

“Chuyện này hình như không có gì không ổn, có lẽ đột nhiên Hoàng thượng thay đổi ý định, làm việc vì dân cũng không chừng!” Kim Huy ngẩn ra, trong lòng kinh ngạc nhưng tâm tư của hần từ trước tới nay vẫn luôn kín đáo, bất động thanh sắc, chỉ cười nói một tiếng.

“Vương gia cũng cho là vậy sao? Ngài đúng là phúc khí của Kim Lang Vương triều chúng ta” Hoàng Phủ Nam thở dài một hơi.

“Hai vị trở về đi, trong cung đã có Bồn vương, hai vị cứ yên tâm!” Kim Huy vẫn tươi cười như cũ, vẻ mặt kia giống như đang nói hai vị đại nhân lo lắng thừa.

Không còn cách nào khác, hai người đành phải cáo từ.

Hai người vừa đi, sắc mặt Kim Huy ngưng trọng, hần cau mày gọi Nhung Thiên vào.

“Tối qua, Tiên Vu có hành động gì khác thường hay không?”

“Bẩm vương gia, nửa đêm Thái tử Tiên Vu rời khỏi Thiên điện, bước đi rất nhanh, thuộc hạ không đuổi kịp, nhìn phương hướng rồi đi là đến Ngưng Hương cư, nhưng rất nhanh liền quay lại!”

“Thuộc hạ...” Nhung Thiên nhìn thấy Kim Huy nổi giận lập tức quỳ xuống.

“Hiện tại Mạc Thương đã bị Hoàng thượng điều đến bảo vệ Thiên điện, chúng ta không thể nắm giữ Hoàng thượng, chỉ cần trong cung có gì khác thường cần phải bẩm báo cho ta!”

Quá nửa đêm, là lúc Kim Nhật biến thân, Tiên Vu đến Ngưng Hương cư, nếu là hôm nay thì không có vấn đề gì, bởi vì Kim Minh không thể biết được chuyện tối qua, đột nhiên hần sùng hạnh công chúa Tiên Nô, không lẽ vì vấn đề liên minh? Kim Huy từ từ bước đi, kinh ngạc đến nhập thần, bộ dáng như đang suy nghĩ điều gì, khiến cho Nhung Thiên đang quỳ dưới đất càng thêm lo lắng.

“Vương gia, thuộc hạ biết tội!” Nhung Thiên đập đầu trên mặt đất.

“Miễn đi, không thể trách người, loại chuyện như vậy gấp gáp cũng không được, một mình người thì làm được gì, Mạc Tang hần có thể mua chuộc được sao?” Hần tiến lên đỡ Nhung Thiên đứng dậy.

Nhung Thiên lắc đầu, do dự chốc lát, chần chừ mở miệng: “Vương gia, có chuyện này thuộc hạ cảm thấy kì quái!” Bỗng nhiên hần dừng lại, sau đó lại tiếp tục “Mạc Tang sử dụng võ công rất kỳ lạ, hơn nữa trong cung không có ghi chép gì, giống như trong không trung tự nhiên xuất hiện, nếu thuộc hạ đoán không sai, hần là người Hoàng thượng tự mình huấn luyện!”

“Tự mình huấn luyện?” Kim Huy nhú mồm, làm sao có thể, trước khi Mạc Tang đến, mọi cử động của Hoàng thượng hẳn đều biết, trừ phi Mạc Thương lừa hắn.

“Nhưng Thiên, người nói Mạc Thương có lừa chúng ta không?” Kim Huy mở miệng hỏi.

Nhưng Thiên gật mình, nặng nề gật đầu một cái, “Mặc dù bề ngoài hắn ra trung thành với Thái Thượng hoàng, nhưng thật ra trong lòng hắn luôn hướng tới Hoàng thượng, nếu như Hoàng thượng vùng trộm huấn luyện binh mã, Mạc Thương biết chuyện mà không báo cũng có thể!”

“Vậy thì không ổn rồi!” Kim Huy thở dài.

Bên trong Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt mặc một bộ váy màu trắng, ngồi ngay ngắn ngoài phòng khách, đôi mắt lướt qua xinh đẹp, Tiên Vu đứng sau nàng, nhìn bộ dáng của nàng mà không khỏi tức giận.

“Tôi nay Kim Lang vương muốn người thị tẩm, người có nguyện ý hay không?”

Nhân nhật dò xét Tiên Vu, Ngọc Triệt cười nhật một tiếng, “Ta là phi tần của hắn, chuyện thị tẩm là đương nhiên, tại sao lại không muốn!”

Tiên Vu ngăn ra, sắc mặt khó coi, tối hôm qua hắn trở lại, không nói chuyện mình gặp được Kim Nhật cho Ngọc Triệt, hôm nay nhìn tình hình này, không thể giấu giếm nổi.

“Cũng tốt, dù sao Kim Nhật vương gia thân long thấy đầu không thấy đuôi, nếu người đã nghĩ thông suốt cũng tốt!” Hắn gật đầu một cái, tâm tình tức giận có chút hóa giải.

“Kim Lang vương chính là Kim Nhật!” Ngọc Triệt nhẹ nhàng sửa tóc, ung dung mở miệng.

“Cái gì?” Tiên Vu ngăn ra, nhìn nàng đầy khó hiểu.

“Hoàng huynh, thật ra ta vẫn không nói cho người biết, Kim Lang vương là hai người cùng một cơ thể, không phải là song sinh, ban ngày là Kim Minh tóc vàng mắt xanh, canh ba sẽ là Kim Nhật mắt đen tóc tím, không may người ta thích lại là Kim Nhật!” Ngọc Triệt cười nhật, nụ cười làm cho trái tim Tiên Vu lạnh băng.

Hai người cùng một cơ thể? Thế gian này sao lại có chuyện hoang đường như vậy?

“Ta biết người sẽ không tin, nhưng ta tận mắt nhìn thấy Kim Minh biến thành Kim Nhật, chuyện này người không cần nghi ngờ. Kim Nhật...!” Nàng cười một tiếng, “Hắn xinh đẹp, đáng yêu, nhưng mà ta biết đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, hắn mới chân chính là Kim Lang vương, ban ngày âm chí, Kim Minh chỉ là thể thân của hắn mà thôi. Kim Nhật ở trong Hoàng cung so với ai cũng đều bí ẩn nhất!”

Tiên Vu ngăn ra, nam tử có nụ cười đáng yêu lại lộ ra ánh mắt lạnh lùng, xem lẫn một chút cảm giác chán nản.

“Làm sao người biết?”

“Hoàng huynh cho rằng ta là người nông cạn hay sao? Người ta yêu, phải có khí phách biết cách che giấu, có dã tâm hùng bá thiên hạ, một tên tiểu quý nữ như ta sẽ thích sao?” Ngọc Triệt cười, nhưng ánh mắt đầy sắc bén.

“Người...” Tiên Vu không nhìn được ngầy ngẩn cả người, từ nhỏ hắn cũng biết muội muội của mình bề ngoài không phải ngốc nghếch, nhưng không nghĩ đến lại là người thâm sâu như vậy.

“Hoàng huynh không cần sợ hãi, sợ rằng trong cung này ít người biết diện mạo thật của hắn, có lẽ vì ta là người ngoài, cho nên ta đối với hắn không có uy hiếp, do đó mới lộ nguyên hình trước mặt ta mà thôi!” Ngọc Triệt cười hài lòng, không biết đây là họa hay là phúc.

“Nhưng tối nay...” Tiên Vu lo lắng nhìn sắc trời, đã là giờ Tuất, tính toán thời gian, có lẽ Hoàng thượng sắp tới.

“Hoàng huynh đi đi, một mình ta có thể ứng phó!” Ngọc Triệt đứng dậy nhỏ giọng nói.

Tiên Vu gật đầu, quy tắc trong cung, sau giờ Tuất canh ba, trừ Huy vương gia và thị vệ làm việc, bất lý nam nhân nào cũng không được ở lại hậu cung, ngày thường hắn có thể giả trang thành nha hoàn của Ngọc Triệt ẩn giấu bên trong Ngọc Hoa cung, nhưng hôm nay Hoàng thượng đến đây, tất nhiên không thể sử dụng cách cũ.

Tiên Vu ra ngoài, đến cửa cung thì dừng lại, nhớ tới ánh mắt hung ác tối hôm qua, suy nghĩ xem Ngọc Triệt một tay trói gà không chặt, một mình đối phó với Kim Lang vương có chút nguy hiểm, hắn nhìn xung quanh, không ai chú ý, lập tức len vào Ngọc Hoa cung tìm quần áo nha hoàn thay vào.

Sau bữa tối, Nguyệt Mi hỏi thăm tin tức đã trở lại, nói Hoàng thượng muốn ở lại Ngọc Hoa cung, Liễu Nha vừa nghe, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ sáng nay Kim Nhật vì chuyện đó mà tức giận sao? Hắn không đến Ngưng Hương cư, như vậy có phải Kim Nhật cũng không tới?”

Liễu Nha nghĩ đến đây vui buồn lẫn lộn, hình ảnh ban ngày bài xích Kim Nhật hiện ra.

“Nương nương?” Nguyệt Mi thấy nàng ngần ngừ, cho rằng nàng đau lòng, lập tức tiến lên cười xoa. “Ngài không nên suy nghĩ quá nhiều, ta nghe

Trương công công nói, bởi vì muốn kết minh cùng với Tiên Nô, Hoàng thượng mới bằng lòng đối tốt với công chúa Tiên Nô, Hoàng thượng vì lo lắng bệnh tình của ngài, hai ngày hai đêm túc trực bên cạnh ngài, phi tử hậu cung ai có phúc khí như nương nương?”

Nguyệt Mi cười cười sửa lại mái tóc cho Liễu Nha, “Nô tỳ vừa đi hỏi thăm tin tức gặp được Thu Nhi bên Xa Nguyệt điện, có lẽ là Nguyệt phi để cho nàng ta đi, hiện tại có lẽ Nguyệt phi nương nương đang rất khổ sở!”

Liễu Nha nhủ mảy, thân thể vốn là người của thế kỷ hai mươi mốt, không thể thích ứng được hoàn cảnh trong cung tranh thủ tình cảm, nàng giữ tay Nguyệt Mi đang trang điểm, từ từ mở miệng: “Người đi xuống trước đi, ta không có thói quen có người phục vụ vào buổi tối!” Một khắc sau, nàng lại mở miệng: “Ngân vạn lần không được đến tiền điện, ở hậu viện ngậm ngùi là được rồi. . . Ta không muốn các người gặp chuyện không may!”

Nguyệt Mi ngẩn ra, sắc mặt có chút tái nhợt, nhớ lại cái chết của a Hà, không ngừng gật đầu nhanh chóng lui xuống.

Nàng nhìn bóng lưng hốt hoảng của Nguyệt Mi, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nàng không phải cố ý hù dọa nàng ta, chỉ là không có ai ở bên cạnh canh giữ, một số việc nàng dễ làm hơn.

Giờ Tuất canh ba, cũng phải là muộn, Liễu Nha không thể đợi được nữa, liền thay quần áo, bởi vì vừa qua mười lăm, ánh trăng vẫn còn sáng, không cần thắp đèn, nhờ ánh đèn dưới mái hiên, đi đến căn phòng nhỏ bên hồ nơi các cung nữ bình thường nghỉ ngơi.

Lâm bẩm tính gian phòng, đến gian phòng thứ năm, Liễu Nha dừng lại, đứng trước cửa, thấy ánh nến còn sáng, một bóng một bóng đáng yêu ớt in trên cửa.

“Tiền Dung?” Nàng nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, sợ đánh thức các nô tỳ khác, liền đẩy cửa đi vào, nhưng không ngờ lại thấy nàng ta nhanh chóng rút thứ gì đó giống giường, Liễu Nha ngẩn ra, chỉ nhìn thấy một góc giường, nhìn có vẻ quen mắt.

“Nương nương. . .” Sau khi vội vàng nhét đồ xong, Tiền Dung xoay người quỳ trên mặt đất.

“Miễn, đứng dậy đi!” Liễu Nha gật đầu, từ từ quan sát căn phòng, căn phòng đơn sơ chỉ có một cái bàn, ghế tròn, bàn trang điểm đơn giản, màn che trên giường cũng chỉ là tấm màn xù xì trắng xám, so với bày biện ở Ngưng Hương cư của nàng đúng là một trời một đất.

Tiền Dung thấy nàng đang quan sát căn phòng liền nhỏ giọng xin lỗi, lấy chiếc ghế duy nhất cho nàng ngồi.

“Xem ra, ngay cả ly trà cũng không có, không bằng người quay về Ngưng Hương cư bưng trà đến đây, tối nay ta không ngủ được, không bằng người ở cùng với ta, ta có chuyện muốn nói!” Liễu Nha cười cười ngồi xuống ghế.

Tiền Dung cắn môi, ánh mắt nhìn qua chiếc giường nhỏ, có chút không tình nguyện, nhưng chủ tử đã lên tiếng, nàng chỉ có thể cúi đầu, trong lòng thấp thỏm chạy đi.

Đợi cho cửa phòng đóng lại, Liễu Nha đi lên, lấy tờ giấy ra, vừa nhìn liền khiến nàng ngẩn người, thì ra là tờ giấy ban ngày nàng biết bài thơ, không hiểu vì sao lại ở trong tay nàng ta.

Bưng bình trà vào cửa, thấy Liễu Nha cầm tờ giấy đứng giữa gian phòng, đôi mắt xanh đen quan sát mình, Tiền Dung cả kinh, bình trà nghiêng một cái, đổ trên tay nhưng không cảm giác được gì, lập tức quỳ trên mặt đất: “Nương nương tha tội. . .!”

Liễu Nha cười một tiếng, đặt tờ giấy lên bàn, nhàn nhạt nhướng mày: “Đứng dậy đi, ta biết rõ bên cạnh ta không có lấy một người tâm phúc, toàn bộ đều là người của Thái hậu, nhưng người lại không giống như vậy, người là ân nhân cứu mạng của ta, ở trong căn phòng tối, nhìn đáng vẻ ăn như hổ đói của người, ta liền tự mình nói chính mình sẽ bảo vệ người thật tốt, nhưng. . .” Liễu Nha thở dài một hơi, đẩy tờ giấy lên phía trước: “Cái này người cầm cũng không có ích gì, bởi vì ai nhìn cũng không thể hiểu!”

Trên mặt Tiền Dung khó chịu, cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng: “Nương nương, không phải là nô tỳ cảm, là. . . là người giữ cửa đưa cho nô tỳ, bảo nô tỳ đưa cho Thái hậu, nô tỳ đang do dự, nương nương đã tới đây rồi, nương nương, Tiền Dung sẽ không hại người!”

Lời nói chân thành, trên mặt đầm nước mắt, nhìn hết sức đáng thương. Liễu Nha thở dài, đỡ nàng đứng lên: “Thôi, dù là người cũng không sao, không phải người là nghe lời làm việc hay sao, Hoàng cung có mấy người có tự do của mình!”

Nghe Liễu Nha nói vậy, Tiền Dung càng không biết nói gì, nước mắt chảy ra không nói nên lời: “Nương nương, là lỗi của Tiền Dung, Ngự ma ma nói, muốn nô tỳ nhìn kỹ ngài, không để cho ngài gặp phải chuyện gì không may, nhưng vì chuyện của a Hà, Tiền Dung sợ, không muốn trở về Lưu ly cung, Ngự ma ma bảo nô tỳ để từ khóa dưới giường ngài, tìm thêm chứng cứ tốt cho Hoàng thượng, giải sầu cho Thái hậu, nô tỳ không biết chữ, hôm đó thấy ngài vuốt vuốt tờ giấy, cho rằng nó là thư tình, cho nên. . .”

“Hóa ra là vậy, hình như Thái hậu rất quan tâm quan hệ của ta và Hoàng thượng?” Liễu Nha nhủ mảy, Thái hậu làm như vậy, như vượt qua khỏi phạm vi, trong Hoàng cung này không phải chỉ có mình nàng là phi tử, không lẽ có liên quan tới nhiệm vụ của Mặc Thanh Thanh.

Không lẽ nhiệm vụ này Thái hậu cũng biết.

“Đúng vậy, mỗi ngày Thái hậu đều nói thầm muốn nương nương sinh con cho Hoàng thượng, mặc dù phi tần trong cung đông đảo nhưng nô tỳ chưa bao giờ thấy Thái hậu để ý tới vị nương nương nào, dù là Nguyệt phi cháu gái ruột, ngài ấy cũng chỉ hỏi thăm theo thông lệ, cũng không phải cung nữ chuyên môn tới nhìn, thúc giục chuyện này.”

“Tại sao lại để ý tới ta như vậy?” Liễu Nha không hiểu, ngược mắt nhìn Tiền Dung. Tiền Dung cả kinh, lau nước mắt: “Có lẽ vì nương nương đặc biệt, giống như Ngưng Hương cư này, không phải nương nương nào cũng có thể ở!” Tiền Dung tự động nhắc tới Ngưng Hương cư, làm cho Liễu Nha tiết kiệm không ít lời muốn nói.

“Đúng rồi, lần trước người nói Thái hậu đã từng ở qua nơi này?” Liễu Nha giả vờ như vô tình hỏi.

“Đúng thế, sau khi Thái tử phi chết, Thái hậu từng ở qua, bởi vì nơi này gần với Duẩn Thiên cung của Hoàng thượng, hơn nữa mỗi khi Hoàng thượng nhớ Thái tử phi, sẽ đến đây, Thái hậu cũng thuận tiện nói chuyện với Hoàng thượng!”

Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Tiền Dung do dự, nhưng rất nhanh nói tiếp: “Sau đó có một lần Thái hậu rơi vào trong nước, chính là cái hồ hình thoi ở Ngưng Hương cư, nghe nói là cung nữ thân cận của Thái hậu tên là Văn Lệ đẩy xuống, mặc dù đã được cứu lên nhưng bệnh nặng một thời gian, thậm chí phải đưa đến nghỉ ngơi ở phía sau Nguyên Xuân cung.”

“Có phải cung nữ kia bị nhốt vào phòng tối, hơn nữa còn bị treo cổ ở khu rừng hắc ám?” Liễu Nha ngẩn ra, ngược mắt hỏi nàng.

Tiền Dung gật đầu, “Bẩm nương nương, đúng như vậy, thật ra không ai tin cung nữ kia đẩy Thái hậu xuống hồ hình thoi, bởi vì... Bởi vì cung nữ kia lớn lên cùng Thái hậu, thậm chí so với Ngư ma ma, còn thân cận với Thái hậu hơn mấy phần, ngay cả tên cũng do Thái hậu đặt cho, cho nên có người nói, đêm đó Văn Lệ nổi điên, mới đẩy Thái hậu xuống hồ!”

Tiền Dung nói xong trên mặt đầy sợ hãi, lo lắng không yên nhìn Liễu Nha.

“Nổi điên?” Liễu Nha từ từ mở miệng, chuyện gì có thể làm cho một cung nữ nổi điên, còn đẩy Thái hậu xuống hồ.

“Trong cung đồn như vậy, thật ra chuyện Thái hậu rơi xuống hồ cũng là chuyện cảm kỳ ở trong cung, bởi vì sau khi cung nữ đó treo cổ trong khu rừng hắc ám, cả khu rừng đều có quỷ nháo động. Thái hậu đã phái người đi thăm dò mấy lần nhưng không tra được gì nên ép chuyện này xuống, không để cho người trong cung thảo luận, nô tỳ cũng chỉ biết được lúc phục vụ cùng với Ngư ma ma, đến ngày giỗ Văn Lệ, Ngư ma ma luôn vụng trộm đốt chút tiền bạc một thời gian nên nô tỳ biết được!”

“Vì vậy nô tỳ sợ Ngưng Hương cư, không phải nô tỳ nguyên rủa nương nương, kể từ khi Thái tử phi chết ở Ngưng Hương cư, ở đây...” Tiền Dung nhỏ giọng nói.

“Văn phi chết ở Ngưng Hương cư sao?” Liễu Nha mở miệng, “Không phải chết ở Thanh Huy viên hay sao?”

Tiền Dung ngẩn ra, kinh dị nhìn Liễu Nha, mở miệng thật to mãi không khép lại.

“Như thế nào?” Liễu Nha nhăn mặt, không hiểu vì sao nàng ta lại có vẻ mặt kinh sợ như vậy.

“Nương nương... làm sao ngài biết được chuyện này? Thanh Huy viên là khu vườn Hoàng thượng thường dạo chơi khi còn là Thái tử, đêm Thái tử phi chết, nghe nói là chết ở Thanh Huy viên, nhưng mà...” Tiền Dung thấp thỏm nhìn về phía trước, “Thái Thượng hoàng bịt miệng nghiêm ngặt, nghe nói đã đặt thi thể của Thái tử phi ở Ngưng Hương cư, nghe nói bởi vì con sói kia là sủng vật Thái Thượng hoàng nuôi!”

Liễu Nha ngẩn ra, hình như hiểu được gì đó, ở Thanh Huy viên là nơi Kim Nhật biến thân đã giết chết Thượng Quan Vân Nghê nhưng vì che giấu chuyện này nên Thái Thượng hoàng mới đặt thi thể Thượng Quan Vân Nghê chuyển đến Ngưng Hương cư, như vậy, con sói giết chết nàng ta cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Kim Minh thật đáng thương, mỗi mỗi tối ở Thanh Huy viên đều tái diễn lại cảnh tượng Thượng Quan Vân Nghê chết thảm.

Nghĩ tới đây, lòng nàng căng thẳng, như có sợi dây vô tình siết chặt đau đớn làm cho nàng hơi lay động.

Tâm đau, nàng cau mày, không phải bệnh tim đã chữa khỏi rồi sao? Tại sao lại đau như vậy?

“Nhưng những chuyện này đều là bí mật trong cung, hơn nữa chuyện đã xảy ra cách đây mười mấy năm, làm sao người có thể biết được?” Liễu Nha thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chăm vào nàng.

Sắc mặt Tiền Dung tái nhợt, cắn chặt môi không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tri kỉ

Sắc mặt Tiền Dung tái nhợt, cắn chặt môi không nói một lời, đôi mắt thấp thòm bất an nhìn nàng.

“Ngươi không muốn nói gì sao?” Liễu Nha cau mày, giọng cười một tiếng, “Được rồi, vậy ta nói với Thái hậu muốn ngươi hậu hạ ta, ngươi nói Thái hậu có để ngươi trở về Lưu ly cung nữa hay không?”

Tiền Dung vừa nghe, một lần nữa quỳ trên mặt đất, cúi đầu thật thấp, “Nương nương, ngài bỏ qua cho nô tỳ đi, Ngưng Hương cư này không thể ở, nô tỳ... nô tỳ...” Nàng do dự, lấy chiếc khăn từ trong ngực, nắm trong tay giờ cao qua đỉnh đầu, cung kính đưa cho Liễu Nha.

Nàng nghi ngờ nhận lấy, mở ra, là chiếc khăn lụa tơ tằm, góc khăn thêu một đoá mai hết sức sống động, bốn góc thêu bốn chữ phồn thể, Liễu Nha nhìn mãi cũng chỉ biết mỗi một từ.

“Cái này là...” Nàng đưa mắt nhìn Tiền Dung.

“Nương nương, thật ra thì tên ban đầu của Vãn Lệ là Tiền Nga, Thái hậu nghe không thích, mới đổi thành Vãn Lệ!” Tiền Dung quỳ trên mặt đất, từ từ mở miệng.

“Tiền Nga? Tiền Dung? Các ngươi...” Liễu Nha cả kinh, giống như nghĩ tới chuyện gì, đôi mắt đầy kinh ngạc.

“Vâng, cung nữ Vãn Lệ là cô con gái của nô tỳ, là cô con ruột, năm đó Tiền gia xuống dốc, từ nhỏ cô con bị bán vào Hoàng Phủ, Thái hậu nương nương là Đại tiểu thư Hoàng Phủ, đối xử với cô con rất tốt, đã đặt tên không nói, cho dù nàng có gả vào cung, cũng mang theo cô con và Ngưng Hương vào cùng. Lúc Thái hậu sinh hạ Hoàng thượng được ba tháng, cô con cũng có cơ hội về nhà, không biết có phải có duyên hay không, cô con gặp được một cao nhân, hẳn nhìn gương mặt khác thường của cô con, liền tặng nàng bốn câu thơ, “Đào lý xuất thâm tình, hoa diêm kinh thượng xuân. Nhất quý phục nhất bôi tiên, quan thiên khôi do thân”. Cô con về nhà không được bao lâu liền vội vàng về cung, từ đó không có bao nhiêu người có thể biết được chuyện đó, lúc biết tin cô con chết, cha nô tỳ sửa sang lại di vật ít ỏi của nàng, phát hiện chiếc khăn này, nhưng không biết có ý nghĩa gì, nô tỳ thấy nó mới mẻ độc đáo nên giấu đi, nhưng không nghĩ tới...” Tiền Dung vừa nói, giống như nỗi niềm khó nói ra, từ từ dừng lại, len lén nhìn Liễu Nha một cái.

“Đào lý xuất thâm tình, hoa diêm kinh thượng xuân. Nhất quý phục nhất bôi tiên, quan thiên khôi do thân” Liễu Nha lẩm bẩm trong miệng, đây không phải là một phần trong bài hát trong khu rừng kia hay sao?

Ý thức được Tiền Dung ngừng kể Liễu Nha nhìn nàng ý bảo nàng tiếp tục kể.

“Nô tỳ bị nhốt vào phòng tối, nơi đó có một vị ma ma già, nàng đối tốt với nô tỳ, đêm trước khi nương nương và nô tỳ rời đi, nàng kể chuyện này cho nô tỳ nghe, dặn dò cẩn thận bảo nô tỳ không được kể chuyện này cho người khác, hơn nữa muốn nô tỳ cách xa Ngưng Hương cư một chút, lại không nghĩ đến chuyện nô tỳ lại vào Ngưng Hương cư. Lúc đầu nô tỳ không tin, nương nương đối với nô tỳ rất tốt, nô tỳ biết, nhưng kể từ hôm a Hà bị bóp cổ chết không giải thích được, nô tỳ sợ...” Nàng nói xong liền cúi người: “Nương nương, ngài tha cho nô tỳ đi, để nô tỳ rời khỏi nơi này, ngài cũng nên rời đi... Nơi này là nơi không tốt!”

“Lão ma ma?” Liễu Nha không để ý tới lời cầu khẩn của nàng ta, tinh thần đều tập trung trên người vị lão ma ma, bóng trắng, nàng bị hôn mê, nữ tử có khuôn mặt trắng bệch, tiếng hát trong rừng... Một ý nghĩ lớn mật nảy lên trong lòng, có phải hay không, bóng trắng đó là Vãn Lệ, nàng chưa chết!”

“Nương nương, ngài rời khỏi Ngưng Hương cư đi, chỉ bằng địa vị của ngài trong lòng Hoàng thượng, muốn ở cung nào cũng được, chỉ cần rời khỏi nơi này...” Cửa sổ duy nhất trong phòng bị mở ra, loảng xoảng đập vào tường, từng tiếng làm cho người ta cảm thấy lo sợ.

“Aaa...!” Tiền Dung hét lên một tiếng liên trốn dưới chân bàn, khuôn mặt trắng bệch.

Liễu Nha không phòng bị, bị cánh cửa đột nhiên mở ra làm cho sợ hãi, lại thêm tiếng hét hú dọa, hơi ngần ra đành đứng dậy đóng cửa, thì ra là gió, nửa đêm, đình viện u ám đã không còn bóng người, chỉ có âm thanh xoạt xoạt của lá cây bị gió thổi, cùng với âm thanh côn trùng kêu vọng bụi cỏ, lúc nàng muốn đóng cửa lại nhìn thấy bóng trắng nhanh chóng xẹt qua, cả người nàng chợt cứng đờ, rét run.

Ngưng Hương phòng, mười mấy chiếc đèn chiếu sáng cả gian phòng, bóng dáng nam tử yên tĩnh chiếu trên cửa sổ, cuốn sách trong tay nhìn đi nhìn lại.

“Hoàng thượng, đã giờ Hợi, Ngọc Hoa cung...” Trương Anh tiến lên, nhẹ giọng nhắc nhở Kim Minh.

Đặt nhẹ cuốn sách xuống, đôi mắt xanh đen thoáng về mê hoặc ngược nhìn, chiếc ghế bị lay động, Kim Minh đứng dậy, long bào giữa không trung xẹt qua một tia bén nhọn, bước ra khỏi phòng.

Tới Thiên điện, Kim Minh liếc Mạc Thương một cái, ánh mắt thoáng qua một tia sắc bén, lập tức tới Ngọc Hoa cung.

Mạc Thương cảm nhận được ánh mắt của chủ tử, một lúc sau hắn mới đưa mắt nhìn, thấy Long bào màu vàng biến mất ở góc hành lang, những chiếc đèn trên mái hiên bị gió nhẹ nhàng lay động giống như tâm trạng đang phập phồng của hắn.

Hắn chưa từng hối hận, chưa từng!

Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt đã sớm chờ, vẫn mặc một chiếc váy trắng như cũ, mái tóc đen dùng chiếc trâm cố định, khuôn mặt có vẻ buồn, khí chất thoát tục, một thân áo trắng yên tĩnh xinh đẹp như tuyết, phiêu dật như tiên, thỉnh thoảng cúi đầu, bộ dáng kia càng thêm lay động.

Trước cửa cung, Kim Minh lạnh lùng nhìn cô gái như tiên đang đợi ở đó, ánh mắt không có chút nào khen ngợi mà ngược lại nhìn chằm chằm thật lâu, lạnh lẽo đứng đó, thần sắc lạnh lùng, nụ cười quyến rũ nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, toàn thân toát ra một sự lạnh băng làm cho người ta

hít thở không thông, trái tim như muốn văng ra khỏi ngực.

“Hoàng thượng...” Trương Anh đứng đằng sau cảm nhận được sự khác thường đành gọi nhẹ một tiếng, một tiếng này không những thức tỉnh Kim Minh mà còn thức tỉnh cô gái đang cúi đầu im lặng trước cửa, cô gái ngược mắt nhìn, nhìn thấy Kim Minh tóc vàng mắt xanh nên có chút thất vọng, nhưng nhanh chóng mỉm cười, thì lễ với Kim Minh.

“Đi xuống đi!” Kim Minh lạnh lùng mở miệng, Trương Anh vừa nghe, lập tức cúi đầu hành lễ, cung kính lui ra ngoài.

Kim Minh đi qua bụi hoa, đoạn đường ngắn ngủn, nhưng trong lòng có hai suy nghĩ khác nhau đang không ngừng hiện lên.

“Giết nàng, có thể gây chiến tranh giữa Tiên Nô với Kim Lang Vương, Phụ hoàng sẽ đau khổ, Kim Nhật sẽ đau khổ, Kim Huy sẽ đau khổ, tất cả mọi người ai cũng không dễ chịu, đây không phải là điều mà người muốn hay sao?”

“Không được giết nàng, người giết Vân nhi là Kim Nhật, người chỉ cần giết chết một mình Kim Nhật, vì sao phải làm liên lụy tới hàng ngàn mạng sống của dân chúng Kim Lang vương triều?”

Một người hai suy nghĩ, không ngừng mâu thuẫn nhau, lúc tới trước mặt Ngọc Triệt, nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Kim Minh, hần nhỏ giọng một tiếng: “Không!”

“Cái gì?” Ngọc Triệt ngăn ra, không hiểu hần đang nói gì, vừa muốn tiến lên đỡ hần, nhưng lúc cánh tay chạm vào hần, nàng chợt cứng đờ, đầu ngón tay lạnh băng, như một người không có nhiệt độ.

Một sự tà ma mê hoặc cùng hận ý xuyên qua ngực nam tử, hần ngược mắt nhìn, vẻ mặt thống khổ biến mất không thấy, không kịp đề phòng, cánh tay đưa ra, nắm chặt cằm cô gái, ngón tay trắng nõn từ từ di chuyển.

Ngọc Triệt cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, đáy mắt xẹt qua chút kinh sợ, nhưng nhanh chóng trấn định, liền nhìn thẳng trước mặt nam nhân.

“Hoàng thượng...” Nàng trấn định lên tiếng, đột nhiên ánh mắt nam tử tối lại, kéo nàng về phía mình, lúc nàng không kịp phản ứng, thân thể dưới sức kéo của nam tử, bịch một tiếng trên giường, dù phía dưới có đệm lót mềm mại nhưng lúc đụng vào cũng đủ làm cho nàng đau đớn.

Nàng giãy giụa muốn bò dậy, không nghĩ tới nam tử nằm trên người nàng, bàn tay không để ý sờ trên mặt nàng, đầu ngón tay lạnh băng cùng hơi thở rét lạnh từng chút từng chút dao động trên mặt nàng.

“Hoàng thượng...” Ngọc Triệt hít một ngụm khí lạnh, trong đầu hiện lên ánh mắt hung ác của nam tử, lòng nàng chìm xuống, thấp thỏm đưa mắt nhìn lên.

Ánh mắt nam tử dưới ánh nến chiếu ra vô vàn sự tà ma mê hoặc, hần mím môi cười một nụ cười đáng sợ, làm cho nàng trở nên tỉnh táo muốn chạy trốn.

Nam tử giống như rất hài lòng về mặt đỏ của cô gái, hần vênh môi, cười lớn hơn, từ từ sát gần nàng, hơi thở lạnh băng phả bên tai: “Trẫm đã từng nói, Trẫm ghét nhất là những cô gái tự cho mình là đúng. Càng thông minh càng đáng ghét, rất không may người chính là loại người Trẫm ghét nhất!”

Thân thể Ngọc Triệt cứng đờ, ánh mắt thoáng qua sự tổn thương, nàng quật cường mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào nam tử trên người nàng, im lặng không nói gì.

“Nhưng mà...” Giọng nói vừa dứt, đột nhiên thay đổi thành ngữ điệu dịu dàng mê hoặc, đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt cô gái, “Người là công chúa nước Tiên Nô, vì liên minh hai nước, Trẫm sẽ giả vờ thích người, người nói có phải đáng buồn hay không?”

Cô gái hít vào ngụm khí lạnh. Rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, “Hoàng thượng, người tự đánh giá cao chính mình, Ngọc Triệt ta, dù chỉ là công chúa của một nước nhỏ nhưng cũng có lý tưởng của mình, ta đã nói, hân nhân của chúng ta chỉ là giao dịch, ta sẽ không tình nguyện để người chạm vào ta, người muốn kết minh, ta có thể thay mặt Tiên Nô đồng ý với người!”

Ngọc Triệt vừa nói, ánh mắt thoáng qua sự khinh thường.

Kim Minh ngăn ra, ánh mắt khinh miệt của cô gái giống như đã tổn thương hần, mày rậm nhíu lại, lực đạo trên ngón tay mạnh lên, “Vậy sao? Nhưng mục đích của Trẫm không phải là kết minh!” Giọng điệu cao lên, bàn tay chạm vào cổ cô gái, trong nháy mắt ngón tay bóp chặt.

“...” Ánh mắt Ngọc Triệt run lên, “Vậy mục đích của người có phải...” Lời nói chưa hết, đã cảm nhận được sự khó thở, hai tay nắm lấy cánh tay nam tử, liều mạng né tránh, nhưng bàn tay nam tử như cái kim bóp chặt lấy cổ nàng.

“Trẫm không biết người thông minh hay giả ngu, lần trước đã cảnh cáo người một lần, không lẽ sát ý bên trong ánh mắt của Trẫm người không nhìn ra? Vẫn ngồi chờ chết ở Ngọc Hoa cung, nếu người trở về Tiên nô phát động chiến tranh, Trẫm thật sự rất thất vọng, loại chiêu này không nên sử dụng lần thứ hai!” Nam tử quẹo rừ cười một tiếng, con ngươi màu xanh lóe sáng, nắm ngón tay bóp chặt.

Trên mặt Ngọc Triệt hiện lên sự sợ hãi, ý của hần là... chiến tranh, mục đích của hần là chiến tranh.

Ngay lúc nàng cảm thấy cổ mình như sắp đứt, một bóng dáng từ đằng sau chiếc màn lay động, một thanh hàn kiếm đâm tới lưng Kim Minh, tiếng xé gió làm cho Kim Minh lạnh lùng dời tầm mắt, hần thả Ngọc Triệt ra, xoay người dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi kiếm, đưa mắt nhìn thấy Tiên Vu đang khoác trên mình trang phục của một cô gái.

“Tiên Hoa, người điên rồi, chạy mau!” Tiên Vu vội vàng đưa mắt nhìn sang Ngọc Triệt đang không ngừng ho khan, lớn tiếng quát.

“Ca!” Ngọc Triệt kêu lên, một tiếng ca này, không phải là Hoàng huynh, làm cho Tiên Vu ngẩn ra, trái tim trở nên ảm áp, hân lạnh lùng nhìn Kim Minh, rút hàn kiếm bị khống chế, tiếp tục đâm tới, từng đường kiếm trong trẻo lạnh lùng, cuộn cuộn gầm thét hướng tới khuôn mặt Kim Minh.

Lạnh lùng cười một tiếng, Kim Minh không một chút hoang mang mà dễ dàng tránh thoát, hân xoay người ôm Ngọc Triệt vào ngực, phát nhẹ ổng tay, dễ dàng hóa giải chiêu kiếm của Tiên Vu.

“Muốn giết Trẫm? Người có khả năng này sao?” Hân cười một tiếng, hét to: “Bắt lấy thích khách!” Thị vệ ở bên ngoài tiến vào, đi đầu là Mặc Tang.

“Bắt Thái tử Tiên vu giả gái làm loạn trong cung lại!” Lạnh giọng ra lệnh, hai mươi mấy thị vệ bao vây Tiên Vu, trường mâu tạo thành một vòng bao vây.

“Kim Minh, người đang nói gì vậy? Người có biết người làm như vậy là đang châm ngòi chiến tranh hai nước hay không?” Tiên Vu lạnh lùng nhìn Kim Minh đang cười âm hiểm.

Kim Minh nở một nụ cười đầy hứng thú, khuôn mặt không hề dao động vì câu nói đó, từ từ mở miệng: “Trẫm chính là...”

“Chẳng qua có chút hiểu lầm!” Một giọng nói nhàn nhạt vang lên, thị vệ ở bên ngoài tự động mở một lối đi, Kim Huy mặc một thân măng bào màu tím từ từ bước tới.

“Hoàng đệ, người nói gì đấy? Hiểu lầm?” Kim Minh nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào con người đen của nam Kim Huy.

“Đúng vậy, chẳng qua là một sự hiểu lầm, là đệ để cho Tiên Vu ở lại, vì sợ quy củ trong cung, cho nên để hân giả trang thành cung nữ. Gần đây ban đêm không an toàn, Hoàng huynh, Thái tử Tiên Vu cũng chỉ có ý tốt, muốn giúp đệ một tay mà thôi!” Kim Huy tiến lên lấy hàn kiếm trong tay Tiên Vu.

“Không an toàn? Như thế nào mà Trẫm không biết?” Kim Minh ưu nhã cười cười.

“Hoàng huynh có nhớ mấy hôm trước có một cung nữ trong cung bị một người áo đen bịt mặt cướp ra khỏi Hoàng cung không?” Kim Huy cúi đầu, trên mặt vẫn luôn giữ một nụ cười ưu nhã.

Kim Minh ngẩn ra, biết Kim Huy đang nhắc tới chuyện Lục Ánh bị Mặc Trắc cướp đi, trong lòng không ngừng cuộn cuộn, nhưng vẫn không có biểu hiện gì.

“Hoàng huynh, thời gian không còn sớm, ngài nhanh nghỉ ngơi đi!” Kim Huy cười thần bí, nhẹ nhàng tiến lên, Kim Minh ngẩn ra, chỉ cảm thấy có một mùi hương xông vào mũi, mí mắt nặng xuống.

Kim Huy đưa tay đỡ Kim Minh té xỉu, phát tay ý bảo Nhung Thiên, Nhung Thiên nhanh chóng đứng trước mặt Mặc Tang, đề phòng bất trắc.

“Không sao, các người lui ra đi!” Kim Huy hét lớn, thị vệ nhìn nhau, nhìn Nhung Thiên, đành phải lui ra.

Đặt Kim Minh đang ngủ mê man trên giường, Kim Huy đứng trước mặt Ngọc Triệt và Tiên Vu nhỏ giọng: “Chuyện hôm nay thật xin lỗi, ta tin hai vị cũng không muốn chiến tranh xảy ra, nhân dân an cư lạc nghiệp, chuyện đêm nay coi như một giấc mộng, Hoàng thượng hân...” Đột nhiên hân tiến lên vỗ vỗ vai Tiên Vu: “Sớm mang Ngọc Triệt rời khỏi Kim Lang Vương triều, nếu không hậu quả sẽ không lường được!”

Tiên Vu ngẩn ra, không hiểu, Kim Huy lắc đầu một cái.

Không còn cách nào, chỉ có thể bồi thường cho Ngọc Triệt một chút tiền tài, nếu như có thể gien xếp, nếu cả Thái tử và Công chúa đều chết ở Kim Lang, e rằng hai nước sẽ trở thành kẻ thù suốt đời.

Kim Huy lắc đầu, từ từ rời khỏi Ngọc Hoa cung.

Kim Minh ngủ thiếp đi, dù Kim Nhật có tỉnh lại cũng vô hại, hân không cần lo lắng.

“Hoàng muội, Kim Lang vương muốn phát động chiến tranh, không bằng chúng ta sớm ra tay trước!” Tiên Vu làm động tác cắt cổ.

“Hoàng huynh, người cho rằng Kim Huy đơn giản như vẻ bên ngoài hay sao? Nếu hân yên tâm để Kim Minh đang hôn mê ở trong cung của ta, dĩ nhiên nắm chắc ta không dám làm gì Hoàng thượng, ta chưa muốn vọng động, dù sao ai cũng không muốn chiến tranh xảy ra, trừ khi...” Nàng đưa mắt nhìn nam tử đang ngủ say trên giường, gương mặt tuấn tú, hàng mi dài, đôi môi anh đào, chiếc mũi gọi cảm, mọi thứ đều quen thuộc mà cũng đầy xa lạ.

“Mặc dù Tiên Nô chúng ta là nước nhỏ, nhưng cũng không thể để cho Kim Lang bắt nạt, nếu vừa rồi ta đến chậm một bước, người sẽ bị hân... Ngọc Triệt, chúng ta quay về nước thôi!” Tiên Vu lạnh lùng mở miệng.

Ngọc Triệt thở dài một cái, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nam tử, một lát sau mới mở miệng: “Người để cho ta muốn...”

“Người còn muốn cái gì? Muốn chờ lần sau hân động thủ sao? Không phải lúc nào cũng may mắn như vậy!” Tiên Vu thở hân hân đứng dậy.

“Có lẽ hân sẽ có biện pháp làm cho cánh tay của hân ngừng tay!” Ngọc Triệt mở miệng.

“Cái gì hử? Rốt cuộc ngươi đang nói cái gì?” Tiên Vu không nhịn được mà hỏi, đôi chân mang giày thêu không kiên nhẫn đi tới đi lui trong phòng.

“Hoàng huynh, ngươi không hiểu được đâu? Sắc trời cũng không còn sớm, hay là ngươi đi nghỉ đi, ta ... còn muốn ngồi cùng hửn một lát!”

“Ngươi ... đúng là hết thuốc chữa!” Tiên Vu phát tay áo, thờ phỉ phò ra ngoài.

Kinh ngạc nhìn bóng lưng Tiên Vu biến mất, Ngọc Triệt thở dài, đưa mắt nhìn nam tử, đột nhiên cứng đờ.

Đôi mắt tròn to đáng yêu, đôi môi đỏ, rõ ràng là gương mặt lúc này, nhưng lại làm cho người ta không có cùng cảm giác.

“Ngươi ... đã tỉnh?” Ngọc Triệt khó khăn mở miệng, trên gương mặt xẹt qua chút hồng.

Nháy nháy mắt, Kim Nhật quay đầu nhìn Ngọc Triệt, chợt cười một tiếng.

Lòng nàng nhảy một cái, si ngốc nhìn nụ cười của nam tử, giống như mùa xuân đã tới, nàng giống như đang đi giữa vườn hoa, mùi hương làm cho người ta say mê.

Nàng si ngốc cười một tiếng.

“Ngươi tên là Ngọc Triệt?” Kim Nhật nửa ngồi dậy, chống tay lên đầu, thuần khiết không tỳ vết nhìn nàng.

Ngọc Triệt gật đầu, biết rõ hửn giả vờ đáng yêu, nhưng mà nàng không ngăn được trái tim mình, nàng rất thích điều đó.

“Tối nay ngươi ở cùng ta sao? Ban đêm một mình thật cô đơn!” Kim Nhật ủy khuất nháy nháy mắt, cười thật thuần khiết.

Nàng không kìm được mà gật đầu, bàn tay nắm lấy cánh tay nam tử.

“Ha ha!” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Kim Nhật ôm cô gái vào trong ngực, cánh tay từ từ khoắc lên vai cô gái, bàn tay di động, mục tiêu là cổ cô gái.

Lúc hửn đang chuyển động bàn tay, con ngươi màu lam của Ngọc Triệt chợt tối, nàng nắm cánh tay nam tử, vòng qua vai, đặt trước ngực mình, nhẹ giọng bên tai nam tử: “Ngươi có tin hay không, trên thế giới này chỉ có ta mới thật lòng hy vọng ngươi là Kim Lang vương?”

Kim Nhật ngẩn ra, ý cười trên mặt cứng lại, trong mắt tối lại: “Ngươi nói cái gì?”

Từ từ rời khỏi nam tử, Ngọc Triệt cười cười: “Trên thế giới này chỉ có ta mới yêu ngươi, thực lòng yêu ngươi, không có chút nào giả dối, Kim Nhật, ngươi không thấy dối trá nhiều năm như vậy cũng cần có một người bạn hay sao?”

Đôi mắt mê người của Kim Nhật tối thêm mấy phần, tiếp tục giả bộ vô tội nhăn mặt: “Ngươi nói gì vậy!”

“Chúng ta đều dối trá, cho nên ta cảm thấy chúng ta có tiếng nói chung, chẳng lẽ ngươi định dùng khuôn mặt này để lừa dối người đời hay sao? Tại sao phải im lặng chờ đợi trong bóng tối, ngươi có biết ánh mặt trời xinh đẹp như thế nào hay không, hoa đẹp như thế nào, nước sông dưới ánh nắng mặt trời trong suốt như thế nào không? Mọi thứ ngươi đều không biết, không phải sao?” Ngọc Triệt không sợ hãi đón nhận ánh mắt nam tử, nhẹ nhàng mím môi: “Ta rất khát vọng cùng ngươi đứng dưới ánh mặt trời, nhìn hoa nở, nghe chim hót, quan trọng nhất là người người gọi ngươi là Hoàng thượng, không chỉ là Hoàng thượng của Kim Lang vương triều mà còn là Hoàng thượng của cả thiên hạ!”

“Đã tâm của ngươi thật lớn” Kim Nhật bất động thanh sắc nhìn nàng.

“Ta đã nói, chúng ta giống nhau, lần đầu tiên gặp ngươi, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy dục vọng, chỉ là ngươi không biết mà thôi! Có lẽ loại dục vọng này đã bị ngươi áp chế, nhưng Ngọc Triệt ta có thể lần nữa khôi phục lại dục vọng của ngươi!” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay chạm vào gương mặt nam tử, quyến rũ cười một tiếng.

“Ngươi có biết ngươi đang đùa với lửa?” Nam tử lạnh lùng cười một tiếng, thu lại nụ cười hồn nhiên vô tội.

“Ta đương nhiên biết, nhưng mà ta là ngươi thích mạo hiểm, không thích khiêu chiến chuyện không thích làm” Nàng vừa nói, ngón tay phác họa đường cong trên khuôn mặt nam tử, cuối cùng dừng lại trên môi như hoa anh đào.

Ngón tay trắng nõn chạm vào đôi môi nam tử, cô gái nở một nụ cười xinh đẹp.

Ánh mắt nam tử trở nên thâm trầm, lúc cô gái nghĩ nam tử đang ngầm cho phép mình, đưa đôi môi mình lại gần, ánh mắt nam tử run lên, muốn đẩy nàng ra, giường như nhớ tới điều gì, đành để cho cô gái hôn.

Ánh trăng quý dị, gió không một tiếng động thổi qua, trong không khí yên tĩnh dọa người, tấm lụa mỏng bay nhẹ nhẹ, bay lất phất trên mặt nàng. Nam tử si ngốc ôm cô gái trong ngực, lúc nàng hôn nam tử, thân thể chợt run lên, “...” Một tiếng rên rỉ bật ra từ môi nàng, nàng liếm liếm môi, biết hửn đã đáp lại nàng.

“Nhật ... Ta muốn...” Nàng rên rỉ mở miệng, thân thể nam tử đột nhiên cứng đờ, đẩy ra, lạnh lùng nhìn về ham muốn của nàng.

“Ngươi... làm sao...? Không phải lúc này vẫn còn tốt sao?” Ngọc Triệt nắm chặt quần áo, bị hấn nhìn chăm chăm đến run người.

“Đến giờ rồi!” Hấn quẹo rừ cười một tiếng, lạnh lùng đứng dậy, “Ta chỉ cho ngươi thời gian như thế thôi, bởi vì lúc này ta phải đi gặp Nha Nha!”

Ngọc Triệt vừa nghe, giận đến trợn mắt đứng dậy: “Nha Nha? Là Mặc Thanh Thanh sao?”

Kim Nhật đứng trước giường, một lúc sau mới từ từ mở miệng: “Ngươi là một nữ nhân thông minh, cũng là một nữ nhân đáng sợ, hiện tại ta tin rằng, giữ ngươi lại rất có ích với ta!” Hấn cười nụ cười hồn nhiên, ánh mắt lại âm độc dọa người.

“Ta hỏi ngươi, Nha Nha là Mặc Thanh Thanh sao?” Ngọc Triệt cau mày, không cho đây là một lời khen.

“Nữ nhân, không cần được voi đòi tiên, đề nghị của ngươi ta đang suy nghĩ!” Hấn cười nhạt, hai tay để phía sau, đi ra ngoài.

“Ngươi trả lời cho ta!” Ngọc Triệt vội vàng đuổi theo.

“Nhớ, nữ nhân thích hỏi đến tận gốc một chút cũng không đáng yêu!” Nam tử cười hi hi truyền vào tai nàng, đột nhiên ánh mắt nàng thoáng qua chút ánh sáng, là ghen tỵ.

Thứ nàng thích, không có gì là không đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lại phát hiện bí mật

“Người thấy được cái gì? Là thật sao?” Tiền Dung thấy Liễu Nha khác thường, nàng chui dưới gầm bàn, nhỏ giọng, ánh mắt đầy sợ hãi.

Liễu Nha nhướn mày, đề xuống sự sợ hãi, “Không có gì cả, chỉ là gió mà thôi, ngươi không cần ngạc nhiên!” Giọng nói bên trong có vẻ không vui.

“Không phải vậy, nương nương, Ngưng Hương cư không...” Tiền Dung vùng bàn tay nhỏ bé lần nữa nhấc lại.

“Được rồi, không cần nói những thứ nói những lời mê hoặc người khác!” Liễu Nha nhíu mày, ngắt lời nàng.

Tiền Dung kinh ngạc, do dự một chút, cầm lấy bàn tay Liễu Nha, thấy tay nàng hết sức lạnh lẽo.

Nàng bò từ dưới bàn lên, cúi đầu, cả người vẫn chưa cảm thấy an toàn.

“Tối nay... Nếu không ta ở lại cùng ngươi!” Liễu Nha nhướn mày, không phải không tin những lời kỳ quái của nàng mà là... dường như nàng không muốn đối mặt với ánh mắt bức người của hấn, như có áp lực động lại trong tim.

Tiền Dung đưa mắt nhìn, giường như không tin những gì mình nghe được: “Ý nương nương là- tối nay người muốn ở lại đây?” Nàng xấu hổ nhìn căn phòng đơn sơ, hay tay luôn cuống vò vạt áo.

“Làm sao vậy? Không hoan nghênh ta?” Liễu Nha giả vờ vô tội nhìn nàng.

“Không phải vậy, không phải vậy, nương nương, chỉ là...” Nàng chạy lại bắt đầu dọn dẹp giường đệm.

Hai người nằm trên giường, không nói lời nào. Bởi vì chiếc giường nhỏ, cánh tay hai người song song một chỗ, Liễu Nha có thể cảm nhận được thân thể Tiền Dung đang run rẩy, một cô gái hạ đẳng lớn lên bên trong Hoàng cung này, trong lòng chắc chắn được sủng mà sợ, mà lo lắng, Liễu Nha nháy mắt mắt, nhìn Tiền Dung đáng thương.

“Ngươi cứ thả lỏng là được, quên chuyện ta là phi tử của Hoàng thượng, quên ngươi là một cung nữ, chúng ta xem như là hai tỷ muội vừa gặp mà như đã quen biết từ lâu, thả lỏng nói chuyện, sau đó đi ngủ được không?” Liễu Nha mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Tiền Dung nằm bên cạnh xúc động, nàng đảo mắt, đột nhiên ngồi dậy, quỳ trên giường, “Nương nương, nô tỳ không dám, từ nhỏ nô tỳ đã vào cung, chưa có chủ tử nào đối tốt với nô tỳ như vậy, nô tỳ rất cảm kích, nếu như nương nương thật lòng xem nô tỳ là người, xin nghe nô tỳ nói một câu, rồi khỏi Ngưng Hương cư đi, nơi này...” Nàng nghẹn ngào, thân thể run run.

Liễu Nha thở dài, biết nàng vẫn sợ hãi, âm thầm quyết tâm, ngày mai nàng phải đi vào phòng tối, nhất định phải tìm được Văn Lệ, tìm được mật thất.

Gió thổi có chút lạnh lẽo, hai người vẫn nằm trên giường ôm nhau ngủ.

Không có nô tỳ, không có nương nương, chỉ có hai người với nhau.

Ngoài cửa sổ, đôi mắt màu máu lạnh lùng nhìn hai người rồi biến mất không thấy, dưới ánh nến chỉ còn sót lại chút bóng dáng màu trắng.

Tìm ở Ngưng Hương cư một lúc, Kim Nhật tức giận nghiêng hàm, ánh mắt xanh đen hiện lên vẻ lo lắng.

Nha Nha không có ở đây, rốt cuộc nàng đi đâu, hần trở lại Ngưng Hương cư, lớn tiếng gọi: “Nha Nha, mau ra đây, ta là Tiểu Nhật nhi!” Bên trong tấm cung không có một ai chỉ còn vang vọng tiếng kêu của hần.

“Nha Nha!” Hần lẩm bẩm kêu lên, vẻ mặt lo lắng, xuyên qua tấm màn che, vẫn không thấy, cả tấm điện chỉ có mình hần vẫn đi tìm.

Cuối cùng hần cũng nản chí, ánh mắt nặng nề rũ xuống: “Nha Nha!”

“Ta đã nói, ta là người duy nhất hy vọng người tông tại trên thế giới này!” Sau lưng, bóng dáng màu trắng đứng đưa, Ngọc Triệt mở miệng.

Ánh mắt Kim Nhật tỏ vẻ không kiên nhẫn, hần lạnh lùng quay đầu nhìn chằm chằm vào Ngọc Triệt, cắn răng mở miệng, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

Sự âm thầm đánh úp tới khuôn mặt Ngọc Triệt, nàng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Kim Nhật xoay đầu lại, khôi phục bộ dạng không cam lòng, khoe miệng buồn bã vênh lên, “Mẫu hậu, ta muốn Nha Nha!”

Sáng sớm, sau khi ngủ một giấc ngon lành ở chỗ Tiền Dung, Liễu Nha trở lại Ngưng Hương cư, nhưng khi nhìn thấy nam tử nằm trên giường đột nhiên ngất ra.

Hần đang ngủ, nằm ngửa trên giường, nhưng hai hàng lông mày nhíu lại, bộ dạng lo lắng. Mái tóc vàng xộc xệch phủ xuống khuôn mặt, trong tay nắm chặt chiếc khăn phủ giường màu trắng.

Liễu Nha lại gần, đột nhiên bị đôi mắt sung đỏ của nam tử làm cho kinh ngạc không nói được lời nào, hần hần hần, không phải vì tìm nàng không được mà khóc đấy chứ? Nàng há miệng, không biết phải tiêu hóa sự kiện này như thế nào?

“Nương nương!” Sau lưng vang lên giọng nói của Nguyệt Mi, theo bản năng quay đầu lại, ngón tay nhỏ bé đặt ở khoe miệng ý bảo nàng im lặng, nhưng vẫn chậm, sau lưng, nam tử đã tỉnh.

Thân thể Liễu Nha cứng đờ, không biết phải đối mặt với hần như thế nào, trong thời gian ngắn không dám quay người lại.

“Tại sao Trẫm lại ở đây?” Kim Minh mở miệng, giọng nói đầy hấp dẫn.

Liễu Nha quay đầu nhìn lại, không hiểu nhìn hần.

Hai mắt hần sung đỏ, đôi mắt tràn đầy tia máu, hần kinh ngạc nhìn nàng, gương mặt như đang trầm tư.

“...” Liễu Nha không biết phải trả lời hần như thế nào, do dự thật lâu, mới nhỏ giọng mở miệng, “Người không nhớ gì sao? Tối hôm qua người...”

Hần nhìn nàng, ánh mắt hoài nghi, ý bảo nàng tiếp tục. Nhưng nàng biết nàng không thể tiếp tục nói dối.

“Hoàng thượng, Vương gia có việc gấp muốn gặp!” Nguyệt Hà vội vàng đi vào bẩm báo.

Kim Minh cau mày, phát tay một cái, “Cho hần đi vào!”

Liễu Nha âm thầm thở phào một cái.

Kim Huy một thân áo tím bước vào Ngưng Hương cư, hơi khom người hành lễ, “Hoàng thượng, thái tử Tiên Vu đang ở ngoài cửa chờ, hần nguyện ý kết minh với chúng ta, đối phó với Đại Hách!”

“Tiên Vu?” Kim Minh ngẩn ra, ánh mắt quý dị, nhưng rất nhanh liền biến mất, hần mím môi gật đầu, cùng Kim Huy ra khỏi Ngưng Hương cư.

Liễu Nha ngồi trong phòng, gương mặt đầy căng thẳng, vừa rồi phải nghĩ đến lý do lừa gạt Kim Minh, thấy Nguyệt Hà vội vã đi vào, quỳ dưới đất, “Nương nương, Vương gia phân phó, nếu Hoàng thượng hỏi chuyện tối hôm qua, nương nương nói Vương gia thấy Hoàng thượng ngắt xiêu ở Ngọc Hoa cung, mới đưa Hoàng thượng đến nghỉ ngơi ở Ngưng Hương cư!”

Liễu Nha cả kinh, không nghĩ tới người của Thái hậu ở trong cung cũng có quan hệ tới Kim Huy, nhưng lý do này, tại sao Kim Huy không đưa Kim Minh trở lại.

“Vương gia nói, không có cách nào khác, vì Mạc Thương bị Hoàng thượng phái đi trông chừng ở Thiên điện, Mạc Tang bên cạnh Hoàng thượng không phải người của mình, Vương gia không có biện pháp đưa Hoàng thượng đi, sợ làm cho Mạc Tang hoài nghi!” Nguyệt Hà mở miệng giải thích.

Liễu Nha ngẩn ra, không ngờ Kim Huy lại kín đáo như vậy, ngay cả lý do để nàng ứng phó cũng đã có, người của mình? Liễu Nha cười cười, lúc nào nàng trở thành người của Kim Huy rồi?

Lâm triều, Tiên Vu đứng trong điện, lấy lễ tiết của Tiên Nô gặp mặt Kim Minh.

“Huy nói Thái tử nguyện ý kết minh cùng nước ta?” Kim Minh lạnh lùng mở miệng, con mắt sưng đỏ, hơn nữa những nghi ngờ trong giọng nói làm cho tâm trạng của hắn không được tốt.

Tiên Vu trầm mặc, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Kim Minh, trong đầu vang lên lời nói đêm qua của Kim Huy.

“Nếu ngươi muốn rời khỏi Kim Lang vương triều, vậy thì nhanh kết minh cùng nước ta, chỉ cần kết minh, Hoàng thượng sẽ thả lỏng phòng bị với Thái tử và công chúa, lúc chạy trốn, Bôn vương nhất định sẽ giúp Thái tử một tay, nhưng mà trước khi đi phải ký một hiệp ước, nếu Thái tử và công chúa thuận lợi rời khỏi Kim Lang vương triều, Kim Lang vương triều sẽ dâng ngàn lạng bạc trắng làm phí bồi thường hôn ước, Tiên Nô không thể dùng lý do này để phát động chiến tranh!”

Tiên Vu gật đầu, hiện nay hắn và Ngọc Triệt là con tin của Kim Lang vương triều, trước rời khỏi đây, sau rời từ từ quyết định.

Tiên Vu tiến lên một bước, “Đúng vậy, đêm qua ta cùng với Hoàng thượng xảy ra chút hiểu lầm, ta cảm thấy, chuyện kết minh của hai nước là vô cùng cần thiết, nếu hai nước hợp lại, một số việc sẽ làm tốt hơn, hơn nữa, Đại Hách, Tiên Nô, Kim Lang tạo nên thế chân vạc, nếu hai nước có quan hệ thông gia, Đại Hách muốn xâm phạm, tất nhiên phải liên hôn!”

Nụ cười quỷ dị hiện lên trên khuôn mặt của Kim Minh, hắn đảo mắt, nhẹ nhàng dò xét Tiên Vu, vỗ tay thật to: “Được, rất tốt, một câu liên hôn đã đem quan hệ hai nước kéo lại thật chặt, Hoàng đế, chuyện kết minh giao cho người xử lý!”

Kim Huy ung dung tiến lên, khom người gật đầu.

“Các đại thần còn việc gì không? Có chuyện thì nhanh bẩm báo, không có chuyện thì bãi triều!” Kim Minh mỉm cười đứng dậy, đôi mắt thâm sâu hiện lên ánh sáng quỷ dị.

“Hoàng thượng...” Đột nhiên Tiên Vu mở miệng gọi.

“Đêm qua Hoàng thượng ngất xỉu, có lẽ là dị ứng với nhang hương của nước chúng ta, cho nên Hoàng thượng nếu đến Ngọc Hoa cung, hãy bảo Trương công công truyền lời trước, để Ngọc Triệt dọn sạch nhang hương!” Tiên Vu mở miệng, hình như không ai tin lời hắn nói.

Kim Minh nhìn về Trương Anh, “Thật sao? May có Thái tử nhắc nhở, Trương Anh, người phải nhớ kỹ trong lòng!”

“Vâng, thưa Hoàng thượng!” Trương Anh vội vàng lĩnh mệnh.

Sau khi bãi triều, Kim Minh trở lại Ngưng Hương cung, nhưng không nhìn thấy Liễu Nha.

“Nguyệt Mi, nương nương đâu?” Về mặt hắn có chút không vui.

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương nói trong lòng không vui, muốn ra ngoài đi dạo một lát, còn dặn nô tỳ không cần đi theo!” Nguyệt Mi quỳ trên mặt đất thành thật trả lời.

“Đi xuống đi!” Hắn ra khỏi Ngưng Hương cung, nhẹ nhàng vỗ tay, Mạc Tang quỷ dị hiện ra sau lưng hắn: “Đi xem hiện tại là người nào coi chừng Thanh phi?”

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương đến Dẫn Thiên cung, thuộc hạ còn tưởng rằng...” Mạc Tang mở miệng.

“Cho rằng cái gì?”

“Cho rằng nương nương đi tìm ngài!” Mạc Tang nhẹ giọng bẩm báo.

“Dẫn Thiên cung?” Kim Minh nháy nháy mắt, nhìn ánh nắng đang bao phủ khắp nơi, trong lòng vui vẻ, nằng thật sự đi tìm hắn sao?

Bên ngoài Dẫn Thiên cung, Liễu Nha mặc một chiếc váy xanh đứng trước mặt Mạc Thương, mỉm cười, chớp chớp mắt, khiến cho khuôn mặt nghiêm túc của Mạc Thương cũng không giữ được.

“Thanh phi nương nương, thuộc hạ còn phải canh gác, nếu ngài muốn gặp Hoàng thượng, có thể đợi ở Dẫn Thiên cung, đây là Thiên điện, bình thường Hoàng thượng không hay đến đây!” Mạc Thương mở miệng, giọng nói có chút cô đơn.

Phía sau hắn là chiếc cột bằng bạch ngọc, nam tử đứng phía trước cột đá, anh dừng không ngó.

“Ta đã nói... ta không phải tìm Kim Minh, ta đến tìm người!” Liễu Nha chu mỏ, cố gắng leo lên xà ngang cột đá, hai chân nhỏ không ngừng đung đưa, “Ta đứng ở đây với người!”

“Nương nương!” Mạc Thương vội vàng ôm quyền hành lễ, “Ngài đừng hại chết tiểu nhân!”

“Người không phải là tiểu nhân, ngược lại ta cho rằng, người là đại trượng phu bảo vệ quốc gia, là một đại trượng phu trung thành với chủ tử!” Liễu Nha

ngừng đứng đưa hai chân, trịnh trọng mở miệng.

“Sao cơ?” Mạc Thương sững sờ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn nàng, nhìn thấy nụ cười cười rục rờ như ánh mặt trời của nàng, nhất thời làm cho trái tim của hắn trở nên ấm áp.

“Nương nương khen sai rồi, thuộc hạ đang chịu tội, nói gì...” Hắn khịt khịt mũi.

“Sao? Ngươi cảm động muốn khóc sao? Đây mới chỉ là bắt đầu, ta còn chưa nói xong đâu!” Liễu Nha nhảy xuống đất ngẩng đầu nhìn hắn, “Trước kia là ta hiểu nhầm ngươi, trong lòng mắng ngươi là phản đồ, cấu kết với Kim Huy, mắng ngươi là tiểu nhân hèn hạ, nhưng giờ ta đã hiểu, ngươi so với với người trung thành mù quáng còn vĩ đại hơn, sống khổ hơn, trong lòng ngươi nhất định sẽ rất khổ sở, hết sức khó chịu có phải hay không? Bị chủ tử hiểu lầm nhất định sẽ rất khó chịu!” Liễu Nha liếc mắt gật gật đầu.

Về mặt Mạc Thương trở nên kinh hãi, hắn nắm chặt môi nhìn cô gái trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn, không biết mở miệng như thế nào.

“Ngươi không cần lừa ta, Kim Minh, Kim Nhật, Kim Lang, ta đều biết hết, lần này là tới xin lỗi ngươi, bởi vì đã từng hiểu lầm ngươi, rất xin lỗi!” Liễu Nha chân thành nhìn hắn.

“Người biết được?” Về mặt hắn trở nên hốt hoảng, nếu không phải ngại thân phận của nàng, hắn nhất định sẽ nắm bả vai cô gái.

“Ừ, ta biết rõ, cho nên... về sau chúng ta ngồi chung một thuyền, cùng nhau bảo vệ Kim Minh có được không?” Liễu Nha nâng tay, vỗ vỗ bả vai của hắn.

“Nương nương thật sự thích Hoàng thượng?” Hắn vui mừng mở miệng.

“...” Liễu Nha im lặng, vấn đề này thật khó trả lời, ít nhất nàng không hy vọng Kim Minh biến mất, nhìn sang ánh mắt đang chờ mong của nam tử, đột nhiên nàng gật đầu một cái.

“Nương nương!” Nam tử khàn khàn hô một tiếng, đột nhiên quỳ xuống đất, tay trái nắm chặt Hồng Anh thương.

Đầu cúi thấp, sống lưng ưỡn thẳng.

Lỗ mũi Liễu Nha cay cay, đột nhiên rất muốn khóc.

Vì tri kỉ mà chết, nàng chưa từng được cảm nhận, nhưng ngày hôm nay, lúc Mạc Thương quỳ xuống dưới chân nàng, đột nhiên nàng nghĩ tới câu này.

“Ai nha, mau đứng dậy, làm sao ta nhận nổi lễ lớn như thế này?” Nàng nâng hắn dậy, nhếch nhếch môi, nhìn không được mà ghen tỵ.

Kim Minh đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, ánh mắt không vui, nhưng vẫn không tiến lên mà chỉ đứng đó nhìn lại.

“Sau này ta gọi ngươi là Mạc Thương ca có được hay không?” Liễu Nha ngồi trên đài cao, lắc lắc đôi chân nói chuyện phiếm với Mạc Thương.

“Chuyện này thuộc hạ không làm được!” Mạc Thương cung kính mở miệng.

“Được mà, về sau ngươi là ca ca của ta!” Liễu Nha vui vẻ nhảy xuống, nhìn thời gian không còn sớm, còn có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy cáo từ với hắn.

Nhìn bóng dáng nhảy nhót của cô gái, khỏe mạnh nam tử trong suốt, giống như phát hiện được, nhanh chóng lau đi.

Sau lưng, Kim Minh nhíu mày, tiến lên mở miệng: “Mạc Thương!”

Mạc Thương ngẩng ra, nhanh chóng xoay người quỳ xuống đất, “Hoàng thượng!”

“Vừa rồi ngươi quỳ xuống dưới chân nàng là có ý gì?” Hắn mở miệng, giọng nói lạnh lùng khiến cho Mạc Thương lo lắng.

“Hoàng thượng... thuộc hạ...” Hắn vội vàng muốn giải thích.

“Nhớ những lời ta nói, nam tử hán đại trượng phu chỉ ở bốn phương, chỉ nguyện ý quỳ người xứng đáng, ngươi thấy Thái hậu cũng chỉ khom lưng hành lễ, vậy mà lại quỳ dưới chân nàng?” Hắn nheo mắt, nhìn Liễu Nha đã đi xa, bóng lưng tràn đầy vui vẻ.

Cô gái giống như tinh linh dần biến mất, nhưng lại khắc sâu trong lòng hắn.

“Bởi vì nương nương hiểu nỗi lòng của Mạc Thương!” Mạc Thương nhỏ giọng mở miệng.

“Sao? Hiểu cái gì?” Kim Minh nâng khóe môi cười một tiếng, đưa mắt nhìn hắn.

“...” Mạc Thương không trả lời.

“Thế nào? Giữa hai người các ngươi còn có bí mật gì không thể cho người khác biết sao?” giọng điệu thay đổi, ánh mắt có chút sát khí, Mạc Thương cả

kinh, để Hồng Anh thương xuống đất, đôi tay thả xuống, cúi đầu: “Hoàng thượng không nên hiểu lầm, thuộc hạ chỉ cung kính với nương nương!”

“Cung kính? Nhưng ta vừa thấy được đôi tay các người ở chung một chỗ!” Hấn lạnh lùng mở miệng, dòi mắt: “Có lẽ để người trông giữ Thiên điện là Trầm đã nương tay quá mức, từ giờ, người đi trông coi bạo thất đi!”

Mạc Thương cả kinh, không suy nghĩ được gì, chỉ quỳ trên mặt đất thật lâu sau vẫn không đứng dậy nổi.

Kim Minh lạnh lùng xoay người rồi đi.

“Tạ Hoàng thượng!” Một lúc sau, Mạc Thương đang quỳ dưới đất mới nói ra được bốn chữ.

Liễu Nha ngó dáo dác tiến vào bạo thất, tiểu thái giám lập tức nghênh đón, tiểu thái giám lần này thông minh, không đợi nàng phân phó, tự động chạy đến,

Liễu Nha ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân chữ bát, đi dọc trên hành lang trải đầy đá vụn, đi mãi vẫn không nhìn thấy nữ tử áo trắng.

“Người, tới đây!” Liễu Nha ngoác tay với tiểu thái giám.

Tiểu thái giám vui vẻ chạy đến, “Nương nương có gì sai bảo?”

“Người có nhớ lần trước ta bị té xỉu, là ai đã dìu ta ra ngoài không?” Liễu Nha vắt óc miêu tả hình dáng cô gái kia, “Một người không quá 40 tuổi, sắc mặt tái nhợt, áo trắng, tóc bù xù!”

“Nương nương, xin đi theo tiểu nhân!” tiểu thái giám nhỏ giọng mở miệng, Liễu Nha nghĩ là hấn biết, vì vậy vô cùng vui vẻ đi theo hấn vào phòng, dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, nàng gặp được một người phụ nữ áo trắng bần thiêu, mái tóc đen che mắt đôi mắt của nàng.

“Nương nương, ở đây có quá nhiều cô gái như vậy, tiểu nhân không biết người nương nương tìm là ai, ngày hôm đó không phải là tiểu nhân trực, dù cho tiểu nhân có trực cũng không thể nào biết được, nếu nương nương đã từng gặp qua, vậy thì hãy đến nhìn một chút!” Tiểu thái giám cung kính mở miệng, phát trần trong tay vung một cái, tất cả các cô gái đều run người một cái, liễu mạng ôm đầu cùng với bả vai.

“Sợ cái gì mà sợ, hôm nay Thanh phi của Ngưng Hương cư muốn tìm một người, các người lần lượt đến đây, xếp thành hàng, ngẩng đầu lên, để cho nương nương nhìn xem!” Tiểu thái giám vênh mặt hất cằm ra lệnh, những phụ nhân kia từ dưới ao đi lên, từng người từng người một đứng quy củ trước mặt Liễu Nha.

Nhìn hai chân thối rữa trắng bệch của họ, nàng sợ đến run người, họ cũng là người, dù phạm sai lầm, chẳng lẽ...

“Nương nương, tất cả đều ở đây, nương nương cứ từ từ phân biệt!” Tiểu thái giám lấy lòng nói.

“Được!” Liễu Nha gật đầu một cái, nhin sự thương hại trong lòng. Hiện tại nàng không có khả năng giúp họ, khi nàng có đủ năng lực, nàng sẽ...

“Lỗi tai các người điếc có phải hay không? Ngẩng đầu lên!” Chiếc roi trên tay thái giám vung lên, những phụ nhân kia ai cũng hoảng sợ ngẩng đầu, thói quen dùng mái tóc che mặt, cho nên không quen với cánh mặt trời gay gắt.

Liễu Nha tiến lên nhìn từng người một, nhìn thẳng vào ánh mắt từng người, trong lòng hết sức tuyệt vọng. Sắc mặt các nàng tái nhợt, vẻ mặt chết lặng, ánh mắt trống rỗng, giống như phế tích, chết chóc, sự tuyệt vọng dâng lên trong lòng nàng.

Trong lòng thất vọng, nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt tim, nhìn từng người từng người một, cuối cùng cũng phải thất vọng rời đi.

Không có, không có người nàng muốn tìm, nhưng ánh mắt của phụ nhân này, nàng tùy tiện hỏi thái giám một câu, “Nàng phạm vào lỗi gì?”

Tiểu thái giám ngăn ra, nhỏ giọng nói: “Bầm nương nương, nàng là ma ma ở Ngự thiện phòng, làm hỏng chiếc mâm lưu ly của Thái hậu!”

“Một cái mâm?” Liễu Nha ngăn ra, giật mình hết sức, chẳng lẽ trừ Tiễn Dung, nơi này còn có nhiều án oan như vậy sao?

“Nương nương, đó là chiếc mâm mà Thái hậu thích nhất, không lấy tính mạng của nàng đã là may mắn lắm rồi!” Tiểu thái giám mở miệng, ánh mắt lóe lên.

“Vậy nàng thì sao?” Mặt nàng không biến sắc, chỉ vào phụ nhân thứ hai.

“Nương nương, đây là cung nữ có gian tình, trộm đồ, ... phần lớn bọn họ do các công công khác quản lý, tiểu nhân không nắm rõ!” Tiểu thái giám cung kính nói xong, bên trong giọng nói như đang cảnh cáo nàng, nếu hỏi nữa sẽ liên lụy tới người khác.

Liễu Nha thức thời gật đầu, ý bảo mình đã hiểu, phân phó thái giám đưa người đi xuống.

“Nương nương, nếu ở đây không có người nương nương muốn tìm, có phải hay không...?”

“Không, ta muốn vào bên trong xem một chút, nếu người bận, không cần đi theo ta!” Liễu Nha vòng tay trước ngực, ồng tay áo rũ xuống, giọng nói đầy kiên quyết.

Thời gian vào cung không lâu nhưng nàng hiểu được bên trong Hoàng cung này, là nơi người ăn thịt người, nàng cảm thấy may mắn vì Kim Minh phong nàng làm Thanh phi.

“Dạ, dạ..!” tiểu thái giám vội vàng trả lời, chỉ huy đám phụ nhân trở lại ao.

Xuyên qua gian phòng, chỗ ở của các phụ nhân, bình thường là một chiếc phòng lớn, chứa hơn mười người, đừng nói là nơi rửa mặt, đến một cái giường cũng không có, chỉ nằm trên đồng rom dưới đất.

Trừ gian phòng, ở đây chỉ có hai tòa viện độc lập, trừ nơi nàng đã từng ở qua, còn có một gian trước mặt, mà phía sau căn phòng là khu rừng hắc ám.

Liễu Nha vào phòng, chưa từ bỏ ý định lật ván giường lên, chiếc giường nhỏ không có thứ gì khác thường.

Hôm nay là ban ngày, nàng mới xác định mình không tìm nhầm phòng, chỉ có một khả năng, nó đã bị người khác chặn lại.

“Động tác thật là nhanh!” Liễu Nha lăm bầm một câu, ra khỏi căn phòng, tới căn phòng thứ hai đột nhiên dừng bước, phía sau gian phòng này chính là khu rừng hắc ám, nếu Văn Lệ vẫn chưa chết, có lẽ... Liễu Nha có một suy nghĩ lớn mật, nàng tiến lên gõ cửa căn phòng.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vọng lại trong đình viện yên tĩnh, chỉ là căn phòng tối này ngay cả ánh mặt trời cũng không có, cây lớn hoàn toàn che khuất ánh mặt trời, căn phòng trở nên tối tăm.

Thấy không ai đáp lại, nàng từ từ đẩy cửa phòng, tiếng kết vang lên, một mùi hôi tanh xông vào mũi, gian phòng này đã lâu không có người ở, trên mặt đất phủ một tầng bụi bặm, mạng nhện chằng chịt khắp nơi.

Liễu Nha nhìn về phía chiếc giường, một chiếc chiếu rách đơn giản, không có song cửa, màn che sớm đã hóa thành một tấm vải rách nát.

Nàng có chút thất vọng, xoay người, lúc đang muốn buông tha thì đột nhiên vang lên một tiếng lạ thường, như tiếng bước chân ai đó.

Liễu Nha ngẩn ra, xoay người, bởi vì cửa sổ mở ra, gió thổi đi tầng bụi bặm, thổi bay hết mạng nhện nhưng không có gì khác thường.

“Không lẽ bên ngoài có người?” Nàng nghĩ nghĩ, lo đầu ra bên ngoài, nhưng mọi người đều làm việc ở trước viện, ở đây không có một bóng người.

Thịch thịch, tiếng bước chân tiếp tục vang lên, ánh mắt đảo một cái, thân thể lướt qua mạng nhện, nằm rạp xuống giường, gõ gõ lên ván giường.

Cộp cộp cộp, trống rỗng. Liễu Nha vui vẻ muốn nhảy cẫng lên, nàng kéo chiếu, giường như ai đó phát hiện, đột nhiên biến mất.

“Lần này ngươi đừng mơ tưởng trốn thoát!” Liễu Nha xoay người đóng cửa, sau đó cẩn thận tìm cửa vào mặt thất.

Rốt cuộc cũng phát hiện được một khe hẹp, cố gắng mở ra, dưới giường xuất hiện một cửa động đen ngòm.

Quen việc dễ làm, động tác bò đất này Liễu Nha cũng coi như có kinh nghiệm, đi một lúc, tìm được một cây nến dùng dở và một chiếc hộp quẹt bị bỏ lại, đốt nến, thân thể từ từ đứng trên mặt đất.

Cái động này nhỏ hơn cái động lần trước rất nhiều, nàng bò thật lâu, nhưng không như lần trước nhanh chóng tìm được ánh sáng, mãi không tìm được bậc thang, nàng còn thấy có chuột, nhìn màu lông hình như đã chết từ lâu, thi thể đều bốc mùi thối.

Liễu Nha bóp mũi, khó khăn tránh né thi thể con chuột, lại bò về phía trước, động không dốc mà bằng phẳng, giống như mặt đất bên ngoài.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng, nàng cố gắng đẩy chiếc nắp ra, lại phát hiện vị trí của nàng là một cái giếng bỏ hoang, bốn phía đều là rừng rậm, sương mù bao phủ nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Bí mật chiếc nhẫn Phượng

Liễu Nha thờ hồn hển ngồi trên nắp động, tham lam hô hấp không khí mới mẻ trong rừng, bò lâu trong động làm cho nàng có cảm giác hít thở không thông.

Chợt, thân thể nàng cứng đờ, tiếng hát từ đâu vọng lại, “Đào lý xuất thâm tình, hóa điểm kinh thương xuân. Nhất quý phục nhất tiện, quan thiên khởi do thân. Thế nhân cầu mục kiến, hàm tửu tiểu kinh đan. Tha nhật hồng nhan hiện, nguyệt hàn yên minh cô sơn diêu!”

Vừa nghe lời bài hát, Liễu Nha đứng lên, la lớn: “Là ai, mau ra ngoài cho ta, Văn Lệ, ngươi không cần phải trốn, ta đã nhìn thấy ngươi!”

Tiếng hát đột nhiên ngừng lại, sương mù càng ngày càng đậm, giờ là ban ngày, nhưng lá cây che hết ánh sáng mặt trời, hơn nữa sương mù dày đặc, tầm nhìn chỉ đến một thước, xa hơn nữa chỉ có thể nhìn mơ hồ.

Liễu Nha hí hóp mắt, muốn nhìn thấy xa hơn, nàng biết những lời này của mình làm cho người đó bỏ đi, nữ nhân kia chính là Văn Lệ, không thể sai, hơn nữa nàng khẳng định nàng ta đang đứng cách đây không xa để quan sát mình.

Liễu Nha đứng thẳng, cảnh giác nhìn bốn phía, nàng sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện đánh lén như lần trước, nàng nhất định phải bắt được nàng ta.

“Người mau ra đây, mấy lần theo dõi ta, không phải muốn ta phát hiện mặt đạo, phát hiện ám sát, là muốn đưa ta vật gì hay sao? Hiện tại ta đã tới, có thể quang minh chính đại đứng trước mặt ta nói chuyện, chúng ta đối mặt với nhau mà nói” Liễu Nha không kiên nhẫn gọi.

Cả khu rừng yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, một tiếng vang cũng không có.

Nữ nhân kia vẫn không chịu ra ngoài, Liễu Nha đợi mãi rốt cuộc cũng tiến lên. Nàng mở miệng kêu: “Ta nhìn thấy người, giờ đến lượt ta tìm người!” Sau đó từ từ bước.

“Không nên tới đây!” Đột nhiên trong rừng vang lên tiếng gào nua đáng sợ, giống như thanh sắt đang ma sát trên tảng đá, qua tai người, trong lòng không nhận được mà sợ hãi.

Liễu Nha đứng tại chỗ, dần dần nàng nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng nữ tử, cùng mùi tanh hôi tiến lại, giống như mùi thi thể. Đột nhiên nàng nhớ tới con chuột đã chết, chính là mùi này.

“Rốt cuộc người là người hay là quỷ?” Mùi xác chết bay tới, làm cho nàng sợ hãi, từ từ lùi về phía sau, trên mặt hiện lên đầy đề phòng.

“Không phải người đã nhìn thấy ta hay sao? Ta là người hay quỷ cũng tương đối rõ ràng!” Giọng nói đầy châm chọc, cùng với đám sương dày đặc, từ từ bao vây nàng.

“Văn Lệ, người không chết có phải hay không? Tại sao người lại muốn ta tới đây? Có chuyện gì người nói đi!” Lời nói dối bị nữ nhân đâm rách, trên trán nàng nóng lên.

“Ta chỉ tò mò tới nữ nhân có thể thay đổi lịch sử Kim Lang vương...” Bóng trắng rốt cuộc cũng dừng lại trước mặt nàng, chỉ một cái, nàng cúi người, bộ dạng buồn nôn.

Nàng không phải là nữ nhân kia, nữ nhân sờ tay nàng, từng vết máu trên khuôn mặt, thời gian đã lâu, những vết máu đọng lại trên mặt đã biến thành từng vết sẹo đỏ sẫm.

Cô gái một thân màu trắng, nhưng y phục đã không còn hình thù, chỉ mơ hồ nhìn thấy màu trắng.

Trên người tản ra mùi hôi thối như xác chết, nàng ta nhìn nàng, hai tròng mắt màu đỏ dữ tợn.

“Ha ha!” Nữ nhân cười điên cuồng, nhưng đầy thống khổ, nàng nhìn Liễu Nha, khuôn mặt dữ tợn đầy châm chọc: “Người nhìn bộ dạng của ta có phải rất ghê tởm hay không? Rất đáng sợ? Những thứ này đều là do mệnh trời ban cho, cái gì mà đáng cứu thế, ta nhìn thấy cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi!” Nàng tiến lên, mùi hôi thối quần quanh bên người, gió thổi qua làm nàng muốn nôn.

Liễu Nha vịn vào cành cây khô, miễn cưỡng chống đỡ thân mình, nhẹ giọng:

“Nhưng bộ dạng của người cũng quá đáng sợ không phải sao? Chẳng lẽ mười mấy năm qua người không tắm rửa sao? Vết thương trên người bị thối rửa sao? Tại sao...?” Nàng phát tay, ý bảo nữ nhân kia cách xa nàng một chút.

Một chút tổn thương xẹt qua tròng mắt màu máu của cô gái, nàng cắn chặt đôi môi khô khốc, chăm chú nhìn Liễu Nha: “Người cho là ta nguyên ý như vậy sao? Ta ở trong mặt đạo tâm tới năm năm, năm năm này làm bạn với chuột, vết thương thối rửa, ta không để ý tới, ta muốn sống, người kia cho ta cơ hội sống, ta phải nắm thật chắc, ta phải sống, nhìn ngày vương triều này diệt vong.

Nàng nói xong, ánh mắt đầy hận ý: “Không ai có thể cứu vương triều này, không có ai, yêu nghiệt tồn tại ngàn năm, máu tươi của các cô gái nhuộm đầy dưới đất, nhưng tất cả đều sẽ kết thúc, ngày tiểu thư nhà chúng ta chết, nó đã kết thúc!”

Liễu Nha cố nhịn cảm giác ghê tởm trong lòng, cố gắng phân tích ý tứ trong lời nói của nàng ta, hình như nàng ta biết mọi chuyện mà tiểu thư kia là Thái hậu chăng?

“Người yên tĩnh một chút, tiểu thư của người gọi là gì? Nàng chết như thế nào?” Liễu Nha cố gắng trấn an nàng ta.

“Nàng bị ta tự tay đẩy xuống nước, mùa đông rét buốt... nàng chết, bị chết đuối!” Nữ nhân kia cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Liễu Nha, cười một cách quái dị: “Ta không phải cố ý, không phải cố ý, ta quá sợ hãi, quên mất tiểu thư ở sau lưng, ta...” Nàng vừa cười vừa khóc, sau đó nằm lăn xuống đất: “Ông trời ơi, ta không muốn sống tiếp, thà rằng người chết là ta, mà không phải là tiểu thư đối với ta ân trọng như núi!”

“Văn Lệ!” Liễu Nha gọi tên nàng, hiện tại nàng chắc chắn nữ nhân này là Văn Lệ.

Cô gái ngẩn ra, ngừng khóc, sau khi phát tiết xong, vẻ mặt từ bình tĩnh lại, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nàng nhìn vào Liễu Nha: “Tại sao

ngươi biết tên của ta?”

“Vẫn Lê, vốn tên của ngươi là Tiền Nga phải không? Còn tiểu thư trong miệng ngươi là Thái hậu? Nếu ta nói cho ngươi biết tiểu thư nhà ngươi còn sống trong lòng ngươi có thoải mái hơn không?” Liễu Nha khẽ thờ dài, nhỏ giọng nói.

“Tiểu thư còn sống, không thể nào, chính ta tận mắt nhìn thấy thi thể của nàng nổi trên mặt nước, gương mặt không còn huyết sắc, thân thể cứng ngắt... là ta hại chết tiểu thư!”

Liễu Nha nhìn vẻ mặt nghiêm túc khẳng định của nàng ta, nếu không phải Thái hậu vẫn đang sống tốt tại Lưu ly cung, nhất định nàng sẽ tin lời của nữ nhân này.

“Ta không có lừa ngươi, tiểu thư của ngươi không phải là Thái hậu sao? Hiện tại nàng vẫn rất khỏe mạnh, cũng rất vui vẻ!” Liễu Nha khẽ thờ dài, đột nhiên cảm thấy nữ nhân này rất đáng thương.

Cô gái nghe lời nàng, không có ngạc nhiên mà ngược lại lạnh lùng cười một tiếng, “Quả nhiên là người phạm tội!” Nàng nói xong, xoay người đi về phía rừng rậm.

“Này, ta còn chưa nói xong đâu?” Thấy nàng ta bỏ đi, Liễu Nha quýnh lên lớn tiếng gọi.

“Chờ tới khi ngươi hiểu được bí mật của nhẫn Phương lại đến đây tìm ta!” Cô gái lạnh lùng mở miệng, bóng dáng từ từ biến mất trong rừng rậm.

“Nhẫn Phương?” Liễu Nha ngẩn ra, thật quen thuộc, đó không phải là chiếc nhẫn ngọc nàng nhặt được ở trong hồ hình thoi sao? Hiện tại nó phải ở trong tay Thái hậu mới phải chứ.

Liễu Nha ngồi trên nắp đậy miệng giếng suy tư, trong lòng muốn chạy theo Vẫn Lê để hỏi cho rõ, nhưng sương mù lớn, nàng vẫn không thể bảo đảm cái con người kia hoàn toàn không có ác ý với mình, cuối cùng quyết định từ bỏ, nhìn sắc trời không còn sớm, nàng đứng lên mở nắp giếng, quyết định trở về.

Khó khăn quay trở lại, lúc hít thở không thông, nàng thầm nghĩ nếu nàng ở trong mật đạo này với chuột năm năm... thà rằng chết còn hơn.

Người kia cho ta cơ hội sống sót, ta sẽ nắm thật chắc, ta phải sống - trong đầu nàng hiện ra câu nói của Vẫn Lê, người kia? Là ai? Trong cùng từng đồn đãi nàng bị treo cổ trong rừng rậm, nếu nàng không chết, vậy là có người cứu nàng hoặc không giết nàng.

Năm đó Thái hậu đã chết là ai chứ?

Liễu Nha suy nghĩ, lúc nhìn thấy ánh sáng, mở ván giường, đột nhiên nàng cứng đờ. Nàng nhìn vào ánh mắt xanh đen mà chủ nhân của đôi mắt đó vẫn đang nhìn chăm chăm vào bộ dạng chật vật của nàng.

“Kim Minh? Tại sao ngươi lại ở đây?” Ánh mắt nam nhân âm trầm như vậy, lạnh lùng nhìn nàng.

Nam tử không mở miệng, chỉ chuyển mắt nhìn cửa động trên chiếc giường, ánh mắt đầy ý cười lạnh lùng.

“Ta...” Liễu Nha vẫn đang ở trong cửa động, không biết có nên ra ngoài hay không hay là bỏ trốn.

“Đi thôi!” Hắn mở miệng, ánh mắt sáng lên, mặc dù lời nói vẫn còn lạnh lùng nhưng làm cho nàng quyết định.

Nàng bò ra ngoài, sau đó đóng lại ván giường.

Dù như thế nào, trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Kim Minh đi trước, nàng theo sau, nhiều lần muốn mở miệng nhưng lại từ bỏ.

Ngưng Hương cư, một ly trà nóng, nuốt mấy miếng thức ăn vào bụng, tâm tình của nàng mới hạ xuống, đưa mắt nhìn Kim Minh, quyết định tự thú: “Hôm nay ta vào khu rừng hắc ám chỉ muốn tìm ra ai là người đánh ra ngắt xỉu, ta không tin trên thế giới này có quỷ, ta chỉ cảm thấy có người cố tình quấy rối!”

Kim Minh ung dung ngồi trên tháp, giống như đang thưởng thức ly trà, gương mặt không vì lời nói của nàng mà có biểu hiện khác thường.

“Là thật đấy, ngươi phải tin tưởng ta. Lúc ta phát hiện ra mật đạo sau đó chui qua, nhìn thấy khu rừng hắc ám, chỉ tiếc cái gì cũng không tìm được!”

Nàng rũ mắt, không nói ra được cảm xúc lúc này, chỉ cảm giác bên trong hoàng cung này nàng không thể tin tưởng ai, ngay cả Kim Minh mà nàng thích, nàng nhìn hắn, có đôi lúc cảm thấy xa lạ, giống như không phải là hắn.

Nàng lắc đầu một cái, cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu.

“Ngươi không tìm được gì sao?” rốt cuộc Kim Minh cũng đặt ly trà xuống, nhẹ nhàng ngược mắt nhìn nàng, “Trẫm đã từng phái người lục soát rừng rậm mười mấy lần, nhưng bên trong không có một bóng người, nhưng mà...” Hắn cau mày, “Nếu có mật đạo, tất nhiên Trẫm không thể nào tìm ra được!”

Hắn mỉm cười một tiếng, “May có ngươi”

Hắn dời mắt hô lên: “Mạc Tang, vào đi!”

“Vâng!” Mạc Tang nghe lệnh, khom người đi vào.

“Đưa người đi lục soát khu rừng hắc ám, đừng quên bên trong có một mật đạo, phải tìm cẩn thận, nếu tìm được, không nên làm hấn bị thương, phải mang trở lại!” Kim Minh lạnh lùng phân phó.

“Vâng, Hoàng thượng!” Mạc Tang nhận lệnh, trước khi đi còn lạnh lùng nhìn Liễu Nha một cái.

Liễu Nha ngẩn ra, đưa mắt nhìn hấn, hấn lại thu hồi ánh mắt, bộ dạng phục tùng, cung kính lui ra ngoài.

“Không lẽ ngươi không tin ta?” Liễu Nha nóng nảy, nàng biết nhất định Kim Minh không tin nàng, hấn cũng hoài nghi khu rừng hắc ám có bí mật không để cho ai biết.

“Không phải vậy, chẳng qua ta thấy Hoàng cung có quá nhiều cảm ky, muốn tiêu trừ mà thôi!” Đột nhiên hấn mỉm môi cười nhẹ.

Liễu Nha cắn môi không nói gì.

Một lúc sau, hình như hấn mệt mỏi, lấy tay chống đầu, nằm ngủ trên tháp. Liễu Nha gấp gấp, không thể cho người đi thông báo, đột nhiên nhớ ra một người, thừa dịp Kim Minh ngủ say, cẩn thận ra ngoài.

Thiên điện Dẫn Thiên cung, lúc sáng đứng trước cột đá nói chuyện với Mạc Thương nhưng mắt nàng đảo quanh khắp nơi, nhìn mãi cũng không thấy bóng dáng của hấn, hỏi mấy thị vệ ai cũng không nhìn thấy.

“Đi đâu rồi vậy?” Liễu Nha gấp gấp dậm chân, xem ra phải đi tìm Kim Huy, hấn là người thâm tàng bất lộ, nàng vẫn chưa biết ý đồ của hấn.

Minh điện, sắc trời dần tối, ánh nến thấp lên, Kim Huy đang nói chuyện với Tiên Vu trong thư phòng, thảo luận chuyện kết minh.

“Vương gia, nếu Kim Lang vương quyết định như lời ngài, tin rằng quan hệ giữa Tiên Nô và Kim Lang vương triều sẽ tốt đẹp!” Đại án trên văn thư kết minh, Tiên Vu nhìn hồng ân tràn đầy cảm xúc.

“Thái tử nói đùa, thánh ý khó đoán, tối hôm qua là hiểu nhầm. Hoàng huynh quản lý triều chính mười mấy năm qua, Kim Lang vương mưa thuận gió hòa, nhân dân an cư lạc nghiệp, Hoàng huynh cũng được xem như là Hoàng đế tốt!” Kim Huy cười nhẹ, nụ cười vĩnh viễn như vậy, không sâu không cạn.

“Vương gia thật sự nghĩ như vậy sao?” Tiên Vu lắc đầu một cái, vừa định nói tiếp thì Nhung Thiên bất chợt đi vào bẩm báo: “Vương gia, Thanh phi nương nương tới!”

Kim Huy ngẩn ra, theo bản năng đứng dậy, ánh mắt không tự chủ được mừng rỡ, tuy đã che dấu nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Tiên Vu.

“Ta đi trước!” Hấn nhẹ giọng nói, đi thẳng hậu điện, Kim Huy nhanh chóng báo Nhung Thiên để nàng vào.

“Có chuyện gì không?” Cửa mở ra, hấn nhìn thấy thần sắc lo lắng của Liễu Nha, biết nhất định đã có chuyện gì xảy ra.

“Ngươi biết Văn Lệ không?” Liễu Nha vội vàng mở miệng.

Kim Huy ngẩn ra, ánh mắt tối lại, tia sát ý bắn ra, ngay cả Liễu Nha luôn chậm chạp cũng nhìn thấy được.

“Ngươi...” Liễu Nha cau mày, giọng nói có chút chần chờ.

“Ngươi hỏi nàng làm gì?” Kim Huy lạnh lùng ngược mắt nhìn nàng.

“Không phải là... Thịnh thoảng ta nghe được, là ta nghe người ta nói, cho nên cảm thấy tò mò...” Cảm giác được nam tử không vui, nàng phát tay một cái, “Ta biết, ta biết hết, ngươi không muốn ta tò mò, tò mò sẽ hại chết ta, nhưng mà... Tóm lại, ngươi biết Mạc Thương đi đâu không?”

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, Mạc Thương mới an toàn nhất.

Trung thành với chủ, không suy nghĩ đến lợi ích.

“Không phải đang bảo vệ ở Thiên điện hay sao?” Kim Huy nhượng mày, ánh mắt nghi ngờ, hiển nhiên hấn có chút nghi ngờ với nàng.

“Không có ở đó, hình như đột nhiên biến mất, ta không biết, ...không sao, ta chỉ muốn tới hỏi ngươi có biết hấn đang ở đâu không, nếu ngươi bận...” Nàng nhìn văn thư trên bàn cùng với ngọc tỷ, vội vàng cín lỏi: “Vậy ta đi trước, ngươi làm việc tiếp đi!” Nàng xoay người muốn ra ngoài.

“Thanh Thanh!” Kim Huy ngẩn ra, gọi nàng, “Chẳng lẽ ngươi đến tìm ta chỉ vì chuyện này sao?” Giọng nói trở nên dịu dàng chờ mong.

“Ừ, đúng thế!” Liễu Nha nhìn hấn, gật đầu một cái.

Thần sắc nam tử tối lại, rất nhanh ngược mắt xoay người đi, cười một nụ cười khách khí và xa lánh: “Sau này những chuyện nhỏ như vậy không cần nương nương tự mình đi, bảo cung nữ đến truyền lời là được!”

Hắn đang tức giận, dù đang mỉm cười nhưng ánh mắt rõ ràng tức giận. Liễu Nha cau mày, không biết vì sao hắn tức giận, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng như thế nào, đứng ngẩn ngơ bất động tại chỗ.

“Mời nương nương trở về, thời gian không còn sớm, nếu để Hoàng huynh biết, e rằng sẽ có một trận sóng gió!” Hắn đưa tay, rũ mắt xuống, không nhìn nàng một cái.

“Ta đi đây!” Liễu Nha nổi giận, không tìm được người giúp đỡ không nói còn nhận được sự thất vọng như vậy, nàng tức giận rũ mắt xuống, bĩu môi đầy không vui, tâm trạng mất mát đi ra ngoài.

Kim Huy nhìn bóng lưng cô đơn của nàng, muốn mở miệng gọi nàng, cuối cùng cũng buông tha. Đã hiểu rõ hết nhưng trong lòng vẫn còn đau.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chuồn êm ra cung

Bên ngoài Minh điện, đột nhiên sau lưng có người vỗ bả vai nàng, lúc ngoái đầu nhìn lại đập vào mắt là nụ cười rục rờ của Tiên Vu.

Ánh mặt trời ban chiều chiếu xuống gương mặt hắn làm cho nụ cười của hắn thật không chân thật.

“Nghĩ gì vậy, ta gọi mấy tiếng nương nương cũng không trả lời ta!” Tiên Vu cười nhẹ, đằng sau nụ cười là sự bi thương.

Có lẽ rời khỏi Kim Lang vương triều, hắn cũng không thể tìm thấy được sự triu mến với cô gái này.

“Nương nương?” Liễu Nha cười cười, nằm mơ nàng cũng không nghĩ đến nàng sẽ được xưng hô như vậy.

“Như thế nào? Nếu không thích ta gọi Thanh phi nương nương, ta có thể đổi lại?” Tiên Vu cười, cúi người xuống, hành lễ giống như cung nữ.

“Ha ha...” Liễu Nha bị dáng vẻ của hắn chọc cười, lo lắng mấy ngày qua bị quét sạch, khẽ cười, lại cảm thấy nên cảm ơn Tiên Vu, “Cảm ơn ngươi!”

“Cảm ơn ta? Vì cái gì?” Tiên Vu kinh ngạc nhìn nàng.

“Cảm ơn vì đã làm ta cười, ngươi không biết tâm trạng mấy hôm nay của ta thật tệ, luôn có tảng đá lớn ở trong lòng, vô cùng khó chịu, nhưng hôm nay đã tốt hơn nhiều!” Nàng đưa tay vỗ vai Tiên Vu, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thật sao, thì ra là vậy!” Tiên Vu nheo mắt, ánh mắt nhu hòa, mỉm cười như trăng rằm.

“Đúng vậy!” Nàng gật đầu một cái

Trước cửa Dẫn Thiên cung, Tiên Vu chân chò mở miệng: “Nếu như ta đi rồi, ngươi sẽ nhớ ta sao?” Hắn ngược mắt, nghiêm túc nhìn nàng.

Trời đã tối, đèn được thắp sáng khắp cung, chiếu xuống bóng người thật dài.

“Trở về? Trở về nước Tiên Nô của ngươi sao?” Liễu Nha kinh ngạc

“Đúng vậy!”

“Tất nhiên là nhớ, hơn nữa ngươi có thể thường xuyên đến thăm ta, dù sao Ngọc Triệt cũng ở đây!” Liễu Nha cười cười.

“Ừ, sẽ thường xuyên trở lại!” Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, cúi đầu, do dự hồi lâu, chợt hắn nắm chặt bàn tay nàng: “Thanh Thanh, ngươi nói cho ta biết, ngươi thật sự thích Kim Lang vương vui buồn thất thường sao? Ngươi, có thể rời khỏi hắn hay không?”

Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu ý hắn.

“Hắn không những vui buồn thất thường, hơn nữa người và sói cùng một cơ thể không phải hay sao? Tại sao một người đàn ông như vậy mà ngươi còn thích, còn phải ở lại? Chuyện đêm đó ngươi có thể dễ dàng tha thứ hay sao? Đêm đó, ngươi gãy gậy ở đó! Ngươi không phủ nhận nhưng ta biết, trong lòng ngươi là miễn cưỡng phải không? Nếu ta nói ta có thể đưa ngươi đi cùng, rời khỏi nơi này, chúng ta không về Tiên Nô mà đến một nơi xa xôi, nơi không có ai quản lý, một thế ngoại đào nguyên, sống một cuộc sống không buồn không lo được không?” Hắn không chớp mắt nhìn nàng, giọng nói đầy khẩn thiết.

“Thế ngoại đào nguyên?” Nàng lắc đầu, nàng sẽ không rời đi, có lẽ đúng như mọi người đã nói, ở lại chính là vận mệnh của nàng.

“Ngươi... không muốn như vậy sao?” Trông mắt nam tử xẹt qua sự bi thương, vì không muốn tiếp nhận điều đó mà càng nắm chặt bàn tay cô gái.

“Nơi này còn có chuyện ta chưa hoàn thành, đứng rồi, ngươi nguyện ý giúp ta một việc được không?” Đột nhiên nhớ tới mục đích của lần này, giống như hiện tại nàng chỉ có thể tin vào Tiên Vu.

“Ngươi nói đi!” Tiên Vu gật đầu, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Ngươi biết khu rừng hắc ám không? Ở phía sau bạo thất, nơi đó có một người bạn của ta, nếu có thể, ngươi giúp nàng thoát khỏi sự đuổi bắt của Mạc Tang được không? Không thể để cho nàng rơi vào tay kẻ nào, ngươi có làm được không?” Liễu Nha nói, giọng điệu có chút vội vàng.

“Bằng hữu? Rất thân sao?” Tiên Vu cau mày.

“Có thể nói như vậy, ngươi chỉ cần mang nàng ra khỏi khu rừng hắc ám là được, không cần làm gì khác!” Liễu Nha nhẹ giọng nói.

“Được!” Hắn gật đầu một cái, tức giận buông tay nàng, xoay người đi về phía trước, nhưng còn chưa chết tâm, lần nữa quay đầu lại: “Ngươi thật sự không thể đi cùng ta sao?”

Liễu Nha lắc đầu một cái.

Về cô đơn trên gương mặt càng rõ hơn, Tiên Vu buồn bã xoay người, bước chân nặng nề đi về phía trước.

Liễu Nha nhìn bóng dáng nam tử từ từ biến mất ở khúc quanh, tâm trạng đột nhiên sa sút.

Rời đi là lựa chọn tốt nhất với nàng sao?

“Ngươi không rời đi là vì ta sao?” Đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói của nam tử, giọng nói buồn bã cô đơn, đáng thương.

“Tiểu Nhật!” Liễu Nha ngăn ra, vội vàng xoay người lại, bên ngoài Duẫn Thiên cung, áo bào màu vàng không phải tiểu Nhật thì là ai, hắn giương đôi mắt tròn vo buồn bã nhìn nàng, khịt khịt mũi, bước đến ôm nàng vào ngực, chiếc cằm chà vào mái tóc mềm mại của nàng: “Nha Nha, Nha Nha, có phải ngươi không thích Tiểu Nhật mà không để ý tới tiểu Nhật nữa? Tôi hôm qua ngươi trốn đi đâu? Ngươi... không muốn nhìn thấy Tiểu Nhật đúng không?”

Giọng nói đáng thương, nức nở như một con mèo nhỏ, phảng phất hòa trong làn gió.

Nàng để mặc cho Kim Nhật ôm như vậy, tay vỗ vỗ vai hắn, cảm giác như điều gì đó không đúng... nàng xoay người, phát hiện Duẫn Thiên cung yên tĩnh đến đáng sợ, đèn treo bị gió thổi dập chờn, thị vệ tuần tra trong cung cũng không thấy đâu.

“Nha Nha, ngươi nói đi, có phải ngươi chán ghét tiểu Nhật rồi không?” Kim Nhật đầy bất an hỏi nàng.

“Không, không có, ta làm sao lại ghét ngươi, chỉ là...” Nàng cắn răng không biết giải thích hành động hôm qua như thế nào, đột nhiên bụng nàng vang lên, Liễu Nha cau mày, trong nháy mắt, thân thể nàng cứng đờ, rốt cuộc cũng phát hiện có gì đó không đúng.

Giờ này là chạng vạng, mà Kim Nhật... nàng mở to mắt, không dám tin nhìn vào tiểu Nhật, bàn tay cứng đờ giữa không trung.

“Nha Nha, ngươi làm sao vậy? Ngươi thật kỳ lạ!” Kim Nhật lắc lắc người nàng, nhăn mày không vui, cái mũi thút thít.

“Ngươi... ngươi... không phải chỉ lúc nửa đêm mới có thể...” Nàng không nghe được thanh âm của mình, như có gì đó chặn ở cổ họng.

Kim Nhật ngăn ra, không hiểu sao nàng lại giật mình vì chuyện này, hắn chu miệng không vui, ánh mắt xẹt qua sự tổn thương: “Ngươi không muốn nhìn thấy ta đúng không?”

“Không... không phải vậy!” Nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, nàng nhanh chóng xoa tay: “Không phải vậy, ta chỉ là kỳ lạ...” Nàng kéo hai tay hắn, “Ngươi nhìn xem, không phải ta rất vui vẻ hay sao, chẳng qua không có báo trước, nên chưa thể thích ứng mà thôi!” Nàng thở phào một hơi, không để cho hắn nhìn ra sự khác thường. “Ngươi có đói bụng hay không? Không bằng chúng ta đi ăn một ít, ta...” Thân phận của hắn không thích hợp dùng cơm trong cung, hiện tại Mạc Thương không ở đây, không có ai từ chối giúp hắn.

“Không bằng chúng ta xuất cung đi chơi, đi xem chợ đêm có gì ăn được không!” Nàng vui vẻ đề nghị, trở về Ngưng Hương cư, nàng sợ phải một mình đối mặt với hắn.

“Đi ra ngoài chơi?” Nháy nháy mắt, hắn mới hết bất mãn, hăng hái gật đầu kéo nàng ra ngoài.

“Cửa ở đây!” Nàng chỉ vào cánh cửa Duẫn Thiên cung.

“Ngươi muốn đi ra từ cửa cung hay sao?” Kim Nhật giao hoạt nháy mắt, chỉ vào tường thành cao lớn, “Đương nhiên là đi từ đây, bằng không làm sao có thể chuồn êm khỏi cung?”

“Chuồn êm?” Liễu Nha kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn kéo đi, tới góc không bị ánh đèn chiếu tới, nhìn tường thành cao hai mươi trượng, nhẩy ra ngoài, sẽ không dễ dàng đây.

“Đến đây!” Kim Nhật cười như đứa trẻ.

Liều Nha do dự, đưa hai tay mình, nam tử nhẹ nhàng nắm tay nàng, ôm vào trong ngực, hơi thở mát mẻ thổi trên mặt nàng, “Không phải sợ, chúng ta cứ bay như trước kia!”

Liều Nha ngẩn ra, đầu ngón tay lạnh băng chạm vào người nàng, làm cho trái tim đang đập của nàng ngừng lại, nàng ngược mắt, nam tử dịu dàng mỉm cười đến gần.

Trong nháy mắt, nhìn nam tử mỉm cười, làm nàng có chút hoảng hốt, trong đầu là một mảnh hỗn độn, không rõ người trước mắt là Kim Nhật hay là Kim Minh, giống như đã từng có, một nam tử thô bạo cũng cười với mình như vậy.

Liều Nha ý thức được mình đang ở trên tường, chợt hô lên một tiếng, bề rộng tường thành lớn hai mươi cm, vừa đủ để nàng đặt chân.

“Đừng sợ, có ta ở đây!” Nam tử nhẹ giọng bên tai, dịu dàng như vậy, thâm tình như vậy, giống như đang che chở cho một đứa trẻ.

“Ừ!” nàng gật đầu, giây kế tiếp, thân thể nàng bay lên, gió lùa qua tai, như nghe được thanh âm của thiên nhiên, tuyệt vời đến thế, thần kỳ quá, bọn họ không ngừng đạp chân lên nóc nhà, nàng nhìn thấy người trong nhà vây quanh một cái bàn lớn cười vui vẻ, nàng cảm thấy hâm mộ, nàng là cô nhi, từ nhỏ liền hy vọng có thể giống như bọn họ, người một nhà vây quanh cái bàn thật to, ăn gì cũng không quan trọng, quan trọng là... Cảm giác ấm áp ngấm vào trong lòng.

“Người nhìn gì vậy?” Kim Nhật rũ mắt, thấy nàng không ngừng nhìn chỗ khác, bèn hỏi nhỏ bên tai nàng.

“Nhìn người một nhà vui vẻ hòa thuận!” Chẳng qua là cảm thán trong lòng, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Giống như cả thế giới này chỉ có một mình nàng, cảm giác gọi cha mẹ chắc chắn sẽ rất hạnh phúc lắm đây.

Kim Nhật nhìn gia đình kia, ánh mắt vừa động giống như hiểu được điều gì, nhẹ nhàng kéo cánh tay nàng: “Người đi theo ta!” Hắn dừng lại một nơi cách tường không xa, sau đó ôm nàng đến trước cửa gia đình kia.

“Mở cửa, mở cửa!” Hắn giương đôi mắt tròn to nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

“Này, người làm gì vậy!” Liều Nha vừa muốn ngăn hắn lại lại đột nhiên kêu lên thành tiếng, người này, mặc long bào chạy ngoài đường như vậy.

“Cái gì?” Kim Nhật nhăn mày, không hiểu vì sao nàng lại kêu lên, cửa mở ra, nam tử nhìn bộ dạng người trước cửa giường nanh múa vuốt một hồi vẫn chưa phản ứng lại.

“Ngại quá, chúng ta là diễn viên kịch, cảm thấy mệt mỏi, muốn xin vào nghỉ ngơi một chút!” Liều Nha vội vàng đẩy Kim Nhật ra sau lưng, cười hi hi tiến lên giải thích.

“Ồi chào, là diễn viên kịch sao?” Nữ chủ nhân lắc thân mình mập mạp chen vào, cười con cả mắt, “Ta thích nghe diễn, không biết hai vị diễn cái gì?”

“...” Liều Nha ngẩn ra, chuyện này... ai biết bọn họ nghe hát cái gì, bình thường hát karaoke còn có thể, hát sao? Nàng len lén nhìn Kim Nhật, bộ dáng của hắn cũng mờ mịt.

“Khụ Khụ, khúc mai vàng, không biết đại thẩm đã từng nghe qua?” Liều Nha cắn răng trả lời.

“Khúc mai vàng?” Tròng mắt vị đại thẩm kia sáng lên, đầy hứng thú.

“Cái đó...” Vị đại thẩm này. Liều Nha quệt môi cười hắc hắc.

Kim Nhật thấy nàng ấp a ấp úng, lập tức tiến lên: “Đại thẩm, thật ra chúng ta đói bụng, người thấy nhà người có mùi thơm liên tới, nếu như không ngại, có thể cho chúng ta cùng ăn một bữa được không? Chúng ta sẽ trả tiền!” Kim Nhật tiến lên trả lời.

“Nơi này của chúng ta cũng không phải là khách sạn!” Nam chủ nhà làm bầm một câu, ánh mắt Kim Nhật tối sầm, vừa muốn nổi giận lại thấy vị đại thẩm kia cười cười, hai tay dính đầy dầu mỡ túm lấy hai bên má của Kim Nhật: “Ai nha, bộ dạng tiểu ca thật xinh đẹp, đừng nói là thức ăn, ở cả chiều ta cũng đồng ý, đến đây, mau vào nhà!”

Mặt hắn bị bóp đến phát đau, nhưng vì Liều Nha, hắn phải nhẫn nại, mỉm môi cười một tiếng, ai xem cũng thích, lập tức kéo Liều Nha vào nhà.

Mùi thịt dê tràn ngập đầy nhà, hương thơm làm cho người ta thêm nhỏ nước miếng. Mấy ngày nay ở trong cung ăn sơn hào hải vị, không phải là không có thịt dê, chẳng qua nàng thích cảm giác ăn chung với người một nhà, thịt dê nóng bỏng nằm trong chiếc đĩa của Tiểu Nhật, ăn vào trong miệng, sột sột, vừa nóng vừa thơm, ngay cả đầu lưỡi cũng không rút ra được, rằng môi đều là mùi thịt dê.

“Ăn thật ngon!” Liều Nha ăn không ngừng nghỉ, chủ nhà thấy thật đau lòng, len kéo đĩa thịt dê về phía mình, lại bị tiểu Nhật phát hiện, lập tức đổ hết vào nôi, rót tương, thịt dê chín tới, mười mấy chiếc đĩa vọt vào.

“Miếng này là của ta, của ta!”

“Của ta nữa!” Liễu Nha không khách khí, vui vẻ tranh giành cùng những đứa trẻ chủ nhà, trên mặt mỉm cười.

Nha Nha như vậy hẳn mới thích.

“Tiểu ca, ăn nhiều một chút!” Đại thẩm nhiệt tình gấp thức ăn cho hắn, thuận tiện sờ chất liệu quần áo, “Ngươi đóng giả Hoàng đế sao? Ha ha, y phục này chất liệu thật tốt, bất qua ta thấy tiểu ca hóa trang còn đẹp hơn so với Hoàng đế trong cung!” Nàng gấp một miếng thịt dê cho vào trong miệng, dương dương tự đắc nhượng mầy, “Nếu Hoàng thượng mà giống ngươi thì ta đã sớm vào cung làm phi tử rồi!”

Kim Nhật ngăn ra, không hiểu bộ dáng mập mạp của vị đại thẩm này với phi tử thì có quan hệ gì.

Chỉ thấy đại thẩm thờ dài: “Năm đó tuyển tú, lão gia nhà ta nói Hoàng đế xấu xí, không có nhiều tú nữ được chọn, ta không muốn làm cung nữ nên cắn răng gả cho hắn!” Nàng chỉ vào nam nhân bên cạnh đang dùng ánh mắt giết người nhìn Kim Nhật.

Liễu Nha ngăn ra, dịch đầu nhìn nam tử kia, khuôn mặt vắn vẹo đau lòng món thịt dê, đáng vẻ nhỏ nhắn lùn lùn, khác hẳn với vị đại thẩm mập mạp này.

“Ha ha!” Nàng cười lớn, thịt dê mắc trong cổ họng, ho khan một tiếng, cười đến nước mắt chảy ra, ôm bụng cười lăn trên mặt đất.

Kim Nhật nhìn đáng vẻ bỉ ổi của nam nhân, mím môi không nói gì.

“Cười cái gì, trước kia chồng ta thường vào cung đưa thịt dê, ra vào cửa cung nhiều lần, hắn tận mắt nhìn thấy Hoàng đế!” Đại thẩm không vui nhìn đáng vẻ cười cười của Liễu Nha.

“Ừ!” Một lúc sau, nam nhân chủ nhà chợt dạ đáp một tiếng, sau đó cúi đầu ăn thịt dê.

“Ừ, ừ, đáng vẻ rất xấu, đại thẩm, ngươi không đi thật là sáng suốt!” Liễu Nha khó khăn bò từ dưới đất lên, bữa ăn này đúng là chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Com nước no nê, Liễu Nha chợt chợt Kim Nhật, bủ môi, Kim Nhật ngăn ra không hiểu nhìn nàng.

“Tiền, trả bạc!” Liễu Nha nhỏ giọng nhắc nhở hắn, lần này nàng ăn rất nhiều thịt dê của người ta đấy, nam chủ nhà không ngừng lau mồ hôi, tự nhiên phải đền lại bạc.

“Bạc? Tiền?” Vẻ mặt không hiểu, Kim Nhật rũ mắt, sờ trên long bào một lúc, ngược mắt lác đầu, “Không phải ngươi mang theo sao?”

“Cái gì? Ta làm gì có tiền, chẳng lẽ...” Liễu Nha lớn tiếng kêu lên, nhưng rất nhanh bịt miệng, sắc mặt khảm trương nhìn chủ nhà.

Đại thẩm tính tình rất tốt, cười híp mắt nhìn Kim Nhật, bàn tay mập mạp không ngừng sờ soạng long bào của Kim Nhật.

“Ngươi thấy Hoàng đế luôn mang theo tiền bên người sao?” Kim Nhật chu miệng, tức giận mở miệng nói.

“Câu trả lời thật hay, vậy xin hỏi ngươi có mang theo ngân phiếu không?” Liễu Nha dựng thẳng ngón tay cái, nhỏ giọng nói.

“Ngân phiếu?” Kim Nhật nháy mắt, bộ dáng càng vô tội.

“Khụ Khụ!” Liễu Nha quyết định không đùa hắn nữa, đưa mắt nhìn nam nhân chủ nhà, “Ngại quá, chúng ta ra ngoài vội vàng, không mang tiền trên người, nếu không ngại chúng ta hát một bài để trả tiền com được không?”

Biểu diễn? Kim Nhật không hiểu mà vô đầu bút tóc, nam nhân chủ nhà sắc mặt tái xanh, nữ chủ nhà thì cười tươi như hoa, “Muốn, muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chọn một

Hắng giọng, tạo hình, Liễu Nha đưa mắt ra hiệu cho Kim Nhật đứng nguyên tại chỗ.

“Thụ thương đích điều nhi thành song đối, lục thủy thanh sơn trán tiểu nhan...” Lan Hoa chỉ kiêu, ghé đầu nhìn lại, thấy Kim Nhật đáng yêu đứng góc một chỗ, không có phản ứng.

“Tướng công...” Âm điệu kéo dài, Liễu Nha nháy nháy mắt, ý bảo hắn nhanh đỡ nàng.

Biểu diễn một hồi, tạo hình đủ mệt. Nàng nháy mắt bảo hắn bắt đầu một đoạn, còn lại để nàng.

Rốt cuộc đến khi đôi môi đỏ mở ra, “Lão ung phi lai điều nhi tán, đại nan lâm đầu các tự phi...”

“...” Liễu Nha ngẩn ra, đây là từ gì, tại vạ bay đến mình, làm sao hát tiếp đây?

“Lộn xộn cái gì, ăn cũng ăn rồi, đi đi, đi nhanh đi!” Nam nhân chủ nhà tức giận, không để ý đến vợ, thẳng tay đuổi bọn họ đi.

“Không phải vậy, không phải vậy...” Liễu Nha muốn giải thích nhưng nam nhân chủ nhà thấy nàng ăn nhiều thịt dê nên đang tức giận, không nói hai lời, đẩy hai người ra khỏi cửa, phịch một tiếng, cửa lớn đóng lại, hai người ta nhìn ngơ ngáo nhìn ta, không khỏi cười to, cười lăn lộn trên mặt đất, nước mắt cũng chảy ra.

“Ha ha ha, không nghĩ tới Hoàng đế cũng có lúc bị người khác đuổi ra ngoài!” Liễu Nha lau nước mắt cười nói.

Kim Nhật ngẩn ra, nụ cười trên mặt cứng đờ, ánh mắt trở nên sắc bén, “Ta không phải là Hoàng đế, ta chỉ là một vật lệ thuộc không được nhìn thấy ánh mặt trời mà thôi!” Hắn tức giận không để ý tới nàng.

Liễu Nha ngẩn ra, âm thầm kêu một tiếng hồng rồi, vì sao nàng lại nói như vậy, dù hấn với Kim Minh cùng một thân thể nhưng dù sao hấn cũng là tiểu Nhật mà.

“Thật xin lỗi, ta...” Liễu Nha xin lỗi hấn, thuận tiện đảm vai hấn như lấy lòng, “Ta không phải cố ý dù ngươi không phải là Hoàng đế, thì cũng là Vương gia, ngươi nhìn xem, bọn hấn đuổi chúng ta ra ngoài đấy!” Liễu Nha cố gắng đẩy sự chú ý của hấn sang chuyện khác, đột nhiên đầu vai hấn run rẩy, giật mình, hấn xoay người lại, ôm Liễu Nha vào trong ngực, “Nha Nha, vì ngươi, chuyện gì ta cũng có thể làm, kể cả Hoàng đế... Nhưng mà ta sợ, sợ nếu để lúc ta thực sự làm Hoàng đế...” Hấn dừng lại không nói thêm, chỉ ôm nàng, giống như sợ nàng sẽ bỏ trốn, tâm trạng hết sức thống khổ.

“Không, không!” Liễu Nha cả kinh, cố gắng thoát khỏi ngực hấn, “Ta không muốn ngươi làm Hoàng đế, Tiểu Nhật là tiểu Nhật, là tiểu Nhật đơn thuần đáng yêu, cái gì cũng không biết, chỉ là tiểu Nhật lệ thuộc vào Nha Nha, ngươi là ngươi, Kim Minh là Kim Minh, ta hy vọng hai người các ngươi mãi mãi tồn tại, không muốn bất cứ ai biến mất, ngươi có hiểu không?” Nàng nắm chặt tay hấn, vội vàng mở miệng, vẻ mặt vội vàng như sợ bọn họ ai cũng không thấy, nàng chỉ nghĩ đến đó thôi trong lòng như bị khoét một lỗ, nếu chuyện đó xảy ra, nàng không dám nghĩ tới, chỉ có thể nắm chặt tay hấn, những ngón tay giao nhau, ấm áp, tràn đầy hy vọng.

Tiểu Nhật cười nhạt, từ từ đưa cánh tay lên, ở trên không trung do dự một chút, bàn tay vén sợi tóc rũ trên trán của nàng, lúc bàn tay tiếp xúc da thịt, đầu ngón tay lạnh băng, dần dần thư thái, hấn si mê nhìn giống như đang vuốt ve bảo bối quý hiếm: “Nếu như vậy ngươi sẽ vất vả, rất cực khổ, chẳng lẽ giữa hai chúng ta, ngươi không thể chọn một sao? Ngồi vị hoàng đế vốn là của ta, nếu ta sớm đoạt giang sơn mà nói...”

Lời của Kim Nhật khiến cho lòng nàng sợ hãi, nàng nắm lấy tay hấn, vội vàng mở miệng: “Tiểu Nhật, ngươi nghe đây, ra không cho phép ngươi tôn thương Kim Minh, không cho phép, đương nhiên ta cũng không cho phép ngươi tự làm tôn thương chính mình, các ngươi vốn là một, tại sao phải muốn tranh đoạt đến ngươi chết ta sống, cứ tồn tại như vậy không phải rất tốt hay sao?”

“Ngươi không cho phép ta tôn thương Kim Minh?” Sắc mặt hấn tối lại, ánh mắt sâu thẳm trong bóng tối, hấn kinh ngạc nhìn Liễu Nha thật lâu, bất chợt lạnh lùng đẩy nàng ra, “Làm sao ngươi biết ta làm tôn thương hấn, từ đầu đến cuối là hấn áp chế ta mà thôi, ta chỉ là một con rối trong bóng tối mà thôi!” Vẻ mặt cô đơn đó làm cho lòng nàng chùng xuống.

Đúng vậy, không phải hiện tại người thô bạo là Kim Minh sao? Tại sao nàng lại nói những lời này với Kim Nhật đáng yêu chứ, nàng ảo não vỗ đầu một cái, cảm giác mình lẫn lộn giữa hai người, “Thật xin lỗi, ta...”

“Ta cùng với Kim Minh, ngươi chỉ có thể chọn một!” Kim Nhật không quay đầu, lạnh lùng đưa lưng về phía nàng, mở miệng nói, sống lưng cao nhất lạnh băng dưới ánh trăng, khó có thể che giấu sự cô độc.

“Ta...” Liễu Nha cắn môi, nàng không thể chọn, cho dù có chọn cũng không thay đổi được gì, Kim Minh, Kim Nhật, nàng đều không muốn mất ai.

Kim Nhật đứng đó, chờ đợi sự lựa chọn của nàng, hấn cho rằng nàng sẽ không do dự mà chọn hấn, nhưng nàng im lặng càng lâu máu trong người hấn giống như đông lại, huyết sắc trong mắt ngưng tụ trong tròng mắt màu đồng của hấn.

Không khí giống như ngưng tụ, Liễu Nha nhìn bóng dáng trước mắt, khó khăn trả lời.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt không cam lòng của Kim Nhật, giống như ánh trăng ẩn giấu trong đám mây.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, không phải ngươi muốn đi dạo chợ đêm hay sao? Đi luôn đi!” Một lúc sai, hấn xoay người, nụ cười rục rờ lần nữa hiện lên trên khuôn mặt của hấn.

“Ngươi làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không để ý đến ta nữa!” Nhìn thấy nụ cười của hấn, tâm tình của nàng mới hạ xuống, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay của hấn kéo đi.

Kim Nhật cười nhẹ, trong nháy mắt ánh trăng sáng ngời bị mây đen che phủ, nụ cười của bóng ma nam tử trong nháy mắt hiện lên sự tàn khốc.

“Vừa rồi ngươi hát bài gì, câu hát tiếp theo là gì?” Hấn vừa đi vừa hỏi.

“Thuận tay nắm lấy đóa hoa, ta cùng với vợ đứng lúc... vợ chồng yêu thương dù đắng cay hay ngọt ngào, ta với ngươi vẫn là một đôi chim uyên ương, cùng bay lượn giữa trời đất!” Liễu Nha nhẹ nhàng hát, lời ca bay trong gió, mây đen từ từ tản đi.

“Chim uyên ương? Nha Nha thật sự cho rằng chúng ta như đôi chim uyên ương?” Kim Nhật nháy nháy mắt, nắm lấy tay nàng lắc lắc, hai mắt cười híp lại.

“Ngươi không thấy là ta đang hát kịch sao?” Liễu Nha ngẩn ra, hất tay hất ra, tức giận đi về phía trước, cách đó không xa là một chợ đêm nho nhỏ, dù đã gần mùa đông, trời có chút lạnh. Nhưng từ xưa đến nay, người buôn bán vì kế sinh nhai, luôn bận rộn làm việc, thừa dịp thời gian còn chưa có lạnh, người đông, cửa hàng hai bên mọc ra, dù là từ lâu hay quán trà, khách sạn, phường thêu, cửa hàng muối... cũng luôn nhộn nhịp.

Kim Nhật ngẩn ra cho là nàng đang tức giận, tiến lên giật giạt tay áo của nàng, nháy nháy mắt đáng thương, “Ngươi đừng tức giận nữa được không?”

“Không phải vậy, chỉ là chúng ta không mang tiền...” Liễu Nha không quay đầu nhìn hấn, chỉ đang thưởng thức một túi tiền, dù chỉ là chiếc túi bình thường, nhưng thợ may thật giỏi, đáng yêu nhất là hai con heo mập mập, cùng với dáng vẽ của một tên ngọc, làm cho người ta nhìn vào không kìm được mà yêu thích.

Người bán túi là một bà lão đang nhìn chăm chăm hai con rồng trước ngực Kim Nhật không nháy mắt.

“Cái túi tiền này bao nhiêu?” Liễu Nha vừa muốn hỏi giá, đột nhiên bị ánh mắt của bà lão hù dọa. Lần này không đợi nàng mở miệng, Kim Nhật đã cời áo bào trên người, cùng chiếc áo lông thú màu trắng, ống tay và cổ tay thêu màu tím, hoa văn tinh xảo, nhìn là biết quần áo đắt tiền, nhưng so với long bào thì khiêm tốn hơn.

“Ta là người biểu diễn kịch, hai vợ chồng chỉ có...” Sợ người khác không tin, hấn còn học dáng vẽ khi hát của nàng, chọc cho Liễu Nha đứng một bên cười khanh khách.

Bà lão rút cuộc cũng phản ứng lại, xoa mồ hôi lạnh: “Hai đồng tiền!” Nàng chưa từ bỏ ý định nhìn Kim Nhật, ân cần nói: “Tiểu ca này, mua cho vợ ngươi một cái đi, chỉ có hai đồng tiền”

Liễu Nha ngẩn ra, bị bà lão nói như vậy, mặt nóng lên, có chút lúng túng trả lại túi tiền.

“Sao vậy? Không phải ngươi thích nó sao?” Kim Nhật hỏi nàng, nhất thời hiểu được đáng yêu gọi một tiếng: “Nương tử!”

“Ngươi... Không đùa nữa, chúng ta không có tiền!” Trong lòng giật mình, cắn răng nhìn hấn, lấy túi tiền trả lại cho bà lão, “Chúng ta không cần!”

“Không có tiền ta có thể đổi!” Hấn lắc lắc miếng ngọc bên hông, ánh mắt lóe lên đắc ý.

“Không thể!” Liễu Nha ngẩn hấn lại lại bị hấn trốn thoát, xoay người đi vào hiệu cầm đồ.

“Như vậy cũng được sao?” Liễu Nha kinh ngạc nhìn hấn.

“Không sao, dù sao cũng cùng nhau dùng!” Hấn lơ đãng trả tiền cho bà lão, lấy túi tiền, thả bạc vào trong, sau đó đeo bên hông, bàn tay nắm lấy bà vai nàng, “Nương tử, bây giờ chúng ta có tiền, thích gì mua nấy!” Lời nói của hấn mập mờ làm cho nàng không được tự nhiên, nhưng trong lòng ấm áp, tấm ngực của hấn làm cho nàng nhớ tới bạn trai cũ Như Phong... Dời mắt, ở bên góc tường xuất hiện bóng dáng làm cho nàng ngẩn ra, khôỉ giáp màu bạc, ở trong đêm tối hết sức chú ý, là U Dạ La, hấn đang theo dõi bọn họ.

Nhưng mà có U Dạ La theo dõi, nàng cũng yên tâm, chắc chắn vừa rồi hấn cũng thấy hết đi? Sẽ chuộc lại long bào với Ngọc bội sao?

Trước khi trời sáng, bọn họ phải về, tuyệt đối không thể để cho Kim Minh phát hiện sự khác thường!

Chiều nay, bởi vì không có phiền muộn, tâm trạng nàng rất vui vẻ, mua một đồng hồ, từ Ngọc đến đồ ăn, nhưng trong tay cầm mấy thứ đó, nếu tự nhiên mang về Hoàng cung, không phải sẽ bị lộ hết sao? Nàng phải tìm cách gửi lại đồng hồ này.

Từ chỗ gửi đồ đi ra, bọn họ đụng phải Kim Huy sắc mặt đang xanh mét, hấn lẳng lặng nhìn nàng cùng Kim Nhật, ánh mắt lạnh nhạt.

Giờ đã là nửa đêm, chợ đã tàn đi, tiếng động ở bên đường cái đã không còn, tất cả đều yên tĩnh.

“Trở về cùng với ta!” Kim Huy nhàn nhạt mở miệng, giọng nói đầy lạnh lùng.

Kim Nhật nhú mày không vui, từ từ lắc đầu một cái.

“Kim Nhật, ngươi không cần tùy hứng, không lẽ ngươi muốn Kim Minh phát hiện ra sự tồn tại của ngươi hay sao? Ngươi có biết Kim Lang cường đại đến cỡ nào không? Hấn sẽ đem ngươi cần trả, có Mặc Thanh Thanh ở đây ngươi có thể yên tâm, sẽ có một ngày ngươi nhìn được ánh mặt trời, không nên nhất thời gấp gáp!” hấn tiến lên nhẹ giọng bên tai Kim Nhật.

Khóe môi mấp máy, Kim Nhật nở một nụ cười hứng thú, đầy ý vị: “Hiện tại ta có thể phá vỡ kết giới của hấn, ta không sợ hấn!”

“Nhưng nếu hấn biết chân tướng, hấn sẽ giết Mặc Thanh Thanh, nàng chết, ngươi cũng biến mất vĩnh viễn khỏi thế giới này!” Kim Huy quay đầu nhìn về phía Liễu Nha.

Kim Nhật im lặng, từ từ gật đầu một cái, nắm tay Liễu Nha trở về.

“Các người đang nói gì vậy?” Liễu Nha quay đầu nhìn Kim Huy đang đứng trước khách sạn, trên mặt bao trùm sự lo lắng.

“Không có gì, chẳng qua có một chút chuyện riêng, chúng ta trở về nhanh thôi, ta mệt quá!” Hấn nũng nịu tựa vào vai nàng, từ từ nhắm mắt lại.

Lời này là nói thật, chuyện phá bỏ kết giới là hết sức nguy hiểm, hơn nữa không thuộc khoảng thời gian của hấn, hấn lúc nào cũng phải chống lại phản pháo của cái bóng kia.

Hấn thật sự rất mệt.

Trở lại Ngưng Hương cư, Kim Nhật ngoan ngoãn nằm xuống, hai tay ôm lấy nàng không nói gì mà chỉ ngủ trầm trầm.

Khi thân thể nam nhân dán chặt sau lưng mình, tâm tình nàng lần nữa lẩn lộn. Nàng không biết phía sau mình là Kim Nhật hay đã là Kim Minh.

Lưu ly cung, tâm tình Thái hậu nặng nề, rốt cuộc cũng chờ được Kim Huy quay lại.

“Hấn đã hồi cung sao?” Thái hậu vội vàng mở miệng.

Kim Huy gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Như thế nào? Có chuyện gì xảy ra sao?” Thái hậu nhìn thấy mày rậm của hấn chau lại, trong lòng dâng lên sự bất an.

“Không có gì... chẳng qua ta thấy có chút kì lạ, Kim Nhật có thể xuất hiện trước canh ba, Mặc Thanh Thanh có sức mạnh lớn như vậy sao?” Kim Huy nhăn mặt cau mày, nhẹ nhàng mở miệng.

“Canh ba? Ý người là hấn có thể ra ngoài bất cứ lúc nào sao?” Thái hậu cũng không lo lắng như Kim Huy, mà ngược lại có chút mừng rỡ.

“Vâng, hấn càng ngày càng mạnh, lúc đầu để cho Kim Minh hôn mê ba ngày ba đêm đến bây giờ tự nhiên xuất hiện, ta cảm thấy hấn càng ngày càng mạnh, hơn nữa...” Hấn cau mày, không biết mình giải thích có hợp lý hay không. “Thậm chí có chút đáng sợ, ánh mắt của hấn làm ta cảm thấy bất an”

“Huy nhi, đó là Kim Nhật, là người tốt đáng yêu, đối với Kim Nhật không có gì lo lắng, hấn không phải là Kim Minh, không bị Kim Lang khống chế. Người không cần lo lắng như vậy, có lẽ ngôi sao Mặc tộc có khả năng làm Kim Lang biến mất. Người nhìn mấy ngày hôm nay, Kim Minh đã thu liễm rất nhiều, ít nhất hấn còn chuyên tâm quốc sự, nếu tiếp tục như vậy, đó là may mắn của quốc gia!” Thái hậu nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng mà... mẫu hậu, ta cảm thấy, giống như bão táp trước bình minh, hiện tại Kim Nhật không kiêng kỵ gì nữa, thậm chí hấn còn đem long bào cùng ngọc bội đi đổi, nếu bị Kim Minh tra ra dấu vết...” Kim Huy nhăn mày, hấn là một người cơ trí, tự dung hoảng hốt không óc nguyên do.

“Cái gì? Người...” Thái hậu vội vàng đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Người chuộc bọn chúng về chưa?”

“Tất nhiên, nhưng hấn không kiêng kị như vậy làm ta có chút bất an!” Hấn rũ mắt thờ dãi.

Mặc dù bên cạnh Hoàng thượng có Mặc Tang, nhưng bên trong Hoàng cung còn nằm trong tay hấn.

Thái hậu cau mày, “Ta sẽ cảnh cáo hấn!”

Sáng sớm, Liễu Nha bị tiếng ồn làm cho tỉnh ngủ, Kim Minh đang nằm bên cạnh. Nhẹ nhàng duỗi chân tay, chăm chú nhìn nàng, trông mắt xanh đen sáng rực, giống như cây liễu mới nảy mầm vào mùa xuân, làm cho người ta tràn đầy sức sống.

Hấn nhìn nàng, giống như đang nhìn bảo bối, ánh mắt đầy nâng niu.

“Kim Minh?” Liễu Nha mở mắt, áo bào dưới ánh nắng càng rực rỡ.

“Đương nhiên là ta? Không lẽ trong lòng người còn có người khác sao?” Hấn nhẹ nhàng chỉ chỉ vào ngực nàng, ánh mắt cười xinh đẹp, ánh mắt tỏa sáng.

Liễu Nha kinh ngạc lắc đầu một cái, không dám nhìn nụ cười xinh đẹp của hấn, hoài nghi mình nằm mơ, hấn rất ít khi cười với mình như vậy.

“Vậy thì tốt!” Hấn giống như lấy được một lời bảo đảm, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

“Hoàng thượng!” Ngoài cửa, Mặc Tang đứng ở bên ngoài, giọng điệu nóng nảy, trong nháy mắt nàng cảm thấy thân thể nam tử đang căng thẳng.

Ánh mắt nam tử tối sầm, đẩy Liễu Nha ra, lạnh lùng mở miệng: “Trẫm còn có việc cần xử lý, người chờ Trẫm trở lại!” Đúng lúc hấn nâng mắt nhìn, “Thái hậu hy vọng người có thể vì Trẫm sinh một đứa bé, hiện tại Trẫm thấy đây là một chủ ý tốt! Mỗi sáng sớm tỉnh dậy có thể nhìn người như vậy, trong lòng sẽ không hoảng hốt nữa!” Hấn chỉ vào trái tim mình, cười quyến rũ, “Người là nữ nhân đầu tiên Trẫm muốn cùng người sinh một đứa trẻ!”

Hấn đi rồi nhưng nàng vẫn còn kinh ngạc ngồi trên giường, không kịp tiêu hóa lời nói của hấn, hấn, hấn muốn cùng nàng sinh một đứa bé, nàng vốn đầu, hiện tại là sao vậy? Nhưng nàng vẫn muốn Kim Minh tồn tại nhưng bên trong Hoàng cung ai cũng muốn giữ lại Kim Nhật... Kim Minh bị mọi người ruồng bỏ. Càng như vậy trong lòng nàng càng đau lòng cho hấn.

Bên ngoài Ngưng Hương cư, Mạc Tang nhẹ giọng nói mấy câu bên tai Kim Minh.

“Bắt cái tên Tiên Vu giả thần giả quỷ đó lại!” Kim Minh cười lạnh, ánh mắt hiện lên sự tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Mạc Thương chết

Hậu viện, bên trong bạo thất, tay chân Tiên Vu bị gông xiềng khóa lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn nụ cười mê hoặc của nam tử trước mắt.

Nam tử lạnh lùng qua sát hấn, ánh mắt hưng phấn dao động trên người Tiên Vu, hấn cảm thấy từng đợt lạnh lẽo trong lòng tràn ra ngoài.

“Ta biết ngươi muốn giết ta, nhưng ta là Thái tử nước Tiên Nô, không làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, ngươi không có quyền giết ta, hơn nữa hai nước đã kí hiệp ước năm mươi năm chung sống hòa bình!” Tiên Vu giằng giằng hết lớn.

“Kết minh? Ngươi nghĩ Trẫm sẽ dễ ỷ?” Nam tử lạnh lùng hỏi lại.

“Kim Minh, chẳng lẽ ngươi muốn Kim Lang vương triều rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục sao?” Tiên Vu ngẩn ra, xiềng xích trên tay vang lên leng keng, ri sắt làm hấn bị thương nhưng hấn không để ý chút nào. Sống chết của hấn là chuyện nhỏ, nhưng trên lưng hấn mang theo tính mạng hàng vạn người dân Tiên Nô và Kim Lang vương triều.

Hấn không thể chết được.

“Trẫm chỉ muốn biết, ngươi vào khu rừng hắc ám là do ai sai khiến, người sau lưng ngươi đến tột cùng là nhân vật như thế nào, về phần mạng của ngươi...” Hấn lạnh lùng nheo mắt, hấn ta nói đúng, hấn muốn tính mạng của hấn ta, đến lúc lấy đầu của hấn ta rồi đấy! Có một âm thanh giống như đang nhắc nhở hấn.

“Sai khiến? Đại nhân vật? Kim Minh, ngươi đang nói mê cái gì vậy. Ta chỉ tò mò mọi thứ bên trong Hoàng cung này, tùy tiện chạy đi lung tung mà thôi, làm sao ta biết khu rừng hắc ám? Ta đi bộ trong rừng, những thị vệ kia không nói hai lời lập tức bắt ta lại, không lẽ đây là do ngươi bày mưu tính kế sao?” Tiên Vu cười lạnh, giọng nói đầy châm chọc.

Sắc mặt Kim Minh xanh mét, ý tứ của Tiên Vu giống như chạm đến điểm mấu chốt của hấn, hấn lạnh lùng phát tay, đánh mạnh một cái vào ngực hấn ta, phốc, một ngụm máu phun ra từ miệng Tiên Vu, vết máu bắn tới khuôn mặt hấn, máu tanh như khơi dậy tà tính của hấn, trong nháy mắt ánh mắt nam tử trở nên điên cuồng, là máu, một lần nữa phát tay, mục tiêu là cổ nam tử,

Mạc Tang canh giữ bên ngoài không ngừng đi qua đi lại, sự bất an bao phủ trong lòng, không phải có chuyện gì xảy ra chứ?

Hấn nhìn trời, tối nay không có trăng, sắc trời âm trầm, không biết gió thổi lúc nào, những chiếc lá vàng khô theo gió bay xuống.

Mạc Tang nhìn phía sau lưng, mặt đất trống cách đó không xa có một bóng dáng mơ hồ, tiếng xoạt xoạt phát ra từ trên mặt đất, hấn ngẩn ra, thấy rõ người đến thì lập tức mỉm cười: “Mạc đại ca!” Hấn chạy đến nghênh đón.

Mạc Thương đang cầm chổi nghe được giọng nói của Mạc Tang, từ từ ngước mắt cười dịu dàng: “Tại sao đệ lại ở đây?”

Mạc Tang không trả lời, đoạt chiếc chổi trong tay hấn, “Đại ca, đệ quét giúp huynh!” Hắt phui phui mấy cái, ném cây chổi sang một bên thờ phỉ phò: “Người ta nói nữ nhân họa thủy, đệ còn chưa tin, giờ nhìn Đại ca như vậy, huynh nhìn xem, huynh bị nữ nhân kia hại thành như vậy, đường đường là nam nhân thân cao bảy thước lại bị phạt đến bạo thất này...”

Mạc Thương từ từ lắc đầu thờ dài: “Mạc Tang, đệ không cần oán Thanh phi nương nương, ở trên thế giới này, trong lòng ta chỉ bội phục hai người, một là chủ thượng một là Thanh phi nương nương, chủ thượng để ta tới đây quét sân, cũng không phải ý của hấn, hấn...” Mạc Thương ngừng lại, phát tay một cái: “Thôi, không nói nữa! Đúng rồi, đệ không ở Duẫn Thiên cung với Hoàng thượng, lại tới đây làm gì?”

Mạc Tang lắc đầu, nhìn ánh đèn sáng trong gian phòng, nhỏ giọng ra vẻ thần bí: “Huynh biết chuyện về khu rừng hắc ám không? Hôm nay ta bắt được tên giả thần giả quỷ, huynh biết là ai không? Nói ra huynh cũng không tin!”

Mạc Thương ngẩn ra, trên mặt hiện lên sự khác thường, nhưng nhanh chóng hồi phục vẻ mặt, lắc đầu một cái: “Là ai?”

“Là Thái tử nước Tiên Nô! Hấn bị ta bắt tại trận, hiện tại Hoàng thượng đang ở trong phòng thẩm vấn hấn!” Mạc Tang chỉ vào căn phòng, chợt a một tiếng, tiếng kêu đau đớn truyền đến, tâm trạng Mạc Thương chùng xuống.

Hấn xoay người bước nhanh đến gian phòng nhưng bị Mạc Tang ngăn lại: “Đại ca muốn đi đâu?”

“Ta đi xem một chút!” Mạc Thương muốn lướt qua hắn.

“Không được, Hoàng thượng đã dặn, không cho bất cứ ai đến gần!” Mạc Tang lạnh lùng nhỏ giọng nói.

“Vậy thì huynh đệ, ta đành đắc tội vậy!” Mạc Thương đánh một quyền vào vai Mạc Tang, hắn từ từ ngã xuống đất, Mạc Thương chạy đến trước cửa phòng, gọi Hoàng thượng, cửa mở ra, toàn thân hắn lạnh như băng.

Trong phòng đồ vỡ, khuôn mặt Kim Minh đầy vết máu, hắn không nhìn rõ được vẻ mặt của nam tử, nhìn thấy sự khác thường của hắn, thần sắc mơ hồ, giống như trúng tà, bàn tay đang lơ lửng trên không trung.

Nam tử trước mặt đã hôn mê.

Không lẽ Hoàng thượng muốn mạng của Thái tử Tiên Vu, muốn kích thích chiến tranh hai nước hay sao? Ánh mắt Mạc Thương tối lại, thân thể lão đảo.

Kim Minh quay đầu nhìn hắn dò xét, sau đó xoay người lại, ánh mắt xanh đến giờ đây toàn màu đỏ, bàn tay nâng lên, nhắm ngay cổ họng nam tử.

“Hoàng thượng!” Nói chậm nhưng hành động nhanh chóng, Mạc Thương kêu một tiếng, chợt chạy đến che chắn cho thân thể Tiên Vu, “Hoàng thượng, không thể làm vậy!” Nam tử như bị trúng tà, bàn tay nhanh như gió đánh vào vai Mạc Thương, cánh tay hắn huyết nhục mơ hồ, Tiên Vu không còn quan trọng nữa, trong lòng có một âm thanh thúc giục giết hắn, hắn đáng chết.

Nam tử mặt mũi, hắn kinh ngạc nhìn máu trên cánh tay, lại nhìn Mạc Thương đang nằm trong vũng máu, đầu tiên cười một nụ cười quỷ dị, sau đó tròn mắt.

“Hoàng huynh!” Sau lưng truyền đến giọng nói của Kim Huy, Kim Minh yên lặng, sau khi nhìn nam tử, ánh mắt nghi hoặc, hắn làm sao vậy, tại sao lại giết chết Mạc Thương, nhưng trong lòng có một âm thanh cổ vũ hắn không được ngừng tay.

Rốt cuộc hắn bị làm sao vậy?

“Hoàng huynh!” Kim Huy tiến lên nhìn Mạc Thương đang nằm trong vũng máu mà ngẩn người.

Kim Minh xoay người, nhìn ánh mắt Kim Huy, con mắt đầy thất vọng.

“Hoàng huynh, người làm sao vậy?” Kim Huy bị ánh mắt Kim Minh nhìn sợ hết hồn, tiến lên vịn lấy hắn, một thời gian ngắn sau, Kim Minh ngất xỉu.

“Mau xem Thái tử Tiên Vu có chết hay không?” Kim Huy vội vàng phân phó, Nhưng Thiên khẩn trương vươn cánh tay kiểm tra, lắc đầu một cái, “Nhưng mà vết thương không nhẹ, Vương gia ngài xem...”

“Đưa đi, truyền thái y!” Kim Huy nhỏ giọng ra lệnh, ôm lấy Kim Minh đưa ra ngoài, ánh mắt bất an từ từ mở lớn.

Số lần Kim Minh ngất xỉu ngày càng nhiều, chứng tỏ hắn sắp biến mất sao? Nhưng mà, trước ám thất, hắn lạnh lùng nhìn vết máu đã khô, gió thổi bay áo bào của hắn, lá vàng rơi xuống đầu trên vai hắn, làm cho lòng hắn cảm thấy trống vắng.

Liễu Nha lo lắng đỡ chân cho Kim Minh. Dưới ánh nến, chiếc áo gấm màu xanh càng làm cho khuôn mặt hắn trắng bệch, hai mắt nhắm chặt lại với nhau.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Liễu Nha đứng dậy hỏi Kim Huy.

Kim Huy nhìn nàng, chợt giật mình, trong nháy mắt ánh mắt tối lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, hắn không trả lời câu hỏi của Liễu Nha, chỉ đột nhiên hỏi một vấn đề: “Người có tin trong người hắn còn một người tốt bụng hay không, trừ Kim Nhật?”

Liễu Nha ngần ra, kiên quyết lắc đầu.

Kim Huy cười lạnh, từ từ mở miệng: “Hắn muốn giết chết Tiên Vu!”

“Cái gì? Tại sao lại như vậy?”

“Bởi vì Mạc Tang tìm được Tiên Vu ở trong khu rừng hắc ám, hoàng huynh cho rằng hắn có liên quan đến khu rừng hắc ám!”

“Không phải vậy, tại sao hắn có thể liên quan đến khu rừng hắc ám được, trước khi hắn đến, khu rừng hắc ám vốn đã tồn tại!”

“Không sai, mọi người đều tin hắn không liên quan đến khu rừng hắc ám, nhưng Hoàng huynh không tin, có lẽ hắn muốn Kim Lang vương triều bị diệt vong!” Kim Huy lạnh lùng nhếch môi, khóe môi đầy châm chọc.

“Sẽ không, không thể nào!” Liễu Nha kích động lắc đầu, vẻ mặt không dám tin: “Bây giờ Tiên Vu như thế nào rồi!”

“Không chết nhưng bị thương rất nặng!” Kim Huy rũ mắt im lặng một lúc, từ từ mở miệng: “Có một người người cũng quan tâm, hắn sắp chết!”

Liễu Nha cả kinh: “Là ai?”

“Mạc Thương!”

Bộp, có gì đó rơi xuống lòng nàng, rung động một hồi, cuối cùng chính là đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Lạnh như băng

Mạc Thương được mang ra ngoài bạo thất, màu máu nở rộ như hoa, từng giọt từng giọt nở rộ trong bóng đêm.

Nhẹ nhàng nâng cánh tay Mạc Thương, cánh tay cứng ngắt lạnh như băng làm cho Liễu Nha muốn khóc lớn nhưng bị đè nén tại cổ họng.

Mạc Tang đứng một bên lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt hận thấu xương.

Cảm nhận được đầu ngón tay ấm áp, Mạc Thương mở mắt, cảm nhận được giọt nước mắt rơi xuống, “Nương nương...” Hắn nhỏ giọng mở miệng, giọng nói không có sức lực như gió bắc rên rỉ, nước nở!”

“Chẳng lẽ không có ngự y nào có thể chữa được vết thương trên người hắn sao?” Liễu Nha quay đầu chất vấn Kim Huy.

Kim Huy lắc đầu, ngồi xổm xuống như nàng, “Phổi và kinh mạch bị vỡ, cho dù thần tiên cũng không cứu được!”

“Kinh mạch gì, cái gì mà vỡ phổi, không phải người có võ công sao? Người truyền chân khí cho hắn, có võ công không phải dùng như vậy sao?” Liễu Nha nắm lấy tay Kim Huy, lớn tiếng kêu lên, vừa ra lệnh vừa cầu xin, nước mắt chảy xuống, thấm ướt môi nàng.

Kim Huy nắm chặt tay nàng, từ từ lắc đầu.

“Không... ta không tin, người gọi ngự y tới đây, gọi ngự y tới đây!” Nàng lắc lắc Kim Huy ra, dùng sức, giống như điên cuồng, bởi vì còn nắm lấy tay nam tử, cánh tay ngày càng lạnh băng, đột nhiên cảm thấy vô lực.

Nàng không muốn Mạc Thương chết, không muốn hắn chết, trong lòng hắn khổ sở như thế nào, rốt cuộc cũng không đợi được ngày Kim Minh nhận ra, hắn đã bị chết trong tay chủ tử của mình, quá tàn nhẫn.

Kim Huy đứng dậy, phát tay một cái, ngự y tiến lên, bắt mạch xong cũng đành lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt như giết người của nàng, cũng chỉ có thể thương nghị với nhau.

“Nương nương...” Mạc Thương nắm chặt tay nàng, lắc đầu một cái, mở miệng như muốn nói gì đó.

“Người muốn nói gì, ta nhất định giúp người hoàn thành!” Nhịn không được mà đau lòng, nước mắt lại rơi xuống.

“Không nên hận chủ thượng, hắn... không cố ý, ta đi theo ngài ấy lâu như vậy, có chút hiểu hắn...” Hắn khó khăn lấy hơi, máu từ trong miệng chảy ra, làm cho người ta tuyệt vọng.

Liễu Nha khóc lợi hại, hai tay muốn ngăn không cho máu chảy ra ngoài, nhưng máu vẫn từ kẽ tay nàng tràn ra, đẹp mắt. chói mắt mà đầy tuyệt vọng.

“Ngự y, ngự y đâu!” Nàng dậm chân, nước mắt làm mờ mắt nàng, Mạc Thương lắc đầu, dùng hết sức lực nói với nàng: “Trong lòng chủ thượng có bóng ma, mọi chuyện không phải là chủ ý của ngài ấy... Nương nương, người phải tin tưởng chủ thượng, không nên trách hắn, không nên trách hắn, vĩnh viễn ở bên cạnh chủ thượng... Mạc Thương cầu xin người!”

Liễu Nha gật đầu, cánh tay nam tử buông xuống, máu không còn chảy nữa, gió không còn thổi, tai mất mũi miệng, mọi giác quan đều ngừng hoạt động, Liễu Nha ngơ ngác nhìn Mạc Thương.

“Aaaaaa!” Liễu Nha hét lên, nàng đứng dậy chạy ra ngoài, gió tạt vào người nàng, nhưng vẫn không cảm giác được đau đớn, chỉ muốn chạy, chạy, mọi vật đều trở nên mơ hồ.

“Thanh Thanh!” Kim Huy tiến lên kéo cánh tay nàng, nhỏ giọng nói: “Hắn chỉ là một thị vệ!”

Liễu Nha lạnh lùng nhìn hắn: “Trong mắt các người hắn chỉ là một thị vệ nhưng lòng ta thì không phải như vậy, hắn là bằng hữu của ta, là bằng hữu của ta!” Ánh mắt nàng kiên cường cứng rắn, lướt qua người Kim Huy, chạy về phía trước, đứng trước Ngưng Hương cư, nàng dừng lại, lạnh lùng đẩy cửa.

Nam tử vẫn nằm trên giường, giống như trên thế giới này hắn là người hạnh phúc nhất, Mạc Thương vì hắn làm nhiều như vậy, ngay cả tính mạng cũng bỏ ra, nhưng hắn vẫn còn ngủ mê man.

“Kim Minh!” Nàng tiến lên lay lay thân thể hần, lắc mạnh. Nàng không thể nuông chiều hần, hần là một người trưởng thành, nhất định biết mình làm gì, nhất định phải chịu mọi trách nhiệm, hần phải chịu sự chỉ trích, chịu sự oán hận thậm chí là áy náy.

Mái tóc xoắn trước ngực, mí mắt không động.

“Kim Minh, Kim Minh, người tỉnh lại cho ta, người có biết Mạc Thương chết rồi hay không? Là người giết hần, người mau tỉnh lại!” Nàng lắc mạnh người hần, Nguyệt Mi cùng Nguyệt Hà nhìn đến sợ hãi, muốn kéo nàng lại nhưng lại bị Kim Huy ngăn cản.

Hần lắc đầu một cái, hai người đều lui ra ngoài, còn mình lặng lẽ đứng trong phòng, nhìn cô gái đang khóc lóc kêu gào.

Hần không ngờ cái chết của Mạc Thương lại khiến nàng xúc động như vậy, từ nhỏ lớn lên trong Hoàng cung, cung nữ, thái giám, thị vệ đối với thân phận Vương gia cao quý của hần mà nói cũng chỉ là một công cụ, thậm chí còn không được coi là người, chết, bị thương, hần cũng không động lòng, thậm chí một chút khổ sở cũng không có, giống như đó là thói quen hèn nhát của bọn họ, sợ đầu sợ đuôi, cung kính thấp hèn.

Bằng hữu? Kim Huy nhăn mày, hần chưa từng xem Mạc Thương là bằng hữu, chính xác mà nói Mạc Thương chỉ là một công cụ, công cụ lợi dụng, nhưng mà Liễu Nha... Hần ngược mắt, đôi mắt bình thường có chút rung động, sự thương tâm của nàng làm cho tự sâu trong đáy lòng hần nhất thời xúc động, hần dò mắt nhìn ra cửa sổ, trông mắt sâu thẳm, sâu như hồ nước, giống như ánh trăng đêm khuya, trong trẻo lạnh lùng, thần sắc phức tạp không nói lên được.

Mệt mỏi, nàng gọi mãi nhưng Kim Minh vẫn không thể tỉnh, nước mắt lặng lẽ rơi, thấm ướt gò má nam tử, lạnh như băng, rơi đọng trên trán của hần, mí mắt, khuôn mặt, sau đó từ từ chảy xuống.

Kim Huy xoay người, nhìn ánh trăng bên ngoài, bóng dáng dưới ánh nến kéo dài trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, nến cháy hết, trong phòng mờ tối, chỉ còn chút ánh sáng từ ánh đèn trên vách tường.

“Thanh Thanh?” Nam tử trên giường nghi ngờ ngồi dậy, kinh ngạc nhìn tròn mắt cô gái khóc sưng đỏ như hai trái đào.

Liễu Nha ngẩn ra, híp mắt, ánh mắt vô tội của nam tử khiến cho sự bi thương của nàng hóa thành sự tức giận, nàng nắm chặt áo Kim Minh, kéo hần xuống giường: “Người đi theo ta!” Nàng cắn chặt môi, đi về phía trước, thân hình to lớn của Kim Minh bị nàng kéo về phía trước, giống như kéo phải một bức tượng gỗ, rất buồn cười nhưng vào lúc này không ai dám cười.

Sự tức giận tích tụ trong ngực nàng, muốn bùng phát.

Kim Minh trầm mặt, ý thức có chuyện gì đó, nhưng vẫn đi theo nàng, không gây giũa, nhưng khi nhìn Mạc Thương nằm dưới đất huyết nhục mơ hồ, mày rậm nhíu lại, thân thể cứng ngắc.

Vô số hình ảnh xẹt qua trong đầu hần, khơi dậy sát ý, nhìn thấy Mạc Thương xông lên, muốn kéo hần lại nhưng không thể làm gì, hình ảnh máu tươi xẹt qua mắt hần cũng xẹt qua trái tim hần.

Hần tránh bàn tay Liễu Nha, đôi mắt xanh đen như hai đầm sâu, lạnh lùng, bình tĩnh, sâu không thấy đáy.

“Người cho Trẫm nhìn thi thể làm gì?” Hần lạnh lùng mở miệng, từng chữ từng chữ giống như tảng băng nặng nề đánh vào trái tim nàng, nàng cắn răng nghiêng lợi mở miệng: “Đây không phải thi thể của người khác, mà là Mạc Thương, người tốt nhất là nhìn đi, là Mạc Thương!” Trong đêm tối, giọng nói của nàng hết sức sắc bén.

“Mạc Thương thì như thế nào, là hần tự tìm, hần... là gieo gió gặt bão!”

“Kim Minh, người có biết người đang nói cái gì không? Là người giết hần, người thật độc ác, đến cả huynh đệ vào sinh ra tử với mình mà cũng không tha!” Liễu Nha xông lên, muốn đến trước mặt hần, nhưng lại bị hần lạnh lùng né tránh.

“Để thi thể ở đây làm gì, Mạc Tang, thu thập đi!” Hần lạnh lùng mở miệng, bước nhanh ra ngoài, đến cuối cùng, thân thể nhoáng một cái, hần lạnh lùng dẫm lên bồn hoa, thân thể cao lớn nhảy lên cao, như cánh chim đại bàng giương cánh bay đi, biến mất trong đêm tối, áo bào trên không trung vung lên một vòng cung, lạnh lùng quyết tuyệt.

Cơ quắp ngã xuống đất, Liễu Nha kinh ngạc nhìn bóng lưng kia, trong lòng lạnh như băng.

Nam tử lao ra khỏi cung, chợt dừng bước, mở mắt, muốn hét lên, nhưng lại bị mắc lại trong cổ họng. Trong lòng bị bao phủ không có gì lọt được, nháy mắt trong lòng hần không thể hô hấp, về mặt cứng ngắc nhìn chăm chăm vào bóng đêm, hần không biết đi đâu, càng không biết phải làm gì, nhưng Mạc Thương thật sự chết trong tay hần.

Hần cứng ngắc đứng trong gió buốt, hai tay đưa ra, sau đó ngã xuống đất.

“Người là một yêu nghiệt!” Sau lưng truyền đến giọng nói của nam nhân, thân thể hần cứng đờ, từ từ quay đầu, sau lưng, nam nhân đứng trong bóng tối, giống như một loại báo, lộ ra đôi mắt sắc bén.

“Mạc Trạc!” Nam tử đau đớn hô lên.

Chương 85: Thái hậu khác thường

Nam tử áo đen tiến lên, cái khăn che mặt không thể nhìn thấy khuôn mặt hắn, nhưng cặp mắt lạnh lùng làm cho lòng người sợ hãi.

“Hiện tại, ngươi còn muốn tránh sao? Bao nhiêu người chết trong tay ngươi, ngươi biết không? Kim Minh, lấy dũng khí nam nhân của ngươi ra đối mặt đi!” Hắn lạnh lùng mở miệng.

“Thực tế? Thực tế gì chứ?” Ánh mắt thống khổ biến mất, mà trở nên sắc bén khác thường, rốt cuộc hắn cũng hiểu, trước mặt là kẻ thù, trông mắt xanh đen trở nên đỏ. Mặc Trạc chú ý tới sự khác thường của hắn, cẩn thận nắm chặt hàn kiếm trong tay.

“Ngươi là Kim Lang, là người bị Kim Lang khống chế, trong lòng ngươi có thù hận, máu khác thường, không lẽ đây không phải là thực tế hay sao?” Mặc Trạc lạnh lùng mở miệng, tuy lời nói nhẹ nhàng nhưng từng câu từng chữ Kim Minh đều nghe được, hắn gào thét một tiếng, một chưởng đánh về phía Mặc Trạc, một cổ lực khôn lồ ngưng tụ trong tay hắn.

“Ngươi cầm miệng cho ta, ngươi là một tên phản nghịch, có tư cách gì đi dùng lời mê hoặc người khác, lúc đấy để cho ngươi chạy trốn chính là sơ sót của ta!” Hắn lạnh lùng đánh ra ba chưởng, chiêu thức bén nhọn nhưng mang theo sự hèn nhát, không cam lòng cùng oán hận, đánh về phía Mặc Trạc, nhưng bị hắn nhẹ nhàng tránh thoát.

“Ngươi có tin hay không cũng không quan hệ, nhưng trái tim của ngươi thì sao? Không lẽ ngươi không từng nghĩ tới? Kim Minh, đồ của ngươi vẫn ở bên ngoài khách sạn, có muốn đi xem một chút hay không?” Mặc Trạc lạnh lùng mở miệng, từng câu từng chữ như một tảng đá ném vào trong lòng hắn.

Công kích càng ngày càng vô lực, càng ngày càng trì trệ, đến cuối cùng, Kim Minh đứng tại chỗ, cánh tay không thềm gợn lên.

“Kim Minh, nếu ngươi là người có trách nhiệm, ngươi nên đi nhìn những thứ đó, nhất định sẽ có người nói cho ngươi biết sự thật!” Lời nói của hắn từ từ biến mất trong màn đêm.

Kim Minh đứng tại chỗ, gió thổi vào mặt hắn, hắn chết lặng ngay tại chỗ.

Trong rừng cây, Mặc Trạc đứng đó, lạnh lùng ra lệnh: “Đi ra đi!” lời nói trong trẻo lạnh lùng, một lúc sau, một bóng dáng từ sau rừng cây đi ra.

“Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao vẫn theo dõi ta?” Hắn chỉ kiếm vào người nọ, nhưng người nọ không lên tiếng, chỉ từ từ đến gần, đến nơi, cánh tay Mặc Trạc run rẩy, kiếm không một tiếng động rơi xuống.

“Ngươi thật thiếu kiên nhẫn!” Ánh trắng trong trẻo lạnh lùng xuyên qua nhánh cây chằng chịt chiếu rọi lên khuôn mặt cô gái, giọng nói tang thương bất đắc dĩ.

“Ta không thể dễ dàng để cho Kim Minh hồ đồ như vậy được nữa, hắn hại chết nhiều người như vậy, tại sao còn thương hại hắn? Hắn phải hứng chịu tất cả” Mặc Trạc lạnh lùng mở miệng.

“Mặc Trạc, là bởi vì Thanh Thanh sao? Bởi vì Thanh Thanh tồn tại, ngươi muốn hắn chịu sự thống khổ phải không? Nhưng mà kế tiếp, chúng ta phải tạm thời nhân nhượng vì đại kế nhiều năm như vậy, không lẽ ngươi muốn kế hoạch bấy lâu của chúng ta vì sự tức giận nhất thời mà bị hủy sao!” Cô gái tiến đến, nàng áo choàng màu tím, sắc mặt nghiêm túc.

Cô gái này là Thái hậu.

“Không phải vậy, chỉ cần chúng ta là đủ rồi, ta muốn hắn biết hắn đang làm cái gì, hắn là yêu nghiệt, muốn hắn vì hành động của mình phải trả một cái giá thật lớn!” Mặc Trạc lạnh lùng mở miệng, bên trong giọng nói chứa đầy sự quật cường.

“Là sao? Nhưng ngươi có từng nghĩ cho Thanh Thanh không? Nếu như Kim Minh biết sự tồn tại của Thanh Thanh là nguyên nhân duy nhất dẫn đến Kim Lang tồn tại, ngươi cho rằng trước khi hắn biến mất thì Thanh Thanh sẽ an toàn sao?” Thái hậu tiến lên, giọng nói trầm trọng.

Mặc Trạc ngăn người, hắn nắm hai tay nắm chặt xoay người, “Ta sẽ liều mạng mang Thanh Thanh đi khỏi đây, Kim Lang vương triều sinh hay diệt, không liên quan đến Săn Lang tộc chúng ta, không liên quan đến nàng!”

Cô gái lạnh lùng ngăn cản trước mặt hắn, “Ta tuyệt đối không cho phép ngươi làm như vậy, cực khổ mười mấy năm không thể thất bại như vậy!”

“Mẫu thân...!” Mặc Trạc thống khổ kêu lên, hắn gọi nàng một tiếng mẫu thân làm cho thân thể cô gái rung động hoảng sợ, “Ngươi... biết được rồi sao?”

“Đúng vậy, ta biết rõ, đã sớm biết, biết hết mọi chuyện. Ngươi hẳn tâm để ta trước U phủ, để cho U lão gia không có con nối nghiệp nuôi dưỡng, sau đó ni cô tới cửa, nói ta mệnh khắc mẹ, phải lên núi tu luyện mười tám năm mới có thể xuống núi, ngươi mang ta đi, giao cho một cao nhân học nghệ, mọi chuyện ta đều biết, biết tất cả, nhưng ta không hận ngươi, ngươi yêu phụ thân, ngươi muốn hoàn thành sứ mệnh của ngài ấy... Nhưng nà ngươi không nên liên lụy đến Thanh Thanh, nàng vô tội!”

“Ngươi... Ta yêu phụ thân ngươi, trước khi chết hẳn muốn ta khôi phục Sãn Lang tộc, con ơi, khôi phục Sãn Lang tộc không đơn giản là tiêu diệt Kim Lang vương triều, có lẽ con cũng không biết sâu xa trong mối quan hệ giữa Kim Lang vương triều và Sãn Lang tộc!” Cô gái tiến lên nắm chặt hai tay hắn, nam tử ngẩn ra để mặc cho cô gái nắm lấy giống như chỉ có trong mộng mới xuất hiện cảnh tượng khiến hắn rơi lệ.

Dù là Kim Lang vương triều hay Sãn Lang tộc, nàng luôn là người ở trên cao, thậm chí không muốn nhìn hắn một lần. Hắn đã quen bị nàng đối xử lạnh lùng.

Đó là một câu chuyện xưa rất dài. Như cuốn da dê đã viết. Sãn Lang tộc và Kim Lang vương triều cùng sinh cùng mất, tình yêu lớn lao của Kim Vô Nhai và Mặc Kỳ tạo thành ngôi sao của Mặc tộc, Mặc Thanh Thanh là người duy nhất thoát khỏi Huyết chủ duy nhất này.

Mặc Trạc thở phào nhẹ nhõm, mở miệng: “Mẫu thân nói những chuyện này, ta đã biết từ lâu, cho nên mới đưa Thanh Thanh vào cung nhưng mà mẫu thân, người không cảm thấy tác dụng quá nhỏ hay sao? Hôm nay Mặc Thương chết trong tay Kim Minh, trước đó là a Hà, nhưng hắn không ngừng lại việc chém giết!”

“Đó là bởi vì hiện tại Mặc Thanh Thanh vẫn là xử nữ, Kim Lang trong cơ thể chưa dính vào máu xử nữ của nàng, chỉ có nàng cùng Kim Lang giao hợp, nàng mới có thể hoàn toàn ức chế hành vi bất chính của hắn, giải trừ huyết chủ, nếu có thể sinh hạ đứa con, vận mệnh Kim Lang vương triều sẽ thay đổi!” Thái hậu nói ra những lời vô cùng chắc chắn, nàng đưa mắt nhìn Mặc Trạc, “Đây là nguyên nhân ngươi và Thanh Thanh là không thể!”

“Tại sao máu của Thanh Thanh có thể phá giải huyết chủ? Huyết chủ thuần âm, Thanh Thanh là con gái, lệ thuộc phần âm, ta cho rằng Thanh Thanh là nguyên nhân cổ vũ cho Kim Lang mà thôi!” Mặc Trạc không kiên nhẫn mở miệng.

Thái hậu ngẩn ra, ánh mắt giống như có điều suy nghĩ, nhưng nhanh chóng lắc đầu, hủy bỏ lời giải thích của Mặc Trạc, “Không, nếu như một ngàn năm trước tiên đoán Mặc Thanh Thanh xuất hiện, thì nhất định sẽ như vậy, Mặc Trạc, con phải giúp mẫu thân, buông tha cho Thanh Thanh đi!”

Nàng nhìn nhi tử đầy áy náy, ăn nói khép nép cầu xin.

Mặc Trạc im lặng, đứng dậy, cô đơn rời đi.

Trời về khuya, ánh trăng càng quý dị.

Bên ngoài khách sạn, chợt có tiếng gõ cửa, hắn nhìn thời gian, là nửa đêm canh ba, làm sao còn có khách gõ cửa, hắn mở phòng chợt thấy ánh mắt kỳ lạ của nam tử, trong lòng hiểu được điều gì.

“Chủ thượng, rốt cuộc ngài cũng đã tới!” Hắn quỳ trên mặt đất long trọng hành lễ.

Kim Minh phát hiện tâm trạng của mình chưa bao giờ trầm tĩnh như vậy, mọi thứ hất muốn đều ở trước mắt, mỏng như một tờ giấy, nhẹ nhàng đâm một cái sẽ rách nhưng hắn chưa bao giờ có dũng khí đó.

Hắn đứng trước cửa, ngẩng nhìn đỉnh núi đằng xa, ngọn núi mờ mịt rực rỡ ánh vàng, ánh vàng kéo dài từ từ kéo đến bên hắn, bao trùm cả người hắn lại, hắn cảm giác được sự ấm áp, nhưng từ đầu đến chân vẫn lạnh băng như cũ, hắn nhắm mắt, một mảnh đen nhánh, mất đi tri giác hắn càng cảm thấy sinh mệnh luôn thay đổi, hơi lạnh truyền qua thân thể hắn, hắn mơ hồ thấy được bóng dáng bên trong cơ thể, khuôn mặt giống nhau như đúc, hai tròng mắt đen, tóc tím, đứng đằng xa, nhìn hắn nở một nụ cười ngây thơ thuần khiết.

“Kim Nhật...” Hắn lẩm bẩm mở miệng, hai tay nắm chặt, cả người lạnh cứng.

“Hiện tại ngươi đã biết sự tồn tại của ta, như vậy ngươi nên biết mình phải làm như thế nào đi?” Bóng dáng kia cười nhạt với hắn.

“Lựa chọn?” Hắn nhăn mày, trong lòng không muốn.

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn ở lại để tiếp tục hại người hay sao? Đi thôi, đi thật xa, chỉ cần ngươi biến mất Kim Lang sẽ biến mất theo ngươi!” Kim Nhật mở miệng khẳng định.

“Biến mất?” Hắn lạnh lùng cười cười, cô đơn phiến muộn. Thì ra trên thế giới này ai cũng hy vọng hắn biến mất, thì ra hắn là một kẻ độc ác, trên tay hắn dính đầy máu tanh, thì ra người hắn hận vẫn chính là hắn.

Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt nắm chặt cánh tay nam tử trước mặt đang nằm trên đệm, cánh tay lạnh như băng, lần đầu tiên nàng hiểu ra ngoài Kim Nhật, còn có người làm nàng muốn quý trọng.

“Nương nương, thuốc đã sắc xong, nhưng Thái tử bị thương quá nặng, thuốc này chỉ có thể trị ngoại thương cho ngài ấy, muốn nội thương khỏi hẳn phải đi tìm thuốc khác!” Trương ngự y tiến lên, thở dài một hơi.

Trong lòng vừa động, Ngọc Triệt đứng dậy cúi thân thể.

“Ôi nương nương, ngài muốn hại chết vì thần sao!” Trương ngự y vội vàng ngăn nàng lại.

“Ngự y ngài nói đi, rốt cuộc cần thuốc gì, chỉ cần trên thế giới này có, ta nhất định sẽ tìm được!”

“Tính cảm của nương nương và Thái tử thật sâu, làm cho lão phu bội phục, nhưng mà bụi cây này sống ở phía tây Hàn sơn, tên là Huyền Tiên thảo, rất hiếm thấy, lão phu cũng chỉ nghe nói qua mà thôi, công hiệu của nó rất rõ rệt, có thể cải tử hồi sinh, nhưng người có duyên mới có thể có được!” Trương ngự y than nhẹ, nhỏ giọng nói: “Nương nương không cần gấp gáp, thần sẽ tấu với Hoàng thượng, phái người đi tìm, nếu trong hai tháng tìm được, thì tính mạng Thái tử sẽ không sao, chỉ là không thể luyện võ được nữa!”

“Không thể luyện võ? Chẳng lẽ giống người tàn phế phải nằm trên giường suốt đời hay sao?” Ngọc Triệt cả kinh, mở miệng hỏi.

“Vâng!” Trương thái y gật đầu.

Bên ngoài Ngọc Hoa cung, Liễu Nha kinh ngạc, hàm răng cắn chặt môi, rỉ ra tia máu, trong miệng ngòn ngọt, nhưng nàng không cảm giác được khác thường.

Không thể luyện võ? Đối với một người thích võ như mạng, yêu thích tự do mà nói còn đáng sợ hơn lấy đi tính mạng của hân, tâm tình của nàng thật khổ sở,

Đội Trương ngự y đi rồi, nàng chần chờ một lúc cũng tiến lên gõ cửa, Ngọc Triệt dời mắt nhìn thấy Liễu Nha vẻ mặt tối tăm: “Ngươi tới đây làm gì, ngươi hại Hoàng huynh của ta như vậy còn chưa đủ sao?”

Liễu Nha lúng túng đứng ở cửa, sắc mặt đỏ lên, do dự hai giây vẫn quyết định đi vào tầm cung, “Ta đến thăm hân...”

“Ngươi đi đi!” Ngọc Triệt đứng dậy trừng mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Liễu Nha: “Tiên Nô chúng ta không cần ngươi giả vờ từ bi, nếu không phải ngươi làm sao Kim Minh nổi lên sát ý với ca ca, nếu không phải ngươi, ca ca phải đi vào khu rừng hắc ám, tất cả đều tại ngươi!” Nàng hét lên, vẻ mặt bối rối.

Liễu Nha thở dài một hơi, gật đầu một cái, “Không sai, bởi vì ta, cho nên...” Nàng ngẩng đầu, “Ta nhất định sẽ tìm được Huyền Tiên thảo cứu hân!”

“Không cần, Huyền Tiên thảo này, ta sẽ tự đi tìm, hiện tại mời ngươi rời đi, đi đi!” Ngọc Triệt lạnh lùng chỉ ra ngoài cửa điện, hét lên, chọt một cánh tay nắm lấy váy nàng, nàng ngẩn ra cúi đầu nhìn, Tiên Vu từ từ mở mắt lắc đầu một cái khó khăn mở miệng: “Để cho nàng vào đi...”

“Ca, người điên rồi sao? Ngươi ra nông nổi này là nữ nhân kia làm hại, ngươi còn muốn gặp nàng, không lẽ ngươi không sợ Hoàng thượng sẽ giết ngươi sao?” Ngọc Triệt lạnh lùng nhìn Liễu Nha, giọng nói bất mãn đầy châm chọc.

Liễu Nha ngẩn ra, lời của Ngọc Triệt như viên đá sắc nhọn đâm sâu vào lòng nàng đến rỉ máu, nàng mím môi, đôi mắt ngấn lệ.

“Tiên Hoa, ngoan nào, để nàng vào đây gặp ta, ta có lời muốn nói với nàng!” Tiên Vu kiên trì nói.

Ngọc Triệt lạnh lùng đứng dậy đi vào phòng trong, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Liễu Nha chạy lại nắm chặt cánh tay nam tử, may mắn hân vẫn còn sống!

“Đưa ngọc, khóc cái gì!” Tiên Vu miễn cưỡng cười cười, sắc mặt tái nhợt đến dọa người: “Nhiệm vụ ngươi giao cho ta ta đã hoàn thành, nữ nhân kia ta đưa nàng ra khỏi khu rừng hắc ám, hiện tại nàng đang ở bên trong bạo thất, ngươi đi tìm nàng đi!”

Trong lòng Liễu Nha căng thẳng, giờ phút này hân vẫn nhớ tới chuyện nàng nhờ hân, trong lòng đau xót, nước mắt rơi xuống, đối với Kim Minh nàng cảm thấy sợ hãi, thất vọng, hân còn cả Mạc Thương đã chết, mọi chuyện đều phát tiết ra bên ngoài, nàng gào khóc như một đứa trẻ.

“Thanh Thanh...” Tiên Vu khó khăn đưa tay, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, mỉm cười một tiếng, dù vô lực nhưng xuất phát từ đáy lòng, “Ngươi đang khóc vì ta sao? Thanh Thanh, ta rất vui, thật sự rất vui, ngươi cũng vì ta mà khóc! Ở trong lòng ngươi ta cũng là một người bằng hữu có phải không?”

Liễu Nha ngẩng đầu, nặng nề gật đầu một cái, nghẹn ngào nói: “Ừ, Tiên Vu, ngươi mãi mãi là người bằng hữu tốt nhất của ta!” Nàng nắm lấy đôi tay vô lực của hân.

“Vậy thì tốt rồi, ngươi biết không? Khi ngươi nói bằng hữu ngươi trong khu rừng hắc ám, lúc ngươi nhờ ta, trong lòng ta khát vọng, nếu ta có người bằng hữu tốt như ngươi, thật tốt biết bao... Hiện tại rốt cuộc giấc mộng của ta cũng thực hiện được, thực hiện được!” Hân cười yếu ớt, nụ cười chân thành.

Ngọc Triệt núp trong phòng lạnh lùng nhìn mọi chuyện, ánh mắt lạnh nhạt. Vì kế hoạch của nàng ta mà hy sinh ca ca, có đáng giá hay không?

Chú thượng hân không có ý, trong lòng hân có một bóng ma!

Đào lý xuất thâm tình, hoa điểm kinh thượng xuân. Nhất quý phục nhất tiện, quan thiên khởi do thân. Thế nhân câu mục kiến, hàm tửu tiểu đan kinh. Tha nhật hồng nhan hiện, nguyệt yên hàn yên minh cô sơn diều.

Thế nhân câu chính mắt thấy... Liễu Nha ngồi ngây ngốc ở Ngưng Hương cư, câu nói của Mạc Thương, lời nói của Văn Lệ không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng, nàng mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng rốt cuộc là sai ở đâu?

“Nhẫn Phụng!” Bất chợt nàng đứng dậy, trong đầu hiện lên điều gì đó, Văn Lệ muốn dùng nhẫn phụng ám chỉ nàng điều gì đó, không lẽ trong chiếc nhẫn có chứa bí mật gì sao?

Trời đã muốn sáng, một đêm kinh hách ai cũng không ngủ được.

Liễu Nha nhìn tia nắng dần hiện lên từ phía đông, mang theo sự ấm áp. Một ngày trôi qua, thêm một hy vọng mới, hy vọng mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Nàng đi ra ngoài, Nguyệt Mi đã thức dậy từ sớm, hành lễ với nàng: “Nurong nurong sớm!”

“Sớm! Nguyệt Mi, chúng ta đi thỉnh an Thái hậu đi” Nàng lôi kéo Nguyệt Mi cùng đi.

“Thỉnh an? Làm sao hôm nay người lại muốn...”

“Ta phải thân cận hơn với Thái hậu không phải sao?” Liễu Nha cười nhạt, Triệu Dương đón, bước vào Lư ly cung, mặt đất hiện lên một tầng sương mỏng, buổi sáng cuối thu có chút lạnh lẽo.

Thời gian còn sớm, trời còn mờ tối, cửa Lư ly cung vẫn còn đóng chặt.

“Nurong nurong, trời lạnh, nô tỳ trở về cầm áo khoác đến cho người!” Nguyệt Mi nhỏ giọng nói.

Liễu Nha ôm vai, khẽ gật đầu, sau khi Nguyệt Mi đi rồi, nàng đi bộ quanh Lư ly cung, đột nhiên nàng đứng lại nhìn một góc xa, bóng người từ trên tường nhảy xuống nhanh chóng biến mất không thấy.

Thân thủ người nọ cực nhanh không nhìn thấy được bộ dáng ra sao nhưng phụng bào màu tím vẫn lọt vào mắt nàng.

“Thái hậu? Sớm như vậy nàng đã ở ngoài cung chạy về?” Liễu Nha ngẩn ra, nhanh chóng tiến lên, đám sương dưới đất hiện lên dấu chân, đi theo người đến cửa sau Lư ly cung.

Thái hậu là cao thủ võ công, Liễu Nha ngược mắt nhìn tường cung cao hai mươi thước, trong đầu hiện ra người giả mạo Thái hậu.

Không lẽ Thái hậu là giả?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Muốn người

Liễu Nha từ từ đến gần cửa sau Lư ly cung, một tiếng trầm thấp hấp dẫn sự chú ý của nàng, trong lòng vừa động, lỗ tai dán lên cửa.

Tiếng bước chân cô gái vang lên, tiếng tụng kinh đột nhiên ngừng lại.

“Ngư ma ma, hôm nay là ngày giỗ của Văn Lệ sao?” Thanh âm lạnh lùng của nữ nhân vang lên.

“Vâng, Thái hậu, vẫn như cũ đốt chút tiền bạc, để cho nàng ở dưới đất an tâm một chút!” Ngư ma ma cung kính trả lời.

“Được, ít năm như vậy, Văn Lệ vẫn chưa siêu sinh!” Cô gái khẽ thở dài, bước chân vang lên. Giống như vào tẩm cung.

Liễu Nha nhìn qua khe hẹp ở cửa, đột nhiên nhìn thấy Ngư ma ma rũ mắt, ánh mắt kỳ quái, lướt nhanh làm cho nàng ngẩn người, trong nháy mắt nghĩ tới khả năng có lẽ Ngư ma ma biết được chuyện gì đó.

Trời đã sáng, tiếng cung nữ thái giám không ngừng vang lên, Liễu Nha vội vàng thu hồi thân thể, hai tay ôm trước ngực chạy đến cửa chính Lư ly cung, ở trên nóc nhà, một đôi mắt xanh đen đuôi theo bóng dáng của nàng, lóe lên sự thống khổ.

“Nurong nurong, ngài đi đâu để cho Nguyệt Mi tìm không được!” Nguyệt Mi chờ bên ngoài Lư ly cung, nhìn thấy nàng chạy đến, phù thêm một chiếc áo khoác trắng, đội lên chiếc mũ lông thỏ, làm cho nàng giống như một con thú.

“Trời lạnh, ta chạy bộ hai vòng, được rồi, Lư ly cung đã mở cửa, chúng ta vào thôi!” Liễu Nha cười nhạt trả lời, lôi kéo Nguyệt Mi cùng vào.

Cung nữ nhìn thấy Liễu Nha chỉ biết trở mắt nhìn, sau đó kêu lên một tiếng, vào bẩm báo với Thái hậu.

Một lúc sau, Thái hậu truyền lời để cho nàng vào tẩm cung, Liễu Nha để Nguyệt Mi đợi bên ngoài, còn mình theo cung nữ vào bên trong.

Trong phòng, Thái hậu giống như vừa tỉnh ngủ, mái tóc rối loạn, nàng không ngừng soi gương, tinh thần rất tốt, nếu không phải Liễu Nha tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không tin tưởng Thái hậu vừa từ ngoài cung trở về.

Nàng hành động không có bất kì sơ hở nào.

“Thanh Thanh thình an Thái hậu!” Nàng từ từ cúi người.

“Tốt tốt, hiếm khi ngươi còn nhớ tới Ai gia, mấy ngày nay không thấy ngươi, thật là nhớ, sáng nay ở lại dùng bữa ở Lưu ly cung với ta!” Thái hậu cười hiền.

Liễu Nha hiểu, hôm nay nàng không thể chờ đợi, cho nên mới sáng sớm đã đến, nhưng trong lòng bức bí mà không thể nói ra.

“Thái hậu nương nương, ta có thể một mình nói với người vài câu không?” Liễu Nha cung kính mở miệng.

Thái hậu ngẩn ra, phát tay một cái, cung nữ lập tức dùng tay cung kính đứng sang một bên. Thái hậu do dự một giây nhỏ giọng: “Các ngươi ra ngoài trước đi, không có ai gia phân phó không được đi vào!”

“Vâng!” Đợi mọi người ra ngoài, Liễu Nha tiến lên tự mình thay Thái hậu chuẩn bị thức ăn.

“Ngươi ngồi xuống đi, không cần bận rộn như vậy, hiện tại trong phòng chỉ có hai chúng ta, có lời gì ngươi cứ nói đi!” Thái hậu kéo nàng ngồi bên giường, nhỏ giọng nói.

“Thái hậu nương nương, Thanh Thanh cả gan, trải qua chuyện đêm mười lăm, có một số việc trông lòng Thanh Thanh hiểu rõ, nhưng có một số chuyện còn mơ hồ mong Thái hậu nương nương giải thích giúp!” Liễu Nha mở lời, sự nhiệt tình của Thái hậu làm cho nàng cảm thấy bất an.

“Giải thích nghi ngờ? Mặc Thanh Thanh, rốt cuộc ngươi cũng hỏi tới” Thái hậu mỉm cười khê, giống như rất hài lòng với biểu hiện của nàng, nàng đứng dậy đến trước cửa sổ, “Ngươi nên biết, Kim Minh, Kim Nhật, Kim Lang, bọn họ là ba người một cơ thể, trừ đêm mười lăm trăng tròn, Kim Lang xuất hiện, hận thù trong lòng Kim Minh bị Kim Lang khống chế, làm ra những chuyện tàn nhẫn, mà Kim Nhật thiện lương mới thực sự là Kim Minh! Mặc Thanh Thanh, ngươi biết thân phận ngôi sao Mặc tộc, trước khi ngươi vào cung, phải biết đến chuyện này, nhưng ta rất thất vọng về ngươi, vào cung nhiều ngày... như vậy, mọi chuyện Kim Minh đối với ngươi, ngươi không tiến hành lời thề của mình!”

“Lời thề?” Liễu Nha ngẩn ra, lời thề gì? Hơn nữa Thái hậu biết rõ mọi chuyện về Mặc tộc?

“Ngươi đứng trước hàng ngàn con dân Mặc tộc lập lời thề, muốn thay đổi số mạng của Mặc tộc, không lẽ ngươi đã quên?” Thái hậu dôi mắt, có chút không vui.

“Ta có thể hỏi ngài một chuyện không?” Liễu Nha không phải là Mặc Thanh Thanh, tất nhiên không thể biết chuyện lời thề, nhưng hiện tại nàng muốn biết tại sao Thái hậu lại biết hết mọi chuyện.

“Còn gọi ta là Thái hậu sao? Ở lễ tế đàn của Mặc tộc, không phải ngươi cũng đã ra mắt ta rồi sao? Dù lúc ấy ta đã dùng khăn đen che mặt!” Nữ nhân cười khê, nhàn nhạt mở miệng.

Liễu Nha bị lời nói của Thái hậu làm cho kinh sợ, tế đàn Mặc tộc, không lẽ Thái hậu là người của Mặc tộc? Đột nhiên nàng nhớ tới lời nói của nữ nhân thân bí trong ám thất, nhẹ nhàng ồ một tiếng: “Ngươi là nữ nhân thân bí đó?”

“Đúng vậy, ta là người Mặc tộc, tỷ tỷ ruột của ta, Hoàng Phủ Tế Nguyệt, sau khi chết, ta theo lời Thái Thượng hoàng vào cung, tên của ta gọi là Hoàng Phủ Tế Tuyết!” Nữ nhân xoay người lại, lạnh nhạt mở miệng cười, không chút keo kiệt nói ra lá bài tẩy với nàng.

“Thái hậu chân chính...” Liễu Nha cả kinh không nói nên lời, Thái hậu là giả, hơn nữa là do Thái Thượng hoàng tìm tới, Thái hậu chân chính bị Văn Lệ đẩy xuống hồ hình thoi đã chết rồi sao?

“Nàng chết trong hồ hình thoi ở Ngưng Hương cư!” Hoàng Phủ Tế Tuyết nhỏ giọng nói, ánh mắt bi thương, nàng tiến tới bàn trang điểm, lấy trang sức tinh xảo trong hộp, nhẹ nhàng mở ra, đáy hộp màu đỏ, một chiếc nhẫn ngọc màu trắng dưới ánh nắng lóe ra những tia sáng trong suốt.

“Đây là di vật duy nhất của nàng, Thái Thượng hoàng sợ nhìn vật nhớ người, hơn nữa tỷ tỷ thích nhẫn chiếc nhẫn bạch ngọc này, vì vậy Thái Thượng hoàng để nó trong hồ nước nơi tỷ tỷ rơi xuống, không ngờ ngươi lại nhặt được, có lẽ đây là số mệnh!” Nàng khê thờ dài, nắm lấy cánh tay Liễu Nha đeo lên đó, “Từ nay nhẫn phượng sẽ là của ngươi, vinh hoa phú quý cũng có thể cho ngươi, nhưng mà ngươi phải tuân thủ lời thề!” Nàng ngược mắt nhìn Liễu Nha, ánh mắt vừa cầu xin vừa cương bách.

“Ta...” Liễu Nha cảm thấy nhẫn bạch ngọc lúc này nặng tựa ngàn cân, lời thề, rốt cuộc là lời thề gì? Nàng không biết điều gì thì làm sao tuân thủ.

“Có lẽ Kim Minh đã biết hết mọi chuyện, Mặc Thanh Thanh, ngươi không còn thời gian nữa, trước khi Kim Minh bị Kim Lang cắn trả, ngươi nhất định phải dùng máu xù nữ của mình để khống chế Kim Lang, làm vậy ngươi cũng không bị tổn thất nào, ngươi vốn là phi tử của Kim Lang vương, căn bản không có ý do để cự tuyệt!” Sau khi Thái hậu nói xong, ánh mắt lạnh lùng nắm chặt tay nàng, giọng điệu thay đổi “Không nên qua lại với Mặc Trắc, ngươi là nữ nhân của Kim Lang vương!”

Liễu Nha ngơ ngác nhìn bộ dạng xa lạ của Thái hậu, thật lâu sau mới hồi hồn, mãi mới hiểu được ý tứ của Thái hậu, nếu nàng hiểu không sai thì nguyên

nhân mình không cùng với Kim Minh là vì Mặc Trạc.

Mặc Trạc, nàng nhớ lại ánh mắt thống khổ của nam tử, có lẽ Mặc Thanh Thanh đã từng là người hấn yêu.

“Vi Săn Lang tộc, vì Kim Lang vương triều, Mặc Thanh Thanh, nhất định ngươi phải thực hiện, cũng là cuộc sống của ngươi, ngươi hiểu chưa?” Thái hậu mở miệng như ra lệnh, ánh mắt sắc bén khác thường, bàn tay nắm lấy cằm Liễu Nha: “Đi đi, đi thực hiện trách nhiệm của ngươi đi!”

“Nếu vậy, Kim Minh sẽ như thế nào?” Liễu Nha thống khổ nháy mắt, giọng nói lơ lửng giữa không trung.

“Sẽ biến mất!”

Tâm trạng Liễu Nha nặng nề bước vào Ngưng Hương cư, vừa vào cửa nàng liền sững người tại chỗ, nam tử ngồi xoay lưng với nàng, bóng dáng cao ngất dưới ánh sáng, mái tóc vàng đỏ xuống vai, trong suốt lóe sáng, làm cho người ta không có cảm giác chân thật.

“Kim Minh!” Liễu Nha nhẹ nhàng gọi tên hấn, nam tử từ từ xoay người, mấp máy môi cười cười, ánh nắng ấm áp chiếu qua đầu vai của hấn, nụ cười đó dưới ánh nắng mặt trời tinh khiết như thủy tinh, rực rỡ.

“Ta đã trở về!” Hấn nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt xoay chuyển làm cho người ta không thể nào nắm bắt được: “Thanh Thanh, ngày hôm qua ta đã nói, ta muốn có một đứa trẻ thuộc về hai chúng ta!” Hấn đưa hai tay hướng về phía nàng, nụ cười càng thêm mê ly: “Ngươi có nguyện ý không?”

Liễu Nha cắn răng rũ mắt xuống: “Kim Minh, tại sao ngươi lại nói như vậy? Tôi hôm qua ngươi đi đâu? Ngươi có biết ta rất lo cho ngươi không, tại sao không nói lời nào đã bỏ đi!”

Nam tử đứng dậy, áo bào màu vàng xoay tròn một cái trên không trung, hấn dịu dàng cười một tiếng, ôm nàng vào trong ngực, ôm thật chặt giống như muốn hòa thân thể nàng vào người mình, lầm bầm bên tai nàng: “Tôi qua ta đến một nơi lâu nay ta vẫn không dám đi, ở nơi đó ta nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, ta cười thật lâu, cho đến khi không cười không nổi nữa, ta đã trở về!”

Hấn lôi kéo nàng vào tắm phòng, nhẹ nhàng để cho nàng ngồi trên giường, trùm mặc một lát, hấn nhìn thẳng vào mắt nàng: “Thanh Thanh, nói cho ta biết, ngươi nguyện ý không?”

Hấn thay đổi như một người khác, nụ cười ấm áp, ánh mắt si tình, giống như có điều gì đó sẽ thay đổi.

Liễu Nha nhìn hấn, sự dịu dàng của nam tử giống như đê nặng xung quanh nàng, nàng không thích Kim Minh như vậy, một chút cũng không thích, hấn không có tức giận, không có thù hận, chỉ giống như một tượng gỗ mất đi linh hồn, để cho người ta định đoạt.

Là định mệnh cũng tốt, là ích kỷ cũng được, nàng tiến vào Kim Lang vương triều, giống như quỹ đạo đã định, hoặc đối với nàng mà nói, không công bằng, nhưng nó là vận mệnh của nàng, vận mệnh của hấn, thậm chí là vận mệnh của Kim Lang vương triều.

Nhưng mà nàng phải cúi đầu chịu nghe theo vận mệnh sao? Dừng khi chưa bao giờ có ngưng tụ trong lòng nàng, nàng đặt hai tay lên vai nam tử, lay lay hấn: “Kim Minh, ngươi tỉnh táo một chút, đó không phải là lỗi của ngươi, người giết hại Văn Nhím giết hại Mặc Thương là do Kim Lang, là Kim Lang mà không phải là ngươi!”

Nam nhân dời mắt, lạnh lùng cười một tiếng: “Có gì khác nhau sao? Không phải đều do đôi tay này gây nên hay sao?” Hấn đưa hai bàn tay của mình ra, mấy ngón tay khô gò giữa không trung, giống như bàn tay nhóm đầy máu, hấn nhấn mạnh thật chặt.

“Ngươi là ngươi, Kim Lang là Kim Lang, ta sẽ không lẫn lộn, Kim Minh, ngươi phải tỉnh táo lại, cho ta một chút thời gian, chúng ta nhất định sẽ tìm được phương pháp giải quyết.

“Thanh Thanh, ta chỉ muốn ngươi mà thôi, ta không sợ ta biến mất, ta muốn có ngươi!” Hấn đặt cô gái xuống giường, lồm nhồm bò lên người nàng: “Bởi vì ngươi là người duy nhất trên thế giới này mà ta lưu luyến, nếu thời khắc cuối cùng có thể cùng với ngươi cùng nhau vượt qua, ta...” Hấn dừng lại, không nói thêm gì nữa, đôi môi nóng bỏng hôn lên, mang theo sự cẩn thận, cầu xin.

Trong đầu hỗn loạn, Liễu Nha cố gắng đẩy nam tử ra, “Ngươi không thể chết, không thể, tại sao các người lại ích kỷ như vậy? Tại sao? Ngươi chết có thể mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng ta thì như thế nào? Tại sao ta phải nhận hết mọi đau khổ? Kim Minh, ngươi nghe đây, dù cho cả thế giới đều muốn ngươi biến mất, nhưng ta sẽ không, ta muốn ngươi còn sống, Kim Nhật cũng vậy, hai người các ngươi phải tồn tại trên thế giới này!”

Nàng mệt mỏi, nằm trong ngực hấn khóc thút thít, tiếng khóc thương tâm như vậy làm cho đôi mày hấn cau chặt.

Dù cho toàn bộ cả thế giới đều muốn ngươi biến mất, ta cũng không hy vọng- nam tử vuốt ve mái tóc cô gái, trên mặt nở một nụ cười an ủi, như vậy là đủ rồi, chỉ cần có những lời này của nàng.

Khóc đủ, một đêm mệt mỏi, nàng nằm trong ngực nam tử dần tiến vào mộng đẹp, nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, cũng từ từ nhắm mắt.

Nếu trong sự hận thù trong lòng hấn bị sự áy náy khống chế, như vậy hấn có còn bị Kim Lang khống chế nữa không?

Trong góc bạo thất ở hậu viện, Ngọc Triệt nhìn Văn Lệ.

“Ngươi là ai?” Văn Lệ nhỏ giọng mở miệng.

“Ta là ai cũng không quan trọng, nhưng ta muốn biết ngươi là ai?” Ngọc Triệt cười nhạt, nhướn mày: “Hoàng huynh của ta vì cứu ngươi đã bị Hoàng thượng lầm tưởng là người trong khu rừng hắc ám, bị ngài ấy đánh trọng thương, đến bây giờ vẫn nằm trên giường, Văn Lệ, có phải ngươi nên báo đáp huynh muội chúng ta một chút hay không?”

Văn Lệ thống khổ cười lạnh một tiếng: “Được, ngươi nói đi, ngươi muốn gì?”

Sau nửa canh giờ, Ngọc Triệt hài lòng từ bạo thất đi ra, bước chân phi thường uyển chuyển.

Chạng vạng, thị vệ phát hiện thi thể một cô gái ở trong bạo thất khu rừng hắc ám, người nàng cắm dao nằm trong vũng máu, thị vệ phụ trách đem tình hình báo cho Nhung Thiên.

Khu rừng hắc ám, Kim Huy cùng Nhung Thiên tra xét thi thể cô gái, khuôn mặt ghê tởm, sớm đã bị phá hủy, nhìn không ra bộ dáng, hơn nữa còn là người bọn họ chưa từng nhìn thấy.

“Vương gia, người xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Nhung Thiên mở miệng hỏi.

Kim Huy lắc đầu một cái, không thể làm gì, đành tiến lên nhẹ nhàng xem xét thi thể, cẩn thận phán đoán dung mạo của nàng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, không lẽ nàng là người ở trong khu rừng hắc ám? Nhưng tại sao đột nhiên lại bị giết ở đây.

“Nhung Thiên, chôn cất thi thể này đi!” Kim Huy đứng dậy, nhàn nhạt mở miệng, đột nhiên ánh mắt sắc bén nhìn về một góc ở đám cây, chỗ đó có một bóng dáng màu vàng nhanh chóng biến mất. Không phải là?

“Nhung Thiên, cùng ta đi xem một chút!” Hần nhỏ giọng, Nhung Thiên nhận lệnh đi trước.

Tiền Dung chạy nhanh, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, hốc mắt uơn ướn, có một số thái giám và cung nữ nhìn nàng, không thể để bọn họ nhìn thấy được gì.

Cô cô chết, hôm nay nàng mang thức ăn cho cô cô, nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy thi thể của cô cô, nàng luống cuống nắm chặt tay cầm hộp cơm nơi khủy tay, cúi đầu vội vàng đi.

“Ngươi muốn đi đâu?” Đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói uy nghiêm của nam tử, nàng ngẩn ra, cắn răng, trong lòng sợ hãi.

“Ngươi là cung nữ nào trong cung?” Nhung Thiên đi về phía trước, đoạt lấy hộp cơm trong khủy tay cẩn thận kiểm tra.

“Ngưng Hương cư...!” Tiền Dung mở miệng khẽ nói, hay tay trước ngực co lại không ngừng vuốt vuốt.

“Ngươi biết nữ nhân trong khu rừng hắc ám là ai?”

“Không, không biết, chẳng qua nô tỳ đi bạo thất nhìn thấy nhiều quan binh ở trong rừng nên tò mò nhìn, nhìn một chút là đi liền!”

“Nhìn một chút? Ngươi nhìn cái gì?”

“Không nhìn thấy gì cả! Cầu xin đại nhân tha cho nô tỳ đi!” Tiền Dung quỳ trên mặt đất cầu xin.

Ánh mắt lạnh lùng của Nhung Thiên làm cho nàng sợ hãi, phát tay một cái bảo thị vệ mang nàng đi.

Trong mộng đột nhiên Liễu Nha tỉnh dậy, bên trong bóng tối, nam tử ở cạnh nàng, không biết cửa sổ bị gió thổi ra lúc nào, gió lạnh thổi vào người nàng, cho nên nàng ý thức được chuyện gì lúc này.

Hơi thở nóng bỏng của nam tử phun lên mặt nàng, nàng muốn tránh thoát nhưng không thể động.

“Kim Minh?” Liễu Nha gọi hắn, nam nhân nhìn động tác của nàng, từ từ nhìn sang.

Ánh đèn đã tắt, bốn phía yên tĩnh, nàng chỉ có thể nhìn thấy tròng mắt xanh đen của nam tử.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Kiếp nạn

Nàng cảm nhận được hô hấp của nam tử, hắn nhìn nàng, tròng mắt xanh đen trong đêm tối giống như hai ngọn lửa.

“Nha Nha...” Khi âm thanh trong miệng nam tử vang lên, là lúc thân thể nàng cứng đờ, móng tay đâm chặt vào da thịt nam tử.

Ta gọi ngươi là Thanh Thanh, bên tai còn vang vọng giọng nói của Kim Minh, hắn đã từng nói, hắn sẽ gọi nàng là Thanh Thanh, bởi vì Nha Nha là tên gọi thuộc về Kim Nhật, mà hôm nay... nàng cố gắng dụi mắt, xác nhận là mắt xanh đen, lòng nàng trầm xuống, trong lòng giương như có gì đó xuyên qua, không thể nói nên lời, không biết tại sao cảm giác thoải mái càng trở nên mãnh liệt.

“Ngươi là Kim Minh hay Kim Nhật?” Nàng mở miệng hỏi, hai chân co lại.

Nam tử không mở miệng, chỉ kinh ngạc nhìn nàng, chợt bắt lấy thân thể mềm mại.

Thân thể nàng cứng ngắc, giống như khúc gỗ, nháy mắt dâng lên kinh ngạc, sợ hãi, nàng biết mình có thể cự tuyệt, nhưng bản thân giống như không có sức lực, chiếc lưới ở trong miệng không ngừng khuấy đảo, từ từ trở nên dịu dàng. Nam tử không ngừng trêu chọc lưới nàng, quyến rũ nàng lưu luyến triền miên, hô hấp như ngừng hẳn, sau đó cả người nóng lên.

Nàng cảm thấy thân thể mình như lửa đốt, khuôn mặt trở nên đỏ ửng, trong mắt đầy hơi nước, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ.

“Kim Minh, Kim Nhật...” Trong nháy mắt hắn dụi môi, nàng hô tên, nam tử vẫn không trả lời, tròng mắt xanh đen lóe ra những tia sáng, quý dị làm cho lòng người say đắm, hắn nâng khuôn mặt nàng, hôn từ trán đi xuống, đôi mi khẽ run, chiếc mũi xinh đẹp, đôi môi đỏ xinh, sau đó là xương quai xanh.

Thời điểm nam tử hôn đến chỗ nhạy cảm, Liễu Nha kìm không được mà Ứm một tiếng, hô hấp dồn dập, nàng không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết bị động tiếp nhận, thân thể như muốn nổ tung, làm cho nàng không thể kìm hãm phản ứng đáp lại nam tử.

“Nha Nha...” Nam tử gọi tên, làm cho Liễu Nha đang say mê lập tức tỉnh táo, không biết sức lực từ nơi nào đẩy nam nhân ra, kéo chân vẫy lại thân thể của mình, “Ngươi là ai, rốt cuộc là ai? Tại sao lại đoạt thân thể Kim Minh, lại có thể gọi tên của ta!”

Nam nhân này như là một thể của Kim Minh và Kim Nhật, đôi mắt xanh đen, hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sợ hãi của nàng, sau đó mím môi cười một tiếng, lúc nàng còn nghĩ hắn muốn tiếp tục, hắn chợt ngã trên người nàng, tiếp tục ngủ.

Trong màn đêm, nàng ngồi trên giường, nam tử bên cạnh hít thở nhỏ đến mức như không tồn tại, nàng nháy mắt, hung hăng nhéo vào mặt mình một cái, đau! Nàng nhếch miệng kêu đau, mới biết đó không phải là mộng.

Mồ hôi ướt đầm thân thể, gió xuyên qua cửa sổ đi vào, nàng không kìm được mà rung mình một cái, ôm chặt cái chăn.

Trong lòng như có gì đó chặn lại, nàng nhìn bàn trang điểm cách đó không xa, là chiếc nhẫn phượng Thái hậu giao cho nàng, có nó, nàng có thể đi tìm Văn Lệ, mọi chuyện phát sinh có thể sáng tỏ, bí mật bao nhiêu năm sẽ bị nổi lên mặt nước.

Liễu Nha nằm xuống, muốn tiếp tục ngủ nhưng không thể ngủ, mở mắt tới trời sáng.

Tầng sáng, tia nắng ban mai tiến vào, nam tử bên cạnh giật mình, trong lòng Liễu Nha căng thẳng, chỉ sợ người tỉnh lại không phải là Kim Minh, cũng không phải là Kim Nhật, nàng ngồi dậy nhìn chăm chăm vào nam tử.

Kim Minh mở mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ không nói nên lời. Lúc này chiếc áo gấm của cô gái mở ra, làn da như bạch ngọc, mượt mà bóng loáng.

“Không nghĩ nàng lại gầy như vậy, còn có chút thịt sao?” Nam tử mấp máy môi, nháy mắt hướng về Liễu Nha huyết sáo.

Liễu Nha ngẩn ra, cảm nhận được sự khác thường, hô hấp đột nhiên dừng lại, tim đập lỡ một nhịp, do dự nhìn xuống, lập tức đỏ mặt, nhanh chóng kéo áo: “Sắc lang, quay mặt đi!”

Kim Minh ngẩn ra, đôi mắt nhú lại, không những không giống quân tử tránh đi mà còn cười đến vui vẻ, nắm hai tay nàng đặt trước ngực, giọng nói đầy mê hoặc: “Sáng sớm đã kêu gọi như vậy không phải là đang quyến rũ ta sao?” Hắn vừa nói, vừa nâng khuôn mặt cô gái lên, để cho nàng nhìn thẳng vào mắt của mình, ngón tay sờ vào chiếc cằm gầy gò của nàng, “Ta chưa bao giờ biết nàng cũng có lúc kêu gọi như vậy!” Hắn vừa nói vừa liếc vào *** của Liễu Nha.

“A...” Liễu Nha cả kinh kêu lên một tiếng, trên mặt đỏ ửng, thờ phỉ phò nhìn hắn, “Câu dẫn cái gì, đây là tối hôm qua...” Chợt nàng dừng lại, chẳng lẽ hắn không biết chuyện hôm qua?

“Ngươi còn nhớ chuyện đêm qua không?” Liễu Nha hít vào một hơi, cẩn thận nhìn hắn.

“Tất nhiên là biết, ta nói muốn sinh một đứa bé, ngươi không cho phép, chuyện là như vậy!” Nam tử cười nhẹ, khó có được tâm tình tốt như vậy, nhưng trong mắt xẹt qua sự khổ sở, nhưng sợ bị nàng phát hiện, khuôn mặt nghiêng đi, tránh ánh mắt của nàng.

“Chỉ có vậy thôi sao? Ngươi có nhớ nửa đêm qua ngươi...” Liễu Nha cắn răng, lời nói không thể nói ra khỏi miệng.

“Cái gì?” Kim Minh híп mắt, thấy nàng muốn nói lại thôi, đột nhiên nắm lấy tay nàng, nói nhỏ bên tai: “Không lẽ đêm qua ta nằm mơ xâm phạm tới nàng sao?”

Giọng nói trêu đùa nhưng làm cho lòng nàng lạnh như băng, nhớ lại đêm trăng tròn, Kim Minh vẫn tái diễn một màn tàn nhẫn.

Chẳng lẽ... nàng không dám nghĩ, trong lòng lo sợ, không chú ý tới nam tử đã lấy đi chân bông trên người nàng, thừa dịp nàng trở mắt, đột nhiên áp đảo trên người nàng.

“Thanh Thanh, nàng thật đẹp, ta...” Thanh âm nam tử vang lên mê hoặc, hần tựa trán lên khuôn mặt cô gái, không ngừng liếm liếm.

Lúc môi hần cách môi cô gái mấy cm, hần chợt do dự, bỏ hồi, sợ hãi thất chặt tim hần, hần ngược mắt, ánh mắt phức tạp khiến cho nàng đau lòng.

“Thanh Thanh, ta không sợ chết, nhưng mà ta sợ ta chết đi, một mình nàng sẽ rất cô đơn...” Nam tử nghẹn ngào một tiếng, nhỏ giọng nói.

Có một số việc có thể quên

Có một số việc chỉ có thể là kỉ niệm.

Có một số việc là cam tâm tình nguyện.

Có một số việc không thể làm hết sức.

Ta yêu người, là kiếp nạn của ta.

Trong đầu nàng hiện ra câu nói này, lỗ mũi chua xót, muốn khóc, hần oai phong một cõi, kiêu ngạo oai hùng, giờ phút này nằm trong ngực nàng khóc như một đứa trẻ. Đột nhiên nàng hiểu được yêu một người mà không thể cùng người đó sẽ đau đớn đến thế nào, nhưng đây là điều bất đắc dĩ. Cho nên Kim Minh, chỉ cần có một chút hy vọng, chúng ta đều không được buông tay.

Ánh mắt kiên quyết, tràn đầy sức mạnh, trong nháy mắt, nàng nhìn thấy hần run rẩy, do dự, nhưng nhanh chóng nàng nắm lấy bàn tay hần, mười ngón tay giao nhau, cùng sống cùng chết, vui vẻ nắm tay nhau đến già.

Nam tử nhìn nàng, trông mắt u ám từ từ sáng lên, ánh mắt nhìn cô gái dịu dàng như nước.

Một loại tình cảm ấm áp từ từ chảy vào giữa hai người, mười ngón tay quấn quýt như ước định cả đời, không xa không rời.

Kim Minh vào triều sớm, nháy mắt bước vào đại điện, hần đưa mắt nhìn Mạc Tang, hai trông mắt thương cảm, lại nhớ đến bóng dáng Mạc Thương, trong nháy mắt hiểu được nỗi khổ của Mạc Thương.

“Mạc Tang...” Đứng trên bậc thang bằng đá, hai tay vòng ra sau lưng, nhìn mái nhà, đột nhiên cảm khái nói: “Người và Mạc Thương đều giống nhau, đều là huynh đệ tốt của Trẫm!”

Mạc Tang ngẩn ra, thân hình nam nhân tám thước đột nhiên cứng đờ, thống khổ, trông nước mắt mờ hồ nhìn Hoàng thượng.

Hần hiểu ý tứ Kim Minh, từ hôm nay trở đi hần sẽ lấy Mạc Thương làm gương.

Trong triều, Kim Minh cảm thấy có đôi mắt đang âm thầm quan sát hần, sau khi dò xét một vòng, hần nhìn chăm chăm vào U Dạ La đang đứng bất động, miệng nhếch lên, nở một nụ cười yếu ớt: “U tướng quân, người bảo vệ quốc gia cực khổ, nghe nói người còn là cô đơn, không bằng để Trẫm làm chủ, định cho tướng quân một mối hôn sự được không?”

Lời Kim Minh vừa nói lập tức được các đại thần phụ họa, chỉ có Kim Huy vẫn lạnh nhạt mím môi không nói gì.

“Hoàng thượng!” U Dạ La giật mình, nhanh chóng bước ra khỏi hàng, hần ngược mắt nhìn đôi mắt đỏ thắm của nam tử, ánh mắt như có điều suy nghĩ mở miệng: “Vi thần không dám, hiện tại gác bên ngoài chưa trừ, Đại Hách vẫn nhìn chăm chăm, vi thần không có ý định về hôn nhân, đợi Đại Hách lui binh, Hoàng thượng làm chủ cho vi thần cũng không muộn!”

Kim Minh suy nghĩ gật đầu, đưa mắt nhìn U Dạ La, “Không biết vì sao Trẫm nhìn thấy U tướng quân rất giống một người!”

U Dạ La giật mình, trực giác nhìn về phía Kim Minh, ánh mắt chợt lóe làm cho Kim Minh ngẩn ra, hần như mảy, giống như hiểu rõ điều gì: “Nhưng mà bây giờ nhìn lại không giống!” Hần cười lạnh mở miệng, thân thể đứng lên cao ngất, cầm bào màu vàng thân xuống, hét sức hoa lệ, phú quý.

“Bãi triều đi!” Hần mím môi cười một tiếng.

Mọi người ngờ ngác nhìn nụ cười của hần vẫn ngờ ngác chưa lấy lại được bình tĩnh, nhất là Kim Huy, hần chăm chú nhìn Kim Minh, ánh mắt không biết là buồn hay vui.

Truyền thuyết ngàn năm chẳng qua chỉ tiên đoán sự xuất hiện của Mạc Thanh Thanh, ai cũng không thể biết quá trình sẽ xuất hiện những gì.

Phía sau tấm điện, trong phòng hết sức âm u, Kim Huy từ từ bày ra những mốc thời gian Kim Minh thay đổi, đến nơi không hiểu hần sẽ suy nghĩ một lúc, đến lúc mặt trời lặn về phía Tây, hần mới kể xong.

Lão Hoàng đế nằm trên giường, sắc mặt ngày càng khó coi, da thịt khô quắt, không có một tia dương khí.

“Huy Nhi, ta nhìn thấy trong mắt con có sự nghi ngờ, lòng con giống như có gì đó không ổn!” Lão Hoàng đế ho khan mấy tiếng, mở miệng.

“Vâng, phụ hoàng, trên thế giới này đáng sợ nhất là yên lặng chờ đợi, tạm thời không có chuyện gì không có nghĩa là không có chuyện gì xảy ra, con cảm thấy sẽ có chuyện gì đó phát sinh!” Kim Huy mở miệng, giọng nói nặng nề.

“Năm đó vụ đại sự kia nói Ngôi sao Mặc tộc có thể thay đổi vận mệnh Kim Lang vương triều, nhưng mà thay đổi như thế nào chúng ta không thể biết được, Huy Nhi, chúng ta chỉ có thể yên lặng chờ đợi!” Lão Hoàng đế thờ dài một hơi.

“Đáng tiếc... ta không thể nhìn được ngày đó, gần đây thân thể của ta càng ngày càng kém, chỉ sợ sắp đến ngày đại nạn của ta!” Hấn có chút thương cảm nhìn Kim Huy, đột nhiên mở miệng: “Nàng có khỏe không?”

Kim Huy ngẩn ra, cẩn thận phân biệt chữ nàng ở đây gật đầu một cái: “Mẫu hậu rất tốt, nàng giúp con rất nhiều, nhưng không hiểu tại sao, con cảm thấy trong lòng mẫu hậu cất giữ bí mật!”

Trước mặt Lão Hoàng đế, Kim Huy vẫn xem Hoàng phủ Tể Tuyệt là mẫu hậu, chỉ có như vậy hấn mới có thể an ủi đối với ông.

Lão Hoàng đế gật đầu một cái, “Huy nhi, nàng có lập trường của nàng!” Hấn ho khan, khó khăn mở miệng: “Ta giữ lại một di chiếu, để trong cung, nếu ta không chờ được đến ngày đó, Huy nhi, chờ mọi chuyện qua đi, Kim Lang biến mất, sẽ có người nói cho con di chiếu ở đâu, con giúp ta mang di chiếu cho nàng!”

Kim Huy nắm lấy bàn tay khô ráp của ông lão, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, nhất định người có thể mà!”

“Không cần nói cho bọn họ biết tình trạng của ta, mười mấy năm trước, ta đã coi mình như một người đã chết!” Ông lão lúc đầu, nhắm mắt lại.

Sau khi trở lại, Kim Huy vẫn ở Lạc Nhật, dưới ánh chiều tà, hấn nhìn thấy bóng dáng thướt tha trong lòng hấn đang đứng bên hồ, chống cằm ở cửa sổ phòng Tiền Dung, không ngừng nhìn quanh.

Kim Huy do dự, bất động thanh sắc tiến lên từ từ híp mắt, đứng cách cô gái khoảng mười thước, đứng xa xa nhìn nàng. Thấy cô gái dỗi mắt, hấn giả vờ như đang nhìn trời, mặt trời lặn về phía tây, những đám mây đỏ dần tản ra, lan đến mặt hồ hình thoi, không ngừng biến ảo đủ loại màu sắc xinh đẹp động lòng người.

“Kim Huy!” Liễu Nha gọi hấn, hấn giả vờ như vừa nhìn thấy nàng, nhướng mày kinh ngạc, nhàn nhạt lên tiếng: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Liễu Nha thần bí kéo hấn, nhìn bốn phía nói nhỏ: “Ngươi có thấy Tiền Dung hay không?”

“Tiền Dung là ai?” Kim Huy bất động thanh sắc gật tay nàng ra nhàn nhạt trả lời.

Liễu Nha nhìn ánh mắt của hấn có chút lúng túng, vẻ mặt lạnh nhạt của nam tử giống như không hề quan tâm.

“Ngươi làm sao vậy?” Nàng nhỏ giọng hỏi, đối với Kim Huy nàng luôn không đoán được, hấn luôn thần thần bí bí, không biết trong lòng hấn đang nghĩ gì?

“Không có gì, ta chỉ tò mò Tiền Dung là ai lại để cho nương nương như ngài phải nhớ đến mà thôi!” Hấn mấp máy môi, nụ cười như có như không.

“Tiền Dung là cung nữ ta mang ra từ bạo thất, ngươi đến Ngưng Hương cư mấy lần chắc biết nàng đi!” Nàng ngăn lại sự gấp gáp trong lòng, kiên nhẫn giải thích.

“Cung nữ? Ta không để ý!” Nam tử mỉm cười một tiếng, bước chân đi về phía trước.

“Này Kim Huy, ngươi không tự nhiên cái gì chứ, ta chỉ muốn tìm nàng, có việc rất gấp!” Liễu Nha đuổi theo, không kiên nhẫn giật tay áo của hấn.

Lúc này nàng đến bạo thất, tìm cả tòa nhà cũng không tìm thấy bóng dáng của Văn Lệ, tiểu thái giám trông coi cũng ập a ập ứng, nên nàng mới phải đi tìm Tiền Dung.

Kim Huy nhàn nhạt cười, xoay người hỏi lại một câu: “Khu rừng hắc ám rất đẹp sao?”

Liễu Nha ngẩn ra, trước mắt hiện lên mấy chữ cong rồi, nhưng ngoài miệng vẫn cười cười: “Làm sao ngươi biết?”

Kim Huy vẫn cứ mỉm cười, “Bạo thất chơi cũng rất vui sao?”

Nàng biết rằng hấn đã biết nên nói thật: “Ừ, ta có chuyện muốn nói cho ngươi biết, bởi vì có một số chuyện ta chưa thể xác định, ta sợ ngươi...”

“Gây bất lợi cho Kim Minh sao?” Kim Huy híp mắt, ánh mắt tối sầm, nụ cười như có như không biến mất không thấy.

“Không phải...” Nhìn thấy ánh mắt âm u của hân, Liễu Nha nhanh chóng giải thích, không biết mở miệng thế nào đành gật đầu một cái.

Không sai, nàng cảm thấy Kim Huy có tia địch ý với Kim Minh, có lẽ vì vương phi của hân.

“Từ đầu tới cuối ngươi vẫn không tin tưởng ta!” Ánh mắt nam tử hiện lên sự thống khổ, nhờ giọng nói, giống như tình cảm bị đè nén, ánh mắt bị thương làm cho nàng không biết làm thế nào.

“Không... Không phải vậy... ta...” Liễu Nha xua tay, muốn giải thích lần nữa nhưng bị nam tử cắt đứt, “Được rồi, coi như ngươi muốn giấu ta nhưng ta đều biết hết!” lại tiếp tục nói: “Vẫn Lệ đã chết!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kim Lang ăn mòn

Trong nháy mắt nàng đứng bất động tại chỗ. Chết? Vẫn Lệ chết rồi, nàng nắm chặt chiếc nhẫn bạch ngọc, cố gắng bình tĩnh lại. Nàng cảm thấy sinh mệnh con người thật khác thường, ngày đó nàng ta đồng ý với nàng nếu nàng biết được bí mật của nhân phượng sẽ nói cho nàng biết chân tướng, thế mà bây giờ... Nàng xoay người đi vào bạo thất, nàng không tin, không tin bí mật chôn giấu trên người Vẫn Lệ, làm sao nàng ta có thể chết như vậy.

“Ngươi đi đâu?” Kim Huy thấy sắc mặt nàng khác thường, lập tức kéo tay nàng lại.

“Ta đi tìm Vẫn Lệ, ít nhất ngươi phải cho ta nhìn thấy nàng, ta tin nàng...” Lúc Kim Huy nắm chặt tay nàng, nàng mới biết mình cũng không kiên cường như mình nghĩ, lúc tìm được nhân phượng, biết Thái hậu là giả, liền tính toán dùng nó làm mồi chốt đổi lấy bí mật, nhưng mà nàng lại chết, vậy Kim Minh phải làm sao bây giờ? Làm sao mới có thể để cho Kim Minh và Kim Nhật cùng tồn tại? Ai? Ai biết hết mọi chuyện?

Thời khắc này, nàng cảm thấy hết sức mệt mỏi, thân thể dựa vào người Kim Huy, luống cuống nhìn hân. Sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt mờ to, chứa nhiều nước mắt, làm cho người ta cảm thấy đau lòng. Kim Huy đưa tay lên, muốn an ủi cô gái trong ngực, nhưng mà bàn tay lại dừng lại giữa chừng, không dám hạ xuống, nàng có thể thuộc về hân sao? Nàng là ngôi sao Mặc tộc, là số mạng của Kim Lang vương triều, nàng thuộc về Kim Lang vương, hân chỉ là một vật phẩm thay thế Kim Lang vương, thay thế vương triều. Vị trí Kim Lang vương mãi mãi không thuộc về hân. Nhưng mà... nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô gái, trái tim hân đập liên hồi, nàng nghiêng đầu, ánh mắt nhìn hân như có như không, làm cho hân muốn ôm nàng, an ủi, thương yêu. Không biết từ lúc nào, cô gái đã ở trong tim hân, hân muốn nhìn bộ dáng yếu đuối của nàng, giống như muốn thay đổi số mệnh của mình. Có lẽ số mệnh của nàng đã hấp dẫn mình, hân không phải cũng đã thay đổi hay sao? Khi hân phát hiện nàng bắt đầu dựa dẫm vào Kim Minh, là lúc hân phát hiện lòng mình rối bời, có chút sợ hãi, thậm chí là ảo não, nếu lúc ấy không để nàng ở lại, có thể đưa nàng rời đi, làm sao nàng có thể là người của Kim Lang vương? Nàng là của Kim Huy hân, là nữ nhân của Kim Huy, lúc hân nghĩ như vậy, trong lòng sẽ kích động, vui vẻ, thậm chí muốn hét to hân không muốn làm vật thay thế, không muốn, hân muốn làm Kim Lang vương, không chỉ ngai vị mà còn cả nữ nhân của hân. Nữ nhân! Trước kia Nhung Thiên cũng phát hiện bí mật này, nhưng thuộc hạ của hân không nói cho hân biết, không biết như vậy là đúng hay sai, chẳng qua hân muốn phân ưu cho chủ tử, hy vọng hân chém đứt tình cảm riêng tư. Nhưng hân không làm được, mỗi khi nhìn thấy bóng dáng của nàng, tim hân sẽ đập nhanh, hân muốn đến gần nàng, gần một chút, như hiện tại... Hân nhìn về cô gái, gân xanh trên mặt giật giật, bàn tay dừng lại giữa không trung rồi cuộc cũng hạ xuống, hân ôm nàng, sau đó gương mặt cúi xuống. Sự ấm áp của nam tử làm cho Liễu Nha cảm nhận được sự sống, nhưng mà nàng cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm một cái ôm để được nghỉ ngơi, nhưng lúc nàng cảm thấy sự khác thường, nam tử trước mặt tới gần, hôn lên môi nàng, thừa dịp nàng kinh ngạc mà xâm lấn, động tác của hân vội vàng, hốt hoảng, nhưng hết sức bá đạo. Hân giống như muốn dung nhập thân thể của nàng với hân, nhưng mà hân mâu thuẫn, đau khổ.

Liễu Nha kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nam tử, hai tay để trước ngực hân muốn đẩy hân ra, nhưng về mặt sợ hãi của hân làm cho nàng do dự, bàn tay nam tử bắt đầu di chuyển, bắt đầu từ sống lưng của nàng, run rẩy, thăm dò, đến thắt lưng của cô gái, đột nhiên hân ngán ra, động tác cứng lại. Cái bót của nàng nóng lên làm cho tim hân trầm xuống. Bởi vì cái bót này, nàng mới thuộc về người khác. Liễu Nha cảm nhận được bàn tay hân dao động, ánh mắt có chút bối rối, đây là phía sau hồ hình thoi của Ngưng Hương cư, có thái giám và cung nữ qua lại, bọn họ...nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Huy vương gia!”

Kim Huy do dự lại bị một tiếng Huy vương gia làm cho thức tỉnh, dục vọng nháy mắt biến mất, giống như bị dội một thùng nước lạnh.

Thừa dịp hân ngán ra, nàng thoát khỏi ngực hân, từ từ sửa lại quần áo, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, nhẹ giọng nói: “Vương gia, đưa ta đi xem thi thể Vẫn Lệ một chút!”

Phía trong căn phòng, Liễu Nha nhìn thấy thi thể Vẫn Lệ, nàng đã chết, an tĩnh nằm trong quan tài, vết bót dử tợn trên mặt cũng đã mất đi màu sắc, trở nên tái nhợt, không hề đáng sợ nữa. Nàng nằm trong đó, tóc tai được chải chuốt, quần áo đổi sạch sẽ.

“Ngươi đối với nàng rất tốt!” Liễu Nha cảm kích nhìn Kim Huy, đột nhiên cảm thấy chết đối với nàng ta là cách giải thoát tốt nhất, nhưng mà nàng ta còn chưa nói mọi chuyện với nàng.

“Ta cũng không nhân rồi như vậy, đó là Tiền Dung, là nàng ta làm như vậy!” Kim Huy mím môi, tiếp nhận sự cảm kích của nàng, trên mặt xuất hiện đồ ửng, nhưng nhanh chóng biến mất không thấy. Thảo nào hân biết hết mọi chuyện, thì ra hân tìm được Tiền Dung.

Liễu Nha gật đầu, đi ra ngoài, tia hy vọng cuối cùng, nàng hỏi Kim Huy: “Lúc ngươi nhìn thấy thi thể nàng đã chết sao? Nàng có để lại cái gì không?”

Kim Huy lắc đầu một cái, nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nàng, cười nhẹ: “Nhưng mà không phải không có đầu mối gì, trong này có một người biết chuyện, nàng ta ép Văn Lệ, người thấy đấy, trên người nàng ta không phải đơn giản chỉ là một nhát đao trí mạng, người này lòng dạ độc ác, giống như một nhân vật khó giả quyết.

“Ý người nói, nàng nhất định biết bí mật của Văn Lệ!” Liễu Nha vui mừng nhìn hắn.

Kim Huy tán thưởng gật đầu một cái: “Không sai, cho nên chỉ cần chúng ta tìm được người này”.

Liễu Nha gật đầu thờ phào nhẹ nhõm, may quá, hoàn hảo, ít nhất trên đời này còn có người biết được bí mật, nhưng mà phải tìm người này ở đâu?

Kim Huy nhìn thấy nàng nhũn mày lo lắng, hết sức đau lòng, vuốt vuốt lên chân mày của nàng: “Yên tâm đi, chuyện này giao cho ta, ta sẽ nhanh chóng cho người một đáp án hài lòng, chẳng qua...”

Hắn ngừng lại, cánh tay đặt trên vai nàng: “Có chuyện gì cũng không được gạt ta nữa, ta với người chung một con thuyền!” Hắn nhỏ giọng, giọng nói có một chút bi thương.

“Ta...” Liễu Nha há mồm, hắn có thể tin sao?

Trước Ngưng Hương cur, Liễu Nha nhìn thấy Ngọc Triệt, nàng hơi do dự một chút, bởi vì chuyện của Tiên Vu, trong lòng nàng cảm thấy hồ thẹn với Ngọc Triệt, vì vậy lần này, nàng không né tránh mà nghênh đón.

“Người đang đợi ta sao?” Nàng tiến lên, cô gái xoay người nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ, không một tia gợn sóng.

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?” Ngọc Triệt giống như có tâm sự, nhỏ giọng.

“Được, mời vào!” Liễu Nha đi vào Ngưng Hương cur, nhưng bị Ngọc Triệt ngăn lại.

Nàng ta đứng trước mặt Liễu Nha, nhẹ giọng: “Hắn ở bên trong phải không? Ta không vào, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện đi!”

Liễu Nha ngần ra, lập tức hiểu được người trong miệng nàng ta là ai, nàng gật đầu một cái, đưa Ngọc Triệt ra sau ngưng Hương cur, ngồi bên đình ở hồ hình thoi, Nguyệt Mi bưng điểm tâm pha trà.

“Hiện tại người có thể nói, có chuyện gì cần ta giúp thì cứ nói, chuyện của Tiên Vu, ta rất áy náy!” Liễu Nha chân thành mở miệng.

“Cần người giúp?” Ngọc Triệt cười lạnh, ánh mắt xẹt qua sự tổn thương.

“Không, không phải vậy, ý của ta là cần ta làm gì, người có thể...” Liễu Nha ngần ra, cho là nàng ta hiểu nhầm, cuống quýt giải thích.

“Người không cần giải thích, hiện tại ở trong cung người là Thanh phi được sủng ái, mà ta, cho dù là công chúa Tiên Nô tôn quý, nhưng hiện tại chỉ là một phi tử bị lạnh nhạt, Hoàng thượng không bao giờ ở lại trong cung của ta, ta chỉ có một mình, trong cung này ngay cả hạ nhân cũng coi thường ta, Hoàng huynh ta bị liên lụy, hiện tại nằm liệt giường, không có thuốc tốt, không có thầy thuốc để kéo dài hơi tàn!” Ngọc Triệt cười lạnh, lời nói sắc bén, càng nói càng nghiêm túc, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt hung ác.

“Ngọc Triệt...” Liễu Nha xua tay, nàng cũng không hơn gì, chỉ đơn giản muốn giúp đỡ nàng ta, chỉ là một câu nói đơn giản. Nhưng là rước phải nhiều suy nghĩ của nàng ta như vậy.

Phát tiết xong, cô gái thở hắt ra một hơi, vẻ mặt bình tĩnh lại, nàng đến gần Liễu Nha mở miệng: “Cho nên người phải giúp ta, vì Hoàng huynh của ta!”

Liễu Nha ngần ra, không hiểu nàng ta nói gì: “Ta phải làm gì để giúp người?”

Ngọc Triệt thở dài một tiếng: “Trương Ngự y nói, ngọn núi chỗ tiếp giáp với Đại Hách có một cây Huyền Tiên thảo, nghe nói rất hữu hiệu, thậm chí có thể cải tử hồi sinh, nhưng phải người có duyên mới có được, ta không biết mình có phải là người có duyên hay không, nhưng Hoàng huynh liệt giường, chúng ta lại ăn nhờ ở đậu, Tiên Nô nước xa không cứu được lửa gần, ta lại là một cô gái yếu ớt, tay trái gà không chặt, nhưng mà...” Nàng vừa nói, vừa thương tâm lau nước mắt. Liễu Nha thấy nàng khóc thương tâm như vậy, nhất thời không biết làm gì, vội vàng an ủi nàng: “Xin Thanh phi muội muội xin phép Hoàng thượng cho ta ra cung để tìm Huyền Tiên Thảo, ta vô cùng cảm kích!” nàng đứng dậy nhẹ nhàng hành lễ.

Bây giờ Liễu Nha mới hiểu được ý của Ngọc Triệt, nàng tập trung nhìn vào bộ dạng yếu đuối của Ngọc Triệt, nếu leo núi cao như vậy. Thôi vậy, có được thì tốt nhưng nếu gặp phải chuyện gì cũng là tự nàng nhận lấy, cũng tự nàng gánh chịu.

Nàng tiến lên an ủi Ngọc Triệt, “Người đừng vội, ta sẽ bảo Hoàng thượng truyền Ngự y giỏi nhất chữa trị cho Tiên Vu, còn về chuyện Huyền Tiên thảo, để ta lo!” Nàng thở dài một hơi: “Hắn sơn cách đây mấy ngàn dặm, hàng năm đều đóng băng, một cô gái yếu đuối như người không thể nào tới được, người an tâm ở trong cung chờ ta, ta sẽ nghĩ biện pháp!”

Ngọc Triệt vừa nghe, khuôn mặt vui vẻ đứng dậy nhưng vẫn thở dài một hơi, “Đáng tiếc Huyền Tiên thảo cực kỳ có linh tính, người bình thường, vật bản không thể có được nó, người xưa có nói, nam tử làm từ bùn, nữ tử làm từ nước, nếu để con gái đi tìm cơ hội sẽ lớn hơn một chút!” Lời nói giống như vô ý, nói xong liền đứng dậy, “Chỉ cần Hoàng thượng để cho Ngự y xem bệnh cho Hoàng huynh ta, ta sẽ không cầu mong nhiều hơn, cảm ơn Thanh phi muội muội!”

Không đợi Liễu Nha đáp lại, nàng ta đi về phía trước, bóng dáng cô đơn. Liễu Nha đứng đây, nhìn bóng dáng Ngọc Triệt, hơi mấp máy môi, âm thầm hạ quyết tâm, đợi chuyện trong cung có kết quả, nàng sẽ nhanh chóng lên đường.

Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt lạnh lùng nhìn nam tử trên giường, cười lạnh. Nàng đã không thể đợi, Kim Minh và Liễu Nha sống chung hòa bình làm cho nàng không tìm thấy được chút hy vọng, nàng cần phải ra tay, nàng cần sự giúp đỡ. Mà Huyền Tiên Thảo là lý do tốt nhất, nàng muốn Liễu Nha đi tìm nó, chỉ cần rời khỏi Hoàng cung, không có Kim Minh che chở... nàng cười lạnh, ánh mắt ngoan độc. Trở lại Ngưng Hương cư, Kim Minh đang ngủ, dưới hốc mắt còn có dấu quầng đen, hàng mi rung rung giống như đang lo lắng, bất an.

Liễu Nha sờ sờ trán hần, vừa muốn xoay người đi tìm Ngự ý, sau lưng đột nhiên bị đôi tay kéo lại: “Nàng muốn đi đâu?” Thanh âm nam tử làm cho người ta rung động.

“Thì ra người đã tỉnh!” Liễu Nha vui mừng quay đầu lại, trong lòng thở phào một hơi, còn tưởng rằng hần vẫn hôn mê như lúc trước.

“Ừ, đã tỉnh, nhưng không biết đang suy nghĩ cái gì, trong đầu giường như trống rỗng, nghĩ mãi cũng chỉ nghĩ tới nàng!” Hần chống đầu lên khụy tay, mở miệng cười nhẹ. “...”

Liễu Nha ngẩn ra, tên Kim Minh này, không có chuyện gì cũng nói những lời như vậy, nàng giả bộ tức giận không để ý tới hần. Kim Minh nhìn cô gái làm nũng mà cười khở, hần cũng không nói lời gì ghê tởm, đó là nói thật lòng, cái gì cũng không có, chỉ có gương mặt của nàng.

Nhìn trung bày Ngưng Hương cư hết sức quen thuộc, hần vui vẻ mở miệng: “Thanh Thanh, nàng chuyển đến Dẫn Thiên cung cùng ta, ở đây ta luôn cảm thấy lo lắng, giống như linh hồn Vân nhi đang nhìn ta vậy!” Lời nói thê lương của hần, kể từ khi hần biết sự thật chân chính, hần luôn lười biếng như vậy, không giành không đấu.

“Đi Dẫn Thiên cung?” Liễu Nha ngẩn ra, ánh mắt hần có chút xa lạ, Kim Minh tà mị khí phách đã biến đi đâu, mà Kim Minh bây giờ đầy bất lực, thậm chí làm cho nàng chán ghét muốn trốn tránh thực tế.

“Nàng không muốn đi cùng ta sao?” Hần nhìn nàng, nàng nhìn thấy rõ sự thất vọng trong mắt hần. Nàng thất vọng sao? Không phải vậy, tuyệt đối không phải vậy! Nàng cố gắng nhắc nhở chính mình không nên gấp gáp, qua một thời gian nữa, hần sẽ nghĩ thông suốt, có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Nàng gật đầu đồng ý.

Chạng vạng, Kim Minh truyền lời, để cho Liễu Nha dọn dẹp một chút, tối nay liền chuyển qua.

Nàng kinh ngạc, dù Kim Minh gấp gáp nhưng cũng không nói gì, chỉ có Nguyệt Mi với Nguyệt Hà thu dọn đồ đạc. Nguyệt Mi nhanh chóng dọn dẹp quần áo, nhìn Liễu Nha giống như có điều suy nghĩ, nhìn Nguyệt Hà đi ra ngoài, nàng thần bí lại gần Liễu Nha: “Nương nương, có chuyện này nô tỳ thấy kì lạ!”

“Chuyện gì?” Liễu Nha nằm trên giường, mở mắt nhìn nàng.

“Là chuyện của Hoàng thượng...” Nàng do dự một chút, cảnh giác nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Hoàng thượng hạ triều quay trở lại, lúc đấy ngài đã đi ra ngoài, Hoàng thượng đợi một hồi, lại nói mệt mỏi, muốn tắm rửa thay quần áo, nô tỳ giúp Hoàng thượng chuẩn bị một thùng nước tắm, nhưng Hoàng thượng ở trong đó suốt hai canh giờ, cũng không bảo nô tỳ đưa thêm nước, cuối cùng nô tỳ thấy thời gian trôi qua lâu như vậy, liền nhẹ nhàng gõ cửa hỏi Hoàng thượng có muốn thêm nước hay không, nhưng mà...” Ánh mắt nàng sợ hãi, âm thanh nhỏ hơn: “Có giọng nói đang nói chuyện với Hoàng thượng, lúc ấy Trương công công ở bên ngoài trông coi cũng sợ hết hồn, cho rằng có thích khách, muốn xông vào nhìn thấy Hoàng thượng đi ra, sắc mặt không tốt, sau đó liền ngủ thiếp trên giường!”

Liễu Nha ngẩn ra, cũng bị miêu tả của Nguyệt Mi dọa sợ, vội vàng bắt lấy cánh tay Nguyệt Mi: “Người nói thật sao?”

Nguyệt Mi gật đầu một cái: “Vâng, nương nương có thể đi hỏi Trương công công, lúc ấy Trương công công cũng bị dọa sợ, cho là có thích khách, suốt nửa đã gọi thị vệ!”

Liễu Nha kinh ngạc, nhất thời lo lắng, không lẽ Kim Lang đã sớm ăn mòn Kim Minh hay sao? Đúng rồi, Kim Nhật có thể nhìn thấy mọi phát sinh ban ngày, có thể hần biết chuyện gì xảy ra! Tối nay, nàng phải đợi Kim Nhật tỉnh lại.

Xa Nguyệt điện, Xa Nguyệt hung hăng ném bút vẽ lên bàn, lạnh lùng gọi cung nữ đi vào: “Người, đi đến chỗ Trương công công nhìn một chút, xem tối nay Hoàng thượng vẫn ở Ngưng Hương cư hay sao? Rốt cuộc Hồ ly tinh đó có cái gì hơn người, mà Hoàng thượng thích nàng như vậy?”

“Nương nương...” Cung nữ bị làm khó.

“Như thế nào? Ngay cả lời của ta người cũng dám cãi? Dù Bôn cung không được sủng ái nhưng vẫn là Nguyệt phi nương nương!” Xa Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ném bút vẽ lên người cung nữ.

“Không phải vậy, không phải vậy!” Cung nữ không dám tránh, chỉ không ngừng dập đầu dưới đất.

“Không phải? Ta thấy người giống như ăn gan hùm mật gấu, mấy ngày không đánh người da liền cảm thấy ngứa ngáy!” Xa Nguyệt hằm hừ đứng dậy, lấy chổi lông gà vung xuống.

Cung nữ thấy vậy liền lớn tiếng nói: “Là Thái hậu không cho nô tỳ đi!” Nàng nói xong, nước mắt lưng tròng.

“Thái hậu? Không thể nào, Thái hậu là bác của ta, từ lâu nàng đã muốn ta nhanh chóng sinh con cho Hoàng thượng, làm sao nàng có thể...”

“Nguyệt phi nương nương, là sự thật, Ngự ma ma ở bên cạnh Thái hậu nói với nô tỳ, Hoàng thượng ở Ngưng Hương cung, nghỉ ngơi Thanh phi nương nương mang thai, bảo nô tỳ không nên đi! Còn nói đó là ý của Thái hậu, không cho mọi người trong cung đến thăm!”

Xa Nguyệt vừa nghe, lạnh lùng đứng dậy, có ý gì? Chẳng lẽ Thái hậu cũng bắt đầu lấy lòng Mặc Thanh Thanh hay sao? Nàng thờ phỉ phò ra ngoài, lập tức đụng phải một người, nhìn thấy người trước mắt liền cảm thấy vui vẻ. Là Kim Minh, hân lạnh lùng mỉm môi, ánh mắt nhìn vào Xa Nguyệt đang vui vẻ, chợt hân mỉm môi cười một tiếng, kéo cô gái vào tầm cung.

“Hoàng thượng, ngài có biết Nguyệt nhi nhớ Hoàng thượng muốn chết, còn tưởng rằng ngài không cần Nguyệt Nhi nữa đấy!”

Xa Nguyệt làm nũng kéo cánh tay nam tử, nam tử không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cổ cô gái, hai tròng mắt đột nhiên biến thành màu đỏ quý dị. Một cổ hàn khí xâm nhập vào cơ thể Xa Nguyệt, nàng nhìn thấy sự khác thường của hân, nàng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, mắt trời đã lặn về đằng tây, cuối chân trời là ánh nắng chiều màu đỏ. Lần trước Hoàng thượng đến tìm nàng cũng khác thường như vậy, nàng mỉm môi, không để ý tới những thứ khác, con người xoay một vòng, bảo cung nữ báo cho Ngự thiện phòng nói Hoàng thượng dùng cơm ở Xa Nguyệt điện, còn mình thì xuống bếp làm mấy món ăn. Lưu Ly cung, Thái hậu đứng dậy vội vàng bắt lấy cánh tay Ngự ma ma: “Người nói thật sao, hôm qua hai người bọn họ không có...”

“Vâng, Thái hậu nương nương, Nguyệt Hà canh giữ cả đêm bên ngoài, một chút âm thanh cũng không có, sáng nay nô tài cũng không nhìn thấy máu tử nữ của Thanh phi, cho nên nô tỳ cả gan suy đoán, Hoàng thượng và Thanh phi nương nương đến bây giờ vẫn còn trong sạch!” Ngự ma ma nhỏ giọng mở miệng.

“Đêm qua ta không thể nào ngủ được, chỉ sợ sẽ là kết quả này, Hoàng thượng đã biết chân tướng, trong lòng hân không có hận thù, không có mục tiêu, không có ý chí chiến đấu, Kim Lang sẽ nhanh chóng xâm chiếm hân, nếu một khi thành công, coi như Mặc Thanh Thanh cũng không cứu được!” Hôm qua bất cứ mọi giá ta đã làm lộ thân phận, nói lợi ích mọi chuyện cho nàng nghe, ai biết nàng lại làm cho ta thất vọng như vậy.

Thái hậu thở dài một hơi: “Ngự ma ma, người đi Ngưng Hương cung, tối nay cho dù là trời cũng phải trời hai người cùng với nhau!”

“Thái hậu, Trương công công vừa báo, Hoàng thượng đến Xa Nguyệt điện, bữa tối cũng dùng ở đó, sợ rằng đêm nay Hoàng thượng sẽ lâm hạnh Nguyệt phi nương nương!”

“Xa Nguyệt? Không thể, tuyệt đối không thể, đây là thời khắc mấu chốt, Xa Nguyệt không thể thị tẩm, Xa Nguyệt là ngày âm tháng âm năm âm, nàng hoan ái với Kim Minh càng trợ giúp cho Kim Lang!” Thái hậu vội vàng ra cửa, nàng phải ngăn cản Kim Minh cùng với Xa Nguyệt, hiện tại là thời khắc Huyết chủ bộc phát, nếu cùng cô gái âm tính hoan ái, hậu quả sẽ không tưởng tượng được!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Kim Lang Vương chân chính

Trong Xa Nguyệt điện, Hoàng Phủ Xa Nguyệt cẩn thận nhìn nụ cười quyến rũ của nam tử, ân cần gấp thức ăn vào bát cho hân: “Hoàng thượng, đây là nem rán Xa Nguyệt tự mình xuống bếp làm, bên trong có thịt cá ngài thích ăn nhất, ngài nếm thử một chút, mùi vị có ngon hay không?”

Nam tử cười nụ cười quyến rũ nhìn nàng, miễn cưỡng mở miệng, cô gái ngẩn ra, đôi mày nhất thời kim không được mà nhướng lên, nàng đẩy thân thể lên, cánh tay hơi run, cẩn thận đút nem rán vào trong miệng nam tử.

Kim Minh hít một hơi từ từ nhai, mày khẽ cau lại, nhìn xuống một bàn nem rán trước mặt, lạnh lùng hừ một tiếng: “Quá chín!”

Xa Nguyệt sùng sốt, hai giây sau mới phản ứng lại lời của hân, lập tức đứng dậy quỳ trên mặt đất: “Xin lỗi Hoàng thượng, Nguyệt nhi đi làm lại!”

Nam tử hé mắt nhìn bộ dạng sợ hãi của cô gái, từ từ khoát tay: “Thôi đứng lên đi!” Hân kéo tay cô gái đỡ nàng ngồi xuống, nhưng không chịu buông tay mà vuốt vuốt bàn tay về phía trước,, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cổ cô gái.

Lúc đầu Xa Nguyệt bị hoảng sợ, đến lúc nhìn bàn tay nam tử đang nắm tay mình, kim không được mà mỉm môi, trên mặt mừng rỡ, vừa muốn làm nũng, nhưng đưa mắt nhìn lại thấy tròng mắt xanh biếc quý dị thì không khỏi ngạc nhiên.

Ánh mắt nam tử có chút tham lam, hân nhìn chăm chăm không chớp mắt vào chiếc cổ trắng tuyết của cô gái, hai tròng mắt phát ra những tia sáng quý mỹ, khuôn mặt tuấn mỹ như phù một tầng sương, nhìn không chân thật nhưng nàng khẳng định về mặt đó hoàn toàn khác với vẻ thường ngày của hân.

“Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?” Xa Nguyệt luống cuống cắn môi, nhỏ giọng hỏi thăm. Nam tử đến gần làm cho không khí căng thẳng, nàng đưa mắt nhìn nam tử, trong lòng sợ hãi.

Nam tử không lên tiếng, chỉ cười quý dị, nhìn nàng chăm chăm, một lúc sau rũ mắt, đem cánh tay cô gái vuốt ve lên mặt mình: “Nguyệt nhi, tối nay Trầm

ở lại Xa Nguyệt điện, người có vui không?” Thanh âm tự nhiên của hắn bay bổng làm cho Xa Nguyệt mừng rỡ gật đầu.

Nam tử để cánh tay cô gái lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng liếm liếm, lúc Xa Nguyệt đang cười khanh khách, đôi mắt hắn nhú lại, chợt cắn lên bàn tay.

“Aaaaa!” Xa Nguyệt hét lên, thân thể đau đớn, cánh tay theo bản năng hất khỏi nam tử, nhưng hắn vẫn không chịu mở miệng, hàm răng sắc nhọn đâm vào bàn tay cô gái, một vị ngọt làm cho hắn rung động, đột nhiên buông lỏng cánh tay cô gái, ôm cô gái vào tầm cung, rèm xanh tung bay toán loạn.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Chịu đựng sự đau đớn trên cánh tay, Xa Nguyệt luống cuống nhìn sự khác thường của nam tử, thân thể run rẩy như lá rụng.

Ánh nến chiếu rọi vào khuôn mặt nam tử, hắn ngược mắt lên, trông mắt màu máu, bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô gái: “Thế nào, Nguyệt nhi, người không thích ta sao? Không phải người nói người yêu ta sao?” Hắn mỉm cười một tiếng, cúi đầu hôn lên môi cô gái, trong miệng đều là vị ngọt, làm cho Xa Nguyệt như lâm vào hôn mê, nàng biết đó là mùi máu của nàng.

Chiếc lưỡi của nam tử ở trong miệng nàng như một con rắn hung hăng đưa đẩy. Trong nháy mắt Xa Nguyệt có chút mê loạn, nàng biết lúc này hắn thần chí không rõ, nhất định là có gì khác thường, nhưng càng như vậy nàng càng thích, thích đáng về nguy hiểm của hắn, chợt nàng ôm lấy thân thể nam tử, bàn tay nhỏ bé sờ loạn trên người nam tử, cơ hội như vậy không dễ có được, bất kể Hoàng thượng như thế nào, nàng cũng phải nắm chặt cơ hội này.

Cô gái chủ động càng làm cho nam tử hưng phấn, hắn gầm nhẹ một tiếng, cởi quần áo cô gái, trông mắt màu máu đỏ tham lam nhìn vẻ đẹp của nàng.

Nam tử cúi người xuống, trong nháy mắt quần áo bay toán loạn, cô gái khẽ rên một tiếng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng!” Trương công công vội vàng chạy vào quấy rầy nhà hứng của hai người, động tác của nam tử đột nhiên cứng đờ, từ từ nhìn lại, trông mắt xanh đen đáng sợ kinh người.

“Hoàng...” Trương công công thấy bộ dạng của hắn, bị dọa sợ không nói nên lời, thật may bóng dáng sau lưng xuất hiện, hắn nhanh chân chạy trốn ra đằng sau.

“Minh nhi!” Thái hậu thấy được hơi thở ám muội trong phòng, mặt đỏ lên, xấu hổ nhìn hắn: “Mẫu hậu có việc gấp tìm con, con ra ngoài một lúc đi!” Nói xong nàng cũng không ngược mắt nhìn Kim Minh mà xoay người đi ra ngoài.

Trương Anh không dám chậm trễ lập tức lui ra.

“Hoàng thượng...” Hoàng Phủ Xa Nguyệt yêu kiều kêu một tiếng, hai tay vuốt nhẹ lồng ngực nam tử, không chịu buông tay: “Thật vất vả ngài ới đến thăm Nguyệt nhi một lần, không bằng...” Nàng cười duyên một tiếng, nhẹ nhàng cắn lên vai nam tử một cái, ánh mắt mời gọi.

Nam tử không nói gì, đôi mắt nhú lại, lạnh lùng đẩy cô gái ra, để cho cung nữ hầu hạ nhìn đến choáng váng, vừa muốn đứng dậy giúp hắn mặc quần áo, Xa Nguyệt ở trên giường hừ lạnh một tiếng, cung nữ lập tức lui về phía sau, còn mình thì đứng dậy mặc áo cho Kim Minh.

“Hoàng thượng, Nguyệt nhi ở đây chờ ngài, ngài nói chuyện với bác xong lại quay lại nhé!” Nàng không sợ chết tiếp tục quyến rũ.

Kim Minh lạnh lùng nhìn nàng, mỉm cười một tiếng: “Ồ đây chờ ta!”

Đợi đến lúc nam tử ra khỏi tầm cung, Xa Nguyệt mới kêu nhỏ một tiếng, nhìn vết thương trên tay, máu vẫn không ngừng chảy, đau răng rất sâu.

“Nương nương, người có muốn gọi Ngự y không?” Cung nữ vội vàng nói, Xa Nguyệt lắc đầu một cái, chuyện như thế này làm sao có thể cho Ngự y biết, nhưng một lúc sau máu vẫn chảy, nàng đành để cung nữ gọi Ngự y tới.

Trương ngự y vừa vào đến cửa liền bị vết thương trên cánh tay của Hoàng Phủ Xa Nguyệt dọa sợ, hắn cẩn thận trừ độc, sát trùng, sau khi băng bó xong mới nói: “Nương nương hàm răng động vật luôn có độc, nương nương phải hết sức chú ý đến vết thương, không thể dính nước được!”

Xa Nguyệt ngẩn ra, vỗ cái bàn một cái, cao giọng nói: “Trương Quốc to gan, người nói Hoàng thượng là... là... Động vật? Người chán sống rồi sao?”

Trương ngự y ngẩn ra, không dám tin nhìn cánh tay Xa Nguyệt, trong lòng run sợ quỳ trên mặt đất, “Cụu thần hoa mắt, ngàn vạn lần xin nương nương tha tội, cụu thần hoa mắt, hoa mắt ạ!”

Bên ngoài Xa Nguyệt điện, Trương ngự y lau mồ hôi trên trán, than nhẹ một tiếng, rõ ràng là dấu răng động vật, đúng hơn là dấu do sói cắn, nhưng nương nương hết lần này đến lần khác khẳng khái là Hoàng thượng... sắc mặt hắn tái mét, chợt nhớ ra cái gì, vội vàng chạy đến Minh điện.

Thái hậu tự mình đến Xa Nguyệt điện tìm Kim Minh, cũng không nói gì mà chỉ đi về phía trước, đến trước cửa Dẫn Thiên cung, nàng đứng lại nhỏ giọng: “Vào thôi!”

Kim Minh nhìn ba chữ Dẫn Thiên cung trước cửa, mỉm cười một tiếng: “Không phải mẫu hậu có chuyện tìm nhi thần hay sao?”

“Ừ, trời lạnh rồi, nhớ mặc thêm quần áo, mau mau vào cung đi!” Thái hậu lại thúc giục hắn.

Kim Minh đưa mắt nhìn nàng, một lúc sau mới cười một tiếng: “Mẫu hậu đúng là thích nói chuyện cười, ngài khổ sở từ Lưu ly cung đến Xa Nguyệt điện chỉ để nhắc nhở nhi thần trời lạnh, để nhi thần hồi cung mặc thêm quần áo sao?”

Thái hậu nhìn bộ dạng đó của hắn nhất thời không biết nói gì.

Kim Minh cười lạnh một tiếng, xoay người vào trong, vừa đi vừa nói: “Vậy thì cảm ơn mẫu hậu!”

Thái hậu nhìn bóng dáng cao ngất của hắn, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Nàng thấy hắn đã thay đổi, trước kia dù ngông cuồng như thế nào, mê hoặc như thế nào, thô bạo như thế nào, nhưng hắn vẫn luôn tôn kính nàng, nếu như trên thế giới này chỉ có một người có thể ngăn cản hắn, như vậy Thái hậu như nàng... Nhưng mà bây giờ... Nàng lạnh lùng đứng một chỗ, trong đầu hiện lên khuôn mặt đầy châm chọc của hắn, ánh mắt lạnh băng, hung hãn, giống như không còn kiêng kị một thứ gì.

Thái hậu hồi cung, đột nhiên ra quyết định, nàng không sai, không có gì sai, chỉ mong còn có thể kịp thời cứu vãn.

Đuẩn Thiên cung, ánh nến trong phòng chập chờn, lộ ra hơi thở yếu ớt.

Mùi thơm nhàn nhạt bay ra từ lư hương, tỏa ra mùi thơm tinh tế trong không khí, cửa sổ đóng lại, không có một chút khe hở.

Liễu Nha không biết mình ngủ lúc nào, nàng nằm yên trên giường, trời nóng làm cho khuôn mặt nàng hồng lên, đôi môi cũng vậy. Nàng xoay người mái tóc rơi xuống cổ, quỳn rũ bức người, làm cho trái tim người ta không kiềm được mà đập loạn lên.

Nàng ưm một tiếng, mở mắt ra là hình ảnh Kim Minh đang phóng đại trước mặt mình.

Bước chân vào tấm điện hắn đã nhìn thấy sự khác thường, hắn tiến lên bước gần lạ chiếc giường, nhìn cô gái bị tình dục khổng chế, hai mắt từ từ mở ra, hắn cúi người chạm vào thân hình nóng bỏng của cô gái, trong nháy mắt hắn như hiểu ra điều gì.

“Thanh Thanh!” Hắn gọi tên nàng, giúp nàng lau mồ hôi trên trán, định đứng dậy mở cửa, lại bị cô gái nắm chặt cánh tay, nàng nhìn hắn, nở một nụ cười xinh đẹp, khẽ rên một tiếng: “Người về rồi sao?”

“Thanh Thanh, không cần nói gì!” Hắn nhanh chóng tránh bàn tay cô gái, định mở cửa sổ nhưng vừa xoay người lại lại bị cô gái ôm chặt.

Nóng quá, nàng cảm thấy rất nóng, không khí mát mẻ cũng không xua tan được sự nóng bức trong lòng nàng, ngược lại càng cảm thấy nóng hơn, nàng mở miệng thật lớn, thở hổn hển, dựa chặt vào người nam tử, giống như có dòng khí mát mẻ từ người hắn truyền đến ngón tay, sau đó là ngực và cuối cùng là toàn thân.

“Thật mát!” Nàng rên rỉ một tiếng, mở đôi mắt đầy sương mù, giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào thân thể nam tử.

“Thanh Thanh, người yên tĩnh một chút!” Kim Minh mở miệng, cố gắng mở bàn tay cô gái, xoay người lại đối mặt với nàng, lắc lắc bả vai nàng.

Hắn đưa mắt nhìn gian phòng, ánh mắt dừng lại ở lư hương, ôm cô gái trong ngực đặt lên giường, xoay người ném chiếc lư hương ra ngoài cửa sổ.

Rốt cuộc ai thả được vật này vào phòng, đó là dạ mê hương, lúc Hoàng thượng muốn lâm hạnh phi tử, sẽ để một chút trong tấm cung, để tăng chút tình thú, bất quá dùng nhiều sẽ mất chút lý trí, cho nên dùng huân hương sẽ phải mở cửa sổ, hôm nay tấm cung đóng chặt cửa như vậy, khuôn mặt đỏ bừng như vậy chắc chắn là trúng độc rồi.

Trên giường, Liễu Nha bất an cựa quậy thân thể, nàng không ngừng lăn lộn, cuối cùng xé áo ra, lăn qua lăn lại.

Một hơi nóng từ trong người thoát ra, nàng rên rỉ, mê loạn.

“Thanh Thanh, nàng chịu đựng một chút!” Kim Minh mở miệng muốn gọi Trương Anh đi vào, nhưng thân thể bị cô gái ôm chặt, lần nàng không những ôm mà còn dùng miệng thổi thổi vành tai cậu hắn, trông mắt xanh đen nhử lại.

“Minh...” Cô gái mở miệng gọi tên hắn, trong lòng hắn khẽ động, đưa mắt nhìn nàng.

Mái tóc xõa xuống khuôn mặt trắng xinh hết sức xinh đẹp. Lúc nhìn thấy khuôn mặt nam tử, nàng cười một tiếng, kéo mặt hắn lại gần, đôi môi đặt lên để tìm kiếm sự mát mẻ.

Lúc môi nàng chạm vào, thân thể run rẩy như muốn đắm chìm trong đó, nàng ôm chặt nam tử, nụ hôn càng sâu hơn.

Kim Minh đứng bất động trước giường, hiểu rõ cô gái không tỉnh táo, nhưng vẫn bị cô gái hấp dẫn, một lúc sau hắn kéo cô gái ra, đè nén dục vọng: “Thanh Thanh, nàng nhẫn nhịn một chút, ta ra ngoài tìm nước!”

Cô gái lắc đầu, rướn người ôm chặt vai nam tử, không chịu buông tay.

“Minh!” Nàng lại gọi, chỉ đơn giản một chữ, nhưng nó giống như dùng hết sức lực để kêu.

Kim Minh ôm chặt thân thể cô gái, trong đầu thoáng qua hình ảnh Thái hậu, có lẽ mọi chuyện do nàng ta bày ra, nàng ta ý thức được sự biến hóa của hắn sao?

Hắn mím môi, khoe môi còn vương lại mùi máu của Hoàng Phủ Xa Nguyệt, hắn biết khi hắn hung hăng cắn xuống hắn đã muốn phản kháng, muốn ngăn cản nhưng không thể được.

Cô gái trong ngực bình tĩnh hơn, hắn nhẹ nhàng thở một hơi, ngồi ngây ngốc trên giường nhìn ánh trăng sáng.

Giữa tháng hắn sắp biến thành Kim Lang, đáng sợ hơn là hắn không kiểm soát được chính mình, giống như trước mặt có một chiếc gương, hắn nhìn thấy được những việc những việc quái dị mình đã làm.

Cô gái dựa vào vai hắn giống như được hiệu đã qua, nàng nằm lại trong ngực hắn ngủ thật sâu, lồng ngực phập phồng, cô gái thờ hân thờ, hai người như hòa vào làm một.

“Thanh Thanh...” Hắn gọi tên nàng, ánh mắt nóng lên, trong suốt.

Nếu hắn tự nhiên biến mất, nàng sẽ cô đơn sao? Kim Nhật sẽ đợi nàng sao?

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra hình ảnh Kim Nhật đơn thuần đáng yêu, người gặp người thích, có lẽ Thanh Thanh cũng thích hắn! Có lẽ... Đột nhiên hắn mở mắt, nhìn cô gái đang ngủ say trong ngực mình, nếu hắn lạnh lùng đối với nàng, có lẽ sau khi biến mất nàng sẽ đỡ thương tâm hơn.

(Edirt chỗ này làm mình sôi cả ruột gan, huhu)

Nam tử đứng lên, đặt cô gái trên giường, liền đi ra ngoài.

Thái hậu chờ bên ngoài Dẫn Thiên cung, nhìn bóng dáng cô đơn đó không kìm được mà thở dài.

Trở lại Lưu ly cung, không nghĩ tới Kim Huy đang đợi ở đó, nàng có chút giật mình, nhìn thời gian, đã là nửa đêm, chắc chắn hắn có chuyện quan trọng.

“Không sai, Trương ngự y khẳng định, độ sâu, hình dạng, tuyệt đối không phải là dấu răng của người để lại sau khi cắn!” Kim Huy mở miệng.

Thái hậu đứng dậy, nàng nhìn trời còn chưa sáng, thời gian chưa tới nhưng Kim Lang đã xuất hiện.

“Hiện tại Kim Minh đã biết toàn bộ, trái tim hắn bị kháng cự, hắn muốn tồn tại trên thế giới này nên hắn muốn cự tuyệt hoan ái với Thanh Thanh, thời gian đã không kịp rồi, phải làm sao bây giờ!” Thái hậu vội vàng đi ra khỏi tẩm cung.

Kim Minh mím môi không nói gì, chỉ im lặng.

“Mẫu hậu!” Kim Huy thấy nàng trở lại liền vội vàng tiến lên, nói nhỏ bên tai nàng, sắc mặt Thái hậu càng ngày càng khó coi, “Cái gì, người nói thật!”

Chẳng lẽ chỉ còn biện pháp này sao? Chẳng lẽ không thể... Hắn nhìn bàn tay mình, phía trên có đầy vết chai là do sử dụng kiếm mà thành, hắn xoa xoa vào chỗ kén, trong lòng nổi lên sát ý.

Bên trong ngự hoa viên, Kim Nhật mặc một chiếc áo áo bào máu tía, bước đi chậm chậm, hai tròng mắt lóe lên sự hưng phấn, Kim Minh yếu đi đã không thể không chế lang tính, cuối cùng hắn cũng có thể quang minh chính đại xuất hiện dưới ánh mặt trời, hắn hưng phấn nháy nháy mắt, muốn quay trở lại lại đột nhiên bị cô gái cản đường.

“Mau tránh ra!” Hắn lạnh lùng rũ mắt, nhỏ giọng mở miệng, tròng mắt hiện lên sự thiếu kiên nhẫn.

“Bây giờ người muốn đến Dẫn Thiên cung tìm Mặc Thanh Thanh có phải không?” Ngọc Triệt đứng trước mặt hắn, không cam lòng hỏi.

“Nữ nhân, nếu không phải thấy người còn có chỗ có ích, người cho rằng ta sẽ còn ở đây nói nhảm như vậy sao? Còn không mau tránh đường!” Hắn híp mắt không vui, khí thế lạnh lùng bức người không giống bộ dáng khả ái chút nào.

“Kim Nhật, hay gọi là Kim Lang vương, người không phải là Kim Nhật cũng không phải là Kim Minh mà là Kim Lang vương chân chính!” Ngọc Triệt mở miệng khẳng định.

Nam tử híp mắt, dò xét nàng: “Ta đánh giá thấp người rồi, người biết quá nhiều chuyện!” Đột nhiên hắn nâng tay, ngón tay biến thành móng vuốt nắm chặt cổ cô gái.

Cô gái không sợ hãi, chỉ cầm chặt cánh tay nam tử, nhỏ giọng: “Nhưng người không nghĩ tới một mình trôi qua thật không tốt đẹp hay sao? Không cần có người ủng hộ sao?”

Nam tử ngẩn ra, nhìn nàng: “Người nói ý gì?”

“Ta chính là người đó, sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh người, làm cho cuộc sống của người trở nên đẹp hơn, xem người ăn mòn Kim Minh như thế nào, đoạt lấy thân thể hắn, ăn mòn Kim Nhật, đoạt lấy tư tưởng của hắn, hợp hai người làm một, người mới chân chính là Kim Lang vương!”

Sự vui vẻ xẹt qua tròng mắt nam tử, hắn buông cổ cô gái: “Không nghĩ tới trên thế giới này còn tìm được một người hiểu ta, không phải người thích Kim Nhật hay sao, nếu hiện tại ta đoạt tư tưởng của hắn, không lẽ người không đau lòng sao?”

Ngọc Triệt lắc đầu, “Không, lúc bắt đầu ta thích Kim Nhật lạnh nhạt, nhưng đó là người, người ở trong thân thể của hắn, hoặc là, từ lúc bắt đầu Kim Nhật chính là người, chẳng qua người bị Thái hậu kiềm chế, Kim Nhật chiến thắng người, trở thành một người lương thiện, nhưng sự xuất hiện của Mặc Thanh Thanh làm cho hắn này sinh dục vọng, hắn không cam lòng với đêm tối, hắn muốn có Mặc Thanh Thanh, người lợi dụng điểm này, từ từ ăn mòn tư tưởng của hắn, ta nói đúng hay không?”

Nam tử lạnh lùng cười một tiếng: “Rất đúng, giống người tự mình nhìn thấy. Ta bị Kim Nhật kiềm chế mười mấy năm nay, chỉ có thể tồn tại dựa vào sự hận thù của Kim Minh, mà hôm nay...” Hắn cười một tiếng hết sức cổ quái: “Trong lòng Kim Minh đã không còn sự hận thù, ta sẽ bị cản trở, chỉ cần nàng không ở cạnh hắn!” Hắn liếc Ngọc Triệt một cái, khóe miệng đắc ý: “Ý của người là nguyện ý giúp ta sao?”

Ngọc Triệt cười một tiếng, như sương khói: “Đề nàng rời khỏi Kim Minh?”

Nam tử gạt đầu một cái.

“Có thể, nhưng người cảm ơn ta như thế nào?” Ngọc Triệt bước tới, dán chặt vào người nam tử.

“Hoàng hậu của Kim Lang vương, người có hứng thú hay không?” Hắn lạnh lùng cười một tiếng.

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng mà ta không muốn làm một Hoàng hậu hữu danh vô thực, ta muốn cả tâm của người!” Nàng điểm nhẹ một cái lên lòng ngực nam tử.

“Có thể!” Hắn vui vẻ đồng ý.

Cô gái cười ngông cuồng, vinh hoa phú quý nàng không hiếm lạ, thứ nàng muốn là nam tử ưu tú nhất thế gian này.

Nam tử đi về phía trước, đến gần Duẫn Thiên cung, ánh mắt lạnh lùng trở nên nhu hòa, từ từ nheo lại, cười một nụ cười yếu ớt, nhưng mà nụ cười chứa đựng sự bất đắc dĩ và sợ hãi.

Đây mới thật sự là Kim Nhật, hắn đáng thương nhìn ba chữ Duẫn Thiên cung, chu miệng bước vào cửa.

Đẩy cánh cửa tẩm cung, hắn nhìn thấy cô gái đang nằm trên giường, gió nhẹ nhàng thổi bay chiếc màn giường.

“Nha Nha...!” Hắn nhẹ nhàng gọi tên cô gái, tiến lên nắm lấy bàn tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Lãnh đạm

Gió nhẹ nhàng thổi vào phòng, ánh trăng nhu hòa xuyên qua khung cửa sổ, xinh đẹp đến nỗi không nỡ dời tầm mắt.

Nam tử nắm chặt cánh tay Nha Nha, nhìn chăm chăm không nháy mắt, khuôn mặt hồ hấp thờ ra mùi hoa anh đào, hắn cắn chặt môi, đến gần nàng, lúc gần đến môi lại đột nhiên ngừng lại, hồ hấp nóng bỏng phá vào mặt cô gái, hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mùi thơm bay vào chóp mũi, làm cho hắn chấn động đến thất thần.

Đôi mi dài run lên, chập chồn như cánh bướm muốn bay lên, hắn đưa mắt nhìn ra ánh trăng, nếu thời gian có thể ngừng lại như vậy, có thể để cho hắn cả đời ở bên cạnh cô gái, nhìn dáng vẻ ngủ say của nàng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé này, hắn nguyện ý đánh đổi mọi thứ.

Trong mơ, cô gái cảm thấy lạnh, nhẹ nhàng đến gần hắn, cánh tay trắng nõn khoác lên người hắn, nam tử ngẩn ra, thân thể nằm nghiêng nhẹ nhàng ôm lấy cô gái, vòng tay ra sau lưng che gió lạnh giúp nàng.

Sáng sớm, Liễu Nha mở mắt, nàng cảm nhận được nam tử đang ôm mình trong ngực, đột nhiên mở mắt ra, chống lại gương mặt đang ngủ say của nam tử, nàng nháy nháy mắt, quan sát gương mặt nam tử, nhìn lại tư thế ám muội của hai người, liền cười trộm một cái, một lát lại cắn môi, một lát lại vui mừng, lại có chút hao tổn tinh thần, nháy mắt ngăn ngừa, khuôn mặt lại ủ rũ hết sức.

“Rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì vậy?” Lời nói lạnh lùng của nam tử vang lên bên tai, Liễu Nha ngẩn ra, nháy nháy mắt lắc cái đầu nhỏ.

Nhất định nàng nghe nhầm, giọng nói của hắn sao lại lạnh lùng như vậy.

“Người nói cái gì?” nam tử đưa lưng về phía nàng, bóng dáng hàm chứa sự tức giận: “Đêm qua rõ ràng Trầm ở trong tẩm cung Xa Nguyệt điện, tại sao bây giờ lại ở Duẫn Thiên cung? Cái tên Kim Nhật này đang giờ trò quỷ gì đây?” Hắn vừa nói vừa không kiên nhẫn đứng dậy.

Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu hắn đang nói gì, không lẽ tối hôm qua Kim Nhật xuất hiện?

“Hôm nay người chuyển về Ngưng Hương cư đi, đây là tấm cung của Trẫm!” Hấn lạnh lùng nói, vừa đưa hai tay ra để cho cung nữ thay quần áo cho hấn.

“Cái gì?” Liễu Nha lần nữa kinh ngạc, không kiên nhẫn nhìn hấn, rốt cuộc hấn muốn làm gì? Tại sao lại lúc nóng lúc lạnh.

“Minh? Kim Minh?” Liễu Nha để chân không leo xuống giường, chỉ có tiết khô và một cái áo ngực, đứng trên thảm hoa nhìn hấn đầy khó hiểu.

“Thanh phi to gan, ai cho phép người tùy tiện gọi tên của Trẫm? Cho dù là Thái hậu cũng phải gọi Trẫm một tiếng Hoàng thượng!” Kim Minh lạnh lùng quát lớn.

Liễu Nha luống cuống cắn môi, không dám tin nhìn chằm chằm vào hấn.

Tròng mắt xanh đen lạnh lùng vô tận, ánh sáng lưu chuyển giống như mặt hồ đóng băng vào mùa đông, hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng, vẻ mặt lạnh nhạt, cao quý, giống như một vương giả chân chính, nhìn đầy tớ của hấn, phi tử của hấn.

Trong ánh mắt không còn chút tình yêu nào.

Thân thể Liễu Nha lao đảo, trong nháy mắt nàng hiểu ý tứ trong ánh mắt của hấn, hấn muốn nàng rời đi, muốn nàng cút khỏi chỗ này, nàng giống như con mèo bị vứt bỏ, bị chủ nhân đuổi ra ngoài.

Nàng ỳ ứ khuất cần môi, hai mắt nheo lại, kinh ngạc nhìn hấn, không biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, làm cho hấn mới qua một đêm lại đối xử lạnh nhạt với nàng như vậy, chẳng lẽ lang tính... Trong đầu nàng lóe lên ý nghĩ đáng sợ, nàng vội vàng nắm lấy bàn tay lạnh băng của nam tử, “Minh, Kim Minh, người nói cho ta biết, người là Kim Minh đúng không?”

Ánh mắt u oán của cô gái giống như thanh đao đâm sâu vào trong ngực nam tử, hấn nắm chặt tay, nhin đi cảm xúc muốn tiến lên ôm cô gái vào ngực an ủi, hai tròng mắt hung hăng trừng nàng, một chút dịu dàng cũng không có, hấn cúi người sát bên tai nàng, đôi môi mở ra những lời uy hiếp tàn nhẫn: “Buông cánh tay của Trẫm ra, sau đó ngoan ngoãn trở về Ngưng Hương cư của người, nếu không...” Hấn hừ lạnh một tiếng, Liễu Nha kinh ngạc nhìn khuôn mặt ác độc của nam tử, trong lòng mất mát, tức giận che hai mắt của mình, nàng xoay người chỉ một mạch ra ngoài.

Khí trời như con người, thay đổi thất thường, mới chỉ đầu tháng mười, khí lạnh đã tràn tới.

“Nương nương, nương nương!” Sau lưng, Nguyệt Mi vội vàng chạy lên trước, khoác áo lông lên người nàng.

Đi qua khúc quanh, nam tử từ bên cạnh xông tới, hấn đứng bên người nàng, nhìn bàn chân vì lạnh mà cứng đờ, khuôn mặt đỏ bừng nhũn mảy, hấn không nói hai lời bế nàng lên, vội vàng chạy về Ngưng Hương cư.

Kim Minh đứng nhìn những bông tuyết đang rơi, buồn bã nhìn bóng dáng đã đi xa, ánh mắt như mặt hồ, đáy sâu ẩn chứa sự rét lạnh đến thấu xương. Cả người hấn đầy cô đơn tuyệt vọng.

Thanh Thanh... hấn khẽ gọi tên cô gái, sau đó hướng một đường ngược lại mà đi.

Nếu như hấn sẽ biến mất, hấn cũng sẽ không có chút nào lưu luyến mà rời đi.

Bên trong Ngưng Hương cư, Nguyệt Mi đưa thêm mấy lò than, dù cho nàng xoa tay xoa chân cho Liễu Nha như thế nào, thêm nhiều y phục như thế nào, Liễu Nha vẫn cảm thấy lạnh, nàng ôm lấy chiếc chăn lông ngỗng, chỉ lộ một cái đầu nhĩ, tức giận qua đi, nàng không hiểu chuyện gì hết, hai tròng mắt đen mờ hồ, còn có sự phiền muộn.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Là do Kim Lang ăn mòn hay sao? Nhưng tại sao lại nhanh như vậy, vội vã như vậy? Nếu không phải vậy, tại sao Kim Minh lại đối xử với nàng như vậy? Hôm qua Kim Nhật xuất hiện hay sao? Nhưng tại sao hấn không đánh thức nàng, hiện tại nàng có nhiều chuyện nàng muốn hỏi hấn.

“Nương nương, ngài cảm giác như thế nào? Còn lạnh không? Có muốn gọi thái y không, có thể do trời lạnh, không biết hôm nay trời như thế nào lại lạnh như vậy, tuyết cũng rơi!” Nguyệt My quan tâm tới chủ tử, không ngừng cầu nhàu.

Kim Huy đứng trước cửa sổ đưa mắt nhìn bộ dạng của Liễu Nha, không kiên nhẫn cau mày, lạnh lùng mở miệng: “Nguyệt Mi, người lui ra trước đi!”

Nguyệt Mi ngẩn ra, nhanh chóng lui xuống.

Kim Huy tiến lên, ngồi trước giường, do dự hồi lâu, hấn mới nắm chặt bàn tay nàng.

Bàn tay nhỏ bé lạnh băng.

Chân mày nàng càng nhíu chặt hơn.

“Thanh Thanh, người làm ta thật thất vọng, người nhìn người đi, bây giờ thành hình dạng gì? Tựa như một đứa ngốc!” Hấn cau mày lạnh lùng nói.

Liễu Nha hồi hồn, tức giận trừng mắt hấn: “Không sai, ta chính là như vậy, hiện tại ta không biết có chuyện gì xảy ra, người kia là Kim Minh sao?” Đầu tiên là tức giận, cuối cùng chỉ biết túm lấy áo Kim Huy, khuôn mặt tái nhợt, hai mắt mở to, đáng thương nhìn hấn.

Kim Huy gật đầu: “Người không cần hoài nghi, hần là Kim Minh, Kim Lang ăn mòn hần một chút, nhưng sáng nay hần vẫn bình thường, ta cam đoan, hần là Kim Minh!” Kim Huy mở miệng.

Liễu Nha vừa nghe chợt đứng dậy chân không chạy ra ngoài.

“Người đi đâu!” Kim Huy ngăn nàng lại.

“Đi tìm hần, hỏi rõ vì sao hần lại như vậy...” Nàng cắn môi, không nói được gì, chút trí nhớ xinh đẹp xông trong đầu, càng lúc càng đau.

Kim Huy ngăn ra, nhìn về mặt kiên quyết của nàng, tránh sang một bên.

Một thân áo màu hồng, áo khoác choàng màu đỏ, chiếc mũ lông thỏ màu trắng đội lên chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, rung động lòng người.

Ánh mắt nàng bất an, nàng biết, Kim Minh nhất định có chuyện gì giấu nàng, có lẽ, lúc nàng ngủ, có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết!

Vội vã chạy tới Dẫn Thiên cung, lại thấy cung nữ báo Hoàng thượng đang ở Ngọc Hoa cung. Liễu Nha ngăn ra vội vàng chạy tới Ngọc Hoa cung, một đường chạy thẳng để lại một đường dấu chân trên đường.

Ngọc Hoa cung, Trương Anh canh giữ bên ngoài, nói là Hoàng thượng có chỉ, một ngày hôm nay hần ở Ngọc Hoa cung, ai cũng không gặp.

Liễu Nha đợi bên ngoài thật lâu, đột nhiên nhìn thấy Trương ngự y cùng các ngự y vội vàng chạy tới.

“Trương ngự y!” Liễu Nha tiến lên, ngăn hần lại.

Trương ngự y ngăn ra, vội vàng hành lễ.

“Trương ngự y, không biết trong đó xảy ra chuyện gì, vì sao lại vội vàng như vậy!”

“Nương nương không biết, Hoàng thượng hạ lệnh cho tất cả ngự ta phải chữa trị cho thái tử Tiên Vu, chúng thần...” Hần thở dài một hơi, vội vã cáo biệt chạy vào Ngọc Hoa cung.

Liễu Nha cau mày, từ lúc nào mà Kim Minh lại đối xử tốt với Tiên Vu như vậy? Vừa muốn xoay người lại thấy hai cung nữ ở Ngọc Hoa cung cười nói đi ra.

“Ta thấy rốt cuộc nương nương của chúng ta rốt cuộc cũng có ngày trở mình, người nhìn xem, sáng sớm Hoàng thượng đã tới, nói chuyện vui vẻ với nương nương!”

Người còn lại cũng phụ họa, “Đúng vậy, nghe nói hôm qua vừa mang Thanh phi từ Ngưng Hương cung về, bây giờ sáng sớm ngay cả y phục cũng không để cho mặc vào, thân thể trần truồng bị đuổi về Ngưng Hương cung, hi hi, nhìn nàng mà xem!” Tiểu cung nữ cười nói vui vẻ, hoàn toàn không chú ý tới sau lưng khuôn mặt Liễu Nha tái mét.

“Nô tài lớn mật, các người đang nói gì vậy!” Không đợi Liễu Nha phát tiết, Nguyệt Mi xông lên phía trước, làm sao có chuyện nô tài nói chủ tử như vậy.

Hai gã cung nữ quay người, nhìn thấy Liễu Nha sắc mặt lúng túng, người nhìn ta, ta nhìn người, lập tức quỳ xuống.

“Nương nương tha tội, nô tỳ cũng là nghe nói như vậy!”

Liễu Nha thở ra, khoát tay kéo Nguyệt Mi rời khỏi.

“Nương nương, tại sao người không để nô tài dạy dỗ hai cung nữ không biết trời cao đất dày kia!” Nguyệt Mi tức giận bất bình.

“Các nàng là nô tỳ của công chúa Ngọc Triệt, trước mắt Đại Hách muốn gây chiến với Kim Lang, quan hệ Hoàng thượng với Thái tử Tiên Vu mới tốt lên một chút, chúng ta không bằng một chuyện bớt một chuyện!” Nàng lạnh nhạt mở miệng, tức giận một chút rốt cuộc cũng bình tĩnh.

“Nhưng mà nương nương, Hoàng thượng ngài...” Nguyệt Mi không cam lòng.

“Kệ hần đi, có lẽ đây là sách lược của hần, lòng nam nhân, không ai hiểu được!” Liễu Nha mở miệng, lời nói tự nhiên như vậy nhưng vẫn còn tức giận Kim Minh, một ngày không ăn gì.

Chàng vạng, cho là Kim Minh phái người tới dò xét nàng, không nghĩ tới lại không có tin tức nào, nghe nói Kim Minh ở lại cả ngày ở Ngọc Hoa cung, buổi tối truyền ra tin tức, muốn ở lại Ngọc Hoa cung.

Liễu Nha đứng ngồi không yên, nàng cảm thấy giường như hần có nỗi khổ tâm gì, trách là trách nàng, sáng nay vì tức giận, không hỏi rõ đã rời đi, hôm nay muốn gặp lại khó khăn như vậy.

“Nương nương, người nghe nô tỳ khuyên, không bằng người đi tìm Thái hậu, nghe nói tối hôm qua, Hoàng thượng muốn ở lại Xa Nguyệt điện, lại bị Thái hậu gọi về Dẫn Thiên cung, không biết...” Nguyệt Mi thấy nàng nóng lòng, cho rằng nàng sợ thất sủng, vì vậy vội vàng khuyên nàng.

Liễu Nha cau mày, bị lời nói của Nguyệt Mi làm cho xấu hổ, giống như nàng giành nam nhân với Ngọc Triệt, nhưng mà chuyện êm qua một chút ấn tượng nàng cũng không có, có lẽ tìm được Thái hậu, hỏi cho rõ ràng, biết được một chút thông tin, cũng có thể tìm ra cách giải quyết.

“Nguyệt Mi, chúng ta tới Lưu ly cung!”

“Vâng!”

Lưu ly cung, cả ngày Thái hậu đều nằm trên giường, đến chạng vạng mới chịu ngồi dậy.

Êm qua Kim Minh rồi đi làm cho lòng nàng khó chịu, nhìn thấy thời gian khẩn cấp như vậy, đến lúc trăng tròn, nhờ sức mạnh của ánh trăng, Kim Lang cắn nuốt Kim Minh là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nhưng mà... Nàng hít nhẹ một hơi.

“Thái hậu, có phải êm qua dùng ít huân hương hay không? Bằng không tối nay chúng ta lại cho người bỏ thuốc, như vậy...” Ngự ma ma vội vàng đề nghị.

Thái hậu phát tay một cái, cường bách cũng không phải là việc tốt, nhất định Kim Minh sẽ cảnh giác.

“Ngự ma ma, hôm nay Hoàng thượng có gì khác thường hay không?” Thái hậu ngược mắt nhìn nàng.

“Bẩm Thái hậu, ngài ngủ một ngày, nô tỳ không dám quấy rầy ngài, nghe nói sáng sớm hôm nay, Hoàng thượng đuổi Thanh phi về Ngưng Hương cung, sau đó đến Ngọc Hoa cung, đến bây giờ còn chưa ra ngoài!”

“Cái gì?” Thái hậu cả kinh, bật dậy, chuyện lớn như vậy mà Kim Huy cũng không bẩm báo cho nàng.

“Hiện tại hắn vẫn còn ở Ngọc Hoa cung hay sao?”

“Vâng thưa Thái hậu!” Ngự ma ma lại tiến lên nói: “Có cần phải dùng chiêu cũ hay không ạ?”

“Không cần!” Thái hậu lạnh lùng phát tay, ngày sinh tháng đẻ cũng Ngọc Triệt bình thường, không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến Kim Minh, nhưng mà tối nay, kế hoạch của nàng lại không thực hiện được.

Nàng thờ dài một tiếng: “Mặc Thanh Thanh làm ta hết sức thất vọng!”

Lời nói chưa dứt, một cung nữ đi vào bẩm báo nói Thanh phi cầu kiến, nàng nhăn mặt không vui, phát tay một cái: “Không gặp, nói rằng Bôn cung tức giận, để cho nàng suy nghĩ cho kĩ rồi tới gặp Bôn cung!”

Cung nữ đi ra ngoài, bất chợt thân thể nàng cứng đờ, ánh mắt ngưng trọng dọa người: “Ngự ma ma, người đi coi chừng bên ngoài, ai cũng không cho phép đi vào!”

“Vâng!” Ngự ma ma đáp lời liền ra khỏi tẩm cung. Thái hậu đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, ánh mắt liền nhìn vào cây đèn đầu giường, tiến lên xoay một cái, vách tường rỗng rỗng mở ra.

Thì ra cánh cửa đã được thay đổi.

Nàng cảnh giác nhìn bốn phía, xé váy, lưu loát lách mình vào bên trong cửa ngầm, răng rắc, mọi thứ lại khôi phục bình thường.

Đi dọc theo bậc thang đến tầng thấp nhất, đẩy cánh cửa ra, căn phòng không lớn, trong đó đã có mười mấy người tóc bạc, nhìn thấy nàng đi vào, trên mặt mọi người đều hi vọng, hi vọng nàng mang tin tức tốt đến cho họ.

Hoàng Phủ Tề Tuyết lắc đầu, nhìn thấy sự thất vọng của mọi người liền đưa mắt nhìn về một chỗ.

Hắn vẫn che mặt như cũ, một thân áo đen, an tĩnh ngồi ở vị trí chính.

“Các vị trưởng lão, ta có chuyện muốn thương lượng cùng với các vị, không biết...”

Lời nói của Hoàng Phủ Tề Tuyết chưa dứt, những lão giả tựa như thần tiên lập tức đứng dậy nối đuôi nhau ra khỏi căn phòng.

Nữ nhân đưa mắt nhìn về phía Mặc Trạc đang ngồi yên lặng ở đó. Ánh nến chiếu rọi lên gương mặt hắn, hắc kính ngạo nhìn nàng, dù không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng ánh mắt bên trong chứa đầy sự mệt mỏi.

“Thái hậu nương nương còn muốn phân phó điều gì sao?” Hắc mở miệng, giọng nói kính cẩn.

“Trạc nhi, không nên như vậy!” Nàng gọi nữ danh của hắc, làm cho thân thể hắc cứng đờ, hắc đưa mắt nhìn lại, bên trong đôi mắt ướt át, nhưng nhanh chóng quay đầu đi.

“Ta thừa nhận mười mấy năm qua đã bạc đãi con, nhưng đối mặt với ánh mắt mong đợi của các vị trưởng lão, con cũng nên biết phải làm sao chứ!”

“Những lời này ngươi đã nói hàng vạn lần, hiện tại ta không nhúng tay vào chuyện của Thanh Thanh, chẳng lẽ ngươi còn chưa hài lòng sao?” Hân không kiên nhẫn nhìn Hoàng Phủ Tề Tuyết.

“Ta biết nói những lời như vậy là nhẫn tâm, nhưng ta không còn cách nào khác, đêm trăng tròn đã gần đến, ta sợ Kim Lang sẽ mượn ánh trăng để cản trả Kim Minh, chúng ta đã không còn thời gian, cho nên con có thể...” Nàng do dự nhìn Mặc Trạc. “Con có thể khuyên nhủ Thanh Thanh... Hiện tại chỉ có nàng mới có thể cứu được Kim Lang vương triều!”

Mặc Trạc đứng dậy, “Ý của ngươi là muốn ta đem nữ nhân mình yêu cho nam nhân khác còn chưa đủ, còn phải đi cầu xin nàng hầu hạ nam nhân khác nữa hay sao?”

Sắc mặt Hoàng Phủ Tề Tuyết tái nhợt, sau đó xanh mét.

“Ta không có ý này, con... hiểu nhầm rồi!” Nàng mở miệng, không còn là Thái hậu cao cao tại thượng mà ở trước mặt Mặc Trạc, nàng như một người mẹ thua thiệt.

“Hiểu lầm? Tốt nhất là như vậy, vậy ý của ngươi là gì?”

“...” Hoàng Phủ Tề Tuyết cắn môi không nói được gì.

“Không có gì để nói phải không? Rất tốt, rất tốt!” Mặc Trạc cười lạnh: “Nếu không có gì để nói, ngài có thể trở về!”

Hoàng Phủ Tề Tuyết ngược mắt nhìn hân, hai tròng mắt buồn bã: “Trạc nhi, còn có thể trách mẩu thân, nhưng mà mọi chuyện đã đến nước này, con nhất định phải giúp mẩu thân, cũng coi như cứu vãn Kim Lang vương triều và Sãn Lang tộc!”

Mặc Trạc quật cường mím môi không nói một lời.

“Thanh Thanh lớn lên cùng con, nàng sẽ nghe lời con nói, Mặc Trạc, không còn thời gian nữa, không lẽ con định trơ mắt nhìn ngàn vạn con dân Sãn Lang tộc vĩnh viễn phải sống cuộc sống tăm tối không ánh mặt trời hay sao? Con nhìn các vị trưởng lão, tóc bọn họ đã bạc, sắc mặt xanh mét, không lẽ con muốn giống như bọn họ, vĩnh viễn không thể nhìn ánh mặt trời hay sao?”

Ánh mắt trong trẻo dịch chuyển, một lúc sau, sắc mặt nam tử mới dịu xuống, hân khó khăn lên tiếng: “Mẩu thân, con chỉ có thể đồng ý với người sẽ không cưỡng cầu Thanh Thanh, nhưng muốn nàng hầu hạ nam nhân kia, con... không thể nói ra miệng, hơn nữa...” hân ngừng lại, đột nhiên ngược mắt: “Thanh Thanh sẽ không nghe lời con, nàng thay đổi, khác rất nhiều, có lúc con hoài nghi nàng không phải là người lớn lên cùng con!”

“Con nói có ý gì?” Hoàng Phủ Tề Tuyết cao giọng, nàng nhìn Mặc Trạc không hiểu.

“Người nhìn cái này!” Hân lấy một tờ giấy trong ngực ra, nhẹ nhàng mở ra trước mặt Thái hậu: “Đây là chữ viết của Thanh Thanh, đây là tờ giấy lúc trước con dạy nàng học chữ để lại!” Hân vừa nói vừa lấy một cuốn sách viết chữ.

“Chữ viết rõ ràng là của hai người, hơn nữa chữ viết bây giờ của nàng rất kỳ lạ!” Hân mở miệng, ánh mắt mơ hồ.

“Ý con là có người giả mạo? Nhưng không thể nào, tuyệt đối không thể nào, trên người nàng có chiếc bốt của Mặc tộc, mọi chuyện không thể nào là giả!” Nàng lắc đầu không tin.

“Con biết rõ sẽ rất khó tin, nhưng từ lúc vào cung mọi chuyện nàng làm cho thấy nàng đã thay đổi, thậm chí...” Hân do dự mở miệng: “Lần đầu tiên con cứu nàng ra khỏi cung, nàng đối với con hết sức xa lạ!”

“Điều này sao có thể? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Về mặt Thái hậu kinh ngạc, cho tới nay nàng luôn cho rằng Mặc Thanh Thanh không muốn cùng phòng với Kim Minh là vì Mặc Trạc, bây giờ xem ra mọi chuyện thật đáng nghi ngờ.

“Cho nên con không thể khống chế nàng, bây giờ nàng tự do, không cái có thể cứu nàng, mọi chuyện đều do nàng tự nguyện!”

“Ngay cả con cũng không thể sao?” Trong lòng nàng cảm thấy vô lực.

“Không sai, mẩu thân, người trở về đi!” Mặc Trạc lạnh lùng xoay người đi, chỉ để lại bóng lưng trong trẻo lạnh lùng.

Sự mất mát dâng lên trong lòng cô gái, nàng gật đầu một cái, đi ra ngoài. Ánh nến chiếu rọi sau lưng nàng, nàng giống như đã già đi nhiều tuổi.

Nàng chờ đợi nửa vương triều, không lẽ sẽ bị hủy hoại bởi Kim Lang hay sao?

Ngọc Hoa cung, Ngọc Triệt cảm thấy kì lạ khi Kim Minh ở lại đây cả ngày.

“Hình như ngươi không hoan nghênh Trẫm?” Kim Minh lạnh lùng nhìn nàng, khóe môi nhếch lên.

“Đúng vậy, không phải trong lòng Hoàng thượng cũng không muốn nhìn Ngọc Triệt hay sao?” Ngọc Triệt cười cười, lấy ra một bình trà bạch ngọc, pha một bình trà thật ngon.

Chân mày nhíu lại, Kim Minh lạnh lùng nhìn gò ảm cô gái, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười yếu ớt, cô gái thông minh biết che giấu tình cảm của

mình, nhưng nếu có thời cơ, sẽ giống như một móng vuốt sắc bén, không thể nghi ngờ rằng ta là một người thông minh.

“Người nói sai rồi, Trẫm thích đến nhìn người, bởi vì nhìn người sẽ nhìn thấy bóng dáng trước kia của mình!” Hân điềm đạm trả lời, nhận lấy ly trà từ tay cô gái, từ từ uống, sau đó than thở một tiếng: “Trà ngon!”

“Trà này lấy từ ngọn núi cao nhất ở Tiên Nô, cây trà trồng trên núi cao, quanh năm sương mù bao phủ, nhận hết tinh hoa từ trời đất, mùa hái trà, các cô gái chưa đến mười bốn tuổi sẽ tự tay hái xuống, uống rất ngon, làm người ta yêu thích vô cùng, nếu Hoàng thượng thích, thì uống nhiều một chút!” Ngọc Triệt mỉm cười một tiếng.

Kim Minh hí mắt, từ từ uống trà, không cần nói nhiều, bây giờ hân chỉ cần ngồi một chỗ, một nơi hân có thể trốn tránh Liễu Nha.

Một lúc sau, hân đưa mắt nhìn về phía Ngọc Triệt: “Thương thế của Tiên Vu như thế nào rồi? Có chuyển biến tốt không?” Hân nhỏ giọng hỏi một câu, người không biết chuyện sẽ nghĩ rằng hân đã thương Tiên Vu chẳng qua không phải là cố ý.

Sắc mặt Ngọc Triệt lạnh nhạt, nàng đưa mắt nhìn, thấp giọng trả lời: “Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng, ngự y đã tới xem qua, không có chuyển biến tốt, nếu như Hoàng thượng khai ân, nên chấp thuận cho Hoàng huynh về nước dưỡng thương!”

“Trở về nước?” Kim Minh lạnh lùng nhướn mày, “Nếu phải về cũng phải chờ vết thương tốt lên, còn bây giờ, hãy để ngự y bốc thuốc xem bệnh, nhất định phải chữa khỏi cho Thái tử!”

Đứng bên ngoài Lưu ly cung, Liễu Nha tràn đầy hy vọng. Tuyết ngừng rơi, trên đất không còn tuyết đọng, chỉ có chút bùn lầy. Trời càng ngày càng lạnh, nàng cùng Nguyệt Mi không ngừng xoa tay, giấm giấm bàn chân.

“Thanh phi nương nương, ngài trở về đi, Thái hậu nói không gặp ngài, bảo ngài trở về suy nghĩ cho kỹ rồi trở lại!”

Liễu Nha ngẩn ra, hiểu ý của Ngự ma ma, nàng xoay người trở về đột nhiên lại nhớ tới chuyện của Văn lệ.

“Ngự ma ma, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Ngự ma ma ngẩn ra, do dự giây lát cũng gật đầu một cái.

Cung đình tránh gió bên ngoài Lưu ly cung, tâm trạng Liễu Nha nặng nề nhìn bộ dạng phục tùng của Ngự ma ma.

“Xin hỏi, có phải tình cảm của Ma ma và Văn Lệ rất tốt phải không?”

Thân thể Ngự ma ma cứng đờ, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, sau đó ngược mắt nhìn nàng: “Thanh phi nương nương nói gì lão nô không hiểu?”

Liễu Nha cười khẽ một tiếng, giọng nói ảm áp: “Không hiểu? Ngự ma ma, năm đó người nghe lời Thái hậu giết Văn Lệ diệt khẩu, chắc là đã hạ thủ lưu tình!”

Ngự ma ma quỳ xuống mặt đất, “Nương nương tha tội nô tỳ không biết ai là Văn Lệ, diệt khẩu ai?”

“Không nghĩ tới miệng người rất cứng rắn, Văn Lệ đã tự mình thừa nhận, người còn muốn cãi sao? Vị trí mật thất rất bí mật đấy!”

Thân thể ma ma cứng đờ, “Người biết được!”

“Ừ, hơn nữa thật tiếc phải nói cho người biết mấy ngày trước Văn Lệ bị giết, bí mật trên người nàng có thể bị người khác biết được, cho nên...” Nàng tiến lên đỡ Ngự ma ma đứng dậy, “Hôm nay ta tới đây không phải để tố giác người mà là nhờ người giúp đỡ, chỉ có sự giúp đỡ của người, ta mới có thể bắt được người đứng đằng sau!”

Sắc mặt Ngự ma ma trắng bệch, “Người nói gì, nàng chết? Bị người khác giết chết?”

“Ừ!” Liễu Nha gật đầu một cái.

Nữ nhân đặt móng ngồi trên tảng đá, sắc mặt xanh mét, nắm chặt trong miệng: “Nàng chết thật, nếu sớm biết như vậy, nếu biết nàng không thể nhìn đến ngày đó, nô tỳ...”

“Thì người sẽ không cứu nàng sao? Ngày kia là gì?”

“Ngày nhìn thấy người trong hoàng thất tử vong, nàng vẫn nói Kim Lang vương triều xong rồi, sắp bị diệt vong rồi, từ lần kinh sợ văn thần chí không rõ, Thái hậu sợ nàng nói bậy, cho nên mới sai nô tỳ giải quyết nàng, nhưng chúng ta là tỷ muội tốt cùng nhau lớn lên, chẳng qua chỉ làm bộ một chút, hủy dung của nàng, cũng không giết chết nàng!” Nữ nhân đau khổ lắc đầu một cái, làm vào trí nhớ.

“Ngày đó nàng đẩy tiểu thư xuống hồ, thân thể tiểu thư không tốt, không thể chống đỡ được, cho nên... Nhưng Văn Lệ cố ý nói, là yêu nghiệt sai nàng, không phải nàng cố ý...” Nữ nhân sợ sệt nhìn nàng một cái, “Hoàng thượng là yêu nghiệt, lúc ngài ấy ra đời, tiểu thư để cho nàng ấy về nhà thăm người thân, sau khi nàng trở về, ngày ngày nói sáng, tinh thần không tốt, sau khi tiểu thư gặp chuyện không may, nàng càng khẳng định, Thái hậu sợ nàng nói bậy, cho nên...”

Nàng vẫn gọi Hoàng Phủ Tề Nguyệt là tiểu thư, mà Hoàng Phủ Tề Tuyết là Thái hậu.

“Đào lý xuất thâm tình, hoa điểm kinh thượng xuân. Nhất quý phục xuất tiện. Là bài thơ này sao?” Liễu Nha đọc bài thơ.

Nữ nhân kinh ngạc nhìn nàng, đầy khiếp sợ, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Ngươi có biết, rốt cuộc đêm đó xảy ra chuyện gì không?”

Nữ nhân lắc đầu một cái, “Nàng chỉ nói đi nói lại yêu nghiệt, Hoàng thượng là yêu nghiệt!”

Liễu Nha có chút thất vọng, khẽ thở dài một hơi, cũng không hỏi được gì, không thể làm gì khác là để cho Ngự ma ma rời đi, cũng Nguyệt Mi trở về Ngưng Hương cư nhưng vô duyên vô cớ lại đến Ngọc Hoa cung.

Đứng bên ngoài Ngọc Hoa cung, nhìn ánh nến chập chồn ngoài cửa, nàng mới phản ứng lại, lắc đầu một cái, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Vừa muốn xoay người, sau lưng truyền đến tiếng cười quen thuộc, là tiếng rên rỉ của cô gái, sắc mặt nàng trắng bệch, hai môi run rẩy, không phát ra được lời nào.

Nàng dúi mắt, nhìn chằm chằm hai người sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Bắt cóc Kim Nhật.

Ngọc Triệt dựa sát vào người Kim Minh, nam tử bên cạnh cúi đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng đỡ tay cô gái, vừa đi vừa cười.

“Thanh phi muội muội đã đến vì sao không vào?” Ngọc Triệt giống như mới phát hiện ra Liễu Nha, từ từ đi tới, nhẹ nhàng nói một câu.

Liễu Nha không vui ngược mắt nhìn tư thế mập mờ của hai người, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Kim Minh, nàng muốn nhìn thẳng vào mắt hắn, từ hai trong mắt nhìn được hết mọi thứ nàng muốn thấy.

Nam nhân này thật sự là Kim Minh sao?

“Thanh phi muội muội chớ tức giận, là ta không cẩn thận mới bị thương ở chân, vốn định nghỉ ngơi trong phòng nhưng nghe nói hôm nay là trận tuyết đầu đông nên mới muốn ra ngoài ngắm, ngược lại làm phiền Hoàng thượng phải tự mình đỡ ta ra ngoài!” Nàng nói xong lại làm như đứng không vững, dựa hẳn vào người Kim Minh.

Kim Minh nhìn nàng, vẻ mặt cẩn thận, vẻ mặt làm cho Liễu Nha uất ức.

“Kim Minh!” Nàng cố ý gọi hắn, lại thấy hắn bắt mắt cau mày, chỉ một động tác mỉm cười, Liễu Nha cũng nhạy cảm thấy được.

Nam tử vô tình hướng hồ là đế vương, nhưng hắn thay đổi thất thường, làm cho nàng thích ứng không kịp. Nàng muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử, bây giờ suy nghĩ lại, cảm thấy thật buồn cười.

Ta có thể nói chuyện một chút với ngươi không?” Nàng cố gắng điều chỉnh tâm trạng, dù muốn rời đi cũng phải rõ ràng.

“Hoàng thượng, Thanh phi muội muội còn đang chờ ngươi!”

“Câm miệng, hắn không điếc, biết ta nói cái gì!” Liễu Nha đã hết kiên nhẫn, nàng lạnh lùng trừng mắt Ngọc Triệt, khuôn mặt buồn bã chứa đầy sự tức giận.

Trong lòng đau khổ làm cho nàng quên mất đây là Hoàng cung, nàng giống như đang phải đối phó với mấy tên côn đồ ở trường học, hung hăng trừng mắt Ngọc Triệt.

Ngọc Triệt ngăn ra, không nghĩ tới Liễu Nha ngày thường hiền lành một khi tức giận lại cường đại như vậy, nhất thời khuôn mặt tươi tỉnh trở nên xanh mét, lúng túng không biết làm gì cho nên.

“Như thế nào, không thể bỏ được nữ nhân ngươi yêu thích một lúc sao?” Nàng chuyển mắt nhìn chằm chằm vào Kim Minh.

Kim Minh không nói một lời, chỉ nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng.

Tay hắn ôm chặt cô gái trong ngực, hắn sợ không có hắn chống đỡ nàng sẽ ngã.

Rốt cuộc trong mắt cô gái hiện lên sương mù, xuyên qua sương mù nhìn vào nam nhân tuyệt tình, sau đó quyết liệt xoay người rời đi.

“Nương nương, nương nương...” Phía sau, Nguyệt Mi kêu nàng, nàng không nghe thấy, nàng chỉ biết nàng và người đàn ông này đã kết thúc.

Làm cho sự mệt mỏi trong lòng kết thúc, nàng lạnh lùng cười một tiếng, cười đến tê liệt.

Nam tử kinh ngạc nhìn bóng lưng cô gái, hần cười, cười chính mình, rất tốt, hần đã làm được, cho dù phải rời đi, dù thân thể này biến mất, nàng sẽ bắt đầu cuộc sống mới, tìm được hạnh phúc của nàng, hiện tại đến lượt Kim Nhật ra sân.

Hần lạnh lùng buông cô gái ra, trở lại tâm cung yên lặng nằm xuống.

Thời khắc nhắm mắt, hần cảm thấy lưu luyến thế giới này, nhưng hần là Kim Lang, là một phần bị Kim Lang xâm lấn. Có lẽ hần biến mất, Kim Nhật sẽ xuất hiện, làm cho mọi người đều thấy được hy vọng.

Hần cố gắng bắt mình nhắm mắt lại, hai tay sợ hãi nắm thật chặt.

Tại sao? Tại sao hần không phải là Kim Nhật? Thời khắc mất đi ý thức, hần muốn như vậy.

Đôi mắt đen tròn vo, Kim Nhật nhìn thế giới đầy hy vọng.

“Người đã tỉnh?” Ngọc Triệt nhìn nam nhân mình yêu đến tận xương tủy.

Hần nhìn Ngọc Triệt, ánh mắt tinh khiết biến mất, thay vào đó là ánh mắt tà mị.

“Người làm rất tốt, rất thành công, không nghĩ tới tên Kim Minh ngu ngốc này lại giúp ta. Hiện tại chuyện người cần làm là để cho Mặc Thanh Thanh rời đi!” Nói xong, hần ngồi dậy, ánh mắt vô tội nhìn Ngọc Triệt, khóe miệng không kiên nhẫn vênh lên: “Ta phải đi!”

Ngọc Triệt nhìn bóng lưng rời đi thờ dài một hơi, nàng không biết làm vậy là tốt hay xấu, nhưng mà nàng vẫn muốn tiếp tục, nàng thích mạo hiểm, càng là những thứ khó được nàng càng thích.

Đi đến gần Ngưng Hương cư, Kim Nhật do dự, hần không vào tâm cung Liễu Nha mà đi đến bên hồ hình thoi.

Đêm nay ít sao. Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống hồ, mặt hồ có chút kết băng, không khí ướt lạnh, bờ hồ không có một bóng người.

“Mẫu hậu!” Tiểu Nhật úy khuất vênh môi, ánh mắt vụt sáng, ngăm nhìn mặt hồ yên tĩnh.

“Mẫu hậu, con muốn làm một đứa bé ngoan, nhưng mà con không khống chế được hần, không biết tại sao gần đây trong lòng con luôn sinhra những suy nghĩ kỳ lạ, con muốn Nha Nha, muốn vương vị, thậm chí muốn cả Kim Lang vương triều, Mẫu hậu, người nói, Tiểu Nhật biến thành người xấu sao?” Hần lăm lăm trong miệng, ánh đèn chiếu xuống hình ảnh của hần trên mặt hồ.

“Hôm nay, Kim Minh làm tổn thương Nha Nha, Nha Nha khóc, con biết Kim Minh vui vì Nha Nha, con muốn ngăn cản hần, nói cho hần biết chân tướng, thật ra hần không phải là Kim Lang, nhưng mà Nha Nha... Nha Nha là của con, con không muốn để cho kẻ nào có được nàng nên chỉ có thể nhìn hần làm vậy. Mẫu hậu, có lẽ người đứng, chỉ cần con không ham muốn, làm tiểu Nhật vui vẻ, thân thể này sẽ thay đổi rất chậm nhưng mà bây giờ... Tiểu Nhật ham muốn, thân thể này bắt đầu thay đổi, con không thể ngăn cản... Mẫu hậu, tiểu Nhật đau lòng, con không muốn làm Kim Lang, không có ý để Kim Minh biến mất, là hần, tất cả đều do hần làm, mẫu hậu, người có thể tha thứ cho con sao?”

Hần cúi đầu, khóc thút tha thút thít, tiếng khóc vang lên bên bờ hồ yên tĩnh.

“Hiện tại là lúc để người vui vẻ!” Sau lưng truyền đến âm thanh lạnh lùng, hần quay đầu, là Kim Huy.

“Người nói gì?” Kim Nhật khịt khịt mũi nhìn hần không hiểu.

“Chỉ cần Mặc Thanh Thanh kết hợp cùng với Kim Minh, lang tính sẽ bị trừ bỏ, người có thể quang minh chính đại xuất hiện ban ngày, người còn đau lòng ccasigif?”

Kim Nhật nháy nháy đôi mắt sưng đỏ, không chịu mở miệng, ánh mắt không thấy sự mừng rỡ.

“Hay là người không muốn sống dưới ánh mặt trời?”

Kim Nhật bịt môi, xoay đầu không muốn mở miệng.

Hần thật sự là Kim Lang, sợ đến lúc đó người biến mất là... Hần không dám nghĩ tới, chỉ đứng yên lặng bên bụi hoa.

Mọi chuyện hần không thể quyết định, cứ để thuận theo tự nhiên vậy.

“Tiểu Nhật nhi, chúng ta chưa từng chân chính nói chuyện với nhau, nếu người không ngại, chúng ta ngồi đây uống ly rượu nói chuyện được không?” Kim Huy tiến lên, nụ cười ưu nhã làm cho hần trở nên bình tĩnh, nam tử như vậy rất dễ dàng chung đụng. Nhưng nếu nhìn kỹ, trông mắt của hần sẽ làm cho

người ta cảm thấy lạnh đậm, nghi ngờ.

Kim Nhật lắc đầu, hẳn không muốn nói chuyện với ai trừ Nha Nha.

“Chúng ta là huynh đệ, chẳng lẽ ngươi cũng không cho ta chút mặt mũi?” Kim Huy cười khê.

Rốt cuộc Kim Nhật cũng xoay người đồng ý.

Ban đêm thuộc về Kim Huy, hẳn không chế hết mọi thứ.

Rất nhanh có cung nữ chuẩn bị một ít hoa quả, Trúc Diệp Thanh thượng hạng, Kim Huy rót cho Kim Nhật một Mạc đầy, giở lên: “Chén rượu thứ nhất cho huynh đệ chúng ta, tiểu Nhật nhi, không, Hoàng huynh, uống, uống xong chúng ta nói chuyện tiếp cũng không muộn!” Hẳn nói xong, đề chén xuống, ý bảo Kim Nhật uống.

Kim Nhật cau mày, ánh mắt thâm trầm, nhưng vì Kim Huy đã mời rượu trước, hẳn không thể từ chối mà chỉ có thể uống.

“Hai huynh đệ chúng ta vì một cô gái, không một ngày vui vẻ, đến, đến, uống một chén nữa!” Hẳn ân cần mời Kim Nhật rót rượu.

Kim Huy do dự, ánh mắt khó dò.

“Hoàng huynh, hai huynh đệ chúng ta khó có được cơ hội như ngày hôm nay, đến, đếnm cạn chén nữa!” Kim Huy vừa nói xong, cạn một hơi sạch, Kim Nhật hơi do dự sắc mặt khó coi cực điểm, cuối cùng vẫn uống cạn chén.

Rượu nóng hừng hực trôi vào bụng, trong lòng hẳn nóng bùng, đầu có chút chóng váng, nhưng lúc này hẳn rất tỉnh táo. Hẳn nhìn gương mặt Kim Huy không thấy gì khả nghi, hẳn hiểu hẳn ta đang muốn chuốc hẳn say, nhưng động tác không nghe theo sai sử, uống từng chén từng chén một.

Qua ba tuần rượu, sắc mặt Kim Nhật đỏ hồng, đầu óc mông lung, nhìn mặt hồ không ngừng cười cười.

Kim Huy thấy hẳn hơi say, ngón tay vân về mép chén, dò xét hỏi: “Hoàng huynh, trong lòng chúng ta đều có chuyện xưa, nhưng hơn mười năm trước mẫu hậu ngã xuống nơi này, bệnh nặng một thời gian, không biết lúc đó huynh có ở đây không?”

Kim Nhật ngần ra, đưa mắt nhìn Kim Huy: “Hoàng đệ thật biết nói đùa, ngươi phải hiểu, trước khi Nha Nha vào cung, ta rất ít khi lộ diện, chuyện Mẫu hậu ngã ở đây...” Nói đến chỗ này, thanh âm hẳn khàn khàn, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, lắc đầu một cái.

“Cũng đúng, ta thật hồ đồ, lúc ấy Kim Minh áp chế sự xuất hiện của huynh, khi đó Kim Minh máu lạnh, thô bạo, cổ vũ chuyện đánh Săn Lang tộc, làm cho đất nước một thời máu tanh!” Kim Huy nặng nề thở dài một hơi, rót cho Kim Nhật ly rượu, sau đó tự mình uống sạch.

Kim Nhật nhẩn mày, bất động nhìn ly rượu.

“Như thế nào? Vì sao Hoàng huynh không uống?” Kim Huy cảm thán, giả vờ kinh ngạc nhìn Kim Nhật.

Kim Nhật đứng dậy, mím môi: “Hoàng đệ, ta không uống được nữa, ta chỉ có một ít thời gian, phải nhanh chóng đến thăm Nha Nha, ngươi không phản đối phải không?”

Ánh trăng lên qua các tầng mây, mây trôi dạt từng mảng, trong không khí càng thấy lạnh lùng. Kim Huy đứng dậy, nở một nụ cười chân thành với Kim Nhật, không nói gì.

“Hoàng đệ không phản đối, vậy ta đến chỗ Nha Nha!” Hẳn cười híp mắt, hăng hái bùng bùng đi ra ngoài.

Kim Huy kinh ngạc nhìn bóng hẳn càng ngày càng xa, sự bất an trong lòng dần dần dâng lên.

Chẳng lẽ đêm đó Mẫu hậu rơi xuống nước là do Văn Lệ gây ra hay sao? Hoàng thượng tron gmiengj nàng không phải là Kim Nhật mà là Kim Minh?

Không, tuyệt đối không phải như thế, nếu là Kim Minh, Thái hậu giả không thể lừa gạt hẳn nhiều năm như vậy.

Kim Nhật... mọi chuyện Kim Minh làm, dù khi mặt trời lặn Kim Nhật mới xuất hiện, hẳn cũng sẽ biết. Nhưng tại sao hẳn không thừa nhận.

Nhưng Thiên không tiếng động đến gần hẳn, “Vương gia, chúng ta đã bố trí xong, có nên ra tay hay không?”

Sát khí hiện lên trong mắt nam tử, nhanh đến mức cho rằng đó là ảo giác.

“Chờ một chút, đợi đến lúc Kim Lang ăn mòn chút nữa ra tay cũng không muộn, Hoàng cung này ta đã nắm giữ trong lòng bàn tay” Kim Huy lạnh lùng mở miệng, đưa mắt nhìn ánh trăng, trong lòng thở dài một hơi.

Không phải hẳn có tư tâm, hẳn vì Kim Lang vương triều, từng chút từng chút một phải nhắc nhở mình.\

Hẳn chưa từng làm sai lời thề của mình, hẳn phải bảo vệ Kim Lang vương triều, tiêu diệt hết những người gây nguy hại cho Kim Lang vương triều. Chỉ mong hẳn không lừa mình dối người.

Bên trong Ngưng Hương cư, Liễu Nha thất thần nhìn ánh nến, một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh âu yếm giữa Kim Minh và Ngọc Triệt, trong lòng đau đớn.

“Khốn kiếp!” Nàng nắm chặt nhẫn phượng, muốn hung hăng ném trên mặt đất nhưng nghĩ đến có gì đó đặc biệt trong này, không nhịn được nhìn xem, ở bên trong có mấy chữ viết rất nhỏ.

Liễu Nha để mắt gần vào, nhìn mơ hồ không rõ, nhìn thấy mấy chữ không có gì đặc biệt đành nhét nó vào ngăn bàn, than thở nằm dài trên bàn.

“Nha Nha!” Thanh âm vang lên bên tai Liễu Nha, nàng ngẩn ra, nhìn thấy Kim Nhật đến nhưng bởi vì tức giận Kim Minh cùng với thân thể này, nàng lại gục mặt xuống bàn, không để ý đến hắn.

“Nha Nha, người làm sao vậy?” Kim Nhật nháy nháy mắt, chu môi lên hỏi.

“Người đi đi, không phải người thích Ngọc Triệt sao? Đi tìm nàng là được rồi, hắn đi, người cũng đi luôn đi!” Liễu Nha không kiên nhẫn đẩy hắn, Kim Nhật cũng không tức giận, chỉ ngồi xuống bên cạnh nàng, gục xuống bàn nhìn vào nàng.

“Người đang tức giận sao? Nhưng đó là Kim Minh chọc giận người, ta là tiểu Nhật, Nha Nha, người đối với ta như vậy ta sẽ đau lòng!” Hắn vừa nói vừa bày ra vẻ thương tâm, môi chu ra, khịt khịt mũi, khóe mắt hiện ra nước mắt, giọng như sắp khóc.

Liễu Nha nhìn thấy bộ dạng đáng thương của hắn suy nghĩ một chút, dù sao Kim Minh là Kim Minh, tiểu Nhật đáng yêu là tiểu Nhật, hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng trong lòng vẫn không thể quên được.

“Đừng tức giận nữa, thật vất vả ta mời ra ngoài được một lần, không bằng chúng ta ra ngoài chơi, còn nhớ thịt dê hôm nọ không, nam chủ nhân trừng đến mất lời ra ngoài, ha ha, người ăn thật nhiều!” Tiểu Nhật vui vẻ kể lể, trong thời gian ngắn, lòng nàng cũng khuấy khóa hơn.

“Tiểu Nhật nhi, hiện tại ta không thể hiểu được Kim Minh, có lúc ta vẫn hoài nghi người đó là hắn sao? Tại sao hắn không giống người, vĩnh viễn tồn tại chân thật trước mặt ta, mà không phải lúc gần lúc xa, lúc nóng lúc lạnh” Nàng vừa nói vừa khóc, hốc mắt đỏ lên.

Kim Nhật nhăn mày, cổ gãi trước mặt hắn khóc vì người đàn ông khác, dù là người dùng chung thân thể với hắn, nhưng trong lòng hắn không thoải mái, hắn không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Vốn tưởng rằng Kim Nhật sẽ an ủi nàng, mãi một lúc sau vẫn không thấy gì, Liễu Nha nghi ngờ nhìn lại, nàng giật mình một cái. Kim Nhật thường ngày đáng yêu giờ đây đang tức giận, tròng mắt ngăm đen sắc bén như chim ưng, như muốn xuyên thủng người nàng, đến tận đáy lòng nàng.

Liễu Nha hoảng hốt, đây không phải là Kim Nhật mà nàng biết, đôi mắt hắn làm cho nàng cảm thấy bất an.

“Tiểu Nhật nhi, người...” Liễu Nha đưa tay chạm vào khuôn mặt Kim Nhật, hy vọng hắn sẽ thay đổi khuôn mặt, nàng thấy Tiểu Nhật mỉm cười mới thở phào nhẹ nhõm.

Kim Minh thay đổi làm cho nàng đau lòng muốn chết, nếu hắn mà thay đổi nữa... Nàng mấp máy môi, vừa muốn nói gì đó lại nhịn xuống.

“Nha Nha, không cần thương tâm vì hắn, người còn có ta, ta vĩnh viễn ở bên cạnh người!” Kim Nhật thu hồi khuôn mặt thật, khóe môi nhếch lên, cọ cọ trên người nàng.

Liễu Nha cảm kích ôm lấy hắn, thật tốt, may còn có Tiểu Nhật ở đây. Bất chợt nàng nhớ đến kẻ sách hoàn hảo của mình, nếu tiểu Nhật là Kim Minh, tại sao nàng không mang theo hắn bỏ trốn? Không phải hắn muốn thân thiết với Ngọc Triệt hay sao, chạy đến chân trời góc bể, xem người còn thân thiết được nữa không!

Chủ ý đã quyết, Liễu Nha buông Kim Nhật ra, háng giọng: “Tiểu Nhật nhi, tâm tình ta không tốt, người có thể ra ngoài chơi cùng ta không?”

Kim Nhật ngẩn ra, hắn đang mong mà không được đây, vì thế liền vội vàng gật đầu.

“Nhưng mà lần này người phải thay đổi quần áo bình thường, mang thật nhiều tiền, ta không muốn mất hứng như lần trước!” Nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, tiểu Nhật ở bên cạnh vui vẻ gật đầu, vội vàng chạy vào trong phòng thay quần áo, lấy hết những thứ đáng tiền trong phòng nàng, còn nhớ mang theo cả nhẫn phượng.

Lần này, nàng muốn đưa hắn chạy trốn, chờ ngày mai Kim Minh tỉnh dậy... Nàng nhớ lại gương mặt tức giận đến rút gân của hắn mà muốn phì cười.

“Được rồi, Nha Nha đi thôi!” Kim Nhật từ phòng trong đi ra, một thân quần áo màu trắng, phiêu dật phóng khoáng, mái tóc tím xõa trên vai, gió nhẹ nhàng thổi, bộ dáng hắn xinh đẹp vô cùng, đôi môi mỏng đỏ thắm, khóe môi nhếch lên cười dịu dàng, vui vẻ, hai tròng mắt tràn đầy mong đợi.

Liễu Nha nhìn bộ dạng của hắn không kìm được mà hét lên một tiếng, kéo hắn ra ngoài.

Tường thành, rốt cuộc hắn cũng phát hiện có gì đó không đúng, trên lưng nàng mang theo một bọc quần áo.

“Người... trong này đều là quần áo và ngân lượng?” Tối nay bọn họ đi đâu mà cần nhiều ngân lượng như vậy?

“Không phải, ngoài ngân lượng còn có đồ trang sức, đồ cổ, tất cả những gì đáng tiền ở Ngưng Hương cư ta đều mang theo!” Liễu Nha dương dương tự đắc, bộ dạng dư thừa sức lực.

Kim Nhật ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy lần ra cung đi chơi này không đơn giản như vậy. Không lẽ nàng muốn bỏ trốn sao? Đây cũng là điều hần muốn nhưng mà nếu hần cũng rời đi... Hần xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

“Ngươi làm sao vậy? Mỗi lần chúng ta ra cung không phải rất vui vẻ sao?”

“Không phải vậy...” Kim Nhật cắn răng, bất cứ giá nào, cùng lắm thì đưa nàng rời cung rồi hần quay trở lại. Hần tính ngày, còn hai ngày, qua đêm trăng tròn, hần có thể quang minh chính đại có được Nha Nha, mà không phải như hiện tại “Được rồi, chúng ta đi thôi!” Hần ôm lấy eo nàng, hai chân nhún một cái, bay cao ba thước, vội vã rời đi.

Gió lạnh thổi vào vèo, Liễu Nha kéo áo choàng màu đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trong lòng nam tử, tưởng tượng hần là Kim Minh... Nàng tròn mắt, âm thầm phi phi hai tiếng, kết thúc, kết thúc rồi, hần muốn sống hay chết cũng mặc kệ.

Tuy nói vậy nhưng nghĩ đến nếu hần bị Kim Lang cắn nuốt, lòng nàng liền đau đớn.

Kim Nhật cảm thấy cô gái trong ngực cứng ngắc, hần đưa mắt nhìn nàng, cô gái nằm trong ngực hwans, sự an tâm làm cho hần không thể buông tay. Cũng tốt, coi như tiền nàng một đoạn đường.

Bay qua tường thành, từ trên đó nhảy xuống, Kim Nhật tự nói với mình sẽ quay trở về.

Nhưng cô gái trong ngực không cảm thấy có gì đó không đúng, nàng ngủ gật trong lòng hần, cho đến khi mặt trời lặn, ngủ ngon lành, hai chân quăn lấy người hần.

“Nha Nha...” Kim Nhật nhìn sắc trời, nhẹ nhàng gọi nàng, ánh mắt không buông tha.

“Ừ...” lau lau nước miếng nơi khóe môi, nuốt chút nữa nàng ngã nhào từ trên người hần xuống. May quá, may quá, nàng không kiêng kỵ đánh ngáp một cái.

Kim Nhật nhìn bốn phía, ngoài cửa thành, trước mặt là vùng ngoại thành, không có một nhà nào, nếu để nàng ở chỗ này, nhất định sẽ không yên lòng. Hần cắn răng, ôm lấy nàng: “Ta giúp ngươi tìm một khách sạn!” Nói xong, vội vàng chạy về phía trước.

Rốt cuộc cũng tìm được khách sạn cách đó không xa, vội vàng quát chương quỹ, ôm nàng vào phòng, vừa ra khỏi cửa, mặt trời đã lên cao, trước mắt hần tối sầm, lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hết lòng quan tâm giúp đỡ

Nằm yên trước ngưỡng cửa, hàng mi dài nhắm chặt rung rung như cánh bướm, mái tóc rơi xuống mặt, nhìn thế nào cũng xinh đẹp vô cùng, như câu hồn đoạt phách.

Liễu Nha đứng trong phòng xoay xoay tròn mắt, có chút há hê nháy nháy mắt, thừa dịp hần chưa biến hình, còn chưa kịp kêu đã bị nàng tóm vào phòng, quần áo vừa mới thay nhếch nhác vô cùng.

“Ha ha ha, đáng thương bộ đồ mới thay!” Nàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, xoay người đi đóng cửa, xoay người lại phịch một tiếng, ngã trước cửa phòng suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Hai trong mắt xanh biếc, mái tóc vàng, Kim Minh bò dậy từ dưới đất, nhìn chiếc áo khoác trên người, nhìn căn phòng xa lạ, hai trong mắt sắc bén nhìn quanh.

Nhìn vào cặp mắt sáng ngời của cô gái, hần không kiên nhẫn híp mắt, Liễu Nha đang nhìn hần, tâm loạn một vòng, khẽ cắn răng, cười cười nhìn hần: “Ngươi có thể ngủ, không ai quấy rầy ngươi, ta có thể chờ, chờ đến lúc mặt trời mọc mới đi chơi!”

Nam tử không kiên nhẫn híp mắt lần nữa, không đợi hần mở miệng nàng đã bò lên giường, dịch người qua một bên, một trừ một chỗ cho hần, nàng cần phải đề phòng hần hồi cung, nếu hần hồi cung thì một màn đêm qua đều uống phí.

Nàng ngồi dậy hắt cằm nhìn hần: “Ta nói cho ngươi biết, ta hẹn Kim Nhật ra ngoài chơi, cho dù ngươi không muốn cũng không được phép trở về. Cho dù ngươi có trở về cũng không sao, tối Kim Nhật sẽ quay lại đây tìm ta!”

Kim Minh rũ mắt, không lên tiếng, chỉ kinh ngạc đứng ở cửa nhìn bài trí trong phòng, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Bỗng dung khoe mắt giắt giắt, chút ánh sáng lóe ra trong mắt, đột nhiên đến gần Liễu Nha: “Các người định ở một phòng như thế này thôi sao?”

“...” Liễu Nha chết đứng, không kịp được mà mở rộng miệng nhìn hấn thối mắ.

Mặt trời đã lên cao, chiếu xuống khuôn mặt nam tử, như có muôn vàn ánh sáng màu vàng bao phủ khắp người.

Nam tử cau mày, giống như đây là một vấn đề quan trọng.

“Trả lời ta, ở đây chỉ có một phòng?” Hấn hỏi lại lần nữa.

“Chuyện này... Người đi hỏi chương quỹ, bởi vì tối qua ta nằm trong lòng hấn ngủ một đêm giờ mới tỉnh dậy!” Nàng mở cửa phòng, gọi chương quỹ một tiếng, một lúc sau, chương quỹ mập mạp thở hổn hển chạy lên.

“Cô nương, có chuyện gì phân phó sao?” Chương quỹ nhìn Kim Minh có chút chần chờ, xoa xoa mắt, nhìn nhìn xem mình có hoa mắt không mới nở một nụ cười không được tự nhiên.

“Ta hỏi người, có phải vị công tử này chọn phòng này?” Liễu Nha chỉ tay vào Kim Minh đứng sau lưng mình.

Nàng như rồng mây khiêu khích nhìn về Kim Minh: “Chỉ có một phòng, có...”

Chưa kịp nói xong, nàng cảm thấy trời đất xoay vòng, gương mặt nam tử phóng đại, thân thể bị hấn ôm vào trong ngực.

Một giây tiếp theo, giọng nói của nàng hòa vào nụ hôn của hấn, hấn ôm nàng, đôi môi lạnh băng kèm theo sự tức giận xiết xéo môi nàng, thừa lúc nàng kinh ngạc, chiếc lưỡi dày dứa, đột nhiên dụ dỗ.

Chương quỹ mập mạp kinh ngạc há miệng thật to, trong nháy mắt nhìn thấy tình cảnh như vậy không biết phải làm sao, đột nhiên cánh tay nam nhân vung lên, phanh một tiếng, như một trận gió đóng phăng cửa lại.

Chương quỹ tiếc nuối sờ sờ lỗ mũi chạy xuống lầu.

“...” Liễu Nha đẩy vai hấn tỏ vẻ phản kháng, nàng không muốn, không muốn nam tử đã hôn nữ nhân khác lại còn hôn nàng, vừa nghĩ tới dáng vẻ rên rỉ của Ngọc Triệt trong lòng liền bốc hỏa.

Nàng giùng giàng đẩy Kim Minh, một giây kế tiếp lại bị nam tử ôm vào trong ngực.

Lại.. lại hôn, chẳng qua lần này nàng không còn sức giãy giụa. Lúc đôi môi chạm vào nhau, oán hận trong lòng nàng biến mất không còn, nàng chỉ cảm nhận nụ hôn của nam tử, dục vọng, hơi thở của nam tử làm cho nàng trầm mê, không cách nào chống cự.

Nàng cảm thấy cánh tay bên hông xiết chặt, lúc thân thể nàng xui xẻo nằm trong ngực nam tử, thân thể nóng ran làm cho nàng không nhận được mà rên rỉ.

...” Nàng kinh ngạc tròn mắt, đúng là không có tiền đồ, không phải như vậy càng kích thích hấn sao?

Nam tử đẩy nam tử ra.

“Kim Minh!” Nàng hét lớn, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Nam nhân ôm chặt eo nàng, vô cùng kiên định, vẻ mặt vừa có sự dục vọng vừa có sự tức giận.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh...” Hấn cúi đầu gọi tên nàng, cứ như vậy, đau đớn.

Hấn điên rồi, nếu không phải lúc này hấn kịp thời tỉnh dậy, Kim Nhật và nàng ở cùng một phòng, tim của hấn Đau, đau đến không thở được. Hấn đã tự cho rằng hấn lạnh lùng, xa lánh, nhưng nhìn trông mắt kiên định của nàng, sự kiên cường trong lòng liền sụp đổ, hấn muốn nàng, rất muốn, muốn đem nàng nhập vào thân thể mình, vĩnh viễn không chia lìa.

“Người,, làm sao vậy?” Sự thống khổ của nam tử làm cho nàng ngẩn ra, nàng do dự một chút, bàn tay nhỏ bé đặt lên vai nam tử.

Hấn ôm nàng vào ngực, lắc đầu, không nói một lời, chỉ ôm như vậy.

Trong Lưu ly cung, Hoàng Phủ Tề Tuyết nhìn chằm chằm nam tử đang đi qua đi lại trước mặt mình.

“Huy nhi, Minh nhi có Thanh Thanh bên cạnh, người cứ yên tâm!” Nàng xem như không có chuyện gì xảy ra, bưng trà từ từ uống.

Kim Huy dừng lại, nụ cười nhếch mép như có như không sớm đã biến mất, đổi lại là sự lo lắng, ngưng trọng.

“Mẫu hậu, mười mấy năm qua mỗi đêm trắng tròn lòng ta luôn lo lắng, chỉ sợ Hoàng huynh không khống chế được Kim Lang, chạy ra khỏi phòng đã thương người khác. Hôm nay là mười bốn, đêm mai là mười lăm, ta nhất định phải nghĩ cách đưa Hoàng huynh trở về, ta sợ một mình Thanh Thanh ứng phó không được!” Hấn mở miệng, sau đó đi ra ngoài.

“Huy nhi!” Nàng đứng dậy ngăn hấn lại.

“Mẫu hậu còn có chuyện gì phân phó sao?” Hấn khách khí xoay người hành lễ.

“Huy nhi, người gọi ta một tiếng mẫu hậu, vậy phải nghe ta nói một câu, không cần quá nghiêm khắc, hãy để mọi chuyện theo tự nhiên, có lẽ đây là một cơ hội, Kim Minh đau khổ mười mấy năm qua, nên kết thúc rồi! Người đưa họ về, nơi này nhiều tai mắt, có lẽ mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp. Ngoài cung, là trời đất của bọn họ, có lẽ không chứa những người ngoài như chúng ta, nói không chừng bọn họ có cách giải quyết tốt!”

Ánh mắt Kim Huy xẹt qua sự không đồng ý, nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của Thái hậu, hấn khẽ thở dài, rũ mắt im lặng.

Chuyện Hoàng thượng rời cung, người giặt dây là Ngọc Triệt, nàng tự do đi lại trong cung, thông minh như thế không ngờ bị Liễu Nha dùng chiêu này.

“Đáng chết!” Nàng chửi thề một cái.

“Hoàng muội, người nói gì vậy?” Tiên Vu nằm trên giường, đưa mắt nhìn nàng hỏi.

Ngọc Triệt không kiên nhẫn mím môi, không trả lời Tiên Vu, chỉ ra ngoài phòng.

Không được, nàng không thể ngồi chờ chết, nàng phải tìm cách đưa bọn họ trở về.

Bên ngoài cửa cung, nàng bị Nhung Thiên ngăn lại.

“Tránh ra!” Nàng mở miệng, hai mắt trừng lên, lộ vẻ uy nghiêm của Công chúa.

“Thật xin lỗi, Ngọc phi nương nương, quy của trăm ngàn năm qua của Kim Lang vương triều, phi tần không thể ra khỏi cung!”

“Hoàng huynh của ta bị bệnh, cần gấp thảo dược trên núi hàn, hiện tại Hoàng thượng không có trong cung, ta chỉ có thể tự mình đi hái! Người cũng biết thân phận Hoàng huynh ta, hấn là Thái tử Tiên nô, hơn nữa vết thương trên người hấn, chắc hấn Nhung tướng quân rõ hơn bất cứ người nào, nếu có chuyện gì, người chịu trách nhiệm nổi sao?” Ngọc Triệt cau mày, lời nói cố tình gây sự.

“Công chúa bớt giận, Huyền Tiên thảo, Vương gia đã phân phó phái thị vệ trong cung đi tìm, nếu thuận lợi, chỉ cần hai ngày là có tin tức, dù ngài là Công chúa cao quý nhưng cũng phi tử của Kim Lang chúng ta, phải tuân thủ phép tắc của Kim Lang vương triều!” Nhung Thiên bộ dạng phục tùng, lời nói cung kính.

“Ý của người là không để cho ta ra cung?” Ngọc Triệt lạnh lùng mở miệng, ánh mắt sắc bén.

“Vâng, xin Ngọc Phi nương nương hồi cung!” Nhung Thiên cúi người làm tư thế mời.

Ngọc Triệt hừ lạnh một tiếng quay trở lại.

Cho đến bây giờ nàng luôn cho rằng người học võ là người ngu xuẩn, người làm nên việc lớn phải có năng lực nắm cả thiên hạ, hơn nữa có một cao thủ như Tiên Vu ở bên cạnh, mọi việc nàng làm luôn thuận lợi, hôm nay Tiên Vu bị thương nặng nằm trên giường, nàng thậm chí không ra khỏi cung được!

Bên ngoài cửa cung, Kim Huy từ trong góc khuất đi ra, đôi mắt ngăm đen lạnh lùng nhìn bóng lưng tức giận của Ngọc Triệt, như có điều suy nghĩ.

Có lẽ hấn nên chú ý nữ nhân này.

Một lúc sau, Kim Minh mới lưu luyến buông Liễu Nha ra, chống lại hai tròng mắt của nàng, hấn nở nụ cười dịu dàng, trầm tĩnh, thoải mái.

“Người cười cái gì?” Liễu Nha trừng mắt nhìn hấn, hấn ôm nàng làm nàng không thể thở nổi, hiện tại hấn còn có thể cười được.

“Thanh Thanh, Kim Minh là Kim Minh, Kim Nhật là Kim Nhật, hai người này khác nhau, nàng hiểu không?” Hấn mở miệng, vươn tay nắm lấy vai nàng, sau đó cuốn cuốn mấy lọn tóc trên vai nàng, “Ta hy vọng người nguyên vẹn, không muốn chia sẻ người với người khác, ta nghĩ đến chuyện hấn ôm người cả đoạn đường, sau đó còn định dùng chung một phòng lòng của ta liền...” Hấn cau mày không nói hết câu.

“Lòng của người như thế nào?” Liễu Nha không chịu buông tha, ngón tay chỉ chỉ trái tim hấn.

“Thanh Thanh, nàng hiểu ta muốn nói gì mà!” Hấn quán bách nhú mày, đưa mắt nhìn Liễu Nha đang trêu chọc mình.

“Lòng nam nhân như mò kim đáy bể, ta không phải là người, trong thân thể của người có Kim Nhật, có Kim Lang vương, rất phức tạp, ai biết lúc nào là người!” Liễu Nha nheo mắt lại, như cũ không chịu buông tha.

Là ai hôm qua ôm Ngọc Triệt chàng chàng thiếp thiếp, nàng cũng chỉ cùng Kim Nhật bay một vòng mà thôi, nói là hấn cũng không sai. Hừ, điển hình quan phủ phóng lửa, không cho dân chúng đốt đèn.

Ánh mắt Kim Minh tối lại, âm thầm quyết định, cánh tay đang ôm lấy nàng buông lỏng ra.

Hắn xoay người, im lặng không nói gì.

“Này này này, ta chỉ mới nói như vậy, ngươi...!” Liễu Nha ngẩn ra, thấy đáng về cô đơn của hắn, chạy đến xoay người hắn lại, hắn lạnh lùng bước ra ngoài.

“Này, ngươi muốn đi đâu?” Liễu Nha hết sức khẩn trương, không phải hắn muốn hỏi cung đấy chứ.

Nam tử dừng bước, trả lời: “Ta đi thuê một gian phòng nữa!” Hắn nói xong liền xoay người đi, như sợ Liễu Nha bị Kim Nhật chiếm tiện nghi.

Liễu Nha ngẩn ra, cười hả hê, xem ra trong lòng hắn không phải là không có nòng, nhất định có chuyện gì đó xảy ra mà nàng không biết thôi.

“Kim Minh!” Nàng cau mày, giọng nói mềm mại, mập mờ.

“Chuyện gì?” Kim Minh cố gắng áp chế xúc động xoay người lại.

“Ta đói bụng, bay qua bay lại một đêm mệt quá, không bằng chúng ra đi ăn thịt dê đi!” Nàng giảo hoạt nháy nháy mắt, nắm lấy cánh tay nam tử.

Thân thể hắn cứng đờ, bỏ qua hương thơm trên người cô gái, Kim Minh cau mày: “Ăn thịt dê?”

“Như thế nào? Ngươi không nhớ? Đúng rồi, lần trước tiểu Nhật mang ta đi ăn thịt dê, mùi vị rất ngon!” Nàng làm bộ dạng si mê, không ngừng nhớ lại.

Nam tử lạnh lùng cau mày, chột cật bước, không thèm quay đầu mà đi ra ngoài, đứng trên hành lang, đồn khí đàn điền hét to một tiếng: “Chường quý, mau đem đến một bàn thịt dê!”

Liễu Nha ngẩn ra, che miệng cười trộm, ghen đi, ghen đến nội thương luôn, nàng cũng không phải thiếu nữ thế kỉ hai mươi mốt siêu cấp xinh đẹp.

Ngồi xuống bên cạnh Kim Minh, Liễu Nha đốt lửa, vừa ăn vừa nhìn nam tử bên cạnh buồn bực.

“Ngươi không ăn sao?” Liễu Nha gấp thịt dê mời mấy lần, nam tử không vui, ngay cả từ chối cũng lười nói, chỉ nhìn đám lửa, giống như lòng hắn, càng ngày càng bốc cháy.

Không có người phối hợp, nàng ăn ít hơn hắn, rốt cuộc cơm nước no nê, nàng thả đĩa xuống, nháy nháy mắt, nhìn Kim Minh: “Ngươi ấy, thật không có chút thú vị!”

Kim Minh không nói gì, ánh mắt tối đi mấy phần.

Không sai, hắn không thú vị bằng Kim Nhật, hắn đưa mắt nhìn đáng về thất vọng của nàng, muốn nói lại thôi.

Nàng chống cằm suy nghĩ một lúc, xác nhận nhiệm vụ trước mắt, dĩ nhiên phải giúp Tiên Vu tìm Huyền Tiên thảo, nhưng trước mắt phải giải tỏa lòng hắn, nàng không muốn trên đường đi lại nhìn thấy tên nam nhân lạnh băng kia đâu.

Nàng đứng dậy, đuổi người, bắt đầu kế hoạch.

“Ngươi đi theo ta đến một nơi!” Nàng đưa mắt bảo Kim Minh.

Hắn chỉ gật đầu một cái, sắc mặt không thay đổi.

Khẽ thở dài một tiếng, nàng xoay người đi ra khỏi phòng.

Sắc trời u ám, mới vừa rồi còn có ánh mặt trời, gió thổi tạt vào người đau như bị dao cắt.

Liễu Nha kéo kéo áo choàng, đứng bên ngoài khách sạn, híp mắt nhìn Kim Minh.

“Hiện tại mang ta đến một nơi, ta muốn lấy một thứ!” Nàng giang tay, nói với hắn.

Kim Minh ngẩn ra, không hiểu nàng đang nói gì.

“Ôm ta bay, nếu không làm sao đi nhanh được!” Nàng nhăn mặt, xấu hổ cho cái tên không hiểu phong tình.

Kim Minh do dự, tiến lên, bàn tay ôm lấy cô gái.

Kim Nhật cũng ôm nàng như vậy.

Nghĩ đến đây, cả người hắn căng như dây đàn, trong lòng vừa tức vừa đau, tức giận không nói nên lời, ghen tỵ, chưa xót đến tận xương tủy, không nói được lời nào.

Liễu Nha nhìn thấy sự khác thường của hắn, nói rộng khoảng cách nhìn hắn.

Nam tử khó khăn xoay mặt, khuôn mặt vẫn như cũ lãnh khốc vô tình, ánh mắt tối lại, như ngựa không ngừng vó bay nhanh ra khỏi Vương thành.

Tựa vào đầu vai nam tử, cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của nam tử, Liễu Nha nắm chặt nắm đấm. Không phải nàng có ý kích thích hắn, nhưng thái độ của hắn, sự lạnh lùng của hắn như một thanh kiếm tổn thương lòng nàng.

Nàng không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thái độ của hắn quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nàng phải biết chân tướng, nên chỉ có thể không ngừng chọc giận hắn.

Ở giữa là một vách núi, gập ghềnh khó đi, không khí mát mẻ, trong trẻo lạnh lùng mang theo mùi vị ngọt lành, hít vào một hơi, lục phủ ngũ tạng cũng thoải mái hẳn.

Liễu Nha tham lam hít vào không khí, hai mắt nhắm lại, hai tay đặt trên vai nam tử, chọt ôm lấy cổ hắn, ngực dán vào ngực nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên gương mặt nam tử.

Nàng đúng là tự rước họa vào thân! Ý niệm này xuất hiện trong đầu Kim Minh, cảm xúc dâng lên, như xoáy nước kéo tới, cô gái mềm mại trong ngực làm cho hắn không ngừng hy vọng.

Thân thể hắn cứng ngắc như một cây gậy, bước chân lao đảo, sút chút nữa thì ngã, cho đến khi xuống đồi, dạo qua ngọn núi, gió lạnh hơn, đầu tóc bị gió thổi giống như bị mèo cào loạn. Hắn nhăn mặt dừng lại, nói rộng khoảng cách hai người: “Nhanh quá, ta không thờ được!”

Hắn chưa bào giờ biết giọng nói của mình cũng có lúc vì khản trương mà khô khốc đến trình độ này, vừa mở miệng ngay cả hắn cũng phải giật mình.

Liễu Nha nhăn mặt, “Trước kia ngươi cũng không ghét bỏ ta như vậy, hôm nay tại sao như thế?” Nàng lăm bằm bất mãn, lăm bộ như buồn ngủ, tựa vào vai hắn không chịu buông, đôi môi anh đào như cô ý nhẹ nhàng quét qua cổ nam tử.

Trong khoảng thời gian ngắn hắn vừa giận vừa sợ. Trước kia... người nàng nói là Kim Nhật sao, lúc Kim Nhật ôm nàng, cũng giống như hắn, toàn thân như bị diễm huyết? Hắn càng nghĩ trong lòng càng đau, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào một chỗ không dời, trong thân thể như có một ngọn lửa bốc lên, không cách nào ngăn cản mà càng bốc cháy.

Thanh Thanh là của hắn, hắn không muốn chia sẻ nàng với bất cứ người nào.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng đang giả vờ buồn ngủ.

Vào giờ khắc này, hắn động lòng, bất chấp tất cả muốn nàng, đem nàng khảm vào thân thể hắn, cho dù hắn có biến mất trên thế giới này, như vậy cũng... một trận gió lạnh thổi tới, nam tử yên lặng đưa mắt nhìn cô gái trong ngực mình, cười một tiếng, cười đến tan nát cõi lòng.

Nếu như hắn biến mất, nàng phải làm sao? Mục đích của hắn không phải là để nàng thích Kim Nhật hay sao? Có lẽ sẽ đau khổ một chút, trong lòng hắn, thân thể hắn, ngọn lửa thiêu đốt nhanh chóng dập tắt, hắn tiếp tục chạy đi, lòng không còn kích động, chỉ lạnh băng.

(edit mà sôi cả ruột với Kim Minh, cứ nghĩ như vậy thì đến khi nào cách mạng mới thành công đây?)

Vào cửa thành, đã là buổi trưa, người đông dần, hắn không thể ôm nàng đành thả nàng xuống đi bộ.

Kéo cánh tay hắn, cảm nhận được sự lạnh lùng của hắn, nàng thất bại thở dài một cái.

Lòng của hắn, ngoan tuyệt đến thế sao? Hắn không giống như cũ ôm chặt lấy nàng, cầu xin nàng không cần rời đi sao?

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, kéo hắn tới quầy bán túi tiền, đại thẩm lập tức giới thiệu: “Ai nha cô nương, ngươi thích gì, để cho công tử mua giúp ngài!”

Liễu Nha đảo mắt, tùy tiện chọn một cái, nắm chặt trong tay chờ đại thẩm tiếp lời.

“Vị công tử này, muội muội của ngài thích như vậy, ngài mua cho nàng đi, không đắt, chỉ hai đồng tiền!” Vị đại thẩm ân cần kéo tay áp Kim Minh.

“Muội... muội muội?” Liễu Nha ngẩn ra, không phải lần trước gọi là nương tử sao, lần này sao lại là muội muội?

Kim Minh lạnh lùng nhìn, vị đại thẩm vội vàng buông tay.

“Này đại thẩm, làm sao ngươi nhìn chúng ta là huynh muội, đáng vẻ chúng ta giống nhau sao?” Liễu Nha không khách khí kéo đầu Kim Minh lại gần, hai cái đầu gần nhau, một lạnh băng, một giận dữ, vẻ mặt có chút giống.

“Không phải là huynh muội?” Đại thẩm ngẩn ra, không biết nói gì.

“Không cần nữa!” Nàng ném trả túi tiền, đi thẳng về phía trước, Kim Minh không nói gì, chỉ im lặng đi phía sau.

“Không phải là huynh muội chẳng nhẽ là yêu nhau, không phải lần trước tiểu thư mang tương công tới, đáng đáp thật đẹp, ta vẫn còn nhớ mà!” Vị đại thẩm bất mãn nói thầm, tức giận cất chiếc túi.

Liễu Nha ngẩn ra, tức giận kéo Kim Minh lại trước gian hàng, lớn tiếng nói: “Ngươi nói không sai, là yêu nhau, từ đầu đến cuối ta chỉ yêu một người,

người đó không phải!” Nàng nói xong, nhìn Kim Minh, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh không một tia dao động.

Liễu Nha tức giận đi về phía trước, hoàn toàn không để ý tới Kim Minh đang gọi nàng, đến cuối cùng lại chạy như bay.

Nàng cảm thấy thật mất thể diện, trên đường nàng như một con nghé nhỏ, diễn trò cười, mà người xem không thèm liếc mắt một cái.

Cảm giác thất bại làm cho nàng nản chí, nàng chạy nhanh vào khách sạn, bởi vì lúc trước để đồ ở đây, tiểu nhị nhớ ra liền mang nàng lên lầu. Ngồi cô đơn trong phòng, lấy hết mọi thứ để ra giường, rốt cuộc cũng tìm được túi tiền hình hai con heo nhỏ, nàng thở dài một hơi nắm chặt trong tay.

Đứng trước cửa, lạnh lùng nhìn về mặt cô đơn của nàng, Kim Minh đau đớn nhắm mắt lại. Nếu nàng nhớ Kim Nhật thì tốt, có lẽ nàng sẽ sớm quên hắn.

Hắn lạnh lùng mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Hôm nay Trầm chỉ cùng ngươi đi tới đây, ngươi muốn cùng Kim Nhật cao chạy xa bay, Trầm không ngăn cản, nhưng Trầm không thể đi cùng, trong triều còn có nhiều chuyện cần xử lý, Trầm phải về cung!” Hắn xoay người, giống như muốn ra ngoài, cô gái buồn bã ngồi trên giường cũng không can ngăn lại.

Hắn dừng lại, trong lòng không buông được. Hắn xoay người nhìn nàng một cái.

“Kim Minh...” Rốt cuộc nàng cũng mở miệng.

“Có thể cho ta một lý do sao? Ta biết như vậy là ngu xuẩn, nhưng ít nhất ngươi cũng nên cho ta một lý do chứ!” Nàng xiết chặt túi tiền trong tay.

Kim Minh hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Lý do rất đơn giản, ta không muốn biến mất, không muốn chết!”

Liễu Nha ngẩn ra, như rơi vào địa ngục.

Thì ra là vậy, hắn lạnh lùng với nàng, bởi vì nàng là ngôi sao Mặc tộc, nàng sẽ làm cho hắn biến mất mất vĩnh viễn khỏi thế giới này. So với tính mạng của mình, một nữ nhân cũng không đáng gì.

“Nhưng mà...” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, nếu không cùng nàng, Kim Lang vẫn cắn nuốt hắn như cũ.

Nhất định Kim Minh sẽ biến mất thế giới này.

“Không có nhưng mà, Kim Lang ở trên người ta mười mấy năm, không thể cắn trả ta, tin rằng sau này vẫn thế. Nhưng ngươi không giống như vậy, ngươi là ngôi sao Mặc tộc, mặc dù không tin ngươi có năng lực lớn như vậy nhưng mà ta không thể mạo hiểm. Mặc Thanh Thanh, ngươi đi đi, ta không giết ngươi xem như đã cố gắng hết sức!” Từng câu từng chữ phun ra, hắn đau lòng nhắm mắt, cố gắng kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chỉ vì tranh thủ tình cảm

Ta không giết ngươi, xem như đã hết lòng với ngươi rồi! Những lời này như sét đánh vào trái tim Liễu Nha, trước mắt nàng là một mảnh đen tối, nàng kiên cường mở to mắt, ổn định thân thể đang lao đảo của mình.

Nàng nhìn chăm chăm vào ánh mắt nam tử, trong đó nàng nhìn thấy sự đau khổ giãy giụa của hắn.

Có lẽ, sự tồn tại của nàng là sự đau khổ của hắn. Nếu nàng không xuất hiện, trong lòng hắn vẫn còn hận thù, là Kim Lang vương không ai bằng, mà hôm nay... Thời khắc Thượng Quan Vân Nghê chết đã làm hắn đau khổ, khi hắn nghe thấy mọi người gọi hắn là yêu nghiệt... Trong lòng nàng thoải mái hơn nhiều.

Nếu gặp nhau là đau khổ, không bằng tách ra thôi.

Liễu Nha khẽ mỉm cười, nụ cười xinh đẹp như lần đầu tiên gặp hắn. Chẳng qua nụ cười đó rơi vào mắt nam nhân cũng làm cho hắn tan nát cõi lòng.

“Ngươi còn có thể nói ra những lời này!” Nàng mở miệng nhưng làm cho người ta hết sức lo lắng.

Sự bình tĩnh của nàng đâm sâu vào mắt Kim Minh, sự kiên trì trong lòng hắn sụp đổ, sự nguy trang trước mắt cô gái như lớp da từ từ bóc ra.

Khóe môi co quắp như muốn nói nhưng không biết nói gì. Chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng.

“Hiện tại ngươi định để mặc ta ở đây sao?” Liễu Nha nhìn khách sạn, bình tĩnh nhìn hắn.

Kim Minh ngược mắt nhìn, vẫn như cũ trầm mặc.

“Ta không thích nhìn người đi, nếu thật sự tách ra, hãy để ta đi trước!” Ánh mắt nàng bình tĩnh, nàng lấy hết đồ đạc trên giường cẩn thận để trong bọc quần áo, thắt lại hình nơ bướm, sau đó đeo lên vai.

Nàng bình tĩnh ra khỏi khách sạn, vừa qua cửa không nhìn được mà quay lại nhìn.

Trên hành lang, nam tử mặc áo màu trắng, con ngươi sâu thẳm, bình tĩnh như mặt hồ, như ánh trăng ban đêm, trong trẻo, lạnh lùng vô tận, thần sắc phức tạp. Gió lạnh thổi qua, thổi tung tà áo của hắn, lộ ra sự buồn bã đau đớn trên khuôn mặt tuyệt thế, câu hồn đoạt phách đó.

Liễu Nha nhắc nhở chính mình phải kiên cường, nhưng vẫn không nhìn được mà khóc.

Nước mắt nàng trong suốt, càng hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Hai chân hắn di động, hắn muốn khống chế chính mình, muốn nó dừng lại nhưng không thể. Mười mấy bậc thang ngăn ngại đối với hắn lại đi lâu như ngàn năm, rốt cuộc đứng trước mặt cô gái, bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt nàng, đầu ngón tay chạm vào nước mắt trong suốt, tim hắn như được lấp đầy.

“Thanh Thanh...” Hắn gọi tên nàng, thật nhẹ.

Hắn cúi mặt, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

Nụ hôn này bao hàm quá nhiều thứ, hắn muốn ôm nàng, nụ hôn làm cho hắn nhìn thấy được lòng mình, làm cho hắn có dũng khí đối mặt với thực tế.

Nếu như hắn có thể yêu nàng, thật tốt biết bao. Mọi đau khổ hắn đều có thể gánh hết.

Liễu Nha mê mang nhìn hắn, ánh mắt của hắn làm cho nàng bị hút vào, nàng bị hắn kéo vào thế giới hoa mỹ, khi nụ hôn của nam tử hôn lên trán nàng, lòng nàng như được hòa tan.

Kim Minh, rốt cuộc người muốn thế nào, lúc trước người lạnh lùng với ta, giờ lại quyến luyến như vậy, đến tận cùng đâu mới là người.

Bàn tay nàng nắm lấy cánh tay nam tử, nắm thật chặt, quyến luyến.

Một giây kế tiếp, nam tử ôm lấy nàng, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chạy lên lầu, nụ hôn nam tử rơi xuống mũi, bên tai, nhẹ nhàng, dịu dàng hết đổi.

“Kim Minh!” Liễu Nha gọi tên hắn, tức giận vì sự thay đổi thất thường của hắn.

Cái miệng nhỏ ngọt ngào bị chặn lại, hắn không muốn, không muốn nghe lời tuyệt tình nào từ miệng nàng, con người luôn là động vật kỳ lạ, muốn buông tha nhưng không được, muốn yêu lại không thể.

Đôi môi mang theo sự yêu thương, từ từ di chuyển đến môi nàng, hắn muốn điên nhưng không thể điên, ông trời ơi, hắn còn bao nhiêu thời gian có thể ở bên cạnh nàng, thời gian càng ngày càng ngắn, sẽ làm cho nàng thương tâm, tuyệt vọng hay là hạnh phúc?

Lòng nam nhân đau đến cực hạn, mâu thuẫn cực hạn, tại sao lại như vậy, tại sao?

Hắn nhớ nàng, cứ như vậy mà sợ mình chết đi!

Nếu trước khi chết có thể để lại cho nàng một đứa bé... Lửa giận trong lòng hắn bốc lên, đốt cháy lý trí của hắn, dũng khí của hắn, cô gái trong ngực như hoa bách hợp, mang theo sự hấp dẫn trí mạng.

Hắn khổ sở, đè nén, khổ não, nếu có thể phóng túng một lần... Hô hấp của hắn càng ngày càng nặng, ánh mắt xanh đen biến thành màu đen dày đặc, nụ hôn ngày càng sâu, ngày càng triền miên.

Có lẽ lúc đầu muốn cự tuyệt, nhưng khi bàn tay hắn ở trên thân thể nàng như đốt lửa, giống như chỉ có ôm lấy hắn, để cho hắn vuốt ve, hưởng thụ nụ hôn của hắn, yêu hắn, cuộc đời nàng mới không thiếu sót.

“Minh!” Nàng nắm bắt tên hắn, như xác nhận hắn, ngón tay nhỏ nhấn khảm vào mái tóc hắn, mềm mại như vậy, nàng ngừng hết mọi suy nghĩ, chỉ một cảm nhận sự nhiệt tình, tình yêu của nam tử.

Tay hắn làm loạn bên hông nàng, ngón tay xuôi theo người như muốn cả đời hoàn thành động tác này. Cánh tay chạm tới chạm lui mới chạm đến đai lưng của nàng, sau đó trở tay cầm thật chặt. Đai lưng trong tay hắn, hắn lại hôn, trái tim đập loạn, cả người không thể khống chế mà run rẩy.

Liễu Nha thở ra một hơi, nơi thắt lưng truyền đến hơi nóng làm cho nàng cảm giác như đốt thành tro.

Lòng cũng bùng cháy cuồng nhiệt, cùng nam tử trầm luân, thống khổ và vui vẻ cùng một chỗ, nàng không thể nào suy nghĩ, thậm chí không thể nào hô hấp, chỉ có thể ôm lấy eo nam nhân, cứ gọi tên hắn như vậy.

“Minh, Minh, Minh!” tiếng kêu như xuyên qua mấy thế kỉ, làm cho người ta không nhận được mà lệ nóng quanh tròn.

Cầm y màu vàng rơi xuống, nàng mở mắt ra nhìn nam tử, trong lòng không muốn cự tuyệt, bàn tay nắm lấy cánh tay nam tử kéo lại phía mình.

“Thịch thịch thịch...!” Cửa phòng đột nhiên bị gõ, nam tử đang kích tình đột nhiên tức giận cau mày, không thèm để ý tiếp tục công việc của mình.

“Thịch thịch thịch...!” Tiếng đập cửa vang lên dồn dập, giống như không có người mở cửa sẽ còn gõ tiếp.

Lý trí của Liễu Nha rốt cuộc cũng bị tiếng đập cửa kêu tỉnh, nàng đẩy nam tử ra, kéo áo ngủ bằng gấm che kín thân thể.

Không, nàng không thể làm vậy, trước khi chưa thể tìm ra cách để hấn tồn tại... Nàng buồn bã nhìn Kim Minh, tiếng gõ cửa đột nhiên ngừng lại.

Phanh một tiếng, cửa sổ bị gió thổi mở ra, màn che bị thổi bay lên. Nam tử nhìn nàng một cái, tiến lên ôm nàng vào ngực.

“Thật xin lỗi, xin lỗi...!” Hấn mở miệng, hối hận vì hành vi của mình.

Môi bị ngón tay cô gái che lại, “Không cần nói xin lỗi, là ta tự nguyện, Kim Minh, xin đừng dao động, ta đã nói, có khó khăn thì cùng nhau giải quyết, cùng nhau vượt qua, tình yêu cũng cần dũng khí!”

Đôi mắt nàng hiện lên sự kiên quyết, không cho phép phản kháng làm cho lòng hấn trở nên ảm áp.

Hấn nắm tay nàng, cứ như vậy không nói gì.

Ngọc Triệt bị Kim Huy lạnh lùng lời khỏi khách sạn.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Kim Huy không kiên nhẫn nhìn Ngọc Triệt.

“Muốn làm gì? Mọi chuyện ta làm không phải là những thứ ngươi muốn sao? Chẳng qua ngươi không dám làm, ta chỉ là giúp ngươi làm mà thôi!” Cô gái lạnh lùng cười, nhìn về mặt thống khổ của nam nhân.

“Ngươi sai rồi, ta chưa từng nghĩ như vậy!” Kim Huy ngẩn ra, lạnh lùng quay mặt đi.

“Thật sao? Nếu không phải ngươi muốn để ta ra ngoài, lúc rời khỏi Hoàng cung, ngươi đã phát hiện ra tung tích của ta, nhưng không bắt ta trở về, ngươi giải thích thế nào?”

Sự tức giận xẹt qua trông mắt nam tử, hấn xoay người trở về.

“Không lẽ ngươi không hiểu kỳ bọn họ đang làm gì sao? Ngươi hẳn tâm nhìn nữ nhân ngươi yêu ở cùng nam nhân khác sao? Nói không chừng hiện tại ngươi đi vào vẫn còn gần cận kịp thời đấy Kim Huy!” Ngọc Triệt đuổi theo sau, lớn tiếng gọi hấn: “Ngươi là tên hèn nhát, hèn nhát, ngươi không dám tại sao không để ta làm?”

Nam nhân đột nhiên ngừng bước, xoay người nắm lấy vai cô gái: “Không nên ép ta, ta cho ngươi biết, tốt nhất là không nên ép ta!”

Hấn mở miệng, đè nén giọng nói, vẻ mặt hết sức đau khổ.

“Không ai ép ngươi, là ngươi ép buộc chính mình mà thôi, ngươi cũng họ Kim, cũng là con cháu Kim Lang vương triều, tại sao vương vị không thể là của ngươi? Chẳng lẽ ngươi không hy vọng Mặc Thanh Thanh là của ngươi? Chẳng lẽ ngươi hy vọng Kim Minh ngồi lên chỗ đó? Hiện tại đi vào gần cận bọn họ, chỉ cần Kim Lang ăn mòn Kim Minh, cả triều đình trên dưới đều xem hấn là quái vật, ngươi có thể thuận tiện nắm lấy vương vị, Mặc Thanh Thanh sẽ là của ngươi!” Ngọc Triệt không tránh đi, tiến lên nắm lấy vai nam tử, mở miệng, giọng nói hấp dẫn, như độc được mận dả la.

Trông mắt nam tử nhấc lên ngọn sóng, ánh mắt phức tạp nhìn Ngọc Triệt một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngọc Triệt, không cần đánh giá cao chính mình, không phải ai cũng bị đầu độc bởi lời nói của ngươi, bị ngươi lợi dụng. Ngươi sợ Kim Minh cùng Mặc Thanh Thanh làm chuyện đó, không lẽ vì tranh thủ tình cảm sao?”

Ngọc Triệt ngẩn ra, nhìn hàn khí của nam tử bắn ra, âm thầm hít một hơi lạnh.

Quả thật nàng coi thường Kim Huy, hai trông mắt cơ trí, thâm trầm, đó mới là người nguy hiểm nhất trong Hoàng cung này.

Nàng dời mắt, miễn cưỡng cười một tiếng: “Trừ nguyên nhân này, còn có nguyên nhân khác sao?”

“Có nguyên nhân khác hay không trong lòng ngươi rõ nhất, ta chỉ nhắc nhở ngươi một câu, ta dễ dàng tha thứ cho ngươi đến đây là chấm dứt, ngươi mau cùng ta hồi cung!” Hấn lạnh lùng cười một tiếng, sai bước đi về phía trước.

Ngọc Triệt lưu luyến nhìn khách sạn, hơi do dự một chút liền đuổi theo phía sau.

Nàng không cam lòng, không cam lòng, thật vất vả mới có thể thoát ra khỏi Hoàng cung, tại sao phải trở về như vậy. Nhưng mà Kim Huy, nàng cần môi, ánh mắt khát máu.

Nàng sẽ tìm cơ hội khác.

Kim Huy, người cứ chờ coi.

Sau giờ ngo, nắng gắt ẩn trong mây mù, gió lạnh đã ngừng thổi. Liễu Nha kéo bàn tay Kim Minh rời khỏi khách sạn.

“Hiện tại chúng ta đi đâu?” Kim Minh cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt hết sức dịu dàng.

“Trước tiên đi tìm Huyền Tiên thảo, chữa khỏi bệnh cho Tiên Vu, đưa Ngọc Triệt và Tiên Vu về nước!” Nàng kiên định mở miệng. Ngọc Triệt tâm cơ khác sâu, để nàng ở lại Hoàng cung, là một mầm tai họa.

“Nàng không thể đợi mà trừ khử tình địch của mình sớm như vậy?” Kim Minh mỉm môi cười cười, ánh mắt mập mờ.

“Chàng nói gì vậy, ta chỉ hy vọng trừ khử hết mọi hậu hoạn bên người, toàn lực đối phó với Kim Lang mà thôi!” Liễu Nha không để ý tới hắn, nắm chặt bàn tay của hắn, sau đó đưa lên lắc lắc, “Từ giờ khắc này, ta sẽ nắm chàng thật chặt, chàng ấy, đừng mơ tưởng bỏ lại ta một mình, dù có chuyện gì chàng nữa cùng phải cùng nhau đối mặt!”

Ánh mặt trời rớt cuộc cũng lộ ra, chiếu trên khuôn mặt đang tươi cười của cô gái, Kim Minh kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng trở nên âm áp.

“Nàng không sợ sao? Hôm nay...!” Hắn im lặng, khổ sở cúi đầu: “Hôm nay đã là mười bốn, ngày mai là ngày ta biến thân, Thanh Thanh, nàng phải đối mặt thời điểm đó, nàng không sợ sao?”

“Sợ? Tất nhiên là sợ nhưng mà đau lòng nhiều hơn!” Nàng cười cười, bàn tay nhỏ phủ lên mái tóc vàng của hắn: “Đau lòng vì chàng phải chịu mọi đau khổ, ta thật hy vọng có thể cùng chàng gánh vác. Kim Minh, không được rời khỏi ta, chàng đã nói Kim Minh là Kim Minh, Kim Nhật là Kim Nhật, ta đã sớm hiểu ý của chàng, cho dù Kim Nhật tốt hơn nữa, cũng không thể thay thế được vị trí của chàng ở trong lòng ta. Nếu như...!” Nàng cắn môi, “Nếu chàng thật sự biến mất, Minh, ta sẽ hận chàng, vĩnh viễn hận chàng, hận chàng bỏ ta lại một mình, cho dù phải đến chân trời góc bể ta cũng phải tìm chàng cho bằng được!”

Nam tử xúc động ôm chặt lấy cô gái, mở miệng: “Sẽ không, sẽ không như vậy, nếu mười mấy năm qua ta có thể tồn tại, nếu từ khi biết nàng ta cũng có thể tồn tại, Thanh Thanh, nàng yên tâm, ta sẽ kiên cường, bởi vì trên thế giới này còn có nàng cần ta, coi như cả thế giới mắng ta yêu nghiệt, chỉ cần nàng còn cần ta là được!”

Liễu Nha nhếch môi cười vui vẻ.

Cái tên gốc này, rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi sao?

Liễu Nha thuê một chiếc xe ngựa, không đành lòng để hắn bỏ ba vát vã. Dựa vào ngực nam tử, nhẹ nhàng kéo màn cửa, ngăn cản gió lạnh và những ôn ào bên ngoài, chỉ ở trong không gian xe ngựa, hai người bọn họ người nhìn ta ta nhìn người, ngọt ngào đến nỗi chảy ra hũ mật.

Xe ngựa đi một ngày đường, lúc hoàng hôn, rốt cuộc cũng đến biên giới Đại Hách. Ở trong xe ngựa, Kim Minh mệt mỏi, ý thức dần hỗn loạn, nhưng hắn cưỡng bách chính mình phải mở mắt, không được phép ngủ.

“Không bằng chúng ta tìm khách sạn nghỉ ngơi một chút!” Liễu Nha thấy hắn cố gắng chịu đựng đành đề nghị.

Hắn phát tay một cái, miễn cưỡng cười một tiếng, “Không cần, cứ đi là được rồi, ta sợ...!” Hắn dời mắt, nhìn ánh trăng bên ngoài, đáy lòng dâng lên sự sợ hãi.

Hắn sợ một khi ngủ đi, liền vĩnh viễn không thể tỉnh dậy.

Mỗi khi nhìn thấy trăng tròn, trong lòng hắn luôn bất an, gần đây sự bất an càng dâng lên mãnh liệt. Hắn dễ dàng mệt mỏi, mỗi khi nhắm mắt sẽ nhìn thấy ảo giác, bóng dáng kia luôn cười với hắn, cười hết sức kinh khủng.

“Chàng sợ cái gì?” Liễu Nha nhìn hắn khó hiểu, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt tan rã, cảm giác bức bách.

“Không có gì!” Hắn lắc đầu một cái, nắm chặt bàn tay cô gái, cố gắng lấy lại tinh thần.

Đột nhiên, hắn nghe thấy âm thanh kỳ lạ, thì thào, hắn đưa mắt nhìn về phía nàng, khuôn mặt nàng đỏ bừng.

“Thật là đói, sáng sớm mới chỉ ăn một chút thịt dê!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn hắn xin lỗi, vẻ quần bách đó thật đáng yêu.

Theo lời đề nghị của phu xe, Liễu Nha và Kim Minh đi đến quán rượu bên hồ ở bên cạnh, nghe nói món ăn nơi đây thiên hạ khó tìm.

Hoàng hôn, mặt trời như máu, nhuộm hết cả mặt hồ. Người chèo thuyền khua mái chèo, nhắc lên một chút gợn sóng, mặt nước rung ddoonh, khuấy lên mặt hồ.

Bụng đói kêu lên, Liễu Nha cùng với Kim Minh ngồi ở đình nằm giữa hồ, đôi mắt mong ngóng thức ăn ngon chỗ chương quỹ - canh tam thúy, tôm tiên bà, nem tôm chân giò, canh nam sao, mấy món ăn ngon.

Bốn phía đình có màn che gió rét, đèn lồng đỏ treo cao, ánh mặt hồ dao động.

Món ăn đã được mang lên, Liễu Nha không khách khí nếm thử trước một miếng, lòng mày nướng lên, khen không dứt miệng.

Sắc mặt Kim Minh có chút mệt mỏi, nhưng không muốn làm mất hứng thú của nàng, cũng cầm đũa thưởng thức món ăn, mùi vị không sai.

Bờ sông truyền đến tiếng ca múa, trên đài cao có mấy bóng hình xinh đẹp, thướt tha, làm cho người ta phải đưa mắt nhìn. Lão bản quả nhiên biết làm ăn, mùa đông khắc nghiệt, vũ cơ ca múa, chiếc khăn các nàng nắm trong tay, xinh đẹp mê người, từ từ đi đến bờ sông, một ca nương khảy đàn tỳ bà, tiếng hát du dương cất lên.

“Cát sinh mộng sở, liêm mạn vũ dã. Dư mỹ vong thử, thủy dữ độc sử?” giọng hát khàn khàn đè nén sự u sầu làm cho Liễu Nha bị mê hoặc.

“Cát sinh mộng sở, liêm mạn vũ dã. Dư mỹ vong thử, thủy dữ độc sử”

Ca nương thở dài, mồ hôi run rẩy, như vừa khóc vừa bất đắc dĩ. Vũ cơ ở ngoài cửa lác lác eo, vẻ mặt buồn bã như cảm nhận được sự bi thương của ca nương.

Liễu Nha bị tiếng hát mê hoặc, bài hát hay như thế này, ai có thể sáng tác hay được như vậy? Lời ca vang lên phối hợp với khung cảnh, hết sức thích hợp.

“Kim Minh...” Nàng mở miệng, đưa mắt nhìn Kim Minh, đột nhiên ngẩn ngơ.

Bạch y nam tử nằm sấp trên bàn đá, thống khổ nhú nhú mày.

“Chàng làm sao vậy?” Liễu Nha đến gần đỡ hân.

Kim Minh lắc đầu một cái, sắc mặt xanh mét dọa người, nắm chặt cánh tay Liễu Nha, mở miệng: “Chúng ta đi thôi, ta cảm thấy không thoải mái!” Hân nói xong, lao đảo đứng lên, ánh mắt xẹt qua sự sợ hãi.

Liễu Nha ngẩn ra, gạt đầu một cái, thân thể nhỏ bé vịn chặt hân, trả tiền, đi dọc lên bờ.

Vũ cơ và ca nương đứng hết bên bờ sông, chung quanh người vây đông đúc, lúc hai người đến gần bờ sông, đột nhiên truyền đến tiếng cái gì rơi xuống, ca nương và vũ cơ ồn ào, rối loạn.

Gió thổi đèn bay phát phới, đột nhiên có người kêu: “Không xong rồi, có người rơi xuống nước!”

Đột nhiên thân thể Kim Minh cứng đờ hân ôm chặt Liễu Nha, ánh mắt tuyệt vọng.

Chưong quỹ kêu người đến cứu, trong khoảng thời gian ngắn có mấy người nhảy vào hồ lạnh băng, có người chạy đi tìm mấy bộ quần áo.

Liễu Nha cảm thấy sự khác thường của Kim Minh, dừng bước, nhìn thần sắc tuyệt vọng của hân.

“Minh, chàng làm sao vậy?” Nàng lắc lắc thân thể hân, cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô gái trong nước, thật lâu vẫn chưa lấy lại sự bình tĩnh.

Cô gái vùng vẫy trong mặt hồ lạnh băng, chiếc khăn quấn đầu lúc ẩn lúc hiện. Người cứu là những ngư dân, bọn họ hiểu nhất là đặc tính của nước, ba chân bốn cẳng chạy đến, rất nhanh đã cứu được người.

Mọi người vây quanh cô gái, quơ tay múa chân, mắt thấy bụng cô gái phình lên, không biết phải xử lý như thế nào.

Liễu Nha không để ý tới Kim Minh, đỡ hân đi đến bờ, lại chạy đến chỗ đông người, đẩy đám người ra đến cạnh cô gái.

Cô gái là một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, thẳng bé nằm bên cạnh gọi mẹ kêu đến xé họng.

Liễu Nha đưa tay dò xét hô hấp, có hơi thở, còn có thể cứu, nàng cúi người xuống, che lên đôi môi lạnh băng của cô gái, thổi hơi một cái, hít vào thở ra, hô hấp nhân tạo.

Ngực cô gái rút cuộc cũng có động tĩnh, nàng nghẹo đầu, nhổ hết nước ra, từ từ khôi phục ý thức.

“Sống rồi, mau nhìn xem!” Mọi người không ngừng phát ra tiếng kinh ngạc, nhìn cô gái ngồi dậy ôm chầm đứa bé vào ngực, Liễu Nha thở phào nhẹ nhõm.

Nàng xoay người lại tìm Kim Minh, nhưng không thấy hân đâu.

Từ hôm nay mình bắt đầu post cho đến hết, mong mn ủng hộ nhá, có gì góp ý cứ nói, mình chú ý và sửa nhá! Tks mn!!!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Cung điện dưới lòng đất của Kim Lang

Ban đêm, trăng tròn như cái khay, chiếu một chút ánh sáng xuống mặt hồ. Đám đông từ từ tản đi, ca múa ngừng lại.

Liễu Nha đi dọc bờ hồ, lớn tiếng gọi Kim Minh. Bên bờ hồ là rừng cây, những nhánh cây khô héo đung đưa, phát ra những âm thanh xào xạc.

Chợt có tiếng thở dài vang lên trong đêm yên tĩnh làm cho Liễu Nha dừng bước.

Nàng xoay người, nhìn về phía khu rừng đen kịt, lại đưa mắt nhìn về phía bờ hồ, nàng cắn răng, bước chân qua đám cỏ đã khô héo liền nhìn thấy tiếng bọt nước vang lên.

Liễu Nha cả kinh, nhanh chóng nhìn lại, vừa nhìn liền kinh ngạc đến ngừng thở.

Hồ nước lạnh buốt, một bóng trắng đi tới đi lui dưới đó, một lúc sau lộ ra cái đầu, rồi đến quần áo, một khắc sau mới lộ hết thân mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng tròn, vẻ mặt đầy bi thương. Ánh trăng màu bạc chiếu xuống khuôn mặt hắn, làm cho người khác nhìn thấy càng thêm đau lòng.

“Kim Minh, chàng ở đây làm gì, mau lên đây đi!” Liễu Nha lớn tiếng kêu hắn, nhưng lời vừa nói ra lập tức cảm thấy hối hận.

Đó không phải là Kim Minh, là Kim Nhật, mái tóc màu tím bởi vì ở trong nước mà có màu hơi tối, đôi mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào nàng, tràn ngập u ám.

Hắn từ từ đi lại lại trong hồ, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ quanh hắn, vẻ mặt hắn âm trầm, mờ mịt không rõ, rốt cuộc hắn cũng đến bên bờ, quần áo ngấm nước dán chặt vào người hắn.

Liễu kêu một tiếng Kim Nhật, choàng áo khoác lên người hắn.

“Tiểu Nhật, ngươi làm sao vậy? Như thế nào rồi?” Nàng vội vàng gọi tên hắn, nắm chặt bàn tay lạnh băng, xoa xoa nắn nắn.

Nàng vội đến phát khóc.

Chuyện quý dị như vậy làm cho nàng sợ hãi.

Con người từ từ chuyển động, rốt cuộc cũng nháy nháy một cái, Kim Nhật khóc lên, tựa cằm vào vai Liễu Nha, khóc ô ô như một đứa trẻ, thân thể không biết vì lạnh hay sợ hãi mà run kịch liệt.

“Tiểu Nhật nhi, tiểu Nhật nhi!” Liễu Nha không biết nói gì để an ủi, chỉ biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, nàng vội vàng kéo hắn lên bờ, đưa mắt nhìn quanh muốn tìm một chỗ để nghỉ, cách đó không xa có một tòa nhà, không nói hai lời nàng cắn răng cố gắng kéo hắn, chạy đến tòa nhà đó.

Màu đồng khác nghiệt, trên người hắn mặc quần áo ướt đầm, nàng phải nhanh chóng tìm một chỗ để sưởi ấm.

Đến gần mới phát hiện đó là một tòa nhà bỏ hoang, đồ nát thê thảm, nhìn qua giống như lâu rồi không có ai ở.

Nàng không để ý gì nhiều, nắm chặt tay Kim Nhật, giơ chân đá một cái, cánh cửa rơi xuống, làm bay lên một trận bụi mù.

“Khụ khụ...!” Liễu Nha ho khan mấy tiếng, đỡ hắn ngồi xuống, thuận tiện tìm một chút củi đốt, lấy hộp quẹt ra.

Khi ánh sáng màu hồng chiếu rọi khắp ngôi miếu, rốt cuộc Liễu Nha cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi Kim Nhật đã lấy lại bình tĩnh, nhưng ánh lửa vừa đốt lên, đột nhiên hắn trốn sau lưng nàng, nắm chặt đầu vai nàng, thân thể run lên.

Liễu Nha ngăn ra, kiên trì kéo hắn lại gần đồng lửa, nhưng hắn lại liều mạng né tránh, thậm chí muốn bỏ chạy khỏi ngôi miếu.

Y phục của hắn vẫn còn ngấm nước, Liễu Nha cắn răng nắm lấy vạt áo của hắn không buông, bên ngoài trời đông giá rét, hắn cứ như vậy chạy ra ngoài nhất định sẽ bị đông lạnh, nàng phải nghĩ biện pháp làm khô y phục của hắn.

Trải qua mấy lần lôi kéo, rốt cuộc Liễu Nha cũng dụ dỗ được Kim Nhật, lúc này hắn đang ngồi cách xa đồng lửa một thước, cởi áo bên ngoài ra, nàng phủ thêm cho hắn một chiếc áo choàng, hắn sợ lạnh kéo kéo áo, ánh lửa hồng chiếu xuống khuôn mặt tuấn tú, xinh đẹp, giọt nước như thủy châu dính trên hàng mi, hắn nháy mắt, như một đứa trẻ bất lực không làm được gì.

“Mẫu hậu...!” Hắn nhỏ giọng kêu lên, dựa đầu vào bả vai Liễu Nha.

Trong lòng Liễu Nha ngẩn ra, bị tiếng gọi của hắn làm cho sợ hết hồn, đưa mắt nhìn hắn, chỉ thấy trên khuôn mặt tái nhợt có chút hồng lên.

“Mẫu hậu, tiểu Nhật nhĩ sẽ làm một đứa trẻ ngoan, không giành đồ với ca ca, không giành!” Hắn lẩm bẩm mở miệng, tròng mắt đầy mệt mỏi.

Liễu Nha cau mày, ngi ngò, đột nhiên hắn lạnh lùng mở miệng: “Tại sao không thể tranh đoạt, tại sao ta lại không thể xuất hiện vào ban ngày, ta mới là chúa tể của Kim Lang vương triều!”

Giọng nói như những khối băng trong suốt va chạm vào nhau, mang theo hơi thở lạnh lùng, sợ hãi kinh người.

Sự nghi ngờ trong lòng càng sâu, nhìn đi nhìn lại chỉ thấy hắn vẫn nhắm mắt lăm nhăm mấy từ ngữ: “Mẫu hậu, thật xin lỗi, con không phải cố ý hù dọa Văn Lệ, là nàng phát hiện bí mật của con, con... Mẫu hậu, người không được chết, không được...!” Hắn nắm chặt váy nàng, thiếu chút nữa đã kéo nàng ngã xuống đất.

Sắc mặt hắn xanh mét, một lúc sau lại đỏ lên, vẻ mặt mơ hồ, hoảng sợ.

Trong lòng nàng lộp bộp, giống như hiểu được thứ gì, đưa bàn tay nhỏ bé chạm vào trán hắn, mở miệng: “Tiểu Nhật nhĩ, ngươi mau tỉnh, tỉnh dậy đi, mọi chuyện đã qua, đã qua rồi!”

Chợt Kim Nhật mở mắt, khoe môi lạnh lùng nhếch lên, cười quỷ dị kinh người.

Bóng lưng to lớn của hắn chặn hết ánh lửa, ánh trắng trong trẻo lạnh lùng chiếu xuống khuôn mặt hắn, tọa thành bóng ma không đồng nhất, làm cho hắn nhìn qua càng thêm đáng sợ.

Hắn ngồi trước mặt nàng, bàn tay xoa xoa khuôn mặt nàng, bàn tay lạnh như băng như xuyên qua sống lưng nàng, chạy đến tứ chi.

Đôi mắt sâu thẳm mơ hồ, tà mị mà thâm trầm, tiêu cự từ từ ngưng tụ, rốt cuộc nhìn rõ được khuôn mặt cô gái, hắn chợt cười khẽ, bàn tay theo khuôn mặt đi xuống, đầu tiên là chiếc cổ mảnh khảnh, xương quai xanh mê người, sau đó chính là...

Liễu Nha hít vào một hơi lạnh, không dám tin vào khuôn mặt bây giờ của hắn, muốn ngã về sau lại được hắn ôm chặt vào trong ngực.

“Tiểu Nhật nhĩ, ngươi...!” Liễu Nha lớn tiếng gọi tên hắn, nhưng hắn chỉ cười một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Ngươi thật ấm áp!”

Hắn nắm bàn tay cô gái đặt ở khoe môi hồng diễm, chỉ một nụ cười cũng đủ cho các cô gái khắp thế gian này trở nên mê muội.

Liễu Nha sợ hãi mở to mắt, nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của tiểu Nhật, hắn tà mị, quỷ quyết, hắn thần bí mà câu hồn người.

Đào lý xuất thâm tình, hoa diễm kinh thương xuân... rốt cuộc nàng cũng hiểu được ý tứ của lời này, người nam nhân trước mặt này mái tóc tím như tơ lụa, tròng mắt đen như ngọc, nụ cười sáng lạn như hoa nở cuối xuân, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất như ngọc, hắn đẹp, quyến rũ đến tận xương tủy mà cũng mất mẽ rạng rỡ, như một bông hoa xinh đẹp giữa một rừng hoa thơm cỏ lạ.

Hắn cười cười, chiếc lưỡi linh hoạt liếm liếm ngón tay cô gái, giọng nói trầm thấp vang lên trong không khí: “Tiểu Mỹ nhân, đợi thêm hai ngày nữa, hai ngày sau, ta biến thành hình người, đến lúc đó mới hưởng thụ ngươi thật tốt!”

Hắn đưa miệng liếm bàn tay Liễu Nha, Liễu Nha cả kinh kêu lên một tiếng, toàn thân dựng tóc gáy.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?” Thanh âm run rẩy, nàng không hiểu được biến cố ngày hôm nay.

“Là ai? Lâu như vậy ngươi vẫn không biết thân phận của ta sao? Như vậy cũng tốt, ta phát hiện ta không có nhiều thời gian dây dưa với ngươi, chờ qua đêm mai, trên thế giới này chỉ tồn tại một mình ta, đến lúc đó ngươi muốn thế nào đều được hết!” Hắn mở miệng, chợt vung tay điểm huyệt đạo trên người nàng. Liễu Nha cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh, cánh tay buông xuống, nhẵn phượng cũng theo đó rơi xuống.

Nam tử cười lạnh, ôm ngang cô gái, nhìn sắc trời không còn sớm, hai nhân nhún một cái, thân thể bay nhanh trong gió.

Bên bờ hồ, đám người còn chưa tản đi, Kim Huy lạnh lùng nhìn Kim Minh nhảy vào trong nước, ánh mắt hắn nặng nề.

“Quả nhiên!” Hắn mở miệng, sắc mặt nặng nề.

“Vương gia, ý của ngài là...” Nhưng Thiên không hiểu, nhìn cô gái vô tội bị mang đi, cũng không hiểu ý của Vương gia.

“Hắn sẽ lộ nguyên hình, Kim Lang, dù ngươi là Kim Minh hay Kim Nhật, nhất định ta sẽ bắt được cái đuôi của ngươi!” Hắn lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lộ vẻ chắc chắn.

Lúc bọn họ trốn trong rừng cây, hắn đã thấy Kim Nhật ngã ở trong ngực Liễu Nha, đột nhiên Nhưng Thiên hiểu rõ dụng ý của Kim Huy.

Vương gia đi trước một bước, cho cho Hoàng thượng tái diễn cảnh đêm hôm đó, để cho Kim Lang hiện thân, nhưng mà... “Vương gia, nếu làm vậy có tổn thương đến Thanh phi nương nương hay không?”

Kim Huy lạnh nhạt cười một tiếng: “Sẽ không, nếu như Kim Lang có sức mạnh giết chết Mặc Thanh Thanh, cũng sẽ không chờ đến hôm nay. Lúc hắn

bám vào thân thể Hoàng huynh, bị trói buộc bởi thân thể này, chỉ có Kim Lang biến hình hắn mới có thể buông thả chính mình, đáng tiếng Mặc Thanh Thanh là truyền nhân của Săn Lang tộc, là khắc tinh của hắn, hắn không có sức mạnh tổn thương nàng, nhưng mà...” Hắn rừ mắt, nếu như hắn muốn cắn nuốt Kim Minh, như vậy tối mai là cơ hội tốt nhất, hắn tuyệt đối không thể lưu lại bên người.

“Bắt quá cái gì?” Nhung Thiên hỏi nhỏ, Kim Huy đưa tay lên ý bảo hắn không cần hỏi, một bóng dáng màu trắng bay ra khỏi miếu hoang, như một đoàn gió, lúc ẩn lúc hiện.

“Là hắn, hắn bắt đầu hành động!” Kim Huy cười lạnh một tiếng, nhìn bóng trắng càng ngày càng xa.

“Vương gia, người trên vai hắn có phải là Thanh phi nương nương không, chúng ta...” Nhung Thiên không nhịn được cuống quýt hỏi.

“Đuổi theo nhưng phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được để cho hắn phát hiện!” Kim Huy chưa dứt lời đột nhiên nhìn thấy bóng đen bay ra từ ngôi miếu, thân thể nhanh như chớp, đuổi theo Kim Lang. Kim Huy ngăn ra, ánh mắt lộ vẻ sắc bén.

“Đừng là bộ ngựa bắt ve, Hoàng tước ở phía sau, xem ra trên thế giới này không phải chỉ có hai chúng ta quan tâm đến Hoàng thượng!” Kim Huy lạnh lùng mở miệng, khóe môi nhếch lên mang theo chút đùa cợt.

“Chúng ta không cần đuổi theo, ở trong Hoàng cung đợi Hoàng thượng trở lại là được, về phần Mặc Thanh Thanh, đã có người của Săn Lang tộc bảo vệ!” Kim Huy mở miệng, dù lời nói nhẹ nhàng nhưng vẫn không yên lòng nhìn về phía Kim Lang biến mất.

Cung điện dưới lòng đất của Kim Lang, đây là một thế giới mới, mặc dù ở dưới đất nhưng viên dạ minh châu lớn chiếu sáng cả toàn cung điện sáng như ban ngày, cột đá điêu khắc lớn như cột trụ trời, chống đỡ cả tòa địa cung, như đá màu trắng dưới đất càng thêm chói mắt....

Nam tử bước vào địa cung, đã có Hồng y thị nữ đứng chờ, hắn giao cô gái trong tay cho nàng, phân phó một câu, thừa dịp trời chưa sáng hắn phải rời đi.

Địa cung là một cốc nằm giữa Kim Lang vương triều và Đại Hách, ngọn núi trùng trùng, cao vút, chọc thẳng lên trời, cây xanh khắp núi, còn có con suối từ trên núi chảy xuống.

Lúc này không có trăng, chỉ có nam tử lão đảo bước qua khe núi bị tuyết bao phủ xung quanh. Bên tai truyền đến tiếng nước đập vào núi, làm cho hắn dừng lại, thân thể giãy giụa.

Ánh mắt tà mị, hắn nhìn cái bóng in dưới mặt đất cười lạnh, “Ngươi muốn trở lại sao? Không thể nào, Kim Nhật, hiện tại nàng đã biết ngươi mới là Kim Lang vương, hiện tại hình tượng của ngươi trong cảm nhận của nàng không bao giờ.... Là tiểu Nhật đáng yêu đơn thuần nữa, ban ngày những gì nàng nói với Kim Minh ngươi đều nghe thấy, nàng yêu Kim Minh, không phải là ngươi, ngươi suy nghĩ một chút, nếu nàng cùng Kim Minh kết hợp mà không phải là ngươi, ngươi cho rằng... Ha ha!” Nam tử cười lớn, nhưng mà tiếng cười kèm thêm sự đau khổ.

Một lúc sau tiếng cười ngừng lại, sự dịu dàng bất lực, hắn như một đứa trẻ vô lực quỳ trong đồng tuyết, rừ đầu xuống: “Tại sao, tại sao ngươi lại nói cho nàng, ta sao không đợi ta ra ngoài? Ngươi là tên lừa gạt, tên lừa gạt, ngươi nói sẽ giúp ta, tại sao lại lừa ta!”

“Kim Nhật, ta không lừa ngươi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, nữ nhân kia chết làm cho ngươi mềm lòng, ngăn cản ta, ta chỉ còn cách tìm cơ hội ảnh hưởng tới Kim Minh để cho mọi người nghĩ rằng hắn là Kim Lang vương, ha ha, hiện tại ta đã thành công, mọi người đều hy vọng ngươi sống sót, mà hy vọng Kim Minh biến mất, ta chỉ là giúp ngươi trừ khử hắn, ngươi hẳn nhìn thêm một chút nữa, qua tối mai, Mặc Thanh Thanh sẽ là của ngươi, ngươi có thể quang minh chính đại xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời!”

Nam tử ngửa mặt lên trời, mái tóc màu tím tung bay, khí thế muôn phần.

Sau một khắc, hai tay trên không trung của nam tử buông xuống, cặp mắt sáng ngời: “Ta sẽ không để ngươi được như ý muốn, sẽ không!” hắn lão đảo quay trở lại, tiến vào địa cung, thị nữ thấy hắn đi rồi nhưng còn quay lại, muốn đến chào hỏi nhưng lại bị đẩy ra.

“Mang ta đi... Mang ta đi tới gian phòng của nàng!” Hắn nhỏ giọng, bàn tay ôm chặt lồng ngực đau đớn.

Thị nữ vội vàng nhận lệnh dẫn hắn đến phòng của Liễu Nha.

Đó là một gian phòng khách, địa cung có rất ít khách đến, phòng khách tương đối đơn sơ.

Liễu Nha nằm ngửa trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt.

Phát tay một cái cho thị nữ ra ngoài, Kim Nhật khó khăn leo lên giường cô gái, cùng nàng nằm chung một chỗ, khi tay hắn nắm lấy bàn tay cô gái đặt lên tim là lúc hai tròng mắt của hắn giãn ra, đau lòng.

“Cảm ơn nàng Nha Nha!” Hắn thở phào một hơi, mở miệng, ngồi dậy nhìn nàng.

Hắn đưa tay chạm lên gò má tái nhợt mà ấm áp của nàng, đầu ngón tay lạnh băng từ từ di chuyển, cô gái cảm nhận được hơi lạnh từ ngón tay truyền đến mặt nên thân thể hơi co lại.

Hắn nháy mắt, hai tròng mắt ngăm đen nhìn nàng, kéo áo ngủ bằng gấm màu đỏ của nàng lại, đầu ngón tay lưu luyến không rời. Ngọn nến trong đêm tối mập mờ, hắn không hề dục vọng trong người mình, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

“Nha Nha, nàng phải tha thứ cho ta, ta không muốn như vậy, không muốn! Ta không muốn làm Kim Lang vương, không muốn giết Vân phi, cũng không hại chết Mẫu hậu, nhưng mà trong thân thể của ta luôn sai khiến ta làm hết mọi chuyện!” Hấn lẩm bẩm mở miệng, con mắt nóng lên.

“àng biết không? Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng, thích nụ cười của nàng, thích dáng vẻ lúc nào cũng tràn trề sức sống, thích nhìn nàng như vậy... Nhưng mà ta không biết, đây đều là cái bẫy của hấn, hấn muốn ta yêu nàng, lại muốn Kim Minh hành hạ nàng, để cho ta sinh lòng đổ kỵ, muốn lợi dụng nhược điểm của chúng ta, từng chút từng chút ăn mòn ta!”

“Có lẽ lúc đầu sự xuất hiện của nàng là một loại hy vọng, nhưng luôn bị hấn nắm trong lòng bàn tay, sự tồn tại của nàng là sự uy hiếp của ta, nhưng mà Nha Nha, ta yêu nàng, thích nàng, chẳng sợ tan xương nát thịt, biến mất khỏi thế giới này, ta cũng muốn ở cùng với nàng. Cùng nàng hạnh phúc, hạnh phúc từng phút từng giây như vậy.”

“Nhất quý phục tiện, quan thiên khởi do thân, hiện tại ngươi đã hiểu ý tứ câu hát này chưa? Kim Minh sinh ra đã là một đế vương, mà ta sinh ra là một con rối không thể nhìn thấy ánh mặt trời! Nhưng vì Kim Lang vương triều, vì Mẫu hậu, ta cam nguyện sống cuộc sống trong bóng tối, mà sự tồn tại của nàng làm cho ta càng thêm hy vọng, hy vọng những thứ không thuộc về ta!”

“Nha Nha, ta biết nàng có thể nghe thấy, chỉ là không thể nói chuyện mà thôi... Ta chỉ mong nàng tha thứ, lừa gạt nàng lâu như vậy... Nhưng mà ta đối với nàng là chân thành...” Hấn cúi xuống, bàn tay treu đùa mái tóc của nàng.

“Đêm trăng ngày mai, chính là ngày hấn muốn cắn nuốt Kim Minh, Nha Nha, sau khi nàng tỉnh lại, nhất định phải mang Kim Minh rời khỏi địa cung này, chỉ cần nàng ở bên cạnh hấn, hấn sẽ không dễ dàng ăn mòn Kim Minh!” Hấn dừng lại một chút, ánh mắt đột nhiên thống khổ, “Hiện tại nàng đã biết, nếu như nàng kết hợp với Kim Minh thì Kim Minh sẽ không biến mất cho nên Nha Nha, nếu nàng yêu Kim Minh, vậy hãy yêu đi, ta...!” Hấn đau đớn nhắm mắt lại, quay mặt đi, khóe môi run run.

“Nếu như ta biến mất, nàng có còn nhớ ta không?” Hấn lẩm bẩm mở miệng, nước mắt từ từ rơi xuống.

Hấn nâng cánh tay cô gái, mở ra năm ngón tay, giống như Kim Minh những ngón tay nắm chặt gia nhau. Đầu ngón tay lạnh băng nắm chặt ngón tay cô gái, quyền luyện, không muốn xa rời.

“Nha Nha ta hy vọng nàng có thể tỉnh lại, giống như lúc nàng ủng hộ Kim Minh, nói cho ta biết, nàng sẽ cùng ta đối mặt tất cả... Nhưng mà ta không dám, ta không dám cời huyết đạo của nàng, ta thà nhìn nàng như vậy... Ta sợ phải đối mặt với ánh mắt đầy thất vọng của nàng!”

Hấn nằm xuống bên người cô gái, từ từ nhắm mắt lại, hai bàn tay đặt trước ngực.

“Ta thà để như vậy rồi nói với nàng, nàng có thể nghe được, không cần làm gì khác, ta sẽ cố gắng tưởng tượng đến hình ảnh nàng tha thứ cho ta, tưởng tượng nàng nói với ta, có khó khăn gì, chúng ta cùng nhau đối mặt, tưởng tượng bộ dáng nàng thẹn thùng nói với ta nàng sinh cho ta một đứa bé... Mặc dù đây vĩnh viễn đều là mộng, như ta vẫn mong muốn!”

“Nha Nha, không cần khổ sở vì ta, lúc Mẫu hậu qua đời, ta đã biết ta là một tên yêu nghiệt, sẽ rời khỏi thế giới này, nếu Kim Minh biết được sự tồn tại của ta, nhanh chóng tìm ra phương pháp để ta rời đi, có lẽ ta sẽ không có lưu luyến gì, nhưng mà bây giờ, ta lưu luyến ngươi, thật sự lưu luyến! Có lúc ta đã nghĩ, cho dù vĩnh viễn ta không xuất hiện, vẫn như cũ sống trong người Kim Minh có lẽ sẽ tốt hơn, ta sẽ dùng tình yêu của mình đặt hết lên người Kim Minh, để cho ta vĩnh viễn tồn tại trên thế giới này! Ta biết đó là giấc mộng, nhưng mà...” Hấn ôm chặt Liễu Nha, khóc thút thít. Tiếng khóc vang lên khắp địa cung.

Kim Lang vương cũng được, Mặc tộc cũng tốt, cái gì mà vì đại nghĩa dân tộc, cái gì mà sự nghiệp ngàn năm, hấn không cần quan tâm, hấn chỉ cần Nha Nha mà thôi.

Nếu ngươi biến mất như Kim Minh, ta sẽ hận ngươi, vĩnh viễn hận ngươi, vì bỏ ta lại một mình, cho dù đến chân trời góc bể cũng phải tìm ngươi cho bằng được.

Nha Nha, ta sẽ không để cho ngươi phải mang hận cả đời.

Nha Nha nằm đó, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cơ hội

Mặc Trạc, không tiếng động nhảy xuống hòn đá bên thác nước.

Nam tử ngũ say, ngay cả ánh mắt cũng không nháy một cái, khóe môi đau đớn mỉm lại, chân mày cũng nhíu lại.

Trong nháy mắt, Mặc Trạc cảm thấy cảm kích trong lòng. Hắn biết Kim Nhật đã sớm phát hiện hắn đuổi theo, nhưng Kim Nhật vẫn không làm gì, có lẽ hắn ta tin tưởng hắn.

Lúc Mặc Trạc nghĩ vậy, tâm lạnh như băng có chút dần ra, mồ hôi rịn ra từ trên tay cầm kiếm, nam nhân gằn trong gang tấc, một kiếm có thể kết thúc sinh mạng của hắn, sau đó giết Kim Huy, Kim Lang vương không có người nối nghiệp, như vậy hắn có thể mang theo... Hắn nhìn Liễu Nha đang nằm trong ngực nam nhân, ánh mắt trở nên thâm trầm nặng nề.

Đây là một ý kiến hay, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ qua, dù hắn là Mặc Trạc hay U Dạ La, hắn đều là một nô dịch, bị đuổi giết, chưa từng làm chủ nhân một lần, hiện tại số mạng của Kim Lang vương triều và Sấn Lang tộc đang nằm trong tay hắn, hắn không cần thiết phải hy sinh Thanh Thanh.

Thanh Thanh... Hắn lẩm bẩm kêu tên cô gái, lại nhìn về phía Kim Nhật, sát khí bức người dâng lên nơi đáy mắt làm cho người ta sinh ra ảo giác. Hàn kiếm lấy ra khỏi vỏ, kiếm ở trong không khí phát ra thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

Hắn lạnh lùng đặt mũi kiếm lên cổ nam tử, ánh sáng phát ra từ kiếm làm cho hắn hơi do dự.

Khóe mắt cô gái mang theo nước mắt, trong suốt.

Tròng mắt Mặc Trạc nhìn chăm chú vào giọt nước mắt trong suốt, kí ức xa xôi hiện lên trong đầu hắn, ánh mắt, trái tim co rút đau đớn.

Trên núi Hàn sơn, trời đất băng tuyết, tuyết trắng vụn dậm, lúc Thanh Thanh mười tuổi đã được sư phụ bao bọc chặt chẽ. Khuôn mặt mập mập núp trong áo choàng màu đỏ, đôi mắt to như viên bi, hăm mộ nhìn bóng đen trên mặt tuyết.

“Hay quá, hay quá!” Nàng vui vẻ vỗ tay, khí lạnh toát ra khắp khuôn mặt, đỉnh mũi, hơi nước dày đặc, da thịt mềm mại như ánh đào.

Mặc Trạc dừng kiếm, lưu loát cho kiếm vào vỏ, không kiên nhẫn nhìn con khi nhỏ: “Thanh Thanh, mau trở về, nếu lát nữa sư phụ không nhìn thấy lại trách ta!”

“Ta biết, nhưng mà...” Nàng tiến lên, đưa bàn tay nhỏ bé ra, không ngừng hà hơi, lấy vật trong bọc giấy ra đưa cho hắn.

“Đây là cái gì?” Nam hài không vui nhường mảy. Ở trước mặt nàng, hắn luôn dùng thân phận đại sư huynh dạy dỗ nàng.

“Là khoai lang, bọn ta vừa mới lên ra ngoài đào khoai, nướng chín rồi, mùi thật thơm, ta không ăn mà mang về cho ca ca!” Nàng nghehnhật, run rẩy đưa hai tay lên cao.

Ánh mắt nam hài trở nên thâm trầm, hắn bị cha mẹ đưa lên hàn sơn, sư phụ lại đối xử nghiêm khắc, trái tim hắn giống như hàn sơn, vừa lạnh vừa cứng, nhưng mà trong gió rét, hơi nóng từ khoai lang nướng lại dễ dàng sưởi ấm trái tim hắn.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác nhỏ bé, nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt nàng ẩm ướt, nụ cười ngây thơ mê hoặc lòng người, trái tim hắn không thể không chệch mà đến gần nàng. Nàng tiến lên nhét củ khoai vào trong tay hắn, sau đó chà xát bàn tay nhỏ bé, cười ngây ngô với hắn.

Một khắc kia, trong lòng hắn đã ghi tạc nụ cười đó của nàng, vĩnh viễn.

Tình yêu của hắn tăng lên theo thời gian, khi hắn biết sự tồn tại của nàng là phải gả cho Kim Lang Vương, sinh cho hắn một đứa bé, trái tim hắn như hồng mắt.

Trời cao luôn tàn nhẫn như vậy, nhất định phải đẩy cô gái hắn yêu vào hố lửa.

Hàng lông mi dài run rẩy, hai trong mắt khẽ run đã bán đứng tình cảm của hắn, hắn kinh ngạc nhìn cô gái đang nằm trong ngực nam tử, không biết khi kiếm này đâm xuống, đối với nàng mà nói là một sự giải thoát hay là sự thống khổ mãi mãi.

Hắn cứ để mặc cho tâm tình của mình như vậy sao?

Mũi kiếm bắt đầu run rẩy.

“Một kiếm này, ngươi đâm không được!” Sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng thở dài, Mặc Trạc xoay người lại, nhìn thấy môi đôi mắt u ám.

Hắn đứng trên thạch bích cách đó không xa, ánh mắt hết sức bình tĩnh.

“Không phải ngươi đã hỏi cung hay sao?” Hắn nhỏ giọng, ánh mắt hiện lên sự không dám tin.

“Như vậy mới có thể lừa được ngươi!” Kim Huy nhàn nhạt nhếch môi, lạnh lùng cười một tiếng.

“Lừa? Nhưng mà chậm rồi, hiện tại Hoàng huynh của ngươi đang ở trên tay ta, chỉ cần tay cầm kiếm của ta run lên, một kiếm này...” “Ngươi sẽ không làm vậy!” Kim Huy nhàn nhạt cắt lời hắn, giọng nói đầy chắc chắn.

Mặc Trạc xoay người lại, nhìn nam tử đang cười bí hiểm, ánh mắt trở nên yên tĩnh.

Không khí xung quanh trong nháy mắt ngưng đọng, ngay cả gió cũng không có động tĩnh, trong thời gian ngắn lại giống như dài cả thế kỷ, hai nam tử

giăng co, ánh mắt kịch liệt mâu thuẫn.

“Mặc Trạc, nếu ngươi động thủ, lúc này ngươi đã đâm xuống, mà không do dự lâu như vậy!” Kim Huy cười nhạt.

“Quả thật ngươi là một kẻ thù đáng sợ!” Mặc Trạc mở miệng, từ từ thu hồi kiếm.

Hắn ta nói đúng, hắn vẫn chưa có dũng khí đâm một kiếm này, bởi vì Thanh Thanh... Hắn cúi người xuống, lẳng lặng nhìn cô gái, bàn tay lạnh băng từ từ chạm vào khuôn mặt cô gái.

Xuân có muôn hoa thu có trăng, hạ có gió mát đông có tuyết, mọi thứ đều trở nên xinh đẹp vì nó xuất hiện đúng lúc, hợp mùa, được đúng người thưởng thức. Tình cảm đã từng có, có thể nhớ lại, nhưng không thể chấp hết cả đời, người mình yêu là để bảo vệ, không thể cướp đoạt.

Mặc Trạc nắm chặt tay cô gái, ánh mắt yên tĩnh.

Hiện tại hắn thả tin tưởng cô gái trước mặt mình không phải là Thanh Thanh.

Hắn xoay người tra kiếm vào vỏ.

“Hiện tại việc quan trọng nhất là đưa họ ra khỏi đây, dưới này ngay cả ban ngày cũng không có ánh sáng, Kim Minh không thể nào tỉnh lại!” Kim Huy mở miệng, thở ra một hơi.

Mặc Trạc gật đầu, nhưng thủ vệ địa cung sâu nghiêm, một mình hắn không dễ dàng, nếu có thể đưa nam tử ra ngoài... Ánh mắt có chút khó xử, xem ra chỉ có thể liều mạng một phen.

“Trước tiên giải huyết đạo trên người Thanh Thanh đã!” Mặc Trạc mở miệng, xoay người ra ngoài, trong nháy mắt vang lên tiếng kiếm va chạm nhau.

Kim Huy gật đầu, lật tay điểm nhẹ trên ngực cô gái. Liễu Nha rên rỉ một tiếng, từ từ mở mắt, nhưng mọi giác quan đều hoạt động, lúc tiểu Nhật ôm nàng khóc thút thít, nước mắt lạnh băng rơi trên mặt nàng, nàng hiểu được, tiểu Nhật đã không còn là một đứa bé, dù hắn thích lấy tính cách một đứa bé trước mặt nàng, lấy lòng nàng, lệ thuộc vào nàng, nhưng đằng sau nụ cười không buồn không lo như một vết thương là cho lòng hắn mệt mỏi.

Nàng đem tình yêu dành cho Kim Minh, nhưng lại bỏ quên tiểu Nhật luôn lệ thuộc vào nàng, mọi chuyện phát sinh giữa nàng và Kim Minh, có lẽ Kim Nhật biết được, hắn yêu một cách lặng lẽ, thống khổ, thậm chí yêu mà không biết trước tương lai.

Nàng có thói quen hắn luôn như một đứa trẻ không muốn xa nàng, lại không thấy được ánh mắt chân thành của hắn, nàng có thói quen nghe hắn gọi nàng là Nha Nha nhưng không biết bên trong xưng hô thân mật đó bao hàm bao nhiêu tình yêu của hắn. Nàng luôn cho rằng hắn không hiểu chuyện nhưng không biết hắn cũng vĩ đại như vậy!

Nàng ôm chặt nam tử trong ngực, ngón tay chạm vào khuôn mặt hắn, mái tóc màu tím rơi trên áo nàng, có một loại xinh đẹp chết người.

“Đi nhanh thôi, nơi này không an toàn!” Kim Huy mở miệng, tiến lên công Kim Nhật. Liễu Nha ngăn ra, muốn đưa tay đoạt lại, nhưng chống lại hai tròng mắt nam tử, thân thể nàng cứng lại, hai cánh tay bất động giữa không trung, đột nhiên cảm thấy trống không.

“Tiểu Nhật!” Nàng gọi một tiếng, kéo áo choàng chạy theo.

Một tay Kim Huy nâng thân thể nàng, một tay quơ kiếm, đại sảnh địa cung, cao thủ bao vây chẳng chịt, thị vệ bên ngoài còn nhiều hơn.

Trong đám người Liễu Nha phát hiện ra Mặc Tang.

Trường kiếm trong tay hắn vung lên.

Hắn nhìn Kim Nhật nằm trên vai Kim Huy, ánh mắt run lên, mấy cao thủ bên cạnh Mặc Trạc không biết phải làm sao.

“Cẩn thận, đừng để chủ thượng bị thương!” Mặc Tang phân phó.

“Mặc Tang tránh ra!” Kim Huy lạnh lùng ra lệnh, lấy sự uy nghiêm của Vương gia ra lệnh.

Mặc Tang lạnh lùng cười, sắc mặt không có gì thay đổi.

Liễu Nha do dự, tiến lên nói: “Mặc Tang, ta biết trong lòng ngươi hận ta, Mặc Thương chết bởi vì ta, nhưng ngươi hãy tin ta, chúng ta làm hết mọi việc đều vì Kim Minh, vì Kim Lang vương triều, ta...!” Liễu Nha không biết phải giải thích như thế nào.

“Nuông nung!” Hắn đứng trước mặt nàng, cúi đầu mở miệng: “Nuông nung, ngài hiểu nhầm, ta đã sớm không hận ngài, lúc ngài khóc ngã bên cạnh ca ca, trong lòng ta không có bất kỳ hận ý nào nữa! Các ngươi... Đi thôi!” Hắn hạ quyết tâm, lạnh lùng mở đường.

Bên kia, các cao thủ cũng lui về phía sau tạo thành một đường đi.

“Cảm ơn ngươi, Mặc Tang!” Liễu Nha vui vẻ mở miệng, ý bảo Kim Huy nhanh chóng ra ngoài.

Nhìn bốn người từ từ biến mất, có người nghi ngờ lên tiếng: “Mặc Đường chủ, nếu bọn họ gây bất lợi cho chủ thượng!”

“Sẽ không đâu, yên tâm đi!” Mặc Tang cố gắng trấn an đám cao thủ, vẫy tay rồi đi ra ngoài.

Hắn nhớ lại lời Kim Minh từng nói: Ngươi và Mặc Thương đều giống nhau, đều là huynh đệ tốt của Trầm.

Chủ thượng ngài yên tâm, từ giờ trở đi Mặc Tang sẽ là Mặc Thương!

Bên ngoài địa cung, ba người nhìn chân trời phía xa, trời sắp sáng, mặt trời dần xuất hiện.

Liễu Nha tiến lên nhìn tiểu Nhật đang hôn mê nằm trên người Kim Huy, bàn tay nhỏ xoa xoa đầu hắn: “Tiểu Nhật nhi, ngươi tỉnh, tỉnh nhanh, ngươi nói cho ta, đây không phải là sự thật, ngươi sẽ không thật sự biến mất, ngươi không phải là Kim Lang vương, không phải!”

Mái tóc tím của nam tử theo gió xõa xuống hai vai, hắn nhíu mày, trốn tránh sự chất vấn của Liễu Nha.

“Thanh Thanh, ngươi bình tĩnh một chút, dù ai là Kim Lang vương, chỉ cần ngươi...!” Kim Huy khó khăn dừng lại, “Qua ngày hôm nay, người sót lại chính là chúa tể của Kim Lang vương triều!”

“Không, không cần, ta muốn bọn hắn cùng tồn tại, Kim Minh hay Kim Nhật, ai cũng không được thiếu!” Tiếng khóc của nàng vang vọng khắp khe núi, Kim Huy đau đớn xoa mặt, lắc đầu, “Mặc Thanh Thanh, đây là số mệnh ngươi hiểu không? Sự tồn tại của ngươi chính là sự tồn tại của bọn họ!”

Liễu Nha nín khóc, là số mệnh sao? Không lẽ nàng xuyên đến đây cũng là số mệnh, làm cho nàng thêm đau khổ? Không, nàng không tin, nhất định sẽ có biện pháp!

“Tùy vào duyên phận, Thanh Thanh, hà tất gì ngươi phải chấp nhất như vậy?” Âm thanh vang vọng khắp núi cao, ba người kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy một cao tăng, nắm phật châu, đọc phật chú.

Kim Huy ngẩn ra, ý thức được võ công của nam tử này không tầm thường, nếu không với thánh giác của hắn thì nam tử kia đứng ở trên núi lâu như vậy mà hắn cũng không phát hiện được.

Sau đó hắn càng ngạc nhiên hơn, tăng nhân này thế mà lại biết Mặc Thanh Thanh.

Mặc Trạc đứng bên cạnh đột nhiên quỳ xuống đất, cúi đầu gọi một tiếng sư phụ.

Kim Huy đột nhiên cảnh giác hơn, hàn kiếm đề trước ngực, nếu Mặc Trạc lại muốn giết người, lần này có tăng nhân kia giúp đỡ, chỉ sợ Kim Lang vương triều này sẽ biến mất.

Lúc này mặt trời đã dần lên cao, chiếu xuống đỉnh núi nơi tăng nhân đang đứng, hắn cười hiền lành, nhưng Kim Huy vẫn cảnh giác không thôi.

“Thanh Thanh, còn không mau bái kiến sư phụ!” Lúc này, lời nói của Mặc Trạc khiến cho hắn kinh ngạc vô cùng. Mặc Trạc kéo nhẹ áo nhắc nhở Liễu Nha.

Liễu Nha ngẩn ra, nhìn cao nhân kì lạ trên đỉnh núi, từ từ lắc đầu.

Trong lòng nàng chỉ có Kim Minh và Kim Nhật, cái gì mà sư phụ với cao nhân, đều quảng hết một bên.

Nàng hít hít mũi, không thèm nhìn tăng nhân đang làm ra vẻ huyền bí, cúi đầu nói với Kim Huy, “Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?”

Kim Huy vừa muốn đáp lại, trước mặt nhoáng lên một cái, tăng nhân từ trên núi nhảy xuống, như con chim ung giương cánh, vội vàng bắt lấy Liễu Nha.

“Cẩn thận!” Kim Huy ngẩn ra, không ngờ tăng nhân kia sẽ công kích, vừa muốn xuất kiếm ngăn trở lại bị một cỗ kinh lực đẩy trở lại.

Tay áo thật dài của tăng nhân quấn lấy Liễu Nha, âm thanh vang vọng khắp khe núi: “Yêu nghiệt từ đâu tới, dám giả mạo đồ nhi của ta!”

Không có Liễu Nha đỡ, Kim Nhật ngã trên mặt đất.

Liễu Nha ngẩn ra, bức mình đứng trước mặt tăng nhân, nhưng tay áo quấn chặt cơ thể làm cho nàng không thể động.

“Sư phụ, người nghe con giải thích!” Mặc Trạc đang quỳ trên mặt đất vội vàng tiến lên.

“Giải thích? Không lẽ ngươi biết điều gì?” Tăng nhân lạnh lùng hỏi Mặc Trạc.

Mặc Trạc gật đầu thật mạnh, sắc mặt có chút khó xử: “Lúc trước Thanh Thanh gặp chuyện kinh sợ, có một số chuyện nàng không nhớ rõ, sư phụ...!”

“Không nhớ rõ? Mặc Trạc, Thanh Thanh là một tay ta nuôi lớn, không lẽ nàng không thể nhớ rõ ai sao? Nữ tử trước mặt rõ ràng không phải là Thanh Thanh!” Tăng nhân cúi đầu mở miệng, tay áo vung mạnh, bắt lấy Liễu Nha đến trước mặt mình, bàn tay đặt lên trán nàng.

Sau đó hắn ngưng thần.

Kim Huy muốn tiến lên ngăn cản nhưng bị Mặc Trạc ngăn lại: “Yên tâm đi, sư phụ sẽ không tổn thương nàng!”

Liễu Nha tức giận nhìn tăng nhân, một lúc sau tăng nhân mới thả tay xuống.

“Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt, mọi chuyện trên thế gian đều có nguyên nhân kết quả, thí chủ, tự giải quyết cho tốt đi!” Hấn rút mạnh cánh tay, cúi đầu nói một câu phật hiệu, sau đó đặt bao quần áo trên tay nàng, “Đây là huyền tiên thảo ngươi muốn, cầm đi!” Hấn xoay người, tiến lên mấy bước, lại đâm chiêu một lúc, “Người phạm trần tâm nhìn hạn chế, đừng quá si mê. Thí chủ, ngươi hiểu ý tứ đó không?”

“Bộp!” Bao quần áo trong tay Liễu Nha rơi xuống, câu này đối với nàng quen thuộc bao nhiêu, không lẽ.... Nàng muốn đuổi theo, tăng nhân thờ dài một tiếng, thân thể bay vọt ba thước, bay lên đỉnh núi.

“Nhanh trở lại thôi, trong rừng sâu núi hoang này không có vật các người cần tìm!” Bóng dáng tăng nhân từ từ biến mất.

Trong bao quần áo rơi xuống đất lộ ra một cây Huyền Tiên thảo màu trắng, chỉ thấy cây hơn mười tấc, bẹp nhưng dày, có mấy bông hoa nhỏ.

Liễu Nha cầm cây trong tay, mặt trời đã lên cao, cây nằm trong tay dưới ánh mặt trời bông hoa càng thêm sức sống, từ từ thẳng dậy.

“Sư phụ quả thật tìm được Huyền Tiên thảo!” Mặc Trạc thờ dài một tiếng.

“Sư phụ?” Trong lòng Liễu Nha hoảng hốt, giống như chấn kinh vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Tăng nhân là sư phụ của Mặc Trạc, vì sao hấn biết câu nói đó, nàng nhớ rõ lúc Văn Lệ xuất cung đã từng gặp một tăng nhân du hành, không lẽ....

“Thanh Thanh!” Bỗng dưng một đôi tay nắm lấy tay nàng, Liễu Nha hoàn hồn, chống lại là đôi tròng mắt xanh đen thần bí.

“Minh, rốt cuộc chàng cũng tỉnh!” Liễu Nha gắt gao nắm lấy vạt áo của hấn, trong lòng mắt mấp mí vô cùng, Minh đã tỉnh như vậy tiểu Nhật nhi... Nàng quay đầu tìm kiếm, rõ ràng thân thể Nhật nhi đang ở trước mặt mình, nhưng nàng vẫn có thói quen quay đầu tìm kiếm, tiểu Nhật nhi không muốn nhìn thấy nàng sao?

“Nhìn đi đâu vậy?” Kim Minh cúi đầu mở miệng, nhìn về khe núi xa xa, ánh mắt có chút bất an, nhưng lúc nhìn thấy địa cung, ánh mắt hấn trở nên u ám.

Địa cung là nơi hấn khổ sở xây nên, vì sao bọn họ lại ở chỗ này?

“Rời khỏi đây mau!” Không đợi Liễu Nha trả lời, Kim Minh đã mở miệng, sắc mặt có chút bối rối, như sợ Liễu Nha phát hiện.

“Minh!” Liễu Nha nắm hai bàn tay lạnh lẽo của hấn, từ từ lắc đầu. Có lẽ nàng nên nói hết toàn bộ mọi chuyện đã phát sinh đêm qua.

Nửa canh giờ sau, sắc trời đã sáng, bốn người lên trần tìm khách sạn, Liễu Nha cùng Kim Minh ở một phòng, nói hết toàn bộ chuyện đêm qua.

Trong quá trình kể lại, giọng nói Liễu Nha hết sức nặng nề, sắc mặt cô đơn đau lòng làm cho Kim Minh chỉ biết ôm nàng vào lòng.

“Thanh Thanh...!” Hấn gọi tên nàng, sau đó lại im lặng không nói. Mọi chuyện phát sinh đêm qua làm cho hấn thoải mái hơn, nhưng nhìn bộ dáng trầm tư của nàng làm cho hấn hoảng hốt.

Kim Nhật trong trí nhớ của hấn một chút cũng không có, hấn đã từng hận người này, nhưng hiện tại hấn nghĩ muốn cảm ơn hấn ta, cảm ơn hấn đã cho mình cơ hội để tồn tại.

“Minh, chàng với tiểu Nhật, ai ta cũng không muốn mất, cho nên chàng dẫn ta đi tìm vị hòa thượng kì quái kia đi, nhất định hấn biết điều gì đó!” Liễu Nha vội vàng mở miệng, nắm chặt vạt áo của hấn.

Kim Minh gật đầu, mở cửa phòng, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Mặc Trạc và Kim Huy lạnh lùng đứng ngoài cửa.

“Thanh Thanh, sư phụ sẽ không gặp ngươi, người đã giúp ngươi tìm Huyền Tiên thảo, ý tứ của người chẳng lẽ ngươi không hiểu rõ? Người muốn ngươi toàn tâm toàn ý xử lý cho xong chuyện này!” Hấn đâm chiêu nhìn Kim Minh, ánh mắt hết sức rung động.

Liễu Nha ngăn ra, bỗng nhiên hiểu rõ ý tứ của hấn, đúng vậy nàng không thể, không thể trở mặt nhìn Kim Nhật biến mất.

Kim Huy lạnh lùng giờ tay, hai thanh kiếm chắn ngang cửa phòng.

“Các ngươi...!” Liễu Nha nhìn bọn họ không dám tin.

“Kim Huy, Kim Nhật cũng là huynh đệ của các ngươi!” Nàng dậm chân tức giận.

Kim Huy nhìn Kim Minh một cái, cúi đầu mở miệng: “Trên thế giới này ta chỉ có duy nhất một vị Hoàng huynh!”

Kim minh rũ mắt, kéo Liễu Nha vào phòng, khép cửa phòng lại.

“Minh, không lẽ chàng không cần sự tồn tại của Kim Nhật sao?” Liễu Nha nói xong lời này liền cảm thấy hối hận.

Trên thế giới này người hận Kim Nhật nhất là Kim Minh, Kim Nhật biến mất, không phải đúng ý hấn sao?

Về mặt Kim Minh nhu hòa, hấn lúc đầu, khoe môi nhếch lên một nụ cười, nụ cười hết sức dịu dàng.

“Thanh Thanh, ta hiểu tâm tình của nàng, nhưng mà hiện tại bên ngoài có Mặc Trạc và Kim Huy canh giữ, chúng ta chỉ có thể chờ đợi!” Hấn tiến lên thì thâm bên tai nàng.

“Chàng nguyện ý giúp ta, chàng nên biết nếu không thành công, có lẽ chàng...” Liễu Nha cắn môi, nhìn hấn.

“Thanh Thanh ngốc, ta sẽ không để cho nàng phải tiếc nuối cả đời, chúng ta chỉ có thể thử, nếu đến lúc đó không kịp, ta sẽ bỏ nhào lên người nàng, nàng phải ngoan ngoãn theo ta đấy...” Kim Minh cười nhẹ.

Liễu Nha cảm kích gật đầu. Ít nhất còn có Kim Minh cho Kim Nhật một cơ hội để tồn tại.

Mặc Trạc và Kim Huy đứng bên ngoài cửa, hai người nhìn nhau, vẻ mặt thống khổ chìm ngập trên khuôn mặt của họ.

Dù sao nữ nhân bọn họ yêu, bây giờ tự tay bọn họ đưa đến trong lòng nam nhân khác.

Thật buồn cười, đáng giận, cũng thật đáng thương.

“Mặc Trạc huynh, có muốn uống cùng một chén không?” Kim Huy ngẩng đầu, thờ dài một hơi.

“Được!” Mặc Trạc nặng nề trả lời.

Hấn cần mất cảm giác, chỉ cần mất cảm giác của chính mình, hấn mới có thể khắc chế nỗi đau làm hấn không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Trăng tròn Kim Lang xuất hiện

Đứng cạnh cửa sổ, Liễu Nha hưng phấn nháy mắt mấy cái, về mặt Kim Minh lạnh nhạt, tiến lên mở cánh cửa phía sau.

Sau cửa sổ là một hồ nước lăn tăn gợn sóng, thời tiết lạnh lẽo, củ sen đã khô từ lâu, cả mặt hồ không có gì, khung cảnh hoang vu.

Đứng ở phía trước cửa sổ, Kim Minh bảo Liễu Nha nằm trên lưng hấn, hấn nhìn cái đình nhỏ đối diện hồ nước.

Liễu Nha gật đầu một cái, rón rén leo lên, siết chặt hai vai hấn, ý bảo nàng đã chuẩn bị xong. Kim Minh rừ mắt, hai chân nhún nhẹ một cái, bay lướt trên không trung, áo bào màu trắng cùng với áo choàng đỏ của Liễu Nha giống như mây bay lướt nhẹ qua mặt nước.

Tiếng gió gào thét bên tai, Liễu Nha nhìn nam tử đang công mình, trong khoảnh khắc đó, nàng chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh mình như bị lu mờ, chỉ có người đàn ông này mới mang cho nàng cảm thấy chói mắt.

Nàng ôm chặt cổ nam tử, từ từ nhắm mắt lại, mạnh mẽ ôm lấy người đàn ông này, nhưng trong lòng tràn đầy hoang mang.

Mặc kệ là Kim Minh hay là Kim Nhật, nàng đều muốn bọn họ mãi mãi tồn tại.

Trên Hàn sơn, hoàng hôn dần buông xuống, làn khói trắng nhẹ nhàng bay lên, tựa như ngôi sao ngàn dặm, đôi khi lại giống như sương mù, đôi khi lại giống như ảo ảnh tiêu điều lúc hoàng hôn nhưng lại như ảo giác bỗng dưng biến mất không thấy đâu. Những nơi đi qua chỉ còn những tàn tuyết trắng, cứ thế bay qua.

Dần dần, bằng tốc độ nhanh chóng, chỉ còn lại một chấm hồng đỏ, trên ngọn núi, rốt cuộc cũng dừng lại, tuyết trắng bị xua tan ở đằng sau, lúc này mới nhìn rõ hai người, mùa đông khắc nghiệt, tuyết trắng lạnh buốt, hai người dừng lại thở hồng hộc.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta đã tìm kiếm hơn bốn canh giờ, vẫn không thấy tăng nhân kia đâu!” Liễu Nha xoa xoa bàn tay lạnh cóng, người được ôm còn cảm thấy mệt, huống hồ là người bay. Kim Minh dựa vào đồng tuyết, nhắm mắt dưỡng thần, không nói lời nào.

“Ta đang nói chuyện với chàng đấy, có phải mệt quá hay không?” Liễu Nha khó khăn bò qua, vừa cầm hai tay hấn liền hoảng sợ.

“Kim Minh, chàng có làm sao không? Không nên làm ta sợ...” Liễu Nha lớn tiếng hỏi hấn, nam tử nhắm mắt, giống như mệt mỏi, nhưng mà nghe được tiếng nàng gọi, mi mắt hơi động, từ từ mở ra, hai tròng mắt màu xanh ôn hòa, sáng trong như hồ nước, theo nụ cười của hấn mà lóe ra.

“Ta không sao, nhưng mà nàng thật nặng, Thanh Thanh, nàng cần giảm béo đấy!” Hần thở ra một hơi, thân thể dần có khí lực.

Hần nhìn chân trời, mặt trời dần buông xuống, ánh trăng cũng dần lên từ phía sau sườn núi, trăng hôm nay thật tròn.

Đột nhiên hắn cảm thấy sợ hãi.

“Đáng ghét, lúc này rồi còn có tâm tình nói đùa!” Liễu Nha thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà ánh trăng làm cho nàng cảm thấy khẩn trương, không xong, trời gần tối, bọn họ không còn nhiều thời gian nữa.

“Chàng còn có thể đi sao?” Liễu Nha hỏi, nhưng Kim Minh không trả lời, chỉ ngẩn ngơ nhìn trăng tròn, ánh trăng xinh đẹp bị mây mù bao phủ, trôi lơ lửng, chập chờn, xoay vòng trong lòng hắn.

Đột nhiên nàng cảm thấy hắn không chân thật, làm cho nàng muốn bắt lấy.

“Minh!” Nàng lại gọi một tiếng nữa, nắm chặt bàn tay nam tử, bàn tay hắn lạnh đến nỗi làm cho nàng nhú mào, như một khối băng, không hề chân thật.

“Ta ở đây!” Hắn hoàn hồn, từ từ mở miệng, muốn đứng dậy.

“Cứ ngồi đấy, chúng ta không thể tìm được rồi!” Đột nhiên Liễu Nha đè lại thân thể hắn, “Xem ra lão hòa thượng cố ý tránh mặt chúng ta, chúng ta ở trên này đã một ngày, hắn ngay cả mặt mũi cũng không lộ. Chàng cứ nghỉ đi, ta đi tìm thức ăn!”

Liễu Nha đứng dậy, Kim Minh cũng không ngăn nàng, chỉ từ từ nhắm mắt, ánh trăng chiếu xuống càng làm cho khuôn mặt hắn tái nhợt.

Vừa rồi mới đi qua một hồ băng có cá, Liễu Nha nhờ ánh trăng đi từng bước, rốt cuộc cũng tìm được hồ băng đó.

Lấy một hòn đá đập vỡ băng, Liễu Nha nhìn hồ băng buồn bã, nàng không có lưới câu, cũng không có lưới đánh cá, đến khi nào mới có thể bắt được cá đây?

“Người nguyện mắc câu, thí chủ có từng nghe nói đến những lời này?” Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói, Liễu Nha ngẩn ra, ánh mắt hơn hờ, người bên bờ sông không phải là Hòa thượng kia thì là ai?

“Rốt cuộc cũng tìm được ngài!” Liễu Nha chạy tới, thở hổn hển.

“Bản tăng vẫn luôn ở nơi này, chỉ là thí chủ không có duyên không thấy được mà thôi!” Hòa thượng gọi nàng là thí chủ, Liễu Nha cũng biết thân phận của nàng không thể gạt được vị hòa thượng cổ quái này.

“Ngài nói gì ta không hiểu, ta chỉ muốn hỏi ngài, câu người trần mắt thịt, sa vào trầm luân, rốt cuộc ngài biết những gì, rốt cuộc có ý gì? Còn nữa, thật sự không có cách nào giải quyết sao?” Liễu Nha vội vàng mở miệng.

“Thí chủ là người phạm tục, đừng ôm quá nhiều thứ, lòng tham, sự chấp nhất của thí chủ kết quả một thứ nguoi cũng không có được!” Tăng nhân cười cười, lời nói đầy hàm ý.

“Ý của ngài là...!” Liễu Nha nhú mào, hòa thượng muốn nàng bảo vệ một thứ, không lẽ nàng chỉ có thể bảo vệ một thứ? Mất đi ai nàng cũng sẽ đau lòng cả đời.

“Thí chủ là người thông minh, kỳ ngộ không tầm thường, tin rằng nhất định sẽ hiểu được ý nghĩa trong đó, nhưng thí chủ cần nhớ kỹ, thời gian không đợi người, lúc trăng tròn Kim Lang xuất hiện, thí chủ, người vẫn nên trở lại thì hơn!” Tăng nhân thấp giọng, Liễu Nha muốn nán lại hỏi nhưng trước mắt lửa lên, không còn một bóng người, chỉ còn tuyết bay, băng đầy đất.

Trăng tròn Kim Lang xuất hiện? Liễu Nha ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, trên đỉnh núi, ánh trăng to lớn, gần trong gang tấc, ánh trăng chiếu sáng khắp mặt đất.

Xa xa, truyền đến tiếng Sói hú, truyền sâu vào lòng nàng, khiến cho trái tim nàng run lên.

Kim Minh! Nàng không thêm để ý chuyện câu cá, vội vàng chạy về, thân hình màu đỏ chạy trên Tuyết sơn, ánh trăng như đuổi theo nàng.

Sườn núi không còn bóng dáng Kim Minh, trên mặt đất chỉ còn những dấu chân.

“Điều hồ ly sơn!” Trong đầu Liễu Nha chỉ còn câu nói này, vội vã chạy theo dấu chân, tập tễnh từng bước.

Bước chân Kim Minh khó định hình, dấu chân không ngừng thay đổi.

Không lẽ Kim Lang xuất hiện rồi sao? Nàng nhìn ánh trăng như lơ lửng trên trời, sau lưng truyền đến sự đau đớn, làm cho nàng không nhìn được.

Sau lưng truyền đến sự nóng rát, cái trán toát ra mồ hôi, làm cho bước chân nàng lao đảo.

Càng về khuya, theo lý mà nói, trên đỉnh núi phải lạnh hơn mới đúng, nhưng Liễu Nha chỉ cảm thấy như lửa đốt, muốn nằm xuống mặt tuyết dưới đất phát

tiết.

Nàng quỳ xuống đồng tuyết, nắm một nắm tuyết chà trên mặt mình, cả chân bàn tay, lại nhìn bốn phía, trắng đen bao trùm, là một ngọn núi nhỏ.

“Minh, Kim Minh!” Nàng hét lên, nhìn ánh trăng càng lên cao, càng lúc càng sáng, thân thể nàng càng ngày càng nóng, sự bất an cũng dâng lên.

Gió rít gào, đáp lại nàng là tiếng gió cùng với tuyết rơi, nàng tập tễnh bước đi trên tuyết, thân hình nhỏ bé như con kiến, nhưng sự kiên quyết trong lòng lại lớn như con voi.

Nhất định nàng phải tìm được Kim Minh!

Dấu chân càng ngày càng rõ, càng nối tiếp nhau, cuối cùng phía sau núi, nàng nhìn thấy Kim Minh đang cuộn tròn trên mặt tuyết, hẩn nhìn đất như suy nghĩ, lại giống như sợ hãi giá rét.

“Kim Minh?” Liễu Nha bước đến, đưa tay nắm lấy cánh tay hắn, muốn kéo hắn đứng dậy, đột nhiên hắn mở mắt, đôi mắt chớp chớp.

Thân thể hắn lạnh buốt làm cho người ta sợ hãi, trên mặt lại hiện lên đám mây hồng.

Liễu Nha ngăn ra, cẩn thận quan sát hắn, lại giật mình khi thấy hắn giống bộ dạng đêm trăng lần đó.

Chẳng lẽ... Nàng nhìn trời, ánh trăng tròn, trên Tuyết sơn này không có đồng hồ, nàng không rõ hiện tại là mấy giờ.

“Đi, nhanh đi gọi Thái tử phi tới đây, ta muốn nàng!” Nam tử nheo mắt, sai khiến.

Một tiếng ầm vang, như trái bom nổ tung trong đầu Liễu Nha, nàng giật mình nhìn Kim Minh bị tình dục khổng lồ, chợt cảm thấy.

Nếu lần này Kim Minh coi nàng là Thượng Quan Vân Nghiê nàng sẽ không cự tuyệt, nàng không muốn thừa nhận số mệnh nhưng mà muốn bảo vệ mọi thứ.

Nàng cúi áo choàng, ném trên mặt đất, đặt bàn tay nam tử lên ngực mình, ánh mắt thể hiện sự kiên quyết.

“Không, không cần!” Đột nhiên Kim Minh như bừng tỉnh, đẩy Liễu Nha ra, ánh mắt thể hiện sự sợ hãi.

Thình lình xảy ra biến cố Liễu Nha bị hắn đẩy ngã trên mặt đất.

“Đi, đi nhanh, Vân nhi nàng mau đi đi!” Hắn nhìn Liễu Nha, vội vàng mở miệng, hai tay không khổng lồ ở trong không trung quơ quơ. Sau một hồi điên cuồng, hắn kéo tóc mình, kêu lên từng tiếng, ngã nhào trên mặt đất.

“Đi mau, đi mau đi! Ta không có ý, không có ý!” Hắn hét lên, quay cuồng, vùng vẫy trong đau đớn.

“Minh, Minh, thả lỏng chính mình, không cần chống đỡ, ta đến đây, ta là Mặc Thanh Thanh, không...” Liễu Nha bắt được tay hắn, nắm chặt lại: “Ta là Liễu Nha, Nha Nha, có nhớ ta không!”

Hai tay bị nắm chặt, nam tử trở nên bình tĩnh hơn, hai tròng mắt mờ mờ, nhìn nữ tử trước mặt, sau đó mạnh mẽ hôn lên đôi môi anh đào, ầm ập, nhẹ nhàng, trong nháy mắt hắn kêu lên một tiếng, động tác trở nên thô bạo hơn.

Hắn hôn giữa hai hàng lông mày, chiếc mũi dọc dừa, cả đôi môi anh đào, sau đó rơi trên cổ nàng.

Ngay từ đầu nàng đã nói đây là một quá trình cứu vớt Kim Minh, nhưng động tác của nam tử làm cho nàng muốn lùi bước, thân thể run rẩy, tràn ngập sự sợ hãi.

Người hôn mình là Kim Minh sao? Nàng muốn mở mắt nhìn, cẩn thận nhìn nhưng lại không có dũng khí, nàng có thể tiếp nhận cho dù là Kim Minh hay là Kim Lang.

Một giọt nước mắt chảy xuống bên má, nàng nằm trên áo choàng, da thịt mềm mại lở lỏ trong gió rét, nhưng không cảm thấy rét, không có dục vọng, chỉ có sự yên lặng thừa nhận.

Nụ hôn của nam tử rơi trên hàng nước mắt, sự mặn chát làm cho hắn nhũu mày, hắn nâng thân thể, nhìn nữ tử nhũu mày, biểu tình bất lực, trong nháy mắt sắc mặt vắn vẹo, nheo mắt lại, đôi mắt dần có tiêu cự, hắn kéo nàng dậy, nhẹ nhàng ở bên tại gọi: “Nha Nha”

Giọng nói bao trùm sự dịu dàng.

Đột nhiên tâm tình khản trương của Liễu Nha biến mất, nàng mở mắt, nhìn con người màu xanh của Kim Minh, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt trên ngực hắn, “Kim Minh, Kim Minh, làm ta sợ muốn chết, ta cho rằng đó không phải là chàng, huhu!” Nàng ngã nhào vào lòng Kim Minh, bàn tay vô lực bắt lấy vạt áo của hắn.

Nàng luôn cho rằng mình là cô gái cõi mơ, khát vọng đối với cảm giác yêu thương nhưng lúc đối mặt mới khiếp sợ như thế nào. Trong lòng nàng có người mình yêu, muốn giao mình cho nam tử đó, mà không phải là một công cụ, một công cụ làm thay đổi vận mệnh vương triều.

Kim Minh tập trung tinh thần, bàn tay vỗ vỗ lưng nàng, nhưng khi chạm đến chiếc bốt hình Nguyệt Nha, hai tròng mắt thâm sâu, cả người đau đớn.

“Nha Nha!” Hấn thở dài một tiếng, ôm nàng vào ngực, “Nha Nha, là ta, ta là Kim Minh, ta yêu nàng, thật sự rất yêu, nếu nàng nguyện ý, có thể giao mình cho ta được không? Ta...” Hấn mở miệng, thần sắc khẩn trương.

Liễu Nha nhìn hấn, thở dài một hơi, bàn tay chỉ động nắm lấy bàn tay lạnh băng của hấn, sưởi ấm cho hấn.

Nàng nở nụ cười, cười vui vẻ, nhiệt độ nóng bỏng theo đầu ngón tay từ từ chạm đến gò má nam tử, làm ấm cho hấn.

“Chỉ cần là chàng, ta đều nguyện ý!” Bàn tay đặt lên vai nam tử.

Lại tiếp tục hôn, tình cảm mãnh liệt, cô gái không ngừng rên rỉ, màu đỏ kéo xuống tận mạng tai, nhuộm dần xuống cổ.

Nam tử hôn lên, mang theo sự ấm áp, kích thích.

Không biết tuyết rơi từ lúc nào, rơi đầy áo choàng đỏ, màu trắng xen lẫn màu đỏ như máu, xinh đẹp vô cùng. Trong trời đất này, tuyết vẫn rơi toát loạn như cũ.

Quần áo màu vàng trong bóng đêm nở rộ như đóa hoa bách hợp, từ đầu vai nàng rơi xuống.

Những cánh hoa tuyết rơi trên đầu vai nàng, mi mắt run run, những tiếng rên rỉ phát ra từ đôi môi anh đào, hòa vào không gian.

“Nha Nha, thật sự nàng sẽ không hối hận chứ?” Nam tử nhẹ giọng bên tai nàng, nàng lắc đầu, mở mắt, nở một nụ cười với hấn, thuần túy như ngọc.

Nụ cười của nàng làm cho lòng người khác cốt ghi tâm.

Nam tử xoay người đè lên người nàng, “...” Tiếng rên rỉ bật ra, kéo theo hơi thở nóng bỏng.

Tuyết càng ngày càng lớn, động tác nam tử càng cuồng, trong nháy mắt lên đỉnh, nữ tử nắm lấy mái tóc vàng của nam tử, thân thể cong lên, xinh đẹp vô cùng.

Không khí yên lặng, nữ tử mệt mỏi nằm trên áo choàng, để mặc tuyết rơi trên da thịt mềm mại.

Phía chân trời xa, ánh trăng khuất dần sau rặng mây đen, trời đất một mảnh rộng lớn.

Nam tử ôm nàng vào ngực, kéo áo choàng che chắn thân thể nàng.

Trong thời gian ngắn, hai người không nói gì, chỉ có tiếng tuyết rơi bên tai.

Tiếng tuyết rơi ái muội vô cùng.

Phát tiết xong, cả người mệt mỏi, sau đó lâm vào giấc ngủ.

Nơi xa, bóng trắng từ từ đến gần hai người, trên mặt hiện ra sự âm ngoan.

Phía sau khách sạn, Mặc Trạc tiếp tục nâng chén, đưa mắt nhìn căn phòng, hai đầu lông mày nhăn lại đầy nghi hoặc.

“Bọn họ...” Hấn mở miệng nghi hoặc.

“Sao?” Kim Huy lơ đãng, nhìn Mặc Trạc.

“Người thật buồn cười, ngay cả uống rượu cũng không thể lấy mặt nạ xuống sao?” Hấn bung ly rượu, uống một hơi hết sạch, rượu xuôi xuống cổ họng, làm cho người say, lòng càng say hơn.

“Người không cảm thấy yên tĩnh đến kì lạ sao?” Mặc Trạc khó khăn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn ánh trăng đang bao phủ căn phòng, cúi mắt xuống liền cảm thấy chua xót.

“Yên tĩnh?” Kim Huy tỉnh rượu một nửa, hấn hưng hăng lắc đầu, tập trung tinh thần nheo mắt nhìn lại.

Ừ, có chút yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy bất an.

Chén rượu rơi xuống, hai người như mũi tên rời khỏi cung, vội vàng chạy lên lầu hai.

Cửa phòng mở ra, hai người ngơ ngơ nhìn nhau, sự bất an ập đến trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Mất tích

Cô gái tiến lại gần, cánh tay vung lên, hương mê bao phủ hai người đang ngủ say, đột nhiên bị gió ập đến, mí mắt càng ngày càng nặng.

Yên tĩnh, ý thức chìm trong đêm tối.

Cô gái áo trắng quỳ trên mặt đất, vươn cánh tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nam tử, ánh mắt hiện lên sự thống khổ: “Ngân tính vạn tính nhưng không tính đến chiều này, cũng được, vậy để ta giúp người” Nàng cúi đầu mở miệng, xoay người phát tay, trong gió tuyết hiện lên mười mấy bóng đen.

“Công chúa!” Nam tử hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt hung ác, thân hình cao lớn xuất hiện.

“Tập Mỗ Nhi, thư của quốc sư đã tới chưa?” Cô gái đứng dậy, áo trắng bay phất phới, ánh mắt lạnh lùng.

Nam tử được gọi là Tập Mỗ tiến lên dâng thư.

Mở thư ra, ánh mắt Ngọc Triệt liếc qua dòng thư, ánh mắt u ám trở nên thâm sâu.

“Quốc sư nói hẳn không có biện pháp gì sao?” Ngữ khí của nàng lạnh lùng đến cực điểm.

Tập Mỗ Nhi khó khăn nuốt nước miếng, nhẹ giọng: “Vâng, Ý tứ của Quốc sư, Công chúa tốt nhất...” Ánh mắt hung ác, làm một động tác giết người.

Đôi mi cô gái run lên.

Giết Kim Lang vương, Tiên Nô sẽ có cơ hội thống nhất giang sơn, nàng còn do dự, đưa mắt nhìn nam tử đang hôn mê, nhìn hẳn nằm dưới đất.

Hắn đang ngủ, mái tóc vàng rơi trên khuôn mặt, hàng mi dài như cánh bướm đậu trên mắt, khiến cho nam tử trở nên tuần mỹ.

Không hề giống người nhân gian.

“Công chúa, không nên do dự, Hàn sơn là biên cảnh của Đại Hách và Kim Lang vương triều, thường xuyên có người của Thiên cung xuất hiện, nếu người còn tiếp tục do dự sẽ không còn cơ hội nữa” Tập Mỗ Nhi quỳ xuống mặt đất.

Trong lòng Ngọc Triệt hơi động, theo bản năng lắc đầu.

Không thể, tuyệt đối không thể, nàng không thể để cho Kim Lang vương biến mất, không thể. Tính tình của nàng quốc sư quả nhiên nắm rõ.

Biết nàng không thể buông tay, phía dưới thư còn còn một phương pháp hỗ trợ, nhưng mà phương pháp này rất nguy hiểm, chưa chắc đã có hiệu quả, phải cẩn thận khi thực hiện.

“Dùng máu của Nữ tử âm tính để uống?” Ngọc Triệt nhú mày, lúc này ở trên Hàn sơn chỉ có một mình nàng là con gái mà ngày sinh tháng đẻ của nàng là dương tính, không phù hợp điều kiện.

“Mong công chúa vì sự nghiệp ngàn năm của Tiên nô mà nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn!” Tập Mỗ Nhi quỳ xuống khẩn cầu.

“Im miệng” Nữ tử quát lên, ánh mắt đầy kiên quyết.

“Thứ mà Ngọc Triệt ta cần không có thứ gì không chiếm được” Nàng lạnh lùng nhìn về phía nữ tử đang nằm dưới đất, ngoan độc cười một tiếng: “Ném nàng xuống núi, không có Mặc Thanh Thanh, Huyết chủ của Kim Lang vương mãi mãi cũng không thể mất”

Tập Mỗ Nhi sùng sốt, nghe lệnh tiến lên ôm cô gái vào trong ngực.

“Nhất định phải làm thật sạch sẽ” Nữ tử tiến lên kéo cằm Liễu Nha, giọng nói đầy âm độc.

“Tuân lệnh” Tập Mỗ Nhi mang theo mọi người chạy về phía vách núi đen, đây là chỗ cao nhất Hàn sơn.

“Ném đi” Tập Mỗ Nhi lạnh lùng ra lệnh, bóng dáng Liễu Nha nhanh chóng lăn xuống.

Gió lớn, tuyết rơi mạnh, những bông tuyết trắng nhẹ nhàng rơi xuống.

Ngọc Triệt nhìn bóng trắng biến mất, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Trên thế giới này sẽ không còn ngôi sao Mặc tộc, Ngọc Triệt nàng sẽ làm chủ toàn bộ.

Tiếng cười cuồng vọng trên đỉnh núi mãi không biến mất.

Vô cùng thâm trầm.

Kim Huy với Mặc Trạc nhìn cảnh tượng trước mắt sợ hãi không nói ra lời.

Kim Minh nằm trên tuyết, tóc, lông mi đều bị nhuộm trắng, mà cách đó không xa là thi thể cô gái, đầu không còn, bụng bị rạch ra.

Thi thể hết sức thâm trầm.

Máu đã khô, nhuộm đỏ một mảnh, trên đỉnh Hàn sơn tràn ngập mùi máu.

Hai người yên lặng đứng đó, không biết trải qua bao lâu, Kim Huy mới ngửa đầu, ánh mắt chợt lóe, đầy mãnh liệt.

Ánh mắt hần trần tĩnh khác thường, gần lên từng chữ: “Nữ nhân đó không phải là Thanh Thanh”

Mặc Trạc gật đầu, nhưng vẫn không nhìn được mà tiến gần xem xét, bên eo nữ tử bị chém đến huyết nhục mờ hồ, nhìn không ra hình dạng.

“Có người tìm được bọn họ nhanh hơn chúng ta” Kim Huy mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ.

“Vậy Thanh Thanh ở đâu?” Mặc Trạc không thể bình tĩnh như Kim Huy, mơ hồ đến phát điên.

Hần ý từ trong mắt nam tử lóe lên, hần không nói một lời, chỉ ngồi trên mặt đất, hy vọng có thể nhìn ra dấu vết.

Nhưng mà tuyết quá lớn, đã sớm hủy diệt toàn bộ manh mối.

“Hiện tại chỉ có thể đợi Kim Minh tỉnh lại, chúng ta mới biết được đêm qua xảy ra chuyện gì” Một lúc sau hần mới nặng nề đứng dậy.

Khách điểm đang yên ả bị nhiễm một tầng lạnh lẽo từ hàn khí trên người nam tử, hần ngồi trên giường, híp híp mắt.

Hần cùng Mặc Trạc xâu chuỗi những sự việc đã phát sinh.

“Chúng ta đã tìm khắp Hàn sơn nhưng không có tung tích gì, hiện tại chỉ có Hoàng huynh mới nhớ rõ chuyện xảy ra đêm qua”.

Từ lúc tỉnh lại, Kim Minh vẫn hết sức trầm tĩnh, nhưng chỉ hần mới biết mình muốn phát điên cỡ nào.

Hần muốn phát tiết, như người điên tìm kiếm Liễu Nha, hần rử mắt, ần nhẫn giúp hần có thể vượt qua mười mấy năm.

Mỗi thời khắc đều bình tĩnh hơn so với người bình thường.

Kim Minh lắc đầu, im lặng.

Mặc Trạc nhìn hần, cảm giác như người này thật đáng sợ, nhưng hiện tại hần lại không tàn nhẫn, không thị huyết cũng không lạnh lùng.

Là hung ác nham hiểm, mỗi lần gió tay nhấc chân đều mang theo sự áp lực mạnh mẽ, đó là sự bình tĩnh phải trải qua bao nhiêu khó khăn mới có được.

“Các người lui xuống trước đi” Hần mở miệng ra lệnh, âm thanh bình tĩnh mà có lực.

Kim Huy và Mặc Trạc nhìn nhau, từ từ lui ra.

Ở cửa phòng, trong nháy mắt Kim Minh như sụp đổ, hần vò mái tóc vàng, dùng hết sức cào cào, hổi hận như thủy triều dâng lên.

Hần làm sao vậy? Ngày hôm qua hần không nên mang theo Thanh Thanh rời đi, lúc nàng nói ra, trong lòng hần như có âm thanh hò hét, bảo hần mang nàng rời đi, rời đi. ... Hần đưa mắt nhìn lên, không khí xung quanh như ngừng lại, không thể hô hấp, chỉ có thể trừng mắt, nghe tiếng huyết dịch đang sôi trào.

Hần làm sao vậy? Ngày hôm qua hần không nên mang theo Thanh Thanh rời đi, lúc nàng nói ra, trong lòng hần như có âm thanh hò hét, bảo hần mang nàng rời đi, rời đi. ... Hần đưa mắt nhìn lên, không khí xung quanh như ngừng lại, không thể hô hấp, chỉ có thể trừng mắt, nghe tiếng huyết dịch đang sôi trào.

Hần đứng dậy, từ từ đi ra ngoài, đến chỗ thi thể nữ tử đang nằm, chỉ nhìn thoáng qua liền biết đó không phải là Thanh Thanh, hần cúi đầu, trên thân thể giống như vẫn còn nhiệt độ của nàng, sự quyến luyến của nàng.

“Nha Nha, ta sẽ tìm được nàng” Hần mở miệng, vẻ mặt kiên định mà đau khổ.

Tuyết không ngừng rơi, thân hình thon thả đứng bất động, đôi mắt nhìn chăm chăm vào tuyết trắng mênh mông.

Sườn núi cách đó không xa, nam tử tóc đen áo tím đang ngẩn ngơ nhìn bóng lưng nam tử như hóa đá, đôi mắt nâu hiện lên ánh sáng quý dị.

“Vương gia, Hoàng thượng đã ở lại Hàn sơn cả nửa tháng, người xem...” Nhung Thiên mở miệng.

Kim Huy lắc đầu, đưa mắt nhìn lên, hần hiểu tâm tình của Kim Minh, hần cũng không muốn trở về, nhưng mà...”

“Kỳ công công vẫn đang ở khách sạn dưới chân núi sao?”

“Vâng, Thái hậu gửi thư, nói có chuyện gấp, nếu không trở về...” Sắc mặt Nhung Thiên nặng nề.

Kim Huy neho mắt, nhìn bóng dáng cô đơn kia, từ từ lại gần.

“Hoàng huynh, thân thể Phụ hoàng ngày càng yếu, người muốn gặp huynh một lần” Kim Huy mở miệng.

Bóng dáng sừng sững có chút động, đôi mày nhíu lên, ánh mắt hiện lên sự không muốn. Dưới sườn núi, có một số bóng người đang tìm kiếm, nhưng mà thời gian trôi qua thật lâu vẫn không tìm được Nha Nha.

“Hoàng huynh!” Kim Huy mở miệng lần nữa.

Rốt cuộc nam tử cũng di động.

Bên trong Duẫn Thiên cung, không có một chút âm thanh.

Gió thổi qua hành lang, tuyết rơi phủ đầy cành cây khô héo, những ngọn nến lẳng lặng cháy.

Nam tử tuần mi nằm bất động trên giường, hai tròng mắt nhìn chân trời xa xôi, như không còn hô hấp, giống một pho tượng điêu khắc không có sinh mệnh, lặng yên sừng sững.

“Hoàng thượng!” Mặc Tang đi vào mở miệng gọi.

Từ khi ở Hàn sơn về, Hoàng thượng yên lặng rất nhiều, sự trầm tĩnh làm người khác không yên.

Không còn thói quen mộng du, trong Hoàng cung sẽ không còn Nhật vương gia, mà chỉ còn lại những âm mưu to lớn.

Nam tử như không nghe thấy tiếng, chỉ ngồi đó, giống như nhập vào thế giới chỉ có hần và người hần muốn, không ai có thể quấy rầy.

Yên lặng kéo dài một lúc lâu, Mặc Tang bất đắc dĩ thở dài, chờ Kim Huy đến.

“Người lui ra đi” Kim Huy mở miệng, phân phó Mặc Tang.

Mặc Tang gật đầu, đóng cửa phòng lại.

“Huynh định như vậy đến khi nào?” Kim Huy lạnh lùng mở miệng.

Rốt cuộc mi mắt nam tử run rẩy, như ý thức được sự tồn tại của mình, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

“Ta không muốn quấy rầy huynh nhưng ta muốn biết huynh định như vậy đến lúc nào? Huynh có biết Phụ hoàng đang đợi Huynh không? Hiện tại người đã già như ông lão trăm tuổi, người chỉ muốn trước khi mất nhìn thấy huynh một lần. Huynh đã biết chân tướng, không lẽ còn giận Phụ hoàng sao? Huynh có tư cách gì giận người?” Kim Huy tiến lên, lạnh lùng nắm lấy áo nam tử, giọng nói lạnh lùng.

Kim Minh ngẩng đầu, chăm chú nhìn hai mắt Kim Huy, “Đệ nói đúng, ta không có tư cách đi giận Phụ hoàng, hiện tại ta không đi gặp người không phải vì oán hận, mà là vì áy náy, ta mang điềm xấu cho Phụ hoàng, Mẫu hậu, Vân nhi còn cả Liễu Nha, mọi người đều rời khỏi ta, ta rất đau khổ đệ có biết không? Nếu biết sẽ như vậy, ta thà một mình đối mặt với tất cả, thà rằng bị Kim Lang cắn nuốt, thậm chí trao cơ hội sống sót cho Kim Nhật!”

Kim Huy ngoài ý muốn ngăn người, rốt cuộc cũng hiểu được sự sa sút mấy ngày nay của Kim Minh, hần cúi đầu, buông vạt áo nam tử ra, cánh tay ở giữa không trung giăng co một lúc, từ từ đặt lên bờ vai nam tử: “Đi gặp Phụ hoàng đi, đừng để cho mình phải nuối tiếc!”

Nam tử yên lặng, một lúc sau rốt cuộc cũng bước đi.

Sau núi có nhiều bậc thang, cũng nhiều dốc, mỗi một bước đi, giống như bị dao cắt trong lòng, làm cho nam tử đau đớn không thôi. Đưa mắt nhìn ngọn núi sừng sững.

Trên núi, cây tùng vây quanh điện, hần không thể nghĩ ra vì sao lúc đó mình có thể nhẫn tâm như vậy.

Cánh cửa màu đỏ tươi, kết một tiếng liền mở ra, bình phong bằng Ngọc ngăn chặn âm thanh âm ỉ bên ngoài.

Nam tử ngẩn ngơ đứng trước bình phong, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, theo Do công công tiến vào tầm điện.

Căn phòng u ám, tản ra mùi ẩm mốc, ánh mắt trời yếu ớt len lỏi vào, cuối cùng Kim Minh cũng nhìn thấy người đàn ông nằm trên giường, thân mình gầy xòe, như thân cây già ngàn năm, vẫn nằm đó.

Nghe được tiếng động, lão nhân mở màn che, nhìn nam tử trước mặt, khó khăn động khoé môi, nở nụ cười tươi.

“Minh... Minh nhĩ” Âm thanh trầm thấp như vọng ra từ địa ngục, hết sức già nua.

Nam tử tiêu tụy tiến lên, nắm chặt hai tay lão nhân, trong nháy mắt toàn bộ ngăn cách, khoảng cách đỡ bỏ hoàn toàn.

Tầm cung trên núi, lần đầu tiên ngọn nến thấp sáng thâu đêm, Kim Minh cũng Thái Thượng hoàng kê gối nói chuyện.

Bên ngoài tầm cung, cạnh cây đại thụ, nam tử áo tím ngồi bên đình, từ từ uống trà, nhưng đôi mắt không an phận tiết lộ tâm trạng của hắn.

Mọi chuyện phát triển làm cho người ta trở tay không kịp, từ bên ngoài nhìn vào Kim Lang giống như biển mất, mọi người đều thấy rõ, vận mệnh của Kim Lang vương triều không ai có thể nắm chắc, nhưng chỉ có người do ngôi sao Mặc tộc sinh ra mới có thể kế thừa sự nghiệp đất nước thì chỉ là mọi người truyền miệng.

Nhưng Mặc Thanh Thanh mất tích làm cho người ta không biết làm sao, tại khu vực xa xôi Kim Lang vương triều cũng xảy ra bạo loạn, đều là vì lời đồn xuất phát từ Hoàng thượng.

“Vương gia, U tướng quân đã trở lại” Nhung Thiên tiến lên bẩm báo.

“U Dạ La?” Kim Huy ngược mắt nhìn, ánh mắt có vẻ đắm chiều, một tháng bận rộn suốt chút nữa bỏ quên U tướng quân đang canh giữ ở biên quan, thời tiết lạnh giá, Đại Hách có lẽ không hành động gì.

“Mời hắn vào Minh điện” Kim Huy mở miệng, nhìn hai bóng dáng trên giường, một mình xuống núi.

Giờ ngo, bóng dáng cao lớn đứng ở đại điện, im lặng hồi lâu. U Dạ La phá vỡ trầm tĩnh.

“Vương gia, Đại Hách đã chuẩn bị lui binh, trước mắt không có việc gì để làm” Âm thanh vui vẻ, thần sắc lại nghiêm trang.

“Vậy là tốt rồi” Kim Huy nhướng mày nhìn hắn, không biết vì sao hắn cảm giác được hắn và U Dạ La thân cận, giống như...

“U tướng quân, để ăn mừng ngươi khai hoàn về triều, không bằng uống thêm mấy chén? Chúng ta làm quan nhiều năm, vẫn không có cơ hội cùng nhau cạn chén”

U Dạ La gật đầu.

Trong phòng, lò sưởi phát ra âm thanh lộp độp, hai nam tử không ngừng nâng chén, uống một lúc liền cảm thấy hơi say.

“U tướng quân, bộ dáng của ngươi làm cho ta nhớ tới một người bạn, một người hết sức kỳ quái, cho dù uống rượu cũng phải mang mặt nạ, giống như ngươi, cho dù thời điểm nào đều mặc chiếc áo giáp này, hắn và ngươi đều giống nhau, đều quật cường như vậy” Kim Huy cười nhạt nâng chén.

U Dạ La cười cười, hiện tại hắn là Mặc Trạc hay U Dạ La đều không quan trọng, quan trọng là... Rốt cuộc hắn không tìm được Thanh Thanh, hắn cảm thấy mình thật dối trá, rõ ràng muốn ở Hàn sơn tìm kiếm Thanh Thanh, nhưng vì che giấu thân phận U Dạ La mà theo quân hồi triều.

“Người bạn của ngài thật kỳ lạ, nhưng mà áo giáp này là Thái Thượng hoàng ban cho, ta đâu dám tùy tiện cởi bỏ” U Dạ La cười nhạt một tiếng, sự chua xót nơi đáy mắt đã bán đứng tâm trạng của hắn.

“U tướng quân còn nhớ rõ Thanh phi không?” Kim Huy dò xét mở miệng, U Dạ La ngẩn ngơ, gật gật đầu.

“Nương nương mất tích, ta ở Hàn sơn gần biên giới Đại Hách, đúng lúc Đại Hách lui binh, hiểm họa đã trừ, tướng quân ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, hai ngày sau quay trở lại, cho dù lật tung Hàn sơn cũng phải tìm được Thanh phi trở về”.

U Dạ La đồng ý. Đêm đó, hắn mang theo hai vạn binh mã đến Hàn sơn, nhất định phải tìm được Thanh Thanh.

Nền đỏ cháy hết, sinh mệnh Thái Thượng hoàng cũng kết thúc, Kim Minh ngờ ngẩn nhìn lão nhân mở hai tròng mắt, sự đau đớn như thủy triều dâng lên như muốn chôn vùi hắn, hắn đúng là một điềm xấu.

Đường xuống núi đặc biệt dài, đặc biệt cô đơn, trên núi, tiếng chuông tuyên cáo Thái Thượng hoàng qua đời từng hồi vang lên.

Ba ngày sau, Kim Lang vương triều tiến hành quốc tang, sau quốc tang, sự kiện Kim Lang vương triều bị trời nguyên rửa ngày càng trở nên nóng hổi.

Bạo loạn không ngừng nổ ra.

Lưu ly cung, Hoàng Phủ Tề Tuyết ngẩn ngơ nhìn ngọc bội trong tay, nói nhỏ: “Tướng công, hiện tại tâm nguyện của chàng đã thành, Hoàng thượng đã tha tội cho Săn Lang tộc, Săn Lang tộc chúng ta có thể quang minh chính đại sống dưới ánh mặt trời, nhưng mà...” Nàng nhíu mày, đưa mắt nhìn về Đuẩn Thiên cung.

Nhưng mà người kia làm cho nàng hết sức lo lắng.

Hắn mất đi lệ khí vốn có, như người mất đi nhân khí, cả ngày đứng giữa Ngưng Hương cung, đôi mắt vô hồn.

Thái hậu đứng dậy, ra khỏi tẩm cung, đứng ngoài đại điện, nhìn Kim Huy đang hoang mang rối loạn.

“Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Tề Tuyết lo lắng nhìn Kim Huy.

“Mới vừa rồi ở rừng cây bên Ngự hoa viên phát hiện thi thể một cô gái, máu đã khô, nhìn quần áo hình như nàng là cung nữ hậu cung” Kim Huy mở miệng, ánh mắt ngưng trọng.

“Là người nào?” Trong lòng Thái hậu run lên.

“Có thể Ngự ma ma biết người này, nên để cho ma ma đi nhận dạng thử xem”

Ngự ma ma nhanh chóng trở về, nói nhỏ bên tai Thái hậu, thần sắc Thái hậu nặng nề: “Là nàng?” lời nói đầy kinh ngạc.

“Là cung nữ Lưu ly cung phải không?” Kim Huy nhướng mày, ần ần có chút bất an.

“Không sai, là một tiểu cung nữ của Lưu ly cung, nhưng mà đã sớm bị đuổi ra, hiện tại nàng nên ở bạo thất mới đúng” Thần sắc Thái hậu có chút kích động.

“Bạo thất? Lại là nơi đó” Kim Huy mở miệng, Văn Lệ chết ở bạo thất, lần này là tiểu cung nữ...

“Người vừa nói máu trên người nàng là... Người xác định...” Sắc mặt Thái hậu trắng bệch.

Kim Huy lắc đầu, kéo Thái hậu ngồi lên giường: “Mẫu hậu, người yên tâm, Kim Lang trên người Hoàng huynh đã được bài trừ, bởi vì Mặc Thanh Thanh mất tích làm hắn không còn tinh thần, chuyện như vậy nhất định không thể xảy ra, kỳ lạ hung thủ giết người muốn máu nữ nhân làm gì?”

“Huyết chú!” Thái hậu nói nhỏ, Kim Huy ngăn ra, đưa mắt nhìn lại, sắc mặt Thái hậu trắng bệch.

“Người nói cái gì?” Kim Huy không dám tin nhìn Thái hậu.

“Là Huyết chú” Thái hậu nhẹ nhàng lặp lại.

“Không phải huyết chú đã bị phá giải sao? Hoàng huynh hân...”

“Người sai rồi, máu trinh nữ của Thanh Thanh chỉ ăn miếng trả miếng, lấy thuận đương áp chế huyết chú, nếu Minh nhi gặp nữ tử thuận âm...” Nàng lắc đầu, sắc mặt bối rối, “Người gọi là tiểu cung nữ kia sinh ra vào ngày âm tháng âm năm âm, là người phù hợp, trừ nàng, trong Hoàng cung vẫn còn một người, ta an bài nàng vào bạo thất là vì lý do này, trên người nàng mang âm tính”

“Ý Mẫu hậu là, trừ bỏ chúng ta, còn có người biết hết mọi chuyện phát sinh của Kim Lang vương triều, mà khả năng là...”

Người cực kỳ am hiểu chuyện này.

Kim Huy nhớ lại thi thể cô gái vô duyên vô cớ xuất hiện trên Hàn sơn, có người rõ ràng muốn tạo thi thể Mặc Thanh Thanh, tung lời đồn, làm cho Kim Lang vương triều bị chia năm xẻ bảy, nghĩ đến biện pháp lấy được máu của nữ tử âm tính.

Vì trên thế giới này, chỉ có Hoàng cung mới đem ngày sinh tháng đẻ của cung nữ ghi vào sổ sách.

Đột nhiên Kim Huy cảm thấy bội phục người đứng sau màn này, tâm tư kín đáo không thua kém hẳn chút nào.

“Huy nhi, từ hôm nay trở đi, thức ăn của Hoàng thượng cùng sinh hoạt hàng ngày người phải quan sát cẩn thận, tuyệt đối không được để cho người khác có cơ hội lợi dụng, mặt khác phải nhanh chóng tìm được Mặc Thanh Thanh, chỉ có đứa trẻ nàng sinh ra kế thừa lang tính, mọi thứ mới có thể giải quyết” Thái hậu vội vàng phân phó.

Kim Huy gật đầu, hai tay bỏ sau lưng từ từ ra ngoài.

Không biết vì sao hắn thả để Mặc Thanh Thanh không hỏi cung.

Cảm giác đứt từng khúc ruột làm cho hắn thấy rõ lòng mình, hắn yêu Thanh Thanh, cực kỳ yêu, yêu đến ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Có thai

Mình điện, ánh mặt trời dần tắt, nền đỏ được thấp lên, bóng dáng nam tử chiếu xuống trên khung cửa sổ, trong trẻo, lạnh lùng mà cô đơn, quyền sách trên tay thủy chung không lật một trang.

“Vương gia” Nhung Thiên khẽ gọi nam tử, nam tử chỉ nhú mày, như không thích bị người khác quấy rầy.

“Vương phi cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng muốn nói với Vương gia” Nhung Thiên rũ mắt, khó khăn mở miệng.

“Vương phi?” Xưng hô hết sức xa lạ đột nhiên vang lên: “Vương phi nào?” Hắn lạnh nhạt nhú mày, một hồi suy đoán, khóe môi vênh lên tràn đầy châm chọc.

Nhung Thiên giật mình, lập tức thay đổi xưng hô: “Vương gia, Mộ Dung tiểu thư muốn gặp người, nàng nói có chuyện quan trọng muốn nói với Vương gia”

“Mộ Dung tiểu thư?” Kim Huy cười lạnh. Từ khi Mộ Dung Vân Cẩm bởi vì chuyện của hắn mà bệnh không dậy nổi, thể lực trong triều suy yếu, hiện tại thiên hạ là của Hoàng Phủ Nam, Mộ Dung tiểu thư yêu thích Hoàng thượng mà nói sớm đã không còn giá trị, hiện tại còn mặt mũi đến tìm hắn sao?

“Vương gia, Mộ Dung tiểu thư nói có chuyện quan trọng cần gặp ngài, nếu ngài không gặp nàng tuyệt sẽ hối hận cả đời” Nhung Thiên cẩn thận mở miệng.

“Hối hận?” Nam tử cười lạnh, liếc xéo Nhung Thiên, “Người biết Bản vương sẽ hối hận sao?”

“Vương gia”

“Đuổi nàng ra ngoài, Bản vương không biết nữ nhân vô liêm sỉ, không hề có hứng thú” Hắn lạnh lùng mở miệng, đưa mắt nhìn con thiêu thân trước ngọn đèn dầu đầy hứng thú, chúng nó chơi xong sẽ đâm đầu vào ngọn lửa, sẽ hóa thành tro bụi, chết đi, nhưng vẫn phấn đấu quên mình, giống như lòng hắn. ... Hắn ngẩn ngơ, bắt buộc mình phải nhìn vào cuốn sách, đôi mắt không có một chút cảm xúc. Như một pho tượng không có sinh mệnh.

“Vâng, thưa Vương gia” Nhung Thiên nhận mệnh ra ngoài, ngoài điện, hắn từng nhìn thấy Mộ Dung Vân Cẩm đang không ngừng than trời nóng. Nàng khoác chiếc áo choàng màu tím nhạt, trên người mặc một chiếc váy cũ, sắc mặt xanh xao đến dọa người, cho dù tiền cung gặp Kim Huy, nàng cũng không ăn mặc trau chuốt, nhìn qua như một phụ nữ trung niên.

Hai tháng, nàng leo lên vị trí Huy Vương phi bị người người cười nhạo, người người thóa mạ cuối cùng vì bị phu quân ruồng bỏ, phụ thân nàng ở quan trường không thuận lợi liền phát tiết lên người nàng, nàng trốn trong đồng tuyết, không còn là Vương phi cao cao tại thượng, mà là người bị phụ thân mình ruồng bỏ.

Nhìn thấy Nhung Thiên ra cửa, Mộ Dung Vân Cẩm rốt cuộc cũng bỏ xuống sự hy vọng, nhưng nhìn biểu tình của hắn nàng hiểu toàn, sắc mặt càng xanh mét.

“Hắn không muốn gặp ta sao?” Nữ nhân tiến lên, hai mắt đầm lệ nhìn Nhung Thiên, nước nờ nói.

Nhung Thiên khó khăn gạt đầu, “Mộ Dung tiểu thư trở về đi, Vương gia nói hắn không muốn gặp người”

Cô gái rũ mắt, cười một nụ cười chua xót, vẻ mặt không cam lòng mà bất đắc dĩ. Nàng im lặng một lúc, từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Nhung Thiên: “Nhờ Nhung tướng quân giao phong thư này cho vương gia, nếu hắn nhìn thấy mà vẫn tuyệt tình thì...” Nàng thống khổ lắc đầu, xoay người rời đi.

Gió đêm càng ngày càng lạnh, bóng dáng cô gái cô đơn mà bất lực tập tễnh từng bước đi. Nhung Thiên phát hiện đã muộn thế này mà nàng một mình tiến cung, nha hoàn bên người cũng không có.

“Người đâu” Nhung Thiên gọi thị vệ, nói nhỏ bên tai hắn, thị vệ cung kính gật đầu, đi theo cô gái.

Hơn nửa đêm, nến cháy hết, cung nữ tiến vào thay cây nến mới, lại nhìn thấy nam nhân đang nhìn chăm chăm vào thiêu thân.

Một tiếng thở dài phát ra, cùng với âm thanh thì thầm: “Thanh Thanh, rốt cuộc nàng ở đâu?” Hắn thấy mình giống như con bướm đó, càng ngày càng lún sâu.

“Vương gia” Nhìn bộ dạng Kim Huy, Nhung Thiên không đành lòng cắt ngang, hắn cho rằng, nhất định Vương gia sẽ có hứng thú với chuyện này.

“Nói đi” Quả nhiên, giọng điệu của nam nhân không hề kiên nhẫn.

“Vương gia, Mộ Dung tiểu thư đưa cho ngài cái này, người xem đi, xem xong sẽ hiểu”

Kim Huy nhìn sang, lạnh lùng nhìn chăm chăm Nhung Thiên, ánh mắt lạnh lùng cực điểm: “Ta đã nói rồi, ta không muốn biết bất cứ chuyện gì về nữ nhân

này”.

“Vương gia, từ khi Hoàng thượng quay trở lại triều chính, thỉnh thoảng ở biên giới vẫn xảy ra bạo loạn, quy mô tuy nhỏ nhưng nổ ra không ngừng, đó là bởi vì Hoàng triều không có người nối dõi, lại thêm bí mật của Kim Lang, lòng người càng hoảng sợ, mà phong thư này, thần đã xem qua, nhất định có thể giải quyết vấn đề này của người”

“Biên giới bạo loạn là chuyện của Hoàng thượng, Bôn vương chỉ là một vương gia, không quản được nhiều việc như vậy” Kim Huy lạnh lùng mở miệng, giọng điệu giống như có chút oán hận, “Người phái đi đã có tin tức hay chưa? Không lẽ chưa tìm được sao?”

Nhung Thiên lắc đầu.

“Vậy thì tiếp tục tìm, đừng quên giám sát chặt chẽ chỗ Hoàng thượng, không thể để cho bất cứ kẻ nào tiếp cận” Hắn mệt mỏi khoát khoát tay.

“Vậy Vương gia, lá thư này...” Nhung Thiên có chút không cam lòng.

“Nhung Thiên, ngươi muốn cãi lệnh của ta sao?” Tròng mắt Kim Huy như bắn ra tia hàn quang, ánh mắt sắc bén nhìn về Nhung Thiên, gần từng chữ một.

“Vương gia, Nhung Thiên không dám”

“Vậy thì lui xuống đi” Kim Huy lạnh lùng phát tay áo, ra khỏi thư phòng.

Nhung Thiên thở dài, nhìn bức thư trên bàn, từ từ lắc đầu.

Hiện tại Vương gia không có tâm tình để ý đến quốc sự.

Lưu ly cung, Kim Minh lạnh lùng ngồi trên ghế, ánh mắt thâm trầm. Thái hậu ngồi ngay ngắn trên giường, nhưng không nhìn hắn, nhưng có thể cảm nhận được khí tức ần ần trong người hắn, hết sức lợi hại. Đó là khí thế áp đảo người, làm cho người ta chỉ có thể im lặng, nhưng đồng thời cảm thấy hoảng hốt cùng với thương cảm.

“Minh nhi...” Thái hậu thử gọi hắn, một lúc sau Kim Minh mới đưa mắt nhìn nàng.

“Mẫu hậu” Một tiếng mẫu hậu này nàng tin hắn không nhớ tới chuyện trước kia, như vậy chuyện nàng giả danh Thái hậu có thể kéo dài thêm một thời gian nữa.

“Chuyện tình Thanh phi ngươi không cần lo lắng quá mức, Huy nhi đã phái người đi tìm, tin rằng nàng sẽ được trời phù hộ, có thể gặp dữ hóa lành” Nàng nhẹ nhàng kéo tay nam tử, an ủi hắn.

Kim Minh khó khăn mở miệng, nở một nụ cười khó coi: “Mẫu hậu, cảm ơn người”

Hoàng Phủ Tế Tuyết kinh sợ, không ngờ còn có thể bình tĩnh nói chuyện với nàng, trong lòng không khỏi thêm mấy phần tin tưởng.

“Lần này ngươi đến đây chủ yếu là thương lượng với người chuyện bạo loạn ở biên giới, đây chính là quốc sự, mẫu hậu là con gái không thể giải quyết được gì, nhưng nếu không có người kế tục cho Kim Lang vương triều, Minh Nhi, ngươi xem có nên tuyển chọn tú nữ vào cung, nghỉ lại, trong hậu cung lâu rồi không có thêm người nào?”

Kim Minh ngăn ra, không dám tin nhìn Thái hậu: “Ý người là tuyển tú?”

“Ừ” Hoàng Phủ Tế Tuyết trịnh trọng gật đầu.

Kim Minh im lặng, chỉ nhìn chằm chằm vào Thái hậu, một lúc sau mới chịu mở miệng: “Mẫu hậu không thấy bây giờ mở miệng nói chuyện này rất không phù hợp hay sao? Trước mắt một chút tin tức về Thanh Thanh cũng không có, người có ân với Kim Lang vương triều, Mẫu hậu sao có thể...”

“Minh Nhi, đây cũng là vì không còn cách nào khác, ngươi đang cơ mui mấy năm, hậu cung được ngươi sung hạnh càng ít, hiện giờ đã hậu vị không người ngồi, phi tặc phản loạn...”

“Được rồi, người không cần nói gì thêm, chuyện này nhi thần sẽ không đồng ý, nếu người không có gì chỉ bảo thì nhi thần xin cáo từ” Kim Minh lạnh lùng đứng dậy, không thèm quay đầu bước ra khỏi Lưu ly cung, nhưng không lập tức về Dẫn Thiên cung mà đến Ngưng Hương cung.

Ngưng Hương cung vẫn giữ như ban đầu, màn che màu trắng, cửa sổ màu ngà, áo ngủ bằng gấm màu lam, chỉ thiếu đi một phần ấm áp.

Ngồi trước bàn tròn, trong đầu hắn nhớ lại vào một ngày đầy nắng, hắn tàn nhẫn bắt nàng ăn đồ vật cổ quái, mà mỗi bộ dáng nhũn nhẽo miệng của nàng lại khắc sâu trong đầu hắn.

“Tiểu nữ ngồi trên hoàng thành, bức tường thành cao lớn, cảnh liễu rủ xuống bên mép nước, cảnh đẹp vô hạn, trong lòng hết sức vui vẻ, ai ngờ tướng quân ở phía dưới, nhìn dáng vẻ xinh đẹp của tiểu nữ, một tay kéo xuống, không phân rõ phải trái, lại vén váy ta, làm hành động hạ lưu, ta muốn phân rõ phải trái với hắn lại bị hắn phá vỡ, ta mắng hắn bắt nạt người dân lương thiện, lại bị hắn ôm lấy, máu chảy không ngớt, hắn kéo ta chạy khỏi hoàng thành, bảo vệ trong sạch cho ta, chỉ có thể đáp ứng lấy hắn, ai ngờ nam nhân này quá mức âm hiểm, thị vệ đến, bắt ta đến nha môn, làm nhục ta trước mặt người khác, trong cơn tức giận linh hồn xui xẻo quay lại, không người hỏi thăm, hiện giờ có Hoàng thượng ở đây, người nhất định phải bảo vệ ta an

toàn...” Mối mông mờ ra, Kim Minh nhắc lại mấy lời nói của Liễu Nha, về mặt hết sức chán nản.

Bên ngoài Ngưng Hương cư, Ngọc Triệt bùng một chén canh, bị Nhung Thiên ngăn lại.

“Ta muốn gặp Hoàng thượng” Nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, liếc mắt nhìn Nhung Thiên.

“Không được Hoàng thượng triệu kiến, bất cứ ai cũng không được tiếp cận Ngưng Hương cư nửa bước” Nhung Thiên lạnh lùng mở miệng.

“Là mệnh lệnh của ai? Ngươi trung thành với ai?” Ngọc Triệt hừ lạnh, không hề thua kém.

“Vương gia có lệnh, ta nghe lời Vương gia”

Ngọc Triệt nhú mày, ở bên ngoài gọi Hoàng thượng hai tiếng, không thấy Kim Minh phản ứng lại, vì thế tức giận rời khỏi.

Sắc trời tối dần, từ Ngưng hương cư quay lại, có cung nữ vấy hồng vôi vãi bụng trà đến.

Bởi vì lúc trước Tiền Dung là cung nữ của Ngưng hương cư cho nên Nhung Thiên cũng không ngăn cản, để cho Tiền Dung đi vào, nhìn thấy Hoàng thượng chống đầu lên bàn mà hoảng sợ.

“Nô tỳ không biết Hoàng thượng ở đây, tự tiện xông vào, xin Hoàng thượng thứ tội” Tiền Dung vừa nói vừa sợ hãi quỳ dưới đất.

“Ngươi là ai?” Kim Minh lạnh lùng nhìn nàng, thấp giọng mở miệng.

“Nô tỳ là Tiền Dung, là cung nữ bên người Thanh phi nương nương” Tiền Dung để ấm trà lên bàn, khấn đầu một cái.

“Cung nữ bên người?” Kim Minh thống khổ cười cười, người mất thì còn cần cung nữ làm gì?

“Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy. Nô tỳ biết nương nương nhất định sẽ trở về cho nên sợ nương nương khát nước, nửa đêm nô tỳ sẽ chuẩn bị một bình trà nóng cho nương nương” Nàng kính cẩn bưng ấm trà.

“Trà nóng? Thanh Thanh có thói quen dùng trà nóng vào ban đêm sao?” Kim Minh nhú mày, hiện tại Liễu Nha đối với hắn là những kí ức tốt đẹp.

“Đúng vậy thưa Hoàng thượng, nương nương thích nhất là trà Long tỉnh do nô tỳ pha, ban đêm khát nước sẽ uống một chén”

“Ngươi đứng lên đi, đặt trà lên bàn rồi ra ngoài” Kim Minh thờ dài một hơi, thấp giọng phân phó.

Tiền Dung khăn trương đứng dậy, rũ mắt xuống, cung kính đặt trà lên bàn, lại cúi đầu lui xuống. Lúc bước qua ngưỡng cửa, ánh mắt hiện lên sự ngoan độc.

Ngọc Hoa cung, Tiền Dung quỳ gối dưới chân nữ tử, cẩn thận kể lại quá trình vừa rồi.

“Tốt, rất tốt, Bản công chúa không nhìn nhầm người” Ngọc Triệt thỏa mãn gật đầu, nâng Tiền Dung dậy, đặt một túi tiền trong tay nàng.

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ cầu xin nương nương nói cho nô tỳ biết ai là người đã giết cô cô của nô tỳ, nô tỳ vô cùng cảm kích”

“Ngươi cứ cầm đi, đi theo Tạt Mỗ Nhi, hắn sẽ nói chân tướng cho ngươi” Ngọc Triệt cười tao nhã, nhẹ nhàng xoay người đi, làm một động tác giết người nhìn về phía Tạt Mỗ Nhi. Tà áo trắng theo không trung quét một vòng cung sắc bén.

“Cảm ơn nương nương” Tiền Dung dập đầu tạ ơn, đi theo Tạt Mỗ Nhi rời khỏi Ngọc Hoa cung.

Ánh trăng sáng chiếu rọi một vùng đất, Tiền Dung bước từng bước đi theo Tạt Mỗ Nhi, nhìn đến bạo thất lúc trước, ánh mắt hiện lên sự hoảng sợ.

Gió thổi vù vù bên người, nàng ôm chặt hai tay vào người, do dự một chút chạy đi.

Ánh mắt Tạt Mỗ Nhi phát lạnh, nhảy một cái chặn trước Tiền Dung, cười âm độc: “Ngươi cho rằng ngươi có thể thoát khỏi tay ta sao?”

Hắn giơ tay đánh vào gáy nữ tử. Nữ tử sợ hãi mở to mắt, sau đó té xỉu trong lòng nam tử.

Ngọc Hoa cung, nữ tử nghe được tiếng bước chân của Tạt Mỗ Nhi, mím môi cười cười, thốt tha bước vào phòng, bùng chén thuốc đã nấu xong cho Tiền Vu.

“Ngọc Triệt, không lẽ ngươi còn không chịu buông tay sao? Hiện tại Kim Lang vương đã biến mất, mà hắn là Kim Minh, người hắn yêu là Thanh Thanh, cho dù ngươi có cố gắng như thế nào thì...” Tiền Vu chống giường đứng dậy, lại đột nhiên ho khan.

Nhìn nữ tử xuyên qua hơi nóng, về mặt có chút hung dữ. Nàng tức giận đặt chén thuốc lên bàn, cộp một tiếng, nước bắn tung tóe: “Hiện tại ngươi là một phế nhân, quản nhiều như vậy làm gì, ta chỉ cần biết chỉ cần có hy vọng ta sẽ không buông tay”

Tiền Vu giật mình, ánh mắt trở nên thâm trầm.

“Còn nữa” Ngọc Triệt tăng thêm giọng điệu: “Mặc Thanh Thanh đã chết, chỉ cần Hoàng thượng uống ly trà kia, cả Hoàng cung sẽ là thiên hạ của ta”.

Lời nói sắc bén, như cây chùy thủ sắc bén, chọc vào mắt người ta.

Tiên Vu nhắm mắt lại, trong lòng có chút hối hận, tính tình Tiên Hoa bị hấn và Phụ hoàng biến thành như vậy, từ nhỏ mất đi sự yêu thương của Mẫu hậu, tính cách âm trầm hết sức lợi hại, thích để tâm chuyện vụn vặt.

“Như thế nào? Ngươi không tin?” Ngọc Triệt vui sướng khi người gặp họa, nhìn thấy Tiên Vu nhắm mắt, cười một nụ cười dữ tợn: “Nhanh thôi, ngươi sẽ biết lời ta nói có phải là thật hay không!”

Ngưng Hương cur, cầm ly trà trong lòng bàn tay, Kim Minh thở ra một hơi, ngơ ngẩn nhìn ánh trắng, thì thầm: “Nha Nha, rốt cuộc nàng ở đâu vậy?”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Mạc Tang gõ cửa: “Hoàng thượng có tin tức của Thanh phi nương nương, có người nhìn thấy nhân Phụng ở biên giới Vũ thành bán lấy tiền”

Kim Minh đột nhiên đứng dậy, vội vàng mở cửa: “Ngươi nói thật sao?”

“Thuộc hạ không dám lừa gạt chủ thượng, chúng thần tìm đến cửa hàng cầm đồ phát hiện nhân Phụng mà Thanh phi nương nương thường mang, nhưng mà có phải hay không, thuộc hạ...”

“Được rồi không cần giải thích, chúng ta ra cung” Kim Minh vội vàng mở miệng, bước nhanh ra ngoài.

Sắc trời đã tối, Kim Minh cùng Mạc Tang bị Hoàng Phủ Nam ngăn ở ngoài cung, cùng chúng thần từ quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không được”

“Trẫm là Hoàng thượng, Trẫm muốn làm gì không lẽ còn cần các ngươi đồng ý hay sao?” Đôi mắt lạnh lùng quét đến các đại thần, lại lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Nam, tên đầu sỏ gây nên chuyện này.

“Hoàng thượng, Thái Thượng hoàng băng hà, thổ phi bạo loạn vùng biên giới, dân gian không ngừng truyền lời đồn, toàn bộ đều liên quan đến hưng thịnh tiền triều, làm sao tại thời khắc này ngài có thể rời khỏi Hoàng cung vì một nữ nhân? Hoàng thượng!” Hoàng Phủ Nam đi đầu, đập đầu mấy tiếng.

“Nguyên nhân thổ phi ở biên giới gây bạo loạn là vì chuyện vương triều không có người kế tục, lúc này Hoàng thượng tuyệt đối không thể rời khỏi Hoàng cung!” Các đại thần cũng quỳ xuống không chịu dậy.

“Trẫm bây giờ khỏe mạnh, không người kế tục thì như thế nào? Các ngươi mấy lão thất phu này đừng nhiều lời, nếu không một đám đều chém” Kim Minh hớn hớn mở miệng, án mắt lạnh lùng.

“Hoàng thượng” Đại thần hô to, không chịu nhượng bộ.

Đột nhiên một luồng tức giận như đám lửa từ từ bốc cháy trong người nam tử, hấn cúi người, nhăn mày, tay trái dùng sức, nắm Hoàng Phủ Nam dậy, sau đó âm độc để sát mặt mình vào mặt hấn, cả giận nói: “Ngươi không nên ép ta”

Trong lòng Hoàng Phủ Nam run sợ, thân thể phát run, nhưng vẫn quật cường mím môi.

Nước mắt ngày không thể không vua.

Trong lúc vua và đại thần tranh chấp, nhưng nhìn thấy Hoàng thượng phát giận, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, không biết tiếp tục kiên trì hay là buông tha.

Mình điện, Kim Huy một đêm không ngủ, vẫn đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, nhìn mặt trời dần lên cao, ánh nắng chiếu lên mái hiên, xuyên qua hành lang cổ xưa, chiếu lên khuôn mặt hấn, làm cho gương mặt của hấn trở nên nhu hòa hơn.

“Vương gia” Nhung Thiên tiến vào, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ, vể mặt Kim Huy có chút nặng nề, “Có tin tức của nàng?”

“Vâng, Hoàng thượng đang muốn xuất cung đi tìm, lại bị Hoàng Phủ Nam dẫn các vị đại thần ngăn ở cửa cung”

“Ta sẽ không để cho hấn tìm được nàng trước” Kim Huy mạnh mẽ mở miệng.

Nhung Thiên gật mình, ánh mắt có chút hoảng sợ: “Vương gia”

“Hấn không thể bảo vệ tốt cho nàng, ta sẽ không để mình lần nữa lại mất đi nàng”

“Vương gia” Nhung Thiên rũ mắt, hiểu được sự nhẫn nại cực hạn của Vương gia.

“Nhung Thiên, chúng ta xuất cung”

“Vâng, Vương gia, nhưng Hoàng thượng, nơi đó...”

Kim Huy không mở miệng, chỉ lạnh lùng cười. Đã quá đủ rồi, hắn không muốn làm vật thể thân, cho dù tương lai chết già như Phụ hoàng thì như thế nào, ít nhất hắn còn có hai mươi năm yên ổn, sẽ không giống như hiện tại, mỗi ngày lòng đau như cắt, giống như một cái xác không hồn”

Nhung Thiên nhìn thấy sự không ổn trong nụ cười tàn khốc của Kim Huy, hắn xoay người đi vào thư phòng, đưa bức thư cho Kim Huy: “Vương gia, nếu người đã hạ quyết tâm, Nhung Thiên không cản người, Nhung Thiên biết mấy năm nay người đều chịu khổ, nhưng lần này cầu xin Vương gia hãy đọc bức thư này rồi hãy quyết định”.

Kim Huy lạnh lùng nhận thư, mới đầu không thèm để ý, nhưng sau khi nhìn thấy hai hàng chữ, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

“Mộ Dung Vân Cẩm mang thai đứa con của Hoàng huynh?” Hắn kinh ngạc mở miệng.

“Vâng, thừa Vương gia, thuộc hạ đã phái người hỏi thăm, hai tháng trước, Mộ Dung đại nhân bị Hoàng thượng làm cho thổ máu bệnh không dậy nổi, thái độ đối với Mộ Dung tiểu thư càng kém. Hiện giờ nàng bị nhốt ở hậu viện, mỗi ngày ăn chay niệm Phật, hôm qua Mộ Dung tiểu thư mới phát hiện mình có cốt nhục của Hoàng thượng, nên chỉ có thể đến tìm Vương gia” Nhung Thiên trầm thấp mở miệng.

“Bỏ vương đã bỏ nàng, hiện giờ nàng là phi tử của Hoàng huynh, lại còn mang thai nữa” Kim Huy cười lạnh.

Không lâu sau, Kim Huy lấy danh nghĩa Hoàng đế ban công văn, tuyên bố Vân phi có thai, các loại lời đồn chấm dứt, thổ phi bạo loạn cũng tự dừng chấm dứt”

Một lần nữa Kim Lang vương triều khôi phục như cũ.

Uyển thành cách biên giới Kim Lang vương triều mười dặm, lại một trấn nhỏ của Đại Hách, là mảnh đất không có ai quản lý, là một chỗ heo lánh, nhà cửa thưa thớt, gió bắc thổi vù vù lạnh thấu xương làm cho người ta không mở được mắt.

Uyển thành là một thành thị nổi tiếng nhiều nô lệ, người ở đây không làm nông, không buôn bán, bởi vì buôn người là trở nên nổi tiếng. Bởi vì là đất không ai quản lý, lão đại Uyển thành là thành chủ, là gian thương, quanh năm buôn bán mỹ nữ, công khai rao hàng.

Đài cao vây quanh là các tú bà và lão gia nhà giàu, ánh mắt đều sáng loáng, hung hăng nhìn các cô gái trên cao, hy vọng nhìn được con mồi của mình.

“Người thứ nhất, là tiểu Hồng, mười bảy tuổi, mọi người nhìn một cái, da thịt mềm mềm, là người Tiên Nô, nếu mọi người cảm thấy hứng thú thì ra giá đi” Bọn buôn người quơ roi, nắm lấy cầm cô gái, buộc nàng nhìn về phía mọi người.

Ánh mắt cô gái hiện lên sự hoảng sợ.

“Cắt, da thịt mềm mềm... ta nhìn cũng không sai” Trong đám nam tử dâm loạn, một người nhảy lên đài cao, chỉ vào cô gái mặt áo trắng.

Cô gái đưa mắt nhìn, ánh mắt quật cường làm cho người ta rung động, khuôn mặt tội nghiệp đáng thương làm cho người ta kim lòng không được mà muốn bảo vệ. Cô gái này chính là Liễu Nha.

Vốn ngày ấy tỉnh dậy, phát hiện mình nằm ở nhà một người dân, có hai vợ chồng nhận nàng từ tay một tăng nhân.

Sau khi thương thế khỏi hẳn, vốn định trở về Lang thành tìm Kim Minh, nhưng trên đường gặp phải binh lính Đại Hách, tự nhiên bị bắt làm nô lệ bán đến Uyển thành này.

“Không được, gương mặt điển hình không tốt, xui xẻo” Lại có người phụ họa, đánh mất ý nghĩ dâm loạn của nam tử.

“Ta ra giá năm nghìn lượng” Trong đám người đột nhiên xuất hiện một nam nhân, hắn đội mũ, toàn thân là áo choàng tím, gương mặt lạnh lùng che giấu dưới chiếc nón.

Bọn buôn người vui vẻ ra mặt, tiến lên nhận ngân phiếu, đẩy cô gái vào lòng nam tử, “Đại gia, hiện tại nàng ta là của ngài, ngài phải cẩn thận, nàng ta ngang ngược, rất khó đối phó”

Nam tử gạt đầu, tiếp nhận cô gái, tháo dây thừng trên chân nàng ra, đẩy nàng lên ngựa, sau đó dắt ngựa, vững vàng xuyên qua đám người, con ngựa bên cạnh phát ra tiếng ắt ắt, đi theo chủ nhân.

“Ừm” Liễu Nha bị chặn miệng, không thể nói chuyện, chỉ có thể vùng vẫy, mắt thấy càng cách xa Hàn Sơn.

Mặt trời xuống núi, rốt cuộc nam tử cũng dừng lại trước cửa một đại viện to lớn, lập tức có người tiến lên mở cửa: “Rốt cuộc thiếu gia cũng trở về, lão phu nhân đều chờ không kịp, người tìm được biểu tiểu thư sao? Ôi biểu tiểu thư...” Người kia nhìn thấy Liễu Nha làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

“Lão Lưu, không cần nói nhiều, tạm thời không cần nói Lão phu nhân ta đã trở về, một lát nữa ta sẽ dẫn biểu tiểu thư đi gặp Lão phu nhân” Nam tử mở miệng, lập tức ôm Liễu Nha xuống ngựa, đi vào bên trong.

“Ừm” Liễu Nha không kiên nhẫn nhìn chân, nam tử vén nón, lộ ra một mái tóc vàng, sau đó là khuôn mặt tràn đầy ngạo khí, còn hiện lên sự cuồng vọng, làm cho người ta phẫn nộ.

Nam tử không phải là Kim Minh, lại có đôi mắt xanh tóc vàng

Nam tử ôm nàng đến hậu viện, nha hoàn nhìn thấy nam tử tiến vào, lập tức quỳ xuống đất hành lễ: “Thiếu gia đã trở về, biểu tiểu thư...”

“Yến nhi, không cần hỏi, trước đưa biểu tiểu thư đi tắm rửa thay quần áo” Nam tử lạnh lùng thả Liễu Nha lên giường, lập tức ra khỏi phòng.

Nha hoàn Yến nhi nhanh chóng chạy ra: “Thiếu gia, thiếu gia, người kia không phải là biểu tiểu thư, nhưng có vẻ giống với biểu tiểu thư, nhưng mà...”

“Đủ rồi, ta nói phải là phải, người chỉ cần làm cho nàng giống biểu tiểu thư là được” Nam tử lạnh lùng mở miệng, ánh mắt đầy tức giận.

Yến nhi cả kinh, chỉ có thể ngoan ngoãn trở về phòng.

Liễu Nha bị ném trên giường, thân thể bị ném đến choáng váng, vừa mới mở mắt đã nhìn thấy bức tranh mỹ nhân treo trên tường hấp dẫn, cô gái thật xinh đẹp, kiều mỹ, tóc vàng phát phối, đôi mắt xanh như mùa xuân nảy mầm, mê hoặc lòng người”

“Àm” Trong lòng Liễu Nha mất mát, cô gái này, giống như là ... Đồng tử!

Cô gái tóc vàng mắt xanh trong truyền thuyết, nụ cười mê hoặc, dáng người xinh đẹp như nữ tử của Kim Vô Nhai, chính là người dùng sinh mệnh của mình hạ huyết chú – Đồng tử.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Bí mật của nhĩ Phụng

Thân thể Liễu Nha giằng co trên giường, không biết tâm tình rét lạnh hay là mãnh liệt, chỉ cảm thấy hô hấp của mình như nặng nề, chậm chạp.

“Ta không cần biết ngươi là ai, nhưng thiếu gia nói ngươi là biểu tiểu thư thì chính là như vậy, tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn hợp tác với ta” Nha đầu kêu Yến nhi nhìn Liễu Nha đầy địch ý, giống như nhìn phải kẻ thù.

Bị khăn che miệng, Liễu Nha chỉ có thể gật đầu, ư a mấy tiếng. Yến nhi tiến lên lấy khăn bịt miệng, xoay người tiến vào phía sau bình phong, một lúc sau truyền đến tiếng nước chảy, sau đó là khí nóng mờ mịt.

“Trước hết tắm rửa, thay quần áo, ta cho ngươi biết, nơi này là Ngự kiếm sơn trang, ngươi muốn trốn cũng trốn không thoát” Nha hoàn kia nói xong liền cởi dây thừng trên người Liễu Nha.

Cánh tay chết lặng, Liễu Nha được tự do, tiến lên nhìn bức họa, lại bị nha hoàn lôi kéo một cái: “Nhanh đi tắm rửa, người người hô muốn chết, lát nữa lão phu nhân muốn gặp ngươi, biểu tiểu thư đi, lão phu nhân liền bị bệnh” Nha hoàn lâm bẫm, kéo Liễu Nha ra sau bình phong, có một thùng nước tắm cực lớn, nước trong veo rải cánh hoa hồng, nơi mùa đông giá rét như thế này thật hiếm thấy.

“Nhìn cái gì, vừa nhìn là biết đúng là người không biết sự đời, những thứ này đều là chuẩn bị cho biểu tiểu thư, không phải chuẩn bị cho ngươi” Yến nhi không vui nói, tiến lên cởi áo giúp Liễu Nha.

“Cảm ơn tỷ tỷ, ta tự mình cởi” Liễu Nha cười nhẹ, nhưng đã quyết định chú ý, không cần chạy trốn, nam nhân tóc vàng mắt xanh có nhiều mối quan hệ với đồng tử.

“Tùy ngươi, ta chỉ phục vụ biểu tiểu thư nhà ta, cũng không thèm phục vụ người không biết ở nơi nào nhô ra, còn nữa, tốt nhất là ngươi nên thành thật một chút, nếu muốn chạy trốn, ngọn nến đỏ là kết quả của ngươi” Nàng lạnh lùng cau mày, bàn tay phát một cái về phía ngọn nến, ngọn nến biến thành hai khúc.

Cái miệng nhỏ kinh ngạc mở ra, Liễu Nha không dám tin nhìn cô gái đang cười hả hê, đây rốt cuộc là nơi nào, một nha hoàn nhỏ đều có võ công kinh người như vậy... Liễu Nha cảm thấy trán mình đỏ mồ hôi lạnh, một chút công phu mèo cào của mình sợ rằng... Cả người run rẩy một cái, nhảy vào thùng tắm, bộ dáng nghe lời.

Yến Nhi thỏa mãn gật đầu, bước ra khỏi bình phong, lúc này Liễu Nha mới ngẩng đầu lên, quan sát căn phòng, bình phong khắc hoa chia nửa căn phòng, màn thêu hoa, giường ngọc, bốn bức tường treo bốn bức họa, trừ bức họa của cô gái thì còn lại là tranh sơn thủy, làm cho căn phòng trở nên mát mẻ thanh nhã. Trên bàn có một khay trà bằng gỗ lim, bình ngọc cắm vài ngọn san hô, bức tường phía nam là bàn trang điểm.

Vô luận là chỗ nào, đều có Lư hương mặc ngọc, bình phong bằng ngọc, tranh họa mỹ nhân treo tường, đều cho thấy sự thanh nhã không màng danh lợi, có thể thấy được đây là một cô gái cao quý, mà gia đình này, theo tiểu nha hoàn nói là Ngự kiếm sơn trang, nhất định là gia đình giàu có.

Liễu Nha ở bên trong thùng tắm nhìn chằm chằm bức họa cô gái, càng nhìn càng giống, ánh mắt đưa tình, nhất thời làm cho nàng nhìn đến ngây người.

“Này, người nhìn đủ chưa, bức tranh sư tổ chúng ta lại để cho một người phụ nữ hèn mọn như người nhìn sao?” Nha hoàn kia nói xong tức giận tiến lên cuộn bức tranh.

“Sư tổ?” Liễu Nha kinh ngạc, âm thầm tính toán mối quan hệ này.

“Chờ biểu tiểu thư trở lại, ta mới lấy bức họa này ra” Nàng tức giận hừ hừ, lấy một tờ trên bàn sách một tập tranh khác, nhìn bức tranh sơn thủy một hàng, thật xứng đôi.

Nha hoàn nhìn Liễu Nha, cất bức tranh mỹ nhân cẩn thận mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn một mình nàng, nàng vội vàng ra khỏi thùng tắm, tìm quần áo nhưng không thấy, chỉ có thể tới bình phong mặc lại bộ quần áo màu tím.

Ăn mặc xong xuôi, cửa phòng bị đẩy ra, Yến Nhi nhìn nàng ăn mặc xong xuôi hơi có chút kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn không tốt, thay nàng chải tóc, nói thầm bên tai: “Người chỉ là giả mạo biểu tiểu thư nhà ta, may Lão phu nhân mắt mờ lại hay hồ đồ, nếu không thiếu gia cũng không tìm người giả mạo về”.

Liễu Nha không nói gì, từ trong lời nói của nàng ta hiểu được khái quát.

Ngự kiếm sơn trang, truyền thuyết từ thượng cổ có nói, trong trang có một thanh kiếm, dùng bàn cổ từ thời khai thiên lập địa mà luyện thành, một ngàn năm trước Hoàng đế thống nhất thiên hạ phong làm ngự kiếm, ban cho Ngự kiếm sơn trang, dù cho thiên hạ chia năm xẻ bảy nhưng thế lực không lờ của Ngự kiếm sơn trang vẫn như vậy, hơn nữa còn ngày càng lớn mạnh, đến ngày hôm nay, dưới sự dẫn dắt của thiếu trang chủ, Ngự kiếm sơn trang dần thoát khỏi sự thống trị của ba nước, tự quản như một nước.

Người nàng giả mạo là biểu tiểu thư Tổ Cầm- biểu muội của Ngự Phong, từ nhỏ đã có hôn ước với hắn.

“Ta cảnh cáo người, Ngự Phong thiếu gia là của biểu tiểu thư nhà chúng ta, người có thể tạm thời thay thế biểu tiểu thư nhưng không thể có ý tưởng gì với Thiếu trang chủ nhà chúng ta, nếu không...” Nàng lại phát tay một cái, một cây nến nữa lại bị gãy đôi.

Liễu Nha ngẩn ra, co quắp khóe môi, cái nha hoàn này chỉ biết dùng mỗi một chiêu này thôi sao?

Một cô gái quần áo nhẹ nhàng, ngũ quan u buồn, quyến rũ yếu đuối, phong cách xuất trần thoát tục, Liễu Nha hài lòng nhìn bộ dạng của mình trong gương, tương tượng ra biểu tiểu thư bị mất tích mấy ngày nay rốt cuộc như thế nào.

“Biểu thiếu gia đang chờ người trong phòng khách” Yến Nhi không để cho nàng ngấm kĩ, đẩy nàng ra khỏi phòng.

Lúc trước đi đường Liễu Nha chỉ mãi giãy giụa, không kịp nhìn trang viên này, bây giờ nhìn kĩ mới phát hiện nơi này lớn khủng khiếp, nhiều hồ nước, cây bạch quả cũng những hòn núi hình dạng kì lạ, như con hổ, mười ngọn núi, hình dáng hết sức kì kì. Kiến trúc như núi, từ từ cao lên, đỉnh đài, lầu các tinh xảo, đan xen nhau, hùng vĩ vô cùng, có thể so sánh được với Hoàng cung Kim Lang vương triều.

Nhớ lại Kim Lang vương triều, nàng không kim được mà thở dài, không biết có chuyện gì xảy ra, tại sao mình lại rơi xuống núi, Kim Minh, Kim Nhật thì như thế nào? Nàng lo lắng cắn môi, không nhìn được mà nhíu mày, bộ dáng lọt vào tầm mắt nam tử trong phòng.

Giống, quá giống, nhất là bộ dáng nhăn mày của nàng, cực kì giống biểu muội Tổ Cầm, nhưng mà... Trong mắt hắn hiện lên sự tức giận, bóp vỡ ly trà trong tay, máu theo ngón tay nhỏ xuống trường sam.

Nghe được tiếng động, Liễu Nha từ trong suy nghĩ hồi phục lại tinh thần, đưa mắt nhìn thấy nam tử trong phòng khách, tuấn mỹ vô cùng, tóc vàng mắt xanh, một thân trường sam càng lộ rõ vẻ thanh nhã, đáng tiếc giữa lông mày đều là sự mỉa mai, đáy mắt tràn đầy oán hận.

“Thiếu gia, tay của ngài?” Yến Nhi ở sau lưng xông lên, lúc này Liễu Nha mới nhìn bàn tay nam tử bị mảnh vỡ ghim vào, máu từng giọt nhỏ xuống, trên bộ trường sam màu đỏ như biến mất vô hình.

Nhất thời sững sốt, kinh ngạc ngược mắt nhìn nam tử đang tràn đầy tức giận, không kim hãm được mà lui về sau.

Nam tử cự tuyệt Yến Nhi bằng bố, hắn bước tới lạnh lùng đứng trước mặt nàng, khí thế lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống.

Liễu Nha cúi đầu, bộ dáng giống đến mức càng khơi dậy sự tức giận của nam tử, hắn đưa bàn tay rỉ máu chạm vào đôi môi nam tử, mùi vị tanh mặn làm cho nàng không thể không nhìn hắn.

“Người là nha hoàn của ta, ta nói gì người phải làm nấy, người không có quyền cự tuyệt” Hắn nói xong cúi đầu xuống, đôi môi lạnh lẽo mang theo sự tức giận chiếm lấy đôi môi anh đào của cô gái, sau đó mở hàm răng của cô gái, chiếc lưỡi linh hoạt mang theo sự tức giận chiếm đoạt hết mọi thứ.

Nụ hôn bất thành linh làm cho Liễu Nha mở to mắt, Yến Nhi hoảng sợ dùng bàn tay nhỏ bé chặn miệng mình, không phát ra được âm thanh nào.

Một khắc sau, Liễu Nha hung hăng cắn, mùi tanh mặn nồng mãnh liệt cuốn tới.

Nam tử khẽ hừ một tiếng, đẩy nàng ngã trên mặt đất, không dám tin nhìn cô gái.

Lãnh lùng chạm vào vết máu nơi khóe môi, Liễu Nha cười một nụ cười tàn nhẫn: “Ta không phải là biểu muội của người, người không có quyền đối xử

với ta như thế”

Nam tử khát máu hung hăng nhìn chăm chăm vào nàng, lửa giận nghìn ngút bốc lên, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Liễu Nha không sợ hãi, ngược mắt lên nhìn hắn, trong nháy mắt, hai đôi mắt kịch liệt xung đột.

Yến nhi ở sau lưng nhìn đến choáng váng, cái tên đầy tớ to gan này, thế mà dám cắn đầu lưỡi thiếu gia Ngự Phong.

“Phong nhi, Phong nhi, Cẩm nhi đã trở về chưa?” Sau lưng truyền tới âm thanh vội vàng của bà lão, Liễu Nha quay đầu nhìn lại, ở cửa nhìn thấy lão Lưu quản gia đang dìu một lão phu nhân đang bước đến, quai trượng đầu rồng chạm vào sàn đá xanh kêu lên từng tiếng.

Sự tức giận trong nháy mắt dịu xuống, hắn như có điều suy nghĩ nhìn về phía Liễu Nha, ánh mắt vẻ cầu xin.

Liễu Nha cao ngạo nhũn mày, hừ mạnh một tiếng, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

Liễu Nha nàng không phải ai cũng có thể hôn, nàng ghét bỏ cau mày, lấy tay lau lau môi.

Ánh mắt nam tử trở nên thâm trầm, bộ dạng như gió bão sắp nổi, khí thế vô cùng. Lúc nam tử gần phát tác, Liễu Nha bước từng bước nhỏ nắm lấy tay lão phu nhân, vừa định mở miệng gọi nhưng không biết lão phu nhân gọi là gì, vì vậy khó sở nhìn nam nhân.

Nam nhân dùng khẩu âm, Liễu Nha hiểu ý, nhỏ giọng một tiếng: “Bà dì”

Lão phu nhân ngăn ra, ánh mắt không tốt, đưa bàn tay nhỏ nắm lấy tay nàng, “Cẩm nhi, tại sao giọng nói của con tại sao lại như vậy, tại sao...?”

“Tổ mẫu” Đúng lúc ấy, Ngự Phong tiến lên cắt đứt lời của lão nhân, “Tổ mẫu, biểu muội cảm lạnh, giọng nói hơi khác một chút”

Phối hợp với nam nhân, Liễu Nha giả vờ ho nhẹ hai tiếng.

“Cẩm nhi, bên ngoài mưa to gió lớn, con không cần chạy lung tung, có gì không vừa ý có thể nói với bà dì, cái gì bà dì cũng đồng ý với con” Nàng cảm chặt tay Liễu Nha, nhẹ giọng nói.

Tim nàng cứng lại, nhìn gương mặt dài nằng dăm sương của lão phu nhân, như gặp được tổ mẫu vẫn luôn yêu thương nàng, nhất thời trả lời: “Con sẽ không đi nữa, sẽ ở lại cùng bà dì”

Lão phu nhân nghe thấy lập tức cười vui vẻ.

Nam tử nhìn Liễu Nha, ánh mắt thoáng lên ánh sáng quý dị, như có điều suy nghĩ.

Đưa lão phu nhân trở về phòng, để tránh bị phát hiện, Liễu Nha cự tuyệt ở lại cùng bà.

Phòng khách, nàng ngồi ngay ngắn trên ghế tròn, ngược mắt nhìn nam tử.

Hiện tại nàng đã hiểu vì sao nam tử này lại tức giận như vậy, là vì vị Tổ Cẩm biểu tiểu thư.

“Hiện tại muốn nói gì thì nói đi” Liễu Nha nhướn mày, nhìn nam tử ngồi ngay ngắn trên ghế, bộ dáng tức giận của hắn cùng Kim Minh có mấy phần giống nhau.

Liễu Nha khề thờ dài, lại bắt đầu nhớ tới Kim Minh.

“Từ giờ trở đi, tên của ngươi là Tổ Cẩm, là biểu tiểu thư của Ngự Kiếm sơn trang, là vị hôn thê của Ngự Phong ta, mặc kệ trước kia ngươi là ai, từ khi vào đây, ngươi chỉ có thể làm Tổ Cẩm mãi mãi” Nam tử lạnh lùng nhìn chăm chăm Liễu Nha, giọng điệu lạnh lùng.

“Tại sao? Bởi vì ngươi bỏ ra năm nghìn lượng bạc? Chỉ cần ngươi đưa ta về nhà, ta có thể trả lại cho ngươi, một vạn lượng cũng được” Liễu Nha cau mày.

Vĩnh viễn? Nàng không muốn suốt quãng đời còn lại đều ở nơi này, Kim Minh, còn cả Kim Nhật nữa, những người này nàng bỏ không được.

“Đừng để ta phải nói lại lần nữa, cả đời này, ngươi đừng nghĩ bước ra khỏi Ngự Kiếm sơn trang nửa bước” Nam tử không kiên nhẫn nhếch môi, lạnh lùng đứng dậy, “Tất cả mọi thói quen của Tổ Cẩm, Yến nhi sẽ nói cho ngươi biết, từ giờ trở đi, ngươi chỉ cần diễn tốt vai này là được” Hắn bước nhanh ra ngoài, bóng dáng có chút cô đơn.

“Đợi đã” Liễu Nha ngăn cản hắn, “Ta cũng đã nói qua, ta sẽ không ở lại đây mãi mãi, ta có chuyện của ra, huống chi, tại sao ngươi không tìm người khác giả làm Tổ Cẩm?”

Lửa giận hừng hực lóe lên trong đôi mắt xanh của nam tử, hắn vươn tay, phịch một tiếng, vị trí chỉ cách đầu nàng hai cm, cắn răng mở miệng: “Từ giờ trở đi, ngươi chính là Tổ Cẩm”

“Nhưng...” Liễu Nha vừa muốn giải thích, Yến nhi ở phía sau liền lôi kéo nàng.

“Ngươi chỉ là một tên đầy tớ, phải hiểu rõ thân phận của mình, không phải dung mạo của ngươi giống biểu tiểu thư thì ngươi đã sớm bị thiếu gia ném cho sói ăn rồi” Yến nhi kéo nàng trở về.

Liễu Nha quật cường nhìn nam tử không chịu rời đi.

Yến nhi đẩy nàng, rút cuộc qua hành lang, không thấy vị đại thần tức giận nữa, Yến nhi mới giải thích với Liễu Nha.

“Ngự Phong thiếu gia tính tình rất tốt, hơn nữa biểu tiểu thư không thích hắn, hắn... đúng là một kẻ đáng thương” Yến nhi đứng ở hành lang, thờ dài một hồi.

“Thiếu gia rất thích biểu tiểu thư, nhưng biểu tiểu thư lại cùng kiếm khách bỏ trốn, lần này thiếu gia ra ngoài tìm về nhưng không biết tại sao lại không mang nàng trở về” Yến nhi nói xong, vẻ mặt hết sức buồn bã.

“Thiếu gia đợi biểu tiểu thư rất lâu, tiểu thư thích tắm hoa, dù trời đất băng tuyết, nhưng thiếu gia vẫn xây một chỗ trồng đầy hoa, năm nay lần đầu tiên hoa nở vào mùa đông, vốn cho tiểu thư một niềm vui, nhưng không nghĩ đến...” Yến nhi lại thờ dài lần nữa, không nhìn tới Liễu Nha, một mình đi về phía trước.

Liễu Nha quay đầu nhìn lại, nhìn sang nam tử đang ngồi trong nhà hoa, có chút xúc động, liền ngoan ngoãn đi theo Yến nhi.

Tiểu thư thích uống trà, thích nhất là trà Long tỉnh.

Tiểu thư thích ngâm thơ, thích nhất là Ngu Mỹ Nhân.

Tiểu thư thích quần áo màu tím, thích nhất là... hai ngày sau, Liễu Nha đều đọc qua những thói quen của biểu tiểu thư, đến buổi tối thứ ba, Ngự Phong mới để cho nàng ra ngoài, ăn cơm với lão phu nhân.

Ở đây hai ngày, nàng nói rõ với Yến nhi, hỏi rõ lai lịch nữ nhân trong tranh, nhưng Yến nhi nói không biết, chỉ biết được đó là tổ tiên trong Ngự kiếm sơn trang, là bức họa Tổ Cầm thích nhất.

Lão phu nhân nhất định biết được tên người trong bức họa, nhưng sợ lộ thân phận, vì vậy bữa cơm đều hết sức cẩn thận.

Sau bữa cơm chiều, Liễu Nha bảo Yến nhi mang bánh ngọt vào trong phòng, vừa ăn vừa nghĩ.

Sắc trời tối dần, trăng bắt đầu nhô lên, nam tử áo tím đứng ở khúc quanh hành lang, úp tay sau lưng như thói quen, đi vào đình viện, nhìn bóng dáng màu trắng của cô gái, ánh mắt trở nên dịu dàng.

“Cầm nhi...” Hắn nhỏ giọng, một giây sau vẻ mặt trở nên dữ tợn.

Ba ngày trước, ở khách sạn Uyển thành, hắn tìm một ngày một đêm rốt cuộc cũng tìm thấy biểu muội mà hắn yêu nhất.

“Bùm” một tiếng, hắn lạnh lùng đẩy cửa ra, nhìn hai người ngồi trên giường dậy, kéo chăn găm đắp trên thân thể bọn họ.

Cảm giác của hắn trong nháy mắt đổ vỡ.

Hắn nhìn cô gái nhỏ trên giường, tóc tai xộc xệch, trên cổ còn lưu lại ấn ký, nàng run sợ nhìn hắn, rúc chặt trong lòng nam nhân kia.

“Biểu ca” Nàng kêu hắn, âm thanh yếu ớt, hai tròng mắt van xin.

“Biểu ca, ta không thích ngươi, ta yêu hắn, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn ta liền thích hắn, biểu ca, cầu xin ngươi thành toàn cho chúng ta, cầu xin ngươi” Nàng khóa thân quý gối ở trên giường dập đầu cầu xin hắn, nam nhân vô dụng chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn, sợ đến choáng váng.

Hắn đã từng nghĩ đến biểu muội bằng thanh ngọc khiết của mình, hung hăng quay mặt đi.

Đã từng yêu đến quên mình, hiện tại chỉ có cảm giác đau đớn, đau đến nỗi hắn không biết phải làm gì.

Hắn thích nàng, từ nhỏ đã được cha mẹ dạy bảo đây là thế tử tương lai của hắn, hắn toàn tâm toàn ý đối với nàng, đổi lại là cảnh tượng vô sỉ như vậy.

Hắn ra về, thất tình, cô đơn, đau đớn cắt nuốt tâm can hắn, cho đến khi hắn nhìn thấy cô gái quật cường không khuất phục ở chợ nô lệ.

Môi anh đào, gương mặt đáng thương, cực kỳ giống cô gái hắn yêu, hắn không chút do dự bỏ tiền mua nàng. Nhưng khi hắn ôm cô gái lên, tìm hắn lại trống rỗng.

Tổ Cầm đã không thể trở về, cả đời này, hắn sẽ sống cùng với vật thay thế nàng.

Nam tử đứng dưới bóng cây, đột nhiên nở một nụ cười châm chọc.

Hắn lạnh lùng đẩy cửa phòng, thân thể cao lớn ẩn chứa sự tức giận dựa lưng vào cửa phòng.

Cửa phòng bị người thô bạo đẩy ra, Liễu Nha sợ hãi đưa mắt nhìn hấn, vừa nhìn đến ánh mắt khát vọng tình dục của hấn, Liễu Nha âm thầm kêu một tiếng không tốt.

Nam tử nheo mắt lại, đối với ánh mắt khiếp sợ và vô tội liền cảm thấy tức giận, trong đầu hấn nhảy ra hình ảnh cô gái trần truồng, trong nháy mắt hấn cố gắng khắc chế ý nghĩ và dục vọng của mình, liền sụp đổ, thua cuộc.

Hấn tiến lên, hô một tiếng: “Yến nhi, ngươi đi ra ngoài”

Yến nhi hoảng sợ nhìn hấn một cái, vội vã đi qua hấn, bịch một tiếng, khép cửa phòng lại.

Hai tròng mắt Liễu Nha hiện lên sự sợ hãi, nàng nghĩ thấy mùi rượu trong không khí, lại nhìn tròng mắt đỏ ngầu của nam tử, nàng đứng dậy từ từ lui về sau.

Nhớ thương, đau lòng, u mê, oán hận cùng với cô độc, trong nháy mắt ừn ừn kéo đến, nam tử lập tức nhào qua.

Liễu Nha linh hoạt tránh qua, hấn nhào vào bàn, bịch một tiếng, bánh ngọt trong mâm sứ rơi xuống đất.

Ánh mắt nam tử nhìn Liễu Nha âm u mảy phần.

“Ngươi không cần tới đây, ngươi là Ngự Phong đúng không? Ngươi nhận lầm người rồi, ta không phải là Tổ Cầm, tên của ta là Liễu Nha” Liễu Nha gọi hấn, hi vọng có thể làm cho hấn tỉnh táo một chút, nhưng dục vọng trong mắt nam tử càng mạnh, gương mặt tuấn tú lại gần, cuối cùng hấn vương tay, kéo lấy cánh tay nàng, lật tay một cái chuyển đến chiếc eo của nàng.

“Ta biết người không phải là Tổ Cầm, ngươi căn bản không xứng, ta chỉ muốn phát tiết, đem nỗi hận nàng phát tiết lên người ngươi” Hấn nhìn nàng, vô cùng tỉnh táo.

Càng như vậy nàng càng sợ hãi, nàng hung hăng quay đầu không dám nhìn tròng mắt đỏ ngầu của hấn, muốn suy nghĩ cách trốn thoát.

“Ngươi đừng cho rằng ta không biết ngươi đang nghĩ gì? Không có lệnh của ta, không ai có thể rời khỏi Ngự kiếm sơn trang” Hấn quyết tuyệt mở miệng, ánh mắt dữ tợn.

Hít hít không khí, nàng ép mình phải tỉnh táo, bàn về bản lĩnh, nàng không phải là đối thủ của hấn, bàn về mưu trí... Nàng ngược mắt, chu môi: “Được, ngươi đã muốn ta cho ngươi, ta nghĩ vị trí phu nhân của Ngự kiếm sơn trang, chắc có nhiều người muốn vị trí này đi?”

Tròng mắt màu xanh của nam tử phun ra ngọn lửa kịch liệt, hấn đẩy nàng ngã trên mặt đất, khoe môi hung hăng co quắp, “Ngươi đừng mơ, trước kia ta cầu xin ngươi ở lại, cho ngươi vị trí này, ngươi không cần, hiện tại... coi như ngươi có trở lại, ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, ngươi là tiện nhân” Hấn ném bánh ngọt dưới đất về phía nàng, nàng không tránh, mặc kệ bánh ngọt hình trái tim ném trên trán nàng.

Nàng nhìn nam tử, nhỏ giọng nói: “Bây giờ có thể rời sao? Ngươi phát tiết đủ chưa? Ta có thể nghỉ ngơi được rồi chứ?” Nàng bước ra cửa, từ từ mở cửa phòng.

Một cơn gió lạnh thổi tới, làm cho thần trí nam tử tỉnh táo lại. Hấn kinh ngạc nhìn cô gái, trên trán và tóc đều là bánh ngọt, đôi mắt khát máu dần trở nên bình tĩnh lại.

Hấn sửa lại áo, ra đến ngoài cửa lại quay đầu nhìn nàng, sau đó nhấc chân rời đi. Ầm! Cửa phòng nặng nề đóng lại, Liễu Nha dựa vào cửa phòng, thở hắt hắt. Quá đáng sợ, nàng phải nhanh chóng tìm ra bức họa, nếu quả thật là đồng tử, có liên hệ rất lớn với gia tộc này, nói không chừng có thể giải được Huyết chú, có phương pháp làm cho Kim Nhật tỉnh lại.

Nhưng mà phải nhanh lên, nàng cũng không biết nam nhân này lại phát điên lúc nào.

Gió thổi qua nhánh cây, xào xạc, nam tử quỳ trong đình, nắm chặt sợi tóc, mặc cho tình yêu khắc cốt say đắm kéo đến, bao phủ ngập đầu hấn.

Ngươi là một tên hèn nhát, là người không hiểu được tình yêu – lời nói của Tổ Cầm lại vang lên bên tai, hấn ngẩng đầu hét lên, tiếng hét như gào thét khắp cả sơn trang.

Một đêm này Liễu Nha không dám tùy tiện, giữ nguyên quần áo, tựa đầu vào giường mơ mơ màng màng đến sáng.

Sáng sớm, nàng bị ánh mặt trời làm cho tỉnh giấc, dụi dụi mắt, rửa mặt xong liền mở cửa phòng.

Hôm nay đẹp trời, mấy ngày lo lắng, ngày cả nhiệt độ cũng cao lên.

“Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh” Yến nhi lạnh lùng mở miệng, không vui nhìn nàng.

“Thật xin lỗi, tối hôm qua ta hơi mệt một chút” Liễu Nha cúi đầu, bộ dáng nghe lời.

Yến nhi lạnh lùng nhìn, “Bưng vào đi” Nha hoàn sau lưng bưng một cái chậu, trà hoa, tất cả đều mới.

“Đây là...” Liễu Nha nhíu mày, vội vàng hỏi nàng.

“Không phải đưa cho người, chỉ cho người mượn mà thôi, hôm nay là ngày sinh của Quan âm nương nương, lão phu nhân muốn đi miếu dâng hương, bảo người đi cùng” Lời nói của nàng cay nghiệt, bàn tay không rảnh rỗi, mặc quần áo cho Liễu Nha.

“Dâng hương?” Trong lòng Liễu Nha vừa động, có lẽ đây là cơ hội chạy trốn duy nhất, nhưng mà bức họa kia, thôi được, chờ quay trở lại Kim Lang vương triều, bảo Kim Minh cho một đạo thánh chỉ, bảo giao ra, còn tiết kiệm chút sức lực.

Nàng quyết định chủ ý này, tâm tình vui vẻ, ngồi đằng hoàng trước ban trang điểm, để Yến nhi giúp mình mặc trang phục.

Lúc đeo trâm, tay Yến nhi đang cầm trâm đột nhiên nhắm ngay vào huyệt thái dương của nàng, “Ta hỏi người, tối hôm qua thiếu gia, các người có hay không...” Lời nói chưa dứt, sắc mặt trở nên sắc bén khác thường.

Nhìn qua gương, Liễu Nha nhìn thấy Yến nhi cầm cây trâm, trong lòng run lên, vội vàng xua tay: “Không có, không có, ta đã lập gia đình, đối với thiếu gia nhà các người ta không có ý nghĩ gì khác, người yên tâm đi”

Rốt cuộc Yến nhi cũng hài lòng, cười cười, động tác nhẹ nhàng cài trâm cho Liễu Nha, sau đó nhìn trái nhìn phải.

“Thật xinh đẹp” Nàng than thở, ánh mắt trong suốt, không biết lời nói có thật lòng hay không, nhưng sự sắc bén của nàng ta lại làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, mồ hôi toát ra toàn thân. Quyết định không nên ở lại nơi này lâu. Dùng đồ ăn sáng xong, lão phu nhân nóng vội kéo tay nàng, nói mãi không ngừng về chỗ tốt của việc bái thần linh, nhưng một câu nàng cũng không nghe lọt, chỉ không ngừng quan sát Ngự Phong đang ở trong phòng.

Hắn đồng ý cho nàng đi cùng lão phu nhân sao?

“Tổ mẫu ăn nhiều một chút, đường xá xa xôi, trên đường người có thể nói tiếp với biểu muội” Ngự Phong hiếm khi nở một nụ cười, đẩy bát hạt sen nắm tuyết trước mặt lão phu nhân.

“Được” Lão phu nhân đáp lời, nhìn Liễu Nha và Ngự Phong, vui vẻ uống hết.

Ngự Phong đồng ý cho nàng đi cùng lão phu nhân, nhưng mà hắn cũng đi.

Ngoài cổng chính, Liễu Nha nhìn hai cỗ kiệu lớn, có chút nhụt chí.

Nàng phải làm như thế nào mới có thể trốn thoát dưới sự giám thị của hắn?

Yến nhi đỡ nàng lên kiệu, nam tử cự tuyệt đi trước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Liễu Nha kinh ngạc, nhìn hắn đầy khó hiểu, hắn nặng nề siết chặt bàn tay nàng, “Người nên nhìn ra tổ mẫu rất thích người, một khắc cũng không chịu rời bỏ người, tốt nhất người không nên giờ trò gì, nếu không...” Hắn dùng sức, Liễu Nha kêu lên thành tiếng.

“Cầm nhĩ, thế nào?” Lão phu nhân ngồi trong kiệu ló đầu ra hỏi nàng.

Ánh mắt nam tử tối lại, ý bảo nàng trả lời không có gì, chỉ có thể giả vờ cười cười: “Không có việc gì thưa bà dì, thiếu chút nữa bị ngã, may có biểu ca đỡ con một cái” Nàng nói xong, liền hung hăng hất tay nam tử, trực tiếp lên kiệu.

Nam tử cười lạnh, xoay người lên cửa, đội ngũ mấy chục người hùng dũng tiến về miếu quan âm.

Miếu quan âm, ở giữa sườn núi Mang sơn, vì tò lòng thành kính, lão phu nhân bỏ kiệu dưới chân núi xuống đi bộ, Liễu Nha ở một bên đỡ, căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Đi bộ được chừng một canh giờ, chỗ khúc quanh núi, bão tuyết nhẹ dần, mặt đất cao lên thành sườn dốc, sườn dốc như được gọt dũa, tạo thành chỗ hiểm trở, miếu quan âm được xây trên đỉnh dốc.

Hôm nay là ngày sinh của quan âm, cửa miếu được mở ra, người dâng hương tấp nập, náo nhiệt vô cùng, Ngự Phong sợ lão phu nhân bị chen đẩy, đã sớm nói qua với chủ trì, cho nên ở cửa chính không có người vào.

Học theo bộ dáng của lão phu nhân, Liễu Nha xưa nay không tin vào Phật cũng thành tâm cầu nguyện: “Quan thế âm bồ tát cứu khổ cho muôn dân, xin người giúp con, mặc dù lão phu nhân đối xử với con rất tốt nhưng con còn có việc chưa thể hoàn thành, không thể làm bạn bên cạnh, xin cho con cơ hội trốn đi, a di đà Phật” Sau đó chấp tay trước ngực làm biểu tượng thánh giá.

Ngự phong neho mắt, nhìn nàng lăm bắm một hồi, sau đó làm động tác quái dị trước ngực, ánh mắt càng thâm trầm.

“Cầm nhĩ, lần này con nhất định phải thấp thêm mấy nén hương, năm nay con đã tròn mười tám tuổi, chọn một ngày tốt, hôn sự của con và Phong nhi nên tiến hành, tranh thủ sang năm ta lại được ôm cháu” Lão phu nhân vui vẻ mở miệng, nhưng trong lòng Liễu Nha không ngừng kêu khổ.

Thành thân? Tôn tử? Đùa gì thế, nàng còn đang nóng lòng trở về đây!

Ở dưới chân Hân sơn là Vũ thành, Kim Minh vội vàng chạy tới, nhìn thấy tiệm đồ cổ đóng cửa, hắn thất vọng nhắm mắt lại.

Liễu Nha đâu, nếu là nàng, nàng đã sớm quay lại Kim Lang vương triều tìm hân, mà không lưu lạc bên ngoài như vậy.

“Vị đại gia này, chiếc nhẫn này ta nhặt được ở trong một ngôi miếu đồ nát, không phải là đi trộm, xin lão gia ngài làm chủ cho ta” Người kia bộ dạng trung thực, quỳ trên mặt đất sợ đến run người.

“Đứng lên đi” Kim Minh lắc đầu, không kiên nhẫn mở miệng, lấy chiếc nhẫn từ tay người dân kia, nhìn dòng người qua lại nhón nháo, ánh mắt xẹt qua sự khổ sở: “Nha Nha, rốt cuộc nàng ở đâu?”

Mạc Tang theo sau, thân thể cứng đờ, ngược mắt nhìn Kim Minh.

Hoàng thượng gầy đi rất nhiều, gương mặt cũng lõm sâu vào. Nhưng bởi vì gầy đi mà ngũ quan hân rõ ràng hơn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, hai mắt màu xanh thâm trầm yên lặng, giống như mặt hồ, không có chút gợn sóng nào.

Hân đứng ở góc đường, nhìn đám người qua lại, mí mắt rũ xuống.

“Hoàng thượng, chúng ta trở về thôi, xem ra Thanh phi nương nương không có ở nơi này” Mạc Tang mở miệng nói.

Sau lưng có người đi tới đụng phải Kim Minh, hân đang trầm tư nên không kịp tránh né, nhẫn Phụng trong tay cách một tiếng, rơi trên mặt đất, nhất thời vỡ thành hai nửa.

Mảnh vỡ văng đầy dưới mặt đất.

Mạc Tang nắm lấy áo người kia, “To gan, ngươi dám đụng...” Hân còn chưa nói xong, chỉ thấy Kim Minh buồn bã ngồi xuống đất, nhìn về phía mảnh vỡ, ánh mắt vô hồn.

Người dân kia biết mình gây họa, vội vàng quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu.

Kim Minh kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn đã vỡ, chỉ thấy trong lòng co rút đau đớn.

Ngọc bẻ, không lẽ Nha Nha cũng... Hân thống khổ nhắm mắt, mở miệng: “Mạc Tang, giết không tha”.

Âm thanh vừa dứt, Mạc Tang rút kiếm đâm vào người dân kia, máu như những bông tuyết văng trên mặt đất, trên cả mảnh ngọc.

Dân chúng xung quanh ò lên.

Máu nhiễm đỏ con người nam tử, hân cảm thấy nỗi đau như được hóa giải, nụ cười lạnh lùng nở trên môi.

Hận, hân hận nam nhân này.

Nếu như không có Nha Nha, ... hân nhặt mảnh vỡ lên, gọt mảnh vỡ sắc bén làm tay hân bị thương, máu hòa tan cùng ngọc, từ từ nổi lên hai chữ Ngự Kiếm.

“Hoàng thượng” Mạc Tang hô lên, ánh mắt nóng nảy.

Nam tử như không nghe thấy, để mặc cho máu chảy từng giọt.

Lão phu nhân để cho Ngự Phong và Nha Nha đến trước mặt chủ trì, Liễu Nha nhìn nhìn tình huống trong chùa, nhưng lúc tăng nhân kia miệng liền hấp dẫn sự chú ý của nàng.

“Thiện tai, thiện tai, lão nạp cùng thí chủ thật là có duyên” Hân nhìn Liễu Nha nở một nụ cười nhẹ.

Liễu Nha nhìn lại, ánh mắt nhìn về phía hòa thượng, kinh ngạc không nói nên lời.

Là hân, sư phụ của Mạc Trạc.

Liễu Nha tròn mắt nhìn tăng nhân.

Ngự Phong nhìn sắc mặt tức giận của nàng, như suy nghĩ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Bắt đầu

Trong lòng nàng oán hận tăng nhân này, hy vọng chết không từ tế, lại dám ném nàng cho người trong núi, nàng mới rơi vào kết cục này.

Nhưng mà có Ngự Phong và lão phu nhân ở trước mặt, nàng không thể biểu hiện gì, chỉ có thể tức giận đến trợn mắt.

“Chủ trì biết Cẩm nhi sao?” Lão phu nhân vui vẻ mở miệng, giọng nói hết sức thành kính.

Tăng nhân cười một nụ cười ả ý.

Sau khi ăn cơm ở chùa xong, vị tăng nhân một mình hẹn gặp Liễu Nha.

“Thí chủ hiểu được câu nói kia sao?” Đi thẳng vào vấn đề, tăng nhân không thêm kiêng dè gì hết.

“Không phải ta đã nói, không cần làm ra vẻ thần bí với ta” Âm thanh có chút không vui, hiện tại nàng quan tâm nhất là chuyện của Kim Minh, muốn chỉ trốn cho dù khó khăn thế nào nàng cũng không để ý tới.

Tăng nhân lắc đầu một cái, thì thầm một câu: “Thí chủ vẫn chưa hiểu được, thiện tai thiện tai” Nói xong liền quay người đi.

Liễu Nha sững sờ tại chỗ, trong lòng có chút hốt hoảng, nhưng đây không phải là lúc để nàng do dự, mấu chốt nàng phải nghĩ biện pháp chạy trốn.

Hoàng hôn, không giống với trần thế, vừa yên tĩnh, ngay cả gió hay tuyết rơi đều rất nhẹ nhàng.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ có mấy tăng nhân quét rác, nàng hít một hơi thật sâu, giả bộ như đang xem tuyết từ từ đi sâu vào trong chùa.

Phía sâu bên trong, là một khu vườn, tuyết đọng trên cây, hoa nở vào mùa đông, những cánh hoa bách hợp xinh đẹp, quang cảnh ảm áp vô cùng.

Giữa trưa nàng hỏi một tiểu hòa thượng đường xuống núi, biết phía sau nơi này có một cái cửa, lập tức không để ý tới cảnh đẹp, hai chân bước về phía trước.

Nhưng mà vòng quanh hai vòng nàng không phát hiện được cánh cửa như lời tiểu hòa thượng nói, nàng lại nhìn thấy một nam tử đang quay lưng về phía nàng.

Trời đất mênh mông, nam tử đứng ngược chiều ánh sáng, hào quang xung quanh tỏa ra khắp chốn.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, tuyết không tiếng động rơi xuống đầu vai hắn, một cổ lạnh lẽo tan vào trong ngực.

“Thật là hăng hái, thậm chí còn có ý định thưởng thức cảnh tuyết?” Nam tử xoay người lại, ánh mắt khẽ nhú, nụ cười thâm thúy cùng với đôi mắt màu xanh lam cho lòng người sợ hãi.

Trong lòng Liễu Nha có chút tức giận, nam nhân này đã sớm phát hiện ý định của mình, nhưng không thêm lên tiếng, chỉ như thợ săn, ung dung nhìn con mồi của mình đang bị sập bẫy, cho dù cố gắng như thế nào, đến lúc con mồi mệt mỏi mới thu lưới.

Có lẽ - Liễu Nha ngẫm vòng quanh nơi đây, buồn bực nguyên rủa một tiếng, có lẽ căn bản không có cái gọi là cửa sau.

Liễu Nha hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

“Đã đến đây rồi, cùng ta thưởng thức cảnh tuyết đi” Vừa dứt lời, hắn đưa tay ngăn nàng lại.

Giữa hai hàng lông mày của nam tử toát ra sự lạnh lẽo

Không đợi nàng cự tuyệt, hắn nắm lấy tay nàng.

Bót ngờ, mãnh mẽ, lại dùng sức rất lớn.

Trong nháy mắt, nàng muốn chạy trốn cũng không kịp.

Những ngón tay lạnh lẽo, thế nhưng lòng nàng cảm giác quen thuộc vô cùng, đã từng có một người, ngón tay mảnh như thế, lạnh lẽo, lạnh đến thấu lòng người.

Nàng ngược mắt nhìn nam tử, một ít tóc vàng xõa xuống khuôn mặt hắn, đầy hấp dẫn, đôi mắt xanh như hồ nước mùa thu sâu thăm thẳm, mềm mại. Hắn nắm tay nàng, từ từ đi về phía trước, chân giẫm trên tuyết, phát ra từng tiếng sần sật.

Liễu Nha dừng một chút, những ngón tay của hắn làm cho nàng hoảng hốt, nhưng mà tỉnh táo lại, nàng lại muốn giãy giụa chạy trốn.

Nam tử quay đầu nhìn lại, nhìn khuôn mặt giãy giụa đến đỏ bừng, khuôn mặt thoáng qua nụ cười lạnh lẽo.

“Người không giống nàng, nàng luôn thân nhiên tiếp nhận, nhưng sau lưng lại...” Lời nói đầy ẩn ý, “Ta chưa bao giờ biết trong lòng nàng lại chán ghét ta như vậy, ta chỉ dùng phương thức của mình đi yêu nàng, che chở nàng, hi vọng mang đến hạnh phúc cho nàng, cuối cùng đổi lại là sự phản bội của nàng”

Hắn khổ sở cười cười, vẻ mặt ưu thương làm cho nàng từ từ an tĩnh lại.

Nàng để mặc cho nam tử nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, xuyên qua rừng mai, gió lạnh, mai nở trong tuyết, mùi hương tỏa ra làm cho người ta say mê.

Hai mắt Kim Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai mảnh ngọc vỡ, hai chữ Ngự Kiếm lay động máu của hắn, hết sức chói mắt.

“Hoàng thượng” Mạc Tang gọi lại lần nữa, nam tử lạnh lùng phất tay một cái, không quay đầu, đi về phía trước, tóc vàng bay bay trong không trung, xa xa nhìn lại như thanh kiếm sắc bén.

Mạc Tang vội vàng đuổi theo.

Lưu ly cung, Kim Minh đem nhẫn ngọc bị vỡ để trước mặt Thái hậu, sắc mặt Thái hậu ngẩn ngơ: “Nhẫn phượng như thế nào lại...”

Kim Minh mím chặt môi, để cho Thái hậu nhìn hai chữ Ngự Kiếm, nhưng Thái hậu không có phản ứng gì, trong lòng hiểu được chút gì đó.

Chẳng lẽ hai chữ này không có dụng ý gì đó sao? Hắn buồn bã rời khỏi Lưu ly cung, đưa mắt nhìn trời thấy trời đã tối.

Đuẩn Thiên cung, chỉ có bóng dáng cô đơn của nam tử, đôi mắt u tối kinh ngạc nhìn về phía nhẫn Phượng.

“Hoàng thượng, Vân phi nương nương cầu kiến” Trương công công cẩn thận tiến lên bẩm báo.

Nam tử cau mày, đột nhiên cảm thấy như máu chảy ngược, Vân phi?

Trương công công len lén nhìn một cái, nhẹ giọng nhắc nhở: “Là con gái Mộ Dung đại nhân, Mộ Dung Vân Cẩm, không phải lúc xuất cung Hoàng thượng đã phong thánh chỉ làm phi...” Hai chữ cuối cùng hắn không dám nói ra khỏi miệng.

Sắc mặt Kim Minh khó coi tới cực điểm, hắn mở to mắt lạnh lùng nhìn về phía Trương công công, “Vân phi? Là Vân phi ngày đó Trẫm nói sao?” Trong đầu hắn thoáng qua nụ cười nhợt nhạt của Kim Huy, là hắn, đúng là hắn cố ý phong Mộ Dung Vân Cẩm làm Vân phi, chẳng lẽ không chỉ giúp hắn xuất cung mà còn...

“Để cho nàng ta vào” Hắn lạnh lùng phân phó.

Trương Anh ra ngoài, một lát sau, Mộ Dung Vân Cẩm khẽ cười, sửa sang quần áo đi vào.

Chỉ mới hai tháng nên bụng nàng còn chưa nhô ra, mà nàng cố ý mặc áo rộng thùng thình, chính là biểu hiện nàng khác với mọi người.

Hai mắt nam tử sắc bén như kiếm, từ lúc cô gái bước vào phòng, đôi mắt hắn không chớp nhìn chằm chằm vào bụng cô gái.

“Hoàng thượng” Nàng kêu một tiếng, vẻ mặt đặc ý.

Nam tử cười lạnh, “Trương công công, có phải Đuẩn Thiên cung còn thiếu một cung nữ đồ bộ không?”

Trương Anh ngẩn ra, không hiểu ý Hoàng thượng, một lúc sau mới đành trả lời theo: “Vâng thưa Hoàng thượng”

“Để Mộ Dung Vân Cẩm làm nô tỳ đi đồ bộ” Hắn cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo.

Cô gái ngẩn ngơ tại chỗ, lần đầu tiên nàng vào cung cầu hoan, chỉ cách Hoàng thượng năm bước, thậm chí còn chưa kịp đến gần hắn, rốt cuộc cũng không có cơ hội. Nàng không thể thành phi tử.

Nàng kinh hãi đến sững sờ, mở to hai mắt, bàn tay nhỏ bé phủ lên bụng nhỏ.

“Vâng thưa Hoàng thượng” Trương Anh lạnh nhạt tiến lên, phất tay một cái, thị vệ liền kéo cô gái ra ngoài.

Cô gái ở bên ngoài Đuẩn Thiên cung khóc thất thanh.

Kim Minh nhíu mày, cười một nụ cười tàn khốc.

Mình điện, khi Nhung Thiên bẩm báo tin tức này cho Kim Huy, hắn chỉ hơi nhướng mày, sau đó nở một nụ cười cao thâm khó lường.

Hắn hiểu rõ suy nghĩ của Kim Minh, Mộ Dung Vân Cẩm vào cung chỉ kéo dài thời gian bi thảm của nàng mà thôi, hắn muốn chính là muốn thư chiêu cáo thiên hạ.

Ngự Phong nắm chặt tay Liễu Nha, chấp nhất mà kiên quyết. Đầu bàn tay ấm áp của cô gái không ngừng truyền đến, trong nháy mắt hắn có chút hốt hoảng, như trở lại thời gian tốt đẹp trước kia, hắn cầm tay Tổ Cẩm, vui chơi giữa rừng mai.

Suy nghĩ ngừng lại, ánh mắt hần dụ dằng, ngón tay quẩn lên cổ tay cô gái.

Liễu Nha ngẩn ra, ý thức được sự thay đổi của nam tử, chợt muốn né tránh.

“Ta... sắc trời tối rồi, chúng ta nên trở về”

Trời dần tối, trước mặt nàng là một đôi mắt xanh nguy hiểm.

Nam tử nháy mắt, sự né tránh của cô gái chặt đứt mộng tưởng của hắn, hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của cô gái, một tia mãnh liệt xẹt qua mắt.

Hắn đưa tay ra, đẩy nàng dựa vào cây mai, giam cầm nàng vào đó, ngón tay lướt qua cằm nàng.

Ánh trăng chiếu xuống, có thể nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt mềm mại của cô gái, hắn kinh ngạc nhìn nàng.

Liễu Nha lạnh lùng nhìn hắn, “Ngự Phong, người tình tào một chút cho ta, ta không phải là Tố Cầm, người so với ai cũng hiểu rõ hơn chuyện này.

Sự lạnh lùng của cô gái như chọc giận hắn, trong nháy mắt con mắt nam tử lạnh lẽo.

“Quá khứ là quá khứ, người cần gì phải chấp nhất như vậy, giữ một cô gái giống nàng, không những vũ nhục tình cảm của người dành cho nàng mà còn làm cho người càng hăm sâu vào trong đó mà không thể nào tự thoát ra được, người thả ta đi đi, rồi người sẽ từ từ tỉnh lại”

Nam tử cười một nụ cười chán nản: “Người muốn rời khỏi ta sao? Không lẽ chỉ một ngày giống Tố Cầm, một đầy tớ ta mua về cũng không muốn ở cạnh ta sao?”

Liễu Nha cắn môi, sự chán nản của nam tử làm cho nàng mềm lòng, nam tử có đôi mắt xanh và mái tóc vàng giống Kim Minh, khi hắn khỏ sở nhìn nàng, trong lòng nàng đều nhớ đến Kim Minh.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống gương mặt nàng, xinh đẹp thuần khiết giống như một nữ thần “Không phải ta không muốn mà còn có chuyện ta chưa giải quyết xong, xin thả ta đi”

Thả ta đi- lời nói như vậy, ánh mắt lạnh lẽo van xin, con mắt nam tử đầy tơ máu, hắn lạnh lùng cười một tiếng, hung hăng hôn lên môi cô gái, thô bạo hết sức.

Liễu Nha hoảng sợ trừng mắt, ngậm chặt hàm răng, ánh mắt sắc bén.

Có lẽ sự quật cường này đã chọc giận hắn, nam tử không kiên nhẫn, động tác ngày càng thô bạo, thậm chí còn để thân thể nàng dựa hết vào cây mai.

Hai tay kiềm chặt thân thể nàng, một tay khác không thương tiếc cời vấy nàng.

“Dừng tay, mau dừng lại” Liễu Nha lớn tiếng hét lên, không dám tin nhìn chăm chăm vào phía trước, không thể tin được hắn có thể làm ra loại chuyện như vậy nơi cửa Phật.

“Thiếu gia, tiểu thư, thiếu gia” Ngoài rừng mai, Yến nhi lo lắng gọi tên truyền vào tai Ngự Phong, hắn từ trong tình dục tỉnh táo lại.

“Tổ mẫu” Hắn thì thầm một tiếng, buông nàng ra, lúc nàng đang thở phào nhẹ nhõm nhưng lại bị hắn bắt được cánh tay, bẻ nàng bay ra khỏi rừng mai.

Bên ngoài, Yến nhi thờ hồn hể nhìn Ngự Phong không nói ra lời: “Thiếu gia, mau đi nhìn lão phu nhân, lão phu nhân người...” Không đợi Yến nhi nói xong, hắn đẩy Liễu Nha cho nàng, “Trông nàng cẩn thận” Sau đó một mạch vào trong phòng.

Yến nhi đỡ Liễu Nha, không kiên nhẫn đỡ nàng thăng bằng trên mặt đất, ngang ngược kéo nàng đi.

Trong lòng Liễu Nha cũng lo lắng bệnh tình của Lão phu nhân, không có giấy giũa mà ngoan ngoãn đi theo.

Trong phòng, lão phu nhân nằm ngửa mặt trên giường, mặt mũi tái nhợt, thân thể co quắp, miệng sùi bọt mép, như triệu chứng của bệnh động kinh tái phát.

Ngự Phong tiến lên vội vàng cắn ngón tay mình, máu nhỏ vào môi nữ nhân, rốt cuộc nàng cũng yên tĩnh lại.

“Phong nhi, Cầm nhi” Lão phu nhân từ từ tỉnh lại, kêu tên hai người, đôi tay khô héo sờ vào gương mặt nam nhân.

“Các con phải nhanh chóng thành thân, ta sợ không thể đợi được nữa rồi” Lão phu nhân giống như phát tác lần nữa, hơi thở cực kì yếu ớt.

Ngự Phong đưa mắt nhìn Liễu Nha đang đi theo Yến nhi vào cửa.

Hắn cúi đầu, ánh mắt u ám, Nhẹ nhàng vô tay lão phu nhân, “Tổ mẫu, tháng sau chọn ngày lành tháng tốt, chúng con thành hôn, người nhất định phải bảo trọng, con sẽ để cho biểu muội sống một cuộc sống tốt đẹp với những đứa trẻ đáng yêu” Lời nói vừa xong, khỏe môi hắn hung hăng co quắp hai cái.

Đây là nam nhân tự biên tự diễn.

Nhưng lão phu nhân bởi vì lời nói của hắn mà cơ mặt từ từ giãn ra.

Liễu Nha không nhẫn tâm cự tuyệt, xoay người đi lại thấy ánh mắt cảm kích của hắn.

Nàng dịu mắt, cho là mình nhìn nhầm, nhìn lại lần nữa thì nam tử đã khôi phục về mặt lạnh khốc vô tình.

Ngày hôm sau, đoàn người trở lại Ngự kiếm sơn trang. Lúc đầu nàng nghĩ rằng hắn nói đùa, nhưng hai ba ngày sau có người mang quà đến tặng, nơi đây mỗi ngày đều có khách tới.

Không phải hắn làm thật đấy chứ?

Sắc mặt Yến nhi càng ngày càng xấu, cuối cùng đến chén cơm nàng cũng phải bỏ.

Nhìn sắc mặt của nàng ta, nàng càng cảm thấy uất ức.

Sẩm tối ngày hôm đó, nàng đi qua thư phòng của Ngự Phong, đột nhiên truyền đến tiếng nàng ta và hắn đang cãi vã.

Trong lòng vừa động, thận trọng lại gần áp tai lên cửa.

“Thiếu gia, không lẽ người muốn thành thân với kẻ mạo danh đó sao? Biết là giả rồi còn thành thân?” Lời nói của Yến nhi tràn đầy tức giận.

Ngự Phong chỉ im lặng.

“Thiếu gia làm như vậy không phải sẽ phụ lòng biểu tiểu thư sao? Tiểu thư đi rồi, thiếu gia không đi tìm, ngược lại lại mang đồ giả mạo về, còn muốn thành thân, nếu tiểu thư biết, nàng sẽ đau lòng như thế nào?” Yến nhi như muốn gây sự.

Ngự Phong như đang ân hận, một lúc sau mới lạnh lẽo mở miệng: “Tiểu thư của người vĩnh viễn sẽ không trở lại, nàng đã có nam nhân mình yêu, vĩnh viễn sẽ không trở lại, Yến nhi, từ nay về sau nữ nhân kia là tiểu thư của người, người nhớ lấy” Yến nhi chưa kịp lên tiếng, trong phòng trở nên trầm mặc.

Thì ra là Tổ Cẩm bỏ trốn cùng với nam nhân, Liễu Nha đồng tình, vừa muốn rời đi lại nghe thấy Ngự Phong quát một tiếng: “Là ai ở bên ngoài?” Trong lòng nàng quýnh lên, xoay người chạy trốn sau căn nhà nhỏ.

Nơi đây có bốn tầng, bên ngoài có chút cũ kĩ, bậc thang cũng không trơn vẹn, giống như đã lâu không có người ở qua.

Liễu Nha đi lên, rất nhanh trốn vào bên trong, chột bên ngoài truyền đến bước chân của nam nhân, thoáng qua rồi biến mất.

Dư âm ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa chiếu vào khuôn mặt nàng, thật lâu sau nàng mới dám thò đầu ra ngoài, sắc trời âm đạm, thế giới như rơi vào yên tĩnh.

Thân thể nặng nề dựa vào cửa phòng, nàng khó khăn thở ra một hơi, đưa mắt quan sát liền bị cảnh tượng hấp dẫn.

Thì ra đây là căn phòng chứa đồ, bên trong đồ đạc ngổn ngang, nhiều nhất là đồ chơi trẻ con, ngựa gỗ, con quay, vút toán loạn trên mặt đất.

Ánh mặt trời chiếu vào, làm cho mấy món đồ chơi này nhìn càng tang thương.

Liễu Nha cẩn thận đi vào giữa, đến tận bên trong, chỉ thấy cầu thang hẹp, nhìn nhìn càng cảm giác thần bí.

Trong lòng nàng cảm thấy may mắn, nói không chừng bức họa đó được giấu ở đây. Nàng do dự một chút, cất bước lên cầu thang, tiếng cọt kẹt vang lên trong không gian yên tĩnh.

Tình cảnh trên này càng làm cho nàng không kịp chuẩn bị, từng cái rương đồ chất đống trong phòng, ngoài rương ra không còn thứ gì khác.

Liễu Nha tiến lên, cố gắng mở ra, đôi mắt tròn to.

Từng rương mở ra, ngoại trừ vàng bạc chính là châu báu, rốt cuộc ở một cái rương, nàng phát hiện một cuốn sách, mở ra liền vui mừng không thôi. Không sai, là bức mỹ nhân đồ nàng thấy ở trong phòng Tổ Cẩm.

Nàng dò xét cẩn thận, từ đôi mắt kiều mỵ của cô gái đến chiếc váy, một chỗ nhỏ đều nhìn qua, cuối cùng dưới chân cô gái phát hiện ra một dòng chữ nhỏ xinh đẹp. Nàng đưa bức vẽ lên cao, đợi đến chỗ có ánh sáng mới khó khăn đọc được dòng chữ.

Tới cổ đại mấy tháng, bởi vì lúc trước có cuốn từ điển da cừu, nàng biết một số chữ, một lúc sau ánh mắt tập trung mấy chỗ không hiểu.

Vẫn thế gian tình vi hà vật

Trực giáo nhân sinh tử tương hứa?

Trời nam đất bắc song phi khách

Lão cánh mày râu rét nóng.

.....

Thiên sơn mộ tuyết

Độc ảnh hưởng người nào đây?

Đây không phải là một ca khúc về tình yêu sao?

Liễu Nha thờ dài, có lẽ có gì tiến triển, không nghĩ tới chỉ là một bài thơ tình.

“Người làm gì ở nơi này?” Sau lưng vang lên giọng nói nam nhân, Liễu Nha ngẩn ra, bức họa rơi xuống đất, mở ra toàn bộ bức vẽ.

Hắn đến đây lúc nào?

Ngư Phong bước đến, đốt nến, trong phòng sáng hơn rất nhiều.

Hắn nhìn bức họa rơi trên mặt đất, sắc mặt không vui. Hắn bước đến, nhặt bức họa, xé nó ra làm hai, lông mày nhăn lại, như có thâm thù đại hận với nó.

“Người...” Liễu Nha kinh ngạc nhìn hắn: “Đây không phải là bức họa tổ tiên của người sao? Người...”

Nam tử lạnh lùng nhìn nàng, “Không lẽ người cũng muốn giống nàng, bỏ trốn cùng nam nhân hay sao? Con gái Mị tộc động tình với người ngoài sẽ không có kết quả tốt, Tổ Cầm cũng như vậy”

Liễu Nha ngẩn ra, bỏ trốn? Không lẽ cô gái này là đồng tử?

Nàng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình, không để cho hắn nhìn ra sơ hở: “Người nên chúc phúc cho nàng, mà không phải là nguyên rủa nàng”

“Không phải là ta nguyên rủa mà là minh ước của Mị tộc và Ngư kiểm sơn trang, trăm ngàn năm qua đều như thế. Người của Mị tộc chỉ có thể gả cho người của Ngư kiểm sơn trang, mà người Ngư kiểm sơn trang cũng chỉ có thể cưới người của Mị tộc, tình yêu do xuất ngoại mà tìm được trong truyền thuyết, kết quả hài cốt không còn”

“Người cho rằng bức họa này để làm gì? Là răn dạy con gái Mị tộc, không chỉ Tổ Cầm, các cô gái Mị tộc dâm tiện đắm mình đều bị nam nhân vứt bỏ, mà Tổ Cầm, nàng giấu bức họa vào phòng mình, cho đến khi nàng cùng nam nhân bỏ trốn, hiện tại ta rút cuộc cũng hiểu vì sao Tổ Cầm lại thích bức họa này như vậy” Hắn thờ dài một hơi, ánh nến chập chờn càng làm cho vẻ mặt hắn càng thêm cô đơn.

“Vậy người thì sao? Người bởi vì quy củ trăm ngàn năm qua mới đi yêu Tổ Cầm sao?”

Nam tử ngẩn ra, hắn dờ mắt, ánh mắt xẹt qua sự nghi ngờ mà kinh ngạc, hình như hắn chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này.

“Nếu như nàng ta không phải là người Mị tộc, nếu người không có hôn ước từ nhỏ với nàng, người còn thích nàng hay không?” Liễu Nha bình tĩnh nhìn hắn.

Đối với cô gái chưa từng gặp mặt này, nàng từ thờ ơ đến giờ là kính nể. Biết rõ trên lưng phải gánh số mạng bị nam tử vứt bỏ nhưng vẫn dứt khoát lựa chọn yêu một người đàn ông.

Đổi lại là nàng, nàng cần phải có dũng khí lớn mới dám hạ quyết tâm như vậy.

Nam tử tỉnh táo lại, rũ mắt, im lặng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nam tử vẫn không trả lời, chỉ rũ mắt, như nghiêm túc suy nghĩ vấn đề gì.

Nếu không có hôn ước, nếu không có quy củ ngàn năm qua, hắn sẽ yêu Tổ Cầm sao? Chính xác mà nói, hắn với nàng, chân chính là tình yêu sao?

Liễu Nha không nghĩ tới một câu nói đổi lại sự thâm trầm tự hỏi nam tử, nàng chỉ lấy bức họa bị xé rách trong tay nam tử, nửa cúi nửa ngồi, từ từ vuốt lên: “Vị cô nương này tên là gì?” Nàng làm bộ vô tình hỏi hắn.

“Đồng Tử” Một lúc sau. Nam tử hừ nhẹ, tuy có chút khinh thường nhưng cũng không hận thù như lúc này.

Ngón tay đặt lên mặt cô gái đang run rẩy.

Đồng Tử! Quả thật là nàng.

Liễu Nha đột nhiên hiểu được nụ cười yếu ớt của tăng nhân, có lẽ sâu bên trong, sự an bài của vận mệnh là đưa nàng đến nơi khởi nguồn của mọi chuyện. Huyết chú của nàng ta mạnh là bởi vì tên của nàng bị người Mị tộc phỉ nhổ, nàng oán hận càng sâu, uy lực huyết chú càng lớn.

Mày mấn hiện tại mình đã hiểu. Liễu Nha thở dài, từ từ cuốn bức vẽ lại: “Người không để ý ta mang nó về sửa lại chứ?”

Nam tử gạt mình, rõ ràng muốn cự tuyệt nhưng nhìn ánh mắt cầu xin của nàng, vẫn không vui gạt đầu một cái.

Nhưng mà như nàng nghĩ, Huyết chú có thể giải được sao?

Đêm tăng tròn, Duẫn Thiên cung.

Kim Huy cùng Nhung Thiên đứng ngoài cửa sổ, nhìn bóng lưng cô đơn của nam tử đang theo đuổi suy nghĩ của mình.

“Vương gia, Huyết chú đã được giải, tối nay Vương gia có thể yên giấc được rồi” Nhung Thiên ở phía sau mở miệng.

Kim Huy nhú mày không lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn bóng lưng nam tử, ánh mắt thâm trầm.

Hắn là Kim Minh thật sao? Mỗi lần hắn nghĩ như vậy là lúc trong lòng cảm thấy không phục.

Một lúc sau hắn mới gạt đầu cùng Nhung Thiên quay về.

Trong tâm cung, Kim Minh nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt xanh đen xẹt qua sự quý dị.

Hắn đứng dậy, không nhanh không chậm ra khỏi tâm cung, về mặt quý quyết.

Mạc Tang như ý thức được sự khác thường của hắn, bèn lén lén nhìn lên.

Ánh mắt ngoan tuyệt nhìn về phía hắn làm cho hắn sợ đến cúi đầu.

“Hoàng thượng, Nguyệt phi cầu kiến” Tiếng Trương Anh vang lên ngoài điện, Mạc Tang cau mày, “Lúc này bị từ chối rồi mà”

Kim Minh ngoái đầu nhìn lại, nở một nụ cười bí hiểm “Để cho nàng vào”

Mạc Tang sững sờ đưa mắt nhìn lại, lại cảm thấy nụ cười của Chủ thượng càng thêm kỳ lạ.

Bên ngoài Duẫn Thiên cung, Xa Nguyệt lo lắng bất an nắm chặt tay cung nữ Thu nhi, trên trán toát ra tầng mồ hôi lạnh.

Nửa canh giờ trước Ngọc phi của Ngọc Hoa cung đến thăm

Nàng kinh ngạc nhìn nàng ta, mặc dù nàng ta mới vào cung, vẫn luôn cùng nàng nước sông không phạm nước giếng.

“Nên đến bái phỏng tỷ tỷ từ sớm, chỉ là có nhiều chuyện vụn vặt quấy người, kính xin tỷ tỷ thứ tội” Ngọc Triệt khiêm nhường cười cười, cúi đầu làm cho Nguyệt phi hết sức hờn thù.

Chuyện Ngọc phi bị Hoàng thượng lạnh nhạt mọi người trong cung đều biết, dù nàng là Công chúa nước Tiên nô cũng không được Hoàng thượng sủng ái, so với Nguyệt Phi từng được Hoàng thượng cưng chiều mà nói, địa vị của Ngọc phi thấp hơn nhiều.

Nguyệt phi gạt gạt đầu, ban cho ghế ngồi, hai người nói chuyện khách sáo mấy câu. Ngọc Triệt khẽ thở dài một hơi, như có điều thương tiếc: “Tỷ tỷ cũng biết tình cảnh bây giờ của muội, dù hai nước kết thân, nhưng Hoàng thượng đối với muội luôn lạnh nhạt, muốn mẹ suồng nhờ con đứng là khó khăn. Văn phi mới tiến cung đã có bầu, áp lực trong lòng muội muội ngày càng lớn”

Ngọc Triệt nói như vậy, trùng chỗ đau của Nguyệt phi, Mộ Dung Vân Cẩm được phong làm Văn phi, lại có thai, lúc đầu bị Hoàng thượng lạnh nhạt, Mộ Dung Dẫn cùng mấy nhi tử của mình bắt đầu lập uy trong triều, mấy lần Hoàng Phủ Nam đều đến đây kêu khổ.

“Ta muốn liên thủ cùng tỷ tỷ, đồng mưu nghiệp lớn” Ngọc Triệt nói xong, giả hoạt nháy mắt mấy cái, nói nhỏ bên tai Xa Nguyệt.

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Xa Nguyệt như nắm chắc trong lòng bàn tay, bí mật Ngọc Triệt nói cho nàng là vũ khí bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thành hôn

“Nương nương, chúng ta phải đi gặp Hoàng thượng sao? Ngài cũng biết, không được Hoàng thượng gọi đến, nếu tự mình đến Duẫn Thiên cung, nhờ may bị trách mắng...” Thu nhi nắm chặt váy Xa Nguyệt, nhỏ giọng khuyên bảo.

Xa Nguyệt đưa mắt nhìn bộ dáng run rẩy của nàng ta, không kiên nhẫn nhủu mày: “Ngươi sợ cái gì, chẳng lẽ ngươi sợ Hoàng thượng ăn thịt ta sao?” Dù có như thế nàng vẫn không sợ.

“Nhưng mà nướng nướng, kết quả của Vân phi nướng nướng người cũng thấy đấy, nô tỳ sợ người. . .” Thu nhi nắm chặt lấy váy mình.

Xa Nguyệt mở to mắt, nắm chặt túi hương trong tay.

“Trong túi hương này có Thôi tình, chỉ cần đặt trên người của ngươi, nhất định Hoàng thượng sẽ giữ ngươi ở lại Dẫn Thiên cung, còn có cái này là bí truyền của Tiên Nô chúng ta, nghe nói Vân phi uống nước này mới mang long thai. Muội muội ta không có bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần tỳ tỳ mẹ quý nhờ con, ngồi lên ngai vị Hoàng hậu, sẽ thả Hoàng huynh ta về nước, Ngọc Triệt vô cùng cảm kích” Trong đầu nhớ lại lời nói của Ngọc Triệt, Hoàng Phủ Xa Nguyệt thở dài một hơi nhẹ nhõm, ép mình phải trấn tĩnh lại, hơi cần môi chờ đợi.

“Nguyệt phi nướng nướng, Hoàng thượng mời ngài đi vào” Trương Anh tiến lên với vẻ nịnh nọt.

“Cảm ơn Trương công công” Xa Nguyệt vừa nghe, không khỏi vui mừng, nhét túi hương vào trước ngực, bảo Thu nhi giao ngân lượng.

Trương Anh nhét bạc vào trong ngực, cười cười dẫn nàng vào Dẫn Thiên cung.

Nằm ở trên giường tơ vàng, mái tóc vàng như tơ lụa uốn lượn, rơi trên áo long bào, đôi mắt xanh đen như mùa xuân, mát mẻ, mị hoặc.

Hắn nhìn cô gái đang đến gần, mùi nhang hương bay vào lỗ mũi, hắn say mê nhủu mắt, dùng sức hít một hơi. Mùi hương thoang thoang thấm vào lỗ mũi hắn.

Hắn ngược mắt nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt dời đi, cười một nụ cười chói mắt.

Hoàng Phủ Xa Nguyệt nhìn nam tử nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, trong nháy mắt chỉ cảm thấy sự âm đạm nhanh chóng biến mất, chỉ có sự chói mắt của nam tử trước mặt, dung hoa tuyệt thế, câu hồn đoạt phách.

Nam tử liếc mắt nhìn nàng, từ từ ngoắc tay ánh mắt vô cùng quyến rũ.

Cô gái nghe được tiếng tim đập bùm bùm, nàng rũ rứt, ần ần đưa tình nhìn nam tử, từ từ, tấm áo choàng trên người rơi xuống, lộ ra bộ quần áo màu trắng, từng đường kim tuyến thêu hình Thanh Đằng.

Mạc Tang cúi đầu, nhìn thấy vẻ mặt say mê của nam tử, trong lòng có chút lo lắng.

“Các ngươi lui xuống đi” Nam tử mở miệng, âm thanh khàn khàn đầy hấp dẫn.

“Vâng” Mạc Tang cùng Thu nhi vội vàng cáo lui.

Cánh cửa đóng lại, gió thổi thổi vào ngọn nến, không khí bên trong tấm điện yên tĩnh dọa người.

Kim Minh nhìn cô gái trước mặt mình, chỉ cảm thấy lo lắng trong lòng, một cổ hơi nóng từ trong người toát ra tứ chi, hắn nhủu mày, trầm tư, tinh thần hỗn loạn.

Hai tay giống như không nghe sự khống chế, hắn nắm chặt tay cô gái, sau đó kéo nàng vào ngực, bàn tay đặt lên da thịt bóng loáng mát mẻ của nàng.

Chân mày hắn nhủu sâu hơn, biết rõ phải buông tay ra nhưng sự mát mẻ làm cho hắn muốn ngừng mà không được, hắn xé rách áo cô gái, ánh mắt trở nên tối tăm, càng thêm tỉnh mạch.

“Hoàng thượng” Xa Nguyệt thì thầm, dù cho Kim Minh khác lạ, nhưng nàng vẫn không thể khống chế tâm trạng của mình.

Túi hương trong ngực rơi ra, nhất thời mùi hương bay ra khắp phòng.

Nam tử mở to mắt, hắn lạnh lùng đẩy Xa Nguyệt ra, tiến lên nhặt lấy túi hương, “Đây là cái gì?” Hắn khàn khàn mở miệng.

Xa Nguyệt bất thành linh bị đẩy ra nhất thời không kịp ứng phó, quần áo xóc xếch nằm rạp trên mặt đất, nghe được lời nói của nam tử, lại nhìn thấy túi hương trên tay nam tử, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Hoàng thượng, đây chỉ là túi hương thông thường mà thôi” Nàng giải thích, cánh tay bé nhỏ sờ ngực nam tử, từ từ tiến vào. Những ngón tay mảnh khảnh mềm mại từ từ trêu chọc nam tử.

Nàng cảm thấy thân thể hắn chấn động, sau đó những ngón tay run rẩy dịu dàng cuốn lấy lọn tóc, như chạm vào đồ vật trân quý.

Xa Nguyệt vui mừng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt nam tử, cởi áo ra, lỏa thể đứng trước mặt hắn.

Ánh mắt nam tử quét qua thân thể cô gái, con mắt ngày càng mơ hồ, càng thâm trầm nhưng mãi không có động tác gì.

Cô gái cắn môi, có chút khó chịu, đang tính toán rút lui. Đột nhiên nam tử gầm nhẹ một tiếng, giống như đục vọng vượt qua đỉnh điểm, một tay ôm nàng vào ngực, vội vàng hôn xuống.

“...” Cô gái yêu kiều kêu lên, nhiệt tình hôn trả, hai cánh tay trắng ngần ôm cổ nam tử, mùi hương phát ra từ người nàng lượn lờ quanh mũi, càng kích thích nam tử, ánh nến mập mờ lay động, nửa mộng lung nửa hấp dẫn.

Nam tử hôn từ mí mắt, mũi, đến khoe môi, đến lúc hôn ở chiếc cổ trắng nõn thì ngừng lại.

Ánh mắt hắn trở nên xảo quyệt, hắn đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm sau đó cắn xuống.

“Aaaaa” Liễu Nha thở hổn hển ngồi trên giường, vẫn chưa thể hoàn hồn, đưa mắt nhìn ánh trăng qua cửa sổ. Con gió lạnh thổi qua, những nhánh cây chạm chòn theo gió, càng làm tăng thêm sự quý dị và khủng hoảng.

Liễu Nha để chân trần đứng dậy, đứng trước cửa sổ, nhìn ánh trăng rằm, sự lo lắng lấp đầy trong tim. Kỳ lạ, làm sao nàng lại gặp giấc mộng như thế, trong mộng nàng nhìn thấy đôi mắt khát máu của Kim Minh, rõ ràng, như xảy ra trước mắt nàng.

Nàng mở cánh cửa sổ đã đóng chặt, gió lạnh thổi vào, màn che màu tím lay động không ngừng, nàng lấy tay vuốt ve lên chiếc áo mỏng, sự lo lắng gai tăng mãnh liệt hơn.

Không được, nhất định nàng phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

“Bang bang...” Cửa phòng bị gõ, Liễu Nha mở cửa phòng.

“Đêm hôm khuya khoắt còn kêu cái gì? “Yến nhi khoác áo bông, hai tay xoa xoa mắt nhấp nhem

Nội tâm Liễu Nha khẽ động, ghé đầu xem có người khác, thấy không có người khác, vì vậy kéo Yến nhi vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Bởi vì mở cửa nên trong phòng rất lạnh, Yến nhi cũng tỉnh táo hơn nhiều, nàng tiến lên đóng cửa, không vui nhìn Liễu Nha: “Rốt cuộc ngươi lên lút cái gì?”

Liễu Nha kéo nàng ngồi xuống, “Yến nhi, ta biết ngươi không thích ta” Nàng nhìn Yến nhi, giọng nói nặng nề khác thường.

Yến nhi ngẩn ra, ánh mắt có chút xấu hổ: “Không phải ta không thích ngươi, nếu ngươi không phải là người thay thế tiểu thư, ở trong lòng ta tiểu thư chính là tiểu thư, không ai có thể thay thế được”

“Ta biết rõ, ta cũng không muốn giả mạo tiểu thư của ngươi, ta có người mình thích, có nhà của mình, ta rất tin tưởng hắn, ngươi có thể giúp ta chạy trốn hay không, chỉ cần ta đi, thiếu gia sẽ đi tìm tiểu thư của ngươi, nói không chừng còn có thể tìm được”

Tinh thần Yến nhi hoàn toàn tỉnh táo, nàng kinh ngạc nhìn Liễu Nha, một lúc sau mới không xác định được mà mở miệng: “Ngươi không thích thiếu gia? Không muốn ở lại đây? Không phải ngươi không biết bao nhiêu nữ nhân mong muốn gả cho thiếu chủ của Ngự kiếm sơn trang, ngươi... ngươi là kẻ ngốc sao?”

Liễu Nha nhẹ nhàng lắc đầu, đứng bên cạnh nàng, “Ta không ngốc, cũng biết thiếu gia rất ưu tú, nhưng mà lòng ta nhỏ, đã bị một người đàn ông chiếm trọn, không dám suy nghĩ đến người nào khác”

Yến nhi mê mẩn lắc đầu, ý bảo mình không hiểu.

Liễu Nha cười khẽ một tiếng: “Ta cầu xin ngươi để ta đi, sự biến mất của ta đối với ngươi, đối với sự trung thành muốn bảo vệ tiểu thư của ngươi mà nói, đây là cơ hội tốt nhất, ta đồng ý với ngươi, nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ân tình của ngươi”.

Yến nhi trầm tư một chút, rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào nàng: “Ta không cần bất kỳ sự báo đáp nào của ngươi, ta chỉ muốn tìm lại tiểu thư. Ý định của tiểu thư ta biết, nàng muốn tự do, khát vọng tình yêu, thế giới bên ngoài, khi nàng cảm thấy mệt mỏi, tự nhiên sẽ quay trở về, ta không hy vọng xa vời thiếu gia sẽ chờ tiểu thư, ít nhất cũng không cần nhanh như vậy, còn có thể cho tiểu thư một con đường sống”.

Liễu Nha cảm kích gật đầu.

“Nhưng muốn từ nơi này đi ra không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa từ khi tiểu thư bỏ trốn càng gia tăng canh chừng nghiêm ngặt, muốn ra ngoài chỉ có một thời cơ, chính là ngày thành thân. Sau nửa đêm, lúc tân nương trang điểm, lúc đó ta sẽ giúp ngươi chạy trốn, nhưng ngươi cần nhớ, nếu ngươi chạy trốn thành công, nhất định không được quên lời ngươi đã hứa với ta, tìm được tiểu thư trở về”

Liễu Nha gật đầu kiên định.

Mười tám tháng mười hai âm lịch, là ngày tốt để kết hôn. Ngự kiếm sơn trang nơi nơi giăng đèn kết hoa, chuẩn bị nghênh đón tân nương. Ở bên ngoài, Tô Cẩm và Ngự Phong là một đôi kim đồng ngọc nữ được mọi người mơ ước, là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau, vì vậy dù chuẩn bị vội vàng nhưng không ai hoài nghi.

Các xe chở quà tặng kéo đến tiểu lâu, từng người từng người bước vào cửa chính của Ngự kiếm sơn trang, đối với sơn trang thần bí trong truyền thuyết này, mọi người đều hết sức tò mò, cũng tràn đầy sợ hãi.

Ngự kiểm son trang buôn bán vũ khí, các binh khí của Đại Hách, Kim Lang vương triều, Tiên Nô đều xuất ra từ đây, dựa theo hiện đại thì đây là nơi buôn bán vũ khí lớn nhất thế giới, không ai muốn đắc tội.

Tương truyền, đám cưới của trang chủ, sứ giả ba nước đều tới tham gia.

Nhưng mà ở hậu viện, Liễu Nha bị hạ độc, nhưng vẫn hồn nhiên không biết gì, chỉ là chờ đợi đến nửa đêm.

Một thân giá y đỏ thắm, không phải đội khăn voan đỏ uyên ương mà là một chiếc khăn trong suốt màu đỏ tươi, làm cho nàng có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Yến nhi tâm sự nặng nề mang theo hồng cầu đến bên nàng: “Tiểu thư, mọi thứ chuẩn bị xong”

Liễu Nha ngược mắt nhìn lên, qua gương trang điểm nhìn thấy sự hiếu kỳ của mọi người. Bộ đồ này thật kỳ lạ, nhưng không thể nào nói ra được sự xinh đẹp của nó.

Nàng cười một tiếng, cố ý làm vẻ thẹn thùng.

Nghĩ đến mình sắp rời đi, tâm trạng của nàng vô cùng nhẹ nhõm.

Yến nhi đứng sau lưng nàng như có điều suy nghĩ, đưa mắt nhìn cô gái xinh đẹp đang cười tươi qua gương, lẩm bầm mồm miệng: “Bộ đồ này là lão phu nhân chuẩn bị cho tiểu thư, nhưng mà nàng lại không có phúc hưởng nó”

Liễu Nha ngẩn ra, xoay người nắm lấy bàn tay cho bé của nàng ta, an ủi: “Ngươi không cần gấp gáp, nếu ra ngoài, nhất định ta sẽ giúp ngươi tìm tiểu thư nhà ngươi, ngươi cứ yên tâm đi”

Yến nhi được nàng an ủi cười rộ lên, kéo chặt tay nàng, xác định đã ăn mặc thỏa đáng xong, từ từ hành lễ: “Mời tiểu thư ra sảnh, khách nhân đang chờ tiểu thư bên ngoài”

Âm nhạc vang lên, Liễu Nha được Yến nhi đỡ ra ngoài, qua hành lang được phủ đầy thảm đỏ, hai bên tai trần ngập lời chúc mừng dõng dạc, nàng mới có thể cảm nhận được, nơi này không hề đơn giản như tưởng tượng của nàng, quan khách có người Kim Lang mắt đen, người Tiên Nô mũi cao mắt màu xanh dương, người Đại Hách trời sinh tính tình hung ác, nhưng không ai không hiền ngang, khí độ đều bất phàm.

Hôn lễ được cử hành trong đại sảnh, xa xa nhìn lại, điêu khắc xoắn vân Lang Đồ Đàng dán đầy trên chữ hỷ.

“Yến nhi, rốt cuộc Ngự Phong thiếu gia muốn làm gì vậy?” Gia đình giàu có, vàng bạc tùy tiện vứt trong tiểu lâu, không khóa lấy một cái.

“Ngự kiểm son trang nắm trong tay phương pháp chế tạo cùng buôn bán vũ khí trong thiên hạ” Yến nhi ngẩn ra, kinh ngạc với câu hỏi của nàng.

“Không phải ngươi hỏi hận rồi chứ” Yến nhi lo lắng liếc xéo nàng.

“Hỏi hận?” Liễu Nha cảm thấy buồn cười, nàng cũng không cần phải lo lắng như vậy có được hay không?

Bước vào đại sảnh, nhìn thấy sự tráng lệ của nó càng làm cho nàng thờ dài một phen. Nhìn bóng dáng nam tử mặc áo đỏ, nàng có chút xấu hổ, biết là gặp dịp thì chơi như không phải lát nữa sẽ cùng nam tử này ba quý chín lạy đầy chứ? Hôn nhân ở nơi phong kiến cổ đại không có chỗ ghi danh, ba quý chín lạy là hình thức có ý nghĩa hai người kết thành vợ chồng.

Nàng siết chặt váy, đột nhiên có chút khản trương.

Đại sảnh trong nháy mắt yên tĩnh rất nhiều, mọi người đều kinh ngạc với nhan sắc của nàng.

Nam tử xoay người lại, ngũ quan xinh đẹp như bạch ngọc, thân thể cao lớn, hần nhũ mào, ánh mắt lấp lánh có hồn xẹt qua sự chán nản không dễ nhận ra, nhưng rất nhanh hần mỉm cười tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô gái.

Nháy mắt nắm lấy bàn tay nam tử, thân thể Liễu Nha cứng đờ, để mặc hần dẫn đường, từng bước từng bước trê thảm đỏ.

Theo bước chân bọn họ, Liễu Nha cảm giác được ánh mắt hâm mộ, hưng phấn, nóng rực, dù không quan tâm nhưng đối với một người chưa từng trải qua chuyện như vậy làm cho lòng nàng tràn đầy ngượng ngùng.

Hôn lễ là lúc cô gái xinh đẹp như thiên thần, nhưng... Nàng chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi tay đang được nam tử nắm lấy, lại thờ dài một hồi.

Coi như là diễn vậy. Nàng rũ mắt lăm lăm.

“Nương tử” Nam tử đột nhiên cúi người nhẹ nhàng ở bên tai nàng gọi một tiếng, Liễu Nha cả kinh, ngược mắt nhìn hần, hần nhếch môi, nụ cười lạnh nhạt đầy hàm ý.

Liễu Nha vội vã hồi hồn, một khắc sau thân thể chợt cứng đờ.

Kim Huy! Nàng mở to mắt, nhìn nam tử mặc trường bào màu tím, hấn ngồi đó, vung vẩy chiếc quạt.

Hấn ngược mắt, vừa lúc chạm vào ánh mắt cô gái, hơi hơi gật đầu.

Liễu Nha cả kinh, hận không thể vọt ngay đến trước mặt hắn, bảo hắn dẫn nàng trở về, nhưng hắn chỉ gật đầu, sau đó thông thả uống trà.

Ngược lại, Nhung Thiên đứng sau lưng hắn lại nóng nảy lo lắng.

Liễu Nha kinh sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng Kim Huy nhận ra nàng, vì sao vẫn không hành động gì.

Rất nhanh Ngự Phong phát hiện sự khác thường của nàng, bàn tay to xiết chặt tay nàng, Liễu Nha bị đau, ngoài đầu nhìn lại không vui trùng mắt với hắn.

“Nương tử” Hắn lại gọi nàng lần nữa. Bên này, Nhung Thiên nóng nảy nhìn Liễu Nha bị ấn quỳ dưới đất, vừa muốn hành động lại bị Kim Huy đưa tay ngăn lại, “Kiềm chế đi” Hắn mở miệng, không có chút gọn sóng.

“Vương gia, nhưng đó là Thanh phi nương nương” Nhung Thiên vội vàng nói nhỏ.

“Có lẽ đó chỉ là cô gái mà chúng ta tưởng tượng” Kim Huy nhàn nhạt dò xét Liễu Nha đang quỳ dưới đất, tiếp tục thản nhiên uống trà.

“Trên thế giới này có người giống nhau như vậy sao?” Nhung Thiên không tin.

“Nghe lời Bôn vương, bình tĩnh chó nóng vội” Hắn mở miệng, nhưng lúc nhìn nàng hành lễ cùng Ngự Phong, ánh mắt xẹt qua sự phức tạp khó hiểu.

“Nhất bái thiên địa” Liễu Nha bị bà hi ấn đầu, cánh tay lại bị nam tử cầm lấy, mấy móc cúi đầu.

“Nhị bái cao đường”

Lão phu nhân cười đến không ngậm được miệng, tặng một cái bao lì xì to.

“Phu thê giao bái” Người điều khiển chương trình hô lớn, Liễu Nha đứng lên.

“Vương gia, nàng đúng là Thanh phi nương nương” Nhung Thiên lần nữa bị cánh tay nam nhân đè lại. Hắn uống sạch Mọc trà, chỉ có cổ họng chuyển động mới tiết lộ sự lo lắng trong lòng hắn.

“Bái trời đất” Người điều khiển chương trình hô to lần nữa, bà hi lại đè Liễu Nha xuống, lúc này tiếng đàn sáo vang lên, pháo hoa nổ tung bùng, không khí vui vẻ vang trời, Liễu Nha và Ngự Phong đã hoàn thành lễ bái vợ chồng.

“Đưa vào động phòng” Thân thể Liễu Nha chấn động.

Kết thúc buổi lễ, Kim Huy không có ý tứ hành động, giống như vẫn không nhận ra nàng. Nàng kinh hoàng nhìn về phía Ngự Phong, hi bảo màu đỏ của nam tử xoay tròn theo gió, như hoa rơi nước chảy. Ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, lại mở miệng: “Hiện tại ta đã có tư cách gọi ngươi là nương tử hay chưa?”

Liễu Nha mở to mắt kinh ngạc.

Ánh mắt nóng bỏng chăm chú, giống như nàng là cô gái trong lòng hắn, làm cho nàng cảm thấy ấm áp mà cảm động.

Hắn yêu Tổ Cầm, nếu không sẽ không có ánh mắt nóng rực như vậy.

Liễu Nha thở dài một hơi, hết sức rối loạn. Kim Huy nhìn thấy nàng nhưng không cứu nàng, mà Ngự Phong lại làm cho nàng cảm giác thương hại.

Toàn bộ đều rối loạn.

Nam tử nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, đang lúc mọi người ở bên trong chúc mừng, từ từ đi về phía phòng ngủ, Liễu Nha quay đầu nhìn lại, nhìn ánh mặt trời, mặt trời sắp lặn, không phải nàng sẽ bị nam nhân này...

“Rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì?”

Tiếng người đàn ông bên cạnh vang lên, Liễu Nha mới phát hiện ra, không biết hi phòng từ lúc nào chỉ còn hai người bọn họ.

“Bộ dáng rũ mắt của ngươi cực kỳ giống nàng, có lúc ta tự thôi miên mình, quên đi chuyện xảy ra ngày đó, xem ngươi là nàng, giữ lại bên người một đời một kiếp” Hắn thở dài một hơi, ôm chặt lấy eo nàng, đầu dựa vào vai nàng.

Giọng nói của nam tử bất lực mà thê lương, nàng chỉ có thể để mặc cho hắn ôm lấy mình.

“Ngươi đừng mơ tưởng rồi đi” Hắn đẩy nàng ra. Ánh mắt sắc bén.

Liễu Nha cả kinh, chợt dạ mở miệng: “Ta không nghĩ...”

Ánh mắt nam tử lóe lên, thở dài một tiếng: “Không đi là tốt rồi!” Sau đó cầm tay nàng, kéo nàng ngồi trên giường, màn che xinh đẹp, chữ hi đỏ thắm, càng lộ rõ gương mặt cô gái đang thẹn thùng. Hắn thỏa mãn cười khê, “Từ hôm nay trở đi người chính là Tô Cẩm”. Lời nói hắn kiên quyết, không biết là nói cho Liễu Nha nghe hay là cho hắn nghe.

Hắn tiến lên, bưng lấy bình rượu, tay cầm lấy chiếc ly, đến trước mặt nàng: “Trước uống rượu gia bôi này đã”

Liễu Nha lắc đầu cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt nam tử đầy chấp nhất và hy vọng, nàng không nỡ từ chối liền nhũm mày nhận lấy.

Thay cô gái Tô Cẩm không biết quý trọng hạnh phúc để an ủi nam nhân đang bị tổn thương này, nàng nhận ly rượu trong tay, ngoắc lấy cánh tay nam tử, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch.

“Rượu giao bôi không phải uống như vậy” Hắn đề lại cánh tay nàng, từ từ ngồi xuống bên cạnh.

“Không đúng?” Liễu Nha ngẩn ra, ở hiện đại rượu giao bôi không phải uống như vậy hay sao? Chẳng lẽ còn phân chia ra giao bôi lớn giao bôi nhỏ?

Nam tử thừa dịp nàng ngẩn người, bưng ly rượu lên môi, sau đó cúi đầu, bàn tay nắm lấy gương mặt cô gái, nhẹ nhàng dán lên môi nàng, mớm rượu vào miệng nàng.

“Khụ khụ” Liễu Nha ngẩn ra, không nghĩ hắn sẽ dùng chiêu này, bị rượu làm cho sặc, không nhịn được mà ho khan.

Nam tử cười khê, nhìn nàng giống như cô gái mình yêu, từ từ vỗ lên lưng nàng.

Liễu Nha tức giận gạt tay hắn ra, sắc mặt đỏ bừng, nhưng một khắc sau cảnh tượng trước mặt mơ hồ, gương mặt tuấn tú của nam tử ngày càng xa dần.

“Ừm...” Nàng rên lên một tiếng, thân thể ngã xuống giường.

Nam tử như bóng mây, ánh mắt xẹt qua sự phức tạp.

“Yến nhi, vào đi” Hắn hắng giọng, Yến nhi đứng ngoài cửa đi vào, lúc nhìn thấy Liễu Nha hôn mê nằm trên giường, ánh mắt tối sầm, khăn trương.

“Người cũng biết mình có tội?” Nam tử hừ lạnh, bóp vỡ Mạc rượu trong tay, dùng sức đến mức làm cho mí mắt Yến nhi giật giật.

“Thiếu gia, thiếu gia... Ta không...” Yến nhi quỳ trên mặt đất, sợ đến không nói nên lời.

“Đừng để ta phải nói lần thứ hai, nàng là Tô Cẩm, là tiểu thư của người, bắt đầu từ hôm nay nàng là Thiếu phu nhân của Ngự Kiếm sơn trang” Nam tử mở miệng, giọng nói quyết tuyệt.

“Vâng, thiếu gia” Yến nhi khó khăn đồng ý.

“Ta nhắc lại lần nữa, nếu như còn tái phạm, dù người là người lâu năm ở đây, ta cũng không bỏ qua” Hắn lạnh lùng đứng dậy, từ từ đi ra ngoài. Cửa phòng mở ra, hắn lại nhìn cô gái trên giường, “Giúp thiếu phu nhân tắm rửa thay quần áo, chờ ta trở lại”

“Vâng” Yến nhi gật gật đầu.

Nam tử nhanh chân bước ra ngoài. Trong đại sảnh còn có khách cần hắn tiếp đãi.

Yến nhi run rẩy đứng dậy, khê gọi Liễu Nha, thấy nàng nằm bất tỉnh, biết ngay nàng bị thiếu gia hạ thuốc, chỉ đành chờ đợi, tháo trang sức xuống cho nàng, tắm rửa, thay quần áo.

Người kia là Mạc Thanh Thanh! Từ lúc cô gái bước ra khỏi đại sảnh, hắn rõ ràng hơn bất cứ ai, hiểu rõ, khiếp sợ, hốt hoảng, nhưng sau khi cảm xúc đi qua, hắn liền trấn tĩnh lại, trấn tĩnh hơn so với người bình thường.

Hắn không biết vì sao lại xảy ra như vậy, tại sao Thanh Thanh lại xuất hiện ở Ngự kiếm sơn trang, lại làm vị hôn thê của Ngự Phong, nhưng hắn biết hắn cần phải trấn tĩnh.

Vì muốn tìm kiếm nàng mà hắn với Nhung Thiên hai người đến Lang thành, đi theo hướng tây đến biên giới Đại Hách, lại nghe nói trang chủ tiếng tăm của Ngự kiếm sơn trang lấy vợ.

Ngự kiếm sơn trang hắn từng nghe nói qua, tìm Liễu Nha khắp nơi không thấy, hắn chỉ có thể cùng Nhung Thiên thử vận may một chút, vì vậy đành lấy tên Nhật Huy, một chuyên gia vũ khí, tới tham dự hôn lễ này, nhưng không nghĩ đến lại may mắn như vậy.

Cô gái mặc quần áo đỏ thắm, đứng bên cạnh nam tử, hắn cảm thấy máu mình như chảy ngược, hết sức lạnh lẽo. Nhưng... hắn phải trấn tĩnh, ở lâu trong cung, Ngự kiếm sơn trang không biết hắn, nhưng Nhung Thiên nói một câu đây là nơi áp chế ba nước hắn mới sinh lòng cảnh giác.

Hôm nay Kim Minh gặp chuyện, vừa mới tìm được Thanh Thanh, hắn phải tùy cơ hành sự, không thể lơ đãng.

“Đi hậu viện” Thừa dịp nhiều người hỗn loạn, hắn mang theo Nhung Thiên đến hậu viện phía sau.

Sắc trời dần tối, đèn lồng đỏ thấp lên, rốt cuộc hán cũng tìm được phòng của Liễu Nha.

Nàng chỉ có tấm lụa thêu tâm ti che thân, giống như một con búp bê không có sinh mạng, ngửa mặt nằm trên chiếc giường đỏ thắm. Mái tóc đen xõa trên gối đầu uyên ương, xinh đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bên nặng bên nhẹ

Qua song cửa sổ khắc hoa, Kim Huy nhìn vào cảnh tượng bên trong, ánh mắt hán tối sầm, nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Ngân châm bén nhọn bay vèo qua, hán nhanh chóng nghiêng đầu, sau đó điểm huyết cô gái, thân thể nhỏ nhắn của Yến nhi từ từ ngã trên mặt đất.

“Vương gia” Nhung Thiên ở bên ngoài gọi vào, Kim Huy không chút hoang mang kéo chăn gấm bọc quanh cô gái, ôm vào trong người.

“Vương gia, nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, chúng ta không thể ra được, không bằng thuộc hạ mở đường, người từ hậu viện trốn ra ngoài” Nhung Thiên nhỏ giọng, nghe tiếng xôn xao cách đó không xa, có ánh lửa tiến lại gần.

Kim Huy lạnh lùng gạt đầu một cái, xoay người vội vã chạy đi, ánh trăng chiếu trên người hán, bóng dáng hán nhanh chóng biến mất.

Nhung Thiên thở nhẹ một hơi, xoay người nhìn Yến nhi hôn mê bất tỉnh, ánh mắt tối lại, vào phòng đóng cửa, đặt cô gái trên giường, nghiêng người vào trong, dùng chăn gấm che người nàng lại, chỉ lộ một cái đầu.

Nhung Thiên đẩy cửa sổ chạy ra ngoài.

“Chuyện gì?” Ngoài cửa truyền đến tiếng Ngự Phong, gia đình nhanh chóng báo cáo, nói có bóng người chạy qua.

Ngự Phong nhíu mày đẩy cửa phòng, nhìn cô gái ngủ say trên giường, nhướn mày: “Không có việc gì, không cần ngạc nhiên” Hán từ từ khép cửa phòng lại.

Nhung Thiên đứng ngoài cửa sổ thở ra một hơi, theo đoàn người náo nhiệt chạy về phía đại sảnh.

Lúc mọi người rời đi hết, Ngự Phong đứng trước cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó đóng lại, hán nhìn cô gái đang ngủ say đến gần người.

Quá khứ như thủy triều vọt tới, nụ cười không màng danh lợi, lời nói dịu dàng, tiếng đàn du dương, điệu múa xinh đẹp, tất cả như lướt qua trước mắt, ám áp làm cho người ta cảm giác như một giấc mộng. Hán rũ mắt, trong đầu hiện ra cô gái trần truồng quý xin hán buông tay, sự đau đớn mãnh liệt kéo đến, như nước biển rửa trôi những quá khứ tốt đẹp. Tim hán như ngừng đập, đôi mắt xanh đen như mất đi nhiệt độ, lạnh lùng, rét lạnh, chân thật mà tàn nhẫn.

Hán bước đến, đứng sau lưng cô gái, khàn khàn lên tiếng: “Không cần biết người là ai, mặc kệ người đến từ đâu, kể từ bây giờ, người chỉ thuộc về một mình ta”

Lời nói trầm thấp nặng nề, như tờ giấy, một khắc sau, hán lạnh lùng kéo chăn ra, sau đó ngênh đón là sự lạnh lùng cực độ.

Nếu muốn ra khỏi đây cũng không phải chuyện dễ dàng, Nhung Thiên đưa toàn bộ người đến đây, nhưng Kim Huy vẫn bị người ngăn chặn, hán một tay ôm cô gái, một tay cầm kiếm, kiếm như ảo ảnh, mau lẹ, thân thể lướt qua, làm người ta sợ hãi.

Thân thể bay vút, mũi tên lạnh lẽo nhắm về phía cô gái trên vai Kim Huy, hán xoay người tránh thoát nhưng lại bỏ quên thị vệ bên cạnh, cánh tay đột nhiên đau xót.

Hán kiểm bén nhọn đâm vào, nam tử kêu lên một tiếng ngã xuống đất. Xoay người, truy binh ở sau lưng ngày càng nhiều, Kim Huy chạy như bay, nhan chóng ra khỏi vòng vây.

Cách Ngự kiếm son trang một trăm dặm có một ngôi miếu đồ nát, Kim Huy lao vào miếu, từ từ để cô gái xuống, xé rách áo, buộc lại vết thương trên cánh tay.

Hán chú ý động tĩnh, không nghe thấy tiếng truy binh đuổi theo, thân thể không chịu được mà tựa vai lên cánh cửa miếu.

Tiếng cọt kẹt vang lên, cửa miếu kinh động, nháy mắt tro bụi bay lên, hán ho nhẹ hai tiếng, sắc mặt đỏ lên, sau đó thở dồn dập.

Vết thương còn chảy máu như cũ, một đường bỏ chạy làm máu càng chảy hơn, hán vì mất máu quá nhiều mà cảnh tượng trước mắt mờ đi.

Trời dần sáng, mặt trời xuyên qua bình địa chiếu sáng khắp nơi, không khí mờ mịt sương mù.

Quay đầu nhìn cô gái đang bọc trong áo ngủ, đôi môi tái nhợt mỉm cười, dịu dàng như nước mùa xuân, nụ cười của hắn làm cho thời gian như ngừng lại.

Rốt cuộc hắn cũng nhanh hơn Kim Minh một bước tìm được nàng, dù cho chuyện này vượt ngoài dự liệu của hắn, nhưng hắn đã tìm được nàng, nhất định sẽ không buông tay.

Thở dài một hơi, làm cho mình tỉnh táo hơn, hắn khó khăn dịch thân thể, nhìn cô gái đang ngủ say.

Cô gái nhắm chặt đôi mắt, hàng mi dài rung rung, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên, làm cho người ta không kìm hãm được muốn thương thức.

Gương mặt trắng nõn như hình trái tim được điêu khắc mà thành, chiếc mũi thẳng khéo léo, hai hàng lông mày khẽ nhú lại làm cho người ta muốn vuốt ve an ủi. Kim Huy thở dài một hơi, từ từ đưa tay lên, chạm vào hàng lông mày đang nhú chặt của cô gái, làn da nhẵn nhụi, mịn màng làm cho dục vọng của hắn dâng lên.

Tắm lụa mỏng không thể che kín thân thể cô gái, làm cho hắn khí huyết dâng trào, có ý nghĩ kỳ quái.

Hắn cảm thấy u mê, nhưng sự tín nhiệm làm cho hắn muốn chống đỡ, từ từ đến gần cô gái để ngắm nàng.

Đột nhiên cô gái cau mày thì thầm một tiếng: “Kim Minh”

Từ trong giấc mộng kêu lên, tiếng kêu đầy thể lương, đau đớn, rung động đến tâm can, tràn ngập vô hạn sự mong đợi.

Về mặt nam tử kích động, sự không cam lòng cùng với ghen tỵ làm cho hắn mất đi lý trí, đôi môi đề mạnh lên môi cô gái, mang theo sự vội vàng, tức giận, nhưng một giây kế tiếp, trước mắt hắn một mảng tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Buổi sang mùa đông đến muộn, không có tiếng chim hót, không có tiếng côn trùng kêu, gió lạnh thổi qua, không một tiếng động.

Trong giấc mộng Liễu Nha cảm nhận được sự rét lạnh, nàng kéo chăn, có rúc thân thể muốn ngủ say, đột nhiên trong đầu lóe lên, nàng kêu một tiếng ngồi dậy, đôi mắt tròn to.

Cảnh tượng thể lương, nhà cửa rách nát, đập vào mắt là khung cảnh hoang vu, làm cho nàng như hít và ngậm khí lạnh, không được chặn che kín, gió thổi vào người làm cho nàng cảm thấy rét chưa từng có.

Cúi đầu nhìn, lụa mỏng trên cơ thể làm cho nàng thét chói tai, nhưng nhìn thấy nam tử ngất xỉu trên người nàng càng làm cho nàng kinh ngạc không nói nên lời.

Là Kim Huy, hắn nằm trên bụi đất dơ bẩn, cảm bào hoa lệ, tóc đen, nhưng không che được gương mặt tuấn tú của hắn, ngược lại sắc mặt tái nhợt làm cho hắn trông càng tang thương hơn, gương mặt tiêu tụy của hắn làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Liễu Nha dịch người, nhìn thấy vết thương trên cánh tay nam tử làm cho nàng khản trương hơn, nàng không biết tối qua xảy ra chuyện gì, nhưng có hắn ở đây, nhất định đã thoát khỏi Ngự kiếm sơn trang.

Nàng quỳ trước mặt hắn, thử gọi hắn tỉnh lại nhưng đôi mắt nam tử nhắm chặt tựa như ngàn cân, nàng gọi như thế nào đều hôn mê không tỉnh.

Trong lòng có dự cảm xấu, nàng tiến lên mở tấm vải quần vết thương, máu đã ngừng chảy, màu máu có chút tái đi, không có độc.

Cố gắng lật người hắn lại, bàn tay nhỏ bé sờ vào trán nam tử, cảm giác nóng rực làm cho nàng cảm thấy căng thẳng, nhanh chóng kéo chăn bọc hắn lại, thử trán, nóng quá, thật sự rất nóng, hắn bắt đầu sốt lên.

“Kim Huy, Kim Huy” Nàng gọi to tên hắn, hy vọng hắn mở mắt, nhưng mãi lúc sau, nàng cảm thấy sự tình nghiêm trọng hơn.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không có chút huyết sắc, hình như do mất nhiều máu mà thành, thân thể suy yếu, đêm qua lại bị lạnh, gió rét quạt vào, nếu không kịp thời chữa trị, hậu quả khó lường.

Trong lòng nàng nặng trĩu, nhìn ngôi miếu đồ nát, không có dấu người, không có ai ở đây, phải làm như thế nào?

Liễu Nha đứng dậy, nhìn bên ngoài miếu là khe núi, chung quanh là đồi núi hoang vu, gió thổi, không có một bóng người.

Liễu Nha nhảy cẫng vào miếu, thử công Kim Huy lên người, nhưng mà thân thể nặng nề của nam tử làm cho nàng không thờ nổi.

Đặt hắn xuống, khẽ thở dài một hơi, cởi áo khoác của hắn che người, sau đó vây chặt hắn, bàn chân nhỏ trần trụi lần nữa bước đi.

Rốt cuộc cũng tìm được chút củi khô, nàng ôm củi về, nhóm lửa sưởi ấm, sau đó tìm một cái hũ đập nát, rạch tay, máu từng giọt chảy xuống.

Đờ đầu nam tử, mở đôi môi khô khốc của hắn, từng giọt máu nhỏ lên cánh môi, dính một lớp màu đỏ.

“Kim Huy, Kim Huy, mau tỉnh lại đi” Liễu Nha gọi tên hắn, nàng không biết biện pháp nguyên thủy này có tác dụng hay không, nhưng mà không có

thuốc, đây là cổ đại lạc hậu, nàng chỉ có thể dùng máu của mình dứt cho hấn.

Bởi vì đây là biện pháp duy nhất.

Máu từ từ trong thân thể nàng chảy ra, nồng nặc mùi máu tươi, Liễu Nha cau mày, dần dần cảm thấy mọi thứ xung quanh mờ hồ, không có ánh sáng, trước mắt chỉ có cánh tay chảy máu cùng gương mặt tái nhợt của nam tử.

“Vương gia, nương nương” Bên tai nàng vang lên tiếng Nhung Thiên, xa xôi mà chân thành, nàng nháy nháy mắt, đôi mắt mệt mỏi từ từ nhắm lại, cánh tay nặng nề rơi xuống.

Khách sạn cách Ngự kiếm sơn trang hai trăm dặm, ánh trăng chiếu xuống mặt đất, gió thổi ngược, tuyết rơi không một tiếng động.

Nam tử tuyệt sắc đứng trước cửa sổ nhìn cô gái ngủ say, ánh mắt u ám như lọt trong sương mù, mê mang lạnh nhạt. Hấn đi vào trong phòng, từng bước khó khăn, tuyết rơi trên khuôn mặt hấn, hấn ngẩng đầu, cảm giác lạnh lạnh, cảm bào trên người bay theo gió, bóng dáng hấn càng trở nên mỏng manh cô đơn.

“Vương gia” Nhung Thiên bung thuốc vào, đứng ở bên cạnh mở miệng gọi.

Kim Huy nhận chén thuốc, bên trong sự mê mang rốt cuộc cũng thấy sự nhẹ nhõm, như tìm được lý do.

Nhung Thiên nhìn nam tử, thở dài một hơi, hấn sờ sờ chiếu thư trong ngực ánh mắt tối lại.

Hấn hy vọng chiếu thư này vĩnh viễn không cần dùng đến.

Ngồi trước giường, nhẹ nhàng khuấy thuốc, từ từ thổi nguội, gương mặt tiều tụy của nam tử có chút buồn bã, kế hoạch đã chuẩn bị tốt, nhưng bởi vì lúc tỉnh lại nhìn thấy cánh tay cô gái đầy máu mà dao động.

Không lẽ phải tổn thương nàng mới có được ước muốn của mình? Tạo hóa thật trêu ngươi, người quen biết nàng trước là hấn, nhưng tại sao nàng lại yêu người khác.

Dù buông tha hay chiếm đoạt, thành toàn hay ích kỷ, lúc cô gái hôn mê, hấn đã tranh thủ suy nghĩ nhiều lần.

Không ai có thể cho hấn đáp án, không có ai chỉ dẫn cho hấn, hấn không biết làm trái tâm ý của mình khiến cho gái có thể vui vẻ nhất thời hay là dừng cảm theo đuổi đến cùng, cho nàng hạnh phúc mãi mãi.

Thuốc dần dần lạnh, hấn đặt muỗng vào dưới môi cô gái, từ từ muỗng từng muỗng dứt xuống, nàng phun ra, hấn nghiêng người tiến lên, dùng khăn sạch lau đi, lần này ra ngoài lại làm cho lòng hấn cảm thấy âm áp.

Thật muốn nhìn nàng như vậy, cho dù vĩnh viễn không thể tỉnh dậy, vĩnh viễn không cần đối mặt với đôi mắt trong suốt của nàng, vĩnh viễn không cần lựa chọn, cứ như vậy bảo vệ nàng.

Ba ngày trước, Duẫn Thiên cung.

Lúc hàm răng cắn chặt vào cổ cô gái, hấn nếm được mùi vị mặn ngọt, giống như đồ ăn ngon nhất trên đời, hấn mút vào, cắn nuốt, cho đến khi cô gái giãy giụa yếu ớt, tiếng hô càng ngày càng nhỏ.

Hấn nhìn thấy cô gái đang cười, nàng nắm chặt bàn tay hấn, từng bước nắm tay hấn đi qua rừng hoa mạn đà la màu đỏ.

“Đi theo ta, đi theo ta thôi, máu tươi sẽ giải phóng hết lang tính của ngươi, làm cho toàn nhân loại phải cúi đầu xưng thần với ngươi, đi theo ta, chỉ cần đi qua bụi gai này, qua đám máu này, nó sẽ đem ngươi tới đỉnh cao của tất cả”

Cô gái mặc một thân quần áo màu đỏ xinh đẹp, nàng cười, còn đẹp hơn cả mạn đà la.

Hai tay nắm chặt làm cho bước chân nam tử từng bước từng bước tiến lên, từ từ đi dọc theo rừng hoa mạn đà la, từng đám lớn đỏ tươi như máu, rơi đầy mặt đất, cho đến khi hấn bước chân lên cầu đá bạch ngọc.

“Kim Minh” Sau lưng vang lên tiếng gọi của cô gái, nam tử quay đầu nhìn lại, giữa sương mù dày đặc không thấy gì, dung mạo cô gái trước mặt mờ hồ trở nên dữ tợn.

“Ngươi không phải là Liễu Nha” Hấn lầm bầm mở miệng, thân thể đi đến giữa cầu thang.

Cô gái thét lên, âm thanh tan thành mây khói, hình dáng mờ hồ, mái tóc vàng phiêu đảng, sau tiếng thét lên, đôi mắt màu xanh của cô gái từ từ chuyển đỏ.

“Ngươi đã đi thì không thể trở về, tiếp tục tiến lên, bên kia cầu Nại Hà mới là nơi dành cho ngươi, hải tử, đi đi, đi xuống đi” Lời nói quanh quẩn bên tay như thôi miên, hấn tiếp tục đi về phía trước.

“Kim Minh, không thể” Cô gái lại kêu lên làm cho hấn ngừng lại, hấn xoay người, mang theo sự lưu luyến, từ từ đi về phía sau.

Hắn không thể, không thể như vậy được, hắn muốn đợi Nha Nha trở lại, hắn không thể bước tiếp.

Rạng sáng, Kim Huy cả đêm mộng đẹp lại bị đánh thức bởi tiếng bước chân, hắn thanh tỉnh ngồi dậy, kinh nghiệm cho hắn biết nhất định có chuyện gì xảy ra.

Nhung Thiên đi vào, ở bên tai nam tử nói nhỏ, vẻ mặt Kim Huy trở nên kinh hoàng, càng ngày càng nặng nề, máu trở nên lạnh lẽo.

Xa Nguyệt chết rồi, mà Hoàng thượng lại hôn mê bất tỉnh. Mọi chuyện xảy ra vào đêm trăng tròn hôm qua.

Đuẩn Thiên cung, tràn ngập mùi tanh, Kim Huy bước vào, mọi thứ như tái diễn lại, chỉ là cô gái lần này được toàn thây.

Kim Minh nằm ngửa bên cạnh cô gái, khỏe môi đỏ tươi, vẻ mặt quả dị.

“Làm theo quy củ cũ” Kim Huy nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt lạnh lùng đột nhiên cảm thấy hả hê.

“Vâng” Nhung Thiên nhỏ giọng, vai trắng kéo cao lên, che đi sắc mặt trắng như tuyết của cô gái.

“Từ từ đã” Lúc Nhung Thiên sắp mang cô gái đi, Kim Huy đột nhiên mở miệng.

Lần này là Hoàng Phủ Xa Nguyệt, có lẽ... Hắn ghé miệng sát vào tai Nhung Thiên, “Đừng hành động quá bí ẩn, cũng không cần thu dọn sạch sẽ, ta nghĩ người nên biết cần biết rõ”

Nhung Thiên giật mình, đột nhiên hiểu được ý của Kim Huy, trong lòng có chút lo lắng.

Thời điểm thi thể đi qua đại điện, nhìn Hoàng Phủ Nam đang chờ vào triều mà không biết chuyện gì, hắn cố ý từ từ đi qua, bàn tay cô gái rơi xuống băng ca.

Thân thể Hoàng Phủ Nam lao đảo, trên tay cô gái là chiếc vòng gia truyền nhà hắn.

Hắn xông lên, không cố kị chút nào, khi chứng thực xong, hắn ngã xuống đất, ngất đi.

Người nên biết cũng đã biết.

Lưu ly cung, hắn nhìn về mặt khô sờ của Hoàng Phủ Tề Tuyết, hàng lông mày nhíu lại. Chuyện đã quyết không ai có thể làm cho hắn giao động, dù phải rơi vào vạn kiếp bất phục.

“Chuyện ta lo lắng nhất cũng đã tới” Thái hậu nặng nề thở ra, vẻ mặt uể oải.

Kim Huy nhướng mày, mở miệng: “Mẫu hậu, người có nghĩ, có lẽ Mặc Thanh Thanh cũng không thể giải trừ được Kim Lang? Có lẽ lời đồn Ngôi sao Mặc tộc là vô căn cứ”

Thái hậu ngẩn ra, đưa mắt nhìn nam tử cao thâm khó lường.

“Ngươi có ý” Thái hậu mở miệng.

“Cái gì?” Nam tử cau mày.

“Để cho Hoàng Phủ Nam biết chuyện, là ngươi có ý” Ánh mắt Thái hậu sắc bén nhìn qua.

“Ta không phải” Nam tử thần nhiên đón nhận ánh mắt sắc bén của nàng.

Cô gái không phát hiện được sự khác thường, bùi ngùi than nhẹ, “Huy nhi, ngươi phải nhớ, tất cả đều là số mệnh, không thể thay đổi được, ngươi... không cần cầu những thứ không thuộc về ngươi”

Lần này Kim Huy không có giải thích như trước, hắn chỉ đứng dậy rồi chạy ra ngoài: “Ta sẽ tìm được Mặc Thanh Thanh trở về, ta sẽ chứng minh truyền thuyết về ngôi sao Mặc tộc không đúng chút nào”

Giọng nói đầy chắc chắn mà kiên quyết.

Trong cảm nhận của hắn, mọi thứ lệch đi, quốc gia, Thanh Thanh, hắn không biết cái nào nặng hơn.

Tuyết rơi một ngày một đêm, cô gái cũng ngủ một ngày một đêm, Kim Huy ngồi chờ trước giường cô gái, vẻ mặt bình thản mà thỏa mãn.

Đúng vậy, hắn chỉ cần như thế này, cho nàng quần áo xinh đẹp, cho nàng châu báu, làm bến đỗ an toàn cho nàng, chỉ cần nàng ở cạnh hắn.

“Vương gia” Bên ngoài phòng, Nhung Thiên nhẹ nhàng gõ cửa.

Nam tử không vui nhíu mày, như chán ghét khi bị cắt đứt dòng suy nghĩ.

“Vương gia” Nhung Thiên tiếp tục gõ cửa, rót cuộc nam tử đứng dậy, dịu dàng vô hạn đặt bàn tay nhỏ bé của cô gái lên giường, cẩn thận dịch góc chăn cho nàng, lúc này mới từ từ dời đi.

Mí mắt cô gái giật giật, nam tử vì quá chuyên chú mà không cảm nhận được.

Ngoài cửa, tuyết rơi một ngày một đêm, một mảnh trắng xóa, bởi vì gần cuối năm, dù biên giới nhỏ bé nhưng cũng có không khí đón mừng năm mới, thỉnh thoảng sẽ nghe được tiếng pháo.

“Có chuyện gì?”

“Như Vương gia đoán, cái chết của Nguyệt phi đã chọc giận Hoàng phủ đại nhân, trong thành truyền thư đến nói Hoàng Phủ Nam đang âm thầm chiêu binh mãi mã, chắc chắn sẽ phản quốc, chỉ có sự tình Vương gia không ngờ tới...” Nhung Thiên dừng lại, nói nhỏ: “Thi thể Nguyệt phi mất tích vào ngày thứ ba, đến nay không có bất kỳ đầu mối nào, Hoàng Phủ Nam vì chuyện này mà ba lần bốn lượt đến Lưu ly cung, Thái hậu cũng đành bó tay”

“Thật sao?” Kim Huy nhướng mày, trông mắt không có chút gọn sóng.

“Hoàng thượng vẫn đang hôn mê bất tỉnh, Ngự y cũng đành bó tay, Vương gia có nên trở về chủ trì đại cục”

Kim Huy cười lạnh, như có điều suy nghĩ nhìn Nhung Thiên: “Nhung Thiên, người đi theo ta đã nhiều năm, vẫn không biết được tâm tư của ta”

Cửa phòng mở ra, Liễu Nha chân không đứng trên mặt đất, vội vàng mở miệng: “Nhung Thiên, người nói thật sao? Tại sao Kim Minh lại hôn mê?”

Ánh mắt Kim Huy sắc bén, hần âm thầm cho Nhung Thiên ánh mắt, Nhung Thiên vội vàng đi ngay.

“Nhung Thiên người không được đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Kim Minh lại hôn mê? Hơn nữa Nguyệt phi... là Hoàng Phủ Xa Nguyệt sao? Nàng...” Liễu Nha khó khăn bước ra khỏi phòng.

Kim Huy tiến lên ngăn nàng lại: “Bên ngoài trời lạnh, thân thể người vừa tốt lên, đừng đi, ta sẽ nói cho người từng thứ một”

“Được, người nhanh nhanh một chút” Liễu Nha vội vàng mở miệng, để hần giúp đỡ mình vào phòng.

Kim Huy nhìn vẻ mặt lo lắng của cô gái, cười lạnh một tiếng: “Người quan tâm hần như vậy, nhưng mà hần đáng để người quan tâm như vậy sao?”

“Có ý gì?” Liễu Nha ngăn ra, không hiểu hần đang nói gì?

Kim Huy lạnh lùng đặt chiếu thư vào trong tay nàng, Liễu Nha nhận lấy, khó khăn đọc, nội dung chiếu thư làm cho sắc mặt nàng thay đổi.

Chiếu thư phong Mộ Dung Vân Cẩm làm Vân phi, hơn nữa còn mang thai hài tử của Kim Minh,... thời gian viết chiếu thư là ngày thứ ba nàng rời đi Kim Lang vương triều.

Vân phi... Cái tên có ý nghĩa đặc biệt, nàng có chút mất hồn.

Vân phi, đứa bé, là của Kim Minh, thời gian qua nhưng ngăn cách nàng và hần, khoảng cách ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tàn nhẫn sống lại

“Thấy chưa, đây chính là hồi báo của nam nhân mà người yêu” Lời nói của Kim Huy như cây kiếm sắc bén đâm sâu vào đầu nàng, hết sức đau đớn.

Đầu ngón tay nắm lấy chiếu thư lạnh băng, nàng xoa xoa tay, “Lạnh quá”

Sắc mặt Kim Huy khó coi: “Không lẽ người không cảm thấy bị ai sao? Người vì hần bỏ ra nhiều thứ như vậy, nhưng hần...” Lời nói khó có thể đè nén sự tức giận.

Liễu Nha nhếch mày nhìn sự tức giận của hần, kỳ lạ, Kim Huy luôn nhẹ nhàng cũng có lúc không kiềm chế được. Nàng lắc đầu, “Mộ Dung Vân Cẩm là chuyện quá khứ, ta biết rõ trong lòng người hận hần, nhưng người phải hiểu đó không phải là hần, mà là Kim Lang, Huy, người hãy tha thứ cho hần đi”.

Khóe môi Kim Huy co quắp, nàng- nữ nhân ngu ngốc này có hiểu hần đang nói gì hay không? Hần quan tâm Mộ Dung Vân Cẩm sao, người hần quan tâm là nàng đây.

Hắn tiến lên nắm chặt cánh tay cô gái, kích động mở miệng: “Mặc Thanh Thanh ngươi nghe cho rõ đây, ngươi hiểu lầm, Mộ Dung Vân Cẩm, đừng nói là một phi tử, cho dù là Hoàng hậu ta đều không quan tâm, người ta quan tâm chính là ngươi, ngươi trả giá tất cả cho hắn, hắn lại cô phụ ngươi, không lẽ ngươi không hiểu chút nào sao? Hắn đang tổn thương ngươi, ngươi có biết không?”

Liễu Nha mở to mắt, nhìn gân xanh nổi lên trên mặt nam tử, trong lòng xẹt qua sự hốt hoảng, nàng lắc đầu một cái: “Ta không cảm thấy tổn thương, Mộ Dung Vân Cẩm có thai sao? Phong phi cũng là chuyện đương nhiên, ta lo sợ chính là ngươi, không giống hắn, ngươi là Kim Huy, là Vương gia nắm trong tay ngàn vạn binh mã của Kim Lang vương triều, là trụ cột của Kim Lang vương triều, ngươi và Kim Minh là huynh đệ, trên lưng ngươi gánh vác tương lai của quốc gia, ngươi không phải...” Liễu Nha khó khăn mở miệng.

Hai mắt nhấc lên ngọn sóng thần, sau đó lại tràn trề thất vọng, hắn kinh ngạc nhìn nàng, trên mặt như hồi tiếu, tức giận, ghen tỵ.

Tuyệt vọng luôn quán quýt lấy hắn, làm cho hắn cảm thấy hít thở không thông.

“Kim Huy...” Liễu Nha thì thầm tên hắn, chạm vào mí mắt nam tử, ngăn cản cơn sóng lớn: “Huy, ngươi phải nhớ kỹ trách nhiệm của ngươi, không phải chỉ có một mình ngươi, trên vai ngươi còn có tính mạng của hàng vạn người, dù Kim Minh làm sai điều gì, nhưng bản tính hắn hiền lành, chúng ta phải cùng nhau cứu hắn, mà không phải buông tay hắn! Huy, ngươi là Vương gia, là Vương gia của Kim Lang vương triều!”

Ngón tay thon dài của nàng từ từ lướt qua mí mắt nam tử, cảm thấy mắt hắn như cánh bướm nhẹ nhàng nhấp nháy, như biển sâu yên tĩnh, dòng nước chảy xiết từ từ chaym như mang theo hàng ngàn dây độc, ánh mắt hắn sẽ không thể bình tĩnh được nữa.

Nam tử để mặc cho cô gái chạm vào, lúc sắp dời đi, đột nhiên hắn nắm tay nàng, mở to mắt, “Tại sao ta chỉ có thể làm Vương gia? Tại sao trên lưng ta đeo nhiều sinh mạng như vậy? Mà hắn là vua một nước chỉ biết sát hại sinh linh, phá hủy tất cả sự tốt đẹp? Tại sao trên vai ta gánh vác trách nhiệm mà hắn thì không?”

Nhiều lời chất vấn mang theo sự rung động làm cho Liễu Nha không biết phải đối mặt như thế nào, nhìn nam nhân khổ sở, cả người chột cứng thẳng: “Ngươi không thể chịu đựng được sao? Huy, ngươi thay đổi, điều gì làm cho ngươi đánh mất chính mình như vậy?”

Kim Huy kinh ngạc nhìn nàng, mày kiếm nhăn lại, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Là cái gì? Là nụ cười rực rỡ của nàng, là đôi mày cong của nàng, là chiếc mũi xinh đẹp của nàng, là đôi môi đỏ tươi của nàng, mọi thứ về nàng làm cho hắn thay đổi, ban đầu từ u mê trở nên sắc bén.

Gió lạnh thổi vào phòng khách, không khí vốn nên mát mẻ lại trở nên muộn phiền.

Nam tử bọc bàn tay nhỏ bé của nàng lại, không phải là nắm mà là bao bọc lại, hắn mở miệng lại bị bàn tay nhỏ bé của nàng che kín môi: “Huy, có một số việc có thể quên, nhưng có một số thứ đã trở thành kỉ niệm. Một số thứ là cam nguyện nhưng có một số thứ không chỉ ra sức, ta yêu Kim Minh, đây là kiếp nạn của ta”

Bàn tay nắm chặt tay cô gái trở nên vô lực mà mềm yếu, tiếng thở dài truyền ra trong gió, có thể thấy được chỗ sâu nhất nơi lòng người đang run rẩy. Cả người hắn trong nháy mắt như rơi vào một cái động hắc ám.

Kiếp nạn- yêu đối với hắn cũng là kiếp nạn. Hắn bỏ trí ti mi tất cả cũng trở thành kiếp nạn.

Đứng ngoài phòng, tuyệt không biết ngừng rơi lúc nào, bầu trời ồ ồ, gió hoàng hành, thổi bay cảm bào của hắn, mái tóc đen của hắn.

Trong phòng Liễu Nha, ngay lúc nam tử rời đi, nước mắt rơi đầy khuôn mặt, nàng nhủ thầm, thân thể kịch liệt run rẩy.

Vân phi, hải tử, đã từng là thứ Kim Minh muốn, hôm nay hắn đã có tất cả. Ánh mắt nàng buồn bã tuyệt vọng.

Ai nói nàng không quan tâm, chỉ là đang dao động. Trước mặt Kim Huy nàng không muốn cho hắn thấy mình đang tuyệt vọng, nàng phải kiên cường, là chỗ dựa, là sức mạnh cho hắn.

Kim Minh ta còn có thể tin chàng sao. Đau lòng, không động nước mắt sẽ không chảy, thời gian sẽ không trôi nữa.

Trên ngói nhà, vàng trắng nở rộ xinh đẹp.

Nam tử áo xanh neho mắt, ở trên nóc nhà thần thờ nhìn cô gái.

Nàng mặc thân áo váy màu tím nhạt, chiếc eo nhỏ bé quấn dây lụa màu hồng, tóc bay theo gió, khuôn mặt lạnh nhạt u buồn, làm cho hắn nhìn đến nín thở.

“Biểu ca” Cô gái thì thầm một tiếng, hắn theo bản năng gọi: “Biểu muội”

“Thiếu gia, là nô tỳ. Nô tỳ là Yến nhi đây” Yến nhi lo lắng nói to hơn, nam tử hoảng thần, cười một tiếng.

Hắn bị làm sao vậy, tại sao lại xuất hiện ảo giác.

“Thiếu gia, sắc trời đã tối, trên nóc nhà lạnh, thiếu gia nên trở về phòng nghỉ ngơi đi”

Ngự Phong lạnh lùng nhìn nàng, mọi chuyện đêm đó hiện ra trong đầu.

Lúc nhìn thấy chiếc áo lộ ra, hắn liền hiểu tất cả. Làm cho Yến nhi tỉnh dậy, nhìn ánh mắt vô tội không biết gì của nàng, lửa giận trong lòng dâng lên.

Không có Tố Cầm, chẳng lẽ cả một vật thay thế cũng không muốn cho hắn sao?

“Thiếu gia, ta...” Yến nhi vội vàng giải thích, lần này mặc kệ chuyện gì, có người đi vào, nàng đã cố gắng hết sức bảo vệ tiểu thư, nhưng...

Nam tử không biểu hiện gì, chỉ đuổi theo.

Sau đó không lâu trong viện truyền đến tin tức có người phá vòng vây sơn trang, đợi đến lúc dẫn người đuổi theo thì đã không còn bóng dáng.

Trời cao thật tàn nhẫn với hắn, mang ánh trăng của hắn đi, ngay cả một vì sao cũng không để lại cho hắn một ngôi.

“Người yêu Tố Cầm sao?” Cô gái so với Tố Cầm còn tinh quái hơn, nàng nhếch mày nhìn hắn, vấn đề này hắn đã suy nghĩ rất nhiều, cho tới bây giờ mới có đáp án.

Yêu! Nhưng cũng hận đến tận cùng, có lẽ bây giờ hắn không quyến luyến nàng mà là thời gian ở cùng nàng.

Tố Cầm! Hắn rên rỉ, móng tay đâm sâu vào trong da thịt.

“Thiếu gia... Yến nhi không có ý, ta...” Yến nhi nhìn bộ dạng khổ sở của nam tử, nước mắt như hạt đậu chảy xuống.

“Ta hiểu” Nam tử mở miệng, thu hồi ánh mắt bi thương.

Hô hấp cô gái ngừng lại, nàng vui vẻ ngược mắt nhìn: “Người biết?”

“Ừ, ta biết, ta biết người không có lá gan lớn như vậy, sẽ tiếp tục phạm sai lầm, ta không trách người, chỉ trách...” Hắn không nói tiếp, chỉ đưa mắt nhìn ánh trăng.

Yến nhi cảm kích gật đầu, xoay người chạy ra ngoài, lông mày nhíu chặt. Tiểu thư đúng là có phúc mà không biết hưởng.

“Yến nhi, cô gái kia gọi là gì?” Sau lưng truyền đến giọng nói nam tử.

Yến nhi ngoái đầu nhìn lại: “Liễu Nha, nàng bảo nàng gọi là Liễu Nha”

“Liễu Nha?” Nam tử mỉm môi cười cười, Nha Nha – cuộc sống hy vọng, đáng tiếc nàng không phải là hy vọng của hắn.

Ngọc Hoa cung, cô gái lạnh lùng cười một tiếng, tiếng cười rơi vào tai nam tử, hắn nửa ngồi dậy, ánh mắt nhìn vào cô gái đang điên cuồng.

Huyền Tiên Thảo đúng là không phải thuốc bình thường, hiện tại hắn đã có thể ngồi dậy, tin tưởng không bao lâu nữa hắn có thể xuống đất đi bộ. Nhưng mà Ngọc Triệt làm cho hắn ngày càng lo lắng.

“Ha ha...” Cô gái cười ra nước mắt, áo trắng tóc đen ở trong bóng tối, như quỷ “Ta đã thành công một nửa, một nửa rồi, Kim Nhật, ta tới đây, người chờ ta, ta mới là nữ nhân của người, là cứu tinh của người, là vận mệnh của người” Lời nói của nàng bén nhọn như tiếng quỷ khóc.

“Ngọc Triệt” Nam tử nhíu mày, thâm trầm mở miệng, giọng nói không đồng ý. Đây là Kim Lang vương triều, không phải Tiên Nô bọn họ, không có phụ hoàng yêu thương nàng, hôm nay hắn chỉ có thể nằm trên giường, không thể giúp nàng được gì, nàng cứ rêu rao như vậy...”

“Hoàng huynh tốt của ta, người cứ nằm trên giường tĩnh dưỡng cho tốt, không bao lâu nữa, Kim Lang vương triều sẽ là thiên hạ của ta, sau đó là Đại Hách, sau đó là toàn bộ thiên hạ” nàng ngẩng đầu, mái tóc đen dài rũ xuống, ánh mắt nhu quý.

Rốt cuộc Tiên Vu cũng ý thức được sự khác thường của nàng. Nàng thông minh, cơ trí, đã tâm bưng bưng, nhưng hiểu được nặng nhẹ, tài năng không để lộ, trước kia nàng sáng chói giống như ánh trăng, sắc bén nhưng không quá chói mắt, nhưng mà giờ phút này... Hắn nhìn cô gái như có điều suy nghĩ, không còn bình tĩnh, không còn gọn gàng, ngược lại như bão táp ngoài biển khơi, tối tăm sắc bén.

Tiên Vu nhẹ nhàng nhắc đôi chân dần có cảm giác, hai tròng mắt chán nản. Nhất định phải nhanh một chút, nếu không... Một loại rét lạnh khiến cho ánh mắt hắn trầm xuống.

Đêm khuya, cô gái như bóng ma từ từ bay vào khu rừng hắc ám. Mặc dù nơi này không còn tiếng khóc như quỷ, nhưng vẫn dày đặc sương mù.

Ám thất Văn Lệ lưu lại trở thành căn cứ bí mật của nàng, nàng vừa vào rừng, thị vệ dẫn đường cho nàng đến bên cạnh chiếc giếng cổ, nàng tán thưởng vũ bà vai Táp Mỗ Nhi, sau đó đi vào ám thất.

Mùa đông lạnh lẽo, dưới đất càng rét hơn, hơn nữa tuyết chất thành đồng, Hoàng Phủ Xa Nguyệt nằm yên tĩnh giữa đồng tuyết như đang ngủ thiếp đi, chỉ làm khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy làm cho nàng hết sức kinh khủng.

“Công chúa, nghe nói Huy vương gia sắp trở về cung, chúng ta phải nhanh chóng hành động” Táp Mỗ Nhi mở miệng.

Ngọc Triệt cười một tiếng, cười hết sức khoa trương: “Bổn cung tự biết, tối nay ta cũng chính là vì chuyện này mà đến! Táp Mỗ Nhi, mà lấy hết máu của nàng, tối nay, Bổn cung sẽ mang cho hần quà tặng hết sức đặc biệt”.

Ngọc Triệt tự nhiên hiểu, chính bởi vì Mặc Thanh Thanh mất tích, nàng mới có cơ hội lớn như vậy. U Dạ La đưa binh tìm kiếm ở Hàn sơn, Kim Huy cùng Nhung Thiên mất tích, mà trong triều vì cái chết của Hoàng Phủ Xa Nguyệt mà có chút hỗn loạn, nghị luận ầm ĩ.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, toàn bộ đều có hết.

Cô gái mím môi cười, nụ cười hết sức hải lòng, nhẹ nhàng đá đá vào thi thể Hoàng Phủ Xa Nguyệt.

“Đuẩn Thiên cung tại mặt đông đảo, công chúa, thuộc hạ sợ chỉ có mấy người chúng ta không thể chống cự hết toàn bộ thị vệ, tốt nhất là hành động thần không biết quỷ không hay” Táp Mỗ Nhi đề nghị.

“Thần không biết, quỷ không hay?” Cô gái cười lạnh, xoay người chạy ra ngoài, “Táp Mỗ Nhi, chuẩn bị thuốc, thùng nước tắm, ám thất này chính là nơi hần hồi sinh (sống lại)” Cô gái gần từng tiếng, nhưng đến chữ hần, giọng nói lại hết sức dịu dàng.

“Tuân lệnh” Táp Mỗ Nhi đáp ứng.

Lưu ly cung, sắc trời đã tối, nhưng Hoàng Phủ Tề Tuyết vẫn không hề nghỉ ngơi.

“Tiểu thư, uống ly trà sâm, mấy ngày nay ngài không được nghỉ ngơi, gầy đi quá nhiều rồi” Ngự ma ma bưng trà sâm mang đến, giọng nói đầy quan tâm.

Cô gái dời mắt, nhìn Ngự ma ma một cái, thờ dãi một hơi: “Hiện tại bên người Bổn cung cũng chỉ có người, Xa Nguyệt đi rồi, đến bây giờ thi thể cũng chưa tìm thấy... Ca ca vào cung thái độ ngày càng lạnh nhạt, nỗi đau mất con làm cho hần thù của hần càng lớn hơn, Mộ Dung Vân Cầm vào cung, thế lực nhà Mộ Dung lớn lên, không biết đây là họa hay là phúc của Kim Lang vương triều. Kim Huy càng ngày càng xa cách Bổn cung, hiện tại vẫn không tìm được hần, còn có Kim Minh vẫn đang hôn mê... Như lời Huy nhi nói, Bổn cung cũng đang hoài nghi, ngôi sao Mặc tộc có thể cứu vẫn được Kim Lang vương triều hay sao? Nhưng tại sao hướng đi ngoài dự liệu như vậy?”

“Tiểu thư” Ngự ma ma đau lòng mở miệng.

Nàng không phải là tiểu thư, mười mấy năm qua, nàng đã sớm đem cô gái này làm tiểu thư của mình, nhìn nàng lo lắng cho vương triều, bận rộn vì vương triều, mọi hành động của tiểu thư, không chỉ vì tốt cho Sãn Lang tộc mà còn cả Kim Lang vương triều!

Nàng vĩnh viễn không quên được, đêm Thái thượng hoàng băng hà, tiểu thư khóc vật vã trên giường.

Mười mấy năm qua, Tề Tuyết rất ít khi đến cung điện sau núi, nhưng chỉ cần nhớ đến còn có người chịu khổ giống như mình, nam tử vẫn luôn phấn đấu vì Kim Lang vương triều, trong lòng nàng không tự chủ mà cảm thấy ấm áp. Nhưng hần đã chết, như gió lạnh phương Bắc thổi ngã cây, lòng nàng bàng hoàng, lo lắng, không biết nên tiếp tục kiên trì hay là buông tha?

Nàng đứng dậy, nhìn nhẵn Phụng bị vỡ làm hai, nàng nhìn vật nhớ người, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Tỷ tỷ, nếu người ở trên trời có linh thiêng, xin hãy nói cho ta biết, hiện tại mọi việc vì sao lại xảy ra như vậy, không lẽ trên thế giới này không có người nào có thể giải huyết chú ngàn năm hay sao, chẳng lẽ Kim Lang vương triều vẫn chôn vùi trong đau khổ, không lẽ cả ta và người tồn tại không có ý nghĩa gì sao?” nàng lầm bầm trong miệng, về mặt bị thương.

Nhãn ngọc chớp chớp dưới ánh nến, phát ra màu đỏ quý dị, hai chữ Ngự kiếm son trang như lời chiếu cáo tất cả. Chỉ là người đời bị biểu tượng che mắt, không thấy được gì.

Thu dọn hành lý, Liễu Nha đứng trước cửa phòng Kim Huy, gõ cửa.

Một lúc sau Kim Huy mở cửa, ánh mắt có chút hồng, thần thái mệt mỏi: “Là người sao?” Hần cười nhạt, chỉ không được tự nhiên như ban đầu.

“Chúng ta nên trở về cung thôi, Kim Minh còn đang chờ chúng ta” Liễu Nha kiên định mở miệng.

Kim Huy nhìn nàng, ánh mắt xẹt qua sự thống khổ cùng châm chọc: “Cho đến bây giờ người vẫn cho mình là đáng cứu thế của Kim Lang vương triều?”

Liễu Nha kiên cường cười, bỏ qua sự châm chọc của hần, “Cho dù không phải ta, thời khắc Kim Minh cần người nhất, ta với người là người quan trọng nhất, chúng ta phải đứng bên cạnh hần, tiếp sức cho hần”

Lời cô gái vô cùng kiên quyết.

Kim Huy nhìn cô gái trầm tư, khi nàng nhìn hần, ánh mắt chỉ có khản trương mà không có một chút hưng phấn, khi hần chăm chú nhìn nàng, cặp mắt kia luôn bình thản không một tia gợn sóng, khi hần từ từ đến gần nàng, nắm lấy tay nàng thì mặt nàng không một chút thay đổi, thậm chí còn nói cho hần biết yêu Kim Minh là kiếp nạn của nàng.

Trong lòng nàng, một vị trí nhỏ cũng không dành cho hần.

Đây là lý do hần trầm tư cả đêm. Hần nở nụ cười thê lương, cất bước dọn hành lý. Bây giờ hần không còn lựa chọn nàng khác, chỉ có thể cùng nàng quay trở về, đón nhận kiếp nạn của nàng và cũng là kiếp nạn của hần.

“Đi thôi” Hai chữ phát ra từ miệng của hần, làm cho tâm trạng bị đè nén cả đêm của nàng rốt cuộc cũng bị cuốn trôi. Nàng chạm vào vai nam tử, giống như đã từng như thế.

Tờ mờ sáng, hai con ngựa chạy như bay, ba bóng người, đạp trong tuyết trắng, đi thẳng về kinh thành.

Sáng, ánh nắng chiếu vào Duẫn Thiên cung, nam tử vẫn nằm yên trên giường, như một bức tượng gỗ, ánh mặt trời nhẹ chiếu trên gương mặt hần. Sắc mặt hần tái nhợt, lông mi dài khẽ rung, nam tử chau mày, trên mặt hiện lên sự thống khổ, giãy giụa, bốn ngày bốn đêm không hề chuyển biến.

Mạc Tang không ngừng đi đi lại lại trong phòng, hiện tại Hoàng cung hỗn loạn, không có người đứng ra xử lý, đối với cảnh Chủ thượng vẫn mãi hôn mê như vậy, hần thật bó tay hết cách.

“Mạc tướng quân, Ngọc phi nương nương muốn gặp Hoàng thượng” Trương Anh chạy vào nhỏ giọng bẩm báo.

“Ngọc phi?” Mạc Tang ngăn ra, hần cũng không có ấn tượng gì tốt với Ngọc phi này, nhưng hần chỉ là một tướng quân, hần không thể ngăn cản Ngọc phi nương nương được.

“Mời nương nương vào” Mạc Tang nhỏ giọng phân phó, nhưng vì an toàn của chủ thượng, hần vẫn cung kính đứng bên cạnh giường.

Ngọc Triệt đi vào tẩm điện, ánh mắt rơi vào trên người Mạc Tang đang đứng cúi đầu, ánh mắt quuyền rũ chết người.

“Ngươi là Mạc tướng quân sao?” Nàng mở miệng, nụ cười hết sức xinh đẹp.

Mạc Tang chỉ cung kính gật đầu, đầu chưa từng ngẩng lên.

Mạc Tang ngăn ra, kinh ngạc vì sự kính trọng của cô gái đối với mình, nhìn nụ cười hồn nhiên của nàng, ánh mắt quuyền rũ xinh đẹp, đôi môi hấp dẫn, cái lưỡi màu hồng như ẩn như hiện. . . Hần cảm thấy cả người nóng ran: “Nương nương xem trọng tiểu nhân quá rồi, thân thể nương nương cao quý, Mạc Tang chỉ là một thị vệ hèn mọn, làm cho có thể chịu được sự cất nhắc của nương nương?”

Ngọc Triệt cười một tiếng, ngồi ngay ngắn trên giường của Kim Minh. Ánh mắt dừng lại trên người nam tử, “Ai nói tướng quân chỉ là một thị vệ hèn mọn, mấy ngày Hoàng thượng hôn mê, ngay cả Huy vương gia cũng không thấy đâu, canh giữ trước giường Hoàng thượng cũng chỉ có một mình tướng quân, tướng quân ở trong lòng Ngọc Triệt là một nam tử hần đầu đội trời chân đạp đất. Lúc Hoàng thượng vẫn còn tỉnh đã nói Mạc Thương và Mạc Tang là hai huynh đệ tốt nhất của hần, tuy khác họ nhưng so với tay chân còn thân hơn. Ngươi xem, Hoàng thượng coi ngươi như huynh đệ, Ngọc Triệt kính trọng với ngươi cũng là chuyện nên làm”

Nhìn nụ cười của cô gái, trong nháy mắt Mạc Tang mất hồn, nhưng nhanh chóng hiện lên sự cảm động.

Cô gái thướt tha đến gần nam tử, mùi hương trên người tỏa ra như chất xúc tác làm cho trái tim nam tử càng thêm nhộn nhạo, có gì đó xẹt qua đầu hần.

“Mạc tướng quân. . .” Cô gái từ từ đưa tay chạm vào vạt áo của hần, Mạc Tang ngăn ra, vừa muốn né tránh lại thấy ngực đau xót, cô gái trước mặt dần dần mơ hồ, phù một tiếng, hần nằm ngửa trên mặt đất.

“Trương công công” Ngọc Triệt hét lên, Trương Anh vào phòng, nhìn Mạc Tang nằm trên đất sọ hết hồn, “Chuyện này, Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Mạc tướng quân dị ứng mùi hương trên người ta, thật xin lỗi, nhưng mà thuốc giải chỉ có Hoàng huynh ta mới có, hôm nay ca ca tới đây có chút khó khăn, ta chỉ có thể mang hần đi Ngọc Hoa cung, làm phiền công công ra ngoài gọi thị vệ giúp ta” Ngọc Triệt lo lắng mở miệng.

Trương Anh nghe thế, vội vàng chạy đi, Táp Mỗ Nhi nhanh chóng quán Kim Minh lại, ném Mạc Tang lên giường, kéo chăn đắp kín.

Ngoài cửa có hai thị vệ đi vào, cùng Táp Mỗ Nhi ôm Kim Minh ra ngoài, Ngọc Triệt lấy lý do ở lại chăm sóc Kim Minh.

“Trương công công, hiện tại Mạc Tang cũng bị bệnh, bên cạnh Hoàng thượng không có một người đắc lực, hay là để ta chăm sóc đi” Nàng làm bộ dịch góc chân, lẳng lặng mở miệng.

Nương nương đã nói vậy hần chỉ có thể nghe theo, gật đầu một cái, lui ra ngoài.

Trên mặt cô gái nở một nụ cười âm ngoan. Tối nay, chính là ngày Kim Lang sống lại, chỉ mong mọi chuyện đều thuận lợi.

Trong một thất, Táp Mỗ Nhi đặt chân găm dưới đất, Kim Minh vẫn hôn mê nằm đó.

“Bắt đầu đi” Táp Mỗ Nhi mở miệng, chỉ vào cái nôi, chỉ có một người ở lại ném tuyết ra ngoài, máu Hoàng Phủ Xa Nguyệt đã đóng băng, mục đích nhóm lửa để hòa tan băng trên người cô gái.

Ngọn lửa đốt lên, căn phòng dưới đất vốn u ám không khí lại ít, đốt lửa xong, không khí càng ít, khói dày đặc, mọi người bên trong sắc mặt đều muốn chạy ra ngoài, chỉ có Táp Mỗ Nhi vẫn kiên trì đứng lại.

Sau một khắc, rốt cuộc Ngọc Triệt cũng xuất hiện, nàng nhìn khỏi cuộn cuộn nhú mây, dập tắt lửa.

“Ngươi muốn đem mọi người trong cung đến đây hay sao?” Nàng mở miệng, ánh mắt nhìn vào thân thể cô gái đang đặt trên nôi than, một lúc sai. Thân thể Hoàng Phủ Xa Nguyệt mềm ra, chỉ có người chết vẫn cứng rắn.

“Động thủ đi” Nàng lấy đao nhọn trong ngực đưa cho Táp Mỗ Nhi, sau đó lạnh lùng quay đầu.

Trong nháy mắt Táp Mỗ Nhi run rẩy. Từng giết vô số người nhưng chuyện như thế này... nhìn cô gái đang kiên trì đứng chờ, hấn nâng đao.

Bởi vì tuyết đã rơi một ngày một đêm, đường xá khó đi, Kim Huy và Liễu Nha cười chung một con ngựa, Nhưng Thiên ở phía sau, cả ba đi trên ngọn núi hết sức khó khăn.

Gió rét thổi vào mặt, như bị dao đâm, nhưng bởi vì trong lòng có quyết tâm, cũng không cảm thấy khổ, chỉ muốn tiến về phía trước.

Kim Huy nhìn cô gái kiên cường, hai mắt lấp lánh, ở thời gian dài với nàng, trái tim hấn càng lạnh lẽo, gió Bắc gào thét cũng không làm mất xúc giác, vị giác của hấn, ngược lại, sự ấm áp làm cho hấn càng quyến luyến.

Hấn nhìn trời cao, đột nhiên hy vọng ngọn núi này bất tận, hấn cùng người hấn yêu cứ đi mãi như vậy.

Đêm, rốt cuộc bọn họ cũng đến được Lang thành, buổi đêm ở đây, các cửa hàng sớm đóng cửa, trên đường cái một bóng người cũng không có.

“Chúng ta trực tiếp vào cung” Liễu Nha mở miệng.

Kim Huy cười lạnh, cười Liễu Nha cũng như cười mình.

Đuẩn Thiên cung, lúc Liễu Nha nhìn thấy bóng dáng đang quay lưng lại với mình, ánh mắt không biết là mừng rỡ hay là oán hận, nàng chạy lên, ôm chặt thân thể nam tử, thật chặt.

Kim Huy đưa mắt nhìn, ánh mắt xẹt qua sự buồn bã.

“Kim Minh?” Bất chợt, Liễu Nha hô lên, nàng nhìn Mạc Tang nằm trên giường, hoảng hốt không nói nên lời.

Kim Huy tiến lên, nhìn nam tử trên giường, trong lòng lạnh lẽo.

“Trương Anh, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Hấn hung hăng quay đầu hét lớn.

Trương Anh đứng một bên run run quỳ xuống.

Không đợi Trương Anh nói ra chân tướng, Liễu Nha liền chạy ra khỏi Đuẩn Thiên cung.

Ngọc Hoa cung cách Đuẩn Thiên cung khá xa, trắng sáng, tuyết trắng, nền đá xanh, tất cả ở ngay trước mắt nàng. Liễu Nha chỉ cảm thấy khí huyết tăng vọt, đầu sắp u mê.

Vì nhanh chóng lên đường, một ngày một đêm vẫn chưa ăn gì, hôm nay vận động kịch liệt như vậy.. Thân thể được Kim Huy bế lên, nàng ôm chặt nam tử, ngược mắt cười một nụ cười cảm kích, “Kim Huy, cảm ơn ngươi, ta thay Kim Minh cảm ơn ngươi”.

Gân xanh trên mặt nam tử giật giật, chỉ vận công bay lên mà không nói gì.

Ngọc Hoa cung, yên tĩnh hơn bất cứ lúc nào, Liễu Nha vội vàng xông vào, tìm khắp Ngọc Hoa cung cũng không thấy Ngọc Triệt và Kim Minh đâu, chỉ gặp được Tiên Vu đang ngủ say ở Thiên điện.

“Thái tử Tiên Vu” Liễu Nha xông lên, vội vàng lắc lắc thân thể nam tử, nam tử tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt Liễu Nha, chợt vui vẻ cười cười, “Là ngươi? Ngươi không có việc gì, thật tốt quá!”

Liễu Nha không để ý tới sự khách khí của hấn, vội vàng hỏi: “Kim Minh đâu? Ngọc Triệt mang hấn đi đâu?”

Máu theo cánh tay cô gái chảy ra, chảy vào bồn, hết sức quý dị. Máu trên người vốn không còn bao nhiêu, thi thể qua bốn ngày, máu cũng không đủ một bồn, Táp Mỗ Nhi hướng Ngọc Triệt lắc lắc đầu.

Ánh mắt Ngọc Triệt run lên, lạnh lùng phát tay, Táp Mỗ Nhi đặt thi thể cô gái trên đất, sau đó cúi đầu đứng một bên.

“Ta sẽ để cho ngươi sống lại, Kim Nhật, hãy chờ ta” Về mặt cô gái sau khi nhìn thấy bồn máu liền trở nên điên cuồng, xé y phục trên người nàng, nhúng vào bồn máu, bôi lên người nam tử, ánh mắt hết sức chuyên chí, nghiêm túc như đang cảm bút vẽ từng nét vẽ đẹp nhất.

Thị vệ đứng bên cạnh nhìn đến choáng váng. Công chúa đoan trang của bọn họ hiện tại như một tên đao phủ, không, phải nói so với đao phủ còn độc ác hơn ngàn lần, cả người liền sợ hãi.

Gương mặt, lồng ngực, cánh tay, chỗ nào của nam tử cũng bị nàng lau bằng máu của cô gái âm chí, hy vọng Kim Nhật sẽ được hồi sinh.

Bỗng bên ngoài mật thất vang lên âm thanh đánh nhau, ánh mắt Ngọc Triệt run lên, động tác càng nhanh chóng hơn, máu tươi tràn ra, vẩy tung cả quần áo nàng, nàng cũng mặc kệ, đôi tay điên cuồng lau trên thân thể nam tử, sau khi kết thúc nàng nhìn Táp Mỗ Nhi, “Giúp ta lật người hắn lại” Táp Mỗ Nhi vừa muốn tiến lên, đột nhiên quỳ dưới mặt đất, sau lưng hắn, Kim Huy lạnh lùng nhìn cô gái đầy mùi máu tanh, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Là nàng ta? Hai mắt đỏ ngầu, cả người toàn là máu, về mặt điên cuồng, là công chúa Ngọc Triệt cao quý, ưu nhã đây sao?

Nụ cười tàn nhẫn của cô gái trong nháy mắt động lại, bốn phía truyền đến tiếng kêu rên, người của nàng từng người từng người một nằm dưới chân nàng, chết không nhắm mắt.

Trong nháy mắt nàng khôi phục lại sự bình tĩnh, cao ngạo đứng dậy, ánh mắt dịu dàng mà nhã nhặn, nụ cười xinh đẹp cao nhã, giống như bình thường, đột nhiên nhắc thùng nước tắm, đổ hết lên người nam tử.

“Không” Liễu Nha kinh hoàng hét lên, tiếng cười của cô gái càng lớn, vang vọng cả mật thất nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Kim Lang vương hồi sinh (sống lại)

Máu văng tung tóe trên gương mặt tuần tú của nam tử.

Hai mắt cô gái như có ngọn lửa thiêu đốt, nụ cười quỷ dị, nàng trừng mắt nhìn Liễu Nha, gần lên từng chữ: “Ta sẽ làm cho những cố gắng của ngươi trở nên uổng phí, thế giới này vẫn còn sự tồn tại của Kim Lang Vương chúa tể”

Kim Lang vương- ba chữ này nặng nề đánh vào trong đầu của Liễu Nha, nàng có thể nghe rõ nhịp tim của mình, máu chảy lên não, từng tiếng từng tiếng một, khiếp sợ mà không dám tin.

Liễu Nha nhìn Ngọc Triệt đang điên cuồng, không biết trải qua bao lâu, ánh mắt nàng lóe lên, dùng giọng nói hết sức tỉnh táo: “Rốt cuộc ngươi đang làm cái gì, ngươi biết được những gì?”

“Cái gì ta cũng biết, cái gì cũng hiểu! Ngươi là người ngu ngốc, ngươi còn nhớ Văn Lệ không? Khi ngươi hào hứng đi tìm nàng, nàng lại trở thành oan hồn dưới đao của ta, trong tay ta nắm tất cả bí mật làm cho Kim Lang vương hồi sinh, người nào cũng không ngăn cản được ta” Nàng lạnh lùng ngắt đầu, ánh mắt sắc bén, chói mắt.

Nàng nửa ngồi xuống, ngón tay nhỏ bé chạm vào vết máu trên mặt nam tử, ánh mắt nhú lại, đặt ngón tay lên môi, “Về phần chuyện này, ngươi cũng không xa lạ, đây là máu của Nguyệt phi, máu của cô gái âm chí, có nó, ta có thể làm cho Kim Lang vương hồi sinh, các ngươi vẫn muện mất rồi” Nàng hết sức hài lòng, không kìm hãm được, cười nụ cười điên cuồng.

Liễu Nha cởi áo ra, ngồi xổm xuống đất, hoảng hốt lau máu trên mặt Kim Minh, nàng không tin, không tin.

“Kim Minh, chàng mau tỉnh lại, ta là Nha Nha, ta đã trở về, Kim Minh, Kim Minh, đừng, đừng bỏ lại ta một mình” Nàng ở bên tai nam tử thì thầm mấy tiếng.

Đầu ngón tay mềm mại chạm vào da thịt nam tử, đôi mắt nam tử có chút rung rung, xinh đẹp như cánh bướm yếu ớt.

“Hắn cử động, Huy, nhanh gọi Thái y” Liễu Nha ôm lấy nam tử hô lớn, không chút ghét bỏ máu tươi làm bẩn quần áo nàng.

“Đừng, rất nhanh hắn sẽ tỉnh lại, chỉ là không phải Kim Minh mà là Kim Lang vương” Nụ cười Ngọc Triệt hết sức trầm tĩnh, nàng nửa ngồi dưới đất, trên mặt nở một nụ cười thỏa mãn, thậm chí còn sửa sang mái tóc hỗn loạn, về mặt tràn đầy chờ mong, như chờ được gặp người yêu.

Về mặt quý quyết của cô gái làm cho Liễu Nha sợ hãi, nàng nhìn nam tử, khuôn mặt xinh đẹp không biểu hiện gì, ngay dại, không biết tiếp theo nam tử có tỉnh dậy hay không. . .

.....

Không cần bỏ lại ta một mình- tiếng cô gái vang lên, nam tử đứng giữa sương mù hỗn độn bên kia cầu Nại Hà nhìn lại, đang lúc không phân biệt được phương hướng, chỉ có con đường phía trước vẫn như cũ trải đầy Tiên Hoa, tươi như máu, đẹp như tranh vẽ.

“Không cần quay lại, chỉ cần đi về phía trước, đi về phía trước” Từ sâu bên trong như có người nắm tay hắn lại, dắt hắn đi về phía cầu Nại Hà.

Kim Minh- Liễu Nha ở đằng sau khẽ gọi từng tiếng, nam tử ngoái đầu nhìn lại, bước chân càng ngày càng chậm, tâm tư hỗn loạn từ từ tỉnh táo.

“Nha Nha” Một lúc sau, cánh môi mấp máy, bỗng nhiên bật ra cái tên đầy quen thuộc và hy vọng, hấn thả bàn tay đang nắm lấy mình, đi về phía sau.

Đường gập ghềnh uốn lượn, sương mù dày đặc, thân thể như cát bụi giữa cơn gió, không có sức lực, không có hình thể, bước từng bước khó khăn. Từ từ, một luồng ánh sáng chiếu xuống con đường, trên người như được tiếp thêm sức mạnh, từng bước từng bước mà đi.

Từ từ mở mắt, đôi mắt xanh đen như dính giọt nước, kinh ngạc nhìn Liễu Nha, bên trong lóe lên ánh sáng xa lạ.

Trong lòng Liễu Nha trầm xuống, trơ mắt nhìn nam tử đang nhìn về phía Ngọc Triệt, nụ cười tràn ra khóe môi, “Cảm ơn ngươi” Hấn nhẹ nhàng mở miệng.

Ngọc Triệt ngừng lại, bàn tay nam tử nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bỗng nhiên ngừng đầu cười lớn, tiếng cười vang thật lâu bên trong mặt thất.

“Kim Lang, Kim Lang” Nàng kêu lên, ôm lấy nam tử, cười như điên.

Nàng thành công, Kim Lang vương của nàng, Kim Lang vương triều của nàng, thiên hạ của nàng, nàng đã thành công.

Liễu Nha kinh ngạc nhìn nam tử đang bị Ngọc Triệt ôm lấy, đột nhiên hoảng hốt, mọi thứ xảy ra trước mắt đều trở nên mơ hồ, hỗn loạn, không khí mờ ảo như sương chiều.

Tất cả như xảy ra trong mộng.

“Kim Minh” Nàng gọi tên, mười ngón tay lạnh lẽo. Sau lưng có một đôi bàn tay giữ chặt làm cho nàng không ngã xuống.

Nam tử nghe được tiếng gọi của Liễu Nha nhưng không quay đầu lại, chỉ mỉm cười gật đầu một tiếng, giọng nói đầy dứt tợn: “Cảm ơn ngươi đã cho ta lý do để tấn công Tiên Nô”

Cô gái nhìn nam tử trong ngực đến sững người, cả người run lên, ngược mắt nhìn đôi mắt đáng sợ của nam tử.

“Ngươi...”

“Truyền lệnh xuống, công chúa Tiên Nô hành thích vua, giết hại con gái Thừa tướng đương triều Hoàng Phủ Xa Nguyệt, chuẩn bị tấn công phía Bắc” Nam tử lạnh lùng cười, cúi đầu xuống: “Có phải hay không công chúa của Trầm?”

Ngọc Triệt sợ hãi nhìn khuôn mặt âm hiểm của nam tử, không dám tin mở miệng: “Ngươi... ngươi là Kim Minh hay là...”

“Ngươi nói xem?” Nam tử cười nhạt, ngón tay thon dài lạnh lẽo nắm lấy cổ cô gái.

Ngọc Triệt cứng người, nàng nghe được lòng mình có chút mất mát, tất cả đã hăm sâu quá rồi.

Nam tử xoay người ôm Liễu Nha vào trong ngực sau đó hung hăng hôn xuống... Kim Huy nhìn thấy vậy, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Chàng làm ta sợ muốn chết” Dẫn Thiên cung, Liễu Nha tức giận vỗ bả vai nam tử, nam tử vừa mới tắm xong, chỉ mặc một chiếc áo lót thêu Kim Long, mái tóc màu vàng bởi vì dính nước mà trở nên rõ hơn.

Một hạt nước lưu lại trên hàng mi dài của nam tử, nam tử cười khẽ.

“Ta nghĩ chàng...” Liễu Nha không dám nói tiếp mà chỉ ôm chặt lấy nam tử, nam tử mỉm cười một tiếng, ánh mắt trở nên quyến rũ: “Cho dù ta là ai đều vẫn yêu nàng” Hấn hôn lên hàng lông mày đang nhũn nhũ của cô gái, từ từ trượt xuống, đầu tiên là đôi mắt xinh đẹp, sau đó là chiếc mũi dọc dừa, đôi môi đỏ mọng, ban đầu lướt qua như chuồn chuồn nước, cuối cùng lại trải miên, lưỡi không ngừng dây dưa.....

“Không cần...” Liễu Nha đẩy hấn ra, nhưng nam tử ôm vô cùng chặt, hôn cũng trở nên kịch liệt hơn, làm cho nàng thở không nổi, thân thể xụi lơ.

“Nha Nha, đừng cự tuyệt ta, không cho phép, ta muốn nàng” Hấn thì thầm bên tai, ngón tài trượt từ trán xuống, sau đó dừng lại ở xương quai xanh.

Liễu Nha bị hấn trêu chọc trong lòng trở nên loạn, nhiều nghi vấn muốn hỏi nhưng không đợi thoát ra miệng liền bị nụ hôn của hấn làm cho tan tác, nàng muốn cự tuyệt nhưng nam tử làm cho nàng trở nên choáng váng.

“Nha Nha, không cần né tránh ta, ta muốn nàng, ngay thời khắc thanh tịnh muốn nàng” Nam tử thì thầm, hơi thở thuộc về hấn làm cho nàng như hôn mê.

“Không...” Ngay lúc bàn tay nam tử chạm vào quần áo nàng, Liễu Nha gắt gao ôm lấy quần áo trên người.

Nàng biết có gì đó không đúng, nhưng chỉ cảm thấy sự quyến rũ của nam tử làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nàng đẩy nam tử sang một bên, nhưng chưa kịp thở, thân thể trong nháy mắt bị hấn đặt ở phía dưới.

“Nha Nha nàng làm sao vậy? Nàng có biết nàng mất tích mấy ngày ta nhớ nàng như thế nào không, Nha Nha, vì sao lại cự tuyệt ta? Ta chỉ muốn cho nàng một thể nghiệm tốt đẹp, lần trước là bởi vì nàng muốn cứu ta, nhưng bây giờ... Nha Nha” Hấn lầm bầm, mỗi một chữ đều rơi vào tai nàng, tất cả đều trở nên tê lương, nàng nhắm mắt lại như muốn tiếp nhận hấn.

.....

Ngoài cửa sổ, nam tử lạnh lùng nhìn mọi chuyện diễn ra trong phòng, khuôn mặt tuấn mỹ nở một nụ cười khổ.

Kim Minh đứng là Kim Minh, một chiêu giá họa người khác thật giỏi.

Con gái thừa tướng? Một mặt thẳng quan cho Hoàng Phủ Nam để an ủi hấn đau xót vì mất con gái, xoa dịu sự bất mãn của hấn, một mặt đổ oan cái chết của Hoàng Phủ Xa Nguyệt lên người Ngọc Triệt, còn cả lý do tấn công Tiên Nô, có thể nói là một mũi tên trúng ba con chim!

Hấn xoay người lại, thờ dài một hơi, theo ánh sáng về Minh điện.

Trong điện, Ngọc Triệt bị xiềng xích khóa lại bên trong Thiên điện, thân thể vẫn không nhúc nhích, thần trí không rõ ràng, chỉ lẩm bẩm mấy tiếng: “Kim Nhật, Kim Nhật”

Kim Huy đứng trước mặt cô gái, lạnh lùng quan sát, ánh mắt càng thêm u ám. Mặc kệ là Kim Minh hay là Kim Nhật, các cô gái trên thế giới này đều điên cuồng vì hấn, mà hấn thì sao, chỉ mong muốn một cô gái, lại đổi lại là sự đối đãi lạnh lẽo.

Hấn rũ mắt, lẳng lặng ngồi trước mặt cô gái.

“Ha ha ha” Cô gái đột nhiên cửa mặt cười to, cười nụ cười thê lương: “Kim Lang vương, người thật độc ác, thật dối trá, không ai nhận ra người nhưng ta nhận ra, người chính là Kim Lang vương” Nàng hét lớn, hai mắt đỏ lên, bộ dạng hết sức điên cuồng.

“Người đã uống máu cô gái âm chí, trên người cũng đầy máu cô gái âm chí, người nhất định sẽ tỉnh lại, người có thể lừa gạt người đời, nhưng không gạt được ta. Ngọc Triệt ta nhất thời hồ đồ mới bị người lừa gạt” Lời nói đầy căm phẫn, “Chẳng qua bởi vì ta yêu người, yêu người nhưng tại sao người lại đối xử với ta như vậy? Tại sao?”

Nghe được lời nói của cô gái làm cho Kim Huy sợ hãi, hấn nghi ngờ nhìn cô gái đang bị phần, ngón tay trở nên lạnh lẽo.

Thật sự Kim Lang vương sống lại sao?

Đuẩn Thiên cung, sự mập mờ trong phòng, nam tử vội vàng hôn cô gái nhưng lúc chạm vào chiếc bốt hình lưỡi liềm nơi eo cô gái, thân thể hấn cứng đờ, hấn ngừng lại, ánh mắt hiện lên sự e ngại.

Liễu Nha chú ý tới sự khác thường của hấn, mở mắt nhìn: “Chàng làm sao vậy?”

Giọng nói nhỏ nhẹ, đầy khiêu gợi.

Nam tử mỉm cười, ôm cô gái vào trong ngực, “Không có gì, chỉ hơi mệt một chút mà thôi” Nói xong hấn ngủ ngay tức khắc.

Khi tiếng hít thở đều đều vang lên, Liễu Nha không dám tin nhìn Kim Minh, hấn ngủ? Cứ như vậy mà ngủ? Nàng nhìn quần áo xộc xệch của mình, ánh mắt có chút thất vọng, trong nháy mắt sự nghi ngờ mãnh liệt xông đến.

Vân phi, đứa bé của hấn. Nàng oán hận nhìn hấn, có sự tức giận, nhưng ngay lúc Ngọc Triệt dội máu lên người hấn, mọi oán hận trong lòng, sự tức giận, lạnh lẽo trong nháy mắt hóa thành hư không, nàng chỉ cần hấn không có việc gì, cho dù như thế nào, nàng chỉ cần hấn còn trên thế giới này là đủ.

Cửa phòng bị gõ nhẹ, Liễu Nha ngẩn ra, chân không đi xuống đất. Sau lưng, Kim Minh từ từ mở mắt ra, nhìn bóng dáng cô gái, nở một nụ cười khó hiểu.

Sửa lại vạt áo, từ từ mở cửa phòng, là Kim Huy, hấn nhìn nam tử đang ngủ say, ý bảo Liễu Nha ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?”

Ngự hoa viên ở Đuẩn Thiên cung, cung nữ mặc áo khoác chỉnh tề cho Liễu Nha, Liễu Nha mong ngóng nhìn Kim Huy.

“Người không thấy kì lạ sao? Ngọc Triệt làm những nghi thức kì lạ, mà Kim Minh vẫn không có chuyện gì?” Kim Huy mở miệng.

“Có ý gì?” Liễu Nha cả kinh, không hiểu hấn đang nói gì.

Kim Huy im lặng một lúc sau mới mở miệng: “Ngọc Triệt nói đây là tà thuật do quốc sư Tiên Nô nói cho nàng ta biết, tuy chỉ có tám phần cơ hội nhưng ta vẫn sợ hãi, nghi thức kì lạ, vào ngày trăng tròn, Xa Nguyệt bị Kim Minh cắn chết. Bây giờ ta mới hoài nghi Kim Minh thật sự, không lẽ người không nhìn ra chút manh mối nào sao?”

“Hoàng Phủ Xa Nguyệt là bị...” Đột nhiên Liễu Nha cảm nhận được sự sợ hãi dâng lên nơi đáy lòng, giấc mộng ban đêm xuất hiện, ánh mắt nam tử kì lạ, tiếng kêu rên của cô gái, máu đỏ, tất cả như cuộn cuộn mà tới.

“Nhưng... không phải Thái hậu đã nói...” Ánh mắt Liễu Nha đột nhiên hốt hoảng

“Đó chỉ là truyền thuyết, không ai có thể chắc chắn Kim Lang có biến mất hay không, mọi thứ trong cung đều trở nên hỗn loạn, không phát triển theo một hướng. Mặc Thanh Thanh, đột nhiên ta có chút sợ hãi” Ánh mắt Kim Huy rũ xuống, trở nên bi thương.

Hắn bàng hoàng, không biết kiếp nạn của mình có trở lại ban đầu hay không, tình hình hiện giờ đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn, hắn không biết mình nắm chắc được bao nhiêu, hắn hoài nghi mọi chuyện trước kia, không biết Liễu Nha có tin hay không.

Liễu Nha hốt hoảng chạy về, Kim Minh, người trên giường thật sự là Kim Minh sao?

Thờ hồng học mở cửa phòng, Liễu Nha đứng trước giường, nhìn nam tử đang ngủ say, trong nháy mắt không có một tiếng động.

Ngón tay nhỏ nhắn phác họa khuôn mặt nam tử, hắn là Kim Minh, lỗ mũi, mắt, miệng, tất cả đều là của Kim Minh nhưng trong trái tim hắn... ánh mắt cô gái dừng lại ở trái tim đang đập của nam tử, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Sau lưng từ từ phát ra ánh sáng nóng rực, nàng cảm thấy liệng đắng lưỡi khô, trong lòng phiền não lo lắng, nàng đứng trước giường, dứt khoát chạy ra ngoài.

Nam tử trên giường mở mắt, ánh mắt tối tăm, hắn đứng dậy, qua khung cửa sổ nhìn thấy cô gái chạy về phía đình nơi Kim Huy đang đứng, ánh mắt âm trầm.

Ngọc Hoa cung, Tiên Vu si mê nhìn cô gái đang thờ hồn hên, ánh mắt có chút áy náy: “Rất xin lỗi, về chuyện của Ngọc Triệt, ta không biết tại sao nàng lại điên cuồng như vậy, mới bắt đầu là bị nam nhân kia hấp dẫn, nhưng sau khi nhìn hành động của nàng, ta biết kiểu gì cũng xảy ra chuyện, chỉ là không biết sẽ liên lụy đến Tiên Nô và Kim Lang vương triều”

Liễu Nha lắc đầu, an ủi hắn: “Ngươi không cần tự trách mình, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ta chỉ muốn hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi biết được bao nhiêu về bí mật của Kim Lang vương triều”

“Ngươi còn nhớ Tầng thư các không, ở tầng cao nhất có một bản gọi là Đan Kinh kinh thư, phía trong có ghi chép một số chuyện kì lạ, ta ở đó tìm thấy truyền thuyết về Kim Lang vương triều”.

Đan Kinh- người đời chính mắt thấy, đây là câu nói trên Đan kinh sao? Liễu Nha nắm bàn tay Tiên Vu: “Ngươi nói thật sao, hiện tại quyển sách ở nơi nào?”

“Chắc vẫn còn ở Tầng Thư các, ta chỉ biết chữ Hán, bí mật của Kim Lang vương triều, chữ viết phía sau rất kỳ lạ, ta nhìn không hiểu, vì vậy không lấy ra, sợ bút dây động rung” Tiên Vu từ từ mở miệng, nhìn Liễu Nha, ánh mắt trở nên nặng nề: “Thanh Thanh, ta có thể cầu xin ngươi một chuyện không?”

Liễu Nha ngẩn ra nhìn hắn, không đợi hắn mở miệng, đã biết hắn muốn làm gì, nhưng mà hiện tại... Liễu Nha lắc đầu: “Ta sẽ cố gắng hết sức, ta hiểu rõ hậu quả nếu hai nước lâm vào hỗn chiến, nhưng mà...”

Ngọc Triệt gây nên họa lớn.

Nam tử lững thững bước vào Minh điện, quân sự trong điện sợ hãi quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng, Vương gia không có ở trong cung”

“Trẫm không tìm hắn” Nam tử cười nhạt, trực tiếp vào Thiên điện, hắn nheo mắt nhìn cô gái đang bị trói, ánh mắt xanh đen lóe ra nụ cười quỷ dị.

“Ngươi...” Ngọc Triệt nhìn nam tử, phút chốc tỉnh táo, nàng si ngốc nhìn hắn, ánh mắt buồn bã.

“Không nên nhìn Trẫm như vậy, Trẫm sẽ không thương hại ngươi, đây là ngươi gieo gió gặt bão” Hắn cười lớn, tiến lại gần, bàn tay thon dài nắm lấy cằm cô gái, ánh mắt u ám, “Ngọc Triệt, ngươi làm rất tốt, có thể làm cho Trẫm sống lại, nhưng mà căn cơ của Trẫm chưa ổn định, bởi vì...” Hắn ngừng lại, ánh mắt lóe sáng, giống như biến thành một người khác, ánh mắt thay đổi nhanh chóng.

“Ngươi cũng đã thấy, hiện tại ta chỉ có thể khống chế hắn một lúc, nghi thức của ngươi thật hiệu quả, chỉ là máu của Xa Nguyệt hơi ít, hiện tại trong cơ thể ra vẫn còn sự tồn tại của Kim Minh, ta phải nghĩ biện pháp vào đêm trăng tròn hoàn toàn biến thành Kim Lang” Hắn hài lòng cười cười, bàn tay dùng sức, ánh mắt sợ hãi.

“Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hiện tại ngươi biết được lỗi của ngươi sao? Trẫm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho một cô gái không biết giới hạn của mình, ta không giết ngươi nhưng mà không giết ngươi thì bọn họ làm sao tin tưởng ta?” Năm ngón tay nắm chặt, trong không khí truyền đến tiếng xương vỡ, nam tử cười lạnh, nhìn đầu nữ nhân từ từ rũ xuống.

Chiến tranh sắp xảy ra, chỉ có như vậy hắn mới có thể đem lực chú ý của Kim Huy và Liễu Nha dời đi, đợi đến đêm trăng tròn tiếp theo... Nam tử cười quỷ dị, nhưng trong nháy mắt nhìn cô gái mất đi hô hấp, ánh mắt hết sức thông minh.

Hắn là ai? Rốt cuộc hắn là ai? Tại sao hắn lại giết người? Tại sao... Nam tử chạy ra ngoài, về mặt mê mang.

Nha Nha, Nha Nha nàng đang ở đâu, rốt cuộc ta là ai? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chuyện gì?

Minh điện, quân sự nhìn bóng dáng hoảng hốt của Hoàng thượng, không hiểu mà gãi gãi đầu, đưa mắt nhìn Thiên điện, vừa nhìn liền bị hù dọa.

Bên ngoài Ngọc Hoa cung, Nhưng Thiên ở bên tai Kim Huy nói nhỏ, sắc mặt Kim Huy cứng đờ, xoay người chạy vào Ngọc Hoa cung.

“Huy, ta biết Đan kinh là cái gì, ..” Lời nói chưa hết, bị Kim Huy lời kéo nàng về phía Minh điện. Sắc mặt hấn nặng nề mà thâm trầm, bàn tay nắm Liễu Nha có chút run rẩy.

“Như thế nào? Có chuyện gì xảy ra” Liễu Nha vội vàng mở miệng, nhìn hấn không hiểu gì.

Bên ngoài Minh điện, Kim Huy buông tay Liễu Nha: “Lát nữa người thấy được gì, ngàn lần ..” Hấn dừng lại, không biết hình dung như thế nào, chỉ kéo Liễu Nha đến Thiên điện, đẩy cửa phòng ra, bỗng nhiên ngửi thấy mùi máu nồng đậm trong không khí.

Thứ mùi này rất quen thuộc với nàng, quen thuộc đến nỗi thần kinh chết lặng, hôm qua ở mật thất, hôm nay ở Minh điện, mùi máu như u hồn quanh quẩn trong phòng, làm cho nàng muốn quên cũng khó.

Nàng chết lặng nhìn cô gái đã chết trước mắt, trực giác muốn kêu lên một tiếng, nhưng cổ họng như bị người ta kìm chặt, không phát ra được âm thanh nào.

Hai chân như nhũn ra, lúc Kim Huy muốn lại gần đỡ nàng, thân thể nàng bị kéo vào vòng tay ấm áp, Kim Minh ôm chặt cô gái, lớn tiếng kêu: “Rốt cuộc cũng tìm được nàng, tìm được rồi, Nha Nha, về sau không cần thừa lúc ta ngủ say mà rời đi ..” Bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt tức cười mở miệng: “Có chuyện gì xảy ra vậy?” Quan sự Minh điện toàn thân cứng ngắc.

Chuyện gì xảy ra... với trí tuệ... hấn run sợ nhìn Kim Huy, Kim Huy ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đan kinh

Một lúc sau, Kim Huy nhíu mày, quay đầu đi, không biểu hiện gì chỉ nhìn quan sự, “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Liễu Nha cũng đưa mắt nhìn quan sự, mê mang, chờ mong.

Kim Minh neho mắt, ánh mắt hiện ra sự uy hiếp.

Đối mặt với ba người đang chất vấn mình, quan sự trong nháy mắt leo đến đầu sóng ngọn gió, rõ ràng Hoàng thượng không thừa nhận, hơn nữa nếu thật sự chỉ ra Hoàng thượng, hấn mới không có lá gan đó! Nhưng hấn đã bấm báo hết mọi chuyện với Nhung Thiên, nếu hấn thay đổi lời nói, Kim Huy cũng sẽ không bỏ qua cho hấn.

Lúc mọi người còn chưa phản ứng, quan sự đập đầu vào cột, máu lại nồng đậm hơn, trong nháy mắt truyền đến không khí, Kim Minh mặt không đổi sắc nhìn quan sự, nhìn Ngọc Triệt nằm trên vũng máu.

Liễu Nha trầm mặt, thân thể yếu ớt, thần trí xúc động, Ngọc Triệt chết không nhắm mắt, ánh mắt quan sự sợ hãi, như bức họa hung hăng quay vòng trước mắt nàng, trong đầu hiện lên khung cảnh dưới mật thất, chỉ toàn một màu đỏ.

Cảm giác mê muội đánh vào đầu nàng, thân thể Liễu Nha rung động, Kim Huy muốn tiến lên đỡ nhưng lại bị ánh mắt cảnh cáo của nam tử lập tức đứng tại chỗ.

“Nha Nha, nàng mệt rồi, ta dẫn nàng đi nghỉ ngơi” Kim Minh nói xong liền bế cô gái xoay người rời khỏi, ánh mắt trở nên dịu dàng, nhưng trong đó ẩn chứa sự thê lương, hấn không biết vì sao, chỉ muốn che giấu tất cả, giống như cái chết của Ngọc Triệt là vết sẹo trong lòng hấn, càng vạch trần càng đau.

Suy nghĩ rơi vào vùng tăm tối, nàng cảm thấy thân thể thật mệt mỏi, mệt muốn chết người, loại mệt mỏi này không chỉ mệt thân thể mà con không biết tương lai như thế nào, nghi ngờ người mình yêu, còn chán nản với mùi máu tanh.

Nàng không hận Ngọc Triệt, nàng ta cũng chỉ muốn bảo vệ người mình yêu, mà dẫn lửa cháy đến mình, đòi lấy kết quả bi thảm hơn, mất đi sinh mạng, mất đi tình yêu của mình.

Nàng tự trách mình, không phải nàng là ngôi sao của Mặc tộc hay sao, là cứu tinh của Kim Lang vương triều hay sao? Nhưng tất cả đều làm theo những gì truyền thuyết nói, rốt cuộc đã sai lầm ở chỗ nào, nơi nào?

Nàng quá mệt mỏi, nhắm mắt không muốn mở. Nam tử nắm chặt tay nàng, nàng không tìm được một chút tin tưởng, không biết hấn là Kim Minh hay là Kim Lang, nàng chỉ có thể xa cách hoặc là trốn tránh mà thôi.

Ý thức rơi vào hỗn loạn, thân thể nhẹ nhàng bay lên, nàng không biết mình đi đến chỗ nào, chỉ trực giác tiến về phía trước, cho đến khi có tiếng róc rách vang bên tai.

Trong mộng nàng mở mắt ra, khó khăn thở, nhưng vừa mở mắt.

Nước lăn tăn trên mặt hồ, có bóng đen lướt như cá, chui vào đáy hồ, lúc nghịch ngợm thì nhô đầu lên, phun nước trong miệng, hướng nàng cười cười.

Nàng xinh đẹp mỹ lệ, nụ cười thuần khiết, đôi mắt làm nhiều loạn lòng người, mang theo sự cung chiều, trù mến, lại có chút nhớ nhung.

Bóng dáng trong hồ có chút mơ hồ Tiểu Nhật nhi, nàng lẩm bẩm mở miệng, hai chân đi vào trong hồ, kích thích từng làn sóng, nước đến ngực nam tử, hân cười nụ cười xinh đẹp, vĩnh viễn không thể quên.

“Nha Nha, ta có thể lên sao? Ta rất nhớ ngươi” Kim Nhật mở to mắt, khóe môi bĩu xuống, ai oán mở miệng.

“Có thể, Tiểu Nhật, ngươi mau lên đây” Âm thanh của nàng có chút nghẹn ngào, “Ta cũng rất nhớ ngươi” Nàng mở rộng hai tay, nhưng bước chân của nam tử trong hồ có chút khó khăn, hân như nổi giận đánh vào trong nước, miệng không ngừng gọi tên nàng, Nha Nha... Nha Nha... Sau đó ngày càng cách xa.

Liễu Nha đột nhiên ngồi dậy, mở to đôi mắt, đập vào mắt là đôi mắt màu xanh đen đầy áp sự thương tiếc, yêu say đắm, áy náy, hân nhìn Liễu Nha tỉnh lại, đột nhiên nở nụ cười, xinh đẹp mà đau thương.

“Nha Nha” Hân ôm lấy nàng, nhỏ giọng mở miệng: “Bất luận ta là ai, làm nàng thất vọng như thế nào, xin nàng không cần rời bỏ ta, đừng rời bỏ ta” Lời nói nhỏ nhẹ đầy sự van xin, “Không cần rời xa ta”

Nước mắt quanh nơi hốc mắt, không biết là vì tiểu Nhật nhi hay là nam tử đang giẫy giụa ở trước mắt này, ngón tay trắng nõn từ từ lau nước mắt trên gương mặt hân, mang theo sự nhớ nhung. Mọi chuyện quá sợ hãi, nàng hôn lên gương mặt nam tử, khi đôi môi dán vào, nàng cảm nhận được sự mềm mại của nam tử, nhiệt độ của hân, làm cho nàng cảm thấy được sự chân thật, nàng hôn hân, chỉ có như vậy mới có thể quên được mọi chuyện xảy ra trước mắt, quên đi mọi chuyện xảy ra, mọi đau đớn đều hóa thành bọt nước, niềm hy vọng từ từ tăng lên.

Thân thể nam tử cứng đờ, nhưng rất nhanh hân vòng tay ôm lấy cô gái, hôn sâu hơn, khi hai người thờ hồng hộc, bị tình dục khống chế, nhưng nàng lại đẩy nam tử ra, trịnh trọng mở miệng: “Ngươi là Kim Minh thật sao? Là Kim Minh sao?” Nam tử không do dự gật đầu, “Vậy thì chứng minh cho ta xem, chứng minh cho ta xem đi” Nàng thô lỗ ép nam tử xuống phía dưới, thô lỗ xé rách áo hân.

Nàng là ngôi sao Mặc tộc, là ngôi sao Mặc tộc, máu xử nữ của nàng có thể áp chế Kim Lang. Ha ha, có thể áp chế Kim Lang, nhưng tất cả đều vô nghĩa, Kim Lang vẫn tồn tại như cũ, nhưng tiểu Nhật nhi lại vĩnh viễn biến mất, tiểu Nhật, Kim Minh, nước mắt rơi vào gò má nam tử.

Nam tử nhìn thấy vẻ điên cuồng của cô gái, hân không cự tuyệt, không phản kháng, chỉ mặc cho cô gái hôn mình.

Đột nhiên Liễu Nha khóc lên, đầu vai gầy gò dưới ánh nến trở nên tái nhợt, nàng nằm trên người nam tử, không biết phải làm như thế nào.

Khi tay người đàn ông chạm vào vết bớt của nàng, nàng ngẩng đầu lên, âm thanh khỏ sở nghẹn ngào, ánh mắt trở nên mê mang.

“Nha Nha, ta thật sự là Kim Minh, ít nhất là vào lúc này” Hân mở miệng, cánh tay ôm chặt người nàng, ánh mắt đầy dịu dàng.

Một loại ấm áp từ da thịt truyền đến, từ từ trở nên kiên định, trong nháy mắt nàng quyết tâm, gật đầu một cái, cười vui vẻ. Động tác của nam tử kịch liệt thô lỗ, hoan ái trong phòng kéo dài.

Minh điện đã phái người quét dọn sạch sẽ, Ngọc Triệt qua đời tạm thời không thể công khai, thi thể đặt ở hậu viện, có quân sự hậu táng.

“Vương gia, rõ ràng công chúa Ngọc Triệt là do Hoàng thượng giết, nhưng hôm nay...” Nhung Thiên lo lắng nhìn Kim Huy.

Sự lo lắng của hân không phải không có đạo lý, hôm nay người chết là chết ở Minh điện, quân sự lại đụng cột tự sát, hiện tại hân có mười cái miệng cũng không nói rõ được.

Nam tử ngược mắt, ánh mắt hết sức bình tĩnh, hân từ từ uống trà, hơi nóng bốc lên mặt hân, hàng mi dính hơi nước, như kim cương đen hết sức sáng ngời, chói mắt.

Trong lòng Nhung Thiên dâng lên dự cảm xấu, nếu nói lúc rời cung Vương gia bộ dạng điên cuồng hết sức, tràn đầy dự vọng, nhưng giờ phút này hân cảm thấy buồn bã vì cục diện, hân hết sức trầm tĩnh, không có một gợn sóng, bình tĩnh khiến cho người ta cảm thấy lo lắng.

Một lúc sau, Kim Huy đặt ly trà lên bàn, nhàn nhạt mở miệng: “Nhung Thiên, tin tức Ngọc phi mất giấu được bao lâu thì giấu, dù sao cũng phải đợi qua năm mới” Hân đưa mắt nhìn ra cửa sổ, hoa mai theo gió rơi xuống, rơi trên mặt đất trắng xóa, trắng đến hoa mắt, động lòng người.

Rốt cuộc Kim Lang vương triều cũng không thể thái bình.

“Nếu như...” Hân khó khăn mở miệng: “Nếu như không giấu được thì như thế nào?”

Nam tử giật mình, giống như đã suy nghĩ kỹ, mở miệng: “Như vậy chúng ta đành phải đổi, Tiên Nô mất một công chúa, chúng ta giao một Vương gia, như vậy có thể xong rồi chứ? Bây giờ Kim Lang vương triều đang mang theo ngàn vết thương, không chịu được chiến tranh tàn phá”

Nhung Thiên cảm thấy khó khăn, Vương gia là người nhà của hân, Kim Lang vương là người nhà của Vương gia.

Khi tất cả đều bình tĩnh trở lại, trong phòng chỉ có tiếng thở của hai người, hết sức ảm áp.

“Nha Nha!” Nam tử ngửi ngửi những sợi tóc cô gái bên cạnh, hết sức si mê.

Cô gái mở to mắt, ánh mắt hết sức kiên định.

Ngón tay nàng chạm vào hàng lông mày nam tử, hàng mi dài, chiếc mũi xinh đẹp, còn có chiếc môi mỏng đầy gợi cảm, những thứ này đều giống tiểu Nhật như đúc, nhớ nhung bấy lâu bị đè nén nháy mắt kéo đến, chỉ còn lại sự quyết tâm và kiên định.

Nàng mặc kệ mình có phải là ngôi sao Mặc tộc hay không, nàng đều phải cứu Kim Minh, Kim Nhật, bởi vì đó là những người nàng yêu, những người nàng quý trọng.

“Có phải chàng giết chết Ngọc Triệt hay không?” Nàng trấn tĩnh mở miệng, thân thể nam tử cứng đờ, không nói gì.

“Kim Minh, mở mắt ra. Đối mặt với tất cả những gì chàng đã làm, ta nói rồi, ta sẽ không trách chàng, ta sẽ tha thứ cho chàng, sẽ luôn tin rằng trong người chàng luôn tồn tại một Kim Minh lương thiện, cùng chàng đối mặt với tất cả” Lời nói của nàng bình tĩnh như đang kể một câu chuyện.

Khuôn mặt nam tử hơi run, nhưng đôi mắt vẫn không chịu mở ra.

“Chàng không dám sao? Có đúng không? Chàng muốn lừa gạt mọi người sau đó để cho hắn ăn mòn chàng hay sao? Kim Minh, mau mở mắt, đừng cảm mở mắt ra, nhìn thế giới này, thế giới của chàng không phải là thế giới của hắn, bên cạnh chàng còn có ta, còn có Kim Huy, còn có Mẫu hậu, chúng ta đều ở cạnh chàng, hy vọng chàng tỉnh lại, chàng càng trốn tránh che giấu, chỉ có càng cho hắn cơ hội. Kim Minh, lấy hết dũng khí của chàng, cùng chúng ta đối mặt với thế giới tàn khốc này!” Nàng nắm chặt đôi tay nam tử, hai mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Khóe môi nam tử run run, từ từ, hàng mi rung động, tròng mắt màu xanh mở ra, nhìn nàng đầy khổ sở, giãy giụa, sợ hãi.

Bàn tay nhỏ nhắn vòng qua đầu vai nam tử, Liễu Nha mỉm cười, “Minh, cuối cùng chàng cũng trở về là Minh của ta” Ngực nàng như được lấp đầy sự an ủi, ít nhất còn có hắn cùng nàng đối mặt.

“Nha Nha” Nam tử kêu lên, “Nhưng ta không chắc ta sẽ là Minh đến khi nào, ta sợ, không phải sợ mình chết, mà sợ hắn sẽ làm hại đến mọi người” Trên mặt hắn đầy vẻ khổ sở.

Đáp lại hắn là chiếc ôm ấm áp, sợ thì ai cũng sợ, nhưng sợ cũng vô nghĩa, bọn họ là người không có tiền đồ, chỉ có thể dùng hai tay của mình mà tranh thủ vì tương lai”

Tờ mờ sáng, bóng dáng hai người đứng trước Tầng thư các, tuyết không biết rơi từ lúc nào, mùa đông này cực kỳ lạnh, tuyết cũng rơi cực nhiều. Liễu Nha nắm chặt bàn tay nam tử, từng bước đi vào trong các, đi dọc theo bậc thang mà leo lên. Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa, áp chế sự lo lắng trong lòng xuống.

“Nha Nha, làm sao nàng biết Kim Lang trong người ta đã hồi phục?” Bởi vì có nàng làm bạn, về mặt Kim Minh từ từ hồi phục, vừa đi vừa hỏi.

“Thứ nhất bởi vì lúc tỉnh lại chàng không dám vuốt lên chiếc bốt hình mặt trăng của ta” Liễu Nha đưa mắt nhìn hắn, mở miệng giải thích.

Thật ra thì nàng đã hoài nghi từ đầu, chỉ là không muốn tin tưởng mà thôi, khi Kim Huy nói cho nàng biết nghi thức cổ quái đó, Ngọc Triệt chết đi, tất cả mọi chuyện đều nhắm vào Kim Minh.

Hắn vẫn đích thực là Kim Minh!

Nam tử gật đầu, theo bậc thang đi lên, “Chưa bao giờ biết trên thế giới này có cuốn sách như vậy, so với người khác ta rõ về Tầng thư các hơn một chút”

Ở tầng cao nhất là lầu bốn, lướt qua từng dãy sách, rốt cuộc nàng cũng tìm được cuốn sách theo lời Tiên Vu, mở ra, quả thật là cuốn kinh thư – Đan kinh, hai chữ cứng cáp có lực, nằm trên tay nam nhân.

Không kịp chờ đợi, Liễu Nha nhìn vào trang giấy, nơi đó nàng nhìn thấy nhiều chuyện kỳ lạ, làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Chương năm: Kim Lang

Khi nàng nhìn thấy bốn chữ này là lúc sắc mắt tái đi, là cuốn sách này, nàng mở ra, nội dung quen thuộc, cuốn da cừu từng viết, lật lật trang giấy, cho đến khi nhìn thấy bức họa, đột nhiên ngừng lại. Sau bức tranh thứ chính lại trống rỗng, nàng biết đây là bức tranh thứ mười, không khác gì cuốn da cừu, nhưng rất nhanh nàng lật đến tờ cuối cùng, phía trên là những hàng chữ hết sức quen thuộc – tiếng anh.

Ánh mắt nàng lộ vẻ kích động, thì ra đây là chữ cái quái dị trong lời nói của Tiên Vu, thì ra là tiếng anh! Nàng đọc qua, thử dịch.

Kim Lang, xuất phát từ người có lòng tham, sự oán hận. Hòa lẫn cùng với máu của người nguyên rùa, đúng thời điểm sẽ trở nên lớn mạnh. Muốn hiểu hết nó phải tìm được người hạ nguyên rùa hoặc là đời sau của người đó, tra rõ huyết chú phái sinh, lấy tín vật, lúc trưa dương tính mạnh mẽ nhất, cùng với máu của cô gái dương tính, hợp lại, chín lần mới loại bỏ hoàn toàn.

Liễu Nha khó khăn dịch từng chữ một, không nhận thức được thời gian từng phút trôi qua.

Đời sau của người hạ nguyên rủa? Trong đầu nàng hiện ra gương mặt khỗ sở của Ngự Phong, không phải hấn là đời sau của Đồng Tử hay sao? Không, không phải, phải là Tổ Cầm mới đúng. Nhưng... Liễu Nha ngẩn ra, bức họa vẽ rõ ràng là cô gái tóc vàng, mắt xanh, mà Tổ Cầm có phần giống mình, phải là tóc đen mắt đen như nàng mới đúng chứ?

Tại sao? Liễu Nha vò đầu, có chút khỗ sở, gió từng hồi thổi tới, cảm thấy trống trải, nàng chột hồi hồn, gấp sách đi xuống lầu, nhưng không nghĩ đến lại giẫm hụt, cả người lặn xuống cầu thang.

Xong rồi! Trong đầu hiện lên mấy chữ này, cầu thang rất dốc, hơn nữa lại rất dài, nàng cứ như vậy mà lặn xuống... Đột nhiên thân thể bị người giữ lại, sau đó một bàn tay đỡ nàng dậy.

“Minh...” Nàng vội vàng kêu lên, người trước mắt lại là Kim Huy,

“Là người?” Có chút thất vọng, nàng ôm bụng, nhất thời cảm thấy đau đớn, ngũ quan nhúu chặt, môi hơi lạnh toát ra.

“Người... Làm sao vậy?” Tròng mắt bình tĩnh của Kim Huy nổi lên cơn sóng thần.

“Huy, hình như ta...” Đột nhiên nàng cảm thấy khí nóng như muốn tràn ra ngoài cơ thể, nàng cảm thấy sợ hãi, thân thể bắt đầu run lên.

Thế nào? Rốt cuộc làm sao? Nàng nắm chặt áo Kim Huy, ánh mắt đầy bất lực.

“Đừng sợ, có ta ở đây, ra đưa người tới chỗ Ngự y” Kim Huy ôm lấy cô gái, cúi chỏ đẩy cửa, trực tiếp nhảy xuống lầu dưới.

Gió lạnh từng hồi tạt qua gương mặt Liễu Nha, nàng vòng tay ôm chặt cổ nam tử, nhẹ nhàng bật ra một câu: “Minh”

Trong nháy mắt gương mặt nam tử lạnh lẽo, nhưng nhìn cô gái suy yếu làm cho hấn phải nhanh lên, Minh điện gần Tầng thư các, vừa đi vừa hô to: “Gọi Ngự y, mau gọi Ngự y đến đây”

Thị vệ và cung nữ bốn phía nhất thời hỗn loạn.

Mà Liễu Nha còn khư khư ôm lấy Đan kinh.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hùng bá thiên hạ

“Nương nương có thai, lại ngã từ trên cầu thang xuống, cho nên bị động thai, may được chữa trị kịp thời, Long tử được bảo vệ, chỉ cần uống thuốc an thai, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn” Trương thái y cung kính bẩm báo, vừa kê đơn thuốc.

“Nhưng Thiên, đi với Trương Ngự y lấy thuốc, nhất định phải nhớ đem thuốc về Minh điện” Về mặt Kim Huy cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Vâng” Nhưng Thiên cung kính đáp lại, theo sau Trương ngự y ra khỏi Minh điện.

Đưa mắt nhìn cô gái mệt mỏi đang nằm trên giường, Kim Huy thở dài một tiếng, từ từ ngồi xuống. Bàn tay cô gái thon dài, ở trên chiếc chăn gấm càng lộ rõ vẻ tái nhợt, càng thêm động lòng người.

Nam tử nắm lấy bàn tay cô gái, nhìn nàng vẫn đang ngủ, cô đơn rũ mắt. Cuối cùng nàng cũng có đứa bé với Kim Minh, hấn nên vui, cuối cùng Kim Lang vương triều cũng được cứu rồi, nhưng bây giờ hấn không phải là Kim Huy vương gia trung thành vì nước nữa, trong tim hấn còn có bóng dáng nụ cười của cô gái, vì nụ cười của nàng, hấn có thể vứt bỏ cả Kim Lang vương triều.

“Nha Nha...” Hấn lẩm bẩm gọi tên cô gái, là cái tên duy nhất dành cho người đó, từ trong miệng hấn phát ra, hấn càng cảm thấy có hy vọng.

“Vương gia, thuốc đã mang về, người...” Nhưng Thiên nhìn gương mặt bi thương của nam tử nhìn cô gái đến ngây người. Hấn chưa bao giờ nhìn thấy Vương gia có vẻ mặt phức tạp như vậy, vừa cười vừa khóc, vừa bi thương lại vừa hy vọng, hấn chậm chạp nhìn cô gái nằm trên giường, lệ rơi đầy gò má.

Từ từ hồi thần chí, Kim Huy hơi nhếch nhác quay đầu đi, lau nước mắt rơi trên mặt, lạnh lùng nâng tay, Nhưng Thiên cung kính đặt thuốc lên tay nam tử.

“Đề lò thuốc và ẩm sắc ngoài điện” Hấn nhỏ giọng phân phó.

Lúc Nhung Thiên dời lò thuốc và ấm thuốc ra ngoài điện, Kim Huy cũng bước ra ngoài, tự mình đặt thuốc vào ấm.

Cầm lấy chiếc quạt Nhung Thiên đưa cho, nam tử mím chặt môi, ánh mắt nghiêm túc phẩy quạt, khói bay dày đặc, làm cho hắn liên tục ho khan, Nhung Thiên muốn tiến lên cầm quạt nhưng đều bị hắn đẩy ra.

Liễu Nha, có lẽ ta không có tư cách gọi nàng như vậy, ta chỉ có thể làm được đến thế này, mặc kệ đứa bé trong bụng nàng là của ai, chỉ cần là con của nàng, ta đều dùng hết tính mạng của mình để bảo vệ nó.

Khói bay dày đặc, Kim Huy oai phong một cội không quan tâm hình tượng nam tử, không một chút kiêng kỵ nước mắt rơi xuống, rơi trên vạt áo màu tím, nhanh chóng hóa thành hư vô, như tình cảm của hắn, cuối cùng phải dần xuống tận đáy lòng.

“Là ai?” Đột nhiên hắn quay đầu nhìn lại, sau lưng là bóng dáng áo vàng, một nửa thân thể chìm trong bóng tối, nụ cười tàn nhẫn lạnh lùng.

Tiên Vu cảnh giác nhìn nam tử nửa ngoài sáng nửa trong tối, bàn tay chống lấy đầu giường. Hiện tại hắn không phải là đối thủ của Kim Minh, hơn nữa trên địa bàn Kim Lang vương triều, hắn cũng không thể làm gì Kim Minh.

“Ngươi sợ sao?” Nam tử cười tà mị, từ từ đi ra khỏi bóng tối.

“Đúng vậy, ta sợ, nhưng mà không phải là sợ chết mà là sợ cái chết của ta làm hai nước rơi vào tai họa! Kim Minh, rốt cuộc ngươi muốn gì?” Tiên Vu đưa mắt nhìn Kim Minh.

“Bộp bộp” Nam tử lạnh lùng vỗ tay, nụ cười vô cùng lạnh lùng: “Nói rất hay, hiền ngang lắm liệt, quả thật là nam nhân tốt của Tiên Nô, nhưng mà hôm nay Trẫm không phải đến gây phiền toái cho ngươi, mà tốt bụng nói cho ngươi một chuyện”

Hắn dò xét nam tử một cái, cười một nụ cười khát máu, “Hoàng muội của ngươi đã chết, thi thể đang ở Triều Huy điện”

Phanh, trái tim như vỡ ra, thân thể Tiên Vu lắc lắc, phốc, một ngụm máu tươi phun ra, máu văng đầy mặt đất, hắn khó khăn chống đỡ thân thể, nhìn nam nhân cười hết sức âm hiểm, hắn chợt đứng dậy: “Ngươi là Hoàng đế chó má, ta muốn liều mạng với ngươi” Hắn đứng dậy, mới đi được hai bước lại ngã nhào trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

“Liều mạng?” Nam tử cười nhạt, bàn chân to giẫm lên người nam tử, ánh mắt trở nên điên cuồng: “Ngươi không nhìn bản thân hiện giờ của mình, ngươi chính là một con chó, sủa từng tiếng, cũng không có khả năng cắn người”

Tiên Vu bị hắn giẫm dưới chân, hai tay nắm chặt, ánh mắt đầy bi thương, thù hận, oán khí cũng không thể che mờ mắt hắn, hắn phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn chờ ngày trở về.

Không thấy Tiên Vu phản kháng, một người diễn kịch cũng khó có thể tiếp tục, có lẽ Kim Lang vương đã mệt mỏi, hoặc lương tâm hắn trời dậy, hắn rút chân, bước chân lao đảo đi ra ngoài.

Nam tử chịu nhục nhã nhìn bóng lưng nam tử ra ngoài, ánh mắt lóe lên sự thù hận.

Hắn vuốt ngực bò dậy, khẽ gọi một tiếng: “Lộc Cộc Lỗ” sau màn che, nam tử áo đỏ bước ra, phũ một tiếng, hắn quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng hô một tiếng: “Thái tử, tại sao người lại phải chịu đựng như vậy?” Một nam nhi mảy râu cũng phải ghen ngạo, nếu không phải Thái tử hạ lệnh không cho phép hắn lộ diện, hắn đã... .

“Lộc Cộc Lỗ, đây không phải là thời khắc máu chót, đại trượng phu có được dẫn được, hướng chỉ đây chỉ là một phần của kế hoạch, chi tiết, Bản điện hạ lại không ngờ Ngọc Triệt lại chết như vậy” Hắn ho nhẹ, thân sắc bi thương.

“Thái tử, phải làm sao bây giờ? Chúng ta tiếp tục tiến hành kế hoạch của Công chúa sao?”

“Tất nhiên, Ngọc Triệt chết, ta sẽ bắt Kim Minh phải trả giá gấp trăm lần” Nam tử ho nhẹ, vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không còn bộ dáng nho nhã trước kia.

“Chỉ huy ứng quân cho sứ thần đàm phán với Đại Hách, phe ta lấy ba phần, dù không kiếm được chút tiện nghi nào nhưng chiến tranh vẫn phải xảy ra” Ánh mắt hắn lóe lên sự thù hận.

“Thái tử...” Lộc Cộc Lỗ cả kinh, Thái tử như vậy thật làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Vi Tiên Hoa, vì một cuộc này, Lộc Cộc Lỗ, ngươi không cảm thấy Bản điện hạ nên thức tỉnh hay sao?” Hắn mím môi cười gằn một tiếng, nụ cười quyết tuyệt mà thê lương.

Hùng bá thiện hạ vốn là mơ ước của Ngọc Triệt, nhưng sau khi nàng mất, giấc mộng này sẽ do hắn hoàn thành.

Vội về buồng chén thuốc, thổi thổi cho nguội bớt, ngoài điện vang lên tiếng: “Hoàng thượng cát tường” Kim Huy ngăn ra, biết Kim Minh đã tới, lưu luyến nhìn Liễu Nha một cái, đặt chén thuốc lên bàn, cúi đầu đứng một bên.

“Nha Nha” Kim Minh vọt vào trong điện, hắn nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, ánh mắt toát lên sự áy náy.

Hắn không biết vì sao lại tới Ngọc Hoa cung, lúc ra khỏi đó lại thấy cung nữ, thái giám quỳ đầy dưới đất liền biết nhất định hắn lại gây ra chuyện gì đó, hắn hỏi thăm cung nữ, biết Tiên Vu không có chuyện gì, sự lo lắng mới hạ xuống.

“Nha Nha” Hắn nắm chặt bàn tay cô gái, ánh mắt tràn đầy khổ sở, hiện tại hắn không thể khống chế tâm trí của mình, hắn không biết mình đang làm cái gì, chỉ có thể để cho ác ma làm tổn thương người khác lần này đến lần khác, mỗi khi nhìn lại hắn sẽ cảm thấy khổ sở, có lúc hắn oán hận ông trời, nếu để cho hắn tồn tại trên thế giới này, tại sao không cho hắn một cuộc sống hoàn chỉnh.

Từ từ mở hai mắt, Liễu Nha nhìn nam tử khổ sở cười cười: “Kim Minh, ta tìm được Đan kinh, chàng được cứu rồi” Nàng sờ sờ nhưng không thấy cuốn Đan kinh, vội vàng mở miệng: “Sách của ta, sách của ta đâu rồi?” Khi nhìn thấy cuốn Đan kinh Kim Huy đưa tới, đột nhiên cười cười, ánh mắt sáng quắc nhìn Kim Minh: “Minh, chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi”

Hồ hập Kim Minh ngừng lại, trái tim đau đớn, hắn ôm cô gái vào trong ngực: “Nha Nha ngốc, nàng có biết nàng mang thai con của chúng ta, mới vừa rồi còn suýt đẻ non... Nha Nha, chúng ta có hài tử...”

Hắn ôm chặt cô gái, hôn nhẹ lên trán nàng, ánh mắt ấm áp tràn đầy cảm kích.

“Hài tử?” Liễu Nha ngẩn ra, trực giác sờ lấy bụng, hài tử, hài tử của nàng và Kim Minh, hài tử thoát khỏi Lang tính đang ở trong bụng nàng sao? Đột nhiên ngây ngốc cười ngọt ngào, nàng có con, sau đó có thể cởi bỏ Huyết chú trên người Kim Minh, như vậy... Nàng có thể cùng Kim Minh sống đến đầu bạc phải không? Nhìn nam nhân trước mặt, ở hiện đại cùng người yêu sống đến đầu bạc răng long, là nguyện vọng không thể bình thường hơn, nhưng mà ở cổ đại này, tất nhiên sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Chạm ngón tay lên hàng lông mày của nam tử, nàng cúi đầu, hôn một nhẹ lên đó một nụ hôn. Mặc kệ như thế nào nàng cũng cảm ơn ông trời, để cho nàng có thể tìm được Đan kinh còn có hài tử.

Gió nhẹ thổi qua, thời gian trôi qua thật chậm, Kim Huy kinh ngạc nhìn hai người trước mặt đang ôm nhau, trong mắt xẹt qua sự chán nản, hắn xoay người rời đi, đứng bên ngoài điện, gió lạnh thổi vào trong phòng, nhưng không cảm thấy được gì, lòng người chỉ cảm thấy thêm nặng nề.

Liễu Nha đưa mắt nhìn bóng dáng màu tím ngoài điện, lại đưa mắt nhìn chén thuốc trên bàn, trong lòng hết sức cảm động. Huy, thật xin lỗi.

Phương pháp giải Huyết chú nàng không nói cho Kim Minh, không phải không tin hắn mà không tin bóng dáng trong người hắn. Sắc trời đã tối, uống thuốc xong, không thấy có gì đáng ngại, Liễu Nha mượn cớ, ngồi lên kiệu về Dẫn Thiên cung, vừa phòng bị Kim Lang vương tính dậy, vừa tính toán quay trở lại Ngự Kiếm sơn trang.

Muốn giải trừ Huyết chú, bắt buộc phải có ba thứ, máu của hậu nhân Đồng tử, tín vật Mị tộc, cô gái thuần dương! Chỉ có đến Ngự Kiếm sơn trang mới có thể tìm được, nhưng... Liễu Nha vừa nghĩ tới Ngự Phong, cảm thấy đau đầu, hắn sẽ giúp nàng sao?

“Nương nương, Thái hậu tới thăm người” Nguyệt Mi theo Liễu Nha tới Dẫn Thiên cung, cúi đầu mở miệng.

“Mau mời vào” Đang nằm trên giường, Liễu Nha vội vàng ngồi dậy phân phó.

“Không cần, tự ta có thể vào” Hoàng Phủ Tế Tuyết lạnh nhạt mở miệng, từ từ bước vào cung. Bởi vì chuyện của Hoàng Phủ Xa Nguyệt nàng già đi rất nhiều, trong lòng vẫn còn chút oán hận Kim Minh, thừa dịp hắn không ở đây mới đến.

“Nghe nói người đã mang thai?” Vừa ngồi xuống, sự vui mừng không thể kìm hãm trên gương mặt nữ nhân.

Liễu Nha gật đầu một cái, nhìn dung nhan già nua của nữ nhân, hiểu được cái gì, nắm chặt đôi tay nữ nhân, không nói gì.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Tế Tuyết phát tay một cái: “Được rồi, chuyện đã qua lâu rồi, chỉ cần người có thể sinh hạ Long nhi, Kim Lang vương triều có thể thoát khỏi nguyên rủa của Huyết chú, ít nhất Kim Minh như thế nào ta cũng không cần quan tâm nữa”

Liễu Nha vừa nghe, biết nàng oán hận Kim Minh, không nhìn được rõ mặt: “Thái hậu nương nương, ngài không nên oán hận chàng, ngài cũng biết đó không phải là chàng, hiện tại ta đã tìm được cuốn sách này, trong sách có ghi phương pháp giải Huyết chú, chỉ cần tìm được máu của hậu nhân Đồng Tử, tín vật Mị tộc, cô gái thuần dương, Kim Minh có thể hoàn toàn thoát khỏi Lang tính”

Lời nói của nàng khản thiết, Thái hậu không nhìn được nhìn lên, nửa tin nửa ngờ: “Người xác định sao?”

Nàng gật đầu chắc chắn, trên Đan kinh nói rõ mọi thứ!

“Dù là thật thì máu của hậu nhân Đồng Tử, tín vật của Mị tộc, còn cả cô gái Thuần dương, phải đi tìm ở đâu bây giờ?” Nàng lo lắng cau mày.

“Thật ra thì hậu nhân của Đồng Tử ta đã tìm được, ở nơi tiếp giáp ba nước là Ngự Kiếm sơn trang, còn về tín vật của Mị tộc...” Liễu Nha lắc đầu, trước mắt không có bất kỳ đầu mối nào.

“Ngự kiếm sơn trang?” Thái hậu ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy hai chữ này có vẻ quen quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó.

“Vâng, Ngự kiếm sơn trang, biểu muội của thiếu chủ nơi đó là hậu nhân của Đồng Tử, có một số nghi vấn chưa thể giải thích, nhưng ta nghĩ, chỉ cần cố gắng, một ngày nào đó Huyết chú sẽ được cởi bỏ” Lời nói của Liễu Nha hết sức chắc chắn.

“Ngự kiểm, ngự kiểm... A Ngự, người có cảm thấy cái tên này quen thuộc hay không?” Nàng đưa mắt nhìn Ngự ma ma ở sau lưng.

Ngự ma ma ngẩn ra, nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng vỗ tay một cái: “Đúng rồi, tiểu thư, không phải hẳn Phụng trên bàn trang điểm của người có hai chữ Ngự Kiểm hay sao?”

Thái hậu nhớ ra, vội vàng sai Ngự ma ma quay lại lấy.

Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lúc cầm hẳn Phụng trên tay, nhìn hai chữ Ngự Kiểm có chút kích động, không lẽ đây là tín vật của Ngự kiểm son trang sao? Nhưng tại sao lại ở trong tay của Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Trở về

Đối mặt với nghi vấn của nàng, Hoàng Phủ Tế Tuyết không thể trả lời, nàng chỉ biết đây là thứ Hoàng Phủ Tế Nguyệt thích nhất, theo nàng ta rơi vào trong hồ, sâu xa lại có một cô lực lượng làm cho Liễu Nha tìm được nó ở trong hồ.

Có phải là tín vật của Ngự kiểm son trang hay không chỉ có thể tự mình đi một chuyến tới Ngự kiểm son trang mới biết được.

Trời lạnh, bông tuyết rơi đầy, trên mặt tuyết toàn là dấu chân.

Hà hơi cho nóng, lúc nắm chặt tay nam tử Liễu Nha mới tin chắc Kim Minh vẫn còn tồn tại. Kim Minh hái một bông hoa cắm lên búi tóc cô gái, hẳn mỉm môi cười cười, nụ cười hết sức đơn thuần, không biết tại sao nàng lại nhớ đến tiểu Nhật, trước kia hẳn cũng ở chỗ này nhìn nàng, cười xinh đẹp, nhưng hôm nay trước mắt chỉ là một nửa của Kim Minh.

Nàng rũ mắt, khóe môi nhúc nhích, ánh mắt có chút né tránh.

Trong nháy mắt Kim Minh cảm nhận được có gì đó thay đổi, hẳn bây giờ không phải là cường giả mà là một con rối, lúc nào cũng có thể bị Kim Lang cắn nuốt. Hẳn ta vẫn trú ngụ trong thân thể mình, làm nhiều chuyện thương thiên hại lý, ngay cả lúc mình tỉnh dậy cũng không thể tha thứ, huống chi... Hẳn thu hồi cánh tay, khẽ thở dài một hơi.

Không ngờ tiếng thờ dài vẫn lọt vào tai Liễu Nha, nàng ngẩn ra, bản năng nhìn hẳn, ánh mắt nam tử cô độc, hết sức vô dụng, nàng mỉm môi ôm chặt lấy nam tử.

Nàng không bài xích hẳn, mà là bài xích ác ma trong lòng hẳn.

Đêm trước năm mới, thân thể nàng mới tốt hơn một chút, U Dạ La mang hai vạn quân về nước, còn mang theo một tin tức khiến mọi người khiếp sợ, Thái tử Hách Diệp dẫn theo hai mươi vạn tướng sĩ vượt qua sông Lưu Sa đang bị đóng băng, vây hãm ba tòa thành trì, trước mắt đóng quân tại thành Dương quan. Đồng thời Tiên Nô lấy lý do Kim Lang vương giết hại công chúa Tiên Nô, cùng Đại Hách kết minh, từ phía Bắc xuất quân, chiếm hai tòa thành trì, người lãnh binh là Thái tử Tiên Vu.

Đại diện nghị sự, các đại thần đầy lo lắng. Hoàng Phủ Nam bởi vì cái chết của Hoàng Phủ Xa Nguyệt vẫn canh cánh trong lòng, cúi đầu không nói câu nào, chỉ có Mộ Dung Dẫn và U Dạ La hai người không ngừng thương lượng đối sách.

“Hoàng thượng, Đại Hách và Tiên Nô xâm phạm biên giới, rõ ràng đã chuẩn bị từ trước, nhưng không biết Thái tử Tiên Vu không phải vẫn ở trong Ngọc Hoa cung hay sao, làm sao...” Mộ Dung Dẫn hoài nghi tình báo quân sự.

Ánh mắt Kim Minh tối sầm, nhờ giọng phân phó Mạc Tang, một lúc sau người hầu của Tiên Vu được mang tới đại điện, hẳn đứng nghiêm trong điện, thấy Kim Minh cũng không quỳ.

“Hoàng thượng, không thấy Thái tử Tiên Vu ở Ngọc Hoa cung, chỉ có thị vệ này, sợ rằng...” Mạc Tang mở miệng.

Kim Minh nhíu mày, ánh mắt lóe sáng. Từ ngày đó, trong Ngọc Hoa cung vẫn truyền đến tin tức Thái tử bệnh nhẹ, hôm nay xem ra là Kim thiên thoát xác.

Kim Huy đứng đầu các vị đại thần cũng nhíu mày, như có điều suy nghĩ, ánh mắt liếc Kim Minh một cái, trong lòng kinh ngạc, Ngọc Triệt chết, tin tức đã bị hắn phong bế rất chặt, làm sao có thể lộ? Trừ khi... Hẳn lạnh lùng cười một tiếng, trừ khi có người cố ý.

“Hoàng thượng, hôm nay Tiên Nô muốn báo thù cho công chúa, tinh thần dâng cao, không thể khinh thường, Đại Hách nhân cơ hội đánh, Đại Hách từ lâu đã nhìn chằm chằm vào chúng ta, chắc chắn có chuẩn bị mà đến, xem ra chiến tranh là khó tránh khỏi” Về mặt U Dạ La hết sức nặng nề.

Ngọc Triệt chết đi là lý do tốt nhất cho Tiên Nô, hơn nữa chuyện Kim Minh bị Kim Lang không chế đã phơi bày cả thiên hạ đều biết, hiện tại mọi người đều lo lắng, các vị đại thần cũng đối với tin đồn này nửa tin nửa ngờ.

Kim Minh cau mày, hiểu được tình thế ngàn cân treo sợi tóc của Kim Lang vương triều, hần đưa mắt nhìn Kim Huy vẫn không nói gì, Kim Huy cảm nhận được ánh mắt nhìn mình nhưng không ngước mắt nhìn lại.

Hần không biết người ngồi đó là Kim Minh hay là Kim Lang vương.

Cảm nhận được sự lạnh nhạt của Kim Huy, Kim Minh từ từ ra lệnh: “U tướng quân, người dẫn theo mười vạn tướng sĩ đến thành Dương quan, ngăn Đại Hách xâm chiếm, còn về phía Tiên Nô...” Kim Minh như có điều suy nghĩ, trong triều còn có ai có thể đảm đương? Cuối cùng hắn cắn răng: “Trẫm tự mình lãnh năm vạn binh, chặn Tiên nô”

Lời nói vừa dứt, Kim Huy ngẩng đầu nhìn. Nam tử ngồi ngay ngắn trên Long ý vẻ mặt nặng nề, khuôn mặt buồn bã. Trong lòng hắn vừa động, bước chân ra khỏi hàng: “Hoàng thượng, Thần đệ có thể tiến cử một người, Nhung Thiên, hắn có thể mang năm vạn tinh binh ngăn chặn Tiên Nô, còn Hoàng thượng, người phải trấn giữ Lang Thành, có lẽ còn có chuyện quan trọng hơn cần Hoàng thượng tự mình làm lấy”.

Kim Minh thở phào một cái, Kim Huy không vứt bỏ hắn. Hắn gật đầu một cái, đồng ý với lời đề nghị của Kim Huy.

Ban đêm, Kim Minh vẫn không hồi cung, Liễu Nha nghe được tin Đại Hách và Tiên Nô cùng xâm lược, nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Nàng chuẩn bị mấy ngày nữa đến Ngự kiếm sơn trang, nhưng chuyện xảy ra lúc này làm cho nàng trở tay không kịp.

“Nguyệt Mi, mang ta đến Minh điện” Mặc Trạc nhận binh đi tiền tuyến, bây giờ người có thể thương lượng chỉ còn mỗi Kim Huy.

Nguyệt Mi vâng lời, cẩn thận đỡ nàng ra cửa, đi hai bước Liễu Nha liền cảm thấy lúc trước luôn mệt mỏi, hiện tại ngày ngày đều ngủ đến lúc mặt trời lên cao, thân thể đã sớm khỏe mạnh, không cần Nguyệt Mi đỡ, bước chân đi nhanh về phía trước. Nguyệt Mi lo lắng nhưng cũng chỉ có thể chạy phía sau.

Minh điện, bên trong thư phòng, Kim Huy nhìn bản đồ trên bàn, cúi đầu suy nghĩ.

“Vương gia, Thanh phi nương nương đã đến” Nhung Thiên đi rồi, có người đến thay thế làm thủ lĩnh thị vệ.

“Mời nàng vào” Kim Huy vội vàng nói.

Liễu Nha đi vào, nhìn bản đồ ba nước trên bàn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hiện tại nàng sợ nhất là hắn cũng bỏ mặc Kim Minh.

“Rốt cuộc hắn muốn gì?” Câu nói của Kim Huy làm cho lòng nàng trầm xuống.

Hắn lạnh lùng nhìn Liễu Nha, chán nản cười cười, từ lúc nghe được tin tức Đại Hách và Tiên Nô cùng nhau tiến cung, hai ngày nay hắn không thể nào yên giấc.

“Huy, không phải như vậy!” Liễu Nha vội vàng mở miệng giải thích.

“Không đúng? Thanh Thanh, hiện tại người còn tin tưởng hắn sao? Người khẳng định trong người hắn tồn tại người khác sao? Có lẽ... Có lẽ hắn vốn là một người, nhưng hắn đang diễn trò cho chúng ta mà thôi, chơi đùa chúng ta như tên ngốc, vây quanh hắn, cho chúng ta một kích trí mệnh, sau đó làm như người vô tội, không liên quan đến hắn, hắn bị lợi dụng? Thanh Thanh, hắn là vua một nước, trên người hắn gánh vác không chỉ một người, mà là hàng vạn sinh mạng của Kim Lang vương triều” Kim Huy càng nói càng kích động, buồn bực mấy ngày nay toàn bộ đều bộc phát.

Bởi vì chuẩn bị vội vàng, bởi vì quốc sự lên tiếng, vì truyền thuyết Kim Lang, tinh thần người dân Kim Lang vương triều dao động, hai ngày ra đều truyền đến tin tức bại trận, mất thấy ranh giới biên giới dần nhỏ lại, nhưng hắn vẫn không tin tưởng nam tử ngồi trên ghế rồng.

Liễu Nha nhìn ánh mắt bi thương của nam tử, hàng lông mi kịch liệt run rẩy, khó khăn lên tiếng: “Ta tin, ta tin hắn là Kim Minh lương thiện”

Kim Huy nhắm mắt lại, Nha Nha, tại sao người lại tin hắn, mà không nguyện ý tin tưởng ta một lần?

Hơi nhếch môi, sắc mặt trắng bệch, khóe môi Liễu Nha run run, nhỏ giọng: “Huy, hôm nay ta tới đây chính là hy vọng người có thể giúp ta, ta muốn mang Kim Minh rời khỏi đây”

Hai mắt Kim Huy mở to, nhìn nàng kinh ngạc: “Rời đi?”

“Không sai, đến Ngự kiếm sơn trang, nhưng người cũng biết Kim Minh bị người kia không chế, ta không chắc trên đường đi hắn có chạy trốn hay không, Huy, giúp ta đem Kim Minh trói lên xe ngựa, phải người đắc lực đi theo ta, ta nhất định sẽ giải được Huyết chủ trên người hắn” giọng nói kiên quyết, lộ ra sự kiên nghị.

“Nhưng...” Kim Huy ngắt ra, bắt cóc Hoàng thượng, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có.

“Không phải người nghĩ rằng giờ phút này Kim Minh ở trong cung sẽ an toàn hơn hay sao? Huy, không phải người muốn nhìn thấy thảm kịch lần nữa xảy ra chứ?” Liễu Nha mở miệng, nàng hiểu chiến tranh bộc phát đối với Kim Lang vương triều mà nói là cơ hội tốt. Nàng sẽ không để cho Kim Lang vương triều bị hủy trong tay Kim Lang vương, nàng không muốn cho Kim Minh gánh thêm tội yêu nghiệt.

Kim Huy gật đầu, hẳn không phải sợ nhất là cái này, mục đích của Kim Lang vương đã rõ, hẳn chính là muốn Kim Lang vương triều bị diệt vong.

Sáng sớm bên ngoài hoàng cung, một chiếc xe ngựa đơn giản từ từ tiến về Lang thành. Trên xe ngựa, Liễu Nha nhìn Kim Minh bị điểm huyết trời lại, hốc mắt ướt lên.

Nam tử nhìn cô gái rơi lệ, lắc đầu: “Nha Nha, là ta cam tâm tình nguyện, không cần đau lòng, thật ra thì, nàng không cần phải làm như vậy, mặc dù hẳn không phải là ta, nhưng ở trong người ta, mọi chuyện là trách nhiệm của ta!”

Gần tới biên quan, có thể nhìn thấy dân chúng chạy trốn vì chiến tranh, mỗi một lần nhìn thấy cảnh này, lòng nàng lại càng nặng nề. Kim Lang vương triều liên tục thua, đã lui về trong biên giới, vì không muốn đưa tới những phiền toái không cần thiết, Liễu Nha cỡi dây cương cho Kim Minh, nhưng vẫn điểm huyết đạo của hắn. Ngày ngày, nàng mang theo hắn đi đến một trấn nhỏ nơi vùng biên giới, bên trong hoang vu, hết sức trống trải.

“Tiểu thư, đã tới Uyển thành, sắp tới Ngự kiếm sơn trang rồi” Mạc Tang cải trang thành thị vệ, mở miệng.

“Uyển thành?” Liễu Nha ngăn ra, vén màn che lên, chốn phồn hoa ngày xưa đã không còn, quán rượu mọc như rừng, quán đánh bạc, thanh lâu đều đồ biển, ngay cả bán nô lệ cũng không còn dấu vết.

“Tiểu thư, hình như có một khách sạn chuẩn bị khai trương, chúng ta có nên vào đó nghỉ ngơi một chút không?” Mạc Tang ở bên ngoài mở miệng.

Liễu Nha nhìn sắc trời, trời dần tối, một chút ánh sáng ở chân trời, thật lâu cũng không biến mất. Suy nghĩ một chút, Liễu Nha gật đầu một cái, bảo Mạc Tang dừng lại, vì không muốn bị chú ý, nàng che mũ kín đầu cho Kim Minh, che màu tóc vàng và ánh mắt màu xanh bất mắt của hắn.

Vừa mới vào ngôi, tiểu nhị tiến lên chào hỏi, “Khách quan mời vào bên trong, mời vào”

Tìm một chỗ ngồi kín đáo, để Kim Minh ngồi quay lưng lại với cửa, Liễu Nha ngồi cạnh hắn, lựa chọn một ít món ăn, Mạc Tang và thị vệ khác canh giữ hai bên.

“Lão Vu, có mặt hàng mới sao?” Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng người, sau đó một thương nhân đi vào, ngêng ngang nhìn vào Liễu Nha.

“Dụ đại gia, bây giờ là lúc nào rồi, tại sao ngài lại tới vào lúc này?” Chương quỹ tên gọi là Lão Vu lập tức tiến lên, mở miệng nói.

“Hiện tại vẫn chưa đến buổi tối, không phải ngài không biết buổi tối ở đây không an toàn sao? Quân đội Đại Hách thường xuyên ra ngoài giết người cướp của” Hán tử lên tiếng. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa, từ trong đám bụi mù, một đội nhân mã bóng nhiên phi tới.

Cầm đầu là một nam tử thân cao chín thước, đai lưng màu bạc, mang theo đao hình bán nguyệt, bộ quần áo màu đen sát người càng tôn thêm vóc dáng hoàn mỹ của hắn, râu quai nón, làn da màu mạch nha lại làm cho hắn thêm mấy phần ngổ ngược, đôi mắt sáng quắc lại làm cho người ta liên tưởng đến con Hùng ưng vỗ cánh giữa sa mạc.

Ánh mắt sắc bén của hắn quét qua nhóm người Liễu Nha, chân mày hơi nhíu lại.

Mạc Tang nắm chặt hàn kiếm, Liễu Nha ra hiệu cho hắn bình tĩnh chờ nóng vội.

Hán tử kia gọi là Dụ Thái Minh, hôm nọ bị biến thành nô lệ bán đi đã từng nhìn qua chủ nô, xem ra chiến tranh làm cho việc làm ăn của hắn không tốt lắm, vì vậy mới mở khách sạn xuống tay, không biết hôm nay vì sao lại gấp gáp như vậy, không đợi cho khách đi ngủ đã không kiên nhẫn được mà hành động.

Chỉ cần không đánh chủ ý tới Kim Minh, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Dụ Thái Minh ưỡn chiếc bụng to, đi tới trước đội nhân mã, nói nhỏ cái gì với nam tử mặc áo đen, người nọ nhìn Liễu Nha, quan sát một chút liền gật đầu.

Sau đó Dụ Thái Minh xoay người, đi tới trước mặt Liễu Nha: “Tiểu nương tử, ta nhìn ngươi thật quen mắt, mau xưng tên, để bản đại gia nhìn một chút, có phải là đây tớ thất lạc của ta hay không?”

Không đợi Liễu Nha mở miệng, Mạc Tang và thị vệ khác đã thiếu kiên nhẫn, hàn kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lùng đánh về phía Dụ Thái Minh, không nghĩ tới vóc người như hắn nhưng rất linh hoạt, như con điều lật lên lật xuống, sau đó cánh tay duỗi ra bắt được áo choàng của Liễu Nha.

Liễu Nha ngăn ra, không nghĩ tới hắn lại giảo hoạt như vậy, thân thể khế cong, mặc cho hắn kéo áo choàng, không sợ hãi chắn trước mặt Kim Minh.

Không bắt được người mà chỉ bắt được áo choàng, Dụ Thái Minh có chút thất vọng, tức giận, hắn vút áo choàng đồ trên mặt đất, thân thể lắc lư một cái, lại tiếp tục tấn công.

Phía sau hắn, những người cưỡi ngựa như sơn tặc nhàn nhả huyết sáo, không ngừng nghị luận bản lĩnh của Liễu Nha.

Mạc Tang và thị vệ che chở công kích của Dụ Thái Minh, để Liễu Nha có cơ hội mang Kim Minh chạy trốn, nhưng Kim Minh bị điểm huyết đạo, nàng không đỡ được hắn, chỉ có thể cảnh giác nhìn Mạc Tang và Dụ Thái Minh so chiêu.

Đao quang kiếm ảnh, Mạc Tang hai người khó phân thắng bại, dần dần nhảy ra khỏi khách sạn, đợi lúc nàng ý thức được nguy hiểm trước mặt nàng có người chột lóe, thủ lĩnh đội nhân mã rút đao ra khỏi vỏ, đâm về phía Kim Minh.

“Đừng” Liễu Nha hét to một tiếng, bàn tay nhỏ bé đỡ kiếm, máu tươi chảy ra, chảy dọc theo kiếm của nam tử.

Nam tử ngẩn ra, không nghĩ tới nàng lại lấy tay đỡ đao, đành rút kiếm về.

Liễu Nha bị đau hô lên một tiếng, loảng xoảng, nhẫn Phượng trong ngực rơi xuống, lăn tới trước mặt nam tử.

Kim Minh đưa lưng lại nên không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên chân mày nhíu lại, muốn dùng nội lực phá giải huyết đạo. Bất chợt cánh tay bị Liễu Nha kéo lấy, “Không nên” Nàng nói, ánh mắt như cầu xin, sắc mặt tái nhợt.

Nàng thà để chính mình bị thương chứ không muốn hấn cứu nàng? Trong lòng Kim Minh đau đớn cùng tổn thương.

“Không phải như vậy, chàng biết ta sợ điều gì, không nên suy nghĩ bậy bạ” Liễu Nha cắn môi, dần dần ngửi được mùi máu tanh. Nàng kiên trì đứng dậy, lạnh lùng nhìn nam tử áo đen.

Nam tử áo đen nhìn nhẫn Phượng rơi xuống đất, ánh mắt có chút chần chừ, khóe môi nhếch lên, nhặt nhẫn, như có điều suy nghĩ nhìn Liễu Nha.

Cô gái kiên trì đứng trước mặt hấn, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, không biết qua bao lâu nàng mới ngửa đầu: “Đến đây đi, các người muốn chém muốn giết cứ làm ta sẽ không khuất phục”

“Người không phải là Tổ Cầm?” Nam tử đột nhiên lên tiếng.

Liễu Nha ngẩn ra, nhìn hấn, hấn quen biết Tổ Cầm? “Người là người Ngự Kiếm sơn trang?” Liễu Nha hỏi hấn.

Hấn gật đầu một cái: “Ta là Lưu Quân của Ngự kiếm sơn trang, Lưu quân gia là cha ta”

Liễu Nha ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới quân gia già trong miệng Lão phu nhân.

“Cô là Liễu Nha cô nương?” Ánh mắt Lưu Quân tối sầm.

Liễu Nha ngẩn ra, gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt rồi, Thiếu chủ vẫn tìm cô nương, tốt nhất cô nương nên theo chúng ta trở về” Lưu Quân nhướng mày.

Liễu Nha cắn môi, không phản kháng, nàng quả thật muốn đi Ngự kiếm sơn trang, còn Ngự Phong, nàng đều sẽ phải đổi mặt.

“Người không được gây tổn thương cho đám người Mạc Tang” Liễu Nha mở miệng, có chút lo lắng.

Xa xa còn vang đến tiếng đánh nhau.

“Yên tâm đi, lúc đầu vì cho rằng cô là Tổ Cầm mới bảo Dụ Thái Minh động thủ” Nam tử cười lạnh một tiếng, đặt ngón tay lên môi huyết gió một tiếng.

“Được rồi, ta đã thông báo cho Dụ Thái Minh, hấn sẽ mang hai người họ đến Ngự kiếm sơn trang” Lưu Quân cười nhạt, nhưng thái độ vẫn còn khách khí, xách đèn lồng đi trước dẫn đường, đi về phía Ngự kiếm sơn trang.

Đội đến được Sơn trang thì đã là nửa đêm, cửa sơn mở ra, lòng Liễu Nha không kim được mà treo lên. Lần này trở lại nàng dùng thân phận gì nhờ hấn? Nàng vĩnh viễn không thể quên được nàng là vợ đã báai đường thành thân với Ngự Phong.

An bài Kim Minh ở tiểu Lâu, Lưu Quân dẫn nàng đi gặp Ngự Phong.

Giày cao cổ màu trắng đập trên mặt đất, chiếc váy màu hồng theo ngọn gió bay lên, mái tóc dài như suối, ở trong bóng đêm Liễu Nha như một tinh linh, cùng tâm trạng lo lắng bất an từ từ bước lên bậc thang, đưa mắt nhìn lên trời, tuyết rơi không hay biết, rơi trên đầu vai nam nhân đang đứng trong đình.

Tròng mắt màu xanh đen không nhìn ra một tia cảm xúc, chỉ nhìn chăm chăm vào cô gái.

Liễu Nha cảm nhận được ánh mắt của nam tử, mọi thứ trước kia thoáng qua trong đầu, nàng kinh ngạc nhìn hấn, trong khoảng thời gian ngắn hai người không biết nói gì, cho đến khi ánh mắt nam tử nhìn vào cánh tay bị thương của nàng, trong nháy mắt lóe lên sự đau lòng, không vui nhíu mày.

Lưu Quân đứng sau lưng lập tức quỳ trên mặt đất: “Xin thiếu chủ tha tội, vết thương trên người cô nương là do thuộc hạ gây ra”

Chân mày nam tử càng nhíu sâu hơn, ánh mắt xanh đen dâng lên sự khát máu, nhưng vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Liễu Nha ngẩng cao đầu nhìn nam nhân, nàng tự nói với mình hiện tại nàng đến đây vì Kim Minh, vì Kim Lang vương triều, mà nam tử trước mặt là đối tượng giao dịch của nàng, không bao giờ trở thành kẻ địch nữa.

Cuối cùng Liễu Nha cũng lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: “Ngự Phong trang chủ, đã lâu không gặp!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Yêu nghiệt hại nước

Hắn nhếch môi, lộ ra nụ cười yếu ớt, chỉ tiếc nụ cười này giống như con nhện rơi vào chiếc bẫy, tràn đầy hàm ý.

“Ngự Phong thiếu chủ?” Hắn nghiêng đầu, “Lúc nào thì nương tử lại khách khí với ta như vậy?” giống như cố ý, hắn lại nhấn mạnh hai chữ nương tử.

Liễu Nha cau mày, vừa muốn mở miệng phản kháng chỉ thấy bàn tay nam tử xuất thần nhập hóa, cánh tay thon dài ôm lấy eo mình, cánh tay còn lại nâng khuôn mặt của nàng, như suy nghĩ điều gì, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Liễu Nha theo bản năng phản kháng, nhưng hắn lại ép nàng vào cây cột trụ màu đỏ, ngón tay xuyên vào mái tóc, làm cho mái tóc như không muốn xa rời ngón tay của hắn. Mặc kệ là Tổ Cẩm hay là Liễu Nha, hắn chỉ muốn cô gái trước mắt này, thích loại cảm giác gần gũi như vậy.

“Uhm...” Liễu Nha giãy giụa, dùng hết sức cắn vào lưỡi nam tử, nam tử tức giận đẩy nàng ra.

May nhờ phía sau có chỗ dựa, nàng mới không bị ngã xuống, sau khi ổn định thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên thở hồng hộc, có chút chật vật, tức giận nhìn nam tử.

“Mấy ngày không gặp, ngươi vẫn như con mèo hoang vừa muốn làm cho người ta gần gũi, vừa muốn làm cho người ta...”

Lời nói chưa hết, bàn tay nắm lấy cổ cô gái, nhưng không dùng lực.

“Mấy ngày không gặp, ngươi lại trở thành người không phân biệt tình huống như vậy?” Liễu Nha tròn mắt, ánh mắt chăm chọc nhìn về phía nam nhân.

Ngự Phong ngẩn ra, nở một nụ cười đầy hứng thú, ánh mắt lóe lên sự vui vẻ: “Ngươi nói rất đúng, chúng ta không ai thay đổi, dù mấy ngày trôi qua nhưng không thay đổi được niềm vui của ta, nếu mọi người đều không thay đổi như vậy chuyện lập gia đình cũng không thay đổi” Bàn tay dùng lực cổ định nàng trên hành lang, thân thể ha người dựa sát vào nhau không một kẽ hở, “Nếu như vậy, ta nghĩ tối nay có phải nên hoàn thành đêm động phòng hoa chúc hay không?”

Bàn tay to lớn theo cổ cô gái trượt xuống dưới, đầy trêu chọc.

Liễu Nha ngửa đầu, ánh mắt chột lóe, lời nói đầy tinh táo: “Ta đã có hài tử của người khác”

Ta đã có hài tử của người khác – Ngự Phong như nghe được tiếng lòng mình vỡ tan, mảnh vụn từng miếng rơi xuống, không cách nào gắp lại.

Gió thổi bay những bông tuyết rơi trên mặt đất, bay lơ lửng trên không. Nam tử chỉ cảm thấy xung quanh hết sức yên tĩnh, tiếng gió thổi, tuyết rơi, tất cả đều biến mất, không khí như bị ép sát, trước mặt chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

“Đứa bé là của ai?” Hắn lạnh lùng mở miệng, muốn giữ vững sự tinh táo, nhưng sự ghen tỵ làm cho khuôn mặt hắn trở nên đáng sợ.

Liễu Nha thong dong khác thường, bình tĩnh trước mặt nam tử, không có một chút gọn sóng, từ từ mở miệng: “Trước lúc ngươi mua ta đưa về son trang, ta đã lập gia đình, đứa bé tất nhiên là của phu quân ta”

“Lập gia đình? Phu quân?” Nam tử lăm bắm trong miệng, cho đến khi hai tròng mắt bốc cháy ngọn lửa ghen tỵ: “Phu quân của ngươi chỉ có thể là của ta!”

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào nàng, nắm chặt cổ tay nàng, lực đạo làm cho nàng đau kêu lên thành tiếng.

“Ta không phải là Tổ Cẩm, ta là Liễu Nha, Ngự Phong, ngươi nên tỉnh táo lại”.

Cô gái hét lớn, muốn đánh tan chuyện hắn muốn trốn tránh sự thật. Đột nhiên nam tử thức tỉnh, nở một nụ cười mê hoặc, cổ họng co rút, phát ra âm thanh lạnh lùng: “Ta biết ngươi không phải là Tổ Cẩm, chỉ là một vật thay thế mà thôi, nhưng ngươi là đây tớ ta mua về, ta có quyền quyết định sự sống chết của ngươi, thậm chí cả sự sống của đứa bé trong bụng ngươi”

Liễu Nha ngẩn ra, vì sự uy hiếp của nam tử mà trở nên yếu đi, nàng cắn răng, nhỏ giọng: “Lần này ta trở lại là muốn nói chuyện làm ăn với ngươi, nếu như có thể nói chuyện, ta muốn nhờ ngươi giúp đỡ cứu phu quân của ta!”

“Tiền?” Nam tử cười lạnh, ánh mắt toát lên sự đùa cợt, “Ngươi cho rằng ta thiếu tiền sao? Chẳng lẽ ngươi không biết tiểu Lâu phía sau biệt viện là bảo khố của ta hay sao, thậm chí ta cũng không thèm khóa lại, tiền trong mắt ta không ý nghĩa, ngươi mới là quan trọng nhất”.

Hắn nói xong chợt ôm lấy nàng, nàng hoảng sợ hét lên một tiếng, bóng dáng tuấn túet dung nhập cùng với ánh trăng.

Bên tai đều là tiếng gió gào, Liễu Nha nắm chặt áo nam tử, quạt cường nhếch môi, cho đến khi nam tử đá cửa, đặt nàng lên giường.

Chẳng lẽ hẳn thật... muốn động phòng hoa chúc sao? Nháy mắt nàng chạm vào đệm giường, nháy mắt đầy sợ hãi, thân thể lập tức nép trong góc giường.

“Ngươi không cần dùng ánh mắt ấy nhìn ta... ta không có hèn hạ như vậy, nhưng mà đứa bé trong bụng ngươi không thể giữ lại, nếu trước kia ta sẽ không so đo, Tổ Cẩm, từ nay ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, quên đi đứa bé này, sau này ta sẽ cho ngươi nhiều hài tử hơn nữa” Nam tử lạnh lùng mỉm cười, lời nói như gai đâm trong lòng nàng.

“Ngự Phong, chẳng lẽ ngươi không thể tỉnh táo một chút được hay sao? Lần này ta trở lại cầu xin ngươi, không lẽ ngươi không nguyện ý nghe sự xấu xa về chuyện Kim Lang vương triều với Mị tộc sao?” Liễu Nha chưa từng bỏ ý định.

“Không muốn nghe, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, về phần những người tới đây cùng ngươi, tối nay ta sẽ đuổi khỏi son trang!” Hắn đứng dậy, lạnh lùng nhún mày.

“Không, không thể, Ngự Phong, ngươi không thể đuổi hẳn đi, lần này quay trở lại là thành tâm muốn ngươi giúp đỡ, ta...” Liễu Nha đưa nhẫn Phượng trong tay cho Ngự Phong, “Hy vọng ngươi có thể giúp ta, bởi vì ta không phải cứu một người, mà là vạn vạn người”

Sắc mặt Ngự Phong sau khi nhìn thấy nhẫn Phượng có chút nặng nề, hàng lông mày nhíu lên, nắm nhẫn Phượng trong tay, sau đó nhìn chằm chằm vào Liễu Nha. Không đợi nàng phản ứng, nam tử xoay người rời đi, bước chân có chút vội vàng, về mặt nóng nảy, một chút uy nghiêm cũng không có.

Thân thể cô gái được tự do liền ngã xuống giường, mặc cho gió lớn đánh vào khung cửa, phát ra từng đợt âm thanh

“Liễu Nha cô nương?” Là Yến nhi, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Yến nhi!” Liễu Nha hoàn hồn, nhanh chóng khoát tay bảo nàng đi vào, hiện tại chỉ cần là người quen biết cũng có thể cho nàng hy vọng sinh tồn.

“Ngươi đã trở lại?” Yến nhi đứng trước cửa, không có lại gần, trên mặt cũng không thân thiện như Liễu Nha nghĩ, giọng nói lạnh lùng.

“Không phải vậy, không phải ta cố ý, mà là...” Liễu Nha hiểu được cái gì, vội vàng giải thích.

“Ngươi không phải nói, có lẽ ngươi trở về đúng lúc, lão phu nhân bệnh nặng, ngày ngày gọi tên biểu tiểu thư, ngươi trở lại có thể an ủi cho lão phu nhân một chút” Nàng mở miệng, đứng cách xa Liễu Nha ba mét không chịu lại gần.

“Không phải như vậy, ta trở lại là vì...” Liễu Nha dừng lại, một hồi thờ dài, không có hơi sức giải thích với nàng ta. Yến nhi đã đi từ lúc nào, ở ngoài cửa là một mảnh tối tăm.

Đêm nay nàng chỉ mơ mơ màng màng đến gần sáng mới có thể đi vào giấc ngủ.

Một đôi bàn tay vuốt lấy tóc nàng, ảm áp, Liễu Nha nói nhỏ một tiếng, bản năng lại gần nhưng lại nhanh chóng tỉnh lại.

Nàng đang ở Ngự kiếm son trang! Nàng ngồi dậy cảnh giác nhìn nam tử trước mặt, nam tử cười khê, ánh mắt lấp lánh: “Ngươi rất giống nàng, đáng yêu như khi đang ngủ cực kỳ giống” Hắn đứng dậy, đối mặt với Liễu Nha, “Đáng tiếc ngươi không phải là nàng”

“Rốt cuộc ngươi cũng chịu nhận ta không phải là Tổ Cẩm rồi sao?”

Liễu Nha cảm thấy hy vọng.

“Đúng vậy, ngươi không phải là Tổ Cẩm, nhưng là vật thay thế Tổ Cẩm, hiện tại nhanh rời giường đi gặp tổ mẫu” Nam tử quay đầu, ánh mắt sắc bén cùng giọng nói lạnh lùng dập tắt hy vọng trong lòng nàng.

“Ngự Phong, tại sao ngươi lại khẳng định một mực như vậy, ta...” Lời nàng vẫn chưa nói xong, cổ tay đã bị nam tử giữ chặt, giọng nói bá đạo vang lên: “Cái gì cũng không cần nói, bây giờ phải đi gặp tổ mẫu ngay, chuyện khác... Chờ gặp tổ mẫu rồi nói sau”

Liễu Nha nhìn hắn, nam tử lạnh lùng mà cao quý, tà mi mà ưu nhã, chỉ một cái nhíu mày giống như có chuyện gì đó khó giải quyết.

Nàng không giãy giụa, có chút động lòng, bá chủ một phương cũng không tránh khỏi hành động tùy ý, hắn cũng có nỗi khổ của hắn.

Nàng gật đầu một cái, không hề giãy giụa mà để mặc cho nam tử nắm tay. Ở khúc quanh nhìn thấy Yến nhi, nàng ta lén lút lút lút, rồi nhanh chóng biến mất.

Lão phu nhân nằm trên giường, đã già đi không ít, đêm tân hôn cháu dâu không cánh mà bay, đối với trường bối đó là đả kích trầm trọng, huống chi bà lại rất thích Tổ Cẩm.

“Bà ơi” Liễu Nha vào phòng gọi một tiếng, một tiếng cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà lão phu nhân cũng không nhiệt tình như xưa, chỉ để nha hoàn đỡ dậy, nheo nheo mắt, không có chút mừng rỡ.

Lão phu nhân như vậy làm cho Liễu Nha sững sờ, Ngự Phong cũng ngẩn ra, tiến lên đỡ lấy lão phu nhân: “Tổ mẫu, người làm sao vậy? Biểu muội Tổ Cẩm đã trở lại”.

Sau một hồi quan sát, Lão phu nhân nhỏ giọng: “Phong nhi, tổ mẫu mắt kém như đầu vẫn không hồ đồ, nàng không phải là Tổ Cẩm, từ lúc bắt đầu ta đã biết là không phải, ta biết chỉ cần có một cơ hội con sẽ mang Tổ Cẩm trở lại, nhưng con thà tìm một người giả mạo nàng, nàng nhất định không thể trở lại” Lão phu nhân rũ mắt “Cho nên, con không cần mất công tìm người khác giả mạo Tổ Cẩm, lòng hiếu thảo của con ta biết rõ... Ta cũng không sống được bao lâu nữa, không thể gây thêm phiền toái cho con!”

Khỏe môi Ngự Phong gật gật, như muốn tìm cách an ủi lão phu nhân nhưng nấp mấy hồi lâu vẫn không biết nói gì.

“Bà di, người đứng là già rồi nhìn không rõ, con là Tổ Cẩm, người lại hồ đồ rồi” Về mặt Liễu Nha cứng đờ nhưng nhanh chóng phản ứng lại, thân mật đến bên cạnh lão phu nhân, thân thiết mở miệng.

Lão phu nhân ngẩn ra, nhìn nhìn cô gái, ánh mắt thoáng qua sự hoài nghi, cuối cùng kiên định khoát tay: “Người không phải, nhất định Tổ Cẩm không quay trở lại” Nói xong nước mắt lần nữa rơi xuống.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, đến trước chiếc đàn cũ, đàn một khúc Cao sơn lưu thủy, tiết tấu lúc chậm lúc nhanh, tay áo màu hồng thướt ta như đàn bướm bay lượn, làm cho mùa đông giá rét tràn ngập mùa xuân.

Lão phu nhân nhìn cô gái đánh đàn, một lúc sau mới lên tiếng: “Tổ Cẩm, con thật sự trở lại?”

Bàn tay đè lại dây đàn, Liễu Nha nhìn lên, “Bà di, rốt cuộc người cũng nhận ra con sao?” Nàng đứng dậy, cầm lấy bàn tay lão phu nhân, “Bà di, người thật tốt, nhất định phải khỏe mạnh, Tổ Cẩm hy vọng người được vui vẻ”

Lão phu nhân gật đầu, cầm lấy bàn tay Liễu Nha, lẩm bẩm mở miệng: “Nha đầu Yến nhi kia nói linh tinh, ta nói dù có mất mờ cũng có thể nhận ra Tổ Cẩm” Nàng lẩm bẩm, về mặt một mồi, từ từ vuốt mắt.

Nháy mắt với Ngự Phong, hai người dìu Lão nhân đến bên giường, sau đó đi ra khỏi phòng.

“Làm sao người biết Yến nhi giờ trò, ca khúc này...” Vừa ra khỏi cửa, Ngự Phong không kịp mà hỏi.

“Ta không biết người kia là Yến nhi, có lẽ ở đây ai cũng biết bất quá ta chỉ có chút giống với Tổ Cẩm mà thôi, thật sự cũng không phải là nàng, bởi vì lão phu nhân muốn ta và người thành thân, nghĩ lại, nếu bà nhận ra ta là giả còn để cho chúng ta thành thân sao? Bà có thể để ta giả mạo Tổ Cẩm nhưng sẽ không để ta làm nương tử của người. Cho nên ta kết luận nhất định có người ở trước mặt bà nói gì đó mà mục đích chính là Tổ Cẩm thực sự!” Nàng cười một tiếng, nhỏ giọng: “Trước kia ta có học qua đàn, có biết sơ qua một chút, vừa mới vào đây, người bắt ta học những thứ liên quan về Tổ Cẩm, đàn tất nhiên là một phần trong đó”.

Nam tử nhưong mây, ánh mắt trầm xuống, chăm chú nhìn nàng, “Hình như ta đánh giá người quá thấp, mỗi một lần người đều có thể mang đến cho ta sự ngạc nhiên”.

“Người nói sai rồi, ta làm vậy không phải là vì người mà là vì lão phu nhân, mỗi lần thấy bà, ta đều nghĩ tới tổ mẫu một tay nuôi ta khôn lớn, suy nghĩ của người già rất đơn giản, họ chỉ muốn người một nhà đoàn tụ, ta chỉ thuận tay làm việc mà thôi, muốn cảm ơn thì người nên cảm ơn vì ta có khuôn mặt giống với Tổ Cẩm mà thôi”

“Ta cho rằng người sẽ oán hận vì gương mặt giống với Tổ Cẩm, dù sao đây là son trang, người không thể nào vui vẻ, trong lòng người vẫn còn cất giấu một người” Nam tử cười khẽ, ánh mắt không còn sự sắc bén, ngược lại có một chút nhu hòa.

“Ừ, ta không thể nào vui vẻ, nhưng mà ta vẫn rất cảm kích người, người cứu ta từ trong tay chủ nô. Mọi thứ người làm đối với ta chỉ là vì tình yêu cùng hận thù với người con gái khác, ta có thể hiểu được! Bởi vì gặp người, ta như thấy được hân, đều tóc vàng mắt xanh, khác cốt ghi tâm, chỉ là người biết cách che giấu, tự mình gặm nhắm vết thương, mà hân, hân bị Lang tính không che, đem hận thù trả lên người dân!”

“Hân là tóc vàng mắt xanh? Kim Lang? Người đang nói đến Kim Lang vương?” Nam tử nhưong mây, nở một nụ cười kỳ quặc.

Liễu Nha ngẩn ra, ánh mắt xẹt qua sự kinh ngạc, hân biết, vậy mà hân lại biết chuyện này.

“Người không cần nhìn ta như vậy, người cho rằng người mang theo một người đàn ông vào son trang ta sẽ bỏ mặc sao? Còn nữa, hân Phượng trên tay người là tín vật của Hoàng hậu Kim Lang vương triều. Vào ngàn năm trước, đó cũng là tín vật của Ngự kiếm son trang!” Hân cười nhạt một tiếng, dẫn nàng đi ra chủ điện, tới phòng khách, cái bàn tròn trong phòng đã bày sẵn điểm tâm và trà, lò sưởi trong góc phòng làm cho căn phòng trở nên ấm áp.

“Ngồi đi, chúng ta bình tâm nói chuyện một lần” Hân nhưong mây, quay đầu nhìn về Liễu Nha.

Liễu Nha gật đầu một cái, đây cũng là chuyện nàng muốn.

“Ta nhớ đã từng nói với người về chuyện của Đồng Tử, thật ra thì trước khi nàng ta trốn đi, đã có hôn ước với Ngự kiếm son trang, hân Phượng này chính là Trang chủ Ngự kiếm son trang đưa cho Đồng Tử làm quà tặng. Sau này nàng không trở lại, Trang chủ son trang cưới muội muội của nàng, ngự kiếm son trang cùng với Mị tộc kết thân, cuối cùng không biết xảy ra chuyện gì, đàn ông sinh ra thân thể yếu đuối, tuổi thọ cũng không quá bốn mươi, đến thời của ta cũng chỉ còn một mình ta mà thôi!” Ngự Phong thở dài một hơi, cười nói: “Cô gái Mị tộc càng ngày càng nhiều, chẳng qua năng lực mê hoặc càng ngày càng yếu. Có lẽ người cũng biết, người Mị tộc nay đã không còn tóc vàng mắt xanh, bởi vì Mị tộc phản bội, bị trời cao trừng phạt, cô gái

Mị tộc không khác một cô gái bình thường, không có năng lực trời sinh mê hoặc, nói cách khác, không bao giờ có thể mê hoặc được nữa, chỉ là một người bình thường mà thôi!”

“Vậy ngươi thì sao, Kim Minh bị Kim Lang khống chế, ngươi thì sao?”

“Ta là một người bình thường, Kim Lang vương bị Kim Lang khống chế, bởi vì họ bị Đồng Tử nguyên rủa, Đồng Tử từng là Pháp sư kiệt xuất nhất của Mị tộc, nguyên rủa nặng hạ cực kỳ khó giải, huống chi là dùng tính mạng của mình để hạ huyết chú!” Ngự Phong cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng uống trà.

“Ngươi so với ta biết được rất nhiều chuyện” Liễu Nha giật mình nhìn Ngự Phong.

“Chuyện này từ lâu đã không còn là bí mật, không phải ngươi không biết Tiên Nô phơi bày sự thật Kim Lang vương khắp thiên hạ hay sao? Yêu nghiệt hại nước, Kim Lang hại nước, phù trợ chính nghĩa, thống nhất thiên hạ”

Yêu nghiệt hại nước, hại nước... Liễu Nha kinh ngạc, mọi thứ như sụp đổ, trước mắt một mảng đen nháy.

“Ngươi làm sao vậy?” Ngự Phong lên tiếng, đỡ thân thể nàng, nàng siết chặt cánh tay nam tử, móng tay sắc bén đâm vào da thịt nam tử: “Bọn họ nói láo, Kim Minh không phải là yêu nghiệt, chàng là người, chỉ là bị Kim Lang khống chế mà thôi, Kim Minh không phải là yêu nghiệt!” Nàng không dám tưởng tượng cảnh muôn dân Kim Lang vương triều lâm vào khủng hoảng, nếu như bọn họ nghĩ Hoàng đế là yêu nghiệt thì thành trì không đánh cũng bị chiếm, không người nào nguyện ý chào đón một Kim Lang yêu nghiệt.

“Ngươi tỉnh táo một chút, hiện tại Kim Lang vương triều đã mất đi một nửa giang sơn, Đại Hách và Tiên Nô hai hướng nam bắc tiến vào, hơn nữa Kim Lang vương triều cuối cùng cũng bị diệt vong”

“Không, không phải như vậy, ngươi nói không đúng, Kim Lang vương triều chắc chắn sẽ không bị diệt vong, ta...” Liễu Nha xoay người muốn đi tìm Kim Minh, nàng muốn cùng hắn trở về, ra tiền tuyến, đoạt lại thành trì đã mất, không thể trở mắt nhìn Kim Lang trở thành đầy tớ Tiên Nô hoặc là Đại Hách.

“Ngươi tỉnh táo một chút đi, hiện tại Tiên Nô đang treo cờ báo thù cho Công chúa của họ, ai cũng tràn đầy tinh thần chiến đấu, một cô gái yếu đuối như ngươi cũng không thể làm được gì, ngươi chỉ có thể chịu đựng tất cả” Ngự Phong hung hăng kéo Liễu Nha.

Tiên Vu, là Tiên Vu, tại sao hắn có thể lợi dụng nỗi đau đớn nhất trong lòng Kim Minh để công kích hắn cơ chứ? Nàng không trách hắn mà chỉ đau lòng cho Kim Minh, từ nay về sau hắn làm sao sống được nơi mà mọi người gọi hắn là yêu nghiệt? nước mắt chảy xuống, những giọt nước mắt trong suốt xinh đẹp, rốt cuộc Liễu Nha cũng tỉnh táo lại, hai tay úp vào mặt, khóc lên thành tiếng.

Kim Minh, chàng không phải là yêu nghiệt, không phải như vậy! Nàng không dám tưởng tượng khi hắn biết tin này sẽ cảm thấy như thế nào? Vết sẹo trong lòng hắn ngày càng lớn, máu rỉ càng nhiều, ông trời, tại sao lại bắt công như vậy, tất cả mọi chuyện không phải hắn làm nhưng tại sao lại bắt hắn chịu đựng tất cả? Tên Kim Lang đáng chết, Kim Lang! Liễu Nha gào lên thành tiếng to, gân xanh trên mặt nổi lên, ánh mắt có chút khát máu, đáng sợ vô cùng, nhất định nàng sẽ tiêu diệt Kim Lang vương, nhất định sẽ làm vậy.

Phù phù một tiếng, Liễu Nha quỳ gối trước mặt Ngự Phong, dập dập đầu: “Cầu xin ngươi, xin ngươi cứu lấy Kim Minh, chàng không phải là yêu nghiệt, không phải như vậy, người làm ra mọi chuyện là Kim Lang vương, tại sao lại bắt chàng chịu đựng tất cả, Ngự Phong, cầu xin ngươi, xin ngươi cứu chàng...”

Đầu hung hăng đập trên mặt đất, lần đầu tiên trong sinh mệnh nàng buông xuống sự tự ái của mình, vì Kim Minh, vì Kim Lang vương triều, tôn nghiêm của người con gái có là gì, chỉ cần Kim Minh không có việc gì!

Ngự Phong nhìn Liễu Nha quỳ dưới đất, khóe môi run run, hắn quay đầu, ánh mắt lóe lên sự hận thù.

Cô gái này, vì nam nhân mình yêu cũng không cần sự tự ái cầu xin mình cứu Kim Minh?

Cứu tình địch của mình sao? Hắn quay đầu, sắc mặt lạnh lẽo: “Nghĩ thật hay, ta không biết cách cứu hắn, cho dù có biết ta cũng không có nghĩa vụ phải cứu hắn!” Hắn nhắc chân đi về phía trước, nhưng lại bị Liễu Nha ôm lấy chân.

“Ngự Phong, ta biết cách cứu chàng, chỉ cần ngươi đồng ý giúp đỡ, không chỉ cứu được một mình Kim Minh mà ngươi còn cứu được vạn vạn người Kim Lang vương triều, Ngự Phong, cầu xin người”

Sắc mặt nam tử vừa động, cười lạnh một tiếng: “Vạn vạn người Kim Lang vương triều? Ngươi ra ngoài hỏi thăm một chút xem con dân Kim Lang vương triều có thừa nhận Hoàng đế của mình hay không? Bọn họ sợ hãi còn không kịp, đã sớm gia nhập vào đoàn quân của Tiên Nô hoặc là Đại Hách rồi, Kim Lang vương mỗi tháng giết hại một cô gái, lời đồn này đã bị mọi người biết được, Liễu Nha, ngươi chỉ là một cô gái, không cần suy nghĩ viển vông, đợi ở đây, trong thời gian tới nơi đây là nơi yên tĩnh nhất trên thế giới này!” Hắn nói xong bước đi không hề ngoảnh lại.

Liễu Nha kinh ngạc quỳ trên mặt đất, mãi sau những bông tuyết bay lên, gió thổi mạnh lên, Liễu Nha đứng dậy, từng bước từng bước, con đường như xa hơn, trong lòng lạnh lẽo hết sức.

Mở cửa phòng, nhìn Kim Minh đang ngủ say trên giường, nước mắt kìm nén lại chảy xuống, nàng cúi đầu, hai đầu vai run lên, cho đến khi nam tử chạm vào vai nàng.

“Chàng...” Liễu Nha ngẩn ra, là ai giải huyết đạo cho hắn.

“Nàng không cần sợ, ta là Kim Minh, hiện tại ta đã có thể không chế được Kim Lan, dù chỉ giải huyệt nói cũng không để cho hắn chạy trốn” Kim Minh cười cười, ôm cô gái vào trong ngực, “Nha Nha khóc, khóc cái gì, đừng khóc nữa, dù có chuyện gì xảy ra, ta đều đứng bên cạnh nàng, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt”.

Tiếng khóc cô gái càng lớn hơn. Cùng nhau đối mặt – nàng đã từng nói với hắn như vậy, nhưng mà hôm nay, cả đời này của Kim Minh sẽ bị người đời gọi là yêu nghiệt, quốc gia của hắn sẽ phải diệt vong...

Nàng ôm chặt lấy Kim Minh, sự sợ hãi lần nữa ập tới lòng nàng, rất đau, đau đến khó thở.

Trên thế giới này còn có loại tổn thương còn hơn cả đau đớn, nàng không dám tưởng tượng khi Kim Minh biết hết mọi chuyện, giờ đây chỉ biết khóc thút thít, tìm kiếm lồng ngực ấm áp để ôm lấy.

“Nha Nha, không cần khóc, lòng ta rất đau, dù có chuyện gì xảy ra, ta đều có thể chịu đựng, từ khi Ngọc Triệt chết, ta biết mình đã phạm vào tội lỗi không thể bù đắp được nữa, cuối cùng Kim Lang vương triều cũng sắp bị hủy trong tay ta rồi!” Hắn thở dài một tiếng, ôm chặt cô gái trong ngực, hiện tại hắn chẳng có gì ngoài Nha Nha.

Hung hăng lau nước mắt, Liễu Nha đứng dậy, ánh mắt thoáng qua sự kiên định, mở miệng nói từng chữ: “Kim Minh, ta sẽ không để cho Kim Lang vương triều diệt vong, tuyệt đối không!” Nàng kiên định chạy ra ngoài.

“Nha Nha, không cần cầu xin hắn, chúng ta trở về thôi, cho dù chết ta cũng chết ở trên chiến trường, ít nhất có thể nhắm mắt”, Kim Minh nhìn nàng, khó khăn mở miệng.

Cô gái đứng ngoài cửa, gió lạnh thổi bay vạt áo nàng, ánh mắt lóe lên sự kiên định chưa từng có. “Không thể, ta sẽ không để cho chàng chết, sẽ không để cho quốc gia của chàng bị diệt vong!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Nghiệt duyên

Rốt cuộc tuyết cũng ngừng rơi, tích tụ một lớp dày trên mặt đất, sắc trời dần tối, ánh nắng dần chuyển sang màu đỏ. Khoác áo choàng đỏ bên ngoài, Liễu Nha ngẩng nhìn ánh trời chiều, một mình đứng ngoài phòng Ngự Phong rất lâu.

Trong phòng, Ngự Phong lười biếng nằm ngửa trên giường, tay lau lau hán kiếm, chỉ thấy thân kiếm có tám cạnh, dài hơn ba thước, đây chính là Ngự kiếm được ban cho.

Dưới giường, Yến nhi quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, đỏ mồ hôi lạnh, cúi đầu nặng nề đập đầu trên mặt đất.

“Ngươi cũng biết mình làm sai chuyện gì, ta sẽ không nhiều lời, Yến Nhi, nể tình ngươi nhiều năm phục vụ ở Ngự kiếm sơn trang, ta tha cho ngươi một mạng, từ hôm nay trở đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!” Nam tử lạnh lùng mở miệng, ngón tay trắng nõn trượt một đường trên thân kiếm.

Nàng cúi đầu, môi mấp máy nhưng vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng dậy, sau đó rời đi. Nam tử nhìn sống lưng thẳng tắp của nàng, cảm thấy có chút lo lắng. Tại sao, tại sao Yến nhi phải làm như vậy, chẳng lẽ muốn giữ một vị trí cho tiểu thư của nàng, chẳng lẽ nàng không biết tiểu thư của nàng đã sớm từ bỏ vị trí này rồi hay sao?

Cửa phòng từ từ mở ra, Liễu Nha ngẩn ra, vui mừng ngẩng đầu lại nhìn thấy Yến nhi.

Tuy sắc mặt nàng ta hết sức bình tĩnh nhưng vừa nhìn thấy Liễu Nha, đôi lông mày nhíu lại, ánh mắt tối sầm, muốn phát tác nhưng vẫn nhịn được, chỉ kiên nhẫn mỉm cười đứng trước mặt Liễu Nha: “Ta phải đi rồi, nhờ ngươi chăm sóc cho thiếu gia, hắn là người đáng thương!”

Âm thanh khăn khăn, như ầm ầm điều gì đó, hai mắt rưng rưng sau đó xoay người rời đi.

“Đi? Ngươi đi đâu?” Liễu Nha ngăn ra, kéo tay nàng lại, Yến nhi lạnh lùng né tránh, “Đi tìm tiểu thư, nơi nào có tiểu thư thì nơi đó là nhà của Yến nhi!”

“Nhưng ngươi đi đâu tìm kiếm bây giờ, bên ngoài chiến tranh loạn lạc, ngươi lại một thân một mình...” Liễu Nha không kim được mà quan tâm tới nàng.

“Ngươi tự lo cho mình đi, nếu ta đoán không sai, lần này ngươi có chuyện muốn nhờ cậy mà đến, nhưng dựa vào tính tình của thiếu gia, hắn sẽ không giúp ngươi, trừ khi...” Yến nhi cười lạnh, nhỏ giọng: “Trừ khi ngươi là tiểu thư!”

Trừ khi ngươi là tiểu thư – Liễu Nha sững sờ. Nàng không thể là Tổ Cẩm, cũng không thể thay Tổ Cẩm mà ở lại, chẳng lẽ không thể thay đổi được sao?

Bóng dáng của Yến Nhi từ từ biến mất, Liễu Nha xoay người nhìn cánh cửa phòng khắc hoa, có chút mất hồn, trong lòng như bị đè nặng, không cách nào biến mất.

Bóng đêm cô tịch không có chút âm thanh, tuy lúc chiến tranh loạn lạc nhưng Ngự kiếm son trang vẫn giữ được sự thanh tịnh của mình. Đại Hách như có điều kiêng kỵ với Ngự kiếm son trang, dù hạ trại dưới chân núi cũng không dám lên núi quấy rối chút nào, người mặc áo đen cứng cỏi, dùng đai lưng màu bạc của Son trang còn có thể ngênh ngang đi lại vùng biên giới, nếu có thể mượn lực lượng của Ngự Kiếm son trang, từ phía sau đánh lấy Đại Hách, nói không chừng Kim Lang vương triều có thể chuyển bại thành thắng.

Đứng trong gió lạnh, Liễu Nha mãi suy nghĩ, tính toán mọi thứ nhưng đối mặt với sự cường ngạnh của Ngự Phong, đây là điều không tương.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, gió thổi vào cổ, nàng kéo mũ từ từ xoay người.

“Muốn đi sao? Cầu xin mà không có thành ý như vậy?” Lúc nàng sắp xoay người, cánh cửa phòng Ngự Phong mở ra, nam tử cười cười đầy thâm ý, thân thể lười biếng dựa lên cửa, lạnh nhạt mở miệng.

“Vào đi!” Nam tử nhướng mày, mở cửa ra, một cổ ấm áp vây quanh Liễu Nha, nàng cảm thấy có lẽ hần nguyện ý cho nàng cơ hội.

Hai chân muốn chuyển động, sau lưng truyền đến tiếng kêu nhỏ: “Liễu Nha, mau tránh ra” Hần kiếm gào thét mà đến, Liễu Nha vội vàng tránh ra, trong nháy mắt, chỉ thấy bóng dáng màu xanh xông đến chỗ Ngự Phong.

Ngự Phong như chuẩn bị từ sớm, nhẹ nhàng giơ tay lên, Ngự kiếm trong tay ngênh đón, bịch một tiếng, trường kiếm của Kim Minh bị Ngự Phong đánh gãy làm hai.

Kim Minh nhìn đoạn kiếm trong tay mà sợ hãi, Ngự kiếm trong truyền thuyết quả là danh bất hư truyền! Nhưng hần chỉ sững sờ một chút, cũng không dừng lại công kích, từng chiêu thức bén nhọn đánh về thân thể Ngự Phong nhưng đều bị nam tử hóa giải.

Thừa dịp, Ngự Phong nhảy ra khỏi vòng chiến, cười cười: “Kim Minh, ngươi vừa muốn vận công chống đỡ Kim Lang trong người vừa muốn đánh nhau với ta, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta”

Liễu Nha cũng nhìn ra Kim Minh không thể địch lại, ánh mắt nhìn về nam tử đầy lo lắng.

Kim Minh không mở miệng, chỉ tiến lên nắm tay Liễu Nha, “Đi thôi!” Hiện tại hai phía đều là địch, hần không thể làm cho Ngự kiếm son trang trở thành kẻ địch của mình nữa, nhưng tuyệt đối hần không cho phép nàng vì mình mà mất đi tôn nghiêm.

“Minh, chỉ có hần mới có thể giúp chàng!” Liễu Nha giữ tay hần lại, lắc đầu một cái.

Nam tử cười, nụ cười đau thương: “Nha Nha, tất cả mọi chuyện đều do ta gây nên, ta sẽ chịu tất cả, chúng ta đi thôi!” Hần kiên định nắm bàn tay cô gái xoay người rời đi.

“Khoan đã!” Ngự Phong lạnh lùng mở miệng, đặt kiếm sau lưng, ung dung mở miệng, “Lúc nào ta cho phép các ngươi rời đi hả nương tử?” Hần nhíu mày nhìn về phía Liễu Nha.

Trong lòng Liễu Nha khẽ động, đẩy tay Kim Minh ra, “Chàng đi nhanh đi, ta không thể đi cùng chàng!” Nàng lạnh lùng mở miệng, lúc Kim Minh còn chưa phản ứng kịp, đột nhiên chạy về phía Ngự Phong, nắm chặt tay hần.

Sắc mặt Ngự Phong thay đổi, ánh mắt nghi ngờ, thái độ thay đổi của cô gái làm cho hần không hiểu nổi.

Không riêng gì hần, Kim Minh càng thêm kinh ngạc, chân mày nhíu lại mãi không giãn ra.

“Ta bảo ngươi đi, đi nhanh đi” Liễu Nha không kiên nhẫn hét to, vẻ mặt đầy kích động.

“Nha Nha” Kim Minh khó khăn mở miệng.

“Hiện tại ngươi là chó có tang, không ai thương hại ngươi, thích ngươi, Kim Minh, tại sao ngươi còn kiên trì, hãy để cho Kim Lang xuất hiện, cho hần xem, hần nên hài lòng, thứ hần muốn đều lấy được rồi!” Nàng gào lên, giận dữ, trước mắt tối đen, thân thể ngã xuống.

Ngự Phong đứng bên cạnh nàng theo bản năng đỡ lấy, Liễu Nha ngất xỉu trong lòng hần không tỉnh dậy.

Kim Minh nghe thấy lời nói của nàng, chạy đến đỡ lấy nhưng bị Ngự Phong ngăn lại: “Ta đã nói rồi, bây giờ ngươi không phải là đối thủ của ta!” Kim Minh ngược mắt, bóng dáng trở nên mơ hồ, sắc mặt đầy đau thương, vẻ mặt phức tạp sau đó biến mất, trở nên lạnh lùng.

Ngự Phong nhìn Kim Minh có mái tóc vàng mắt xanh độc nhất vô nhị nhìn như mình, trong lòng cảm khái.

“Chăm sóc nàng thật tốt, nhưng ngươi nên nhớ, nếu ngươi dám động vào một sợi tóc của nàng, cho dù có chết ta cũng sẽ kéo cả Ngự kiếm son trang chôn cùng!” Hần đứng dưới ánh trăng, ánh mắt bình tĩnh, chỉ có một loại cảnh giới của sự nhẫn nại là bình tĩnh, nhưng làm cho người khác nhìn mà sợ hãi, không có lời nói hay động tác nào mà nhìn cũng cảm thấy sợ.

Nam tử xoay người bóng xanh từ từ biến mất trong màn đêm.

Cả thế giới từ bỏ hắn, nhưng hắn còn vương triều của hắn, ít nhất lúc còn tỉnh táo hắn muốn cứu vớt vương triều của mình.

U Dạ La dẫn quân lui vào trong Dung thành, trong vòng một ngày đánh mất ba thành trì, thậm chí còn có hai thành bị tướng sĩ tự động mở ra, đây là chuyện hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

Bên trong doanh trại, trừ U Dạ La, các tướng sĩ đều bàn luận xôn xao, trời sinh yêu nghiệt, Kim Lang họa nước, câu ca dao lần truyền khắp dân gian, giống như thanh kiếm sắc bén đâm vào lòng mỗi người, không biết bọn họ bảo vệ quốc gia hay là Hoàng thượng yêu nghiệt.

Mặc một bộ khôi giáp màu bạc, U Dạ Lan ngồi ngay ngắn trên giường, lạnh lùng đưa mắt nhìn qua các tướng sĩ, nơi ánh mắt uy nghiêm đi qua đều yên tĩnh.

“Ta biết Đại Hách và Tiên Nô lưu truyền lời đồn bắt lợi đối với Hoàng đế chúng ta, nhưng các vị là con dân của Kim Lang vương triều, không chỉ bảo vệ Hoàng đế của mà còn là bảo vệ đất nước chúng ta, người thân của chúng ta, vì quốc gia mà chiến đấu, vì người thân mà chiến đấu, nhất định phải đuổi Đại Hách ra khỏi đất nước của chúng ta!” nam tử lạnh lùng đứng dậy, áo giáp màu bạc dưới ánh nến càng tỏa sáng, hắn như một dũng sĩ chân chính, hoàn toàn xóa bỏ khoảng cách Săn Lang tộc và Kim Lang vương triều, giống như hắn đã nói, vì quốc gia mà chiến đấu, vì người thân mà chiến đấu.

Mỗi người được tiếp thêm dũng khí và khích lệ, “Vì quốc gia mà chiến đấu, vì người thân mà chiến đấu” Tiếng hô lớn vang tận trời xanh, mọi lo lắng mất ngày qua như bị quét sạch.

“Tướng quân, quân Đại Hách ở ngoài thành khiêu chiến, đánh hay không ạ?” Tướng sĩ tiến vào quân doanh bẩm báo.

Tiếng hô lớn dừng lại, ánh mọi người đều tập trung vào U Dạ La, ai cũng khí huyết dâng trào.

“Đánh trống khiêu chiến!”

Sườn núi phía đông bị tuyết phủ dày, sườn núi phía tây cứng rắn như bình phong, cuồng phong giá rét tại khúc quanh ngoằn ngoèo của hẻm núi gào thét rống giận, trong cốc như gào thét, rống giận, dòng nước chảy xiết đòi núi lấp biển, như nước sông cuộn cuộn như đòi núi lấp biển, như một cuộc chạy đua qua những hốc đá, kích thích từng đợt sóng, trong phút chốc như thành vô hình.

Hai quân đối địch, cờ thiếp vàng tung bay trong gió, mây đen bao phủ đầu trời, tiếng khóc, tiếng rên, tiếng đao kiếm, tiếng xương cốt chặt đứt, tiếng kêu cứu, đủ loại âm thanh, lẫn át tiếng gầm của dòng sông, huyết sắc che mờ ánh mắt mỗi người, chỉ cần có thể vung đao, có thể chém, mọi động tác như bản năng, đại não đã ngừng suy nghĩ, trước mắt chỉ có khuôn mặt hiện lên, thân thể từng người ngã xuống, có kẻ địch cùng có người của mình.

Trên chiến trường không biết từ lúc nào xuất hiện nhóm người mặc áo đen gia nhập đoàn người đang đánh nhau, khí thế ngất trời đánh về phía tướng sĩ Đại Hách, nhất là bóng dáng màu xanh, thanh kiếm trong tay như nổi điện, trực tiếp đâm thẳng tướng sĩ Đại Hách, mái tóc vàng bay lượn trong không trung, hắn nhanh như chớp, bởi vì căm thù, máu tươi nhuộm đỏ trông mắt, như Diêm La đến từ địa ngục, xuyên qua bao vây trùng trùng điệp điệp, thanh hàn kiếm trong tay lúc như vung lên như gió xoáy, từng sinh mệnh ngã xuống dưới lưỡi kiếm của hắn, cuối cùng là tướng lĩnh Đại Hách.

Lúc kiếm xuyên qua trái tim hắn, hắn không dám tin nam tử trước mắt như Diêm La, “Kim. .Kim. .” Lời nói chưa dứt, cúi đầu ngã xuống ngựa.

U Dạ La nhìn nam tử áo xanh, đôi mắt tròn to. Là hắn!

Kim Minh mang theo những người còn lại của địa cung cùng bảy vạn quân đội còn lại thừa thắng xông lên, trước khi mặt trời lặn, đoạt lại ba thành trì, máu nhuộm đầy quần áo hắn, tóc vàng, con ngươi, hắn không thể ngừng, chỉ có thể chém giết, hàn kiếm đôi thành trường mâu, đôi môi liếm láp máu của kẻ thù, như vậy lòng hắn mới có thể an tâm.

Một cây trường mâu như đang chơi đùa, vang lên từng tiếng, như sấm chớp ban ngày, sắc bén, tung hoành tám hướng, ánh mắt lãnh khốc, ngoan tuyệt, dù bị vây khốn trong thiên quân vạn mã cũng có thể giết địch phanh thây khắp chốn.

Kim Lang vương là yêu nghiệt, không sai, nhưng lại là yêu nghiệt phi thường dũng mãnh bảo vệ quốc gia, hắn tràn ngập sức mạnh cùng sự ngoan độc, oai hùng và kiên cường, khiến cho người người vô cùng rung động và kính sợ, toàn binh lính khí huyết cuộn cuộn, dân trào mệnh mông, bọn họ dưới sự dẫn dắt của Kim Minh, khó khăn đoạt lại lãnh thổ của mình.

U Dạ La nhìn người ở đằng kia từng chút từng chút giết binh lính Đại Hách, dần đi về phía sau hắn: “Hoàng thượng, ngươi đã đánh nhau suốt một ngày, cũng nên nghỉ ngơi rồi!”

“Phốc!” trường mâu đâm vào ngực kẻ địch, quyết tuyệt rút ra, áo dài màu đỏ lại có thêm vết máu, hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng cuối chân trời, “Trăm không thể nghĩ, Nha Nha còn chờ ta đón nàng!” Trường mâu trong tay như hóa thành hư không, chặt đứt gân chân một tướng sĩ, tiếng kêu rên của người nọ vang vọng bên tai, hắn ngoan độc cười cười.

Kim Lang, ngươi muốn Kim Lang vương triều diệt vong, ta sẽ không để cho ngươi thực hiện được, một ngày nào đó ra sẽ xóa bỏ ngươi từ trong thân thể này, xóa bỏ toàn bộ.

U Dạ La không hiểu hắn nói gì, hàn kiếm trong tay không khách khí, một kiếm đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.

Trong mộng hiện rõ gương mặt cô gái, nàng đứng trước cửa, gió cuộn cuộn thổi bay quần áo của nàng, mái tóc đen tung bay, ánh mắt lóe lên sự kiên định, “Không, ta sẽ không để cho ngươi chết, sẽ không để cho quốc gia của ngươi bị diệt vong!”

“Nha Nha” Nam từ từ trong giấc mộng tỉnh dậy, ánh sáng lay động nhắc nhở hắn đang ở trong quân doanh, hắn cần môi, dùng dây khoác áo giáp vào người.

“Người muốn đi đâu?” U Dạ La bình tĩnh nhìn nam tử.

“Thừa dịp Đại Hách thương vong, phải giết cho bằng được” Nam tử lạnh lùng mở miệng, sắc mắt tiêu tụy đến dọa người.

“Hoàng thượng có biết mình đã chiến đấu một ngày một đêm rồi hay không? Chúng ta đã đoạt lại năm thành trì, sắp đuổi Đại Hách ra khỏi Kim Lang vương triều, đây không phải là thời điểm gấp gáp!” U Dạ La nhàn nhạt mở miệng, thanh âm khàn khàn, mệt mỏi hết sức.

Kim Minh rũ mắt, nhìn các tướng sĩ bên ngoài mệt nhọc, từng người từng người ngã trái ngã phải, hắn biết một ngày một đêm chiến đấu làm cho thể lực bọn họ cạn kiệt, nhưng mà... Hắn nhìn ánh sáng bị khuyết mất một nửa, gắt gao nhú mảy. Thời gian của hắn không còn nhiều, người kia vẫn muốn chiếm lấy thân thể của hắn, trước đêm trăng tròn hắn phải đuổi Đại Hách ra khỏi lãnh thổ của Kim Lang vương triều.

Hắn đến trước trưởng, bên trong đều là người của địa cung.

Lạnh lùng huyết sáo một tiếng, tiếng hô vang lên, những người áo đen được huấn luyện nghiêm ngặt từ trong trưởng nổi đuôi đi ra.

U Dạ La nhìn những bóng dáng màu đen bay trong màn đêm cũng chỉ biết lắc đầu một cái.

Ánh sáng đang xa chân trời, mặt trời sắp mọc.

“Tiểu Dung, ngươi nhìn đơn thuốc đại phu đã kê, nhớ phải cẩn thận” Nam tử nhẹ giọng phân phó nha hoàn, nhìn gương mặt mệt mỏi của cô gái, hắn cảm thấy đau lòng.

Nàng vẫn ở bên cạnh hắn, cho dù động cơ của nàng hết sức khả nghi.

“Hiện tại ngươi vẫn không muốn mở mắt ra nói chuyện sao?” Nam tử nhẹ nhàng hỏi

Thân thể cô gái vẫn không nhúc nhích.

Nam tử thở dài một tiếng, biết rằng nàng vẫn nghe được mình nói chuyện, chỉ là không muốn nói, hắn chỉ có thể đứng dậy nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Ánh mắt cô gái run lên, mở mắt ra, đôi mắt xanh đen như ngọc thạch chiếu sáng bầu trời đêm. Lúc sau, tiếng than nhẹ bật ra từ miệng cô gái: “Kim Minh, ta để chàng đi, là biện pháp duy nhất, chỉ có lúc chàng quang minh chính đại đứng trước mặt mọi người, chỉ có chàng trừ bỏ Kim Lang mới có thể cởi bỏ sự nghi ngờ của các tướng sĩ, mới có thể bảo vệ quốc gia của chàng! Kim Minh, không được để ta thất vọng, nhất định phải chịu đựng! Không được để cho Kim Lang một lần nữa chiếm lĩnh thân thể mình, không để cho hắn làm tổn hại đến chàng, Kim Minh, ta chỉ cho chàng cơ hội này mà thôi!

Truyền nhân Mị tộc, trừ Ngự Phong vẫn còn lão phu nhân.

Ngày thứ hai, Liễu Nha trang điểm giống như phu nhân chân chính, thảnh thơi lão phu nhân, sai đó cả ngày canh giữ trước giường.

Thân thể lão phu nhân không tốt, lão vẫn một lòng hướng Phật, đặc biệt mời chủ trì trong miếu về.

Lúc nghe được tin tức này, trong đầu Liễu Nha hiện lên khuôn mặt hòa thượng cười đầy ẩn ý, không biết vì sao nàng không thích hòa thượng đó, nhưng lại có cảm giác tín nhiệm không thể lý giải nổi.

Lúc hòa thượng nói chuyện với lão phu nhân xong, nàng ở phía sau hậu viện ngăn cản hắn: “Ta muốn xin sư phụ nói một chút về Đan kinh” Nàng lật cuốn kinh thư trong tay.

Hòa thượng cười khê, đọc một tiếng a di đà Phật, nhỏ giọng nói: “Thí chủ nghĩ gì lão nạp hiểu được, nhưng mà thí chủ nên nhớ, huyết chú thuần âm, máu của cô gái là tối kỵ nhất, trừ phi năm dương tháng dương ngày dương mới được!”

“Người biết cách giải huyết chú? Tại sao còn muốn bắt ta đi tìm?” Liễu Nha ngẩn ra, kinh ngạc nói.

“Mọi việc đều có nhân quả, nghiệp chướng kiếp trước của thí chủ, kiếp này chỉ có thí chủ mới có thể tự mình hóa giải!”

“Nghiệp chướng?” Liễu Nha càng thêm mơ hồ.

“Đồng Tử, không lẽ ngươi đã quên, Kim Lang vương triều, Ngự kiếm sơn trang, mọi thứ đều bởi vì ngươi mà thành, Thiện tai thiện tai!” Hòa thượng lần nữa đọc Phật hiệu.

Trong đầu Liễu Nha nhanh chóng hiện lên một ít thông tin, Kim Vô Nhai, Mặc Kỳ, còn cả Ngự Phong...

Mỗi người được tiếp thêm dũng khí và khích lệ, “Vì quốc gia mà chiến đấu, vì người thân mà chiến đấu” Tiếng hô lớn vang tận trời xanh, mọi lo lắng mấy ngày qua như bị quét sạch.

“Tướng quân, quân Đại Hách ở ngoài thành khiêu chiến, đánh hay không ạ?” Tướng sĩ tiến vào quân doanh bẩm báo.

Tiếng hô lớn dừng lại, ánh mọi người đều tập trung vào U Dạ La, ai cũng khí huyết dâng trào.

“Đánh trống khiêu chiến!”

Sườn núi phía đông bị tuyết phủ dày, sườn núi phía tây cứng rắn như bình phong, cuồng phong giá rét tại khúc quanh ngoằn ngoèo của hẻm núi gào thét rống giận, trong cốc như gào thét, rống giận, dòng nước chảy xiết dòi núi lấp biển, như nước sông cuộn cuộn như dòi núi lấp biển, như một cuộc chạy đua qua những hốc đá, kích thích từng đợt sóng, trong phút chốc như thành vô hình.

Hai quân đối địch, cò thiếp vàng tung bay trong gió, mây đen bao phủ đầu trời, tiếng khóc, tiếng rên, tiếng đao kiếm, tiếng xương cốt chặt đứt, tiếng kêu cứu, đủ loại âm thanh, lẫn át tiếng gầm của dòng sông, huyết sắc che mờ ánh mắt mọi người, chỉ cần có thể vung đao, có thể chém, mọi động tác như bản năng, đại não đã ngừng suy nghĩ, trước mắt chỉ có khuôn mặt hiện lên, thân thể từng người ngã xuống, có kẻ địch cùng có người của mình.

Trên chiến trường không biết từ lúc nào xuất hiện nhóm người mặc áo đen gia nhập đoàn người đang đánh nhau, khí thế ngất trời đánh về phía tướng sĩ Đại Hách, nhất là bóng dáng màu xanh, thanh kiếm trong tay như nổi điên, trực tiếp đâm thẳng tướng sĩ Đại Hách, mái tóc vàng bay lượn trong không trung, hấn nhanh như chớp, bởi vì căm thù, máu tươi nhuộm đỏ trông mắt, như Diêm La đến từ địa ngục, xuyên qua bao vây trùng trùng điệp điệp, thanh hàn kiếm trong tay lúc như Trường Hồng Quán Nhật, lúc như gió xoáy, từng sinh mệnh ngã xuống dưới lưỡi kiếm của hấn, cuối cùng là tướng lĩnh Đại Hách.

Lúc kiếm xuyên qua trái tim hấn, hấn không dám tin nam tử trước mắt như Diêm La, “Kim...Kim...” Lời nói chưa dứt, cúi đầu ngã xuống ngựa.

U Dạ La nhìn nam tử áo xanh, đôi mắt tròn to. Là hấn!

Kim Minh mang theo nhưng người còn lại của địa cung cùng bảy vạn quân đội còn lại thừa thắng xông lên, trước khi mặt trời lặn, đoạt lại ba thành trì, máu nhuộm đầy quần áo hấn, tóc vàng, con ngươi, hấn không thể ngừng, chỉ có thể chém giết, hàn kiếm đối thành trường mâu, đôi môi liếm láp máu của kẻ thù, như vậy lòng hấn mới có thể an tâm.

Một cây trường mâu như đang chơi đùa, vang lên từng tiếng, như sấm chớp ban ngày, sắc bén, tung hoành tám hướng, ánh mắt lãnh khốc, ngoan tuyệt, dù bị vây khốn trong thiên quân vạn mã cũng có thể giết địch phanh thây khắp chốn.

Kim Lang vương là yêu nghiệt, không sai, nhưng lại là yêu nghiệt phi thường dũng mãnh bảo vệ quốc gia, hấn tràn ngập sức mạnh cùng sự ngoan độc, oai hùng và kiên cường, khiến cho người người vô cùng rung động và kính sợ, toàn binh lính khí huyết cuộn cuộn, dân trào menh mông, bọn họ dưới sự dẫn dắt của Kim Minh, khó khăn đoạt lại đất đai của mình.

U Dạ La nhìn người ở đằng kia từng chút từng chút giết binh lính Đại Hách, dần đi về phía sau hấn: “Hoàng thượng, ngươi đã đánh nhau suốt một ngày, cũng nên nghỉ ngơi rồi!”

“Phốc!” trường mâu đâm vào ngực kẻ địch, quyết tuyệt rút ra, áo dài màu đỏ lại có thêm vết máu, hấn ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng cuối chân trời, “Trẫm không thể nghỉ, Nha Nha còn chờ ta đón nàng!” Trường mâu trong tay như hóa thành hư không, chặt đứt gân chân một tướng sĩ, tiếng kêu rên của người nọ vang vọng bên tai, hấn ngoan độc cười cười.

Kim Lang vương, ngươi muốn Kim Lang vương triều diệt vong, ta sẽ không để cho ngươi thực hiện được, một ngày nào đó ra sẽ xóa bỏ ngươi từ trong thân thể này toàn bộ.

U Dạ La không hiểu hấn nói gì, hàn kiếm trong tay không khách khí, một kiếm đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.

Trong mộng, hiện rõ gương mặt cô gái, nàng đứng trước cửa, gió cuộn cuộn thổi bay quần áo của nàng, mái tóc đen tung bay, ánh mắt lóe lên sự kiên định, “Không, ta sẽ không để cho ngươi chết, sẽ không để cho quốc gia của ngươi bị diệt vong!”

“Nha Nha” Nam tử từ trong giấc mộng tỉnh dậy, ánh sáng lay động nhắc nhở hấn đang ở trong quân doanh, hấn cắn môi, dùng dây khoác áo giáp vào người.

“Người muốn đi đâu?” U Dạ La bình tĩnh nhìn nam tử.

“Thừa dịp Đại Hách thương vong, phải giết cho bằng được” Nam tử lạnh lùng mở miệng, sắc mắt tiêu tụy đến dọa người.

“Hoàng thượng có biết mình đã chiến đấu một ngày một đêm rồi hay không? Chúng ta đã đoạt lại năm thành trì, sắp đuổi Đại Hách ra khỏi Kim Lang vương triều, đây không phải là thời điểm gấp gáp!” U Dạ La nhàn nhạt mở miệng, thanh âm khàn khàn, mệt mỏi hết sức.

Kim Minh rừ mắt, nhìn các tướng sĩ bên ngoài mệt nhọc, từng người từng người ngã trái ngã phải, hấn biết một ngày một đêm chiến đấu làm cho thể lực bọn họ cạn kiệt, nhưng mà... Hấn nhìn ánh trăng bị khuyết mất một nửa, gât gao nhú mây. Thời gian của hấn không còn nhiều, người kia vẫn muốn chiếm lấy thân thể của hấn, trước đêm trăng tròn hấn phải đuổi Đại Hách ra khỏi lãnh thổ của Kim Lang vương triều.

Hấn đến trước trường, bên trong đều là người của địa cung.

Lạnh lùng huyết sáo một tiếng, tiếng hô vang lên, những người áo đen được huấn luyện nghiêm ngặt từ trong trường nổi đuôi đi ra.

U Dạ La nhìn những bóng dáng màu đen bay trong màn đêm cũng chỉ biết lắc đầu một cái.

Ánh sáng đèn xa chân trời, mặt trời sắp mọc.

“Tiểu Dung, người nhìn đơn thuốc đại phu đã kê, nhớ phải cẩn thận” Nam tử nhẹ giọng phân phó nha hoàn, nhìn gương mặt mệt mỏi của cô gái, hần cảm thấy đau lòng.

Nàng vẫn ở bên cạnh hần, cho dù động cơ của nàng hết sức khả nghi.

“Hiện tại người vẫn không muốn mở mắt ra nói chuyện sao?” Nam tử nhẹ nhàng hỏi

Thân thể cô gái vẫn không nhúc nhích.

Nam tử thở dài một tiếng, biết rằng nàng vẫn nghe được mình nói chuyện, chỉ là không muốn nói, hần chỉ có thể đứng dậy nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Ánh mắt cô gái run lên, mở mắt ra, đôi mắt xanh đen như ngọc thạch chiếu sáng bầu trời đêm. Lúc sau, tiếng than nhẹ bật ra từ miệng cô gái: “Kim Minh, ta để chàng đi, là biện pháp duy nhất, chỉ có lúc chàng quang minh chính đại đứng trước mặt mọi người, chỉ có chàng trừ bỏ Kim Lang mới có thể cởi bỏ sự nghi ngờ của các tướng sĩ, mới có thể bảo vệ quốc gia của chàng! Kim Minh, không được để ta thất vọng, nhất định phải chịu đựng! Không được để cho Kim Lang một lần nữa chiếm lĩnh thân thể mình, không để cho hần làm tổn hại đến chàng, Kim Minh, ta chỉ cho chàng cơ hội này mà thôi!

Truyền nhân Mị tộc, trừ Ngự Phong vẫn còn lão phu nhân.

Ngày thứ hai, Liễu Nha trang điểm giống như phu nhân chân chính, thảnh an lão phu nhân, sai đồ cả ngày canh giữ trước giường.

Thân thể lão phu nhân không tốt, lâu vẫn một lòng hướng Phật, đặc biệt mời chủ trì trong miếu về.

Lúc nghe được tin tức này, trong đầu Liễu Nha hiện lên khuôn mặt hòa thượng cười đầy ẩn ý, không biết vì sao nàng không thích hòa thượng đó, nhưng lại có cảm giác tín nhiệm không thể lý giải nổi.

Lúc hòa thượng nói chuyện với lão phu nhân xong, nàng ở phía sau hậu viện ngăn cản hần: “Ta muốn xin sư phụ nói một chút về Đan kinh” Nàng lắc lắc cuốn kinh thư trong tay.

Hòa thượng cười khê, đọc một tiếng a di đà Phật, nhỏ giọng nói: “Thí chủ nghĩ gì lão nạp hiểu được, nhưng mà thí chủ nên nhớ, huyết chú thuần âm, máu của cô gái là tối kỵ nhất, trừ phi năm dương tháng dương ngày dương mới được!”

“Người biết cách giải huyết chú? Tại sao còn muốn bắt ta đi tìm?” Liễu Nha ngăn ra, kinh ngạc nói.

“Mọi việc đều có nhân quả, nghiệp chướng kiếp trước của thí chủ, kiếp này chỉ có thí chủ mới có thể tự mình hóa giải!”

“Nghiệp chướng?” Liễu Nha càng thêm mơ hồ.

“Mị đồng, Không lẽ người đã quên, Kim Lang vương triều, Ngự kiếm sơn trang, mọi thứ đều bởi vì người mà thành, Thiện tai thiện tai!” Hòa thượng lần nữa đọc Phật hiệu.

Trong đầu Liễu Nha nhanh chóng hiện lên một ít thông tin, Kim Vô Nhai, Mặc Kỳ, còn cả Ngự Phong...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Số mệnh “Chân nhân”

Đồng Tử? Tại sao nàng lại là Đồng Tử, nàng là Liễu Nha, là Liễu Nha đến từ hiện đại, trời xui đất khiến âm kém dương sai lại quấn vào trận tranh giành rối rắm này, nàng không thể là Đồng Tử.

Còn nhớ đã từng mơ, trong mơ nàng là Mặc Kỳ. Mặc Thanh Thanh là người Săn Lang tộc, kiếp trước thân thể này là Mặc Kỳ, Liễu Nha có thể tiếp nhận, nhưng là Đồng Tử, là Đồng Tử của Linh tộc.... Liễu Nha vỗ trán, cảm thấy hơi hoang đường, cũng có gì đó không thể tin.

“Đồng Tử, rốt cuộc người vẫn quên mất bản thân mình!” Hòa thượng thở dài, đặt bàn tay giữa mi tâm cô gái, từ từ nói: “Người có mặt thiện mặt ác, hướng chỉ là Linh tộc cường đại, hai mặt thiện ác là chuyện bình thường trên đời, ngày đó Đồng Tử đặt ác niệm vào mi tâm Kim Vô Nhai, thiện niệm vào giữa mi tâm Mặc Kỳ, có lúc người là Mặc Kỳ, có lúc lại là Mặc Thanh Thanh, cuối cùng lại quên mất mình là ai! Nếu không có Kim Lang trên người Kim Lang vương chống đỡ người, Lão nạp chỉ e người đã không thể chống đỡ đến bây giờ!”

“Người nói gì ta không hiểu, không hiểu chút nào hết, Lão hòa thượng người không cần nói linh tinh!” Liễu Nha lạnh lùng lên tiếng, thật sự không thể tiếp

nhận sự thật này, lạnh lùng lướt qua Hòa thượng rồi đi.

“Chẳng lẽ thí chủ không muốn biết phương pháp giải trừ Huyết chú sao?” Hòa thượng cười nhạt, rũ mắt niệm Phật hiệu.

Liễu Nha ngẩn ra, không nhận được mà dừng bước.

“Muốn giải trừ Huyết chú nhất định phải lấy được máu của Ngự Phong hợp cùng máu của cô gái xử nữ Tứ dương, mượn sức mạnh của nhân Phụng, vào giờ Ngọ thực hiện thì mới có thể giải trừ. Thí chủ có biết về cô gái Tứ dương?”

Liễu Nha lắc đầu cố gắng lắng nghe.

“Tứ dương là cô gái xử nữ trong số mệnh xuất hiện bốn chữ dương, sinh ra đúng năm dương tháng dương ngày dương giờ dương, chữ dương là Tứ Trụ sao Bắc Đẩu, căn cứ thời gian cùng ngày hoàng đạo tạo nên quy luật, cực kỳ khó gặp được người như thế! Trong mệnh thuật có nhắc đến: Tứ dương hợp lại, xuất hiện người có duyên. Người trong mệnh có bốn chữ dương chính là người có duyên. Bất tự Tứ trụ Tứ dương cùng với Ngũ hành, tức là người có ba mệnh, mệnh thuật có nói: người có ba mệnh là người thuần dương, được hưởng ân huệ, có dương tính. Người như vậy nắm giữ dương khí trời đất, mà đạo gia gọi là “Chân nhân” Hòa thượng từ từ nói, mà Liễu Nha nửa hiểu nửa không, không nắm bắt được trọng điểm trong đó (edit đoạn này vả mỗi hồi, chả hiểu gì)

“Mỗi người đi tới thế gian này luôn có một sứ mạng, mà sứ mạng của người là hóa giải đoạn nghiệt duyên này, hiện tại người đã hiểu vì sao người lại xuất hiện ở đây chưa?” Hòa thượng cười khẽ, từ từ rời đi.

“Này, người đừng đi, người còn chưa nói tới đâu để kiếm cô gái Tứ dương” Liễu Nha hô lớn đột nhiên dưới chân bị vấp một vật là một cuốn sách kỳ lạ nằm dưới lớp tuyết dày đặc.

Mở ra, trên cuốn sách ghi chép lại tất cả ngày tháng năm sinh của cô gái Tứ Dương.

199 là năm ngày mười bảy tháng tư, giờ Thìn... Đó không phải là bây giờ đến chín giờ hay sao? Liễu Nha kinh hãi mở to mắt, thì ra nàng là cô gái Tứ dương, nàng không dám tin nhìn xuống phía dưới, mãi tới hai lần sau mới từ từ đóng lại cuốn sách.

Mỗi người đi tới thế gian này đều có sứ mệnh của mình, mà sứ mệnh của người là hóa giải đoạn nghiệt duyên này, dù có cách xa ngàn năm nhưng người vẫn muốn trở về! Lời nói của Hòa thượng vẫn vang bên tai, nàng thờ dãi một hồi. Xuyên qua thời không cũng không phải là trùng hợp!

“Vọng xuyên thu thủy bất kiến y nhân đích thiết ảnh

Canh tàn lai tĩnh cô nhạn lưỡng tam thanh

Vãng nhật đích ôn tình chích hoán đắc nhân tiền đích thê thanh

Mộng hồn vô sở không hữu lệ nhãn khâm!”

Nàng không hiểu được đây là mơ hay là thực, trước mắt như lạc vào sương mù, che khuất tầm mắt nàng, vừa muốn vươn tay ra sương lại càng dày hơn. Bên tai quanh quẩn tiếng ca như hát như khóc.

Cổ gài tóc vàng mắt xanh xinh đẹp lộng lầy càng hiện ra rõ ràng, nàng hát lên bài hát bị thương oán trách, chiếc váy trắng tinh lay động quét qua đám sương mù càng trở nên mờ hồ.

Nàng phấn nộ cười xười, tay áo vẩy nhẹ, khuôn mặt mất đi sự quyến rũ, lại trở thành một cô gái đầy ai oán. Nàng múa, hát, tiếng hát bị thương truyền vào lỗ tai Liễu Nha, “Kỷ thi quy lai nha Y nhân nha, kỷ thi nhĩ hội xuyên quá na biên đích từng lâm, na đình thượng đích đập ấn, điểm điểm đích áp trứ, y cự thị đương niên đích tình cảnh...”

“Haiz” Liễu Nha có thể nghe được tiếng than thở của chính mình.

Kiếp trước mình có phải là Đồng Tử hay không thì có quan hệ gì, nhất thời vì tình yêu mang theo nỗi hận ngàn năm, tức giận ngàn năm, cũng bị người đời phỉ nhổ ngàn năm như vậy đã đủ rồi. Có lẽ Đồng Tử vì đau lòng thay chính mình, cũng có sự bất đắc dĩ, cũng có lúc bất lực không thể làm gì.

Tâm trạng Liễu Nha thoải mái hơn nhiều, mờ mắt ra, thấy mình vẫn ở trong đình, tuyết rơi đầy trên cành cây, mùi hương hoa mai bay tới, bên tai truyền đến tiếng pháp nô từ xa truyền đến báo hiệu sắp đến năm mới rồi.

Xoay người, lại rơi vào sự ôm ấp của người khác, Liễu Nha không kim được mà ai ui một tiếng, đối phương lập tức vươn tay ôm chặt thân thể nàng: “Người có khỏe không?” Lời nói toát lên đầy sự quan tâm.

Liễu Nha lắc đầu, nhìn về mặt quan tâm của nam tử, trong lòng đột nhiên chua xót. Kiếp trước nàng hại Kim Lang vương triều còn hại cả Ngự kiếm sơn trang.

“Ngự Phong, người sẽ trách ta sao?” Đột nhiên nàng mở miệng, lời nói không rõ ràng.

Ngự Phong ngẩn ra, nhìn nàng một cách khó hiểu, một lúc sau hắn đưa tay ôm nàng vào ngực, ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc nàng: “Vì sao lại nói như vậy, ta cảm ơn người còn không kịp, vừa rồi đại phu vừa xem qua, tổ mẫu có chuyển biến tốt, toàn bộ đều là công lao của người, vì sao ta lại trách

người?”

Liều Nha khó khăn cười cười, hẳn không biết nàng đang xin lỗi điều gì, Hòa thượng kia nói đúng, nếu toàn bộ mọi chuyện là do nàng vậy phải để nàng tự giải quyết.

Ban đêm, trời càng rét hơn, thật khó mà từ trong chăn bò ra. Nhưng đối với người có nhiệm vụ quan trọng như Liều Nha mà nói mỗi một khắc đều hết sức dày vò.

Hơi thở nam tử từ từ phun trên mặt nàng, cánh tay lại ôm chặt eo nàng, tuy rằng ấm áp nhưng không được tự nhiên. Đợi đến khi hô hấp nam tử đều đều, Liều Nha giả vờ xoay người từ từ đặt cánh tay nam tử xuống.

Tiếng hít thở của nam tử ngừng lại, trái tim Liều Nha khẩn trương như muốn nhảy ra ngoài, một lúc sau nam tử lại ngủ sâu giấc.

Cẩn thận đứng dậy, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, Liều Nha mặc thêm áo choàng lặng lẽ ra cửa.

Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, nam tử đang ngủ say đột nhiên mở mắt, hai tròng mắt xanh đen thâm trầm khó đoán, một lúc sau hắn lại nhắm mắt lại.

“Mạc Tang?” Phía sau viện, Liều Nha nhỏ giọng gọi Mạc Tang.

Nàng biết Kim Minh sẽ không để nàng một mình ở lại đây, ngày đó Dụ Thái Minh đánh nhau với Mạc Tang đã sớm trà trộn vào Ngự kiếm son trang.

“Nương nương!” Trong bóng tối, Mạc Tang mở miệng.

“Người ở đây thì tốt rồi, nhanh đi tìm giúp ta một người, là Tổ Cẩm, nàng không khác ta bao nhiêu, chắc nàng đang ở cùng Yến nhi, người vừa rời khỏi ngày hôm qua, bên ngoài chiến tranh rối loạn, ta nghĩ các nàng đang ở gần đây!” Liều Nha nhẹ giọng mở miệng.

“Nương nương, trách nhiệm của thuộc hạ là bảo vệ nương nương an toàn!” Mạc Tang kiên quyết mở miệng.

“Mạc Tang, ta ở chỗ này cực kỳ an toàn, ta có thể bảo vệ chính mình, việc quan trọng nhất là phải tìm được Tổ Cẩm!” Ngự khí Liều Nha đầy kiên quyết, Mạc Tang nhìn nàng một cái, cúi người quỳ trên mặt đất sau đó đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng dáng nam tử biến mất trong đêm, Liều Nha không yên tâm. Chỉ mong, mong mọi chuyện giống như nàng suy nghĩ. Ngày thứ hai đã có tin tức của Tổ Cẩm, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Tổ Cẩm đã trở lại, còn liên lạc được với Yến nhi, Yến nhi mới không thể một mình rời khỏi.

Nàng cùng với Yến nhi ẩn trốn lúc Liều Nha ở khách điểm gặp được Dụ Thái Minh.

Lúc nhận được tin tức, Liều Nha vui vẻ không biết nói gì hơn, xoa tay, mới cảm giác có một đôi mắt nhìn nàng từ lâu.

“Có chuyện gì vui sao?” Ngự Phong nhân nhạ mở miệng, đặt điểm tâm đến trước mặt Liều Nha, sau đó nhìn nàng hết sức dịu dàng.

“Không...” Liều Nha vì muốn giấu nên vội vàng lấy điểm tâm, cắn cắn, sau khi cho vào miệng mới thấy quá ngấy, nàng khó khăn ăn vài miếng, không biết nên nuốt xuống hay phun ra.

“Uống trà đi!” Nam tử nhìn bộ dáng của nàng liền cười khẽ một tiếng, đưa ly trà đến trước mặt nàng, Liều Nha nhanh chóng uống một ngụm, lúc này mới miễn cưỡng nuốt xuống.

Nam tử nhìn bộ dạng nhú mày của nàng, khóe miệng nhếch lên nụ cười ôn nhu. Gương mặt lộ ra sự sùng nịnh, một chút yêu mến, một chút buồn cười: “Cái này rất giống với nàng ấy, nàng ấy cũng không thích đồ ngọt!” Hắn vươn tay ăn miếng điểm tâm đã bị nàng ăn dở, nhắm nháp một hồi mới cười nói: “Thật sự rất ngọt, rất thơm...”

Hắn lại cắn một miếng nữa, nhìn Liều Nha cười cười: “Ăn rất ngon!” Hắn từ từ thưởng thức, giống như miếng điểm tâm trong miệng thật sự ăn ngon.

“Người không thấy ngán hay sao?” Liều Nha nhăn mày, quá ngọt.

“Không, người không nhớ rõ sao, trước kia ta cũng ăn thức ăn của người để lại” Nam tử ôn nhu cười cười, ăn nốt miếng còn lại.

Ăn thức ăn của người để lại – có một chút mờ ám ở đây, chỉ có yêu sâu đậm mới không ngại nước miếng của đối phương! Liều Nha nhú mày đầy suy nghĩ, Tổ Cẩm quả thực có phúc không biết hưởng.

“Ngự Phong, người có từng nghĩ, nếu Tổ Cẩm quay trở lại, người sẽ làm như thế nào?” Một câu nói của nàng làm cho động tác uống trà của nam tử cứng lại, cánh tay cầm chén dừng lại giữa chừng thật lâu.

“Nhắc đến chuyện này làm gì? Người không phải là Tổ Cẩm hay sao?” Hắn rũ mắt, nhẹ giọng, thoáng qua sự buồn bã trong mắt.

“Người biết rõ ta không phải...” Liều Nha chưa dứt lời, nam tử lạnh lùng xua tay cắt nàng lời nói: “Tiểu Dung, thuốc đã xong chưa? Mang vào cho tiểu thư!”

“Vâng!” Tiểu Nha đáp lời, cầm chén thuốc đến trước mặt Liễu Nha.

“Đang lúc còn nóng thì uống đi!” Ánh mắt nam tử tối lại.

Liễu Nha ngẩn ra, nhìn chén thuốc màu đen bốc mùi khó ngửi: “Ta không có bệnh tại sao phải uống thuốc?” Nàng cảnh giác nhìn Ngự Phong.

“Ngươi quên trong bụng ngươi có hài tử không phải của chúng ta hay sao, Tổ Cầm, ngoan uống hết đi, những gì nên quên thì quên đi, chúng ta lại bắt đầu lại từ đầu, coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh!” Lời nói đầy dịu dàng, nhưng ánh mắt u ám làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Liễu Nha đứng dậy, hai tay bảo vệ đứa bé trong bụng mình, động tác của nàng làm cho Ngự Phong không vui: “Như thế nào, không bỏ được sao? Ta không phải không cho phép hài tử này, ta chỉ muốn ngươi chết tâm mà thôi!” Lời nói của hắn có chút bi thương.

“Không, ngươi tuyệt đối không được động vào đứa bé này, Ngự Phong, ngươi không thể!” Liễu Nha gào thét, thân thể liên tục lui về phía sau.

“Hài tử của ngươi?” Lúc này vừa dịu dàng mà lúc này hắn lại trở nên tàn nhẫn: “Hắn là hài tử của yêu nghiệt, là hài tử của nam nhân kia, Tổ Cầm, ta chỉ có thể giết chết đứa nhỏ này thì ngươi mới vĩnh viễn ở bên cạnh ta! Tổ Cầm, không cần cô phụ ta, không cần tổn thương ta lần nữa, giết chết đứa nhỏ này đi!”

Về mặt hung dữ của nam tử khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Không, không!” Liễu Nha xoay người vội vàng chạy đi, hai tay gắt gao ôm lấy bụng. Nhất định không thể để cho đứa bé gặp chuyện gì, hắn là hài tử của nàng và Kim Minh, là hài tử cứu vớt Kim Lang vương triều.

Ngự Phong nhíu mày, hắn chỉ muốn dọa nàng mà thôi, đối với một đứa trẻ chưa sinh ra, làm sao hắn có thể nhẫn tâm động thủ, nhưng hắn sợ nàng lừa hắn tuy ở lại nhưng trong lòng vẫn nhớ tới phụ thân của hài tử.

“Trang chủ, làm sao bây giờ?” Tiểu Dung nhìn bóng dáng kinh hoàng của Liễu Nha trầm thấp mở miệng.

“Lát nữa lại bùng lên cho tiểu thư, có lẽ nàng cần suy nghĩ kỹ” Thanh âm nam tử hữu khí vô lực, từ từ nhắm mắt lại, đôi lông mày nhíu lại khó nén lại sự mệt mỏi.

Liễu Nha không chạy ra khỏi sơn trang, nơi nơi đều có người của Ngự Phong, cuối cùng chỉ có thể chạy về phòng, đóng chặt tất cả các cửa, một mình không ngừng đi lại trong phòng.

Hiện tại nàng chỉ có thể bí quá hóa liều, chỉ có thể làm vậy thôi!

Nàng bước ra khỏi phòng.

Kết... cửa phòng mở ra, Ngự Phong đứng trước cửa, nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô gái.

“Ngươi thật sự muốn giết đứa bé này?” Hai bàn tay nhỏ bé yếu ớt gắt gao nắm chặt cửa phòng, những khớp tay trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút máu, Liễu Nha gằn lên từng tiếng.

“Đúng vậy!” Nam tử lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi vẫn muốn ta làm Tổ Cầm, vĩnh viễn lừa gạt chính mình?”

“...” Về mặt lạnh lùng của nam tử có chút do dự.

“Sống như vậy có thể trôi qua vài năm, theo thời gian ngươi sẽ phát hiện ta không phải là Tổ Cầm, càng ngày càng không giống, vậy ngươi tính như thế nào?”

“...”

“Không lẽ ngươi không lo lắng cho cuộc sống của Tổ Cầm sao? Nàng đi theo nam nhân kia có thể hạnh phúc sao? Ngươi đã quên Đồng Tử sao? Không lẽ ngươi lại muốn để cho nàng bước tiếp con đường Đồng Tử đã đi qua?”

Về mặt Liễu Nha càng lúc càng kiên quyết, tương phản với vẻ mặt càng ngày càng nhu hòa của nam tử.

“Ngươi biết bây giờ cuộc sống của nàng như thế nào sao? Bên ngoài binh đao loạn lạc, người nam nhân kia có thể bảo vệ cho nàng sao?” Từng câu từng chữ của cô gái đánh sâu vào trái tim nam tử.

“Đủ rồi!” Nam tử lạnh lùng cắt ngang, vẻ mặt dữ tợn, “Ngươi chính là nàng, chính là nàng, ta muốn lừa gạt mình cả đời thì thế nào, đây là chuyện mà ta tự nguyện!” Hắn dõng dạc, “Tiểu Dung, bưng chén thuốc đến đây!”

Hai chân Liễu Nha mềm nhũn, thân thể lay động, chợt nàng nắm chặt vạt áo nam tử, hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn, không dám tin: “Ngươi độc ác

như vậy sao? Vậy người đi theo ta gặp một người, nhìn hết mọi thứ, ta cam tâm tình nguyện uống thuốc!”

Nam từ từ từ ngược mắt, khẽ cười một tiếng: “Đây là điều kiện trao đổi của người sao? Người thật sự có thể làm được?”

Liễu Nha khó khăn gật đầu.

Nàng chỉ có thể đánh cuộc, cuộc tình yêu Ngự Phong dành cho Tổ Cẩm.

Đây là khách điểm duy nhất mở cửa của Uyển thành, nhưng không có ai dám ở. Tất cả mọi người đều biết đây là khách điểm buồn người của Dụ Thái Minh ở Uyển thành.

Tổ Cẩm mà Yến nhi là khách duy nhất, cũng là đầy tớ Dụ Thái Minh mua về. Họ không phải mà bị nam nhân lòng dạ hiểm độc bán đi.

“Nhìn người thật quen mắt!” Bên trong phòng cũi phía sau khách điểm, Dụ Thái Minh lạnh lùng quan sát vẻ mặt tái nhợt của Tổ Cẩm.

Cô gái áo màu tím nhạt như không còn sức sống, hai mắt nhìn thẳng ngoài cửa sổ, hai mắt trong suốt mất đi ánh sáng, nhìn như đứa trẻ không có linh hồn. Lời nói của hắn không tác động tới nàng. Trên bàn tay nhỏ bé là nửa miếng ngọc bội không còn nguyên vẹn, bởi vì vuốt ve quá lâu mà không nhìn rõ hình dạng.

“Tiểu thư, người ăn chút gì đi!” Yến nhi lạnh lùng liếc qua Dụ Thái Minh, đặt bát cháo ấm áp trước mặt cô gái.

“Yến nhi...” Nghe được âm thanh của Yến nhi, cô gái mắt hồng mới từ từ chuyển động con mắt, hơi có chút thất thần.

“Rốt cuộc khi nào người mới tới Ngự kiểm sơn trang? Không phải người nói tiểu thư các người có quan hệ với Ngự kiểm sơn trang sao?” Dụ Thái Minh nhìn chăm chăm vào Yến nhi không vui mở miệng. Thì ra đó là lý do hắn mới không dám đánh Tổ Cẩm và Yến nhi. Hlin tại binh mã loạn lạc, nữ nhân không bán được bao nhiêu tiền, nếu như hai người này có quan hệ với Ngự kiểm sơn trang, nói không chừng còn có thể kiếm được một ít.

“Yến nhi...” Nghe được âm thanh của Yến nhi, cô gái mắt hồng mới từ từ chuyển động con mắt, hơi có chút thất thần.

“Rốt cuộc khi nào người mới tới Ngự kiểm sơn trang? Không phải người nói tiểu thư các người có quan hệ với Ngự kiểm sơn trang sao?” Dụ Thái Minh nhìn chăm chăm vào Yến nhi không vui mở miệng. Thì ra đó là lý do hắn mới không dám đánh Tổ Cẩm và Yến nhi. Hlin tại binh mã loạn lạc, nữ nhân không bán được bao nhiêu tiền, nếu như hai người này có quan hệ với Ngự kiểm sơn trang, nói không chừng còn có thể kiếm được một ít.

“Yến nhi, không cần để ý tới hắn!” Tổ Cẩm mở miệng, từ từ nhận chén cháo.

Yến nhi thả tay xuống, vênh mặt hất hàm mở miệng sai khiến: “Người cũng thấy đấy, tiểu thư chúng ta không muốn trở về, người ra ngoài trước đi, để ta tiếp tục khuyên tiểu thư!” Nàng nói xong liền đẩy Dụ Thái Minh mập mạp ra ngoài gian phòng.

Trong lòng Dụ Thái Minh bốc hỏa, nhưng không dám đắc tội thần tài, chỉ đành lộ vẻ tức giận sờ sờ mũi rồi đi.

“Tiểu thư, thật sự người không muốn trở về hay sao?” Yến nhi nhìn thấy Dụ Thái Minh đã đi liền tiến lên hỏi han.

Tổ Cẩm phục hồi lại tinh thần, nước mắt từng chuỗi không ngừng rơi xuống. Nàng hít một hơi dài thở dài một hơi: “Yến nhi, đừng hỏi lại nữa, ta vĩnh viễn không thể quay trở về!”

“Tại sao, Thiếu gia vẫn còn nhớ tới người, dù giữ lại cô gái tên Liễu Nha cũng bởi vì nàng ta có khuôn mặt giống người, tiểu thư, cho tới bây giờ thiếu gia vẫn không lúc nào quên người!” Yến nhi không hiểu, lo lắng nhìn nàng, chỉ thấy trên khuôn mặt của nàng nở một nụ cười tuyệt vọng.

“Yến nhi, người không nên rời khỏi Ngự kiểm sơn trang”

“Tiểu thư, ta sẽ không để người ở lại một mình, từ lần trước nhìn thấy người ở ngoài chợ, ta đã muốn trở về nói cho thiếu gia nhưng bị người ngăn cản, còn quý xuống cầu xin ra không nói cho thiếu gia, ta cho rằng người đang tức giận, giận thiếu gia không đi tìm người nên mới tìm cách rời khỏi thiếu gia tới đây chăm sóc người. Nhưng qua mấy ngày ta thấy tiểu thư có nỗi khổ tâm, làm sao lại trở thành đầy tớ của Dụ Thái Minh” Yến nhi lo lắng nhìn nàng.

Tổ Cẩm lắc đầu, như nhớ lại chuyện cũ ánh mắt lộ vẻ đau thương, cắn chặt đôi môi, nước mắt lại tuôn như mưa, “Yến nhi, không nên hỏi nữa, chớ chiến tranh kết thúc, chúng ta liền rời khỏi nơi này, cách Ngự kiểm sơn trang càng xa càng tốt”.

“Nhưng mà tiểu thư, Ngự kiểm sơn trang là nhà của người, từ nhỏ người đã lớn lên ở đó, bây giờ chúng ta không có tiền, cho dù chiến tranh kết thúc, chúng ta còn có thể đi đâu bây giờ?” Yến nhi khẽ nói, nắm chặt bàn tay Tổ Cẩm.

“Tiểu thư phải tin tưởng ta, thiếu gia rất yêu người, hắn không hề thích người tên Liễu Nha đó, nàng chỉ là một thể thần mà thôi, chỉ cần ngài trở về, làm sao nàng ta còn có đất dung thân” Yến nhi đơn giản cho rằng Tổ Cẩm bởi vì Liễu Nha chiếm lấy vị trí của mình là không nguyện ý trở về.

Nàng lắc đầu, không biết nói gì mà chỉ biết cầm chặt tay Yến nhi, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Rốt cuộc nàng nhìn nhầm người, sau khi nàng phó thác hết cho hắn, nam nhân kia liền lộ ra nguyên hình, dùng hết tiền của nàng, thậm chí còn muốn bán nàng tới thanh lâu. May nhờ chiến tranh, toàn bộ thanh lâu đều đóng cửa, bắt đắ đi hắn mới mang nàng trở lại Uyển thành, bán cho Dụ Thái Minh.

Ba mươi lạng bạc, đây là số tiền hán bán nàng! Hán rất thông minh, sau khi cầm tiền liền biến mất dạng. Hán biết thế lực của Ngự kiểm son trang, trước kia Ngự Phong không giết hán là bởi vì có Tô Cầm, nhưng bây giờ trên tay hán không có vật hộ thân, tự nhiên sẽ trốn đi.

“Không lẽ chúng ta ở đây chờ bị Dụ Thái Minh bán đi sao? Tiểu thư, người vì sao lại muốn làm khổ mình như vậy chứ!” Yến nhi cực kỳ tức giận, nàng thật sự không hiểu được nếu tiểu thư không biết đi đâu tại sao không trở về nhà, rõ ràng thiếu gia vẫn còn yêu nàng.

Cô gái quay mặt đi, nói thì thật hay nàng biết mình không nhìn thấy được tình yêu của biểu ca, luôn cho rằng thế giới bên ngoài đặc sắc, thì ra lại bần thiêu như vậy.

“Người dẫn ta tới nơi này làm gì?” Tiến vào khách sạn, Ngự Phong lạnh lùng mở miệng.

Căn cứ vào thông tin điều tra được, Tô Cầm và Yến nhi đều ở hậu viện, Liễu Nha không nói hai lời lập tức kéo Ngự Phong ra sau hậu viện.

“Xin hỏi hai vị ở trọ hay... A? Tại sao người lại trốn ra được?” Chương quý nhìn Liễu Nha đầy kinh ngạc.

Ánh mắt Ngự Phong tối lại, nhưng hiểu được điều gì, thân thể cao lớn đứng lại, mặc cho Liễu Nha kéo thế nào cũng không đi.

“Người người muốn ta gặp rốt cuộc là ai?” Hán hung hăng hất tay Liễu Nha, lạnh lùng mở miệng.

Không đợi Liễu Nha trả lời, chương quý liền gọi người tới: “Ông chủ Dụ, người xem, đó không phải là hàng hóa của người hay sao, như thế nào lại chạy ra ngoài hả?”

Dụ Thái Minh ngây ngốc nhìn Liễu Nha, ánh mắt thoảng qua sự hoài nghi, lại nhìn thấy Ngự Phong tóc vàng mắt xanh, là dấu hiệu của Ngự kiểm son trang, không ai không biết đến chuyện này, lập tức quý xuống: “Thì ra là Ngự trang chủ, tiểu nhân vốn định để Trang chủ đưa người đi, nhưng không xác định có phải là người của son trang hay không, hiện tại thì hay rồi, Ngự trang chủ đã tới, người mang người đi đi, một phân tiền cũng không cần đưa, chỉ mong...” Dụ Thái Minh còn đang lải nhải thì bị Ngự Phong lạnh lùng cắt đứt: “Câm miệng”

Dụ Thái Minh lập tức ngậm miệng lại.

Ngự Phong lạnh lùng xoay người bỏ ra ngoài, không quên kéo tay Liễu Nha.

“Bây giờ người đã biết người ta muốn người gặp là ai rồi chứ? Tô Cầm thực sự đang ở bên trong, người cần gì phải lừa mình dối người?” Liễu Nha bị hán kéo, thân thể có chút lảo đảo, vội vàng kêu lên.

Nam tử không nói một lời, ánh mắt toát lên sự tức giận, siết chặt lấy cánh tay cô gái.

“Người nói đúng, người nam nhân kia phụ bạc nàng, bán nàng cho bọn buôn người, chẳng lẽ người không muốn cứu nàng sao? Nàng mới thật sự là biểu muội của người!”

“Người câm miệng!” Nam tử xoay người, dừng chân, Liễu Nha bị hán kéo không kịp đề phòng hung hăng đụng vào thân thể của hán.

Hai bàn tay nam tử nắm chặt bả vai nàng, “Người nghe đây, hiện tại người mới là Tô Cầm, là Tô Cầm chưa từng phản bội ta, mọi chuyện đã qua ta không muốn nhắc lại, hơn nữa càng không muốn nhắc đến nam nhân kia!” Hán nói nhiều như muốn ép buộc mình phải tỉnh táo lại.

“Người... thật sự có thể quên sao?”

Mây đen xẹt qua, che lại ánh mặt trời ảm áp, nam tử như bị cuốn vào trong, sự bi thương xẹt qua đôi mắt hán.

Hán người mất, chiếc cầm gầy như lưỡi dao nâng lên, giọng điệu đầy lạnh nhạt: “Ta, có thể làm được!”

Ngự Phong và Liễu Nha rời đi làm cho Dụ Thái Minh như tên Hòa thượng sờ tay không thấy đầu. Cô gái này có mấy phần giống nhau, nhưng không hoàn toàn giống, Hán vội vàng chạy ra phía sau hậu viện, mắt thấy phòng chứa cũi vẫn khóa, mở cửa ra thì thấy hai cô gái vẫn ngoan ngoãn ngồi trong phòng cũi.

“Kỳ quái, người không rời đi, mà bên Ngự kiểm son trang mang người đi không phải là người sao?”

Nhắc tới Ngự Phong, sắc mặt Tô Cầm đại biến, hán đã tới rồi sao? Nhưng hán thật sự không mang nàng đi sao? Sự tuyệt vọng lần nữa ập tới thân thể yếu đuối của nàng, nàng đứng dậy, nhỏ giọng với Yến nhi: “Yến nhi, hiện tại chúng ta đi thôi!”

Yến nhi ngần ra, vui vẻ nói: “Tiểu thư muốn đi tìm thiếu gia sao?”

Cô gái nhẹ nhàng lắc đầu: “Chúng ta đi, rời xa nơi này, đi càng xa càng tốt!”

Nàng ở lại vì vẫn còn nuôi một chút hy vọng với Ngự Phong, Ngự kiểm son trang đối với nàng mà nói có ý nghĩa hết sức quan trọng, đó là nhà của nàng,

là ngôi nhà từ nhỏ nàng đã lớn lên, nàng đã từng nói sẽ không trở về, nhưng trong lòng vẫn còn nuôi một ía hy vọng, hôm nay, ía hy vọng đó đã bị cắt đứt.

Nàng không có tư cách để oán hận ai, mọi chuyện hôm nay là do nàng tự làm tự chịu.

ở Uyển thành, nàng không còn hy vọng gì, đã như vậy, hãy để cho nàng biến mất, càng không dấu vết càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Hạnh phúc

Tâm đã chết thì thể xác càng không chịu đựng được, thậm chí ra ngoài đường cũng không có người hỏi thăm. Từ nhỏ Tổ Cẩm nàng ăn sung mặc sướng, được Ngự Phong và Bà di hết sức sủng ái, áo cơm không lo càng không nói đến chuyện muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, hôm nay lại giống như gia súc bị bán ngoài chợ, nếu lòng không chết thì thể xác cũng bị nhục nhã mà chết.

“Mọi người mau tới xem, da mịn thịt mềm, là tiểu nương tử xuất thân con nhà giàu có, mê hoặc nhất chính là mua một tặng một, nha hoàn này tình nguyện đi theo chủ tử, mua đi, chỉ cần một trăm lượng, mau đến xem đi!” Tiếng chiêng trống vang trời, hét khản cả giọng, Dụ Thái Minh di chuyển thể xác mập mạp, gõ mạnh tiếng chuông, chỉ là chiến tranh loạn lạc, người chạy trốn chết còn không kịp thì lấy ai còn để ý đến nữ sắc, đứng trong gió nửa ngày cũng không có người đến xem.

“Tiểu thư!” Yên nhi hung dữ nhìn chằm chằm vào thể xác mập mạp của Dụ Thái Minh, nhỏ giọng: “Dù ta không phải là đối thủ của hần, nhưng vẫn có thể mang tiểu thư rời đi, tại sao tiểu thư phải ở lại nơi này chịu khổ như vậy!”

Cô gái nhìn chằm chằm vào bàn đá xanh không nhúc nhích, tâm đã chết cho dù đi đâu cũng như thế, thể xác thối nát này sớm muộn gì cũng có người thu mua thôi.

“Đây là hai trăm lượng, ta mua!” Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến giọng nói của nam nhân, trước mặt quăng ra một túi tiền mùa xanh, Dụ Thái Minh vừa thấy lập tức di chuyển thân hình mập mạp, cẩn thận đếm, sau đó cũng kính đưa dây thừng giao vào tay nam tử, “Lão huynh, người quả thật có mắt nhìn, hai tiểu nương tử này đều là của người rồi!” Nói xong liền thở phào một hơi, hải lòng cầm túi tiền đi xa.

Dụ Thái Minh vừa đi, Yên nhi cũng hết sức khẩn trương. Nàng không mang Tổ Cẩm rời đi vì nơi này cách Ngự kiếm sơn trang không xa, Lưu Quân thường lên trấn làm việc, nếu gặp được sẽ đi bẩm báo cho thiếu gia, thiếu gia biết kết cục thể thân của tiểu thư chắc chắn sẽ không để ý điều gì mà chạy tới cứu giúp, nhưng không may lại bị người đàn ông thô lỗ này mua về.

Yên nhi không vui ngược mắt nhìn nam tử, chỉ thấy hần mặc quần áo màu xanh đơn giản, thân hình to lớn giống như là người luyện võ, không biết thời buổi chiến tranh loạn lạc còn tới đây làm gì.

Mạc Tang đứng trước mặt hai người, từ từ quan sát một vòng, từ đầu tới cuối cô gái có dung mạo giống với Thanh phi nương nương cũng không ngược mắt nhìn lên, ngược lại nha hoàn vẫn nhìn chằm chằm vào hần, ánh mắt tràn đầy oán giận và cảnh giác.

“Đi theo ta” Mạc Tang lạnh lùng mở miệng, hai tay thông thả để sau lưng, để giày màu đen đạp trên tuyết.

Từ đi này nặng nề đè lên lòng Tổ Cẩm, nàng cúi đầu đứng lên, yên lặng đứng sau lưng Mạc Tang, đây chính là con đường nàng đã lựa chọn, không thể oán hận bất cứ người nào, nhưng mà Yên nhi... “Vị công tử này...” Nàng ho nhẹ một tiếng.

Mạc Tang dừng bước, ngoài đầu nhìn nàng: “Còn có chuyện gì?”

“Ta có một yêu cầu hơi quá đáng, đây là Yên nhi, là nha hoàn của ta, cam tâm tình nguyện tới hầu hạ ta, công tử tốt bụng xin hãy thả nàng đi!” Cô gái ngược mắt, ánh mắt mờ mờ không có một tia linh động, thay vì nói muốn đi theo nam tử, không bằng nói mình muốn chết.

“Tiểu thư!” Yên nhi nắm chặt cánh tay nàng, cho tới bây giờ, nàng không thể để cho tiểu thư tự hành động điên rồ, nàng muốn mang tiểu thư về.

Chủ ý đã quyết, nàng đứng trước mặt Tổ Cẩm, quật cường ngẩng cao đầu.

Mạc Tang nhíu mày, ánh mắt tối sầm, bàn tay nhanh như chớp nhanh chóng điểm huyệt Yên nhi. Cô gái liền ngã vào ngực hần.

“Người...” Tổ Cẩm bị dọa sợ, cuối cùng có chết cũng không muốn liên lụy tới Yên nhi.

“Đi theo ta!” Nam tử vẫn không giỏi nói chuyện, hướng chỉ hần là nghe lệnh làm theo, chẳng Yên nhi lên vai, rẽ vào một ngõ nhỏ, chỉ thấy ở đó có một chiếc xe ngựa: “Lên đi, ta dẫn người tới một nơi!”

Hần đặt Yên nhi trước xe ngựa, ngoài đầu nhìn lại, nhỏ giọng nói.

“Đi tới một nơi?” Cô gái thê lương cười một tiếng, đi đâu cũng vậy thôi, nhưng mà Yến nhi... Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội để Yến nhi chạy trốn.

Nàng ngoan ngoãn leo lên xe ngựa, về mặt hết sức lạnh nhạt, chỉ có sự phục tùng.

Mặc Tang nhũ mào, không ngờ biểu tiểu thư của Ngự kiểm son trang lại có tính tình như vậy, khác một trời một vực với Thanh phi nương nương, cái tên Ngự Phong kia mà mất hay sao lại thích một người như vậy?

Trong lòng hần thầm nghĩ, lại đánh xe ngựa về phía son trang.

Ngự kiểm son trang, về đêm, đèn dầu sáng rực, Ngự Phong nghiêng người dựa vào giường êm, trong tay nắm một cuốn sách tập hợp các loại binh khí, dùng nửa ngày cũng không đọc được một tờ.

Nàng đã trở lại? Cô gái Mị tộc cuối cùng vẫn không thoát khỏi nguyên rửa lưu truyền ngàn năm, hần ngóng trông một ngày, lại sợ hãi một ngày, hôm đó khi cánh cửa khách sạn đóng lại, hần và nàng đã không còn gì nữa, bên cạnh nàng có người đàn ông khác! Yêu hận đan xen, hần vẫn hy vọng nàng có được hạnh phúc, chỉ không nghĩ đến, không tới một tháng, người nam nhân kia không đợi được mà ra tay.

“Thiếu chủ!” Luru Quân đứng hầu hạ ở một bên nhẹ giọng gọi.

Thân thể nam tử cứng đờ, từ từ quay đầu lại: “Ngươi đã trở lại?”

Luru Quân thờ dài, gần tới hần mới trở lại, chỉ là Thiếu chủ cứ ngăn người mà thôi.

“Đúng là tiểu thư, chỉ là ta chậm một bước, họ đã không còn ở trong khách sạn, Dụ Thái Minh bán họ cho một người đàn ông!” Luru Quân che giấu một ít chi tiết, người đàn ông kia mang hai người họ tới Ngự kiểm son trang, hần tự nhiên để họ đi vào. Những chuyện này đều là chủ ý của Liễu cô nương, tính cách của nàng và biểu tiểu thư thật sự không giống nhau.

“Cái gì?” Con người Ngự Phong co rút, bỗng chốc bật dậy.

Luru Quân thấy hần lộ vẻ mặt như vậy, biết rõ trong lòng hần vẫn yêu biểu tiểu thư, càng thêm bội phục suy đoán của Liễu Nha, vì vậy cả gan cố ý kích thích hần: “Thiếu chủ đừng để ý, tiểu thư làm những chuyện như vậy, có thể nói là tự làm tự chịu, thiếu chủ tội gì phải lo lắng cho nàng như vậy?”

Bên ngoài cửa sổ, Tổ Cẩm đang nghe lén, sắc mặt cả kinh, nếu không phải Liễu Nha đỡ, sợ rằng đã ngã trong tuyết.

Liễu Nha âm thầm khen ngợi, tên Luru Quân này quả thật rất được, xem ra còn có chút thực lực.

Quả nhiên, Ngự Phong giận dữ nhìn Luru Quân, hai tròng mắt xanh đen như thiêu đốt hai ngọn lửa tức giận, nóng rực, kịch liệt, như muốn ăn tươi nuốt sống Luru Quân. Hần tiến lên, lạnh lùng bóp chặt cổ nam tử, gần từng chữ: “Ngươi cảm miệng, chuyện của chủ tử là để các ngươi ở sau lưng bàn luận sao? Luru Quân, Tổ Cẩm cho dù thế nào thì nàng vẫn là tiểu thư của ngươi!”

Kề cận với nguy hiểm, Luru Quân hạ quyết tâm: “Nếu người đã quan tâm tiểu thư như vậy, tại sao hôm nay không mang nàng trở về? Trong lòng người vẫn hận nàng phản bội không phải sao? Nếu đã như vậy, tại sao thiếu chủ còn phải thuộc hạ đi bảo vệ tiểu thư?”

Ngự Phong không nói gì, đối mặt với sự chỉ trích của Luru Quân đành chán nản buông tay, khổ sở nhắm mắt lại, vô lực khoát aty: “Luru Quân, không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, mang Tổ Cẩm về đi!”

“Tiểu thư sẽ không trở về, nàng cũng có tôn nghiêm của mình, đã từng bước gây nên lỗi lầm dù sao bây giờ bên cạnh thiếu chủ đã có Liễu cô nương, sống chết của tiểu thư mặc kệ nàng đi!” Luru Quân hừ lạnh một tiếng.

Nam tử rũ mắt, phủ thêm áo choàng đẩy cửa ra ngoài.

Tổ Cẩm đứng trong bóng tối nhìn nam tử rời đi, hai hàng nước mắt rơi đầy gò má, biểu ca, thật sự xin lỗi!

“Nhìn đi, ta đã nói hần vẫn còn nhớ đến ngươi, ta chỉ là vật thay thế mà thôi, hiện tại ngươi đã yên tâm ở lại chưa?” Liễu Nha từ trong bóng tối đi ra, nhỏ giọng nói với Tổ Cẩm.

Cô gái lắc đầu, nước mắt lại nhỏ xuống, tiếng khóc từ cổ họng bật ra: “Hiện tại ta đã không còn là Tổ Cẩm nữa, Liễu cô nương, hãy chăm sóc hần thật tốt, trước khi rời đi còn có thể gặp lại hần một lần... Tổ Cẩm thật sự cảm kích!”

Cô gái khóc đến hoa lệ đái vũ, vừa thấy đã thương, nhưng mà Liễu Nha lại không đồng ý: “Ngươi là ngươi, chỉ cần hần còn thích ngươi, như vậy là đủ rồi, đôi người được mấy chục năm, ai lại không có lúc mắc phải sai lầm, nếu biết sai mà sửa đổi là được, Tổ Cẩm, cố lên, ngày mai chuẩn bị thật tốt xuất hiện trước mặt hần, tin rằng hần tìm ngươi cả đêm lúc nhìn thấy ngươi chắc chắn sẽ vui đến phát khóc!”

Cô gái lắc đầu một cái, rũ mắt từ từ đi xa.

Có những chuyện đã xảy ra, không thể nào vẫn hỏi được nữa.

Đứng trước cửa phòng Bà di, nhìn bóng dáng lão nhân in hình trên khung cửa, tiếng khóc lần nữa bật ra nơi cổ họng, nàng cố gắng dùng đôi tay che đôi

môi, không để cho mình khóc lên thành tiếng.

Nàng chưa bao giờ biết mình lại lưu luyến ngôi nhà này như vậy, trước kia tự cho mình đang sống trong một nhà tù, không có hạnh phúc, không có tự do, biểu ca đối tốt với nàng là chuyện bình thường, đến hôm nay nàng mới biết được những thứ tốt đẹp kia đều bị nàng dẫm đạp, nàng không có phúc được hưởng.

Tổ Cẩm đứng trước cửa Lão phu nhân cả đêm. Phòng lão phu nhân cách viện của Ngự Phong không xa, chỉ cần bước qua cửa sách là được, nàng đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy Bà đi luôn yêu thương bảo vệ mình, cũng hy vọng nhìn thấy Ngự Phong, nhưng mà đợi cả đêm Ngự Phong vẫn không trở về.

Trời hừng sáng, mặt trời mọc ở hướng Đông, một ngày mới bắt đầu, tràn đầy hy vọng, nhưng không biết hy vọng của nàng ở nơi nào? Thân thể vì đứng cả đêm nên có chút cứng ngắc, có chút lạnh lẽo và ho khan, cổ họng đau rất, nhưng có Bà đi ở đây, nàng sợ bị phát hiện nên không dám ho ra tiếng, chỉ vuốt chặt ngực, vội vàng chạy ra ngoài.

“Á, thì ra người ở đây, rốt cuộc cũng tìm được người rồi!” Mới ra tới cửa sách, liền đụng phải Liễu Nha đang ăn ỉ.

Tổ Cẩm vội vàng bảo Liễu Nha nhỏ giọng, sợ Bà đi tỉnh dậy.

“Ta biết, ta biết nhưng có chuyện lớn xảy ra!” Liễu Nha điều hòa hơi thở, nhỏ giọng.

“Có chuyện xảy ra sao?” Tổ Cẩm vừa nghe chân tay đã luống cuống, sắc mặt tái nhợt đến kinh người, thân thể lắc lư mấy cái.

“Tôi qua Ngự Phong đi tìm người, đụng phải quân đội Đại Hách, không biết vì sao nổi lên xung đột, hiện tại...” Liễu Nha vẫn chưa dứt lời, Tổ Cẩm đã vội vã chạy ra ngoài.

Rõ ràng vẫn còn nhớ mà còn mạnh mẽ, nhất định nàng phải làm hồng nương rồi.

“Thiếu gia đã trở lại” Bên ngoài trang, Lưu quân gia ân cần nhận lấy cương ngựa từ Ngự Phong, thấy hần mệt mỏi, tuyệt bám khắp người liền kim lòng không được cảm râm mấy câu: “Thiếu gia phải chú ý thân thể, buổi tối trời lạnh như thế, người còn phải...”

Ngự Phong không nói gì, chỉ mệt mỏi leo từ trên ngựa xuống, hai chân đông cứng có cảm giác không chân thật.

Hần không tìm được Tổ Cẩm, không thể tìm được, đã tìm khắp một trăm dặm vùng phụ cận nhưng vẫn không thấy.

“Biểu ca, biểu ca!” Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gọi âm ỉ đầy đau khổ của cô gái, hần xoay người lại, cho rằng mình nằm mơ, cô gái hần ngày nhớ đêm mong đang chạy về phía hần.

“Tổ Cẩm” Nam tử mở miệng, sự vui sướng đánh úp tới lồng ngực hần, hần nhanh chóng bước tới gần cô gái.

Cô gái bởi vì chạy gấp mà đụng vào ngực hần, hần rên một tiếng lại cảm thấy cô gái chân thật, không phải là một giấc mơ, là nàng, là Tổ Cẩm! Trong nháy mắt, cái gì yêu, cái gì hận, tất cả đều bỏ lại đằng sau, hần chỉ cần giữ được cô gái này, giữ lấy, không để cho nàng rời đi.

Nam tử ôm cô gái thật chặt, hần ôm càng chặt, nước mắt cô gái chảy càng nhiều hơn, nàng không thể nào nói chuyện, cái miệng nhỏ mở ra, mắt không dám nhắm, tất cả như trải qua một thế kỷ, nàng mới từ từ gỡ cánh tay lên, như sợ nam tử sau khi chạm vào sẽ tan thành mây khói, cẩn thận đẩy nam tử ra: “Thương thể của người như thế nào?”

Nam tử kinh ngạc, không kịp mở miệng liền bị cô gái ôm chặt lấy, lại khóc lóc lần nữa: “Biểu ca, xin lỗi, thật xin lỗi, ta... Là ta hại biểu ca bị thương...”

Nam tử càng không hiểu chuyện gì xảy ra, ngược mắt nhìn lên liền thấy Liễu Nha làm biểu tượng chúc phúc hướng về phía hần, gương mặt tuấn tú cương đờ nhưng đường công cứng nhắc bị tiếng khóc của cô gái làm mềm dịu, hần vuốt ve mái tóc cô gái, chạm vào gương mặt nàng, lại đột nhiên cau mày.

Da nàng nóng quá.

“Biểu muội, thật sự ta không có bị thương” Hần vội vàng mở miệng, đẩy cô gái ra, nhìn kỹ mới thấy gương mặt cô gái đỏ khác thường.

Khịt khịt mũi, bàn tay nhỏ bé của cô gái vuốt vuốt gương mặt nam tử, lầm bầm: “Không có bị thương, không có bị thương sao?”

“Ừ, ta không có bị thương, hết sức khỏe mạnh nhưng mà người...” Lời nói chưa hết, chỉ thấy hai mắt cô gái nhắm lại, hàm răng khê cắn, ngất xỉu trong lòng nam tử.

“Tôi qua nàng cả đêm không ngủ, canh giữ trước cửa sổ phòng Lão phu nhân, Ngự Phong, nếu người là người đàn ông chân chính thì hãy nhận trách nhiệm bảo vệ nàng, nàng đã trở lại thì hãy quý trọng thật tốt!”

Ngự Phong ngược mắt nhìn thấy sự kiên quyết của Liễu Nha, suy nghĩ một chút nhưng vẫn im lặng, ôm ngang cô gái vào trong trang: “Lưu Quân, nhanh gọi đại phu”

Lưu Quân vui mừng: “Được”

U Dạ La chưa từng nhìn thấy chiến tranh thảm khốc như vậy, cũng chưa từng gặp người kinh khủng như vậy- không, chính xác mà nói, hắn không phải là người, mà chính là một tên ác ma, là ác mà từ Diêm La địa ngục tới đòi mạng, những nơi hắn đi qua, chỉ cảm thấy khí tức của chết chóc, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Máu tươi nhiễm đỏ trên nền tuyết trắng, nhiễm đỏ cả một vùng đất, nhiễm đỏ cả mắt mọi người, dây cung căng lên, mũi tên bay khắp nơi, xác chết phơi ngồn ngang.

Chiến tranh thật đáng sợ, nhưng không có cuộc chiến tranh nào làm cho người ta sợ hãi như thế, kinh khủng như thế. Cuồng phong gào thét, nước sông ầm ập nhưng giữa những âm thanh như lúc này thì nó lại hết sức nhỏ bé.

Bóng dáng chém giết trong đám người nhanh như chớp, đã một ngày một đêm! Một ngày một đêm, kiếm của hắn chưa từng đặt xuống, tay của hắn chưa từng ngừng lại, tính mạng của người khác cũng không ngã xuống dưới lưỡi kiếm của hắn. Máu tươi như những đóa hoa nở rộ ngày hè, xinh đẹp mà đau thương.

Binh mã Đại Hách đã lui quân, lá cờ trắng hồng xen lẫn không thềm nhạt, đằng sau lưng bọn họ đang có ác ma đuổi theo, nếu chạy chậm sẽ bị một kiếm về gặp tổ tiên.

Rốt cuộc quân đội Đại Hách bị đánh lui ra ngoài biên giới, trong lòng bọn họ sợ hãi nam tử nhiễm đầy máu tươi, tiếng kêu la ngừng ở cổ họng, một tiếng cũng không thể kêu.

Nam tử ngừng lại, bình tĩnh đứng nơi đó, không nhúc nhích một chút nào, dưới chân hắn là cột mốc của Kim Lang vương triều.

Hoàng hôn thê lương, gió từng cơn rít gào, cả trời đất có chút u tối. Đôi mắt xanh đen của nam tử sớm đỏ như máu, vẻ mặt đầy sự độc ác và cô tuyệt, hắn lạnh lùng đứng cạnh cột mốc, gió thổi qua mái tóc hắn, ánh mắt hắn cứ thể nhìn đoàn quân bỏ chạy.

“Trở về nói cho Hoàng thượng của các ngươi, từ hôm nay trở đi, không cho Đại Hách các ngươi bước vào Kim Lang vương triều một bước, nếu không chỉ có kết cục như hòn đá này!” Bàn tay vỗ mạnh vào cột mốc biên giới, một tiếng ầm vang lên, cột mốc sụp đổ một nửa, chỉ còn lại hai chữ Kim Lang, máu tươi nhiễm đầy trên vết mực màu đen.

Bột đá bị vỡ tung bay theo gió, như che mờ hai mắt của bọn binh lính.

“Ác ma, yêu nghiệt!” Hách Diệp đứng trên xe, toàn thân phát run.

“Thái tử, phải làm sao bây giờ?” Phó tướng bên cạnh nhờ giọng hỏi.

“Còn làm sao nữa? Chiến tranh lần này là Tiên Nô tiên phong, hôm nay ác ma lại ở trên chiến trường của chúng ta. Nghi ngại rồi lui binh về doanh trại, dụ hắn đi phương Bắc, không phải Tiên Nô có chứng cứ hắn là Kim Lang sao? Để cho hắn nhìn một chút, chỉ cần binh lính của hắn tận mắt nhìn thấy hắn biến hình, cho dù có dừng mảnh đến đâu thì một người cũng khó địch được cả thiên hạ!”

“Vâng, Thái tử nói đúng!”

Rốt cuộc Đại Hách cũng rút binh hạ trại, Kim Minh đứng trên núi cao, đưa mắt nhìn bầu trời xanh, cánh tay buông xuống, thở dài một tiếng: “Nha Nha, rốt cuộc ta đã có thể đuổi Đại Hách ra khỏi biên giới của chúng ta, nhưng... ta thật sự không thể kiên trì được nữa!”

U Dạ La đứng sau lưng hắn, muốn nói lời chúc mừng nhưng không nghĩ tới nam tử trước mắt lại ngã thẳng xuống đất.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” U Dạ La đỡ lấy thân thể hắn dậy, chỉ thấy sắc mặt nam tử tái nhợt, gò má nhô lên, hai má hãm sâu, hai mắt thâm đen, trên trán nổi đầy gân đen, hai mắt nhắm chặt.

“U tướng quân, Hoàng thượng chắc mệt quá rồi, chém giết một ngày một đêm thật sự không thể chịu nổi được nữa!” Phó tướng quân đề nghị.

U Dạ La suy nghĩ một chút, cõng Kim Minh về doanh trướng, cũng gọi đại phu vào kiểm tra, nhưng không ai nhìn ra manh mối gì, chỉ biết hắn đang hôn mê.

“Hôm nay thế cục vừa mới định ra, chuyện Hoàng thượng hôn mê bất tỉnh đừng để truyền ra ngoài, ai vi phạm xử theo quân pháp!” U Dạ La lạnh lùng mở miệng.

“Tuân lệnh!” Chúng tướng sĩ nhận mệnh, nhìn nam tử hôn mê nằm trên giường, trong lòng thầm suy đoán, cho dù là yêu nghiệt, nhưng yêu nghiệt vì nước như vậy bọn họ cũng sẽ thừa nhận.

“Ồi!” Cái chén rơi xuống đất, Liễu Nha cả kinh ngồi dậy, không biết tại sao hôm nay lại cảm thấy bất an, như có chuyện gì xảy ra, nghĩ tới Kim Minh đã rời đi ba ngày, không biết chiến sự như thế nào rồi?

“Liễu cô nương, có bị thương hay không?” Tiểu Dung tiến lên, lo lắng nhìn ngón tay Liễu Nha, thấy không có việc gì mới yên lòng dọn dẹp mảnh vỡ trên đất.

“Tiểu Dung, không biết bệnh tình của Tổ Cầm cô nương như thế nào rồi?” Liễu Nha mở miệng.

“Nghe nói bị phong hàn, thân thể suy nhược lâu ngày, hiện tại đang nghỉ ngơi, thiếu gia vẫn ngày đêm trông chừng!” Tiểu Dung vừa dọn dẹp vừa nói.

“Hôm nay là mười ba tháng chạp sao? Còn hai ngày nữa...” Liễu Nha đứng dậy, khẽ thở dài một hơi.

“Còn hai ngày gì?” Tiểu Dung nhìn nàng không hiểu.

“Không có gì, ta đi nhìn Tổ Cẩm một chút!” Liễu Nha cau mày, trong lòng có chút không yên, nhưng vẫn bước chân ra ngoài.

Bệnh tình Tổ Cẩm không nhẹ, đã bớt sốt, không nóng lên nữa nhưng mà vẫn nhắm chặt hai mắt, mãi không tỉnh lại.

Ngự Phong ngồi trước giường, một khắc cũng không dám rời đi, tất cả oán hận, đều vì cô gái bị bệnh liền quên hết sạch sẽ. Thấy Liễu Nha đi vào, hấn đối với nàng khách khí, không vô lý như trước kia nữa.

“Ngươi nghĩ nàng sẽ tỉnh lại sao?” Liễu Nha nhìn tình trạng cô gái, trong lòng nắm rõ vài phần.

“Tất nhiên, chẳng lẽ ngươi có biện pháp gì sao?” Ngự Phong vội vàng mở miệng.

“Có nhưng ngươi phải giúp ta!” Liễu Nha nhanh chóng nói ra điều kiện.

Ngự Phong khẽ do dự, gật đầu đồng ý.

“Nam tử hán đại trường phu nói lời giữ lời!” Liễu Nha cũng hấn ngoéo ngón tay cái và ngón út làm con dấu, nam tử tiến lên: “Tuyệt không thay đổi!”

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn Liễu Nha và Tổ Cẩm, lò sưởi trong góc phòng phát ra từng tiếng xì xì.

“Tổ Cẩm, ngươi xem ngươi hạnh phúc bao nhiêu, có một nam nhân vẫn chờ đợi bên cạnh ngươi, chẳng lẽ ngươi còn không muốn tỉnh lại hay sao?” Liễu Nha ngồi trước giường cô gái, mở miệng nói chuyện.

“Ngươi nói nếu hấn tha thứ cho ngươi, không trách ngươi... , ngươi cũng có thể dừng cảm đối mặt với hấn không phải sao? Ngươi đã mất hấn một lần, chẳng lẽ muốn mất đi lần nữa sao? Ngươi thích Đồng Tử vì nàng dám theo đuổi hạnh phúc của mình nhưng ngươi có biết bây giờ nàng ở đâu? Nàng sống có tốt không? Sự si tình của nàng đã hại hai quốc gia! Hạnh phúc là thứ mà mọi người luôn muốn theo đuổi, nhưng ngươi có biết, thứ người vẫn luôn theo đuổi không phải là hạnh phúc, hạnh phúc ngươi muốn thật ra vẫn ở bên cạnh ngươi, cho tới giờ ngươi vẫn chưa từng quý trọng! Tổ Cẩm, ngươi không sai, không nên tự trách mình, không nên áy náy mà nên theo đuổi hạnh phúc, tình yêu của mình, dù chỉ là hư ảo nhưng ít nhất có thể làm cho ngươi hiểu được, hạnh phúc ngươi cần là Ngự Phong ở bên cạnh, hấn, mới là hạnh phúc của ngươi! Bây giờ ngươi nên dừng cảm đối mặt, dừng cảm nắm giữ, mà không phải trốn tránh như thế này, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy ngươi hôn mê suốt một ngày một đêm hấn đã già đi rất nhiều sao? Tổ Cẩm, dừng cảm mở mắt ra đi, cuộc đời ngươi còn dài, cuối cùng ngươi vẫn phải đối mặt với mọi thứ!”

Liễu Nha nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của cô gái, nhìn gương mặt có vài phần giống mình, thở nhẹ một hơi.

Hồi lâu, cô gái đang nhắm chặt mắt chảy xuống hai hàng nước mắt, trong suốt mà đau thương.

Rốt cuộc nàng cũng có phản ứng, Liễu Nha càng không ngừng cố gắng, “Hiện tại ngươi đã chạm được hạnh phúc, nhưng ngươi biết hạnh phúc của ta ở đâu sao? Tổ Cẩm, nói thật với ngươi, ta rất hâm mộ ngươi, có nam nhân thật lòng yêu ngươi, nhưng nam nhân của ta, có lúc ta không thể xác định được đó có phải là hấn hay không! Hấn bị người đời gọi là yêu nghiệt, ai ai cũng muốn đánh hấn, oán hận hấn, chỉ có ta mới hiểu được, thật sự người chịu đau khổ nhất trên đời này là hấn, hấn phải chịu những thứ mà mọi người không thể chịu đựng được, thậm chí người con gái hấn yêu, mẫu thân ruột thịt của hấn cũng bị yêu nghiệt trú ngụ trong cơ thể của hấn sát hại! Tổ Cẩm, tại sao ngươi không quý trọng hạnh phúc trước mắt mình? Tỉnh dậy đi, nhanh tỉnh dậy đi!”

Từ từ, hàng lông mi của cô gái nhẹ nhàng chớp chớp, động tác mở mắt như làm tiêu tốn hết sức lực và sự quyết tâm của cô gái, thời điểm nàng mở rõ hai mắt, Liễu Nha vì vui mừng mà cũng bật khóc. Kim Minh, rốt cuộc chàng cũng có hy vọng rồi!

“Liễu Nha...” Tổ Cẩm nhẹ nhàng nắm tay cô gái, nhỏ giọng kêu tên.

“Tổ Cẩm, là ta, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh lại, Ngự Phong, Ngự Phong, nàng tỉnh lại rồi!” Liễu Nha vui mừng hét lớn, nhưng cô gái lại sợ hãi: “Không, không... Ngươi không cần gọi hấn đến, ta...”

Lời nói chưa dứt, Ngự Phong vẫn chờ ở bên ngoài nghe thấy tiếng liền xông vào, nhìn thấy cô gái đã tỉnh lại, kim lòng không được ôm lấy cô gái, vui mừng: “Biểu muội, thật tốt, thật tốt quá, rốt cuộc muội cũng tỉnh!”

Tất cả sự bài xích, lời xin lỗi, bởi vì cái ôm này mà toàn bộ đều hóa giải, Tổ Cẩm để mặc cho nam tử ôm mình, vì vui quá mà khóc: “Biểu ca, biểu ca...”

“Được rồi, đã qua rồi, bây giờ có thể xử lý chuyện của ta sao?” Liễu Nha thấy hai người đã quay lại được với nhau, kim không được mà mở miệng.

“Đi đi, ngươi ra ngoài trước, ta còn có nhiều chuyện muốn nói với biểu muội!” Ngự Phong ngoái đầu lại, nhẩn tâm đuổi Liễu Nha ra ngoài.

“Này, ngươi thật không có nghĩa khí, đã nói rồi đấy!” Liễu Nha tức giận, Ngự Phong nhìn thấy bộ dạng này của nàng không nhịn được cười lên: “Yên tâm đi, chỉ cần nói xong với biểu muội, ta và ngươi sẽ lên đường!”

“Thật chứ?” Liễu Nha vui mừng ngược mắt.

“Thật!” Nam tử nhẹ giọng cười cười.

Lấy được bảo đảm của nam tử, rốt cuộc Liễu Nha cũng an tâm, vội vàng ra ngoài đóng cửa phòng giúp bọn họ, trở về thu dọn đồ đạc.

Kim Minh, chàng phải kiên trì hai ngày nữa thôi, ta sẽ tới!

Kim Minh hôn mê hai ngày, sáng sớm mười lăm đột nhiên tỉnh lại, hần tà mị cười cười, ngồi ở trên giường, mình đột nhiên bị kéo, ánh mắt u ám tối lại, đứng dậy cầm kiếm, đâm tới cổ họng nam tử.

“Người là người Săn Lang tộc?” Hần lạnh lùng mở miệng.

U Dạ La giật mình, ngăn người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hai trái tim

Hần kiếm đánh úp tới cổ họng của U Dạ La, hần theo bản năng tránh ra, nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương. Vết thương trong nháy mắt chảy máu, nhưng rất nhanh không trị cũng tự lành.

Kim Minh lạnh lùng nhìn vết thương trên tự lành trên vai của nam tử, không đợi U Dạ La trả lời hần đã biết được tất cả. Cũng vào lúc này, U Dạ La nhỏ giọng kêu lên: “Kim Lang?”

Từ lâu, Săn Lang tộc là kẻ thù của Kim Lang, vết thương không cần thuốc cũng có thể khỏi mà bản lĩnh làm cho hần bị thương cũng chỉ có Kim Lang. Vì vậy, U Dạ La mới có thể sợ hãi.

“Ta đã sớm nghĩ là người, chỉ là người che giấu quá tốt, Mặc Trạc, quả thật Trầm đã đánh giá thấp năng lực của người!” Nam tử tà mị cười một tiếng, híp mắt lại, hần kiếm trên tay vung lên, màu xanh từ kiếm phát ra, kiếm ở trên không hư hư thật thật, như con rắn lè lưỡi, đâm vào mi tâm của nam tử.

Mặc Trạc cười lạnh một tiếng, biết rằng hôm nay gặp được Kim Lang chân chính, lập tức không thêm để ý tới lễ nghĩa quân thần, lưng ong cúi xuống, đầu ngửa ra, lưu loát tránh thoát, thừa dịp mũi kiếm của nam tử chưa kịp thu lại, chân trái dùng sức một chút, như con chim bay lên không, bàn tay ở trên không trung mở ra chợt khép lại, như chim ưng gào thét vọt tới.

“Hừ” trong không trung truyền đến tiếng lụa bị xé, màn trướng bị trong không trung truyền đến tiếng lụa bị xé, màn trướng dưới công kích của hai người bị xé thành mảnh vụn, như cánh hoa đào rơi xuống, hai người khó phân thắng bại.

Tướng sĩ nghe được âm thanh khác thường, cho là quân địch tập kích quân doanh, mọi người đỏ mắt, gào thét lao vào lều, nhưng mà nhìn thấy cảnh tượng kì lạ, ánh mắt không khỏi choáng váng.

“Là Hoàng thượng và U tướng quân!” Một binh lính hô to, trong nháy mắt, trái tim mọi người nhói lên.

Chuyện gì đã xảy ra, tại sao tướng quân lại xung đột với Hoàng thượng? Hơn nữa nhìn tình thế của hai người, không phải là bàn luận võ nghệ, mà chân chính – giết nhau.

Không sai, hơn nữa còn có mùi vị kẻ thù đỏ mắt gặp nhau.

Liễu Nha mang theo Ngự Phong chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng làm cho người ta run sợ, trên đỉnh núi cao, hai bóng dáng đầu nhau không tách ra, xanh đen lẫn lộn, làm cho người ta khó mà nhận ra ai là Kim Minh ai là Mặc Trạc.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Liễu Nha xông lên phía trước vội vàng hỏi. Mọi người không biết nên chỉ có thể lắc đầu.

Ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời dịch về chính giữa, thời gian thật nhanh, mới đó hôm nay đã là mười lăm, dương nhẹ âm nặng, không thích hợp để giải chú, nhưng mà Liễu Nha biết, đêm mười lăm trăng tròn, Kim Lang vương như cá gặp nước, biến đổi cực lớn, hôm nay buộc nàng phải mạo hiểm.

“Ngự Phong, người đi giúp U Dạ La!” Liễu Nha mở miệng, nhưng sau lưng Mặc Tang đứng lúc xuất hiện, trừng mắt nhìn Ngự Phong: “Ta sẽ không cho phép người tổn thương Chủ thượng”.

Thảm rồi, quên mất bên cạnh còn có một Mặc Tang, hần hết sức trung thành với Kim Minh! Chuyện tình khẩn cấp, Liễu Nha không kịp giải thích, chỉ đánh cấn răng ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Mặc Tang xoay người.

Mặc Tang cau mày, từ từ xoay người lại, sau lưng bị Ngự Phong đánh một chưởng, ầm ầm ngã xuống đất.

“Nhanh lên, đánh nhanh thắng nhanh, chúng ta không có nhiều thời gian, phải bắt sống hắn!” Liễu Nha mở miệng, lời nói chưa dứt, bóng dáng màu tím của Ngự Phong thoáng một cái, như Đại bàng giương cánh, chỉ lật người một cái, Ngự kiếm trong tay tung ra, trong nháy mắt kéo theo đường kiếm bén nhọn, hướng tới Kim Minh.

Một mình Mặc Trạc đã đủ chống đỡ, huống chi giờ lại có thêm Ngự Phong, Kim Minh dần dần không thể địch lại, hàn kiếm trong tay sau khi chạm vào kiếm của Ngự Phong lại như dưa chuột, bị chẻ thành từng đoạn một.

Thân thể nam tử ngừng lại, đôi mắt xanh đen lóe lên sự ác độc, lạnh lùng nhìn Ngự Phong, trái tim không kìm được mà run lên. Hắn tới, hắn đã tới, không lẽ ngay cả người của Ngự kiếm sơn trang cũng muốn hắn biến mất hay sao?

“Ngự Phong, người là truyền nhân duy nhất của Ngự kiếm sơn trang, tự nhiên biết quan hệ sâu xa của Ngự kiếm sơn trang và Bồn vương, người thật sự muốn lợi vào vùng nước đục này sao?” Nam tử lạnh lùng thốt lên, hai mắt tỏa ra sát khí, nhưng đôi tay lại bắt đầu run rẩy.

Tuy rằng mùa đông, ánh mặt trời không gay gắt nhưng giờ đã gần trưa. Buổi trưa là lúc dương khí cao nhất, nhất là canh ba buổi trưa, hết sức hưng thịnh, âm khí dần dần tiêu tán. Cổ đại thường chèn đầu vào giờ Ngọ ba khắc cũng vì như thế, lúc này, cho dù quý cũng không dám phạm vào tội ác tà trời. Dương khí thịnh nhất, khác với cách nói của thiên văn học hiện đại, không phải giữa trưa mà là canh ba buổi trưa.

Kim Lang thuần âm, tự nhiên sợ nhất lúc này!

Không đợi Ngự Phong mở miệng, nam tử cau mày, thân thể từ từ quỵ xuống đất, dùng chuỗi kiếm chống đỡ thân thể.

“Kim Minh, người muốn phá hủy ta dễ như vậy sao? Kim Minh, Kim Minh, ta bảo người dừng tay, dừng tay lại!” Nam tử rũ mắt, vừa la lớn vừa khò sở gãy gập.

Đột nhiên, hai hàng lông mày nam tử giãn ra, vẻ mặt nhẹ nhõm: “Kim Lang, lúc này là giữa trưa, là lúc năng lực của người yếu nhất, người vẫn ngoan ngoan trở lại thôi!”

Ngự Phong vui mừng, cho rằng Kim Minh đã áp chế được, vì vậy buông lỏng cảnh giác, lúc hắn thở dài một hơi, nam tử đang quỵ trên mặt đất trong nháy mắt thân thể nhanh chóng bò về phía hắn, hai tay ngưng tụ khí, hướng Ngự Phong đánh tới, kinh khí gào thét đánh về phía Ngự Phong, vừa nhanh vừa mạnh, như muốn lấy đi tính mạng của Ngự Phong.

Trong cơ thể của Mặc Thanh Thanh có một nửa Kim Lang, đây chính là lý do Kim Lang không thể giết chết nàng, nhưng mà đối với Ngự Phong, hắn ra chiêu hết sức ác độc, như muốn đẩy hắn vào chỗ chết, chỉ cần Ngự Phong chết rồi, trên thế giới này không ai có thể hóa giải Huyết chủ!

Ngự Phong bị đánh trở tay không kịp, Ngự kiếm rời khỏi tay, bịch một tiếng rơi xuống đất, thân thể cũng bị đánh lao đảo, phun ra một ngụm máu tươi, phun đúng giữa trán Kim Minh. Tia máu bắn ngay đúng giữa mi tâm nam tử, đột nhiên hiện ra một ấn ký màu đỏ tươi.

Thế công trên tay nam tử chậm ba phần, hắn ngược mắt, khuôn mặt xanh mét, ngũ quan bén nhọn vặn vẹo nhìn Ngự Phong, ấn ký giữa chân mày càng nở rộ.

Núi rất cao, rất dốc, đối với một người không có kinh công và nội lực giúp đỡ như Liễu Nha mà nói là hết sức khó khăn để leo. Nàng nằm rạp trên đá, bò lên từng chút một, sau khi bò được mấy bước, sau lưng có một sức mạnh nâng nàng lên.

Là Mặc Tang, hai mắt hắn đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Liễu Nha: “Nurong nurong, người phải nhanh lên, giúp hắn một chút!”

“Ta hiểu, ta hiểu mà!” Liễu Nha cảm kích gật đầu, lúc Mặc Tang vận lực, Liễu Nha nhanh chóng leo lên được đỉnh núi.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, Liễu Nha không nhận được mà hét lên.

Ngự Phong ngã xuống đất, khoe môi rỉ máu, trên người Mặc Trạc chồng chất vết thương, mỗi một kiếm không thể lấy mạng hắn nhưng cả người nhiễm máu, toàn thân áo đen rách tã.

Nhưng lúc nhìn thấy Kim Minh thì hết sức hoảng sợ, hắn đang điên cuồng cào tóc, quỳ gối rú lên không ngừng, không sai, là tiếng sói rú, thực sự là sói rú, âm thanh thê lương truyền đến lòng người, không tự kìm được mà run lên.

Tiếng rú tràn đầy oán hận, tràn đầy bi thương, tràn đầy tuyệt vọng.

“Kim Minh!” Liễu Nha nhẹ kêu tên hắn, tiến lên lại bị Mặc Trạc ngăn lại: “Thanh Thanh, không được, hắn không phải là Kim Minh, hắn là Kim Lang!”

Nam tử ngược mắt, hai mắt khát máu nhìn thấy Liễu Nha liền trở nên nhu hòa, sau đó bình tĩnh lại, nhẹ nhàng ai oán một tiếng, giương mắt nhìn Liễu Nha. Ánh mắt hắn tràn đầy đau thương, tựa như... Liễu Nha nhớ lại đêm đó nàng nằm rạp bên người Kim Lang, nó nghe lời như thế, chính xác mà nói, như con mèo con đáng yêu.

Liễu Nha nhẹ nhàng lắc đầu, “Mặc Trạc, để ta qua, yên tâm đi, hắn sẽ không làm tổn thương ta!” Âm thanh hết sức chắc chắn, làm cho Mặc Trạc không kìm được mà buông tay.

Đúng vậy, hắc làm sao có thể làm nàng bị thương, dù hắc là Kim Minh tà mị hay là Kim Nhật khà ái, cho dù là Kim Lang không tính người, hắc cũng chưa từng tổn thương nàng! Có lẽ từ đầu Kim Nhật đã bảo vệ nàng, sau khi Kim Nhật biến mất, Kim Lang có thể không chế Kim Minh hoàn toàn cũng không tổn thương nàng! Bởi vì nàng thích hắc, trên người nàng có sự thiện lương, cùng thân thể hắc gắn bó không rời.

Trên người Kim Lang mang theo sự ác độc, oán hận, Mặc Thanh Thanh chính là Đồng Tử, sau khi Kim Vô Nhai mà Mặc Kỳ chết vì tình, Đồng Tử đau lòng muốn chết đã tạo nên hai tính cách, một là đôi mắt bị hận thù che mờ, là một Mị Đồng tử một lòng muốn trả thù, một là tâm hồn tràn đầy hối hận. Nàng là Linh lang, tất cả ý niệm đều có thể bảo tồn, vì vậy mà tạo nên Kim Lang vương mà ngôi sao Mặc tộc.

Đây chính là toàn bộ câu chuyện xưa, nhưng kết cục thì không ai biết được, giống như một bức tranh treo trên bức tường đó, tốt cùng nó đang nói lên điều gì, cuối cùng vẫn chỉ là bí ẩn. Nhưng Liễu Nha tin tưởng, mỗi người đi tới nơi này, đều có một sứ mệnh, mà sứ mệnh của nàng là hóa giải đoạn tình yêu này, đoạn hận thù này!

Lúc Liễu Nha đến gần, Kim Lang vương ngày càng trở nên bình tĩnh, hắc nhướn miệng cười, nụ cười mê hoặc lòng người, mái tóc vàng xinh đẹp nay theo gió, hắc cứ đứng bất động ở đó, nhìn Liễu Nha từ từ đến gần. Ánh mặt trời ở sau lưng hắc, phản quang lại khuôn mặt của hắc.

“Ta có thể gọi người là Kim Lang được không?” Cô gái nhẹ nhàng lên tiếng, thái độ bình thường, không có sự chán ghét.

Nam tử gật đầu, bởi vì thể lực cạn kiệt, chân quỳ xuống mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra, rơi đầy trên mặt đất.

“Kim Lang, hiện tại ngươi có thể thu tay được chưa? Chẳng lẽ những thứ ngươi làm chưa đủ hay sao? Nhiều người vì ngươi mà chết, Kim Lang, ngươi nhìn xem binh lính dưới chân núi, bọn họ có cha mẹ vợ con, nhưng vì sự hận thù của ngươi mà bọn họ không thể trở về! Bọn họ có thể sẽ chết ở chiến trường, thì thể không toàn vẹn! Kim Lang, những thứ này là thứ ngươi muốn sao? Mọi thứ diễn ra như vậy ngươi mới vừa lòng sao? Ngươi nhất định phải nhìn Kim Lang vương triều diệt vong sao? Như vậy ngươi sẽ vui vẻ hay sao?” Liễu Nha đưa tay chỉ xuống binh lính dưới chân núi.

Bọn họ cũng đưa mắt nhìn nam tử, vẻ mặt hết sức mâu thuẫn.

Nam tử ngược mắt nhìn từng người đang tràn đầy khát vọng, hắc cúi đầu cười.

“Trên thế giới này, chỉ có một mình ta hy vọng ngươi tồn tại!” Trong đầu hắc này lên câu nói Ngọc Triệt từng nói, rất đúng, hắc là Kim Lang vương lòng dạ ác độc, hắc chiếm đoạt thân thể của Kim Minh, có lẽ trừ Ngọc Triệt, sẽ không còn ai hy vọng hắc còn sống trên thế giới này, ngay cả Liễu Nha cũng không muốn.

Hắc khẽ sở ngược mắt lên, nhìn Liễu Nha, âm thanh khàn khàn: “Ngươi, cũng hy vọng ta biến mất thật sao?” Thanh âm không lưu loát, như cách xa ngàn dặm, tràn ngập sự phiền muộn.

Liễu Nha cắn môi, im lặng.

“Như vậy Kim Nhật thì như thế nào? Kim Nhật... Ngươi, có từng thích hắc không?” Hắc chợt nắm lấy cánh tay Liễu Nha, vội vàng mở miệng, tròng mắt xanh đen xẹt qua sự hy vọng.

“Kim Nhật...” Trong lòng xúc động, nhìn nam nhân có khuôn mặt giống như người mình yêu, Liễu Nha gật đầu một cái: “Kim Lang, nếu ngươi vĩnh viễn xuất hiện với hình dạng Kim Nhật thiện lương, ta hết sức hoan nghênh, nhưng không nên tổn thương bất cứ ai, chuyện ngàn năm trước, Đồng Tử, Kim Vô Nhai, Mặc Kỳ, đã kết thúc, vì sao chúng ta cứ chấp nhất như vậy?”

Hai mắt nam tử âm trầm như bị thiêu đốt, thoáng lên một tầng hơi nước, thì ra, Nha Nha thích tiểu Nhật, là thích!

Đột nhiên hắc kéo Liễu Nha ôm chặt trong ngực, dù là lần đầu tiên, nhưng cũng là lần cuối cùng, hắc cảm thấy như mình được hồi sinh. Thật ra hắc sống trên thế giới này là để trả thù, trả thù cũng chỉ còn trả thù, trong lòng hắc chỉ có hận thù, không có tình yêu, khoảng thời gian hắc ở trong thân thể Kim Nhật, mới là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắc! Hắc không phải là Kim Nhật, nhưng ít nhất hắc cùng cơ thể của Kim Nhật, hắc cảm nhận được tình yêu của Kim Nhật dành cho cô gái này, có lúc sẽ cảm thấy xúc động.

Nam tử ngẩng đầu, mặt trời chính giữa, giờ Ngọ ba khắc, nghe nói người chết, quỷ không thể xuất hiện, nụ cười tràn ra trên gương mặt nam tử.

Chợt hắc cắn ngón tay Liễu Nha, đang lúc mọi người chưa kịp phản ứng, liền chạm ngón tay nàng vào giữa mi tâm của hắc, ấn ký màu đỏ phát sáng chói mắt, hai mắt xanh đen của nam tử trở nên sáng hơn: “Nha Nha, nhớ lời ngươi nói, ngươi có yêu Tiểu Nhật nhi, có yêu hắc!” Hàng lông mi thon dài rung lên, như cánh bướm, từ từ đóng chặt.

Vạn vật thế gian như chìm trong yên tĩnh, Ngự Phong tiến lên, hợp nhãn Phượng làm một, ánh nắng ấm áp xuyên qua nhãn Phượng, thiêu đốt mi tâm nam tử.

Đau đớn tận đáy lòng, nam tử yếu đuối nằm trên đỉnh núi, phát ra tiếng nức nở đầy nghẹn ngào, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Gió không tiếng động thổi bay mái tóc vàng, tạo nên một đường cong xinh đẹp, giống như có bóng dáng hư ảo từ từ tách ra khỏi thân thể, từ từ bay đi. Ở chỗ không xa trên đỉnh núi, có một tảng nhân ngồi trên chiếu, giường nhẹ phát trần, thu bóng dáng vào trong.

“Lang nhi, người có nguyện ý theo ta tu luyện, hồi cả để làm người mới?”

Lang nhí gật đầu, lúc bàn tay tăng nhân đưa một ngọn gió phất ra, giữa khuôn mặt Kim Lang còn hiện lên vô vàn sự lưu luyến.

“Đừng quay đầu nhìn lại, mọi thứ của ngươi ở thế gian này đã chấm dứt, chỉ cần đợi thêm ngàn năm, lúc ngươi có thể hóa thành hình người, có thể nói lại tình duyên với cô cái ngươi yêu!”

Trong lòng Liễu Nha thấp thỏm nhìn nam tử nằm sấp trên mặt đất, một lúc sau mới có dũng khí gọi một tiếng: “Kim Minh?”

Nam tử nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể, động tác của hắn hết sức chậm chạp, nhưng sợ đánh vỡ sự yên tĩnh lúc này.

Tất cả mọi người đều nín thở, đôi mắt không dám chớp mà nhìn chăm chăm, đợi đến khi hắn mở mắt ra.

Con ngươi màu đen! Trong nháy mắt, Liễu Nha kinh ngạc đứng tại chỗ, nàng không tin vào hai mắt mình, cố gắng dụi dụi mắt, nhìn lại vẫn thế, không sai, là màu đen!

Mặc Trạc và Ngự Phong cũng thấy mọi chuyện diễn ra hết sức quái dị, song song đứng trước mặt Liễu Nha.

“Nha Nha...” Một tiếng gọi khẽ, như xuyên qua hàng ngàn năm, mang theo sự khát vọng gọi tên cô gái.

Liễu Nha đứng trước mặt nam tử, mãi không dám lại gần, nàng không biết người trước mặt mình là Kim Minh hay là ai, ông trời, tại sao lại hành hạ nàng như vậy!

“Nha Nha, là ta, ta là Kim Minh!” Rốt cuộc nam tử cũng mở miệng, khuôn mặt dịu hơn nhiều, trong nháy mắt, đôi mắt u oán mở to như Kim Nhật đang đứng trước mặt.

“Tiểu Nhật nhi?” Liễu Nha lắp bắp ra tiếng.

“Nha Nha, ta là Kim Minh, không phải là Kim Nhật, chỉ là...” Đột nhiên hắn giảo hoạt nháy nháy mắt, vẻ mặt nhẽ nhõm: “Chỉ là ta có thể nhớ được những chuyện nàng và hắn, giống như, nơi này...” Hắn lấy tay chỉ vào trái tim mình, nhẹ giọng: “Như có hai trái tim đang đập, một là của ta, một là của Nhật nhi!”

Ta hy vọng một chút tình yêu dành cho ngươi luôn luôn tồn tại - lời tiểu Nhật nhi vang lên trong đầu, Liễu Nha nhìn nam tử trước mắt, không dám tin là thật, hai hàng lệ lăn xuống má. Nhật nhi, tiểu Nhật, thật sự là ngươi sao?

“Nha Nha ngốc!” Nam tử tiến lên, không để Mặc Trạc và Ngự Phong vào trong mắt, trực tiếp ôm lấy nàng, đôi môi nóng bỏng hôn lên hàng mi khẽ run, cắn cắn chớp mũi thanh tú, sau đó hai đôi môi triền miên với nhau.

“Ừm...” Liễu Nha rên rỉ, ôm chặt thân thể nam tử, Ngự Phong quay mặt, Mặc Trạc tràn đầy đau đớn.

“U Tướng quân, ngươi làm sao vậy?” Ngự Phong tiến lên, nhỏ giọng hỏi thăm.

Nam tử lạnh lùng dời mắt, phẩy tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Nhật? Minh?

Hoàng hôn, bông tuyết lại bay lên rơi đầy trên mặt đất, phủ trắng cả vùng mênh mông, in lại những bước chân người đi qua, trên người hắn mặc quần áo bản thủ, loang lổ vết máu nhưng không có một chút vết thương, nhưng sắc mặt lại hết sức mệt mỏi.

Tuyết mênh mông cả vùng, phía dưới ngọn núi có một căn nhà lá nhỏ, một luồng khói bếp bay ra từ ống khói bay ra ngoài, làm cho ánh mặt trời hoàng hôn có chút hơi thở nhân gian, cũng làm cho trái tim nam tử ấm áp hơn. Hắn ngược mắt, nhìn khói bếp, thờ dai một hơi, bước chân càng nhanh hơn, cho đến khi tới cửa, cánh cửa phòng cốt kết mở ra, bóng dáng màu xanh từ túp lều đi ra, nhào vào trong ngực nam tử.

Mặc Trạc ngó ra, hình như có chút xa lạ đối với sự nhiệt tình của cô gái, nhưng hắn chỉ rũ mắt, không đẩy cô gái ra.

“Trở lại, rốt cuộc cũng trở lại rồi!” Cô gái dựa đầu vào ngực nam tử, lắng nghe nhịp đập nơi trái tim hắn, cảm thụ sự chân thật lúc này, lắp bắp ra tiếng.

“Ừ, ta đã trở lại!” Nam tử ngược mắt, nhìn trần nhà trắng vôi dưới ánh mặt trời chiều phủ xuống căn nhà, tuy đau lòng, cô độc, nhưng vẫn trở lại đây.

Cô gái từ từ đưa mắt nhìn lên, chính là Lục Ánh, từ khi rời khỏi Hoàng cung, bởi vì có người chăm sóc, bệnh tình của nàng tốt lên, lúc này, đôi mắt nàng

đầy hơi nước, ngón tay thon dài run rẩy chạm vào trán nam tử, vuốt ve như muốn khắc sâu khuôn mặt này trong lòng mình.

“Lục Ánh, quân Đại Hách đã rút khỏi biên giới Kim Lang vương triều, chúng ta đã thắng, ta đã trở lại!” Hắn đưa tay ra, ngón tay thô ráp xoa lên khuôn mặt cô gái, nhẹ giọng nói.

“Ta biết, ta biết rồi!” Cô gái không ngừng gật đầu, kéo bàn tay nam tử đặt trong lòng bàn tay, “Ta đã làm món cá kho tàu người thích ăn, nhanh vào nhà thôi!”

Lục Ánh lúi kéo Mặc Trạc vào căn nhà lá.

Nhà lá bảy biện vẫn không thay đổi từ lúc Mặc Trạc đi, đơn giản, tự nhiên, chỉ khác duy nhất là giữa phòng có bảy chiếc bàn tròn, nhiều hơn một chén cá kho tàu nóng hôi, mùi vị ngập tràn căn nhà lá nhỏ hẹp, làm cho người ta cảm thấy tràn đầy ấm áp, ngọt ngào.

“Cảm ơn ngươi, Lục Ánh!” Trong mắt Mặc Trạc ảm ảm hơi nước, thì ra hắn không bị thế giới này vứt bỏ, bên cạnh hắn vẫn còn một cô gái khẳng khái chờ đợi hắn.

“Ngươi có gặp được Thanh Thanh không? Nàng, không trở lại với ngươi sao?” Thu hết sự cô đơn của nam tử vào mắt, Lục Ánh như hiểu ra điều gì, ngồi đối diện với hắn, quan tâm hỏi thăm.

Nam tử lộ vẻ xúc động, khóe môi run run, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, chỉ bưng com, không một tiếng động.

Cô gái không hỏi nữa, chỉ giúp hắn gấp cá, thỏa mãn nhìn nam tử đang ăn như hổ đói.

Có những hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, đơn giản chỉ cần ăn com với người mình yêu.

Kể từ lúc Kim Minh, không, chính xác là Kim Minh và Kim Nhật hợp thành một thể tinh lại, Liễu Nha vẫn không ngừng nhìn hắn, ăn com nhìn, uống trà nhìn, ngủ cũng nhìn, chỉ thiếu nổi đi nhà vệ sinh cũng đòi đi theo để nhìn, đôi mắt xoay tròn, chỉ sợ người trước mắt không phải là hợp thể mà là Kim Lang đáng sợ đó.

Không phải Đan kinh bảo chín lần hay sao. Hiện tại chỉ cần một lần đã xong sao? Vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Nha Nha đang nói thầm gì vậy?” Đột nhiên Kim Minh lên tiếng, chớp mắt cười hi hi, dáng vẻ hi hi đó của hắn làm cho nàng như thấy được tiểu Nhật.

“Không có gì...” Liễu Nha khoát tay, nàng không dám nói lời hoài nghi của mình với Kim Minh, chỉ cần còn tám buổi trưa để giải nguyên rủa là tốt rồi, cẩn thận vẫn tốt hơn.

“Không có gì? Nha Nha học được nói dối sao?” Kim Minh.... Không đúng, lúc đáng yêu phải gọi là tiểu Nhật mới đúng, con mắt giảo hoạt nháy nháy, hiển nhiên không tin lời nàng nói, “Nàng vẫn nhìn chăm chăm vào ta, trong lòng đang nghĩ gì vậy?”

Liễu Nha bị nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngoái đầu trách cứ: “Nghĩ cái gì? Chàng không cần nói lung tung!”

“Này, này, này, nàng không được vui vẻ như vậy, ta sẽ ghen đấy! Thì ra nàng vẫn luôn nhớ tới hắn!” Nam tử giả vờ lạnh lùng, ánh mắt tà mị liếc nàng một cái, nhỏ giọng.

“Minh...” Thật muốn điên rồi, lúc thì cười hi hi, lúc thì tà mị, rốt cuộc là tiểu Nhật hay là Minh?

Nam tử tiến lên ôm lấy Liễu Nha, hai mắt tròn xoe cười cười: “Chọc nàng chút thôi, ta đã nói rồi, ta có toàn bộ trí nhớ của Kim Nhật, ta có hai trái tim, là Kim Nhật, cũng là Kim Minh!”

“Nhưng rốt cuộc chàng là Kim Nhật hay là Kim Minh?” Liễu Nha cau mày khó hiểu.

Nam tử mỉm môi cười cười, xua tay không trả lời, chỉ đến gần khuôn mặt của cô gái, tà mị lên tiếng: “Là ai không quan trọng, quan trọng hiện tại ta muốn hôn nàng!”

Liễu Nha cười đùa né tránh, trong phòng tràn đầy tiếng cười. Góc đình viện có thân thể từ sau cây mai lộ ra, nhìn bóng dáng truy đuổi trong phòng.

“Hoàng thượng, hoàng thượng!” Thị vệ xông vào gian phòng, tiếng bước chân dồn dập phá vỡ khung cảnh tốt đẹp.

“Chuyện gì?” Nam tử không vui nhìn lại, có vẻ khó chịu vì bị người quấy nhiễu.

“Bẩm Hoàng thượng, Nhung tướng quân có chuyện gấp báo cáo!” Thị vệ cung kính dâng mặt hàm lên.

Kim Minh lạnh lùng đứng dậy nhận lấy mật hàm, đọc cẩn thận từ đầu đến cuối, hai mắt lạnh lùng thâm trầm, đôi môi mím chặt, “Kim Huy định lấy thân mình trao đổi để Tiên Nô lui binh?”

“Vâng, ở phương Bắc chúng ta liên tục bại lui, trước mắt đánh mất mười thành trì, Vương gia nói, nếu Tiên Nô lấy danh nghĩa bảo thù cho Công chúa chết thảm, như vậy, một Vương gia như hắn, thân phận không thấp hơn so với Công chúa, một đổi một, yêu cầu Tiên Nô lui binh!” Binh sĩ nhỏ giọng bẩm báo.

“Kim Huy, thật sự không chịu được nữa rồi, nếu không, người cơ trí như hần, tại sao không thấy rõ ý đồ của Tiên Nô, mà lại nghĩ ra chủ ý ngây thơ này?” Kim Minh than nhẹ một tiếng, khép mắt thư lại, “Người nhanh chóng bẩm báo lại cho Nhung tướng quân, nói chiến sự nơi đây đã kết thúc, Trẫm sẽ nhanh chóng dẫn tướng sĩ đi về phương Bắc, để cho hần đóng cửa thành, phòng thủ nghiêm ngặt, về phần trao đổi, không thương lượng gì hết!”

“Vâng, Hoàng thượng!” Tướng sĩ mừng rỡ, lập tức lĩnh mệnh.

Kim Minh dời mắt, chống lại ánh mắt nghiên cứu của cô gái, quẹo rũ cười một tiếng: “Nha Nha, nhìn đủ hay chưa?”

Liều Nha lắc đầu, rốt cuộc hần là Kim Minh hay là Kim Nhật?

Kim Huy và Nhung Thiên không biết phương Nam thắng lợi. Lời đồn yêu nghiệt hại nước truyền khắp Tiên Nô, không ai không biết, không ai không hiểu, tướng sĩ Kim Lang vương triều không những phải chịu áp lực thật lớn, mà chuyện này như khối đá lớn đè nặng trong lòng mọi người.

Trong quân doanh, Kim Huy lạnh lùng nhìn ấn ký thành trì trên bản đồ, hai hàng lông mày nhíu lại càng sâu.

Thời gian ngắn ngủi mấy ngày, Kim Lang vương triều thất thủ mười tòa thành trì, lúc quân Tiên Nô ra trận, hô to: “Bảo thủ cho Công chúa, giết yêu nghiệt, cứu vớt thiên hạ” Càng đánh càng hăng, Nhung Thiên chỉ đạo năm vạn binh mã này chỉ còn hơn hai vạn.

“Vương gia, ta đã phái người đi truyền lời với Hoàng thượng, không bao lâu nữa tin tức sẽ truyền đến, Vương gia đợi thêm chút nữa đi!” Nhung Thiên lo lắng mở miệng.

Kim Huy lạnh lùng cau mày, xoay người lại: “Ta có thể chờ nhưng Kim Lang vương triều có thể chờ sao? Mất đi mười tòa thành trì thì dân chúng có thể đợi sao? Cuộc chiến tranh này vừa nhanh vừa vội vàng, đánh cho chúng ta ứng phó không kịp, kẻ sách hiện giờ chỉ có thể dùng tính mạng của ta đổi thái bình cho thiên hạ, chặn miệng Tiên Nô!”

“Vương gia, thuộc hạ cho rằng, phương pháp này cực kỳ không ổn. Tiên Nô nhanh như vậy có thể phát động tấn công, giống như có mưu đồ đã lâu, không phải không có tâm cơ, có lẽ Vương gia hành động như vậy chắc chắn sẽ trúng lòng tiểu nhân, bắt Vương gia, uy hiếp Hoàng thượng!” Nhung Thiên nặng nề mở miệng.

“Tại sao Bốn vương lại không biết, chính vì thế ta mới làm như vậy, làm cho Tiên Nô về tình về lý đều không chiếm được thượng phong, có lẽ binh sĩ chúng ta...” Hần vén màn trướng, nhìn binh lính ủ rũ cúi đầu: “Mới có thể đường đường chính chính ưỡn ngực tử chiến với Tiên Nô!”

“Vương gia!” Nhung Thiên hô lên.

Kim Huy phát tay một cái, rũ mắt xuống, quan hệ được mất trong đó hần tự nhiên hiểu được, thân hần đã dính vào nguy hiểm, nhưng cũng chỉ có hạ sách như vậy, nếu không, phía nam có Đại Hách, phía Bắc có Tiên Nô, hai nước giáp công, Kim Lang vương triều làm sao có thể chịu đựng được!”

Phía sau nam tử là bản đồ biên giới là sông Di Nam, có mười tòa thành trì đã cầm cờ Tiên Nô, đó là thành quả mấy ngày chiến đấu của hần, nhưng sắc mặt nam tử vẫn bình thản, không có chút phấn khích, hần nhìn cửa sổ, cảm nhận sự lạnh giá, thổi qua hàng lông mi dài, dịu dàng chạm vào bờ môi, như biến ảo thành một tầng nước mỏng.

Lúc sau, một nam tử hùng tráng mặc áo lông da hổ gõ cửa đi vào, lầu đi lớp băng mỏng trên mặt, nhỏ giọng: “Thái tử, ở phía Nam, chuyện Kim Lang vương triều đã đánh bại quân đội Đại Hách là thật, đây là mật hàm!” Hần rũ mắt lấy trong ngực ra một bức thư được dán kín.

Nam tử cau mày, xoay người nhận thư, nhẹ nhàng mở ra, không bao lâu, môi mỏng hơi nhúc nhích: “Lộc Cộc Lỗ, truyền lệnh xuống, tạm ngừng chiến, nghỉ ngơi lấy sức, rất nhanh thôi, sẽ có một cuộc ác chiến.”

Lộc Cộc Lỗ gật đầu một cái, lui xuống, nam tử lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ, hai hàng lông mày chau lại tiết lộ tâm trạng buồn bã của hần. Kim Lang vương đang trên đường tiếp viện, vậy Thanh Thanh thì như thế nào? Nàng có đến hay không?

Lần gặp mặt này, hai quân đối địch, làm sao có thể đối mặt?

Chỉ dụ của Hoàng thượng làm cho mọi người tự tin gấp trăm lần, “Phương Nam đại thắng, ít ngày nữa Trẫm dẫn theo năm vạn binh sĩ tới phương Bắc, bình tĩnh chờ nóng vội, chờ đợi sự trợ giúp!” Mười chữ cái đơn giản, làm cho binh lính Kim Lang vương triều đang rơi vào nỗi lo lắng cũng trở nên vui vẻ, cái gì mà yêu nghiệt hại nước, tin đồn trong nháy mắt không công cũng tự phá.

“Vương gia, thật sự Hoàng thượng đã đánh lui được quân Đại Hách?” Nhung Thiên nắm chặt thánh chỉ màu vàng, mãi không thể tin vào ánh mắt của mình.

Kim Huy bình tĩnh ngồi trước cửa sổ, từ từ thưởng thức ly trà, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ. Nghe thấy Nhung Thiên mở miệng, tầm mắt không nhúc nhích, chỉ nhẹ gật đầu.

“Vương gia, người không vui sao? Có lẽ Hoàng thượng đã khôi phục hoàn toàn!” Nhung Thiên hưng phấn đến nỗi lời nói cũng run rẩy.

Kim Huy gật đầu một cái, khuôn mặt thoáng qua nét vui mừng, nhưng sau đó hai hàng lông mày chau lại, mọi chuyện đều vì Kim Minh gây nên, đương

nhien phải do hấn khắc phục hậu quả, chỉ là chuyện Kim Minh khỏi hấn - trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, tay cầm ly có chút run run.

Nàng làm được thật sao? Hấn nên vui mừng cho nàng! Hấn cố gắng để thuyết phục mình như vậy!

Hai ngày sau, Kim Minh để Mặc Trạc cũng hai vạn tướng sĩ trấn thủ phương Nam, còn mình thì dẫn theo Năm vạn tướng sĩ đi phương Bắc. Lương thành địa thế hiểm yếu, là lá chắn để Kim Lang vương triều chống đỡ sự tiến công của Tiên Nô, bên ngoài là núi, địa thế hiểm yếu, hơn nữa mấy ngày nay rét buốt, tuyết không ngừng rơi, muốn trong thời gian ngắn tấn công Lương thành, cũng không phải chuyện dễ dàng, đây cũng là nguyên nhân để Tiên Vu không vội vã tiến công.

Hấn đang suy tính, chờ thời tiết ấm lên, đến mùa xuân, thời tiết rét buốt sẽ không còn nhiều.

Kim Minh và năm vạn tướng sĩ đến nơi nhưng không vào thành họp lại với Kim Huy mà đóng tại sườn núi ngoài thành, chọn chỗ hiểm trở, dùng khỏe đối mặt.

Lộc Cộc Lỗ vội vã đi vào Đại đường Châu phủ, “Thái tử, quân đội của Kim Minh đã đóng quân bên cách Lương thành mười dặm, chúng ta có nên thừa dịp bọn họ lộn lộn đường xa, cả người mệt mỏi, đánh cho họ không kịp chuẩn bị hay không?”

Tiên Vu lắc đầu, mấy hôm nay lạnh giá, núi bên ngoài Lương thành đóng băng, nếu muốn tiến công dễ như vậy hay sao. “Bình tĩnh chờ nóng vội, chờ đợi thời cơ! Đứng rồi, người mau đi mời quốc sư!”

Không lâu sau Quốc sư được mời tới, Tiên Vu đứng dậy nghênh đón: “Quốc sư, xin mời!” Hấn cung kính nhường vị trí chủ vị trên giường.

Bộ trưởng bảo càng làm tăng thêm mấy phần khí chất thần tiên của quốc sư, hấn không từ chối trực tiếp ngồi lên thượng vị.

“Không biết mấy ngày nay quốc sư thăm dò thời tiết có thu hoạch gì hay không? Thời tiết mấy hôm nữa có ấm áp hơn không?” Tiên Vu không thể chờ đợi hơn nữa.

“Thái tử có bằng lòng nghe ta nói hay không?” Quốc sư nhẹ nhàng vuốt râu.

“Quốc sư, mời nói”.

“Sao chôi sinh ra sao Khuê, đi ngược lại hướng về phía Hoàng cung, quá trình xảy ra ba lần, rất lâu mới biến mất, chứng tỏ là điềm cực xấu. Sao chôi loại bỏ Hoàng cung, Thiên hạ đổi chủ, Thái tử, ta đoán rằng trong nước có biến, Thái tử có trở về nước hay không?” Quốc sư suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói.

Sắc mặt Tiên Vu tối sầm, nội tâm không vui nhưng không tiện phát tác. Cơ hội ngàn năm do Tiên Hoa dùng tính mạng đổi lấy, hấn làm sao không tiếp tục chiến sự mà trở về nước? Nhưng mà quê bối của quốc sư nhất định chính xác, hấn vừa gia tăng canh phòng chiến sự, vừa phái người trông coi hoàng cung nghiêm ngặt.

Đỉnh núi, Liễu Nha và Kim Minh cùng nhau đón gió, ngắm nhìn khung cảnh mênh mông, không nhìn được mà kích động.

Dãy núi một mảnh trắng xóa, tuyết như bị giam cầm giữa dãy núi, giống như đám mây lơ lửng trên mặt nước, tuyết rơi, đám mây trôi phiêu dạt, dưới ánh mặt trời, càng mà cho nó trở nên trong lành hơn, như thủy tinh băng thanh ngọc khiết, làm cho người ta yêu thích không buông.

“Minh, chàng mau nhìn xem, đây chính là giang sơn của chàng! Thật là đẹp!” Liễu Nha nhẹ giọng cảm thán, bàn tay nắm chặt tay người bên cạnh.

Nam tử mỉm cười khê, “Đúng vậy, nếu không phải dãy núi này kết băng, tướng sĩ Tiên Nô không dám tùy tiện lên núi, sợ rằng Lương Thành đã sớm cầm quốc kỳ của Tiên Nô cũng nên!”

Liễu Nha nhìn nhìn, dưới chân núi là phủ đệ Thông châu, mười vạn quân Tiên Nô bao vây chân núi một giọt nước cũng không chảy lọt.

“Minh, thật sự không có biện pháp giải quyết hòa bình hay sao? Tiên Vu cũng không phải là người có dã tâm bưng bưng, chỉ vì thương yêu muội muội mới trở thành như vậy, không bằng chàng tìm người hòa giải được không?” Liễu Nha nhìn đôi mắt lạnh nhạt của nam tử thở dài một hơi, hấn từng nói ham mê cuộc sống thế ngoại đảo nguyên, không để ý đến chuyện đời, hôm nay lại rơi vào trong cuộc phân tranh.

Kim Minh ôm lấy cô gái, vỗ nhẹ vai nàng, “Nha Nha ngốc, nàng chỉ thấy được mặt bên ngoài mà thôi, ban đầu chuyện Tiên Nô và Kim Lang vương triều kết thân đã có mục đích, tại sao Tiên Vu ở lại Hoàng cung mấy ngày ngắn ngủi liền rời đi, sau đó cùng lúc khởi binh cùng Đại Hách? Mọi chuyện đều không phải trùng hợp, là âm mưu đã có từ lâu của hấn, chỉ là hấn không để lộ ra, mà dùng Ngọc Triệt làm bia đỡ đạn mà thôi!”

Liễu Nha ngẩn ra, ánh mắt đầy nghi ngờ, thật sự như vậy sao? Chẳng lẽ những lúc Tiên Vu ở cùng với nàng đều là giả dối? Không, tuyệt không thể nào như vậy.

“Ngọc Triệt chẳng qua cũng chỉ là một cô gái, dã tâm hùng bá thiên hạ, chân chính phía sau mới là Thái tử Tiên Vu!”

“Không, tuyệt đối không thể nào là Tiên Vu!” Liễu Nha kiên định lắc đầu, đưa mắt nhìn đội nhân mã dưới chân núi vừa lao ra, đi về phía Bắc.

“Ồi, có người, đi thôi” Liễu Nha kêu khê một tiếng, ánh mắt Kim Minh run lên, ánh mắt có chút lo lắng, “Chỉ sợ là điều binh trở lại, xem ra chúng ta phải

đánh nhanh thắng nhanh mới được! Chỉ là núi cao chót vót, kết băng lại, người muốn lên cũng không dễ dàng, xuống cũng hết sức khó khăn!”

Kim Minh cúi người, cẩn thận sờ đá xanh trên núi, đồi cao, tầng băng dày, xuống núi thật sự không dễ.

Liễu Nha không biết đánh giặc, nhưng giữa núi tuyết như thế này làm cho nàng nhớ tới kinh nghiệm nghỉ phép vào mùa đông ở Cáp Nhĩ Tân, có một cánh đồng tuyết, lúc trượt tuyết còn có thể nhìn thấy tượng đá, băng tan, thật sự rất vui.

“Thật ra thì trượt tuyết rất đơn giản!” Liễu Nha xoay người, lấy tấm chắn của thị vệ để xuống đất, người ngồi lên đó, sau đó dùng trường mâu chống đỡ, “Minh, tới đây đi, chúng ta thử phương pháp này một chút xem có được hay không?” Nàng ngẩng đầu, nhiệt tình gọi Kim Minh.

Kim Minh nửa tin nửa ngờ đặt tấm chắn xuống phía dưới, lấy trường mâu cầm trên tay.

“Nhìn đi, từ nơi này, tương đối bằng phẳng, nếu trượt xuống từ đây, tấm chắn có sai lệch hoặc mắc kẹt không thể di chuyển sẽ dùng trường mâu chống đỡ để đổi phương hướng. Chúng ta nhanh tới thi xem, ai tới chân núi trước!” Liễu Nha quay đầu lại, há hê quơ trường mâu trong tay, tóc đen tung bay theo gió, đẹp mắt vô cùng.

“Chậm thôi!” Đột nhiên Kim Minh bước ra khỏi tấm chắn, bước nhanh về phía trước, không nói hai lời ôm Liễu Nha từ trong tấm chắn ra, “Nàng quên sao, trong bụng nàng còn có tiểu bảo bảo, sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy, không bằng như vậy, Mạc Tang, người tới đây!” Hắn xoay người gọi Mạc Tang, Mạc Tang ngẩng ra, sau đó thay thế vị trí Liễu Nha.

“Thật là, chàng xác định mình biết làm sao?” Liễu Nha không phục, chỉ là trượt tuyết mà thôi, không nguy hiểm như tưởng tượng.

Kim Minh cười khẽ một tiếng, cùng với Mạc Tang, hai người đứng song song trên đỉnh núi, Liễu Nha hô một tiếng lác đầu, hai người như tên vừa bắn ra khỏi cung nhanh chóng lao đi.

Đường núi không bằng phẳng, may nhờ có tuyết che lấp tấm chắn cũng dễ dàng hơn, hơn nữa có trường mâu hỗ trợ, Kim Minh và Mạc Tang hai người thuận lợi trượt xuống chân núi.

“Chủ tử, chủ ý của nương nương thật không tệ!” Dưới chân núi, Mạc Tang cầm tấm chắn lên, hào hứng mở miệng.

“Mạc Tang, dẫn theo 3000 tướng sĩ, tối nay dùng phương pháp như thế này tập kích Tiên Nô!” Kim Minh gật đầu một cái, lạnh lùng mở miệng.

“Tuân lệnh!”

Buổi tối mùa đông, màn đêm đến sớm, đến nửa đêm, Kim Minh dẫn theo 3000 tướng sĩ leo lên đỉnh núi.

Ra lệnh một tiếng, các tướng sĩ tháo khỏi giáp xuống, ngồi trên tấm chắn, tay cầm trường mâu, lao xuống ngọn núi, xông thẳng quân doanh của Tiên Nô, nhất thời, tiếng reo hò vang lên, ánh lửa trống trôn đập vào mắt, 3000 tinh binh, như thanh kiếm sắc bén cắm vào trái tim Tiên Nô.

“Thái tử, không xong rồi, Kim Lang vương phái người tập kích quân doanh!” Lộc Cộc Lỗ vội vàng vọt vào phủ châu bẩm báo.

“Cái gì? Có bao nhiêu người?” Tiên Nô ngẩn ra, nhanh chóng phủ thêm khôi giáp.

“Không nhìn thấy rõ, hình như không qua 3000 người!” Lộc Cộc Lỗ nhỏ giọng nói.

“3000, lá gan của Kim Minh thật lớn, muốn dùng 3000 người công phá mười vạn đại quân của chúng ta, truyền lệnh xuống, nghênh địch, bắt sống Kim Minh!” Tiên Vu lạnh lùng mở miệng.

“Tuân lệnh!” Lộc Cộc Lỗ nhận lệnh rồi đi.

Bên ngoài doanh trường, Kim Minh dùng một kiếm chém đứt một đầu người, người mất nhìn binh lính từ trong phủ châu xông ra, trong lòng hiểu rõ, nhanh chóng huýt sáo một tiếng, tiếng còi bén nhọn vang dội lên không trung.

Binh lính hần lãnh đạo tất nhiên sẽ nghe theo người của tổ chức, mọi người đều là cao thủ khinh công, lập tức ném tấm chắn, lui về, vừa lui vừa dẫn địch, từ từ dẫn đại quân Tiên Nô lên giữa sườn núi.

“Mau rút lui!” Kim Minh hét lớn một tiếng, chúng tướng sĩ rồi rít nghe lệnh, vội vàng chạy nhanh lên đỉnh núi, mà trên đó, Ngự Phong sớm đã chuẩn bị nước đá, “Trông cậy vào người đó, Ngự huynh!” Kim Minh hô to một tiếng, Ngự Phong nhẹ nhàng vung tay lên, binh lính lập tức đổ nước đá vào đầu đội quân Tiên Nô.

Binh lính Tiên Nô mặc khôi giáp, cầm tấm chắn, trường mâu, cộng thêm bò nửa ngọn núi, sớm một không chịu nổi, lại bị tưới một cái như vậy, giữa trời đông giá rét, đã sớm không chịu được, lúc này, Kim Minh vung tay lên, binh lính Kim Lang vương triều từ trên đỉnh núi công kích xuống, không cần tốn nhiều sức lực đã đại thắng trận đầu.

Tiên Vu ở phía xa nhìn nam tử ở trên đỉnh núi đạp tuyết mà đến, ánh lửa chiếu vào ánh mắt lạnh lùng kiên cố, hần tà mị cười cười, giống như một chiến thần, đón lấy gió, dưới ánh trăng lạnh lẽo, tay vung lên, chỉ huy binh lính phát động công kích.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Hoài nghi

Tiếng trống vang lên thức tỉnh Liễu Nha, nàng ngồi dậy, ôm lấy chăn bông, một cái bóng gọi bên ngoài lều.

“Minh?” Nàng mở miệng, tiếng huyền não nơi xa truyền lại làm cho nàng cảm thấy lo lắng. Màn trướng lay động, nha hoàn áo tím đi vào, cúi người nói: “Nương nương đã tỉnh rồi sao? Nhất định là bị tiếng gáo thét đánh thức có phải hay không? Nghe nói Hoàng thượng dẫn các tướng sĩ đánh thắng trận, đang trên đường trở về!”

“Thắng trận?” Nội tâm Liễu Nha khẽ động, vội vàng đứng dậy, nha hoàn lập tức phủ thêm áo choàng, nàng kéo chặt áo, bọc lấy mình thật chặt, ra khỏi lều trại.

Ngoài doanh trại, từng đồng lửa cháy sắp hết, ngược mắt nhìn về phía đông, trời còn tối, mùa đông mặt trời mọc muộn hơn một chút, ở phía Đông Bắc, từng tiếng gáo thét càng rõ ràng, quanh quần bên trong sơn cốc, giương như cả bầu trời cũng rung động. Liễu Nha nhìn ánh lửa chiếu cả chân trời như sáng rõ ban ngày, không kìm được mà thở một tiếng.

Chiến tranh nàng chưa từng gặp qua, nhưng mà ánh mắt khát vọng về nhà của binh lính như thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào lòng nàng. Mỗi người đều có cha mẹ của mình, có vợ con yêu thương, nhưng bởi vì có họ mà phải ra chiến trường chiến đấu không được trở về.

Chẳng lẽ chỉ có thể lấy bạo chế bạo thôi sao, không thể dùng cách khác giải quyết hay sao? Tiên Vu - hắn đã từng là người yêu thích thanh tịnh.

“Nương nương, người xem, là Hoàng thượng đã trở lại!” Đột nhiên nha hoàn hưng phấn hét lên, nóng tay chỉ về phía Đông Bắc, Liễu Nha ngược mắt nhìn lên, ánh lửa bắt đầu di động, đoàn người từng hàng từng hàng lượn sóng quanh co tiến lại gần.

Liễu Nha đứng trước lều trại, nhìn ánh lửa ngày càng gần, càng ngày càng sáng, ở gần cuối, đoàn ngựa đến gần, nam tử như rồng mây mỉm cười, cười đến vui vẻ, nam tử đó chính là Kim Minh.

Kim Minh nhìn thấy Liễu Nha, nháy nháy mắt, để cho tướng sĩ mệt mỏi cả đêm đi nghỉ ngơi, còn mình sai bước đến.

“Kế sách của nàng thật sự rất có ích, tối nay, chúng ta công kích Tiên Nô, sáng sớm ngày mai chúng ta liền vào thành, hội hợp với Nhung Thiên, không tới nửa tháng, nhất định ta sẽ đánh lui Tiên Nô!” Nam tử ôm lấy Liễu Nha, lời nói đều có tính toán từ trước, hai mắt ngăm đen tràn đầy ánh sáng hưng phấn.

Liễu Nha gượng cười, xoay người lại, lại thấy Mạc Tang từ xa chạy tới: “Hoàng thượng, tổng cộng có 3000 tù binh, nên xử trí như thế nào?”

Nam tử suy nghĩ một chút, lạnh lùng phát tay, làm thủ thế giết không tha.

Liễu Nha cả kinh, nhanh chóng ngăn hắn lại: “Hai nước giao chiến, hay là giữ họ lại đi”

Nam tử dôi mắt, khô sở nói: “Ngày mai chúng ta vào thành, nếu mang theo bọn họ, ngộ nhỡ họ là nội ứng của Tiên Nô thì hậu họa vô cùng!”

Liễu Nha ngăn ra, tại sao nàng không nghĩ tới chứ, nàng chỉ muốn ít người hy sinh, tích đức cho Kim Minh, dù sao cuộc chiến này cũng là do Kim Lang gây nên.

“Nhưng...” Liễu Nha còn muốn mở miệng, nhưng Kim Minh lại tiến lên ôm chặt lấy nàng, “Nàng đang có thai, không cần để ý nhiều như vậy, vẫn nên nghe lời ta, đi vào trong nghỉ ngơi đi” Nói xong, hắn ôm Liễu Nha vào phòng, âm thầm ra dấu tay cho Mạc Tang giết chết tù binh.

Hắn chỉ muốn cho Tiên Vu một bài học, một dạy dỗ lớn, người dám xâm phạm Kim Lang vương triều của hắn, giết!

Thân thể 3000 binh lính Tiên Nô bị ném xuống núi, lộc cộc lăn đến chân núi, thi thể chất đống, thể thảm không nở nhìn.

Hai mắt Tiên Vu hằn lên máu đỏ, hắn lạnh lùng đứng trước mặt thi thể binh lính, sự chán ghét và sợ hãi làm cho hắn cảm thấy mệt mỏi, “Tiên Hoa, muội nhìn thấy sao? Đây là cái giá thật cao để đòi lấy nguyện vọng thống nhất thiên hạ của muội, chiến tranh, tàn khốc như vậy”

“Thái tử, Hoàng đế Kim Lang vương triều quả nhiên lòng dạ độc ác, vốn cho rằng bọn họ sẽ mang người của chúng ta vào thành, sau đó tùy cơ khởi nghĩa, không nghĩ đến...” Phó tướng Thẩm Trầm bóp cổ tay tiếc nuối.

“Đủ rồi, đừng nói nữa, an táng những binh sĩ này cho tốt, mặt khác, an bài cho người nhà của bọn họ!” Đáy mắt Tiên Vu dấy lên sự chán ghét, hắn lạnh lùng xoay người, bước về phía lều trại.

Xuyên qua màn che bị gió thổi bay, hắn nhìn từng cỗ thi thể thê thảm được binh lính kéo đi chôn.

Nam tử lẳng lẳng ngồi trong lều vải, nhìn mặt trời đỏ rực dần hiện lên phía đằng đông. Hắn cười khổ một tiếng, hắn hận Kim Minh, nhưng mà Tiên Nô có mưu đồ chiến tranh từ lâu, dù không có cái chết của Tiên Hoa thì cuộc chiến tranh này cũng không thể ngừng được. Chỉ là cái chết của nàng đẩy người không màng danh lợi như hắn lên đầu sóng ngọn gió.

Mặt trời sắp mọc, hắn cảm thấy không khí có chút phiền muộn, vì vậy vén rèm xe lên, từ từ ra ngoài.

“Tiểu Cửu, người nói Kim Lang vương thật biến thành sói sao?”

Đứng cách hai lều vải, hắn đột nhiên nghe được tiếng nghị luận của binh lính, bước chân từ từ chậm lại.

Binh lính gọi là tiểu Cửu như trầm ngâm hồi lâu, mới nhỏ giọng: “Thái tử điện hạ ban bố chiếu thư, làm sao có thể giả? Nhất là tối nay, người nhìn Kim Lang vương từ trên trời giáng xuống, đánh cho chúng ta hoa rơi nước chảy, h on nữa người thấy những binh lính bị bắt làm tù binh không, cái trạng thái chết thê thảm đó, chết rồi còn bị bỏ lại trên núi, tay chân không lành lặn, không có ai có thể toàn vẹn! Người nhìn thủ đoạn này mà xem, là chuyện con người có thể làm sao? Ta nghĩ, tám phần là thật!”

“Vậy không phải chúng ta lành ít dữ nhiều hay sao? Yêu nghiệt, hắn không phải người! Nhất là Sói tinh...” Nam tử sợ hãi mở miệng, một hồi gió lạnh thổi qua, giống như nghĩ tới điều gì, im lặng không nói.

“Hừ, nói nhỏ một chút, bị người khác nghe thấy lại nói người làm rối loạn lòng quân” Tiểu Cửu cảnh giác mở miệng.

Tối qua cùng tối nay, là ngày quân đội Tiên Nô bị tổn thất nghiêm trọng nhất, Kim Minh đang hướng hắn phô bày thực lực của hắn.

Trời giáng yêu nghiệt, Kim Lang hại nước, phù giúp chính nghĩa, thống nhất thiên hạ - bốn từ, từng từ dùng để công kích cùng chửi rủa Kim Lang vương triều, hôm nay lại trở thành khối đá lớn đè nặng trong lòng binh sĩ Tiên Nô.

Nếu đó không phải là yêu nghiệt, thì làm sao trong vòng một ngày, dùng năm vạn binh mã, có thể làm cho mười vạn tinh binh của Tiên Nô bị thiệt hại nặng nề, hao binh tổn tướng một vạn người.

Tiên Vu nhú mày, không thể nghe nữa, sau bước ra khỏi khu vực doanh trường.

Đêm qua Kim Lang vương đại thắng, không khác gì một hồi gió xuân, quét qua phố lớn ngõ nhỏ, mọi người sợ hãi truyền thuyết Kim Lang vương cùng dần dần tôn kính.

Hắn huyết bảo mã, khôi giáp khoác lên người, Nhung Thiên và Kim Huy mở cửa thành, Kim Minh uy phong lẫm liệt vào thành, ngựa vừa bước vào, bốn phía liên vang lên từng tiếng hoan hô, vang tận trời xanh.

Liễu Nha không thể tiếp tục ngồi trong xe ngựa, bèn xóc màn che nhìn ra, dân chúng trong thành bị binh lính ngăn lại hai bên, hoan hô, nhảy cẫng, hoan nghênh Hoàng thượng của bọn họ, vào giờ phút này, giường như họ đã quên tin đồn hại nước vẫn luôn đè nặng trong lòng.

Bởi vì đang đánh giấc, nghi thức hoan nghênh đơn giản nhưng không đánh mất sự long trọng. Bên ngoài phủ Châu, thảm đỏ rải trên thềm đá, một con Kỳ lân đá ngẩng đầu, chiếc cửa màu đen treo một chiếc vòng bạc to lớn, trên nóc cửa nạm vàng ba chữ: Cừ thành!

Ở trước cửa, Nhung Thiên và Kim Huy quỳ gối hai bên, cũng mặc khôi giáp, cung nghênh Hoàng thượng.

Xuống ngựa, Kim Minh ngược mắt nhìn Cừ thành nghiêm trang, uy vũ, đẹp đẽ, tao nhã không gì sánh được, “Cừ thành xinh đẹp như vậy sao có thể rơi vào tay của người Tiên Nô, các tướng sĩ, nâng cao tinh thần, đuổi quân xâm lược ra khỏi vương triều!” Hắn vung cánh tay, ngẩng cao đầu, mái tóc vàng chói mắt tung bay theo gió, khuôn mặt lãnh khốc, tuấn mỹ như ngọc, trông mắt nhắm đen lóe lên sự lạnh lẽo dọa người.

“Đánh đuổi Tiên Nô, bảo vệ vương triều” Kim Huy hô lên, lập tức lấy được sự hưởng ứng của dân chúng và binh lính, người người đưa cánh tay lên, hô to một tiếng, rung động trời đất.

Liễu Nha ngồi trong xe ngựa, nghe tiếng hô của con dân Kim Lang vương triều, nhất thời trong tim rung động, nàng từ từ nhắc màn che, vui vẻ nhìn nam tử, hắn kiêu sa, lẫm liệt, toàn thân toát ra áp lực mãnh liệt, làm cho người khác không tự chủ mà ngừng thở.

“Bảo vệ vương triều!” Liễu Nha nhỏ giọng hô lên, đột nhiên có ánh mắt đang nhìn nàng, nàng ngược mắt nhìn sang, nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh thâm trầm, chủ nhân của nó hướng nàng nụ cười nhẹ, như gió xuân.

Kim Huy? Không phải hắn đang trấn giữ ở Lang thành hay sao? Tại sao hắn lại ở đây? Liễu Nha trở mắt nhìn Kim Huy, nhưng rất nhanh gạt đầu, coi như đáp lại.

Kim Minh và Kim Huy vào đại sảnh thương lượng chuyện quân tình, Liễu Nha nằm chán ở trong nội viện, châu Phủ Cừ thành xây dựng không giống bình thường,

Không bao lâu, chỉ thấy Kim Huy từ đại sảnh đi ra ngoài, trực tiếp tiến về chỗ Liễu Nha.

“Thanh Thanh!” Kim Huy đến gần, đưa mắt nhìn lên, đôi mắt bình tĩnh, môi rung rung, rốt cuộc cũng gọi tên nàng, nhưng lại nhìn thấy sự bất động của nàng.

Nàng đầy đà hơn một chút, khoe môi xinh đẹp, trong đôi mắt đỏ – có lẽ là thỏa mãn, người hoạt bát hơn, bây giờ nàng hạnh phúc có phải không?

“Huy, không nghĩ ngươi cũng ở đây, trong cung tốt sao? Thái hậu có khỏe không?” Liễu Nha hứng thú hỏi hần.

Hần sững sờ, cười lạnh một tiếng: “Ngươi cũng hỏi ta như vậy, đúng là phu xướng phụ tùy, chỉ là Thanh phi nương nương, chẳng lẽ ngươi cũng muốn trị tội ta tự mình rời khỏi Hoàng cung sao?”

Liễu Nha ngẩn ra không hiểu hần nói gì.

“Hoàng huynh muốn ta hồi cung, chỉ là Thanh phi nương nương, ta có thể tin tưởng hần sao?” Đột nhiên Kim Huy ngược mắt, khoe môi tràn đầy sự châm chọc.

“Hần...” Liễu Nha ngẩn ra, không hiểu giữa hai huynh đệ đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối với chuyện hần gọi nàng là Thanh phi, thật sự nàng không quen.

“Ngự Phong hần cũng tới sao? Đôi mắt màu đen của hần rất khả nghi! Hơn nữa...” Kim Huy ngừng đầu, lời nói có chút trầm trọng: “Hần là Kim Minh hay là Kim Nhật? Ngươi cần cho ta một đáp án!”

Liễu Nha không chần chờ, nói hết mọi chuyện xảy ra ở Ngự Kiếm sơn trang cho hần nghe, Kim Huy vừa nghe vừa ngạc nhiên, đợi đến lúc nghe xong, sự tức giận trong lòng hần vơi đi một ít.

“Ý của ngươi bây giờ không có Kim Lang, mà đúng là Kim Minh?” Cuối cùng, Kim Huy trầm mặc mấy giây, ngược mặt đặt ra câu hỏi.

“Chính xác mà nói, hần là Kim Nhật và Kim Minh, hần nhớ tất cả mọi chuyện của Kim Nhật, có lúc hần giống như Kim Nhật, cười híp mắt, nhưng mà trước mặt người ngoài, hần lại giống như Kim Minh, ta cũng không rõ ràng lắm!”

“Trên cuốn Đan kinh ghi lại phương pháp này có thể giải trừ Kim Lang sao? Nhưng tại sao Tiên Vu lại tìm được nó trước, hần có biết phương pháp này hay không? Nếu như hần biết, ta tin, Ngự kiếm sơn trang đã không còn tồn tại!” Kim Huy đưa ra chất vấn.

“Từ cuối cùng của Đan kinh dùng tiếng Anh để viết, có lẽ hần không thể hiểu ngôn ngữ đó!” Liễu Nha cau mày, biết trong lòng Kim Huy còn hoài nghi, dù sao một lần rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

“Tiếng Anh?” Kim Huy đang cố tiêu hóa từ ngữ này, lông mày nhíu lại lo lắng càng dâng lên.

Nam tử tóc vàng mắt đen, hần nên tin tưởng như thế nào đây? Huống chi những chuyện vừa xảy ra đều do hần làm...

Vừa lúc này, ở đại sảnh Phủ châu

Kim Huy và Nhung Thiên sau khi hành lễ với Hoàng thượng liền ngồi ở hai bên.

Kim Minh ngồi ngay ngắn ở chính vị, ánh mắt tà mị quét qua người Kim Huy, không kìm được mà nhíu mày: “Hoàng đệ, nếu như Trầm nhớ không lầm, không phải ngươi nên ở Lang thành bảo vệ Hoàng cung sao?”

Kim Huy ngẩn ra, chống lại trông mắt thâm thúy của nam tử, có chút không quen đành đứng dậy ôm quyền: “Vâng, Hoàng huynh, chỉ là nơi này chiến tranh căng thẳng, ta sợ Nhung Thiên không thể ứng phó, hai ngày trước liền tới nơi này!”

“Thật vậy sao?” Nam tử chau mày, như nhớ lại chuyện gì, cười khê một tiếng: “A, Trầm nhớ rồi, lúc Trầm ở phương Nam, từng thu được một phong mật hàm của Nhung Tướng quân, trên mật hàm biết Hoàng đệ muốn lấy tính mạng của mình để trao đổi tính mạng của Ngọc Triệt? Có chuyện này không?”

Kim Huy ngẩn ra, ngược mắt lên nhìn hần, đối với khuôn mặt tuấn dật nụ cười tà mị đó hần càng cảm thấy xa lạ. Hần mở miệng: “Vâng!”

Kim Minh lắc đầu một cái, không đồng ý: “Hoàng đệ, chuyện nơi này đã có Trầm, ngươi nhanh trở về Hoàng cung đi!”

Nhất thời Kim Huy cảm thấy khó chịu, Ngọc Triệt chết ở trên tay Kim Minh, hần chỉ muốn làm một chút gì đó cho Kim Lang vương triều, nhưng Kim Minh lại như trách hần xen vào chuyện của người khác.

“Nhung Thiên, ban bố chiếu thư của Trầm, nói Ngọc Triệt hại chết Nguyệt phi, trừng phạt đúng tội, nếu Tiên Nô muốn đòi công đạo cho Công chúa của bọn họ, vậy Kim Lang vương triều ta cũng sẽ vì phi tử của Trầm mà đòi công đạo!” Nam tử đứng dậy, lạnh lùng bước đi, khôi giáp trên người phát ra tiếng.

Nhung Thiên giật mình, ngược mắt nhìn Kim Huy, Kim Huy nhíu mày.

“Như thế nào? Ngươi dám cãi lời của Trầm?” Kim Minh lạnh lùng nhíu mày, ánh mắt u ám mấy phần.

“Mặt tướng không dám!” Nhung Thiên khom người sợ hãi.

“Hoàng đệ, người trở về thành đi, nơi này có Trầm là được rồi!” Nam tử tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vai hần.

Kim Huy đành phải khom lưng hành lễ rồi lui ra.

Từ từ lật cuốn Đan kinh, nhìn chữ viết chẳng chặt trên giấy đúng là chữ mà hần chưa bao giờ thấy, một lúc sau, hần từ từ đóng sách lại.

“Thanh Thanh, ta có thể tin ngươi sao?” Hần ngược mắt, ánh mắt có chút không xác định.

“Huy, ta cũng không biết, nhưng mà ta lựa chọn tin tưởng Kim Minh, tin tưởng hần có thể đánh đuổi Tiên Nô ra khỏi lãnh thổ Kim Lang vương triều! Chiến tranh cùng với Đại Hách, ngươi không nhìn thấy, vừa thâm thiết vừa oai hùng, chỉ dùng ba ngày, hần thu phục năm tòa thành trì, đuổi quân Đại Hách ra khỏi biên giới, Huy, chẳng lẽ ngươi không thể tin hần sao? Không thể tha thứ cho hần sao?” Khuôn mặt Liễu Nha buông lỏng, vội vàng mở miệng.

“Không phải không tha thứ, mà là không thể nào tha thứ, tất cả những chuyện hần làm đều hiện lên trước mắt ta, mẫu hậu chết, tai họa Kim Lang vương triều phải gánh chịu, đều do hần tạo thành! Là hần hại mọi người, nhưng mọi người vẫn bảo vệ hần! Ngay cả ngươi, Thanh Thanh, ngươi vẫn đứng bên cạnh hần, bất luận hần làm ra chuyện tổn thương người khác như thế nào!”

Liễu Nha lắc đầu, biết nỗi khổ trong lòng Kim Huy, từ lúc hần hiểu chuyện tới này, hần chính là thể thân của Hoàng thượng, mọi chuyện đều do hần xử lý, che giấu, thậm chí mất đi cô gái suýt chút nữa trở thành Vương phi của hần! Nhưng tất cả đều do Đồng Tử tạo thành, không thể trách Kim Minh được.

Từ từ tiến lại gần, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nam tử, trầm mặc.

“Vương gia!” Sau lưng, Nhung Thiên vội vàng bước tới, đứng bên ngoài cách đó tầm mười mét, nhẹ nhàng gọi.

Thân thể Kim Huy cứng đờ, không nỡ rút tay ra khỏi bàn tay Liễu Nha, yên lặng rời đi, tới trước mặt Nhung Thiên.

“Có chuyện gì?”

“Vương gia, thật sự người phải trở về thật sao?” Sắc mặt Nhung Thiên hết sức lo lắng.

“Ừ!” Một lúc sau, Kim Huy gật đầu một cái.

“Nhưng mà...” Nhung Thiên cúi người xuống, nói nhỏ bên tai hần, đột nhiên Kim Huy mở to hai mắt: “Ngươi nói thật?”

“Thiên chân vạn xác, hôm nay Tiên Vu mặc đồ trắng, đốt giấy để tang cho tù binh đã chết, trùng trùng điệp điệp, xem ra, sẽ có một hồi ác chiến!” Nhung Thiên khẽ thở dài một hơi.

“Quà thật Hoàng huynh...” Kim Huy lắc đầu, không cách nào có thể hình dung. Tình huống trước mắt mà nói, Kim Lang vương triều chỉ thắng một trận nhưng lại giết 3000 tù binh, như vậy tù binh của bọn họ... Kim Huy không dám tưởng tượng.

“Hoàng huynh vẫn ở đại điện sao?”

“Vâng!”

“Theo ta đến đó” Kim Huy lạnh lùng phát ổng tay.

“Nhưng mà Vương gia, Hoàng thượng muốn ngài hồi cung!” Nhung Thiên mở miệng, bước chân Kim Huy ngừng lại.

Hần có thể yên tâm hồi cung sao? Người kia thật sự là Hoàng huynh của hần sao?

Bao phủ lân áo màu bạc bên ngoài Cừ thành, Tiên Vu một thân áo trắng đứng đó, phía đầu xe cấm cờ Tiên Nô, phía sau là binh lính mặc trang phục chiến đầu của Kim Lang vương triều, bọn họ quỳ ngã dưới đất, cúi thấp đầu.

Đó là tù binh Kim Lang vương triều, hôm nay, hần sẽ cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu.

Đại quân Tiên Nô sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề, vây quanh một giọt nước cũng chảy không lọt, trong tay họ nắm trường mâu, hô to vang vọng khắp trời: “Giết, giết giết, nợ máu phải trả bằng máu!”

Mạnh mẽ gợn tay, tiếng hô ngừng lại, Tiên Vu ngược mắt, lạnh lùng từ trên đỉnh núi nhìn xuống nam tử: “Kim Minh, từ trước đến giờ hai nước giao chiến không giết tù binh, nhưng ngươi lại giết 3000 tướng sĩ của ta, hôm nay, bản Thái tử bắt ngươi nợ máu phải trả bằng máu”

Hần vùng tay lên, ánh mắt sắc bén, lộ ra sát khí.

Kim Minh đứng trên đỉnh núi, u lãnh cười một tiếng, hần giọng: “Tướng sĩ các ngươi nhìn, đám người dưới chân núi là huynh đệ của các ngươi! Người Tiên Nô, xâm lược quốc gia chúng ta, người người đều đáng chết, nhưng bây giờ bọn họ muốn ở lãnh thổ chúng ta giết hại huynh đệ chúng ta, nói xem, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Cứu huynh đệ, đuổi Tiên Nô!” Tiếng hô vang động, khí thế ngất trời, binh lính Kim Lang vương triều nhẩn nại đã lâu, rốt cuộc dưới sự dẫn dắt của Kim Minh cũng ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Tiên Vu cười lạnh một tiếng, nhắm thẳng vào Kim Minh: “Thật sự cảm thấy buồn cười vì sự ngu muội của các ngươi, các ngươi có biết, các người các ngươi bỏ tính mạng ra đều bảo vệ là một con Lang yêu hay không, các ngươi có biết mười mấy năm qua, mỗi đêm trăng tròn, hấn hại biết bao tử muội của các ngươi hay không?”

Kim Minh hết sức thân nhiên, tà mị cười một tiếng: “Lang yêu? Tiên Vu, quả thật ngươi rất biết nói chuyện cười, Trẫm là người, là người hoàn toàn bình thường, ban ngày ban mặt đứng trước mặt các ngươi, ngươi có chứng cứ gì nói Trẫm là Lang yêu?”

Tiên Vu lấy một cuốn kinh thư màu đỏ sậm đưa ra: “Đây chính là trấn quốc chi bảo của Kim Lang vương triều, Đan kinh, phía trên ghi rõ nguyên do Kim Lang vương bị Kim Lang khống chế, Kim Minh, ngươi muốn chống chế nữa hay sao?”

Sắc mặt Kim Minh tối sầm lại, Đan kinh, không phải ở trong tay Liễu Nha hay sao? Tại sao lại ở trong tay hấn?

Thấy Kim Minh không nói gì, Tiên Vu càng thêm hài lòng, hấn lớn tiếng: “Kim Minh, hiện tại ngươi không còn gì để nói đúng không? Đêm trăng tròn, ngươi đều biến thành hình Sói, giết hại sinh linh, một Đế vương như vậy, các ngươi còn bảo vệ hấn làm cái gì?”

Đề lại nghi ngờ trong lòng, Kim Minh thân nhìn đón ánh mắt của nam tử: “Tiên Vu, ngươi không cần lần lộn, cái gì mà Đan kinh, cái gì mà trấn quốc chi bảo, cho tới bây giờ Trẫm chưa từng nói qua!”

“Ngươi không chịu thừa nhận?” Tiên Vu cười lạnh một tiếng.

“Không phải của Trẫm, vì sao Trẫm phải thừa nhận? Tiên Vu, bớt nhiều lời vô ích đi, vẫn là gặp nhau ở chiến trường!” Kim Minh lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay lên: “Giết!” Một tiếng hô vang lên, tam quân rung động, ở trên đỉnh núi, Tiên Vu lạnh lùng vung tay lên, binh lính Tiên Nô đẩy tù binh lên, đá từng người trên mặt đất, cung thủ chuẩn bị, nhắm bắn.

“Ngừng!” Kim Minh vung tay lên, lạnh lùng nhìn về phía Tiên Vu, cười lạnh: “Tiên Vu, chỉ cần ngươi thả bọn họ, rút lui khỏi lãnh thổ Kim Lang vương triều, chúng sống hòa bình, nếu không...” Đồi mắt nam tử như bùng cháy ngọn lửa, ngọn lửa báo thù hừng hực cháy.

“Kim Minh, cái tên yêu nghiệt này, còn giả mù sa mưa làm cái gì? Giết hết cho ta!” Tiên Nô lạnh lùng ra lệnh, cung tiễn nhất loạt bắn ra, binh lính Kim Lang vương triều từng người từng người ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ một vùng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Giang sơn vẫn còn.

Sự khát máu bắn ra trong con mắt nam tử, hấn lạnh lùng nhìn từng huynh đệ của mình, con ngươi bốc cháy ngàn ngọn lửa, “Giết!” Âm thanh ngoan tuyệt phát ra từ kẽ răng, hấn giống như từ địa ngục đi lên, lạnh lùng hét lên.

Kèn thổi lên, trống trận ầm ầm, khô giáp màu bạc của quân Kim Lang vương triều từ trên đỉnh núi ào ào đổ xuống, như thác nước, nặng nề đánh về phía quân áo đen của Tiên Nô, máu bắn tung tóe, kêu rên không ngừng, hoàng hôn, ánh mặt trời chiếu xuống, mang theo từng oan hồn cổ chấp.

Tình hình trên chiến trường có người báo cho Liễu Nha, nàng ôm chặt Đan kinh trong tay, rất lúc cũng chưa lấy lại tinh thần. Rõ ràng Đan kinh ở trong tay nàng, tại sao trong tay Tiên Vu cũng có một bản? Vậy một bản là thật? Một bản là giả sao? Nàng mím môi thật chặt, bắt đầu lật xem, cho đến tờ giấy cuối cùng, nàng không phát hiện được chút sơ hở nào.

“Thanh Thanh,!” Kim Huy gõ cửa bước vào phòng, ánh mặt trời còn sót lại chiếu vào hấn, vây quanh hấn đều là ánh nắng vàng nhạt, hấn nhìn cuốn Đan kinh trên người nàng, khó khăn mở miệng: “Ngươi biết chuyện gì chứ?”

Liễu Nha gật đầu một cái, đặt cuốn Đan kinh xuống giường, tỉ mỉ nhìn một lượt, không phát hiện ra đầu mối.

“Ngươi nói xem, có khả năng Tiên Vu đổi đi cuốn Đan kinh thật hay không?” Lời nói Kim Huy vang lên, có chút sâu kín không xác định.

Liễu Nha ngược mắt nhìn lên, thấy được ánh mắt hoài nghi của nam tử, kiên định lắc đầu một cái: “Không biết, tuyệt đối không thể như thế, trừ phi Tiên Vu biết tiếng Anh!”

Kim Huy nhìn cô gái, than nhẹ một tiếng: “Ngươi chắc chắn như vậy sao?”

Đón nhận ánh mắt bình thản của nam tử, Liễu Nha ngừng lại, mãi không nói gì. Kim Huy nhìn khuôn mặt nàng, như hiểu ra điều gì, hấn xoa người chạy ra ngoài: “Ta đi tìm cuốn Đan kinh trở lại, ngươi nhìn sẽ biết cái nào là thật cái nào là giả!”

Bóng cây chập chờn che khuất bóng dáng của hấn.

Liễu Nga muốn ngăn hấn lại nhưng rốt cuộc vẫn buông cánh tay xuống, có lẽ trong lòng nàng, nàng cũng có chút nghi ngờ, chỉ là miệng nàng vẫn cứng rắn

mà thôi.

Chiến tranh kéo dài một ngày một đêm, tình huống thảm thiết có thể hình dung ra, cuối cùng, Tiên Vu không chịu nổi, cho quân lui đến Vận thành, nơi này giống như Cừ thành, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, nếu không phải lúc trước lòng quân Kim Lang vương triều tan rã, hẳn cũng không dễ dàng chiếm được Vận thành như vậy.

Bên ngoài Vận thành, Kim Minh khoác áo choàng màu vàng, đứng ở đầu xe hô hào khiêu chiến, nhưng Tiên Vu lại núp ở trong thành, mãi không chịu ứng chiến.

“Hoàng thượng, hôm nay các tướng sĩ đã mệt mỏi, không bằng đóng quân ở ngoài thành, trước vây thành, đợi thời cơ chín muồi có thể vây đánh!” Nhưng Thiên bẩm báo.

Kim Minh nhìn sang binh sĩ thảm thương nghiêm trọng, chân chừ một chút cũng gật đầu một cái, hạ lệnh hạ trại trước thành, vây Vận thành một giọt nước chảy cũng không lọt.

Bên trong Vận thành, Tiên Vu đứng trên cửa thành, nhìn ở xa xa, quân đội Kim Lang vương triều đội hình chỉnh tề, ánh mắt tối đi như chim ưng lóe ra sự lạnh lùng.

Kim Lang vương quả thật không giống người bình thường, ngay cả xung quanh lều trại đều có trận pháp, tám tám sáu sáu mười bốn phương vị, bảo vệ lẫn nhau.

“Thái tử, sĩ khí quân đội Kim Lang dâng cao, không thể so được, chúng ta khó có thể trở thành đối thủ của họ!” Phó tướng lo lắng trùng trùng.

Ánh mắt Tiên Vu tối sầm, im lặng không nói.

“Báo!” Binh sĩ mặc áo giáp đỏ quỳ trên mặt đất, Tiên Vu nhìn lên, nhận ra đó là thân tín bên cạnh Phụ hoàng.

“Báo, có thánh chỉ của Hoàng thượng tới!” Binh lính áo đỏ lấy thánh chỉ, cung kính trình lên.

Tiên Vu cả kinh, lúc này Phụ hoàng ra thánh chỉ... Trong đầu nảy ra lời nói của Quốc sư – Sao chổi hướng về phía Hoàng cung, thiên hạ đổi chủ! Hẳn mở thánh chỉ, chưa kịp đọc thì trên cửa thành đi vào hơn mười tướng sĩ mặc áo giáp đỏ, vây quanh hắn.

“Lớn mật, các ngươi dám vô lễ với Thái tử?” Phó tướng hô một tiếng, đang định phát tác thì Tiên Vu phát tay nhẹ nhàng một cái, ý bảo hắn bình tĩnh chờ nóng.

Thánh chỉ nói hắn không tuân theo thánh ý, tự mình đem binh xâm phạm Kim Lang, khiến dân chúng kêu ca, phê bỏ Thái tử, lập Tiên Diệc làm tân Thái tử.

Tiên Diệc là con trai của Tây sở Hoàng hậu.

“Thái tử, a..., không đúng, phải gọi là Vương gia, người cũng đã đọc thánh chỉ, không cần làm khó huynh đệ chúng ta!” Hoàn Kiếm cầm đầu đám binh sĩ áo giáp đỏ, đứng trước mặt đề cao giọng.

Tiên Vu âm lãnh cười, tự nhiên hiểu được đây chính là trò xiếc của tiện nhân kia, nhưng nếu thật sự chiếu thư do Phụ hoàng hạ, nói không chừng người bị người khác quản chế, đáng tiếc, hắn trăm phương ngàn kế đánh hạ mười tòa thành trì, nhìn tình hình hiện giờ không công được mà chỉ có thể lui.

“Thanh tướng quân, người trấn thủ biên cương, Bản điện hạ dẫn người quay về cung, cứu Phụ hoàng!” Tiên Vu hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra. Tướng sĩ trấn thủ thành nhất thời ủng hộ, phá mở vòng vây của binh sĩ áo giáp đỏ.

Giống như đã được chuẩn bị từ trước, cầm đầu đám binh sĩ áo giáp đỏ ban một thánh chỉ mới: “Phong Thanh tướng quân làm Tấn Xa Đại tướng quân, làm quan Nhất phẩm, tài vật chiếm đoạt từ mười tòa thành mang về kinh không được sai sót” Binh lính trên cửa thành đa số đều là thân tín của Thanh Phong, nếu đã nhận Thánh chỉ, vậy thì bọn họ sẽ đứng bên phía đối lập với Tiên Vu.

Thanh Phong trở mặt tại chỗ.

“Không được, mười thành trì này là chúng ta chiếm được, dân chúng trong thành cũng là con dân của chúng ta, chúng ta không thể làm như vậy với họ được!” Tiên Vu đứng trước mặt Thanh Phong lạnh lùng mở miệng.

“Thái tử!” Người cầm đầu đám người đó đột nhiên thay đổi giọng: “Ta khuyên người tự chăm sóc tốt cho mình đi!” Lời nói chưa dứt, hắn xuất chiêu đánh về phía Tiên Vu, Tiên Vu không nghĩ tới hắn dám ra tay công kích, vì vậy không kịp tránh, bị trúng một chiêu, lồng ngực khí huyết dâng trào, thân thể lao đảo khom người, một búng máu phun trên mặt đất.

“Người...” Thanh Phong tiến lên, không dám tin nhìn hắn ta, vừa muốn đỡ Tiên Vu, lại bị người nọ đánh một chiêu: “Thanh đại tướng quân, chẳng nhẽ người lại kháng chỉ?” Nam tử cười lạnh, vung tay lên, đám tướng sĩ gác thành chưa kịp phản ứng, binh lính áo giáp đỏ đã trói Tiên Vu lại.

“Rốt cuộc người là ai?” Tiên Vu nhìn nam tử, lạnh lùng ra tiếng.

“Cố Vọng, Cố Thái phó bên người Diệc Hoàng tử, chắc người cũng đã nghe qua?” Nam tử âm ngoan cười, tự mình đưa Tiên Vu ra ngoài.

“Một Thái phó nhỏ nhỏ có thù đoạn như vậy, chắc hẳn đã có âm mưu từ lâu phải không?” Tiên Vu cười lạnh, mặc cho mình bị xô đẩy ra khỏi thành.

Bên ngoài doanh trường cách xa mười dặm, Kim Minh đang suy nghĩ kế sách, được thám tử báo lại Tiên Nô có nội chiến, làm cho hắn có cơ hội chiến đấu.

“Thừa dịp lòng quân Tiên Nô chưa ổn định, giết cho bọn hắn trở tay không kịp!” Kim Minh ra lệnh, quân của Kim lang sau thời gian nghỉ ngơi dường như đã cầm lấy trường mâu, tấm chắn, thang dài, công tác chuẩn bị thật tốt.

Ngoài thành, Tiên Vu bị giải đi theo đường núi, hai bên Tuyết sơn đều là sương mù, Cổ Vọng nhìn Thái tử lúc trước khí phách hăng hái, nay trở thành tù binh nên tâm tình hết sức vui vẻ, nhưng bây giờ đang nằm trong phạm vi mười thành, nếu Thanh Phong phản ứng kịp, chỉ sợ sẽ đuổi đến cửa thành, vì thế Cổ Vọng thúc ngựa chạy nhanh, một đường đi được năm dặm.

Trên người có xích, đứng trong xe tù, Tiên Vu nhìn nhân mã chạy như bay, rất lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. Toàn bộ chuyện phát sinh quá mức đột ngột, một khắc trước hắn còn dẫn quân liều chết đọ sức với Kim Lang vương, hiện tại lại trở thành tù binh, bị người áp giải về Đô thành.

Hắn kéo kéo xiềng xích, tiếng sắt thép trong trẻo vang lên trong không khí, rất lâu hắn mới hiểu được, nội loạn đã xảy ra.

Hắn ngậm dùng lực, muốn phá xiềng xích trong tay, lúc này bị Cổ Vọng đánh cho trọng thương, nhất thời phun ra một ngụm máu trên mặt đất. Vết máu loang lổ bị bánh xe đè xuống dưới tuyết.

“Ta vẫn khuyên ngươi đừng nên phí sức, ngoan ngoãn bị sự quản chế của ta, nói không chừng về đến Đô thành, Hoàng thượng nghe xong lời nói của ngươi, sẽ trừng phạt nhẹ với ngươi!” Cổ Vọng ngoài đầu cười lạnh.

Tiên Vu tin rằng mọi chuyện không đơn giản như lời hắn nói, nói không chừng... Hắn nghĩ tới trường hợp xấu nhất.

Trên đỉnh núi, Kim Huy mang theo Nhung Thiên đến chân núi đột nhiên đoàn nhân mã đi tới, kì quái liếc nhau một cái.

“Vương gia, tù binh trong xe hình như là Tiên Vu Thái tử!” Nhung Thiên mở miệng, Kim Huy ngăn ra, cẩn thận nhìn, nhận ra có chuyện kì lạ.

“Thật đúng là đi mòn giày không thấy, đến khi gặp lại chẳng mất chút sức nào, mặc kệ có chuyện gì phát sinh, Đan kinh vẫn còn ở trên người Tiên Vu, trước cứu Tiên Vu rồi nói sau!” Kim Huy hừ nhẹ một tiếng, nhún người một cái, như chim ưng giương cánh, bay nhanh đến bên cạnh.

Binh lính áo giáp đỏ đi đường lo lắng, không ngờ giữa đường có mai phục, nhìn thấy hai nam tử, vì thế để lại mười người ở lại giải quyết, còn lại người khác áp tải Tiên Vu đi về phía trước.

“Nhung Thiên, ngươi đối phó với bọn chúng, ta đi cứu Tiên Vu!” Kim Huy dùng kiếm nhanh chóng giải quyết một người, cáo giọng phân phó Nhung Thiên.

Nhung Thiên gật đầu, kiếm vung lên, xẹt trúng bụng ba người, một kích trọng thương, sau đó đánh mấy người đuổi theo Kim Huy.

Đứng ở trong xe tù, không dám tin nhìn bóng dáng đang đấu trong tuyết, Tiên Vu hô lên: “Kim Huy!” Tại sao lại là hắn? Hắn nở nụ cười châm chọc, thật không ngờ vào thời khắc nguy hiểm nhất thì kẻ thù lại là người cứu hắn.

Cổ Vọng như con điều hầu xoay người né tránh công kích của Kim Huy, lạnh giọng quát: “Rốt cuộc ngươi là ai? Dám chặn xe tù của nước Tiên Nô?” Kim Huy không trả lời hắn, chỉ một lòng muốn cứu Tiên Vu, làm rõ chân tướng Đan kinh, đương nhiên hắn kiểm ra tay không lưu tình, hợp công ra kiếm, mỗi kiếm đều đánh vào chỗ yếu của nam tử.

Cổ Vọng không phải là đối thủ của Kim Huy, liên tục bại lui, nhìn thấy binh lính đang đánh nhau với Nhung Thiên yếu thế, đột nhiên không thèm chống cự, lạnh lùng huýt sáo một tiếng, rồi đi trước.

Kim Huy và Nhung Thiên nhìn bóng dáng bỏ đi, hơi trở mắt, nhưng không quan tâm nhiều, tiến lên cẩn thận đánh giá Tiên Vu.

“Là các người? Cũng được, muốn chém muốn róc thịt tùy các người!” Tiên Vu lạnh lùng mở miệng, ánh mắt tuyệt vọng.

“Tiên Vu, nếu muốn chém giết, róc thịt người thì chúng ta sẽ không tốn sức cứu người! Chúng ta trao đổi điều kiện đi!” Kim Huy bình tĩnh nói chuyện.

“Điều kiện? Ta là tù binh vẫn có thể đổi điều kiện?” Tiên Vu cười lạnh.

“Ta hỏi người, cuốn Đan kinh trên tay người là thật hay giả? Không phải cuốn Đan kinh trong Tàng thư các là người...”

“Người muốn biết? Được, thả ta, lấy tính mạng của ta trao đổi điều kiện!” Tiên Vu lạnh lùng mở miệng.

Kim Huy ngăn ra, ánh mắt tối lại, thời điểm này không thể thả Tiên Vu, sau khi suy nghĩ, hắn điểm huyết đạo lên người nam tử, để Nhung Thiên tìm quần áo cho hắn thay, lại đưa trở về quân doanh.

Bên kia, quân của Tiên Nô không có Tiên Vu liên tiếp bại lui, không cần mất nhiều sức, Kim Minh lấy lại Vận thành, quân Tiên Nô thối lui đến sườn núi. Bởi vì sắc trời đã tối, quân Tiên Nô treo Kim bài miễn chiến, nửa đêm, chiến tranh mới kết thúc.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng. Thanh Phong nhìn tướng sĩ ù rũ, nhớ tới Thái Tử Tiên Vu sống chết chưa biết như thế nào, đi đâu, đâu trận tuyến rối loạn, lúc sau, hần quyết định nghe theo thánh chỉ, cướp tài vật của mười thành, không, hiện tại phải nói là mang tài vật cướp được của tám thành về nước.

Kim Minh lập tức vào phòng Liễu Nha, có thể vì mệt mỏi, cái gì cũng không nói, chỉ ôm lấy nàng, nhắm hai mắt.

Liễu Nha ngồi ngay ngắn lại, nhìn bộ dáng mệt mỏi của nam tử, bàn tay nhỏ xoa lên hai hàng lông mày nhú chặt của hần.

Mình, ta có thể tin chàng sao? Liễu Nha thở dài, kinh ngạc khi hần không hỏi chuyện Đan kinh.

“Mình, chàng không tò mò chuyện Đan kinh lại ở trong tay Tiên Vu sao?” Một lúc sau, Liễu Nha nhỏ giọng hỏi.

Mi mắt nam tử run rẩy, sau đó từ từ mở ra, hần mím môi, một môi cười một tiếng: “Có cái gì mà hỏi, Nha Nha tuyệt đối sẽ không hại ta, dù có Đan kinh hay không, Tiên Vu cũng không làm được gì, nàng có biết không? Tiên Nô có nội loạn, trận này rất nhanh sẽ đánh xong!” Hần chòang tay lên eo nàng, đột nhiên ôm chặt.

Nha Nha tuyệt đối sẽ không hại ta – đột nhiên trong lòng Liễu Nha run lên, Minh tin tưởng nàng như vậy, mà nàng lại... Đột nhiên nàng ôm lấy nam tử không nói gì.

“Yên tâm đi, sau trận chiến này, Trẫm nhất định sẽ làm một Hoàng đế tốt, quốc thái dân an, nếu nàng không thích cuộc sống trong Hoàng cung, Trẫm có thể đem ngôi vị đưa cho Huy!” Nam tử nắm bàn tay nhỏ của cô gái, nhỏ giọng nói.

“Chàng thật nghĩ như vậy? Nhưng tại sao chàng vẫn đuổi Kim Huy trở về?”

“Trẫm vì muốn tốt cho hần, thời điểm như thế này, hần nên ở trong cung chủ trì đại cục, Trẫm không muốn hần sa vào mạo hiểm! Nha Nha, nếu Trẫm không làm Hoàng đế nữa, nàng có nguyện ý theo Trẫm đến chân trời góc biển không?” Kim Minh mở miệng cười cười.

“Đương nhiên nguyện ý, nhưng chàng có ý nghĩ này lúc nào mà thiếp không biết?” Liễu Nha cảm thấy mọi việc quá mức đột ngột.

“Lúc Trẫm có trí nhớ hôm nay. Nha Nha, nếu Trẫm không phải là Hoàng đế, sẽ không làm nhiều chuyện tổn thương người khác như vậy, hàng loạt dân chúng sẽ không vì Trẫm mà trôi giạt khắp nơi! Trẫm không biết vì sao Phụ hoàng lại chọn Trẫm làm Hoàng đế, nhưng trong lòng Trẫm, Huy mới thích hợp với vị trí này hơn Trẫm!” Kim Minh chống đỡ ngồi dậy, nắm lấy bả vai cô gái, “Hiện tại Trẫm thật sự rất mệt, chiến tranh kết thúc sẽ nghỉ ngơi thật tốt, sau khi sinh hạ con trai của chúng ta, liền đi du ngoạn sơn thủy, tiêu dao giang hồ, nàng nói như vậy có vui vẻ không?”

Liễu Nha gật đầu. Tha nhật hồng nhan hiện, nguyệt hàn yên minh cô son điêu. Đây là kết cục của bọn họ sao?

Ngoài cửa phòng, Kim Huy ngẩn người trong bóng râm, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên gương mặt tuần tú của hần, một lúc sau, hần dịch thân thể, khuôn mặt có chút thay đổi.

Không sai, hần muốn đòi lại ngôi vị của Kim Minh, nhưng thứ chân chính hần muốn là cô gái bên cạnh Kim Minh. Nghe xong những lời này, đột nhiên hần không còn dũng khí đi tranh luận điều gì, nếu đây là lời thật lòng của nam tử.

Sáng hôm sau, Kim Huy bẩm báo chuyện tình bất được Tiên Vu với Kim Minh, Kim Minh mừng rỡ cẩn thận hỏi quá trình, trầm tư hồi lâu, đột nhiên thay đổi thu về được một tòa thành trì, cười vui vẻ, lệnh cho ba quân nghỉ ngơi cho tốt.

“Hoàng thượng đang nghĩ tới điều gì? Hiện tại Tiên Nô đại loạn, đúng là thời cơ tốt để tấn công, nhưng Hoàng thượng lại án binh bất động, như đang chờ điều gì?” Phía sau đột nhiên có tiếng nghị ngờ truyền đến, chỉ có Kim Minh ngồi trên sập, nhàn nhã mỉm cười không nói.

Đã nhiều ngày Liễu Nha và Ngự Phong đối với chuyện giải Huyết chú trên người Kim Minh không dám khinh thường, luôn đứng giờ ngo tam khắc thực hiện, mỗi ngày đi qua, rốt cuộc cũng đến ngày thứ chín.

Phải nhẹ ổng tay áo, đặt tín vật vào trong ngực, Ngự Phong mỉm cười nhìn Liễu Nha, lại ôm nàng một cái: “Hiện tại mọi chuyện đã xong, ta cần trở về, đi nhiều ngày như vậy... Ta sợ Tổ Cầm nhớ ta!”

Liễu Nha gật đầu, cảm kích trong lòng, chỉ ôm chặt nam tử. Lúc khó khăn nhất, nếu không có Ngự Phong giúp đỡ, hiện tại Kim Lang vương triều không chừng đã diệt vong.

Kim Minh lạnh lùng nhìn hai người đang ôm nhau, đứng trong bóng tối, không vui nhú mày, rốt cuộc không thêm quan tâm đến chuyện mình là Hoàng đế, tiến lên kéo Ngự Phong ra, một giây sau lại ôm Ngự Phong vào trong lòng. “Này, tiểu tử, ôm Trẫm là được rồi, đừng đánh chủ ý tới Nha Nha của Trẫm!”

Ngự Phong ngẩn ra, tách hai người ra, hần bắt đầu thích nam nhân cùng tộc với mình rồi đấy, mạnh mẽ vỗ vai nam tử, “Yên tâm đi, Nha Nha của ngươi quá ồn ào, không yên tĩnh như Tổ Cầm của ta!” Hần nói xong liền rời đi, bóng dáng hiêng ngang biến mất trong bóng tối.

Truyền nhân Ngự kiểm sơn trang đều không sống qua bốn mươi tuổi, đột nhiên Liễu Nha nhớ tới lời nói mà Ngự Phong từng nói, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Người tốt, chắc hần mệnh cũng tốt đi?

Sự cố chấp bám víu trong đầu Liễu Nha, Kim Minh cười như một đứa trẻ, chóp mũi chạm vào chóp mũi của nàng: “Nha Nha, không thể nhìn người kia,

tuy hiện tại ta không còn đôi mắt màu xanh xinh đẹp nhưng ta vẫn tuấn tú như cũ... cho nên, không thể nhìn nam nhân nào khác ngoài ta!”

Liễu Nha ngẩn ra, si ngốc nhìn nam tử, nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn có thể nói ra lời nói buồn nôn như vậy. Tiểu Nhật nhi... nhìn nụ cười nghịch ngợm của nam tử, lòng nàng cảm thấy chua xót.

“Được rồi, được rồi, chúng ta rất nhanh sẽ về tới Lang thành, bởi vì trận chiến này sắp kết thúc” Nam tử gạt gao ôm nữ tử vào lòng, nhìn về ngọn núi xa xa.

Ngày thứ hai, rốt cuộc cũng có tin tức, Hoàng đế Tiên Nô băng hà, Thái tử kế vị, mà Thái tử Tiên Vu bị chụp mũ tội theo địch bán nước, tuy nhiên cái tội danh này nghe đã hết sức giương ép.

“Tiên Vu, hiện tại ngươi cũng biết tình cảnh của mình rồi đấy!” Bên trong nhà giam, lần đầu tiên Kim Minh thăm vấn Tiên Vu, đặt tám bó cỏ trước mặt hắn, sắc mặt Tiên Vu xanh mét.

“Gán tội cho người khác, Kim Lang vương, ngươi muốn chém, muốn róc thịt thì tùy, không cần ở đó nhiều lời!” Tiên Vu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt hiện lên sự quật cường, nhưng bộ ngực không ngừng phập phồng cho thấy hắn không cam lòng.

“Trẫm không phải Kim Lang, Trẫm là Hoàng đế của Kim Lang vương triều, Tiên Vu, đối với cái chết của Ngọc Triệt, Trẫm thật sự xin lỗi!” Kim Minh từ từ đứng dậy, lần đầu tiên đối mặt với cái chết của Ngọc Triệt.

“Thật có lỗi? Một câu thật có lỗi là xong sao?” Tiên Vu ngẩn ra, đối với sự biến hóa của nam tử hắn có chút không hiểu, nhưng hắn không vui gào lên.

“Cho nên, Trẫm sẽ bồi thường, Trẫm sẽ giúp ngươi đoạt ngôi vị, nhưng điều kiện ngươi phải rút khỏi Kim Lang vương triều, nhiều thế hệ sau vẫn giao hảo với Kim Lang vương triều? Ngươi có đồng ý hay không?”

Tiên Vu ngẩn ra, không thể tin được trên đời này còn có chuyện tốt như vậy, “Ngươi, nói thật sao?”

“Đúng vậy, chuyện này vì Trẫm mà ra, tất nhiên do Trẫm tự giải quyết, đây là nhượng bộ lớn nhất của Trẫm dành cho ngươi!” Kim Minh thở dài một hơi.

Tiên Vu cười lạnh: “Kim Lang vương, ngươi đừng mơ đánh chủ ý gì, muốn ta tin ngươi, nói dễ hơn làm!” Dứt lời, hắn quay đầu, không để ý tới Kim Minh.

Kim Minh thở dài, cũng hiểu được mọi chuyện ngày xưa mình làm bây giờ muốn lấy được sự tín nhiệm của người khác, vì vậy ngược mắt nhìn lên: “Ngươi nói Trẫm là Kim Lang vương, nếu đêm trăng tròn Trẫm không biến thành sói, nếu Trẫm để ngươi nhìn thấy Trẫm không biến thành sói, ngươi có tin Trẫm hay không?”

Tiên Vu ngẩn ra, không ngờ lần này hắn lại nói như vậy, nhất thời không thể đáp lại.

“Như thế nào? Vẫn không thể tin được sao?” Kim Minh nhìn hắn, một lúc sau Tiên Vu mới gạt đầu, một lúc sau mới lên tiếng: “Hiện tại Tiên Nô có quốc loạn, ngươi thừa thắng xông lên, đuổi quân Tiên Nô ra khỏi lãnh thổ Kim Lang vương triều, ngươi vì cái gì còn muốn bỏ gần tìm xa?”

Kim Minh cười yếu ớt: “Tiên Vu, đây là Trẫm nợ ngươi, Trẫm không thể trả lại Ngọc Triệt cho ngươi, nhưng Trẫm vẫn có thể trả lại giang sơn cho ngươi!”

Nghe được lời này, mãi lâu sau Tiên Vu vẫn chưa thể bình tĩnh.

Kim Minh đi rồi, Kim Huy từ trong tối đi ra, nhìn bóng dáng tuấn đạt cao ngất của nam tử, lâm vào trầm tư.

Sự thông minh, thâm trầm như hắn cũng không biết được rốt cuộc có phải là Kim Lang vương hay không?

Hắn nên tin tưởng Kim Minh sao?

Bên ngoài đại lao, Mạc Tang tiến lên nói nhỏ: “Chủ thượng, vừa rồi Huy vương gia cũng ở trong đại lao!”

Kim Minh cười nhạt một tiếng: “Trẫm biết, Trẫm nói những lời này vừa giải hòa với Tiên Vu, vừa tiêu trừ nghi ngờ vô căn cứ của hắn, Huy, Trẫm thiếu hắn quá nhiều!”

“Vâng, chủ thượng, mấy ngày này Vương gia luôn lén lút, thuộc hạ sợ hắn gây bất lợi cho chủ thượng!” Mạc Tang lo lắng mở miệng.

Mấy ngày hôm nay, Kim Huy luôn thừa dịp chạng vạng liền tới đại lao, nói chuyện với Tiên Vu, còn nói chuyện gì không ai biết được.

“Hắn hiện tại giống Trẫm lúc trước, đã tới vách núi đen, Trẫm không thể để cho hắn đi vào con đường cũ của Trẫm!” Kim Minh cười nhạt, hai tay đặt sau lưng, neho mắt nhìn sắc trời về chiều, “Mạc Tang, Trẫm nghĩ muốn làm Hoàng thượng mà Mạc Thương đã từng mong muốn! Chỉ là Trẫm tính lại quá muộn!”

Mùa đông, mặt trời ban chiều như ngọn lửa thê lương, âm đám, màu sắc biến ảo mê hoặc lòng người.

Lúc còn sống, hắn sẽ cố gắng bồi thường, bồi thường những gì hắn thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Sinh con

Qua năm, ở biên giới tuyết bay toát loạn, trời lạnh giá đất đóng băng, nhưng đây là năm mới đầu tiên của Liễu Nha ở cổ đại, nàng cảm thấy vui vẻ, sáng sớm liền ra ngoài cùng Mạc Tang đốt pháo, nhưng chính mình không dám thả chỉ có thể quán lấy Kim Minh đi thả. Kim Minh không biết làm sao, có ai mặc hoàng bào đi thả pháo? Nhưng không lay chuyển được Liễu Nha.

Liễu Nha không vui, chu chu miệng, nhưng nhìn bộ dạng khó xử của hắn cũng biết trước sau, chỉ có thể tức giận quay trở lại.

“Nha Nha!” Kim Minh hô to giữ nàng lại, xoay mình lên ngựa, giục ngựa đuổi theo nàng, ôm nàng lên lưng ngựa. Bàn tay nắm chặt phần eo nàng.

“Làm cái gì?” Ngẩng đầu, hai tròng mắt của nàng như mặt nước hồ vào tháng mười.

“Trăm mạng nàng đi ngắm cảnh!” Đột nhiên hắn cười cười, ôm chặt nàng, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, con Hãn huyết bảo mã phi như bay, giống như rất vui vẻ.

“Á!” Ít khi được cưỡi ngựa, từ lúc đến cổ đại bây giờ đều ngồi xe ngựa, tốc độ con ngựa cực nhanh, Liễu Nha sợ hãi hô lên một tiếng, gắt gao dựa vào nam tử ở phía sau.

Kim Minh thỏa mãn khoe môi cong lên, hai tròng mắt lộ ra sự sung sướng, ôm người trong ngực chặt hơn, con ngựa càng chạy càng khoái chí.

Trên đỉnh núi, tuyết trắng, trời xanh như biển rộng, mây như những đám bông, nam tử mặc áo bào màu tím đứng trên đỉnh núi, đôi mắt buồn bã nhìn bóng dáng đang chạy như bay dưới núi, càng ngày càng xa.

“Vương gia!” Nhung Thiên lên đến đỉnh núi, liếc mắt nhìn thấy bóng dáng màu vàng ở phía xa.

“Người đi xuống đi, hôm nay là năm mới, cho người nghỉ một ngày, Nhung Thiên, người thích làm gì thì làm cái đó là được!” Kim Huy ngược mắt, giọng nói lạnh nhạt, nhưng trong đó ẩn chứa sự cô đơn.

“Vương gia!” Nhung Thiên rũ mắt, tự nhiên hiểu được nỗi khổ trong lòng Kim Huy, chỉ là... Hắn nhìn xuống chân núi từ lâu đã không còn bóng dáng, có một số việc, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

“Đi thôi!” Nhàn nhạt vẫy tay, nam tử nhìn về phía xa, những đám mây trắng trên bầu trời, nhìn đến ngay người thật lâu.

Ban đầu sợ hãi nhưng một thời gian sau Liễu Nha nghe được bên tai tiếng vù vù của gió, cảm nhận được hơi thở nóng rực của nam tử thổi bên tai, dần dần không còn sợ nữa, ánh mắt lấp lánh, tò mò nhìn toàn bộ ngọn núi.

Tuy là mùa đông, thời tiết rất lạnh, cây cối tiêu điều, ít gặp được hoa lá, nhưng cả ngọn núi lớn đều là màu trắng, lại tạo nên sự xinh đẹp rung động lòng người, đứng dưới chân núi nhìn ngọn núi lớn, bầu trời xanh, đột nhiên cảm thấy thật nhỏ bé, mọi buồn bực trong lòng đều bay theo gió, từ từ biến mất. Rũ mắt quan sát, nhìn biển lớn lọt vào tầm mắt, ý chí dâng lên, sóng biển cuộn cuộn, bên tai như nghe được tiếng biển rít gào, không khí trong lành, từ từ nhắm mắt lại, hít vào một hơi, cả người đều cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Bỗng nhiên cảm thấy môi ngứa ngứa, Liễu Nha mở to hai mắt, chống lại đôi mắt đen sẫm của nam tử, hắn vô tội rũ mắt nhìn nàng.

“Chàng hôn trộm thiếp?” Liễu Nha giận dữ hỏi, bị nam tử nắm lấy eo, xoay trong trên lưng ngựa, triền miên hôn.

Tuyết ngừng rơi, ngẫu nhiên một vài bông tuyết bị gió thổi bay, buổi sáng ngọt ngào, lần đầu tiên nàng cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo, ngọt ngào hết mức. Nàng để mặc cho nam tử ôm vào trong ngực đang say sưa hôn mình, mãi đến khi hơi thở của hai người trở nên hỗn loạn.

Rốt cục, Kim Minh cũng kết thúc cái hôn này, nhẹ nhàng rời khỏi môi nữ tử, chỉ đơn thuần ôm lấy nàng, “Nha Nha!” Hắn thở dốc một hơi, âm thanh khàn đục, mê người: “Nàng thích như vậy sao? Chỉ có hai chúng ta, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, ở một chỗ cùng các con, đơn giản mà vui vẻ?”

Nghe được tiếng thì thào của nam tử, Liễu Nha như thấy được sự vui vẻ, hạnh phúc của gia đình.

Nàng gật đầu, để đầu gác lên vai nam tử, hạnh phúc nhắm mắt lại.

Ánh sáng bao quanh hai người, hai người thong thả đi bộ, bước chân vang lên tiếng chạm vào băng.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Một trận kêu la dồn dập từ phía trước truyền đến.

Liễu Nha từ trong lòng Kim Minh ló đầu ra, lại bị Kim Minh ngăn lại: “Nha Nha, không nên nhìn!” Thanh âm của nam tử không còn dịu dàng như trước, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Cứu mạng!” Cách đó không xa không ngừng có tiếng rên rỉ, thê lương mà tuyệt vọng, Liễu Nha không nhịn được, đẩy Kim Minh ra, ngoái đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái, liền khom người nôn mửa.

Đập vào mắt là một vũng máu, vết máu kéo được hơn trăm mét, mười mấy người nằm trên mặt đất, có một vị đại thúc hơn năm mươi bởi vì cánh tay bị chặt đứt, ở trên mặt đất kêu rên thảm thiết, không ngừng hô cứu mạng.

Giữa vũng máu có hai cỗ thi thể, tuổi tác tầm bảy, tám tuổi mà thôi. Thân thể còn nhỏ nằm trong vũng máu nhìn thấy ghê người.

Kim Minh đỡ lấy thân thể nàng, ánh mắt lóe ra sự lạnh lùng. Bọn họ thể mà bất tri bất giác đến biên giới Vận thành nơi đang bị Tiên Nô chiếm giữ, nhưng dân chúng nơi này vì không chịu nổi khi bị Tiên Nô cướp đoạt mà mang theo tài sản chạy trốn, nhưng nửa đường bị bọn họ cướp giết.

“Này...” Liễu Nha nhìn sự ghê tởm trong lòng, lúc Kim Minh đỡ lên lưng ngựa, nhanh chóng cúi đầu, băng bó cho nam tử, “Quá tàn nhẫn, bọn họ là dân chúng bình thường, vì cái gì...” Đôi mắt nàng ươn ướt.

“Nha Nha, đây là chiến tranh!” Kim Minh đứng bên người nàng, nhỏ giọng mở miệng, nhưng giọng điệu run rẩy tiết lộ tâm trạng của hắn. Hắn sai lầm rồi sao? Tại sao phải đợi đến trắng trợn, để Tiên Vu nhìn thấy chính mình đã không còn là Kim Lang vương, cố ý hóa giải hiểu lầm Tiên Nô và Kim Lang vương triều, lại quên những con dân trở thành nô dịch của Tiên Nô, bọn họ đều là con dân của Kim Lang vương triều.

Kim Minh lạnh lùng đứng đó, gió thổi bay mái tóc vàng của hắn, băng lãnh, sắc bén.

Liễu Nha nhìn Kim Minh một cái, trông hắn lúc này thật đáng sợ.

Cửa đại lao đột nhiên bị mở ra, cai ngục hoảng sợ hét lên, nhìn thấy Hoàng đế toàn thân lệ khí, không dám lên tiếng, ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất.

Tiên Vu ngồi trong góc miễn cưỡng nhường mây, nhìn vào nam tử, trên người hắn tỏa ra sát khí đáng sợ, trong lòng run lên nhưng vẫn cười một tiếng: “Như thế nào? Kim Lang vương, rốt cuộc ngươi cũng không nhẫn nhịn được nữa sao? Thời gian đánh cuộc của chúng ta còn chưa kết thúc, hiện tại ngươi gấp gáp như vậy sao?”

Kim Minh không nói gì, lập tức tiến lại gần tay phá hủy xích sắt, hắn đá văng cửa lao, bàn tay điểm huyết ở trên vai Tiên Vu, lạnh lùng nói: “Trẫm cho ngươi xem mấy thứ!”

Trên sườn núi, Tiên Vu ngẩn ngơ nhìn thi thể nằm trong vũng máu, không thể mở miệng. Máu đã sớm thấm vào tuyết, cùng băng tuyết hợp lại làm một, thi thể cứng ngắc, lúc dời đi như một tảng băng, càng nhìn càng khủng bố.

“Là người Tiên Nô hủy hoại quê hương chúng ta, trời đất giá rét, lại thiếu đốt vụ mùa, nhà cửa, đoạt lấy tiền bạc và lương thực của chúng ta, chúng ta không cho bọn họ thì chỉ có chết. Chúng ta là người của Ngu gia thôn, nghe nói vậy liền mang theo lương thực, tiền bạc bỏ đi, nhưng lại không ngờ vẫn bị bọn họ đuổi theo... vợ và con của ta đều đã...” Nam tử trung niên lên án, từng chữ như một kích đánh vào trong lòng Tiên Vu, hắn đưa mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của nam tử vì mất một cánh tay, sắc mặt liền thay đổi.

“Tiên Vu, đánh cuộc của chúng ta bị giải trừ, hiện tại Trẫm sẽ lấy lại những thứ thuộc về Trẫm!” Kim Minh xoay người, gió thổi bay vạt áo của hắn.

Hắn sai lầm rồi, còn tình nguyện chuộc tội cái gì, lại làm cho người dân của mình chịu tai họa như vậy.

Ngày đầu tiên của năm mới, bảy ngày sau đó, đại quân Kim Lang vương triều tiến công về phía Bắc, khí thế mạnh như vũ bão. Thanh Phong không chú ý bảo vệ thành, liên tiếp bị đánh lui, một bên chiếm đoạt tài vật, một bên thối lui đến biên giới, vậy mà chiếm đoạt được hai mươi xe của cải, thoáng cái đã qua nửa tháng, đúng đêm trăng tròn, vội vàng chinh chiến, thu lại những thành trì đã mất, Kim Minh lại quên thời gian, một đêm kia hắn thu phục được một thành trì.

Tháng hai âm lịch, thời tiết ấm hơn, sông bị đóng băng cũng bắt đầu hòa tan, tại biên cảnh, chiến tranh hai nước, kết cục không những đuổi được Tiên Nô ra khỏi biên giới mà còn đoạt lại hết của cải.

Tiên Nô không thể chống cự. Đuổi Tiên Nô ra biên cảnh là lúc binh sĩ Kim Lang vương triều giết người đồ máu, nhìn tám tòa thành trì bị Tiên Nô làm tổn hại, đoạt về, trận chiến mất đi ý nghĩa ban đầu của nó, sớm không phải là khuếch trương địa bàn, mà là cừu hận, nổi hận quét sạch mỗi người Kim Lang vương triều.

Tiếp tục lên phía Bắc, không ngừng công kích, các đại thần Kim Lang vương triều không ngừng phân vân, cuối cùng theo Mộ Dung Dẫn cầm đầu đại đa số đồng ý tiến về phía Bắc, Đại Hách sau khi ổn định, U Dạ La chạy tới biên cảnh, chiến tranh hết sức căng thẳng.

Trong triều không có người chống đỡ, bởi vì Mộ Dung Vân Cẩm tái khởi mà Mộ Dung Dẫn nắm giữ phần lớn quyền hành, tấu chương đều được đưa tới biên cảnh, thỉnh cầu tiếp tục tấn công.

Kim Minh lâm vào khó xử.

Trong doanh trước, sắc mặt Kim Huy lạnh nhạt đọc tấu chương, cười thâm ý: “Ý tứ Hoàng huynh như thế nào?”

Kim Minh thở dài một hơi, hần biết, hiện giờ tên đã lên đây, không bán không được, nhưng nếu tấn công Tiên Nô, trận chiến này sẽ không biết lúc nào mới kết thúc.

“Hiện tại ta tin tưởng người là Hoàng huynh không phải là Kim Lang vương!” Kim Huy cười lạnh: “Đây là cơ hội thống nhất thiên hạ, Hoàng đế Tiên Nô hoang dâm tàn bạo, không được yêu thích, trong tay chúng ta còn có Thái tử Tiên Vu, vừa lúc có thể danh chính ngôn thuận đánh bại Tiên Nô, thu làm Phiên quốc” Ngữ khí của hắn hết sức bình thản, “Đại Hách lần này đại chiến tổn thương, tin rằng không lâu sau, cục diện ba nước chia ba sẽ kết thúc”

Lời nói của Kim Huy hết sức phấn khởi, Kim Minh nhìn thấy được ánh mắt của hắn có mấy phần dã tâm, một thoáng qua Kim Huy thay đổi không ít, giống như... như thấy được bóng dáng của chính mình.

Trở lại doanh trường, Kim Minh rũ mắt, thông qua ánh sáng nhìn Liễu Nha bình yên ngủ.

Hắn đã không còn suy nghĩ muốn tranh đấu, chỉ muốn ẩn cư sống thật tốt với Liễu Nha, đúng là... Hắn tiến lên, bàn tay chạm vào bụng Liễu Nha: “Nha Nha, Trẫm đã từng nói, muốn bồi thường cho bọn họ, từng chút một”

Ngày thứ hai, Liễu Nha được Kim Minh tiễn về Lang thành, mà đại chiến giữa Kim Lang vương triều và Tiên Nô bắt đầu nổ ra.

Trận chiến này, đánh một lúc liền đánh nửa năm. Trong cung, Liễu Nha có thai tám tháng, buồn bã nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết cực kì nóng bức, bên tai tiếng chim hót líu ríu, Nguyệt Mi đứng sau nàng, nhẹ nhàng quạt.

“Nguyệt Mi, hôm nay có tin tức tiền tuyến truyền đến không?” Đặt bàn tay nhỏ lên bụng, nhỏ giọng hỏi. Mỗi ngày hỏi thăm tin tức tiền tuyến chính là cách duy nhất để nhớ người đó.

“Bẩm nương nương, nghe nói đã đánh tới Đô thành của Tiên Nô, Hoàng thượng sắp trở về rồi!” Nguyệt Mi trả lời, ánh mắt tỏa sáng. Hoàng thượng trở lại, nương nương sẽ không bị... Đang suy nghĩ cửa phòng đột nhiên bị đá ra, “Người đâu, người đâu?” Mộ Dung Vân Cẩm hét cảm sai khiến.

Lúc Kim Minh biếm nàng đến Dẫn Thiên cung làm nô tỳ, nàng cúi giận một trận, về sau Kim Minh xuất chinh, Mộ Dung Dẫn nắm quyền hành trong tay, vị trí của nàng tự nhiên lại lên cao, cái này gọi là lão hồ không ở nhà, hầu tử xưng đại vương, mất đi người duy nhất có khả năng đấu lại nàng là Hoàng Phủ Xa Nguyệt, nàng càng thêm hung hăng, hưởng chi trong bụng nàng mang thai long tử của Hoàng thượng.

“Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Nguyệt Mi kim lòng không được than nhẹ một tiếng, vọt qua một bên, chỉ thấy Mộ Dung Vân Cẩm thờ phi phi tiến đến: “Mặc Thanh Thanh, người có ý gì?” Nàng ta vừa nói vừa kéo Lão ma ma tiến lên, trên mặt ma ma kia có hai dấu tay hồng hồng.

Như đã dự liệu được chuyện như thế này, Liễu Nha từ từ đứng dậy, hai tay đặt trước người, bảo vệ an toàn cho bảo bảo: “Không có ý gì, chỉ là ma ma này không hiểu quy củ, ở trong Ngưng Hương cư của ta ngó đi ngó lại, ta nhìn không vừa mắt nên tát nàng hai cái!”

Kỳ thật đây là lão ma ma mà Vân phi phái đi giám thị nàng, nàng sao có thể không biết. Cho rằng không có Hoàng thượng làm chỗ dựa, trong Hoàng cung này có thể tùy ý khó dễ cho nàng sao, quả thực nằm mơ!

“Người... Mặc Thanh Thanh, đánh chó phải xem mặt chủ!” Mộ Dung Vân Cẩm tức giận nghiêng rằng, nàng không phải đau lòng cho ma ma, chỉ tại trong Hoàng cung này, nàng muốn hạ độc đã có Nguyệt Mi, Nguyệt Hà thay nàng ngăn lại, muốn ám sát đã có Mặc Tang che chở, trước mắt bụng nàng càng ngày càng lớn, lúc nàng sinh không đuổi đi những nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái, lúc Hoàng thượng trở về, nàng lại bị đuổi về Dẫn Thiên cung, tiếp tục làm nô tỳ ở đó.

“Rất xin lỗi, ta không biết đó là chó của người!” Liễu Nha cười nhạt, dù còn phải che chắn trước người nhưng nửa năm qua tranh cãi với Mộ Dung Vân Cẩm mới có thể tiếp diễn.

“Người...” Sắc mặt Lão ma ma tái mét, khuôn mặt đỏ đỏ xanh xanh nhìn thật đẹp mắt.

Mộ Dung Vân Cẩm tức đến thở không thông, muốn đẩy Liễu Nha nhưng quên mất mình cũng là phụ nữ có thai, huống hồ Liễu Nha có luyện qua võ công, không đợi Nguyệt Mi ra tay, chính mình tránh qua một bên, Mộ Dung Vân Cẩm liền ngã xuống đất.

“Ôi!” Mộ Dung Vân Cẩm hét lên một tiếng, thân thể mập mạp tròn tròn ngã trên mặt đất.

“Nương nương, nương nương!” Lão ma ma kêu lên, cung nhân nhanh chóng vây quanh Ngưng Hương cư.

Một phút sau, Mộ Dung Vân Cẩm vì động thai nên sinh non, sinh hạ một nữ nhi, nhìn sắc mặt tím tái, nhần nhần nhúm nhúm, Mộ Dung Vân Cẩm lập tức xem thường.

Giác mộng Hoàng hậu của nàng, giấc mộng Thái hậu của nàng – toàn bộ đều bị thiêu cháy rồi.

Tuy là một công chúa nhưng gần ba mươi năm nay không có hoàng tử đối với Kim Lang vương triều mà nói là chuyện lớn, cả nước đều chúc mừng, chúc mừng tiểu công chúa được sinh ra, đồng thời Kim Minh cũng dẹp xong Tiên Nô, chuẩn bị khai hoàn hồi triều.

“Bảo bảo, con nghe được sao, phụ thân con sắp trở về rồi!” Liễu Nha nhẹ nhàng vỗ bụng, nói chuyện cùng đứa bé.

Rất cực cũng trở lại, xa nhau nửa năm, nỗi nhớ của nàng với hắn càng nhiều, nhưng ấn tượng về hắn nàng lại càng mơ hồ, không biết người nàng nhớ là

Kim Minh hay là Kim Nhật, hay chỉ là nỗi nhớ về Kim Vô Nhai.

Biệt uyển bên trong Dẫn Thiên cung, Mộ Dung Vân Cẩm nhìn tiểu công chúa duỗi chân đạp trong tã lót, oán hận cắn cắn môi.

“Hà tất ngươi phải như vậy, chờ hần trở về, xem xét cơ hội, chúng ta lại tiếp tục sinh!” trong màn che, bóng dáng nam tử lười biếng ngồi dậy, thân thể cường tráng, từ phía sau nhẹ nhàng ôm nàng trong ngực.

Trên mặt nữ tử hiện lên sự hận thù: “Ngươi không nên chạm vào ta!”

“Không chạm vào ngươi?” Nam tử cười lạnh, hung hăng nhéo môi nữ tử, “Nếu không phải ta giúp đỡ, ngươi có thể vào cung được sao? Ngươi còn có nam nhân nào thích sao? Chỉ đáng tiếc, hần không thích ngươi, cho tới bây giờ, chỉ dùng ngươi làm công cụ trả thù, nếu tiểu Vân Cẩm của ta vẫn một lòng theo ta, chờ ta đánh bại Kim Lng vương triều, gia cao hống, nói không chừng sẽ phong ngươi làm quý phi, so với làm nô tài ở đây vẫn tốt hơn nhiều!”

“Hách Diệp, ngươi không cần khinh người quá đáng, nếu không phải ngươi thừa dịp ta đến miếu tạ ơn thần linh mạnh mẽ muốn ra, ta...” Nữ tử cắn môi, lạnh lùng nhìn nam tử.

“Là cưỡng bức sao? Lúc ấy ta còn nhớ ngươi ở dưới thân ta rên rỉ hết sức, khi ta muốn xuống, ngươi vẫn không muốn đấy! Nữ nhân, rõ ràng là thích, nhưng miệng lại bảo không!” Hần nói xong, nhẹ nhàng chạm mũi nữ tử, “Nghe nói ngươi sinh cho ta một nữ nhi, ta không ngại đường xa, bắt chấp nguy hiểm vào cung, chính là muốn nhìn ngươi và nữ nhi, ngươi nói ta đối với ngươi không tốt sao?” Hần gắt gao bóp nhẹ ngực nữ tử, hung hăng đẩy nàng lên giường.

“Ngươi buông tay!” Mộ Dung Vân Cẩm kêu một tiếng, nam tử lại càng dựa gần hơn, “Buông tay? Mới vừa rồi không biết ai vừa hô tiểu quai quai, ta vì người đi ngàn dặm đường, như thế nào cũng phải thưởng ta một phen!” Hần hừ lạnh một tiếng, đặt hai chân của nữ nhân lên vai, mạnh mẽ tiến công.

Tiểu công chúa trong tã lót khóc lên, ngoài cửa có tiếng bước chân: “Nương nương, có việc gì không?”

“Không!” Một đợt đau đớn truyền đến, Mộ Dung Vân Cẩm khó khăn mở miệng. Nàng mới sinh xong nửa tháng, thân thể vẫn còn suy yếu, mà tên cảm thú này... nếu ngươi không nghe lời, ta liền đem bí mật của đứa nhỏ này thông báo cho thiên hạ, phụ thân ngươi khó khăn mới đạt được quyền hành trong triều đều bị hủy trong chốc lát.

Những lời cảnh cáo của nam tử ập đến, nữ nhân chỉ có thể yên lặng thừa nhận, càng về sau từ từ rên rỉ.

Rốt cục, sau khi bình tĩnh, nàng ta mở to mắt, nước mắt cứ đọng lại trong khóe mắt.

Nhìn gương mặt dâm tà buồn ngủ của nam tử, chủ ý ngoan độc dâng lên trong lòng nàng.

Mọi thừa nàng phải chịu đều do hần mà thành, đối với nữ nhân hần yêu thương, nàng sẽ không nhân từ nương tay.

Đêm đó, nàng nói hết suy nghĩ cho Mộ Dung Dẫn.

Mộ Dung Dẫn nhìn nam tử trần truồng hôn mê, trong nháy mắt không nói ra lời.

“Phụ thân, ngươi muốn bảo vệ địa vị hiện tại của mình, nhất định phải làm như vậy!” Mộ Dung Vân Cẩm lạnh lùng mở miệng.

Đêm đó, Mạc Tang bị huynh đệ kéo đi đánh bạc, hần vừa rời đi, mấy bóng đen vây quanh Ngưng Hương cư.

“Nguyệt Mi, bên ngoài có tiếng gì vậy?” Liễu Nha bị kinh hách tỉnh dậy, nhẹ giọng gọi Nguyệt Mi, nhưng đáp lại nàng chỉ có bóng tối. Đèn trong cung ít khi tắt, nhưng mà đèn ở Ngưng Hương cư toàn bộ đều bị tắt.

Liễu Nha ngủ được mùi máu, nàng chợt cảm thấy bất an, xuống giường, liền giẫm ngay một người. Sau đó bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

“Nguyệt Mi, là ngươi sao?” Liễu Nha hí mắt, nhờ ánh trăng nhìn đường, là một nam tử, chính xác mà nói là nam tử trần truồng. Vào thời điểm này, nam tử xuất hiện trong tầm cung của nàng, mà còn... Liễu Nha nhìn ngọn đèn lúc sáng lúc tối bên ngoài nhất thời hiểu rõ.

Là có người hãm hại nàng, mà nàng chỉ có thể tự mình cứu mình! Nàng vỗ bụng, tuy hành động không tiện nhưng cũng không phải không làm được gì, rất nhanh, nàng mở cửa sau, nhanh chóng ra ngoài. Tiện tay với bộ y phục nha hoàn của Nguyệt Mi, khoác lên người, cẩn thận đóng cửa sổ, dọc theo con đường đến bên hồ hình thoi, trốn dưới cầu.

Quả nhiên, đám người này là đến Ngưng Hương cư, rất nhanh, trong phòng được đốt đèn, sau khi có tiếng nữ tử hét lên, cả hoàng cung đều náo nhiệt hần lên.

Nửa người Liễu Nha ngâm trong hồ, nghe tiếng binh sĩ đi tới đi lui, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Nàng muốn biết có chuyện gì xảy ra, sau khi xác định an toàn nàng mới có thể ra ngoài, nàng phải bảo vệ hài tử được an toàn.

Bên bờ bên kia có phượng liền đi qua, hai cùng nữ chong đèn đi trước. Liễu Nha nhận ra đó là kiệu của Thái hậu, vừa muốn hiện thân lại thấy Mộ Dung Dẫn mang theo nhiều thị vệ vội đi tới.

Nàng cắn môi, tiếp tục trốn dưới cầu.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Về mặt Hoàng Phủ Tề Tuyết khăn trương, cao giọng nói.

“Thái hậu, có một nam tử chết trong tâm cung của Thanh phi ở Ngưng hương cư, mà còn...” Mộ Dung Dẫn nhìn bốn phía, giống như rất khó xử, lời nói lại to khác thường, “Nam tử trần truồng, đồng thời... Thanh phi nương nương không thấy đâu!”

Thái hậu cả kinh, không dám tin nhìn Mộ Dung Dẫn, “Ngươi nói cái gì?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, đây là chuyện chính xác, mà thân phận nam nhân kia hết sức khó giải quyết!” Mộ Dung Dẫn lạnh lùng bẩm báo, tiến lên nói gì đó, thanh âm quá nhỏ, Liễu Nha ở dưới cầu không thể nghe được.

Nam nhân chết trong phòng nàng rốt cuộc là ai? Liễu Nha muốn lao ra, ít nhất nàng khẳng định Thái hậu sẽ giúp đỡ nàng, nhưng lúc nàng muốn làm thì nghe được thanh âm kinh ngạc của Thái hậu: “Là hán, ngươi nói là hán sao?”

“Vâng! Theo Nguyệt Mi ở Ngưng hương cư nói, hán đến Lang thành từ mười tháng trước, gặp gỡ cũng không phải ngày một ngày hai... Thái hậu, chỉ sợ hài tử trong bụng Thanh phi nương nương...”

Thân thể Liễu Nha lão đảo, một lúc sau, nàng mới có thể đứng vững trong hồ nước.

Mộ Dung Dẫn cái lão thất phu này đang nói cái gì? Trước hết mặc kệ nam tử này là ai, hán dám hoài nghi... Đột nhiên nàng cảm thấy bụng dưới từng đợt đau đớn, nàng đỡ lấy vòm cầu, khuôn mặt trắng bệch, như có một cỗ nóng muốn bức ra.

Không phải... không phải sẽ ở trong này đấy chứ? Liễu Nha nhìn mặt hồ bốn phía đen tối, chỉ có đằng kia mới có chút ánh sáng.

“Không cần, không cần...” Hít vào một hơi, Liễu Nha bắt lực nắm lấy vòm cầu, từng đợt đau đớn đánh úp tới.

Rốt cuộc, trên cầu an tĩnh lại, thị vệ ở Ngưng hương cư lật tung một lần, không tìm thấy Liễu Nha, liền trở về, bọn hán không thể nghĩ tới, giờ khắc này, Liễu Nha đang chịu dày vò đau đớn dưới nước hồ lạnh băng.

Từng đợt đau bụng làm cho nàng choáng váng, nàng leo lên bờ, nơi đó Tiền Dung từng ở, nàng đến đó, khó khăn mở cửa phòng, bởi vì Tiền Dung biến mất, phòng không có ai ở.

Thân thể Liễu Nha run rẩy đi vào phòng, dựa theo trí nhớ lúc trước nàng đi đến giường, nàng nằm xuống, trong bóng tối cảm thấy bất lực, bất an kéo đến.

Nàng không biết có chuyện gì xảy ra, không biết vì lý do gì mà Nguyệt Mi lại bán đứng nàng, nhưng xâu chuỗi toàn bộ chuyện đêm nay, nàng nhận thức được sự uy hiếp, có người muốn nàng biến mất khỏi Hoàng cung! Mặc Tang... Vào lúc này nàng nhớ tới người vẫn luôn bảo vệ nàng, Mặc Tang, lẽ nào hán cũng bán đứng nàng? Không? Hán trung thành với Kim Minh, tuyệt đối sẽ không bán đứng nàng.

Kim Minh, Liễu Nha cười lạnh, lúc ấy hán cự tuyệt nàng đi theo hán hành quân đánh giặc vất vả, mới để nàng về cung, lại không biết trong hoàng cung so với bên ngoài còn nguy hiểm hơn vạn lần.

Mồ mẫm thay đổi quần áo ướt, cảm giác lạnh băng ập đến, nàng sờ soạng mở tủ quần áo, tìm mấy bộ y phục, đột nhiên ngã trên mặt đất.

Từng đợt đau đớn làm cho nàng thờ không nổi, như có gì phá đi thân thể của nàng, từ từ chảy ra ngoài.

“Không, không cần!” Liễu Nha chưa từng cảm thấy kinh khủng như vậy, chỉ thấy qua trong tivi, nữ tử sinh con kêu khan cả giọng, nàng chưa từng cảm nhận loại thống khổ này, cho tới giờ khắc này, nàng mới được loại cảm giác thống khổ như xé rách thân thể khó khăn làm cho nàng thét lên một tiếng, đúng là bây giờ... Nàng cởi quần áo, chặn miệng lại, sau đó ôm lấy cái bàn trong phòng.

Mồ hôi che kín trán nàng, cảm giác đau đớn làm cho nàng không biết mình đang ở nơi nào, nàng chỉ mơ mơ màng màng biết mình không thể chết, nàng phải đợi Kim Minh trở về, còn phải sinh hạ hài tử của nàng và Kim Minh.

Thời gian trôi qua, náo động một phen cũng qua đi, nhưng nguy cơ mới lại đến.

Đau đớn suốt một đêm, rạng sáng Liễu Nha ngất đi, nàng cảm thấy mình như sắp chết, ý thức mờ nhạt, như gần như xa, đau đớn từ từ xa cách.

Thời điểm tỉnh lại, nàng bị ánh mặt trời chiếu làm mờ mắt. Khẽ lay động cánh tay, nàng cảm thấy thân thể suy yếu, giống như... Đột nhiên nàng sờ bụng, chiếc bụng bằng phẳng làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

Thân thể nàng toàn là quần áo bình thường, điều này nói cho nàng biết đêm qua không phải là mộng, chuyện phát sinh là có thật, nàng... hài tử của nàng!

“Hài tử của ngươi bình an vô sự!” Phía trước truyền đến âm thanh lạnh nhạt, đó là một cô gái toàn thân áo trắng, trên trán mái tóc rối tung che khuất gương mặt nàng.

“Ngươi...” Đột nhiên Liễu Nha cảm thấy cách ăn mặc này quen quen, là y phục bên trong bạo thất! Vẫn Lê? Không, không, nàng ta đã chết từ lâu.

“Ngươi là...” Lời nói của nàng còn chưa dứt, đột nhiên nàng nhìn thấy hải tử trong tã lót, khuôn mặt hồng nhuận tươi cười, đôi mắt sáng, những sợi tóc đen thừa thớt, đây là hải tử của nàng sao?

Nhất thời, loại bản năng của mẫu thân dâng lên, nàng nhanh chóng ôm lấy đứa trẻ, kỳ quái, đứa trẻ này nhìn nàng, không khóc không cười, chỉ nhìn chăm chăm như vậy.

“Là con trai, nhưng mà kỳ lạ, hửn không khóc! Bởi vì điều này mà ngươi mới tránh được một kiếp!” Nữ tử đứng dậy, tiến lên mở cánh cửa gỗ, nhất thời ánh nắng ấm áp chiếu vào.

Liều Nha ngăn người nhìn hải tử, như giật mình tỉnh giấc, đây là con trai của nàng sao? Chưa được chín tháng, chắc là sinh non, nhưng hửn lại khỏe mạnh như thường, khỏe mạnh làm cho lòng người bất an.

Một đứa trẻ không khóc, có phải kỳ lạ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chia là

Đội mọi thứ yên tĩnh trở lại, lúc này Liều Nha mới tỉ mỉ quan sát bốn phía, căn phòng đơn giản, sạch sẽ, xuyên qua khung cửa sổ có thể thấy được đình viện nho nhỏ, thậm chí trong đình viện còn có rạp xiếc, trồng một ít rau dưa đơn giản. Tiểu viện nhà nông – bốn chữ bật lên trong đầu Liều Nha, đây không phải là Hoàng cung? Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn nữ nhân, nàng ta đã sớm vén tóc lên, lộ ra cái trán sáng bóng và đôi mắt sáng ngời.

Bộ dạng nàng ta trông hơn ba mươi tuổi, sắc mặt có vẻ tái nhợt, nếu không phải tràn đầy năng lượng, Liều Nha thật cho rằng đó là nữ tử nàng đã từng cứu ở bên trong bạo thất.

“Ngươi không biết ta?” Nữ nhân nhoẻn miệng cười, nụ cười này tuy không đẹp nhưng hết sức chất phác.

“Ta biết ngươi sao?” Liều Nha ngăn ra, trong đầu tìm kiếm, nhưng không hề có ấn tượng gì.

“Có lẽ ngươi đã quên, nhưng ta lại nhớ ra ngươi, lúc ở bạo thất, ngươi bị thương rất nặng, nhưng ánh mắt vẫn luôn sáng ngời, không chịu khuất phục, ta nhìn một cái liền biết ngươi là người mới tới!” Nàng ngừng lại, ánh mắt trở nên âm trầm, “Thật không có mắt như thế!”

Vừa thấy ánh mắt vô hồn của cô gái, Liều Nha a một tiếng, đột nhiên nhớ ra, quả nhiên là nàng! Lúc ở trong ao, nàng bị té xỉu, là cô gái này đỡ nàng.

“Ta biết ngay nương nương nhớ ta, sau lại nghe tiểu Hỉ nói, nương nương còn đi bạo thất tìm ta, muốn cứu ta ra ngoài!” Cô gái nói xong, đội xua hết mùi trong phòng liền đóng cửa lại, “Bây giờ nương nương là sản phụ, không thể gặp gió, nương nương chỉ cần biết nơi này không phải là Hoàng cung, người cứ ở nơi này an tâm dưỡng thân cho tốt!”

“Tiểu Hỉ tử?” Liều Nha nhanh chóng muốn làm rõ những ý nghĩ này.

“Chính tiểu thái giám quản sự trong bạo thất, hửn là huynh đệ của ta, chúng ta dựa vào quan hệ với hửn, thỉnh thoảng đưa món ăn vào trong cung, sau đó đưa cô gái chết trong bạo thất ra ngoài chôn, đổi vài đồng tiền. Rạng sáng hôm qua, có một cung nữ phạm sai lầm bị chết trong bạo thất, đúng lúc ta vào cung, muốn đi thăm tiểu Dung một chút, ai biết ở trong phòng nàng nhìn thấy đứa bé của nương nương vừa sinh ra. Sau đó nghe nói nương nương...” Bỗng nhiên nàng ngừng lại không nói, chỉ nhẹ nhàng vỗ tay an ủi Liều Nha một cái: “Hiện tại nương nương không cần lo lắng, bây giờ người đã an toàn! Ta lấy y phục cung nữ đổi cho nương nương, mặc dù bụng ngài lớn khó giả mạo, nhưng cũng đành tùy cơ ứng biến. Vừa rồi trượng phu ta vừa vào cung một chuyến, nghe nói có tin tức trong cung truyền ra, nói ngài sợ tội nên nhảy sông tự vẫn, thi thể đã tìm được! Hiện tại người ở nơi này, chắc chắn sẽ an toàn!”

Liều Nha kinh ngạc gạt đầu một cái, ngăn ngừa mọi thứ diễn ra trước mắt. Mọi thứ diễn ra quá mức đột ngột, làm cho nàng không kịp phản ứng. Rốt cuộc người sau lưng bày ra chuyện này là ai? Là Mộ Dung Dẫn sao? Nàng và hửn không thù không oán, tại sao hửn phải hãm hại nàng? Hơn nữa nam nhân chết trong tấm cung nàng là ai? Trong đầu Liều Nha rối loạn, nàng hít một hơi thật sâu, ép buộc mình phải tỉnh táo lại. “Xin hỏi, ta phải xưng hô với ngươi như thế nào?”

“Nương nương gọi ta là Anh tẩu là được rồi!” Cô gái ôn hòa mở miệng.

“Anh tẩu, người cũng đừng gọi ta là nương nương nữa, gọi là Liều Nha đi!” Liều Nha thở dài, ôm chặt đứa bé trong ngực, dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần mẹ con các nàng bình an là được rồi, nàng sẽ chờ Kim Minh trở lại.

Hiện tại thời tiết ấm áp hơn, thời tiết tháng tư, dù có chút se lạnh nhưng còn có chút xuân, cây mận xinh đẹp, hoa nở đầy cành, có màu hồng phấn, màu trắng hồng, còn có cả nụ hoa trắng thuần khiết, bao trùm lấy toàn bộ Lang thành.

Ở nhà Anh tẩu hết tháng cử, rốt cuộc Liều Nha cũng nghe được tin tức Kim Minh về cung.

Đứa bé được hai tháng, Liễu Nha vẫn chưa đặt tên cho nó, nàng mỗi ngày ôm con đứa trước cửa, nhìn ngôi nhà của Anh tẩu nhìn ra cánh cửa nhỏ màu đen, hy vọng một ngày Kim Minh sẽ xuất hiện.

Hai tháng này Anh tẩu vào cung mấy ngày, luôn mang về một ít tin tức, cái gì mà đã hạ táng Thanh phi nương nương... Thái hậu bệnh nặng... Mộ Dung Dẫn nắm quyền... vừa mới bắt đầu Liễu Nha nghe mấy tin tức này còn có chút xúc động nhưng cuộc sống cứ trôi qua, còn có đứa bé trong ngực an ủi mà chống đỡ, chỉ cần ôm đứa bé của nàng, tất cả không còn quan trọng nữa.

Mới bắt đầu nàng còn lo lắng, lo đứa bé sẽ bị tàn tật, bởi vì từ lúc ra đời, hân vẫn chưa từng khóc, chỉ có hai con mắt tròn xoe cười cười, bộ dáng hết sức dễ thương, làm cho nàng không ngừng nhớ lại Kim Nhật. Vật nhỏ đáng yêu, dù mới hai tháng, làm cho cả nhà yêu thích không thôi.

Anh tẩu cùng Anh đại ca không có con, đứa bé của Liễu Nha cũng được họ chăm sóc như máu mủ của mình!

“Muội tử, muội tử!” Ngày hôm đó, Anh tẩu sáng sớm ra chợ đột nhiên chạy trở về.

“Có chuyện gì?” Liễu Nha thấy nàng chạy gấp, lập tức ôm con chạy ra ngoài.

“Hoàng thượng trở về rồi!” Anh tẩu thở hổn hển trả lời.

“Thật sao?” Liễu Nha vui mừng mở miệng, rốt cuộc cũng trở về rồi sao?

“Đúng vậy, nghe nói đã đến cửa thành, dân chúng trong thành đều nghênh đón... chúng ta nhanh đi thôi!” Anh tẩu nói xong, lấy một khăn gấm màu xanh che lên đầu, “Như vậy sẽ không bị người xấu phát hiện!”

Liễu Nha cảm kích gật đầu, vì vậy che kín lại, đi theo Anh tẩu ra cửa thành.

Trên đường người người tấp nập, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

Nàng ôm đứa bé đứng ở bên ngoài, không thể nhìn thấy đội quân của Hoàng thượng, còn bị người xô đi xô lại, cuối cùng nàng dùng hết sức chen vào, ý vào mấy phần công phu, rốt cuộc cũng chen vào được nhưng vẫn cách cửa thành một đoạn.

Trống nhạc linh đình, tiếng vỗ tay như sấm, rốt cuộc Kim Minh cũng bằng thực lực của mình cũng tiêu diệt được Tiên Nô, trở thành Hoàng đế Kim Lang được mọi người kính yêu, hân ngồi trên Long liễn, môi mông mấp máy khẽ cười, ưu nhã như vậy, kiêu căng như vậy.

Xuyên qua cửa thành tiến vào cung, hai bên đường phố hàng loạt thị vệ giương hồng anh thương duy trì trật tự, Mộ Dung Dẫn mang theo bá quan văn võ quý ở cửa cung, nghênh đón Hoàng thượng.

Ngước mắt nhìn Lang thành cách xa đã lâu, Kim Minh mím môi, khuôn mặt tuấn tú có chút dịu dàng. Mười tháng rồi, Liễu Nha chắc đã sinh xong rồi chứ? Không biết là con trai hay con gái? Mỗi lần Mạc Tang truyền đến tin tức đều ghi mẹ con khỏe mạnh, chưa bao giờ thừa một chữ, làm cho hân vừa mừng vừa lo vì chiến tranh đồng thời lo lắng an toàn cho mẹ con các nàng, nhưng hiện tại hân cũng trở lại rồi.

Rốt cuộc Liễu Nha cũng nhìn thấy được Kim Minh, hân vội biếng dựa vào Long liễn, phong hoa vô hạn. Chỉ liếc mắt một cái, Liễu Nha si ngốc nhìn hân, không thể dời đi.

Hân gầy, gương mặt lõm xuống, cảm giác được mấy phần tiêu điều, nhưng ngũ quan càng thêm rõ ràng, sống mũi cao thẳng, đôi môi mông, làm nổi bật lên sự thanh nhã, cao quý, cảm giác tà mị, như một người ngay từ nhỏ sinh ra đã có khí chất trên vạn người.

Lúc Long liễn đến trước mặt nàng, cách qua năm sáu người: “Minh!” Liễu Nha lớn tiếng gọi tên hân, nhưng không ngờ bị người khác chen lên, thân thể không vững, lao đảo một cái, không yên lòng nhìn đứa trẻ trong ngực.

Kim Minh như nghe được tiếng gọi, trực giác nhìn về phía đám người, nhưng chỉ nhìn thấy được khuôn mặt sùng bái mà tôn kính của mọi người, hân cau mày, cười thầm mình phải chăng vì quá nhớ nhung nên nghe nhầm. Long liễn nhanh chóng đi qua đám người chỗ Liễu Nha đang đứng, khi nàng ngước mắt lên chỉ còn thấy mỗi bóng lưng của Long liễn.

“Minh! Minh!” Liễu Nha vội vàng xuyên qua đám người, muốn đuổi theo nhưng đám người vây quanh nàng, thân thể nhỏ bé của nàng bị chôn vùi trong đám người.

Vào giữa trưa, đội quân hùng dũng rốt cuộc cũng từ trong đoàn người kêu la ầm ĩ tiến vào trong thành, đám người cũng dần tản đi, tìm một góc nhỏ, Liễu Nha sụp xuống, cô đơn ngồi chồm hóm trên mặt đất, đứa bé trong ngực vẫn ngủ say như cũ. Hân vẫn ngủ, từ lúc ra cửa đến giờ vẫn vậy, âm thanh ầm ĩ cũng không đánh thức hân. Đây là lần đầu tiên hân nhìn thấy phụ thân của hân, nhưng hân lại lãng phí cơ hội ngàn năm mà ngủ.

“Hải tử!” Liễu Nha nhỏ giọng thì thầm, giọt nước mắt cứ thế tuôn ra. Ngán ngùi nửa năm, giữa nàng và hân, cách xa nhau một trời một vực! Hiện tại hân là Hoàng thượng cao cao tại thượng mà nàng lại phạm tội lớn ngạt trời phi tử tự sát, giữa bọn họ tại sao lại khác biệt như vậy?

“Muội tử... Người... quá nhiều!” Một lúc sau, Anh tẩu mới tìm được Liễu Nha, lúc đầu nàng và Liễu Nha chen vào nhưng đến khi đám người giải tán, tìm ba con phố mới tìm được.

“Đúng vậy, quá nhiều người!” Khoảng cách giữa nàng và hân quá xa, xa đến nỗi không chạm vào được.

“Muội tử, không cần nản chí, dân chúng bình thường như vậy, rất ít khi nhìn thấy Hoàng thượng, nhưng nếu xác định Hoàng thượng đã trở lại, ngày mai ta liền vào cung tìm tiểu Hi tử, để hắn đi tìm Hoàng thượng! Sợ rằng Hoàng thượng còn chưa biết chuyện của ngươi, chỉ cần biết, nhất định sẽ đón ngươi vào cung!”

Liễu Nha ngược mắt nhìn lên, cảm kích Anh tẩu, gật đầu! Hiện tại, nàng chỉ còn một biện pháp!

Tường thành cao vút, bên trong cung viện, một hồi lạnh lẽo bua vây đám người đang quỳ dưới đất. Quân vương cao cao tại thượng, dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Mạc Tang.

“Mạc Tang, ngươi nói!” Lời nói lạnh lẽo bật ra khỏi đôi môi đỏ.

Mạc Tang quỳ trên mặt đất, thân thể kịch liệt run rẩy, cuối cùng toàn thân nằm rạp xuống đất: “Hoàng thượng, là Mạc Tang có tội, là thần không bảo vệ nương nương chu toàn, khiến cho nương nương...”

“Được rồi!” Đột nhiên Kim Minh cắt đứt lời nói của hắn, hai mắt lạnh lùng chuyển sang Mộ Dung Dẫn, ánh mắt tàn nhẫn khát máu: “Mộ Dung đại nhân, ngươi có thể lặp lại lời nói lúc này của ngươi không?”

Bị điểm tên, Mộ Dung Dẫn ngừng thở, cẩn thận nhìn Hoàng thượng đang nhướng mày, không tự chủ được mà nuốt nước miếng. Ánh mắt của nam tử này như lưỡi dao, nhìn chằm chằm lên người hắn. Mộ Dung Dẫn quỳ trên mặt đất, trong lòng biết Hoàng thượng nghe chuyện chắc chắn sẽ rất đau lòng, nhưng hắn xử lý không chê vào đâu được, cho dù Hoàng thượng có hoài nghi cũng không thể bỏ qua chứng cứ.

Nhưng Mộ Dung Dẫn đánh giá quá thấp Kim Minh, dù hắn có Kim Lang trong người hay không thì hắn vẫn là Kim Lang vương tiếng tăm lừng lẫy.

“Là Thái tử Hách Diệp cùng Thanh phi thông dâm, bị Nguyệt Mi phát hiện, nương nương vì che giấu mà giết chết Hách Diệp, nhưng không nghĩ đến Nguyệt Mi lại hết to, nương nương sợ phát hiện nên dưới tình thế cấp bách mà nhảy hồ tự vẫn!” Mộ Dung Dẫn lần nữa miêu tả lại.

“Tốt, rất tốt!” Nam tử cười lạnh, khuôn mặt trở nên lạnh lùng: “Mộ Dung đại nhân, trong khoảng thời gian Trẫm không ở Hoàng cung, may nhờ có đại nhân!” Hắn đứng dậy, từ từ đến gần Mộ Dung Dẫn, càng gần Mộ Dung Dẫn càng lo lắng.

“Hoàng thượng ở bên ngoài chinh chiến vì đất nước, cự thần bất tài, chỉ có thể ở trong Hoàng cung tham sống sợ chết, Hoàng thượng nói như thế, là hại chết cự thần rồi!”

“Được, quá tốt, Mộ Dung Dẫn, bản thân xưng mình là cự thần, ngươi cũng biết, có câu quân nói thần tử thần bất tử thần bất trung?” Ánh mắt nam tử tối lại.

Mộ Dung Dẫn ngẩn ra, trả lời không được mà không trả lời cũng không xong, chỉ đành quỳ trên mặt đất.

“Người tới, đưa Lão thất phu này ra ngoài chém!” Nam tử hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng chỉ tay vào Mộ Dung Dẫn.

Cả văn võ bá quan trong triều còn ngốc lăng chưa kịp phản ứng thì đã có thị vệ tiến lên kéo Mộ Dung Dẫn.

“Hoàng thượng, quân muốn thần tử thần không thể không tử, nhưng thần cần một lý do!” Mộ Dung Dẫn cạy mình ở trong triều nắm thế cục vững chắc, về mặt cũng không hốt hoảng.

“Lý do là Trẫm nhìn ngươi không vừa mắt!” Nam tử lạnh lùng lên tiếng, ngón tay hung hăng chỉ vào cái trán Mộ Dung Dẫn.

(Vỗ tay, tung bông, ca thiết là dừng mảnh)

“Hoàng thượng, thần không phục, không phục!” Mộ Dung Dẫn ngẩn ra, lo lớn.

“Không phục thì như thế nào, hôm nay Trẫm muốn chém đầu ngươi!” Hắn đưa mắt nhìn những đại thần muốn cầu xin cho Mộ Dung Dẫn, con mắt nhú lại, nghiêm giọng nói: “Muốn chết thì cứ cầu tình đi!”

Lời nói vừa ra, mọi người đều im lặng, không dám mở miệng nửa câu.

Ánh mắt Kim Minh rơi vào trên người Kim Huy lâu giờ vẫn chưa mở miệng.

Kim Huy lạnh lùng quay mặt, khuôn mặt hết sức bình tĩnh, nhưng khóe môi lại giật giật như muốn nói điều gì.

Coi như Hoàng thượng không giết Mộ Dung Dẫn thì hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp giết! Thanh Thanh thông gian? Hơn nữa đối phương còn là Hách Diệp? Quả thực là nói vô căn cứ!

Triều đình im lặng khiến cho Mộ Dung Dẫn sợ vỡ mật, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Nam, hắn lạnh lùng nhíu mày, thân thể cong xuống như mọi chuyện xảy ra đều không liên quan đến hắn.

Lão thất phu này! Trong lòng Mộ Dung Dẫn hận mắng Hoàng Phủ Nam, nói liên minh thì hay lắm, hôm nay hắn gặp khó khăn, lão thất phu này vậy mà bỏ mặc hắn.

“Hoàng thượng, tha mạng, tha mạng!” Rốt cuộc Mộ Dung Dẫn hoảng sợ quỳ trên mặt đất, giờ phút này hắn mới giật mình sợ hãi.

“Tha mạng? Lúc ngươi phó với hài tử của Trẫm, phi tử của Trẫm, tại sao ngươi không nghĩ tới sẽ hạ thủ lưu tình?” Nam tử hừ lạnh một tiếng, lấy bội kiếm của thị vệ, đâm xuyên qua thân thể Mộ Dung Dẫn.

Mộ Dung Dẫn vừa muốn cãi lại, trước ngực lạnh lẽo làm cho hắn kinh ngạc đến ngây người, chỉ biết nhìn đôi mắt ngoan tuyệt của nam tử. Làm sao hắn có thể quên, Hoàng thượng là Kim Lang vương, hắn muốn giết một người, muốn hận một người, không cần điều tra rõ, không cần phải lý do.

Thân thể từ từ ngã xuống đại điện Kim Loan, ý thức dần dần biến mất. Đây là kết cục hắn ngày ngày trông chờ, tất cả lý do còn chưa dùng đến, thậm chí nam nhân này không cần lý do, chỉ cần hắn chết.

Trước khi lâm vào bóng tối, hắn nhìn thấy nụ cười nham hiểm của Hoàng Phủ Nam.

Mộ Dung Dẫn ơi, con gái của ta không được làm Hoàng hậu, ta sẽ để có gái ngươi làm Hoàng hậu. Bên tai hắn còn vang lên thanh âm của nam tử. Rốt cuộc hắn đã sai rồi.

Đêm khuya, Hoàng cung, không có một chút không khí mùa xuân, chỉ toàn băng giá. Nam tử ngồi dưới ánh đèn híp mắt lại, nghe Mạc Tang thuật lại một lần nữa.

“Thị thể đặt ở chỗ nào?” Nam tử nghe xong, ngược đôi mắt lạnh lùng.

“Tại sườn núi thái lăng. Mộ Dung đại nhân nói sợ ảnh hưởng tới chủ thượng ngự giá thân chinh, không cho thuộc hạ tiết lộ tin tức cho ngài, nhưng Mạc Tang cho rằng Thanh phi nương nương chưa chết, bởi vì lúc nhặt được xác của người, thuộc hạ có xem qua, tuy khuôn mặt bị đá dưới nước phá không còn nguyên vẹn nhưng bao tử bẹp, không hề giống nương nương đang mang thai tám tháng!”

Nam tử thờ phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt lập tức ra khỏi cung.

Thái lăng là lăng mộ hoàng gia, phía bắc cách hoàng cung một trăm dặm, nằm ở sườn núi, còn lại một mảnh sân không người trông coi, xem ra Mộ Dung Dẫn lo lăng Kim Minh, không có xử lý đến cùng, ít nhất còn làm cho Liễu Nha có chỗ yên nghỉ.

Đêm hôm khuya khoắt, đất vàng tung bay, ánh sáng lay động, dưới nền đất là một cỗ quan tài lạnh như băng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, quan tài được tìm thấy!” Thị vệ cung kính bẩm báo. Kim Minh đứng dậy, đôi bàn tay nắm chặt thành quyền sớm dẫm mồ hôi, hắn đưa mắt nhìn cỗ quan tài chói mắt, bàn tay vùng lên, phịch một tiếng, nắp quan tài đánh bật xuống đất, bên trong lộ ra một thi thể bị nước hồ ngâm trở nên trắng bệch.

Chỉ liếc mắt một cái, Kim Minh liền kết luận người này không phải là Liễu Nha, ống tay áo tung bay, một chưởng đánh bay tấm bia đá: “Mộ Dung Dẫn, trò diễn nhỏ nhỏ cũng nghĩ lừa gạt được Trẫm sao?”

“Hoàng thượng...” Mạc Tang mở miệng: “Thi thể nam tử kia đúng là Hách Diệp, nếu bị quốc quân Đại Hách biết được việc này...”

Nam tử hừ lạnh, ánh mắt lạnh băng bốc cháy ánh lửa: “Biết được thi thể nào? Trẫm chính là muốn tiêu diệt Đại Hách! Hách Diệp dám chạy đến Hoàng cung của Trẫm giêu vờ giương oai!”

Trận chiến này, muốn ngừng cũng không thể ngừng, thay vì để cho Đại Hách gây khó dễ, không bằng chuẩn bị từ sớm.

Ngày thứ hai, Kim Minh đúng hạn ban bố chiếu thư thảo phạt Đại Hách, vừa mới nghỉ ngơi một ngày, Kim Huy cùng với U Dạ La nắm ấn soái cùng nhau xuất phát.

Bên ngoài bạo thất, Anh tẩu kéo tiểu Hi từ sang một bên, những bông tuyết từ từ rơi trên vai hắn.

“Tỷ, có chuyện gì mà thần bí vậy?” Tiểu Hi từ nhỏ giọng, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Nghe nói Hoàng thượng đã trở lại?”

“Vâng!”

“Vậy chuyện của Thanh phi nương nương...”

“Tỷ, ta biết người quan tâm Thanh phi nương nương, đó là chuyện lớn của Hoàng thượng và Thanh phi nương nương, chúng ta không thể xen vào. Lại nói Thanh phi nương nương đã chết, sau con giận dữ, Hoàng thượng đã giết Mộ Dung đại nhân, hiện tại hai chữ Thanh phi là từ cấm kỵ trong Hoàng cung, không ai dám nói ra!” Tiểu Hi từ nhỏ giọng nói.

“Nhưng mà tiểu Hi từ, nếu Thanh phi nương nương không chết thì sao?”

Tiểu Hi từ ngần ra, sững sờ nhìn Anh tẩu, cẩn thận nhớ lại bộ dáng vội vàng của nàng đêm hôm đó, đột nhiên bắt lấy tay Anh tẩu: “Tỷ, có phải ngươi biết Thanh phi nương nương ở đâu phải không?”

Anh tẩu gật gật đầu, miêu tả chuyện đêm đó một lần nữa, “Hiện tại Hoàng thượng đã hồi cung, nếu Hoàng thượng có ý định đón Thanh phi nương nương hồi cung, tiểu Hi tử, người giúp nương nương được không, đưa tin tức này nói cho Hoàng thượng!”

Tiểu Hi tử ngẩn ra, vội vàng mở miệng: “Tỷ tỷ của ta ơi, người cho rằng đây là dân gian sao, có thể tùy tiện tung tin hay sao? Nơi này là Hoàng cung, gặp được Hoàng thượng là chuyện khó biết bao, cho dù có gặp được, bên cạnh có nhiều người như vậy, vạn nhất có người có sát ý với nương nương, nghe xong, chúng ta đều mất mạng! Lui một bước, cho dù Hoàng thượng có biết rõ nương nương không chết, thì người cũng mắc tội thông dâm, hài tử trong bụng của người cũng bị Mộ Dung đại nhân nói không phải là con Hoàng thượng!”

Anh tẩu nghe xong ngăn người, nàng chưa từng nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn để Liễu Nha được nhanh chóng trở lại Hoàng cung.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Thanh phi nương nương là người trọng tình trọng nghĩa, hiện tại người gặp nạn, chúng ta không thể bỏ mặc!” Anh tẩu khó xử mở miệng.

“Như vậy đi, tỷ tỷ, ta ở trong cung sẽ lưu ý hướng đi của Hoàng thượng, nếu có cơ hội nói chuyện với Hoàng thượng, nếu người tin tưởng nương nương vô tội, ta sẽ thử xem, nếu làm không tốt sẽ bị tịch thu tài sản, giết chết cả nhà!” Tiểu Hi tử ngừng lại, nhỏ giọng nói.

Anh tẩu chỉ biết thở dài, đáp ứng.

Liễu Nha đợi đến hai tháng.

Tháng sáu, thời tiết lại bắt đầu nóng, nhà Anh tẩu không hề giàu có, phải dựa vào trợ cấp ở Hoàng cung mà sống, cuộc sống hàng ngày cực khổ, Liễu Nha đã có thể bắt đầu làm việc, thừa thừa thì không thể nhưng bỏ củi gì đó thì vẫn có thể, ngẫu nhiên một ngày đi trên đường, cứu một tiểu thư gặp phải lưu manh, vị tiểu thư kia nhìn trúng, thuê nàng làm bảo tiêu.

Trong cung vẫn chưa có tin tức của tiểu Hi tử, rốt cục giữa tháng sáu, cũng truyền đến tin Huy vương gia và U tướng quân khai hoàn về triều, chỉ ngăn ngui hai tháng, Kim Lang vương triều đánh bại Đại Hách, thống nhất ba nước.

Lúc nghe được tin tức này, Liễu Nha khó có thể hình dung tâm trạng của mình. Rốt cuộc hấn cũng thành công, thành công trở thành Đế vương có thể thống nhất thiên hạ, nhưng về phương diện khác nàng lại lo lắng.

Rốt cuộc cũng đến một ngày, Anh tẩu từ trong cung trở lại, sắc mặt khó coi, nàng nói Hoàng thượng như nổi điên, chẳng những chính tay giết chết Vân phi, mà còn ném tiểu công chúa chết chìm.

Sắc mặt Liễu Nha trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Kết cục hoàn mỹ

“Anh tẩu, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp để ta quay trở lại Hoàng cung, ta không thể chờ được nữa rồi!”

Anh tẩu gật đầu, nhưng tiến cung nào dễ như vậy!

Đầu mùa xuân thời tiết lại rét như vậy! Hoàng Phủ Tề Tuyệt bọc chiếc áo choàng, trong tay ôm lấy lò sưởi, cùng Ngư ma ma đi tới Ngư Hoa viên Lưu ly cung. Chỗ này không có chút nào không khí mùa xuân, hoa héo rũ chỉ còn đám bụi gai, không nẩy mầm đơm hoa.

“Truyền thuyết hoa nở mùa xuân là do thê tử Đại Vũ biến thành, nàng ngày đêm chờ chồng mình trở về, hoa đón xuân hoa nở, chẳng lẽ Ngư hoa viên này cũng cần phải chờ một người trở về hay sao?” Thờ dài một hơi, Thái hậu đưa lò sưởi cho Ngư ma ma, hai bàn tay ấm áp nắm rế bụi gai.

Lưu ly cung chưa bao giờ trở nên như vậy! bầu trời ừ dột, như mỹ nữ rũ mắt, phiền muộn, từng đám mây đen như bị ngâm trong nước, mang theo một chút rét lạnh của mùa xuân, thổi bay quần áo màu xanh của nữ tử, phiêu dật, nhưng hết sức hiu quạnh.

“Tiểu thư, hôm nay Hoàng thượng người...” Ngư ma ma vừa muốn mở miệng đã bị Thái hậu giơ tay cắt ngang, “Ngư ma ma, ai già cũng già rồi, không quản được nhiều như vậy, Hoàng thượng thích làm cái gì thì làm cái đó, việc đã đến nước này, ai già cũng bất lực!” Nàng rũ mắt, bảo thợ trồng hoa: “Đưa cây hoa này vào trong bồn đi, chuyển vào trong phòng của ai gia, hôm nay thời tiết quá lạnh, chỉ sợ trong sân không thể nở hoa được rồi!”

Thợ trồng hoa đáp lời, rót nước, rải đất, cẩn thận dời vào trong chậu hoa.

Thái hậu không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn nhìn, hai tròng mắt đen như mực chứa đầy sự hy vọng. Nếu hoa ở trong phòng nở rộ, người mà Hoàng thượng ngày nhớ đêm mong sẽ trở về sao?

Duẩn Thiên cung như trở thành địa ngục của trần gian, gió lạnh rít qua, ban đêm, tầm cung không thấy năm ngón tay, trên hành lang, nhưng hạt mưa không ngừng đánh vào mặt, lạnh lẽo mà ẩm ướt, lại khiến cho lòng người bất an.

Thanh phi nương nương quả nhiên bị oan, hôm qua Hoàng thượng dọa Vân phi sợ hãi, là nàng gây ra, Hoàng thượng không nói hai lời liền giết chết Vân phi, dìm chết tiểu công chúa, hiện tại ở trong cung mọi người đều nói Hoàng thượng thay đổi, nhưng chỉ có hần biết trong lòng người đau khổ như thế nào, người chỉ giết những người đáng chết, tình yêu Hoàng thượng dành cho Thanh phi mới thực... hần lắc đầu, lại thở dài một hơi, đột nhiên hần a một tiếng, tiểu Tuyền tử bị dọa sợ.

“Lén lút làm cái gì?” Hần đề thấp âm thanh hỏi.

“Trương công công, đêm nay Hoàng thượng còn chưa dùng bữa, người xem...” Tiểu Tuyền tử là người phụ trách thức ăn của Hoàng thượng, hần ù đột nhìn Trương Anh. Đã nói không biết bao nhiêu lần, thức ăn vẫn còn nguyên, cứ như vậy, chỉ sợ cái chữ tổng quản Ngự thiện phòng mất rồi.

Trương Anh nhìn mâm đồ ăn đã lạnh, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Người làm món ngon miệng, ta đi khuyên Hoàng thượng!”

Tiểu Tuyền tử lập tức rời đi.

Trương Anh xoay người nhìn thấy bóng dáng chớp qua trong bụi hoa, hần cảnh giác mở miệng: “Người nào?” Tiểu Hi tử sợ hãi chui từ bụi cỏ đi ra.

“Người là thái giám cung nào, không biết quy củ trong cung hay sao? Đây là địa phương người có thể đi loạn hay sao? Cút!” Trương Anh tiến lên, quát tiểu Hi tử mấy câu, liền đuổi hần đi.

“Trương công công, van cầu người, tiểu nhân muốn đích thân gặp Hoàng thượng...” Tiểu Hi tử khom người không ngừng cầu xin.

“Gặp Hoàng thượng? Hiện tại như thế nào người còn không rõ hay sao? Đừng nói là người, đến ta gặp Hoàng thượng còn phải cẩn thận, đi đi, không đi ta sẽ bắt người lại!” Trương Anh không kiên nhẫn đuổi hần đi.

Tiểu Hi tử bất đắc dĩ, đành sờ đầu quay đi. Nam tử ngồi trong điện, nghe được tiếng cãi nhau, đưa mắt vẫy vẫy tay cho Mặc Tang ra ngoài xử lý.

Nhà Anh tẩu, Anh tẩu kể lại chuyện nhờ Hi tử truyền tin, nhìn không được mà thở dài: “Muội tử, gặp được Hoàng thượng đâu có dễ!”

Liễu Nha buồn bã. Xem ra nàng chỉ có thể đợi Kim Huy và U Dạ La trở về mà thôi.

Tháng năm, thời tiết ấm áp, hoa nở chim bay, là thời tiết tốt để đi đạp thanh, sáng sớm vị tiểu Thư Vận Lan mà Liễu Nha làm bảo tiểu phái người truyền tin muốn Liễu Nha cùng đi đạp thanh.

Gửi Bảo Bảo cho Anh tẩu, Liễu Nha chỉnh sửa mình xong, trang phục đơn giản, lại dùng lược búi tóc lên, quần chặt thắt lưng, chân đi thêm đôi giày thô, anh khí bức người, đây là trang phục bảo tiêu, tự mình thiết kế, có lẽ như vậy mới làm cho mình bớt trở nên đáng thương, nếu không nàng luôn bị hiểu lầm là tiểu nha hoàn đáng thương muốn thay nàng mà bất công.

“Anh tẩu, ta phải đi làm, Bảo Bảo đành nhờ người đó!” Liễu Nha thở dài một hơi, cao giọng nói.

“Được, có ta ở đây, người cứ yên tâm!” Anh tẩu vỗ ngực làm chứng.

Nàng đã từng khuyên Liễu Nha không cần phải vất vả như vậy, dù sao nàng ấy cũng đã từng là Thanh phi nương nương, nhưng nàng ấy lại coi như đó là trách nhiệm, làm việc có thể giúp nàng bớt đi nỗi nhớ với người kia.

Ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở bên cạnh Vận Lan, Liễu Nha trợn mắt đối với mấy tên dê xồm để ý tới Vận Lan, ấy thế mà mấy tên kia không sợ nàng trợn mắt dọa mà e ngại thân phận của Vận Lan, nhìn thất lưng bằng lụa liền biết là con nhà giàu, người bình thường không dám đến gần.

Nhưng bây giờ Liễu Nha lại gặp phải đối thủ, đối phương là La công tử của Hàn Lâm viện La Không, hần là tên háo sắc, ham bài bạc, dưới chân thiên tử còn biết thu liễm, nhưng nhìn thấy sắc đẹp của Vận Lan, lập tức chạy đến bên cạnh, xoa xoa tay.

Liễu Nha không khách khí đạp một cước trên mặt nam tử, La Không không ngờ Liễu Nha dùng chiêu này, gặp Vận Lan chỉ mang theo mấy nha hoàn, cho rằng dễ bắt nạt, lại không ngờ lại có nữ tử như củ khoai lang chạm tay đều phỏng.

Tuy Vận Lan xuất thân gia đình giàu có nhưng thân phận, địa vị tất nhiên vẫn kém xa La gia, nhìn thấy Liễu Nha cùng nam tử kia đánh nhau, lại cảm thấy lo lắng.

“Tiểu thư, chúng ta đi nhanh đi, đây là Đại công tử của La gia, chúng ta đắc tội không nổi!” Nha hoàn tiểu Hồng vội vàng kéo vạt áo Vận Lan.

“Nói cái gì đó, Liễu cô nương giúp chúng ta, chúng ta đi như vậy thật không có đạo nghĩa!” Vận Lan quát một tiếng, không kiên nhẫn trừng nàng một cái, nhưng vừa ngoái đầu nhìn lại, trong lòng sợ run người.

Hồ hập Liễu Nha có chút hỗn loạn, trên mặt đất nằm bảy, tám tên bảo tiêu, nhưng không biết từ đâu xuất hiện thêm ba nam nhân, lớn gấp đôi người nàng, toàn thân toát ra sự thô thiển, một người ôm ngang người nàng, không chịu buông tay. Liễu Nha bị kiềm chế, cho dù võ công có cao hơn cũng không thể làm được gì, huống chi còn có hai tên nam nhân nữa.

“Thiếu gia, chúng ta mau trở về thôi, người chọc họa lớn như vậy...” Tiểu đồng theo bên người La Không nhỏ giọng khuyên nhủ.

Hiện tại tâm tình Hoàng thượng không ổn định, đại nhân lúc nào vào triều cũng hết sức sợ hãi, nếu công tử ở bên ngoài gặp phiền toái, chỉ sợ...

“Bây giờ ta đối với tiểu thư Vận gia không có hứng thú, nhưng đối với tiểu hạt tiêu này, nhìn qua mềm nhũn như con chi chi, thật không ngờ lại cay như vậy, gia liền thích, cướp đoạt một nữ tử không quyền thế, ai dám nói không? Đi, mang nữ tử này về phủ, giữ lại để bản công tử hưởng thụ!” La Không cười nụ cười bỉ ổi, đôi mắt không ngừng nhìn vào thân thể Liễu Nha.

“Tiểu thư, lần này thì thảm rồi, hần có hứng thú với Liễu Nha cô nương!” Tiểu Hồng mở miệng, Vận Lan nhìn thấy sự việc khó giải quyết, cũng nghe thấy lời Tiểu Hồng nói, cũng lớn tiếng kêu lên: “Liễu cô nương, người không nên gấp, ta... ta nghĩ cách cứu cô nương!” Nói xong, liền kéo tay tiểu Hồng chạy đi.

“Này, này...” Thân thể Liễu Nha bị kiềm chế, nhìn thấy Vận Lan chạy nhanh như vậy, kim lòng không được mà thở dài, đúng là kiếm được miếng cơm thật khó.

“Con quý nhỏ, ta nhìn ngươi, nha hoàn cũng không cần làm, không bằng theo ta về phủ, làm tiểu thiếp thứ 78 của ta, ta sẽ đối với người thật tốt (78, sắp bằng vua rồi, sao ko tấn tnh mà chết đi cha) La Không tiến lên, quạt giấy nhẹ nhàng nâng cằm nàng.

“Tiểu thiếp, thứ 78?” Liễu Nha làm bộ như hứng thú nhíu mày, thân thể đột nhiên cúi xuống rồi bật thẳng, đá một cước vào phía dưới nam tử, chỉ nghe a một tiếng, nam tử ôm chặt thân thể ngã nằm xuống đất.

“Công tử, công tử!” Người hầu tiến lên, xem xét thương thế của hần, rất lâu, mồ hôi giữa trán ứa ra, từ dưới mặt đất đứng lên: “Ta là thấy ngươi rượu mới không muốn lại muốn uống rượu phạt, người tới, kéo nữ tử này đi, khóa trong phòng củi, để gia xem nàng ta sống như thế nào!”

“Vâng!” Người hầu hai bên nghe lệnh, lập tức trói Liễu Nha lại, đưa vào La phủ.

Trong đại sảnh La phủ, Hoàng Phủ Nam đang bái phỏng La Vũ Đường đại nhân. Đại sảnh trang trí hết sức thanh lịch, một gốc cây mẫu đơn tỏa mùi hương nhàn nhạt. La Vũ Đường nghe nói Hoàng Phủ đại nhân thích hoa mẫu đơn, đặc biệt làm cho người ta từ phương Bắc lạnh giá đưa về trồng, vốn định lấy lòng Hoàng Phủ Nam, nhưng vừa nhìn thấy mình, hai hàng lông mày nam nhân nhíu chặt, sắc mặt tối lại làm cho hần cảm thấy sợ hãi, không thêm liếc mắt tới chậu mẫu đơn.

“Chẳng lẽ Hoàng Phủ đại nhân vì chuyện của Hoàng thượng mà phiền lòng?” La Vũ Đường cung kính dâng trà, cẩn thận mở miệng.

“La đại nhân, chúng ta quen biết nhiều năm, sẽ không vòng vo nữa. Gần đây tính tình Hoàng thượng thay đổi lớn, ngoan độc hơn xưa rất nhiều, lão phu sợ là...” Ngày đó Hoàng Phủ Xa Nguyệt chết thảm như vậy, hần trong con tức liền họp đại thần trong triều chống đối lại Hoàng thượng, khi đó Kim Lang trên người Hoàng thượng chưa được giải trừ, nhưng có Thanh phi ở bên cạnh đã khắc chế được phần nào, nhưng giờ Thanh phi đã chết, Hoàng thượng trở thành như vậy, không có việc gì cũng kéo người ra Ngộ môn chém, ngay cả công chúa duy nhất của Kim Lang vương triều cũng không bỏ qua, trình độ thể lương như vậy, thật khiến cho người ta ghen hòng trần trối.

“Hoàng Phủ đại nhân, đó là chuyện của quá khứ, chuyện ngoài ý muốn của Nguyệt phi nương nương cũng có một phần trách nhiệm của công chúa Ngọc Triệt, hiện giờ Hoàng thượng ở trong triều đã cho ngài một câu trả lời, tự nhiên không nên níu giữ quá khứ không buông, chỉ là tính tình Hoàng thượng càng ngày càng khó nắm bắt!” La Vũ Đường thở dài, nghĩ tới chuyện xảy ra trên đại điện, nam tử với ánh mắt hung ác, nham hiểm, trong lòng hần không kìm được mà rũ rẩy.

“Bây giờ chỉ còn cách đợi Huy vương gia và U tướng quân hồi cung mới có thể bảo vệ Thanh phi chu toàn!” Hoàng Phủ Nam cũng than nhẹ một tiếng.

La Vũ Đường cũng gật gật đầu.

Vận Lan và tiểu Hồng nhanh chóng tìm được Anh tẩu.

“Ngươi nói gì, muội tử của ta bị bắt vào La phủ?” Anh tẩu nhất thời kích động, thiếu chút nữa ném Bảo Bảo ngã trên mặt đất, nàng ổn định tinh thần, một tay ôm lấy Bảo Bảo, một tay nắm lấy tay áo Vận Lan, “Tiểu thư, ngươi nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Vận Lan lập tức kể đơn giản câu chuyện, nàng trầm giọng: “Ta đã bám với phụ thân, nhưng mà chúng ta chỉ là thương nhân, không dám chống lại cũng quan tâm phẩm như La đại nhân, Anh tẩu, Liễu cô nương có thân thích nào đặc lực hay không? Nếu không ta sợ sẽ lãnh ít dử nhiều!”

Anh tẩu vừa nghe, “Chỉ sợ người đó cũng khó mà gặp được!” Nàng không giải thích nhiều, ôm hai tử vào phòng.

Vận Lan vừa nghe, gấp đến độ chân, nhưng chỉ đành bất đắc dĩ, chỉ có thể phái người đến La phủ quan sát động tĩnh.

Vào đêm, có bóng đen lên vào bạo thất.

“Tỷ, sao ngươi lại đến đây vào lúc này? Nếu bị người ta phát hiện...” Tiểu Hi tử kéo nàng vào chỗ bóng tối.

“Ta không quan tâm, nếu không tới, Thanh phi nương nương có thể...” Anh tẩu mở miệng, thời gian cấp bách nên nàng chỉ có thể mạo hiểm một lần.

“Tỷ, ta đã nói với ngươi, gặp được Hoàng thượng không phải dễ, ngươi chờ một chút, ta đi tìm cơ hội!” Tiểu Hi tử vội vàng mở miệng.

“Không thể chờ, người nói cho ta, Hoàng thượng ở cung nào? Ta đi tìm hân, nếu ta chết, cũng phải tìm cho bằng được Hoàng thượng!” Anh tẩu khoát tay, nhỏ giọng nói.

“Tỷ tỷ, tội gì người phải làm như vậy?” Tiểu Hi từ ngăn ra, kinh nàng nhìn sự quyết tâm của Anh tẩu.

“Tiểu Hi từ, người còn nhớ rõ Vãn Lệ sao? Nữ nhân bị hủy dung ở trong bạo thất, trước kia nàng lúc đang được sủng ái có ơn với ta, nàng từng nói, Kim Lang vương triều nếu không có Thanh phi nương nương sớm hay muộn cũng sẽ bị diệt vong! Hiện tại Hoàng thượng như vậy, tuy Thanh phi bị định tội, nhưng hân không có chứng cứ lật lại bản án, tuy vẫn giết Mộ Dung Dẫn, giải mối hận trong lòng! Ta cảm thấy được, Hoàng thượng vẫn còn yêu nương nương, chúng ta giúp hân trăm lợi mà không có hại gì! Tiểu Hi từ, nói không chừng đây là cơ hội cho chúng ta thăng quan phát tài, người giúp tỷ tỷ đi!” Anh tẩu cầu xin hân.

Tiểu Hi từ ngăn ra, ngay từ đầu chỉ cho rằng Anh tẩu thương hại Thanh phi, không ngờ vẫn liên quan đến Vãn Lệ, hân suy nghĩ kỹ, kéo Anh tẩu vào phòng, thay đổi ý phục cung nữ, chỉ hướng về Dẫn Thiên cung: “Lần trước ta tự ý xông vào Dẫn Thiên cung, bị thái giám tổng quản bắt được, tỷ, ta không thể đi cùng người, người đi dọc theo hồ hình thoi, là đến trước Dẫn Thiên cung, Hoàng thượng nghỉ tạm ở đó, nhưng mà...” Hân rừ mắt, nhỏ giọng: “Chỗ đó là cấm địa của Hoàng cung, nếu lúc ấy Hoàng thượng nổi điên, người phải cẩn thận một chút!”

Anh tẩu gật đầu, dọc theo con đường nhỏ đến gần Ngưng hương cung. Bởi vì có quan hệ với Tiền Dung nên đối với địa hình Ngưng hương cung, Anh tẩu hết sức quen thuộc, dọc theo con đường đó, chỉ thấy ba chữ Dẫn Thiên cung dưới ánh đèn.

Phía trước điện có thị vệ canh giữ, sau điện cũng có, Anh tẩu do dự mãi không thể nào tiếp cận lại gần. Bỗng dưng nàng phát hiện một bóng đen bay nhanh ra khỏi Dẫn Thiên cung, nàng vội vã đuổi theo nhưng đến hành lang thì không thấy bóng dáng.

Bóng đen bay nhanh đến Ngưng Hương cung, sau đó đến trước căn phòng, do dự một lúc.

Cách đó không xa, hiện lên một bóng dáng, trầm thấp mở miệng: “Chủ thượng!”

“Người xác định Nha Nha bị tên La Không bắt giữ?” Nam tử ẩn trong bóng tối, không thấy rõ sắc mặt, nhưng âm thanh lại húng ác dữ tợn.

“Vâng! Nếu không phải chủ thượng phân phó phải đi theo từ xa, không thể hiện thân, thuộc hạ sẽ không...” Mạc Tang giải thích.

“Được, được, ngày mai Kim Huy về nước, trận diễn trò này đến lúc phải hạ màn rồi!” Nam tử thờ dài một tiếng, hai chân bước lên tường thành, thân thể như con chim ưng xẹt qua tường thành, bay đến chỗ La phủ.

Anh tẩu ở trong Hoàng cung không tìm thấy người, chỉ có thể tức giận rồi đi.

Liễu Nha bị nhốt trong phòng cũi La phủ, dựa vào góc tường, miệng bị dấp khăn, cảm giác như thế này làm cho nàng nhớ lại cảnh lúc ở hợp hoan lâu, chỉ có Lục Ánh cứu nàng, nhưng hiện tại nàng có thể dựa vào ai?

Ngoài cửa có hai người thân hình vạm vỡ canh giữ, nhìn qua cửa có thể thấy hai người đang lặc lư. Liễu Nha hung hăng nhỏ khăn trong miệng ra, khó xử nhìn thân thể bị trói chặt, canh giữ nghiêm như vậy, làm sao để chạy ra ngoài, hiện tại Bảo Bảo có đói bụng hay không?

Cửa phòng xoảng xoảng một tiếng, Liễu Nha ngăn ra, cảnh giác nhìn, chỉ thấy cánh cửa kết một tiếng... Tiếng cửa mở ra, ánh trăng soi sáng bóng dáng nam tử khỏi ngõ.

Liễu Nha trốn ở trong góc, không cho mình phát ra âm thanh, nhưng nam tử như biết vị trí của nàng, càng đến gần, cuối cùng, hân đứng trước mặt nàng, nửa ngồi xuống: “Tiểu nương tử?” Nam tử ngả gối gọi nàng, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Là cái tên La Không này!

“Như thế nào? Thương thế đã tốt hơn sao?” Liễu Nha bắt mắt nhìn hân, thừa dịp hân không cảnh giác, hung hăng cắn ngón tay hân.

“Ồi!” Nam tử ăn đau, kêu rên, vừa muốn giáo huấn nàng thì thân thể đột nhiên choáng váng ngã trên mặt đất.

“Ô” Liễu Nha nhú mày, đưa mắt nhìn, mới phát hiện nơi cửa phòng, một bóng dáng cao lớn đứng đó. Toàn thân hân màu đen, như sử giả đến từ địa ngục, trong tay cầm một thanh hàn kiếm, máu đang nhỏ từng giọt tỷ tách.

“Không phải người đem hân...” Liễu Nha ngạc nhiên, không dám tin nhìn nam tử.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Hết

Nam tử không nói gì, chỉ tiến lên, trước mặt nàng, vung kiếm

Sợ hãi nhắm mắt lại, Liễu Nha co rúm thân thể, chỉ thấy ánh mắt nam tử vừa động, hàn kiếm trong tay nhẹ nhàng cắt đứt dây thừng trên người nàng.

Sau đó hần kéo nữ tử đang xụi lơ trên mặt đất, ôm nàng ra khỏi phòng củi.

Thừa dịp trăng sáng, nam tử như con mèo thường xuyên đi đêm, nhảy mấy cái liền đứng trước cửa nhà Anh tẩu.

“Ngươi... rốt cuộc là ai?” Bị chiếc khăn đen che kín nhưng không thể che kín cặp mắt sáng ngời của nam tử, Liễu Nha sợ hãi mở miệng.

Hần lại biết nhà của nàng.

“Ai?” Anh tẩu ôm hài tử hoảng hồn, vừa thấy hắc y nhân, hàn kiếm và cả Liễu Nha, kinh ngạc không nói nên lời.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Đinh sát vào trong lòng nam tử, Liễu Nha không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng ngẩng đầu, hai tay ôm lấy cổ nam tử, lạnh lùng nhìn hai trong mắt của hắn.

Nam tử cẩn thận đặt nàng lên giường, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào hài tử trong lòng Anh tẩu.

Bảo Bảo quơ tay nhỏ, khuôn mặt trắng hồng, ngũ quan như ngọc, hai trong mắt trong suốt lóe lên ý cười, chiếc mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, cứ nha nha chào hỏi hắn.

Hai trong mắt nam tử nhất thời trở nên nhu hòa, hắn nhìn Bảo Bảo, muốn vươn tay ra nhưng lưỡng lự mãi rồi xoay người ra ngoài.

“Ngươi...” Liễu Nha tiến lên giữ chặt tay hắn, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Nam tử ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy hai trong mắt đầy hy vọng của nữ tử, ánh mắt hắn dịu dàng, như hạ quyết tâm thật lớn, thoát khỏi tay nữ tử, thân thể giữa không trung như một thanh lợi kiếm bay đi.

Liễu Nha ngờ ngác nhìn bóng dáng cô tuyệt, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Bóng dáng kia quen thuộc như thế. Mùi hương của hắn, ánh mắt hắn, bóng dáng đó, cho dù trong bóng đêm nàng vẫn có thể nhận ra.

“Muội tử, muội tử!” Lúc sau, Liễu Nha mới nghe được tiếng Anh tẩu gọi nàng, nàng hoàn hồn, nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của Anh tẩu.

“Ngươi kia rốt cuộc là ai? Làm sao hắn lại cứu ngươi? Ngươi làm ta lo muốn chết, đêm nay ta tiến cung, muốn đi tìm Hoàng thượng, nhưng Duẫn Thiên cung thủ vệ nghiêm ngặt...” Anh tẩu vội vàng mở miệng, nói năng có chút lộn xộn.

“Anh tẩu, cảm ơn ngươi” Liễu Nha mở miệng cười: “Về sau không cần đi Hoàng cung nữa, ta sẽ ở chỗ này chờ hắn trở lại!”

“Hi hi!” Bảo Bảo vui vẻ ôm tay cười to.

“Hắn? Hắn là ai vậy?” Anh tẩu nhìn nàng khó hiểu, lại thấy đôi mắt thỏa mãn của nàng.

Kim Lang vương triều năm 204. Kim Lang vương triều đánh bại Tiên Nô, Đại Hách, thống nhất thiên hạ, cả nước ăn mừng, nhưng trong triều người người cảm thấy bất an, thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Duẫn Thiên cung, nam tử lười biếng nửa nằm trên chiếc giường trải tơ lụa màu vàng, cầm bảo màu vàng xé rách lụa da thịt trắng nõn đầy gọi cảm, nam tử nhíu mày, khuôn mặt mang theo ý cười, nhưng ai cũng cảm thấy được sự tươi cười chỉ là bên ngoài, nụ cười không có chút nào nơi ánh mắt u ám thâm thúy.

“Tham kiến Hoàng huynh!” “Tham kiến Hoàng thượng!” Kim Huy và U Dạ La quỳ rạp xuống trước giường, cung kính.

“Hãy bình thân!” Nam tử lười biếng nâng mắt, môi mọng mở ra, ý cười trên khuôn mặt tà mị, làm cho hai người phía dưới ngẩn ra, không vui nhíu mày.

“Tạ ơn Hoàng huynh!” “Tạ ơn Hoàng thượng!” Hai người đứng dậy.

“Hoàng đệ, lần này ngươi lập công, muốn khen thưởng cái gì? Chỉ cần ngươi mở miệng, muốn cái gì Trẫm đều cho ngươi, bao gồm cả ngôi vị này!” Nam tử từ từ nâng tay, đôi mắt nhíu lại, lời nói tràn ngập sâu xa.

Kim Huy ngẩng đầu, nhìn hai trong mắt đen của nam tử, cao giọng: “Thần chỉ muốn Kim Lang vương triều phồn vinh hưng thịnh!”

“Phồn vinh hưng thịnh?” Nam tử cười nhẹ, nhưng hung hãn dần dần, tiếng cười truyền vào tai làm người ta không thoải mái.

“Được, được, được!” Nam tử nói liên tục ba chữ được, sau đó thưởng mỗi người một ngàn lượng bạc ròng, ngàn mét vải, sau đó cho lui.

Mình điện, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu trên bóng dáng cô đơn của nam tử, hắn đứng trước cửa sổ, nhìn con thiêu thân lao đầu vào lửa, sinh mệnh như hóa thành hư vô.

Hắn đối với cô gái là tình yêu say đắm, như con thiêu thân, biết rõ vĩnh viễn không thể quay đầu nhưng vẫn dùng cảm lao đầu về phía trước. nhưng mà hiện tại, lửa đã tắt, con thiêu thân sống thì có ý nghĩa gì?

“Vương gia, Hoàng phủ đại nhân cầu kiến!” Âm thanh của Nhung Thiên ngắt dòng suy nghĩ của hắn, hắn dờ mắt, mặt mũi vầy vầy tay: “Không gặp!”

“Nhưng mà Hoàng phủ đại nhân có chuyện quan trọng không thể không gặp Vương gia!”

“Cho ông ta vào đi!”

“Vâng!” Nhung Thiên ra ngoài, một lúc sau liền đưa Hoàng Phủ Nam vào tầm điện.

“Tham kiến Vương gia!” Hoàng Phủ Nam quỳ xuống đất, hành lễ. Kim Huy ngăn ra, lập tức diu hắn lên. Bởi vì ông ta là nguyên lão tam triều, ngày thường là bạn đồng liêu, gặp mặt cũng chỉ ôm quyền chào hỏi, Kim Huy tuyệt đối không ngờ hôm nay hắn lại quỳ xuống hành lễ.

“Hoàng Phủ đại nhân, người là muốn hại chết Bôn vương hay sao?” Kim Huy đỡ Hoàng Phủ Nam ngồi xuống ghế.

“Vương gia, cự thần là thật lòng, hiện giờ Kim Lang vương triều trong mắt người ngoài tuy rằng lớn mạnh, nhưng ở trong mắt các cự thần như chúng ta đó là hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Từ lúc Thanh phi nương nương gặp chuyện không may đến nay tính tình Hoàng thượng thay đổi lớn, luôn thích giết người, Mộ Dung đại nhân, Vân phi, ngay cả cốt nhục của người tiểu công chúa cũng bị chết thảm trong tay Hoàng thượng. Cổ ngữ nói, quân muốn thần tử thần không thể không tử, nhưng ít nhất cũng cần lý do để chết được minh bạch! Vương gia, cự thần lo sợ nếu Hoàng thượng cứ tiếp tục như vậy, Kim Lang vương triều sớm hay muộn...” Hoàng Phủ Nam nói xong, không nhìn được nước mắt rơi đầy mặt.

“Hoàng Phủ đại nhân, người là tam lão nguyên triều, vậy mà lại nói ra những lời như vậy, cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay, Bôn vương có thể tha thứ nhưng nếu có lần sau thì nhất định không tha!” Kim Huy lạnh lùng nhủ mảy, gọi Nhung Thiên: “Nhung Thiên, tiễn khách!”

Hoàng Phủ Nam ngăn ra, hắn không ngờ Kim Huy trở mặt nhanh như vậy, hắn quỳ xuống mặt đất: “Vương gia, cự thần cùng các môn sinh thương lượng qua, nguyện ý ủng hộ Vương gia lên ngôi, Vương gia người...” Lời nói chưa dứt, Kim Minh đập mạnh lên bàn: “Nhung Thiên, còn đứng đó làm gì? Còn không tiễn khách sao?”

Nhung Thiên ngu ngơ tiến lên, kéo Hoàng Phủ Nam đứng dậy: “Lão đại nhân, mời!”

“Chẳng nhẽ Vương gia không suy xét một chút sao?” Dĩ nhiên Hoàng Phủ Nam vẫn chưa từ bỏ ý định, nam tử phát tay, hai tay để sau lưng, lạnh lùng ra khỏi tầm điện.

Một phút sau, Nhung Thiên tìm thấy Kim Huy ở sau núi già ở Ngự hoa viên.

“Vương gia, lời nói hôm nay của Hoàng thượng như có ý truyền ngôi cho người, hiện tại các trọng thần trong triều hô hào rất lớn, nếu Vương gia thật có ý với ngôi vị Hoàng đế...”

Nam tử phát tay, cắt ngang lời nói của Nhung Thiên: “Ta không có ý chiếm ngôi vị này, mà là...” Quả thật vẫn không thể nói ra khỏi miệng, chỉ nhìn những đốm nhỏ chớp lóe bên cạnh.

“Nhưng Vương gia không sợ những lời nói của Hoàng Phủ đại nhân trở thành sự thật sao? Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng Hoàng thượng lại tự tay giết chết công chúa!”

Nam tử im lặng, ánh mắt thâm trầm không đoán được.

Ngày thứ hai, đột nhiên Kim Minh ban bố thánh chỉ, truyền ngôi cho Kim Huy, thánh chỉ vừa ra đều được mọi người tán thành, Kim Huy cho dù không muốn nhưng các trung thần ủng hộ nên kế vị, lấy hiệu là Hoàng đế Vĩnh Hi.

Ngoài thành, khe núi không biết tên, một hồ nước bên cạnh, xuôi theo bờ hồ, hàng liễu rủ xuống nước, gió nhẹ thổi qua, những đám mây trắng in hình xuống nước như mộng ảo khó nắm bắt. Mặt hồ x động, ngẫu nhiên từng làn gió thổi qua, tạo nên những đợt sóng lăn tăn, sâu thẳm mà rộng lớn.

Trên mặt hồ có một con thuyền hoa đồ sộ xinh đẹp, đứng trên sàn thuyền có một nam tử còn xinh đẹp hơn nhiều nữ tử, một đầu tóc vàng tùy tiện buộc sau người, khoác lên người bộ quần áo màu trắng, tuy đơn giản nhưng chỗ vạt áo lại thêu mấy nhánh trúc xanh tinh tế lộ ra khí chất cao quý của nam tử. Hắn đứng đầu thuyền, trên tay cầm một chiếc sáo, từ từ thổi khúc nổi lòng.

Trên mặt hồ, một đôi chim uyên ương đang kết giao, nghe ca khúc, ngọt ngào triền miên.

“Không thích nghe khúc này, muốn nghe Song tiết côn cơ” Bỗng nhiên một nữ tử hô lên, phá ngang sự yên lặng, tiếng sáo ngừng lại, đôi chim uyên ương hoảng sợ bỏ trốn.

“Ta không biết!” Nam tử khó xử nhíu mày, khuôn mặt đáng yêu nhíu thành một đoàn.

“Nhưng thiệp biết!” Nữ tử hưng phấn tiến lên, lấy cây sáo ra thổi... kết... lần điệu hết sức khó nghe, đừng nói là đôi chim uyên ương, ngay cả vịt chết cũng hoảng sợ.

“Khó nghe, khó nghe!” Tiểu Mập Mập vùng tay, mở miệng ghét bỏ, lại ôm lấy mặt nam tử, hôn một cái: “Phụ thân, bay bay, bay bay!” Nam tử hiểu ý,

hai chân đạp trên mạn thuyền, thân thể bay ra khỏi mặt hồ, ở trên vai, tiểu Bảo Bảo không ngừng hoan hô.

“Bay bay, bay bay!” Bảo Bảo cao hứng hướng phía dưới kêu to, trên thuyền hoa chỉ còn một mình nữ tử đứng dậm chân, “Tiểu Nhật Nhi, Kim Minh, các người quay trở lại cho ta!”

“Khó nghe, khó nghe!” Bảo Bảo ngoái đầu nhìn lại làm bộ mặt quý, hai chân đứng trên vai nam tử đứng bên bờ bên kia, không ngừng khoa tay múa chân.

“Nhật nhi, phụ thân mang con đi mua kẹo đường!” Nam tử cười nhẹ, ôm Bảo Bảo từ trên vai xuống, nữ tử liều mạng khua mái chèo, đến bờ, nghĩ muốn đuổi kịp.

Nữ tử chèo thuyền đứng là Liễu Nha mà đôi cha con không có nghĩa khí bỏ mặc nàng tất nhiên là Kim Minh và Kim Nhật. Kim Nhật là tên Liễu Nha đặt cho con, như vậy, Kim Nhật sẽ vĩnh viễn ở cùng với bọn họ.

“Nương tử, nguy rồi, lại đuổi tới!” Nam tử nhảy lên thuyền hoa, ôm Bảo Bảo để vào trong lòng nữ tử, khua mái chèo vù vù.

“Cái tên Hoàng đế này, không lo mà làm tốt vai trò Vĩnh Hi Hoàng đế của hần, còn đuổi theo chúng ta làm gì?” Liễu Nha hàm hừ quay đầu nhìn đám người trên bờ ngày càng đến gần.

“Ồi chao, lần này không chỉ một mình Kim Huy, không phải...” Kim Minh hô một tiếng thê thảm, càng thêm ra sức chèo thuyền.

Bên bờ hồ, Phiên vương Tiên Nô phong tư tiêu sái Tiên Vu, Kim Huy trầm ổn, còn có Phiên vương Đại Hách uy vũ cường tráng Mặc Trạc hàm hừ nhìn một nhà ba người chạy trốn.

“Lại chạy? Cả thiên hạ này đều là của Trẫm, muốn chạy đi đâu?” Kim Huy hừ lạnh một tiếng.

“Đúng vậy, thật nhỏ mọn, chỉ nhìn Nha Nha và tiểu Nhật nhi một cái, cũng không cướp đoạt của hần, trốn làm cái gì?” Tiên Vu cũng hừ lạnh.

“Là thanh xuân của ta đây!” Mặc Trạc ai oán, đột nhiên vạt áo bị người khác túm chặt, hần ngừng lại, đánh thêm mấy chữ phía sau: “Muội muội!” Hai chữ hết sức gượng gạo mà quái dị.

Tiên Vu và Kim Huy nhìn hai người ở phía sau khinh thường mở miệng: “Có vương phi rồi còn muốn tranh đoạt cùng chúng ta, đi sang một bên!” Hai người ngăm hiểu đẩy Mặc Trạc ra ngoài.

Mặc Trạc cô đơn nhủ mảy, Lục Ánh lại mỉm môi cười cười.

“Ta biết ngày đó tên tiểu tử này không công bố chân tướng cho thiên hạ mà lập tức giết chết một nhà Mộ Dung hết sức kì quái, ta còn bị hần lừa gạt làm Hoàng đế một năm, mà tên tiểu tử kia lại ôm mỹ nhân trong ngực tiêu dao giang hồ, thật sự đáng giận!” Kim Huy nhìn thuyền hoa càng ngày càng xa, bóp cô tay than nhẹ.

“Nếu không như vậy làm sao hần có thể làm ngơ Kim Lang trong người hần tái phát, để ngơ tiếp quản Kim Lang vương triều! Cuối cùng hần cũng tỉnh đến điểm này!” Mặc Trạc cười đắc ý, vừa đúng lúc báo được thù.

“Cho nên lúc Trẫm biết Liễu Nha không chết liền hiểu rõ sự tình không đơn giản như vậy, muốn trốn, sao có thể thoát khỏi bàn tay của Trẫm?” Kim Huy hừ lạnh, dờ mắt hồ lớn: “Nhưng Thiên, cho ngơ đi chuẩn bị thuyền sao lại chậm như vậy?”

Nhưng Thiên khản trương đáp lời, một chiếc thuyền lớn từ từ đến trước mặt mọi người.

“Ngơ, đi tiêu dao với Vương phi của ngơ đi, Tiên Vu, chúng ta đuổi theo!” Kim Huy chỉ vào Mặc Trạc, lạnh lùng mở miệng, mọi người lên thuyền, để lại một mình Mặc Trạc và Lục Ánh ở trên bờ.

“Trạc, để cho bọn họ đuổi theo đi, chúng ta cố gắng đi sinh con gái gả cho Nhật nhi, bắt cóc con trai của bọn họ, để cho Thanh Thanh đuổi theo chúng ta!” Lục Ánh đột nhiên mở miệng, một câu nói làm cho Mặc Trạc vui vẻ ra mặt.

“Nương tử thật thông minh, chúng ta liền cố gắng!” Nói là làm, trực tiếp bế Lục Ánh vào xe ngựa ịch ịch ịch.

Nhìn xe ngựa lắc lư, Kim Huy và Tiên Vu nhìn nhau.

“Độc nhất lòng dạ đàn bà, quả nhiên không sai, đáng thương cho Mặc Trạc bị một nữ nhân như vậy bắt làm tù binh!” Kim Huy thở dài lắc đầu.

“Không sai, không sai, Hoàng thượng vẫn tự mình đuổi theo đi, ta có việc gấp, xin cáo lui trước!” Tiên Vu bước chân lên bờ, bay nhanh mà đi, trong miệng còn hô to: “Truyền lệnh của Bốn vương, Bốn vương muốn chọn phi!”

Kim Huy ngẩn ra, suy nghĩ một chút, lại đưa mắt nhìn thuyền hoa giờ chỉ còn là một chấm đen, từ từ lên bờ: “Chủ ý tốt thì tốt nhưng con gái của ta là họ hàng gần của Nhật nhi...” Hu hu, hần phải làm sao bây giờ? Không được, vẫn phải đuổi theo, ném ngôi vị này cho Kim Nhật, xem bọn hần trốn ở chỗ nào!

“Lái thuyền!” Ra lệnh một tiếng, thuyền lớn chạy đi.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Chàng Sói Hấp Dẫn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.